

Giới thiệu Tuyệt Ái Nô Phi

Tuyệt Ái Nô Phi câu chuyện ngôn tình đặc sắc của tác giả Cận Niên, truyện mang lại cho người đọc những sắc màu mới, những cung bậc cảm xúc mới lạ.

Truyện như là lời tâm tình, thủ thi, ca ngợi một tình yêu cao đẹp, thái độ trân trọng những phẩm chất đáng quý rất vốn quen thuộc của người phụ nữ.

Công chúa trở thành tù binh lại bị chính tay hấn bắt, trong một lần liều mình chạy trốn nàng đã bị thương và bị hấn bắt lại nàng lại một lần nữa xác định rằng kẻ nam tử tà mị, mỹ lệ đến ghê tởm này chính là một ác ma!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đỉnh đỉnh — đỉnh đỉnh —

Tiếng chuông nhỏ xinh vui tai vang lên trong đại điện trống trải.

Một cánh tay dài trắng nõn và nhỏ nhắn run run thò ra khỏi tấm màn trắng như tuyết, muốn chạm tới để bắt lấy một chuỗi chuông gió nhỏ xinh.

Đầu ngón tay trắng xanh, từng tắc từng tắc, sắp chạm vào được...

Đột nhiên, một cánh tay đàn ông cường tráng xuất hiện ở bên ngoài màn treo, bá đạo gắt gao giữ chặt cổ tay nàng!

Hồ hấp của nàng bị kiềm hãm...

Tiếp theo, chỉ trong nháy mắt, nàng không nhìn được than nhẹ một tiếng, cả người bị xoay lật nằm úp sấp xuống dưới chiếc giường lớn mềm mại. Mái tóc dài đen dày tăn ra trên tấm lưng trắng như tuyết, che kín những vết hôn cắn nhìn thấy ghê người, từng cái từng cái đều cho thấy rõ một đêm thức trắng ân ái triền miên!

“A...”

Một tiếng kêu rên, cơ thể trắng kiện của người đàn ông đã đè lên thân hình nhỏ xinh của nàng, gắt gao kiềm chế thân thể bên dưới!

Vài ánh sáng mờ ảo xuyên thấu qua tấm màn, chiếu vào người đàn ông tuần lẳng mà tà mị. Trên gương mặt tỏa ra tà khí là đôi mắt tối tăm, nhưng lại ẩn hiện vài phần khát máu và thô bạo, mang thêm vài phần tàn nhẫn bao phủ lên người con gái mảnh mai dưới thân.

“Sắc trời sớm như vậy mà ngươi muốn đi đâu?”

Cái tay không khách khí dò xét thân thể bên dưới, đầu ngón tay tham nhập trượt vào nơi trơn mềm nhạy cảm khiến nàng dâng trào. Hấn thở khí bên tai nàng giống như con mãnh thú khát máu tùy ý đùa bỡn con mồi đang rên rỉ ai khóc dưới thân.

“Đừng mà...”

Nàng yếu ớt kêu ai ra tiếng, run rẩy như một bông hoa anh túc khi hấn tùy ý đâm vào.

Nhắm mắt lại, cảm giác toàn thân đều bị đàn áp bởi sự đau đớn giữa hai chân tràn ra tới tận tứ chi xương cốt...

Cả một đêm tàn sát bừa bãi!!

Ở đầu giường kia là một chuỗi chuông gió, là cái dùng để gọi nô bộc trong phủ lúc sáng sớm.

Nàng hy vọng có người đi vào, hy vọng có người tới ngăn cản! Nhưng là vô ích. Suốt cả đêm hấn tùy ý rong ruổi trong cơ thể nàng, khiến nàng không chịu nổi mà rên rỉ, cho tới khi nàng kêu không ra tiếng nữa, mà chỉ thành giống như tiếng nước nở của mèo con bình thường.

“Ngươi không phải vẫn đều rất quật cường hay sao, nô nhi? Bây giờ rốt cục đã hiểu được, muốn cầu xin tha thứ có phải không?” Hoi thở của hấn bắt đầu trở nên ồ ồ nặng nề, lại có một ngọn lửa nóng khó nhịn cấp tốc thổi quét hấn từ dưới lên trên.

Nữ nhân chết tiệt này quả thực là mị hoặc trời sinh!

“Đừng... đủ rồi... thật sự đủ rồi...” Nàng có thể cảm nhận được ý đồ của hấn, cảm nhận được cái vật nóng cháy của hấn xâm chiếm từng tắc từng

tắc một cửa nàng. Nàng nhìn không được, lên tiếng ai oán cầu xin. Hàng mi thật dài dính đầy nước mắt, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy thê ai, rõ ràng là muốn cầu xin, nhưng lại trở thành thứ treu chọc khiêu khích dục vọng phá hủy của hắn. Hắn cười nhẹ một tiếng, bàn tay xoa nắn gầy vò nơi mềm mại mà trơn mượt của nàng. Hắn càng thêm lớn mật, thăm dò trượt tay xuống dưới.

“A... Ta bắt đầu hiểu được vì sao Đằng An Vương lại sùng ái người như vậy...”

Bàn tay không hề do dự, tách đôi chân trắng nõn mà nàng đang liều mạng khép lại ra. Trước lúc nàng kêu ai ra tiếng, hắn hung hăng ngăn chặn đôi môi nàng!

Trần trọc dây đưa đến nơi sâu nhất trong cổ họng.

Tư thế như vậy khiến người ta cảm thấy si nhục không chịu nổi!

Nàng không phát ra tiếng, mà chỉ có dòng nước mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chảy xuống dưới vành ướm đầm chần đệm.

Ba tháng trước, nàng vẫn là công chúa mảnh mai xinh đẹp nhất Đằng An Quốc, 14 tuổi nàng đang trong thời kỳ thiếu nữ, thân nhiên vui cười xoay quanh cha mẹ. Nhưng là bởi một cuộc chiến tranh không hề dự đoán trước – đế vương Lạc Quốc hạ lệnh tấn công Đằng An Quốc! Chỉ trong một đêm, cung điện mà nàng sinh ra và lớn lên đã liền biến thành một vùng phế tích. Nàng nhìn thấy phụ hoàng và mẫu hậu chết thảm ở trên điện. Nước mắt chưa khô hết trên má, nàng lại bị bắt làm một kẻ tù binh thấp hèn, mang vào phủ đệ của Vương gia chiến thắng!

Nàng chưa bao giờ nghĩ bản thân mình lại có thể từ một nàng công chúa được sùng ái yêu chiều, trở thành một thứ đồ hoan ái làm ấm giường!

“Cho ta, nô nhi!” Hắn than nhẹ một tiếng, chiếm đoạt lấy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chiến bại, vi nô.

Ba tháng trước

“...Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc...”

(*Dịch thơ:

Phương Bắc có giai nhân

Duy mình nàng tuyệt sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nghiêng nước ngả.)

Tiếng hát miên man trong đêm, dường như là tiếng chim vàng anh hót.

Mỗi khi ánh nắng sáng sớm xuyên qua lỗ nhỏ trên mái nhà tù, lại có tiếng hát bắt đầu phiêu lãng truyền đến.

Tiếng hát như tiếng mưa miên man rả rích không ngớt, trong khi khắp mọi nơi đều tỏa ra mùi hôi thối cùng ứ rũ.

Nơi này là...

Uyên vương phủ.

Chính là vương phủ của Mặc Uyên – tam đệ của đương kim Thánh Thượng.

Ngày ấy khi nàng đến đây, nàng hoàn toàn không tài nào có thể nhìn rõ được toàn cảnh của vương phủ này. Nàng chỉ nhớ rõ tường viện cao lớn, những song cửa sổ gờ lên chạm trổ hoa văn, vườn cây cối rộng mênh mông, tấm điện uy nghiêm, dường như giống người đàn ông đã bắt các nàng lại, đều bất khả xâm phạm.

Lạc Cơ Nhi thử giật giật, nhưng lại phát hiện cả người đau nhức không có khí lực.

“.....”

Một tiếng ưm nhỏ phát ra từ trong miệng, thanh âm quanh quẩn trong mờ mịt u ám có chút khiêu gọi lòng người.

Trong nhà tù tanh tưởi, tràn ngập âm u ẩm ướt.

Nàng khẽ động dậy, khiến cho người bên cạnh cũng vội vội vàng vàng tỉnh lại.

« Công chúa, cô tỉnh lại rồi ư? »

Giọng nói này có phần hơi âm thầm tang thương, là của một trong những nữ hầu của nàng.

Tia sáng ngoài cửa sổ chiếu tới, Lạc Cơ Nhi có thể nhìn thấy trên gương mặt dơ bẩn bị đóng dấu chữ « nô » của người nữ hầu này lộ ra vẻ vui mừng, trong giọng nói kinh hô có chút run rẩy, dường như là bởi trông mong đã lâu.

Nàng nhìn chăm chăm cô ta một lúc lâu, ánh mắt mệt mỏi yếu ớt rơi vào cái chữ trên đó.

Chữ « nô » kia khéo léo rõ ràng ngự trên thái dương, như vẫn còn lộ ra máu, dử tợn kinh khủng.

Mỗi lần nàng nhìn thấy, trái tim, lại đau nhức một lần.

—— Đó là ấn ký mà sau khi chiến bại bị bắt, tam vương gia Mặc Uyên của Lạc quốc sai người đóng dấu hơ nóng lên các nàng ấy.

Lạc quốc.

Tam vương gia Mặc Uyên.

Nàng chỉ từng nhìn thấy hắn một lần, liền giữ nỗi hận chôn thật sâu trong đáy lòng.

Người đàn ông kia có dung mạo quyền rũ mị hoặc khuynh thế, khóe miệng mang theo nét cười tà mị, các cử chỉ hành động đều vượt quá thần khí người phạm trần. Nàng từng gặp qua đàn bà bên cạnh hắn, người nào cũng tựa như giếng rần nước, uốn éo trong lòng ngực to lớn của hắn.

Ngày hôm đó, hắn chính là đang ôm một người con gái hương diễm bóng bẩy, khí chất như lan, mà nói:

“Tù binh của Uyên vương phủ ta, dầu sao cũng nên có chút ấn ký mới được...”

Nàng nghe thấy người con gái bên cạnh hắn khẽ rên rỉ cầu xin tha thứ, ngón tay tà mị của hắn vẫn không ngừng chơi đùa người con gái bên dưới.

Ngày hôm đó, khắp vương phủ đều là những tiếng kêu thảm thiết!

Năm trăm người nữ nô cùng đi theo nàng, hết thấy đều bị kiểm chế giữ chặt hai tay, kêu thảm khi bị ấn dấu hơ nóng chữ “nô” si nhục lên mặt.

Nàng tức giận đến mức khuôn mặt tuyệt mỹ yếu đuối phát run lên, trên mặt tức khắc tràn ngập nỗi oán hận, cắn lấy môi dưới, hướng về phía người đàn ông kia mà nghẹn ngào quát lên: “Ta cảnh cáo ngươi! Hôm nay ngươi làm nhục trăm người nữ nô của ta, ngày mai ta sẽ lấy ngàn mạng người của Uyên vương phủ ngươi hoàn trả lại.”

Trên khuôn mặt yếu đuối của nàng hiện lên vẻ kiên quyết cứng cỏi, quả thực khiến đầu lông mày tuấn lãng của hắn khẽ nhíu lại,

Sau một khắc, hắn lại mỉm cười tà mị.

“A.....”

“Ba!” Một tiếng roi quất ác liệt vang lên, nàng kêu lên đau đớn, trên lưng chiếc áo tù nhân rách ra, tấm lưng mịn màng mềm mại trắng trợn lộ ra lỗ lổ.

Một đường vết roi nóng bỏng rất đau đớn.

Nàng là công chúa Đăng An quốc ! Từ nhỏ là đứa trẻ được nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, sao có thể chịu được bị roi quất như vậy !

Nàng cắn bờ môi, tưởng chừng đau, nhưng lại vẫn sinh đau đến chảy nước mắt!

Đám bắt kính với Uyên Vương — Phạt roi? Là nhẹ!!

Nàng bị nghiêm phạt trước mặt tất cả cung nô. Chiếc roi ác liệt quất xuống thân thể mảnh mai của nàng không thể khiến nàng bật tiếng kêu khóc. Mãi đến khi cả người đầy vết roi đỏ bầm, nàng run rẩy ôm vai, áo quần rách rưới.

Trước khi ngã đi, nàng thấy được người đàn ông kia chậm rãi đến gần trước mặt nàng.

Nụ cười tà mị đến cực điểm, rốt cục hắn nâng khuôn mặt với đôi mắt run rẩy rung rung lệ của nàng lên!

“Thật đây là công chúa Lạc Cơ, tiểu nữ nhi tối sùng ái của An Vương sao?” Tay hắn nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt nóng rực nhìn theo thân hình co quắp hai chân lại của nàng. “Can đảm lắm!”

“Ba ngày sau ở rừng săn bắn, bản vương rất mong chờ biểu hiện của ngươi.”

Một câu nói khê phiêu vờn bên tai nàng, hắn cười tà mị không chút lưu tình, rồi phát tay áo đi khỏi.

Ba ngày sau.

Rừng săn bắn.

Nàng còn chưa hiểu ý tứ của hắn, đau nhức toàn thân đã ùn ùn kéo đến.

Bóng tối trước mắt, ngất đi.

“Phù Nhã tỷ tỷ, muội đã ngủ bao lâu rồi?” Nàng thử mở miệng nói, mới phát hiện ra giọng nói êm dịu động lòng người đã trở nên khàn khàn.

“Bẩm công chúa, đã ba ngày rồi.”

Ba ngày.

Lạc Cơ Nhi chịu đựng đau đớn toàn thân, rốt cục nhớ lại câu nói cuối cùng của Mặc Uyên hôm trước.

Tất tất tốt tốt... tiếng động càng ngày càng vang to, các nữ nô chung quanh đều nhao nhao tỉnh dậy.

Tia nắng sáng sớm chiếu đến trên thái dương bọn họ, nhìn thấy chữ “nô” kia, ngực nàng không nén nổi mà trở nên đau đớn.

Từng làn sóng kéo đến khiến nàng không thể chịu đựng nổi.

Viên mắt đỏ au, Lạc Cơ Nhi dịu dàng lên tiếng: “Ta khiến các người chịu khổ rồi.”

“Công chúa không nên nói như vậy...” Phù Nhã thương tiếc ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng khuyên giải an ủi — Làm sao mà có thể trách được nàng?! Nàng là con gái nhỏ nhất của An vương, mới chỉ có 14 tuổi. Các nàng dù có hồ đồ thế nào, cũng sẽ không đi trách cứ một cô gái nhu nhược 14 tuổi vì không bảo vệ tốt các nàng!

“Phù Nhã tỷ tỷ, rừng săn bắn là cái gì vậy?” Lạc Cơ biết giọng nói của mình khàn khàn, môi khô nẻ, vô thức nhỏ giọng hỏi, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kéo tay áo của nàng ta.

Nghe thấy câu hỏi của nàng, cơ thể Phù Nhã chấn động dữ dội!

Trong ánh mắt các nữ nô xung quanh cũng đều lộ ra biểu hiện sợ hãi.

Lạc Cơ mơ hồ đã nhận ra được sự bất thường, đôi mắt trong suốt yếu ớt giương lên: “Phù Nhã tỷ tỷ.”

“Công chủ... chúng ta...”

“Rầm!” — có một tiếng nổ.

Cửa lao bị một chân đá văng không chút lưu tình. Ánh sáng thỉnh linh chiếu vào trong nhà lao, khiến người bên trong phải than nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Tiếng bước chân nặng trĩu càng ngày càng tới gần, rốt cuộc dừng lại ngay trước mặt bọn họ.

“Mau lên, đem tất cả đi ra ngoài!”

Giọng nói đến từ địa ngục âm phủ chợt vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trốn ư, sao người không trốn đi

Ngay cả những nữ nô có dính dáng đều bị kéo ra khỏi phòng giam!

Một số người ở bên trong mấy ngày nay đã bị nhiễm phong hàn, bước đi đều có chút lảo đảo, binh lính phía sau không chút lưu tình, đạp một cước rồi một cước, thô lỗ quá lớn: “Đi mau. Đừng ở đây nài xin lão tử thương cảm!”

Lạc Cơ Nhi toàn thân đau nhức, đang được Phù Nhã ôm vào trong ngực, thấy được tình cảnh này, nàng phút chốc phần nộ tận tâm can. Muốn tiến lên cãi lại, nhưng lại bị Phù Nhã với gương mặt trắng bệch run run kéo nàng lại: “Công chúa! Không nên...”

“Phù Nhã tỷ tỷ!” Lạc Cơ Nhi đau lòng nhìn cô ta, ta là công chúa của Đàng An quốc, cha đã chết, mẫu hậu cũng đã chết, chỉ còn lại có mình ta. Thế nhưng ngay cả chính con dân của quốc gia mình, ta cũng không bảo hộ được thì ta còn là công chúa gì chứ...”

“Công chúa... Phù Nhã xin cô đấy...” Trong viên mắt Phù Nhã tràn ngập nước mắt, cô ta cầu xin nàng, nắm tay nàng lảo đảo tiến về phía trước, “Chúng ta đã không còn An quốc, công chúa nhớ kỹ nhất định phải bảo trụ tính mạng của chính mình.”

« Ở đây dài dòng cái gì! Đi mau! » Có tiếng kêu thảm thiết vang lên, chiếc roi đã quất lên người một nữ nô!

Lạc Cơ Nhi sợ đến nỗi trái tim cũng run rẩy!

Nàng ghi nhớ kỹ...

Cảm giác như chiếc roi này như quật lên chính trên người nàng.

Nàng nhớ kỹ tiếng kêu thống khổ đau đớn.

Thần sắc trong nháy mắt trở nên trắng xanh, Lạc Cơ Nhi bắt được tay Phù Nhã, đi từng bước một, trong lòng run sợ.

Đi ra đường nhỏ, trước mắt là một cánh rừng rộng lớn mênh mông!

Rừng cây xanh um tươi tốt nhàn nhạt vương mùi của máu

Lạc Cơ Nhi sững sốt một hồi, hơi nghiêng mặt nhìn thấy một đội người ngựa trật tự, trang phục chỉnh tề, trong tay cầm cung tiễn dường như muốn đi săn bắn chờ xuất phát, ánh mắt khát máu nhìn về cánh rừng này.

Người đàn ông tà mị kia mặc trang phục thuần trắng mà đẹp đẽ quý giá, cả người tản ra khí chất vương giả. Khi nhìn đến nàng, cặp mắt hắn bắn ra tia sáng mãnh liệt. Ngay lập tức con ngựa dưới thân cũng chột trở nên xao động, hắn cúi người nhẹ nhàng trấn an con ngựa, đem túi tên để vào sau người, khóe môi hiện ra nụ cười tà mị hồn xiêu phách lạc!

Lạc Cơ Nhi không hiểu sao lại rừng mình một cái, rồi mất đi.

Xem ra bọn họ muốn tới săn bắn.

Nhưng mà...

.... Săn bắn? ! !

Lạc Cơ Nhi cả người chấn động, nhìn với ánh mắt khó tin về phía đội ngũ mãnh thú khát máu.

Không có con mồi...

Không có con mồi, bọn họ muốn săn bắn thế nào?

Trong nháy mắt, trái tim Lạc Cơ Nhi trở nên run rẩy dữ dội, khuôn mặt trắng bệch lập tức nhìn về phía người đàn ông tao nhã tà mị kia.

Các nàng là bị dùng để...

Lạc Cơ Nhi nhìn lại đám nữ nô trong rừng. Trên mặt họ đều xám ngoét giống nhau, tuyệt vọng hòa cùng sợ hãi. Điều này chứng thực cách nghĩ của nàng là đúng, ngực nàng bắt đầu đập phồng kịch liệt, như là không thể hô hấp.

Mặc Uyên... Mặc Uyên... người là một kẻ... !!!

Lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh, Lạc Cơ Nhi giận đến cả người phát run lên, nàng thật muốn dùng hết sức lực toàn thân làm hắn bị thương tích đầy mình.

Khi tiếng roi vang lên là lúc Mặc Uyên mỉm cười tao nhã, trang phục trắng toát tựa như tiên, nhưng cặp mắt lại không có chút độ ấm! “Chư vị phải chơi đùa thỏa chí mới được...”

Phía sau hắn là một đám quan to quý nhân, thân khoác bào phục hoa lệ!

Trong mắt Lạc Cơ Nhi lóe sáng lệ quang, không nói được ra lời!

Âm thanh nức nở tuyệt vọng của các nữ nô không mấy may gọi lên nửa điểm thương tiếc của đám người này.

Mơ hồ trong màn nước mắt, một người đàn ông lạnh lùng đã phát roi da lên!

“Công chúa!” Một đôi tay run rẩy kéo lấy ống tay áo của nàng.

Lạc Cơ Nhi quay đầu lại, thấy sắc mặt Phù Nhã nhăn nhúm vì kinh sợ.

“Công chúa, người không thể chết được, vì Đằng An, xin người nhất định phải chạy trốn càng xa càng tốt!”

~~~~ Vì Đằng An, xin người nhất định phải chạy!!

“Ba!...” Một tiếng vang lên

Vùng trời trong khu rừng vang lên tiếng roi sắc bén.

Những nữ hầu xung quanh phát ra những tiếng thét chói tai thê lương, đều điên cuồng chạy trốn vào bên trong khu rừng.

Bên ngoài khu rừng, một đội người ngựa đã bắt đầu nóng nảy bước đi thong thả đi đi lại lại. Ngay lúc Mặc Uyên hơi nhếch miệng cười, tất cả gót sắt của chiến mã đều bước vào khu rừng. Một trận tàn sát đẫm máu đã được phát động trong cánh rừng!

Lạc Cơ Nhi sợ đến mức mặt trắng bệch, mãi cho tới lúc có người ở đằng sau đẩy nàng một cái, hô lên: “Công chúa, đi mau!”

Đó là tiếng của Phù Nhã.

Lạc Cơ Nhi bị xô đẩy hết lượt này đến lượt khác, khi nàng quay đầu lại một lát, nàng thấy rõ ràng một mũi tên bay nhanh phóng tới, hung hăng cắm vào sau lưng Phù Nhã. Phù Nhã thét lên một tiếng thê lương, ngã ra đằng sau.

Trong đầu Lạc Cơ Nhi “Ông” lên một tiếng không khống chế được.

“Phù Nhã.”

“Công chúa, đi mau đi.”

Lạc Cơ Nhi ứa nước mắt, nhìn về đằng sau, một đám thợ săn diêm vương đã ủa tới!

Nàng muốn chạy.

Loạng choạng đứng lên từ dưới mặt đất, Lạc Cơ Nhi dùng hết khí lực toàn thân, liều mạng chạy về phía trước!!

Tiếng gió thổi, tiếng kêu ai oán, tiếng tên bắn, gào rít qua bên tai.

Dưới chân có cành cây khô, nàng vấp ngã, rồi lại đứng lên chạy tiếp, cành lá không ngừng quất vào người nàng, đau nhức bỏng rát. Nhưng nàng không che giấu được sự kinh hoàng trong lòng mình, chỉ biết cố nén suy nghĩ và nước mắt, liều mạng chạy đi.

Phía sau, một cảnh hỗn loạn, Mặc Uyên giương mắt lên, vững vàng dừng lại ở thân ảnh chạy đằng xa kia.

Bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, mị hoặc động lòng người.

Bên môi hiện lên một nụ cười nhạt tà tà — Muốn chạy trốn sao?

Thúc ngựa về phía trước, càng ngày càng thu hẹp khoảng cách với bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, Mặc Uyên rút ra một mũi tên gân lông trắng, giương lên cung, đầu ngón tay buông lỏng, chiếc tên liền hung hăng xé gió, phóng về phía thân ảnh kia.

“A!...”

Mũi tên đã chính xác bắn trúng vào vai phải của Lạc Cơ Nhi. Bước đi loạng choạng của nàng thoáng dừng lại, té phịch trên mặt đất.

Đau đớn, Lạc Cơ Nhi đau đến tê liệt xương thịt, tựa như một người chim không có cánh, run rẩy ngã xuống rừng cây.

Rõ ràng nghe được tiếng móng ngựa tới gần, nàng nhắm mắt lại sắp ngất đi, nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới lời Phù Nhã nói lúc trước—“Công chúa, người không thể chết được! Vì Đàng An, xin người nhất định phải chạy!”

Nàng không thể chết được.

Mang theo nụ cười đắc thắng, Mặc Uyên không chút lo lắng thong thả thúc ngựa đi tới chỗ trong rừng kia.

Không hề nhớ lắm, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trắng trẻo mặc quần áo tù nhân thô ráp của nàng, chính là ngã ở chỗ này không sai.

Các binh sĩ xung quanh đều xuống ngựa, tới rừng cây để tìm kiếm con mồi bắn trúng.

“Vương gia, tìm được rồi!” Một binh sĩ kinh hô.

“Thật không?” Người đàn ông kiêu căng nở nụ cười thanh nhã, cặp mắt tựa như băng ngọc, tỏa ra ánh sáng quang mang tới tận, thúc ngựa về phía trước. Ánh mắt coi thường của hắn đảo qua một bãi cỏ —

Trong nháy mắt, biểu tình ưu nhã cứng lại trên mặt!

Trong lùm cỏ rậm rạp, chỉ còn lại mũi tên gắn lông trắng, rõ ràng đã bị người bẻ gãy. Dưới lùm cây, còn có một một bãi máu tươi, còn người con gái kia thì không thấy bóng dáng đâu!

Binh sĩ hai bên cạnh thấy được thần tình của hắn, tất cả đều sợ đến tái mét mặt mày!

“Vương gia, chúng tôi lập tức đi tìm ngay tức khắc!” Một binh sĩ quỳ xuống đất, mồ hôi nhỏ giọt tong tóng.

Một khối lửa cháy, cứ như đang thiêu cháy trong lồng ngực của Mặc Uyên, càng thiêu càng vượng, cho tới khi hắn không thể tự kiềm chế được.

Công chúa Đàng An quốc thật sao?

“Không cần,” Một nụ cười nhạt hiện lên bên môi, ánh mắt sắc nhọn của Mặc Uyên đảo qua khu rừng, “Bản vương muốn tự mình đi tìm.” Âm cuối cùng tỏa ra hàn khí khiến kẻ khác phải kinh hồn táng đảm!

Lạc Cơ Nhi, để ta xem xem bản lĩnh của người lớn chừng nào, có thể chạy ra khỏi Uyên vương phủ của ta!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bắt được con mồi

Trước mắt, càng ngày càng tối đen.

Lạc Cơ Nhi không biết chính mình đã trốn đến nơi nào, chỉ biết là xung quanh cây cối ngày càng ít, nàng hít thở không vào, đôi môi trắng bệch đã khô lại, cả người giống như con thú nhỏ đang gần kề cái chết.

Vai phải bị đâm xuyên qua, nàng đã dùng hết sức lực cuối cùng bẻ gãy được mũi tên, rút nó ra.

Khi đó nàng dường như đau đến suýt ngất, tưởng như không thể tỉnh lại được.

Hô hấp ngày càng khó khăn, đau nhức đến chết lặng đi.

Nàng nhanh chóng sẽ chết sao?

Ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua khe hở của những tầng cây cối, chiếu thẳng vào trong cặp mắt trong veo như nước của nàng.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, người ở đâu? Lạc Nhi đau quá, đau quá. Vì sao người không đến giúp Lạc nhi.”

Lạc Cơ Nhi bước chân lao đảo, rốt cục nàng thấy được ở phía trước là một nơi sáng choang, đó là một đầm nước lớn, lớn đến nỗi làm nàng cảm thấy giống như một cái hồ. Nàng vốn trời sinh sợ nước, trong tiềm thức nàng muốn tỉnh lại, vùng đứng dậy, nhưng dưới chân lại bị trượt xuống, thân thể giống như chìm gậy cánh rơi vào trong hồ nước lạnh buốt.

“Có người rơi xuống nước! Có người rơi xuống nước!”

Mấy tiểu nữ nô đang giặt quần áo bên hồ thấy cảnh này liền kêu lên thất thanh.

Một thân áo trắng, Mặc Uyên tức giận ngất trời thúc ngựa đi ra từ khu rừng, vừa lúc cũng thấy được một màn như vậy.

Sau một lúc, người được cứu lên đã hấp hối.

Hắn xuống ngựa, trang phục màu trắng làm hắn cả người thoát nhìn siêu phàm thoát tục, còn cặp mắt đen sâu thẳm khiến cho nữ giới khắp thiên hạ bị khuyếch đảo, lúc này lại lộ ra ánh nhìn sắc bén! Ánh mắt của hắn ẩn chứa nguy hiểm!

Cúi người, hắn giữ chặt cái cằm nhỏ nhắn của nàng.

Tắm qua nước ao, quần áo tù nhân rộng thùng thình dính sát lên người nàng, chiếc áo mở rộng ra, da thịt của nàng lộ trần ra, lẫn lộn với vết máu đỏ tươi, mấy sợi tóc lộn xộn dán trên da nàng, có vẻ mỹ lệ yếu ớt đến cực điểm.

Không hiểu sao, từ dưới bụng truyền đến một luồng khô nóng kỳ dị.

Mặc Uyên nhướng mày, ánh mắt càng thêm bén nhọn nhìn người con gái nhỏ bé toàn thân ướt đầm đang hấp hối.

Tự dưng hắn lại có phản ứng với nàng.

Bên môi hé ra nụ cười tà mị, ngón tay thon dài không kiêng nể, lướt qua trước ngực nàng, nhẹ giọng ní non: “Ngươi là người thứ nhất dám chạy trốn dưới mũi tên của ta, tiểu nô thú vị như thế, làm sao ta có thể buông tha?”

Lạc Cơ Nhi, người đã phá hủy quy tắc trò chơi của ta

Như vậy, dùng chính ngươi tới bồi thường đi!

Lúc nàng tỉnh lại, giống như đặt mình trên thiên đường.

Dưới thân một mảnh mềm mại, hoàn toàn không giống như là trở về nhà giam, ngược lại như là về tới hoàng cung.

Trong cung điện của Đãng An quốc, chỗ nào cũng đều có giường mềm mại như vậy, rèm như vậy. Hơn nữa lại có người hầu thân thiết, có phụ hoàng và mẫu hậu yêu thương nàng.

“Ừm... một tiếng nhỏ, Lạc Cơ Nhi thử thay đổi tư thế nằm.

Vai phải bị thương không biết đã được người băng bó từ lúc nào. Trong phòng to như vậy, hết sức xa hoa, trên bệ cửa sổ có ngọn nến đỏ tươi đang lẳng lặng cháy.

Nàng cho rằng chính mình đang ở trong mộng.

Có thể nói, hiện thực vốn là một giấc mộng, Đãng An không bị xâm chiếm, nàng cũng không bị lưu lạc tha hương!

Ấm áp như vậy, khiến nàng muốn rơi lệ, chịu đựng đau đớn kịch liệt, nàng hít mạnh một hơi đứng lên, lao đảo đi về phía cửa, đúng lúc đó tiếng mở cửa bỗng nhiên vang lên.

“Phụ hoàng, mẫu hậu” nàng mừng rỡ rơi lệ, đã nghĩ muốn tiến ra đón.

Trong nháy mắt, một hình dáng cao lớn xuất hiện trước mặt nàng, người đàn ông tuyệt mỹ, trên mặt có đường nét góc cạnh rõ ràng, áo bào rộng mặc trên người, cả người tỏa ra hơi thở gọi cảm mà áp bách.

Lạc Cơ Nhi giật mình, bước chân đứng lại, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch!

“Xem ra thể lực ngươi không tệ, trúng một tên của ta, mà còn có thể xuống giường?”

Giọng nói êm dịu, phối hợp với nụ cười trên mặt hắn, nhưng trong mắt nàng còn khủng khiếp hơn nhiều so với giọng nói của Diêm Vương.

Nàng không phải chạy thoát rồi sao? Vì sao, vì sao còn có thể nhìn thấy người đàn ông khiến nàng kinh hồn bạt vía này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dừng miệng xé vết thương.

Cô gái trước mặt hắn, toàn thân mặc sa y yếu ớt mỏng manh, mái tóc dài đen nhánh buông xuống làn da non nót mịn màng như ngọc, đôi mắt đẹp long lánh lưu chuyển, sắc mặt có phần tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng nhìn hắn.

“Không phải người rất nhanh mồm nhanh miệng ư, sao bây giờ một câu cũng không nói?” Mặc Uyên không chút khách khí, nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, làn da trắng mịn làm cho hắn chạm vào rồi không muốn buông tay. “Hay là vì người si mê ta rồi?”

Hắn thờ ra, hơi thở như có hương hoa lan. Hắn cố ý hạ thấp giọng, giọng nói nghe âm muội dị thường.

Lạc Cơ thực sự choáng váng, sợ tới mức không dám cử động, toàn thân lạnh toát, hơi thở của hắn khiến nàng sợ cực kỳ sợ hãi. Vết roi trên người làm nàng đau đớn, nhưng đau nhất vẫn là vết thương trên vai do mũi tên hung ác kia xuyên vào.

“Không được chạm vào ta” Lạc Cơ Nhi nói giọng nghẹn ngào, một tay đẩy tay của hắn ra. Một tay đỡ dưới tay kia của mình.

Nàng lao đảo lùi dần về phía sau, được vài bước bỗng lung đập vào ngăn tủ bên cạnh, vết thương ở vai đau như bị xé rách “A...”

Bàn tay Mặc Uyên bị gạt ra ở giữa không trung, sắc mặt hắn âm trầm thêm.

Ánh mắt sắc bén của hắn dừng lại trên khuôn mặt đang rùng rùng đỏ mề hôi lạnh của nàng.

Từ từ bước đến gần, hắn nhìn từ trên xuống, thương thức vẻ mặt tái nhợt nhưng cực kỳ mỹ lệ của nàng.

“Ta thích chinh phục những con mồi không ngoan ngoãn...” Hắn vươn tay chạm nhẹ vào khuôn mặt mềm mại như lụa của nàng. “Người cho rằng ai để cho người sống đến bây giờ hà, tiểu công chúa của ta?”

Hắn chạm vào khiến nàng không kiềm được mà run rẩy, nàng đẩy hắn ra ngay lập tức cổ tay lại bị hắn nắm chặt lấy!

“Đừng...” Cổ tay đau, Lạc Cơ Nhi hít vào một hơi không khí lạnh, giãy giụa trừng mắt nhìn, thấy Mặc Uyên đang sát vào mình, hơi thở ảm áp cách mặt nàng nửa tấc lớn vồn không chịu dừng.

“Chính người giết phụ hoàng mẫu hậu của ta, chính người hành hạ dân chúng ta của ta, người còn muốn ta cảm kích tấm lòng của người sao?!” Lạc Cơ Nhi không kiềm chế được run run đứng lên, nước mắt đọng đầy con ngươi “Mặc Uyên, người là ác quỷ.”

Những lời bén nhọn của nàng làm gương mặt tuấn lãng của hắn nhú nhú mảy.

Ngay sau đó, khóe môi tuyệt mỹ nhếch lên, tà khí khắp bốn phía ùn ùn kéo đến...

“Con ngựa nhỏ hoang dã quả thật là thú vị.” Cặp mắt Mặc Uyên thâm trầm đọng lại, bỗng nhiên thay đổi thái độ, “Nếu ta không có hành động gì chẳng phải là không đúng với hai từ này sao.”

Lạc Cơ Nhi ngẩn người, chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị hắn ôm, nặng nề ngã xuống giường.

“A...” Cái giường rất mềm mại nhưng bị va đập mạnh như vậy vẫn làm cho nàng bị đau, kêu lên thất thanh, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Toàn bộ cơ thể như bị suy nhược, nằm trên chiếc giường trắng như tuyết, mấp mảy môi...

Trong nháy mắt, cặp mắt của Mặc Uyên lóe lên sắc lạnh, cảm xúc bao trùm lên hắn!

Thân thể Lạc Cơ Nhi được bao phủ bởi một lớp sa y bóng loáng mềm mại, thấp thoáng có thể nhìn thấy vết thương đang rỉ máu đỏ tươi...

Tình huống này đủ để tất cả nam nhân chứng kiến đều phải sôi máu.

Ánh mắt Mặc Uyên trở nên mê ly, hắn cúi người, miệng kề bên vết thương hung hăng cắn băng gạc, xé rách.

Lạc Cơ nhìn không được thét lên một tiếng chói tai, chỉ trong giây lát, môi và lưỡi của hắn liếm vào vết thương đang rỉ máu đỏ tươi!

Mùi của máu, mang theo cả mùi thơm của cơ thể nàng, chui vào trong miệng hắn...

Lạc Cơ Nhi đau đến mức không phát ra tiếng, mồ hôi chảy ướt cả tóc, bết lại trên mặt nàng, hình ảnh xinh đẹp mỹ lệ đến động lòng người (nói thật với các ss là em thấy kinh hãi chứ chẳng thấy mỹ lệ ở đâu)

Đau...

Rất đau...

Người con trai trước mặt với lang sói chẳng khác gì nhau, xé rách vết thương, lại còn liếm máu tươi của nàng không chút thương tình!

Rất lâu sau đó...

Hắn dùng lưỡi máu, tay cử động trên người nàng.

“Cuối cùng cũng ngoan ngoãn một chút, tiểu công chúa của ta...”

Ánh nền chiếu lên khuôn mặt tà ác mỉa mai của hắn, làm cho lòng người phải nhợn nhạo, cặp môi mỏng dính đầy máu càng tăng thêm vài phần dị thường mỹ lệ cho hắn...(a a a dracula)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Không đành lòng

“Buông ra...” Lạc Cơ Nhi đã không còn sức lực mà phản kháng, chỉ có thể nức nở thỉnh cầu.

Nàng cứ đau đớn giãy giụa kêu khóc, hận nỗi không thể chết ngay lập tức...

Nàng ở dưới thân hắn cứ vật lộn, giọng cầu xin như sương khói lượn lờ trên không trung, lay động thân thể hắn, giống như đang áp bức, chỉ cần chạm vào thân hình xinh xắn đang run run của nàng thì đem lại cho hắn cảm xúc vô cùng mãnh liệt...

Mặc Uyên thét lên một tiếng, cúi xuống tìm đôi môi như cánh hoa của nàng, ngấu nghiến hôn thật sâu.

Thơm ngọt, cả người nàng đầy vị thơm ngọt

Đầu lưỡi của nàng run lên tránh né, miệng phát ra tiếng nức nở như tiếng mèo.

Dụ hoặc tăng vọt!

Hắn không tự chủ mà càng ngày càng ôm nàng chặt hơn, quần quýt vầy vò, hận không thể đem nàng nhập vào người hắn...

Thân dưới của hắn lắc lư dữ dội, toàn thân hắn đều cứng lên mạnh mẽ.

Mặc Uyên giật mình, bây giờ hắn mới phát hiện ra bàn tay hắn đang chu du khám phá thân thể mềm mại của nàng, bộ sa y mỏng manh không chống lại được lực xoa nắn của hắn, đã tuột ra hơn một nửa, lúc này, tay hắn đang đặt lên làn da mềm mại trơn bóng trên lưng nàng...

Ngón tay thon dài của hắn chạm vào một dòng ấm áp, sền sệt. Đó là máu của nàng...

Lý trí đột nhiên trở về trong đầu, đôi lông mày trên khuôn mặt đẹp nhũ sâu, hắn phát hiện tiểu nữ nhân dưới thân hắn bị hành hạ đến ngất đi rồi, đôi môi đẹp như cánh hoa đã mất đi vẻ hồng hào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn chỉ sợ ngay đến tính mạng nàng cũng không giữ được...

Nàng rất yếu ớt, mảnh mai như một đóa hoa, mạnh tay một chút là nát...

Trong lòng hắn bất chợt hoang mang, hắn bỗng nhớ lại ngày ấy tại Uyên vương phủ, nàng giận đến run cả người, to tiếng mắng chửi hắn: “Mặc Uyên”, ngực hắn co rúm, cảm xúc không tài nào diễn tả được.

Hắn không muốn nàng chết.

“Hôm nay tạm thời buông tha cho ngươi, mèo hoang bé nhỏ của ta...” Con mắt hẹp dài đảo trên gương mặt ôn nhu của nàng, hơi thở ấm áp còn lưu lại trên môi của nàng một hồi lâu. “Ngươi là người đầu tiên sau nàng khiến cho ta không thể nhẫn tâm, cho nên...”

Mặc Uyên buột miệng thốt ra một câu nói tình cảm, ngay lập tức hắn giật nảy mình.

Trên bàn, ánh nến đang nhảy nhót...

Người con gái bị thương đang đắp máy miệng không yên...

Trong nháy mắt hắn liền tỉnh ngộ, đơn giản là hắn bỗng nhiên nhớ đến nàng...

Nhanh chóng đứng dậy, đôi mắt hẹp dài của Mặc Uyên phát ra tia sắc nhọn, hướng về phía người con gái xinh đẹp đang nằm. . .

Không đành lòng. . . A, Mặc Uyên, không ngờ trong thế giới của người còn tồn tại từ này.

Trong lòng cảm xúc hỗn độn, mùi vị của máu và hương vị ngọt ngào của nàng vẫn còn vương vấn. . .

“Người đâu! Đưa nàng đến sương phòng đi!”

Lạnh giọng truyền lệnh xong, hấn vung mạnh tay áo, trong lòng chứa đầy phiền muộn, rời khỏi phòng.

*****

Trời tối.

Trời tối rồi sao?

Mí mắt như đeo ngàn cân, nàng phải cố gắng hết sức mới mở được mắt ra. Trước mắt là một khoảng tối om.

Toàn thân đều đau nhức, nhất là vai phải, nóng bừng bừng làm cho nàng không thể làm ngơ.

“Đừng. . .” Nàng hơi giật mình, phát hiện giường lạnh như băng và cứng như ở phòng giam, nhưng lại không có mùi hôi thối.

“Đừng. . .” Hơi chút giật giật, phát hiện chính mình dưới thân lạnh như băng mà cứng rắn, như là ngủ ở trong phòng giam, lại không có kia cổ mùi hôi thối.

“Tỉnh rồi à?”

Một giọng nữ tôn quý ung dung vang lên bên tai nàng, giọng nói không hề biểu hiện chút cảm xúc nào cả.

Lạc Cơ Nhi mở mắt ra, mơ hồ nhìn nữ nhân quần áo hoa lệ đang đứng trước mặt, lạnh lùng nhìn mình.

“Có vẻ nàng ta chưa hoàn toàn tỉnh ngủ đâu!”

“Phải đó, người ta đường đường là Đẳng An công chúa, làm sao mà ngủ được trên loại phản cứng rắn này chứ?”

« Thôi ngay ~ Công chúa ư? Đến Uyên Vương phủ này, nàng ta còn mệnh công chúa ở đâu nữa ? »

...

Một đám phụ nữ líu ríu bàn tán bên tai nàng.

Chung quanh có rất nhiều người sao? Lạc Cơ Nhi cắn môi, chịu đựng đau đớn trên người, muốn nhìn rõ xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nô tỳ hay là kỹ nữ?

“Được rồi, không cần âm ỹ nữa” Giọng nói uy nghiêm kia lại vang lên. “Nhiều nhi, mang nước đến đây!”

“Vâng” Người tên Nhiều nhi vui vẻ trả lời.

Lấy nước làm gì. . .

Lạc Cơ Nhi um một tiếng, cuộn mình ngồi dậy, mắt nhấp nhem mở ra. Nàng nhìn thấy một nữ nhân mặc quần áo màu lam, mang nước đến. Nàng đột nhiên hiểu ra ý đồ của bọn họ, mở miệng vừa định nói: “Ta tỉnh rồi” thì đã thấy “Ào”, một tiếng tạt lên người nàng.

“Đừng. . .”

Nước giếng lạnh lẽo tạt thẳng vào mặt nàng, thấm vào da thịt nàng, lạnh run.

“Như thế này đã đủ để tỉnh chưa?” Cô gái hắt nước vào nàng nhìn từ trên xuống hỏi.

Phía sau nàng vang lên tiếng cười ác ý của đám nữ nhân.

Nước lạnh như băng ngấm vào miệng vết thương, sắc mặt Lạc Cơ Nhi lại tái nhợt thêm vài phần, đôi mắt mỹ lệ hoang mang nhìn các nàng: “Các người là...”

“Nơi này là Uyển Nghệ quán, nói trắng ra chính là chỗ ở của các cô nương tại Uyên Ương phủ” Cô cô thông thả tiến đến hai bước, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Lạc Cơ, “Tất cả các cô gái ở đây đều do ta trông nom, người về sau cũng gọi ta là Cô cô được rồi. Công việc hằng ngày của các người là chuyên tâm phụng dưỡng Vương gia. Không chừng khi Vương gia hứng thú sẽ giữ vài người trong số các người ở lại bên Vương gia. Cho nên trong Uyển nghệ quán này, không thiếu trường hợp người mới cười, người cũ khóc. Các người cần phải ngoan ngoãn phụng dưỡng Vương gia. Nếu ai dám gây phiền toái cho ta, thì đừng trách ta nghiêm trị, đã hiểu chưa?”

Ánh mắt của nữ nhân kia sắc lạnh cứng rắn như là băng tuyết ngàn năm xuyên thẳng vào lòng người đối diện.

Lạc Cơ Nhi cảm thấy chóng mặt, nhưng ít nhất nàng cũng đã nghe được những lời kia rất rõ ràng.

“A... Cô nương của Uyên Vương phủ?” Bên môi Lạc Cơ Nhi nở một nụ cười tái nhợt mà trào phúng, “Vậy hóa ra thân phận của các người vừa là nô tỳ của phủ Vương gia, vừa là kỹ nữ của Mạc Uyên sao?”

Một câu nói này của nàng làm cho mọi người trong phòng như hít phải một luồng không khí lạnh!

“Người thật lớn mặt!” Đầu tiên là tiếng của Nhiều nhi, mặt nàng ta rõ ràng là đang tức giận đến tím tái, run cả người. “Người dám ngang nhiên gọi chúng ta là kỹ nữ?!”

“Con tiện nhân này, dám nói chúng ta như vậy, người quả thật là không muốn chết một cách tử tế!”

Bỗng nhiên ngay sau đó, một tiểu nha đầu ở bên cạnh lao lên, không cần giải thích, “Ba” một tiếng, tát vào mặt Lạc Cơ Nhi.

Cái tát này dồn hết sức mà đánh, Lạc Cơ Nhi thấy mặt mình lập tức đỏ lên, đau rát!

...

“Đủ rồi! Không được náo loạn nữa” Cô cô quát một tiếng chói tai, quay lại quát đám con gái đang nhốn nháo ở phía sau, “Các người từ nay về sau còn phải ở cùng nhau lâu dài, bây giờ thì lui xuống hết cho ta!”

Giọng nói uy nghiêm của cô cô làm cho đám con gái đang tức giận phải xep xuống, nhưng hơn nữa nguyên nhân đều là vì cái tát kia làm cho bọn chúng bứt giận. Đám con gái hung hăng trừng mắt nhìn nàng rồi tức giận đi ra ngoài.

Đợi cho sương phòng thực sự yên tĩnh trở lại, Cô cô mới quay lại quan sát Lạc Cơ Nhi.

Một cô gái nhu nhược nhưng quật cường, một bên mặt trắng hồng, đôi mắt đẹp mơ hồ mang lệ, nhưng không hề sợ hãi.

Cô cô giật mình...

Ánh mắt này quả thật rất giống với cô gái kia ...

Hít một hơi thật sâu, cô cô thu hồi ánh mắt thương tiếc, giọng nói lạnh như băng “Lạc Cơ Nhi, người nghe đây, ta mặc kệ trước đây người có phải là Đẳng An công chúa hay không, nhưng đã vào cửa Uyên Vương phủ, vào Uyển nghệ quán của ta thì người không còn là công chúa nữa. Người hận cũng được, oán cũng vậy, tất cả đều không phải do người quyết định. Vương gia có thể giữ mạng của người, nhưng cũng có thể làm người hương tiêu ngọc vãn bất cứ lúc nào, đã hiểu chưa?”

Ý của cô cô là... nàng đã là tù binh mất nước, nhất nhất đều phải do người đàn ông kia an bài, đúng không?

Lạc Cơ Nhi nuốt xuống cổ họng ngụm máu tươi do cái tát vừa rồi gây nên, cơ thể run run, tự nói với bản thân mình là phải nhẫn nhịn.

“Biết rồi, ta sẽ nghe lời.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ, rất nhỏ, mơ hồ mang theo cả tiếng ghen ngào nhưng không muốn bất cứ ai nghe được

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngay cả xương cốt cũng chẳng còn

Cô cô trong lòng chùng xuống, nghĩ đến nàng chỉ là một cô gái mới 14 tuổi, chưa từng ra khỏi hoàng cung xa hoa, càng chưa bao giờ phải trải qua cảnh nước mất nhà tan, bị tra tấn tàn nhẫn, bây giờ nàng phải chịu đựng tất cả những việc này...

Mới nghĩ đến đây, Cô cô lại chuyển sự chú ý sang một vấn đề khác. Cô cô đã sống tại Uyên Vương phủ mười mấy năm, nhưng cô gái kiên cường như Lạc Cơ Nhi thì chưa từng gặp qua, mà lại là một tiểu cô nương còn rất nhỏ nữa chứ. Thật là điều ngạc nhiên.

Không đành lòng nhìn thấy nàng như vậy, Cô cô cúi xuống, chăm chú nhìn vào mặt nàng

“Khôn ngoan một chút, cái gì nên nói cái gì không nên nói, ta nghĩ ngươi không cần ta phải dạy nữa đúng không?” Cô cô vươn tay, nâng cái cằm nhỏ nhắn của nàng lên “Một thân thể ngọc ngà như băng như thế này mà bị vùi dập thì quả là đáng tiếc.”

Câu nói này mặc dù không hoàn toàn mang ý tốt nhưng cũng làm Lạc Cơ Nhi giật mình. Nàng kìm nước mắt nhìn đi chỗ khác, gật gật đầu.

“Tốt lắm, trước tiên ngươi nghỉ ngơi đi, hôm khác ta sẽ sắp xếp công việc cho ngươi”

Thấy Cô cô muốn rời đi, Lạc Cơ Nhi hít một hơi thật sâu, mở miệng khẽ gọi “Chờ một chút...”

Cô cô dừng chân, chân chừ quay người lại.

Lạc Cơ do dự một lúc lâu rồi mới cất tiếng thanh thanh hỏi: “... Cô cô, ngươi có thể cho ta biết, các cô gái ngày ấy cùng vào phủ với ta, bây giờ họ đang ở đâu? Từ ngày thất lạc nhau, ta không gặp lại các nàng ấy...” Cặp mắt trong trẻo ngay lập tức đọng đầy nước mắt. Nàng tiến đến gần, kéo góc áo của Cô cô, “Cô cô có thể chỉ cho ta chỗ các nàng đang ở không? Các nàng sẽ bị xử trí như thế nào?”

Những nữ nô đó ư?

Cô cô nhăn mày.

“Ngươi... không biết bọn họ đi về đâu hả?”

Lạc Cơ Nhi ngẩn ra, lập tức gật đầu.

Trong mắt Cô cô hiện lên một tia thương tiếc, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh như băng: “Ngươi không biết là tốt”

“Vì sao? Các nàng không phải là...”

“Được rồi, ngươi khiến cho ta đau đầu” Cô cô không kiên nhẫn, “Mau đi nghỉ ngơi đi.”

Khó chịu phẩy tay áo, Cô cô như là đang trốn tránh cái gì vậy, vội vã đi ra ngoài.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, càng nghĩ lại càng hoảng sợ.

Những nữ nô này chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng chẳng còn...

Than nhẹ một tiếng, Cô cô nhắc chân vội vã đi đến phòng rửa mặt.

“Ai! Ta muốn ăn canh hạt sen!”

“Còn ta muốn trang điểm, ngươi không cần phải mạnh tay như vậy đâu.”

“Ai nha, ta muốn đá lạnh, sao không có một chút lạnh nào cả, ngươi đi lấy một ít đá lạnh đến đây cho ta”

“...”

Từ sáng sớm cho đến giữa trưa, Lạc Cơ Nhi cứ bị đám con gái chỉ huy như vậy.

Ngay đến con quay cũng còn thấy mệt mỏi, trên trán Lạc Cơ Nhi đầy mồ hôi, bàn tay bưng bát canh hạt sen đã lạnh cứng đến mức muốn đánh rơi.

Trời lạnh như thế, vậy mà có người còn định muốn ăn canh hạt sen. Khi đi múc nước giếng, tay nàng bị dây thùng cọ vào, cả bàn tay bị chà xát đến đỏ lựng lên, đau đến tận xương tủy.

“Được lắm, có gì mà tất cả đều náo loạn thế này?” Nhiều Nhi nũng nịu nói, xoay người liếc đám con gái đang cười cười nói nói “Hôm qua các ngươi ăn no, hôm nay không có việc gì làm đúng không? Vậy qua giúp ta trang điểm đi. Hôm nay Vương gia ngẫu nhiên gọi ta, các người kêu gào cái gì hả.”

Lời nói vô cùng vênh vác tự đắc, các cô gái ở trong phòng đỏ mặt, không dám nói nửa câu.

Mọi người đều biết Nhiều Nhi được Vương gia yêu thích.

Nhân lúc mọi người cảm tức rời đi, Nhiều Nhi ánh mắt quyến rũ hướng về phía Lạc Cơ Nhi đang quỳ dưới đất. ...

Rõ ràng là các nàng cùng mặc chiếc váy như nhau, lụa mỏng như làn khói sóng, nhưng con bé con này mặc lại càng thanh tú, hồn nhiên, dịu dàng. Mái tóc dài mượt mà như tơ lụa lại càng tôn lên thân hình nhỏ nhắn, yếu đuối không chịu được.

Thật là rung động lòng người! Chết tiệt !

Nhiều Nhi cắn răng làm bầm một tiếng, chậm rãi cúi người, khoe miệng cười duyên: “Lạc Cơ Nhi tốt bụng, người giúp tỷ tỷ mang ít nước lại đây được không?”

Lạc Cơ Nhi nhú mày, sao tự nhiên nàng ta lại thay đổi thái độ.

Nhẹ nhàng gạt đầu, miệng không hề nói một câu, nàng xoay người, bưng một chậu nước trong đến.

Nàng cẩn thận bê đến, quỳ xuống, bưng chậu nước đưa lên cao.

Nhiều Nhi nhìn thấy nàng qua gương đồng, giả bộ không cẩn thận xoay người: “Ta bảo Lạc Cơ này, người. . . A!”

Cánh tay đụng vào thành chậu, làm cho chậu nước nghiêng đi, “Rầm” một tiếng, đến hơn nửa chậu nước lạnh lẽo đổ lên vai của Lạc Cơ Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hơi nước mù mịt

“A, Lạc Cơ Nhi, thật là xin lỗi..” Về mặt Nhiều Nhi hoảng sợ nhưng ánh mắt lại xuất hiện tia vui sướng khi thấy Lạc Cơ Nhi gặp họa. “Người không sao chứ? Không phải ta cố ý đâu...”

Đây là lần thứ hai bị tạt nước lạnh...

Lạc Cơ Nhi hít một ngụm không khí, cả người đều lạnh như băng, run lên bần bật, hàng mi như cánh chim nhướn lên nhìn Nhiều Nhi.

“Ta không sao...”

Lạc Cơ Nhi biết nàng ta cố ý làm đổ nước, nhưng nếu cãi nhau thì nàng không có chút ưu thế nào

Nghe Lạc Cơ Nhi trả lời, trên mặt Nhiều Nhi tỏ ra hơi đắc ý, tuy nhiên vẫn làm ra vẻ lo lắng: “Làm sao bây giờ, Lạc Cơ Nhi, ta quên không nói cho người rằng mới vào Uyển nghệ quán thì chỉ có một bộ trang phục duy nhất, không thay đổi được...”

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Một giọng nói uy nghiêm cất lên.

Cô cô đến đột nhiên phát hiện trong phòng đầy nước, một cô gái nhỏ nhắn đang quỳ dưới đất, quần áo thì ướt sũng hơn nửa.

Nhiều Nhi kinh sợ, vội vàng đứng dậy, từ từ bình tĩnh lại hành lễ với Cô cô.

“Thưa Cô cô, vừa lúc này Nhiều Nhi không cẩn thận, làm đổ chậu nước lên người Lạc Cơ Nhi. Nhiều Nhi đã biết lỗi rồi, xin được nhận lỗi...”

Lạc Cơ Nhi nhếch miệng lên thân nhiên châm chọc, quay mặt đi chỗ khác.

Cô cô là người rất tinh ý thấu hiểu tâm tư người khác, trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chẳng qua lúc này không tiện xử lý.

Cặp mắt sụp xuống lại chậm rãi mở ra, nhìn hai nàng, ánh mắt mệt mỏi nhưng uy nghiêm: “Trước hết gọi người đến đây lau cho khô sàn nhà đi. Nhiều Nhi, Vương gia đang ở bờ ao, người còn không qua hầu hạ đi?”

Nhiều Nhi bừng tỉnh, trong lòng mừng như điên: “Cảm tạ Cô cô nhắc nhở, bây giờ Nhiều Nhi sẽ đi ngay...”

Nói đến đó, gương mặt Nhiều Nhi cực kỳ phấn chấn, thân hình vận vẹo, con mắt sáng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Chờ đã...” Thanh âm của Cô cô ngân nga vang lên từ phía sau.

Nhiều Nhi xoay người, phát hiện ánh mắt mệt mỏi của Cô cô đang hướng về phía Lạc Cơ Nhi.

“Người cũng đi cùng đi.”

Cái ao rất to, trên mặt ao đang bốc lên luồng sương mù mờ ảo.

Đi dọc theo con đường nhỏ, Lạc Cơ Nhi thấy trong đám sương mù mờ ảo kia có một vài cô gái để mình trần ngâm người dưới ao, cố gắng dựa vào người đàn ông tà mị có bộ ngực nở rộng kia.

Nàng không biết nên làm gì, thậm chí nàng còn không dám nhìn về phía hấn.

Nhiều Nhi đứng bên cạnh nàng, trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi tự cởi quần áo, sốt ruột chạy xuống ao.

Lạc Cơ Nhi mặt tái đi, chậm rãi ngồi xổm xuống gần ao, ôm đống quần áo, lưng cứng nhắc.

“Vương gia, nô tỳ muốn, cho nô tỳ nhanh lên...”

“A...A...”

Lạc Cơ Nhi hận không thể bịt kín lỗ tai của mình lại được.

Sao có thể...

Sao có thể có người đàn bà nào muốn được thân cận với người đàn ông khát máu này, lại muốn được hấn sủng ái...

Nhắm mắt lại, nàng nhớ tới thần sắc người đàn ông kia lúc chui đầu vào ngực mình, con mắt đầy tà khí, nàng không thể hiểu tại sao dục vọng lại có thể làm cho người ta khó chịu đến như vậy. Nhất là miệng hấn xé rách vết thương ở vai nàng, làm nàng vô cùng đau đớn, chỉ nghĩ đến, nàng không chịu được phải run rẩy đứng dậy.

“Sao thế, mới nhanh như vậy đã không chịu nổi rồi à?”

Nghiêng đầu, Mặc Uyên cười cười, thổi vào cổ cô gái kia một hơi, làm cho cô gái đó phải run rẩy ở dưới nước.

Có trời mới biết tay hấn ở dưới nước đang làm cái gì mà hai mắt nàng kia lại như giăng sương mù, nhanh chóng leo lên người hấn, vận vẹo thân thể không ngừng, vừa làm lại vừa phát ra một trận rên rĩ...

Ánh mắt Mặc Uyên rời khỏi ao, khép hờ, nhìn về phía cô gái đang đứng trên bờ...

Mái tóc dài như tơ như lụa ôm lấy bờ vai gầy, một phần quần áo ướt, dính sát vào khuỷu tay, vào thắt lưng mỏng manh làm cho hấn mê loạn... Nàng nhất quyết quay mặt đi chỗ khác khiến cho hấn không thấy rõ vẻ mặt của nàng.

Dưới thân căng thẳng, cặp mắt Mặc Uyên nhắm lại, túm lấy cô gái đang vận vẹo trên người mình, xoay người đè nàng ta xuống.

Những nữ nhân xung quanh thấy vậy, đều biết điều dịch chuyển đi khỏi, âm thầm mang theo hận ý, vì sao lúc này Vương gia lại không để mắt đến mình.

Trong ao, nàng kia vừa không chịu nổi mà kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đừng nghĩ làm nhục ta

Tiếng kêu du dương mà quyến rũ, cùng với tiếng nước ầm ập chuyển động phía dưới làm cho bầu không khí bên trên thêm mờ ảo...

Một tiếng, một tiếng...

Lạc Cơ Nhi quay mặt đi, nàng không thấy thân hình của nàng kia đang vịn vẹo bên dưới Mặc Uyên, tiếng rên rỉ càng ngày càng cao vút, hình như đã lên đến cực điểm...

Không thể chịu đựng được...

Ngón tay thon dài của Lạc Cơ Nhi bấu chặt vào lòng bàn tay, nàng nhắm mắt lại, không bao giờ muốn nhìn thấy hình ảnh dâm loạn này nữa.

Nàng đột ngột đứng lên, muốn tránh khỏi nơi này, không để ý tới nửa người đang ướt sũng.

“Đứng lại!”

Một tiếng gầm nhỏ đủ làm xáo động cả ao nước ấm.

Cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc nằm phía dưới Mặc Uyên ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt hẹp nhìn chằm chằm người ở trên bờ, nhưng thân hình nhỏ nhắn đầy dục vọng không ngừng lại.

“Lại đây” Hấn ra lệnh ngắn gọn.

Lạc Cơ Nhi sắc mặt tái nhợt, vài lọn tóc ướt dính vào mặt làm cho nàng ngura ngúra, nhưng nàng không dám gỡ ra.

“Không nên. Cơ Nhi sợ quấy rầy đến hứng thú của Vương gia, Cơ Nhi nên lui ra là tốt nhất”

Thân hình mảnh mai là lướt nhưng kiên quyết quay lưng về phía hấn.

Trên hàng lông mi đẹp của Mặc Uyên có chút tức giận, trên môi giữ một nụ cười gian tà, hấn gia tăng lực và tốc độ.

Rất cực khi nàng kia thét lên một tiếng bén nhọn thì Mặc Uyên cũng dừng lại.

Ngay sau đó, đôi mắt đang trừng lên của nàng ta sụp xuống, Mặc Uyên không chút thương xót đẩy bật thân hình không một mảnh vải của nàng ta ra cạnh ao.

Thét lên một tiếng, cùng với cảm giác vui sướng và đau đớn nàng ta ngất đi...

“Xem ra ngươi thích ta dùng phương thức thô lỗ với ngươi...”

Nghe được lời lầm nhảm trong ao, cả người Lạc Cơ Nhi run lên, nói vậy hấn...

Mặc Uyên nheo mắt lại nhìn bóng lưng quật cường của nàng, hấn đi lên bờ, một nữ tỳ bên cạnh ngay lập tức mang áo bào khoác lên người cho hấn.

Bước chân phía sau càng ngày càng tiến lại gần...

Cổ họng của Lạc Cơ Nhi nghẹn lại...

Hấn tới gần mang theo hơi thở nóng rực.

“Chờ đã...”

Mặc Uyên sững sờ.

Lạc Cơ Nhi đã xoay người, nhanh hơn chớp quỳ xuống trước mặt hấn.

Mặc Uyên nhũn mỳ theo dõi phản ứng của nàng.

Không muốn cho hấn biết nàng vì sợ hãi nên mới làm như vậy.

“Vương gia, cô nương kia vừa bị ngất, tình hình không được khả quan lắm, Vương gia không qua xem cô ấy như thế nào sao?”

Là người hấn hoan lạc, sủng ái, ít nhất hấn cũng phải xem nàng ta sống hay chết chứ.

Nghe xong lời này, nụ cười của Mặc Uyên nhếch lên châm chọc, thật không tưởng tượng nổi là nàng để ý đến việc này...

Hấn từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thấy nàng trong bộ sa y màu trắng ướt đẫm, tôn lên đường cong ở lưng, ánh mắt hấn tiếp tục di chuyển xuống dưới... Mặc Uyên thấy căng thẳng, một luồng khí nóng xông lên đỉnh đầu.

“Quả là một vưu vật (*vật/người tuyệt diệu), chẳng qua.... quá nhiều lời mà thôi!”

Lạc Cơ Nhi cúi đầu thật thấp, thân hình run lên, nàng chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đã thấy cơ thể bị một lực mạnh mẽ kéo ngã vào trong một lòng ngực nóng cháy.

Nàng hít từng hơi từng hơi một, đôi mắt chăm chăm nhìn hấn

Từ từ chậm rãi.

Hai mắt mở to, nàng ngắm nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hấn, nhìn vòm ngực săn chắc, nhìn cánh tay mạnh mẽ của hấn, nàng cảm nhận được hơi thở dồn dập của mình, khuôn mặt ửng hồng đến mê người.

Từ lúc nào mà hấn đã tiến lại.

Trong đầu nàng bỗng nhiên ông một tiếng, nàng đảo mắt nhận ra tất cả các cô gái đã lên bờ, đi ra ngoài, thậm chí cả những nữ tỳ chuyên hầu hạ cũng lui xuống, giờ đây ở trong cái ao này chỉ còn lại hai người.

Nàng có ngốc thì cũng biết hấn muốn làm gì!

“Không được, Mặc Uyên, ngươi buông ta ra!” Lạc Cơ Nhi cố sống cố chết giãy giụa đứng lên, không để ý tới nam nhân trước mặt giọng nói đã bị khản đục vì ham muốn “Cởi ra”. Tiếng vải rách vang lên, y phục của nàng bị xé rách, lộ ra phần xương quai xanh.

“Ngươi nghĩ ngươi có thể cản được ta sao?!” Hấn giữ chặt phần thắt lưng của nàng, cúi đầu để cho trán của hấn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng hốt của nàng, giọng nói thì thầm cuốn hút: “Ngươi nghĩ bản vương đang làm nhục thân thể của Lạc Cơ Nhi ngươi hay sao? Ngươi có biết có bao nhiêu đứa con gái mơ tưởng được bò lên giường của ta hay không?!”

“Đó là các nàng ấy muốn, chứ ta thì không!” Nàng giống như một chú mèo hoang nhỏ bé nhưng quật cường, toàn thân ướt sũng, nhưng ánh mắt bừng bình nhìn hấn, ngực phập phồng không yên. “Ngươi đã quá tự phụ rồi, ngươi nghĩ tất cả mọi người đều phải cúi đầu nghe theo lời của ngươi sao! Thế nhưng sẽ có người vĩnh viễn không nghe lời ngươi là Lạc Cơ Nhi ta, không bao giờ. Ngươi nghe có hiểu không?”

Từng chữ từng chữ trong câu nói của nàng đều như khiêu khích tính nhẩn nại đang ở mức đỉnh điểm của hấn.

Những ngón tay của hấn miết trên làn da non mịn màng của nàng, để lại những vết đỏ hồng. Môi Mặc Uyên nhếch lên vui vẻ, “Chúng ta sẽ thử xem nhé, tiểu công chúa, ta sẽ dùng cách của ta khiến ngươi phải từ từ mà phục tùng ta, kiêu ngạo của ngươi, tự tôn của ngươi, cả xương của ngươi đều sẽ tan chảy dưới thân ta, ta sẽ chờ, chờ đến khi ngươi mở miệng cầu xin ta!”

Lạc Cơ Nhi nhìn hấn, hàng mi như cánh chim khẽ run rẩy.

Chính là lúc hấn ra tới hậu thư khiến nàng run rẩy.

“Chiết tiết” Thấp giọng mắng, hấn cúi đầu giữ chặt khuôn mặt nàng, ngăn chặn sự phản kháng của nàng, ngăn chặn tính quật cường của nàng, hấn hung hăng ôm lấy nàng, hấn muốn đem tất cả cơ thể của nàng hòa tan vào cơ thể của hấn.

Tất cả khí nóng đều thâm nhập vào hơi thở của nàng.

“A...”

Lạc Cơ Nhi không hít thở được, đầu lười theo bản năng tránh né nhưng lại bị hấn bắt lấy, hấn nhất quyết làm cho khí lực toàn thân nàng tan biến. Nàng cố gắng giãy giụa, nhưng chỉ càng làm cho thân thể nàng tới gần hấn hơn. Nàng có thể cảm nhận được cơ thể của hai người đang dính chặt vào nhau. Nàng có thể nhận thấy cánh tay mạnh mẽ của hấn, lồng ngực vững chắc của hấn đối lập hoàn toàn với thân hình mềm mại như nước của nàng.

Nhất là phần thân dưới của hấn nóng và cứng, mạnh mẽ xuyên qua lớp vải mỏng chạm đến người nàng.

“Không được”

Nàng sợ hãi kêu lên, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, đọng lại trên ngực hấn.

Mặc Uyên không chịu được nữa, bàn tay to của hấn xé rách quần áo của nàng, phủ lên hai vùng mềm mại trước ngực nàng. Ở dưới nước bộ y phục mỏng manh không che chở được cho nàng, hấn nặng nề thở dốc, ra sức ngăn chặn phản kháng của nàng. Nàng thét lên chói tai, lưng bị đập mạnh vào cạnh ao lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trốn không thoát khỏi sự xâm chiếm

“Mặc Uyên, ngươi không nên đụng vào ta! Ta không cho phép ngươi chạm vào ta!”

Biết rõ đã không trốn thoát, số phận bị hắn nắm giữ, hai tròng mắt Lạc Cơ Nhi rung rung, lần cuối cùng giẫy dụa quát to!

“Được rồi, thì là như thế, gọi tên của ta đi, ta thích nghe ngươi gọi như vậy.” Hắn đã bị đốt cháy đến mất đi lý trí, vui thật sâu vào cần cổ của nàng, dấu hôn màu hồng lan ra theo đường hôn xuống của hắn, cho dù nàng kêu gào thế nào, đều không ngăn cản được trong nước hai tay hắn từng tắc, từng tắc xâm chiếm và chà đạp.

Nhấn nại đã lên tới đỉnh điểm!

Hắn đem cả người nàng bay tới, cưỡng chế đặt ở bên cạnh ao.

“Nhớ thật kỹ giờ khắc này, tiểu công chúa của ta”

“A.....!” Một tiếng thét thê lương chói tai, Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu lên, cần cổ duyên dáng giãn ra thành một loại dáng vẻ tuyệt vọng, móng tay cào cấu bên cạnh ao những đường nét đáng sợ. Toàn thân nàng run rẩy, vẫn là sự đau đớn xé rách không ngừng kia.

Đau quá.

Đau quá, đau quá.

Nước mắt nóng bỏng ào ào tuôn ra, bao vây cả người nàng, nàng run rẩy tựa như một bông hoa trắng nhỏ nhuốm đầy máu.

Một luồng hơi thở nóng rực vây quanh cổ nàng, Mặc Uyên thỏa mãn thở dài, ngậm lấy vành tai xinh xắn của nàng, tư thế hoàn toàn ôm lấy chiếm giữ nàng, trong chốc lát càng không ngừng chuyển động theo nhịp.

Một lần sóng lại một lần sóng đau đớn.

Lạc Cơ Nhi đau đến sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi, bên tai là tiếng thở dốc trầm thấp kịch liệt của người đàn ông, bị cưỡng chế tách ra, bị một thứ không phải của mình xâm chiếm, hết lần này đến lần khác.

Không trở về được nữa rồi.

Giờ khắc này, nàng rốt cục hiểu rõ, mình không bao giờ còn là công chúa nữa, mình không còn là con gái yêu thương của phụ hoàng mẫu hậu nữa, không còn Đãng An, không còn gì nữa rồi!

Chỉ còn lại nỗi dằn vặt vô tận này, người đàn ông ở đằng sau xâm chiếm mỗi lần càng thêm mãnh liệt. Nàng đau nhức muốn run rẩy khép hai chân lại, lại bị một lực lớn hơn tách ra, tay hắn cũng xâm nhập theo, càng không ngừng đùa giỡn nơi mẫn cảm đến tận cùng ấy. Nàng đã kêu gào khản giọng rồi, giờ thì kêu không ra tiếng nữa, chỉ có thể cả người run rẩy, thống khổ rên rỉ theo tiết tấu nhịp chuyển động của hắn.

Từ trong ao ấm áp, đến bên bờ ao lạnh lẽo, rồi lại đến bên cạnh giường.

Nàng bị thống khổ dằn vặt đến không còn khí lực, chỉ có thể để mặc hắn ôm ấp, kéo, đè xuống, chịu đựng vô tận.

Rất lâu sau đó.

Hắn run rẩy thả nàng ra.

Trên giường chỉ còn hơi thở nóng rực mà ám muội, hai người toàn thân đều là mồ hôi ẩm ướt, Mặc Uyên bình phục thở dốc, cúi người xuống dưới kiểm tra tình trạng của nàng.

Tóc bị tẩm mồ hôi dán trên sườn mặt, đôi môi nàng bị hôn đã có chút sưng đỏ, từ cổ nàng đi xuống, toàn bộ đều là những vết hôn to nhỏ, nhìn thấy mà ghê mình, nhưng lại tỏa ra một loại dụ hoặc thần bí.

Kết thúc rồi sao?

“A...” Một tiếng rên rỉ khàn khàn từ trong miệng Lạc Cơ Nhi phát ra, chậm rãi mở mắt, ánh lên hoảng hốt. Người đàn ông tuần lảng đặt trên người nàng, đầu ngón tay theo sườn mặt của nàng di động, nàng nhìn không được phát run rẩy!

“Đừng.” Lạc Cơ Nhi quay mặt đi, cảm giác được dòng lệ nóng hổi chảy xuống từ trong hốc mắt, giọng nói của nàng run rẩy, bao hàm ẩn chứa muốn cầu xin. Nàng sợ đụng chạm của hắn, nàng sợ nỗi dằn vặt đau đớn như thế, nhẹ nhàng khẽ cử động, đau đớn xé rách ở dưới thân liền lan ra khắp tứ chi, tỏ rõ người đàn ông này không chút lưu tình chà đạp thân thể nàng.

Chương 12: Dầu ấn nung thuộc về hắn

“Hiện tại biết né rồi, phải không?”

Lưu Luyện triển miên khê hôn lên tai nàng, Mặc Uyên cảm nhận thân thể mềm mại nằm dưới thân mình, lại cảm thấy một luồng nóng rực kỳ lạ bốc lên từ bụng dưới, “Quạt cường của ngươi đi nơi nào hết rồi, tiểu nô nhi, vừa rồi là ai ở dưới thân ta kêu lớn tiếng như vậy, muốn ta giúp ngươi quay lại một chút cảm giác vừa nãy không? Hà?”

Mặc Uyên neho mắt lại, lời nói không lưu tình chút nào áp vào tai nàng, vòm ngực vẫn còn áp lên cơ thể mềm mại của nàng, cảm giác được thân thể nàng run rẩy từng trận, thân thể hắn không hiểu sao lại nổi lên phản ứng.

Mềm mại đến không cách nào tưởng tượng được, làm cho hắn hết sức hoài niệm tương nhớ.

Cúi người xuống phía dưới, vẫn trực tiếp hôn cắn cổ vô cùng nắn cảm của nàng, cảm giác một mùi hương cơ thể mê hoặc xông thẳng vào mũi.

“Buông ra.” Lạc Cơ Nhi tuyệt vọng ưm một tiếng, trong lúc đó bàn tay đưa tới ngực hắn, cố gắng chống lại sự xâm lược của hắn.

“Thu hồi móng vuốt của ngươi lại cho ta!” Mặc Uyên gầm nhẹ một tiếng, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên đỉnh đầu!

Hắn thực sự là không chịu nổi phản kháng của nữ nhân này, chưa từng có người dám cự tuyệt hắn chuyện này, một lần lại một lần tính nhẫn nại của hắn đã bị tiêu tan hết, lẽ nào vừa nãy tàn sát bừa bãi lâu như vậy, cũng chỉ đòi lấy việc nàng càng mãnh liệt chống cự lại sao?

“Xem ra, ta phải làm chút gì đó, ngươi mới có thể hiểu rõ thân phận hiện tại của mình!” Hắn áp sát vào mặt nàng, con ngươi tà mị trở nên băng lạnh, “Để ta nghĩ xem, ta nên lưu lại ấn ký ở chỗ nào thì mới tương đối thích hợp đây.”

Ánh mắt xâm lược, từ môi nàng, đến cổ, rồi đến ngực của nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Giọng nói của Lạc Cơ Nhi đã khàn khàn, nhưng thấy ánh mắt âm lạnh của hắn, toàn thân nàng đều nổi lên một luồng hàn khí, không nhịn được run rẩy!

Ngón tay thon dài theo sườn mặt nàng đi xuống, da thịt như là một khối bạch ngọc hồn nhiên thanh thuần, tay hắn lướt qua chỗ nào, đều nổi lên ửng hồng, một tắc lại một tắc, vuốt nhẹ trên da thịt của nàng.

“Yên tâm, ta sẽ không tàn nhẫn làm tổn thương khuôn mặt nhỏ nhắn mị hoặc lòng người của ngươi đâu”, hắn cúi người, cắn môi dưới của nàng rồi nhẹ nhàng liếm liếm, hơi thở như lan “Không nên giãy dụa, càng không cần phản kháng, như vậy chỉ càng đau nhức hơn.”

Hắn nói, từng chữ từng chữ, vang dội trong đầu nàng!

“Mặc Uyên, ngươi rốt cục muốn làm cái gì? Buông ra!”

Hắn đứng thẳng dậy, đôi môi quyến rũ tràn ra một nụ cười đầy tà khí, “Ngươi đâu.”

Tựa hồ là đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, vài người mang theo một cái lò lửa đi vào, trong lò lửa là than đang cháy bùng bùng, thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách.

Lạc Cơ Nhi hô hấp đều đình trệ.

Nàng đã từng nhìn thấy vật kia. Ngày ấy khi tiến vào Uyên phủ, trên trán nữ nô bị nhốt cùng nàng cũng có ấn ký này.

“Không muốn, không muốn! Ngươi không nên như vậy.” Sợ hãi quá lớn hóa thành một hàng lệ, theo khóe mắt chảy xuống, Lạc Cơ Nhi run rẩy suy nghĩ, cơ bắp đứng dậy, hai tay lại bị hắn bắt được càng siết chặt, vầng vàng giam phía trên đỉnh đầu, ngực nàng mở rộng ở trước mặt hắn, bởi vì giãy dụa kịch liệt mà phập phồng!

“Ta đã nói rồi, không nên giãy dụa, như vậy sẽ chỉ làm ngươi càng đau đớn” nhìn thân thể mềm mại ở dưới thân không ngừng nhích nhích khóc nức nở, hắn trong lòng bỗng dâng lên ý muốn chinh phục, dường như trải qua quá trình tàn nhẫn như vậy, nàng sẽ biến thành vật phẩm chỉ thuộc về một mình hắn, trên người nàng sẽ có vết tích chuyên thuộc về hắn

Que hàn đỏ rực, được người lấy ra từ trong lò lửa, khiến không khí có mùi bỏng.

Người hầu đi tới, quỳ xuống cầm que hàn kia đặt vào trong tay hắn, hai mắt không dám nhìn thẳng.

Nàng run rẩy, khóc nức nở, dường như có thể cảm nhận được độ nóng của que hàn, khiến người ta kinh hãi!

“Không muốn, không muốn người đối với ta như vậy, cầu người.” nước mắt trong suốt chảy trên mặt, môi dưới bị nàng cắn chặt cả máu, nhưng chính là cũng không thức tỉnh được nửa phần thông cảm của người đàn ông phía trên.

“Ngao, kiên nhẫn một chút, qua ngày hôm nay, người không còn có tên nào khác, người chỉ là nô nhi của một mình ta”. Cúi xuống, hấn hôn lên đôi môi ấm mềm hồng nhuận của nàng, tùy ý lưu luyến, mà que hàn trong tay đã từng chút, từng chút tới gần thân thể liên tục giãy dụa của nàng.

“Được rồi, nô nhi” một tiếng gọi khẽ khàn khàn mà mỉa mai, trong con người của Mặc Uyên tỏa ra ánh sáng khát máu mà mù mịt!

“A...”

Một tiếng kêu thê lương vang vọng toàn bộ cái ao!

Đau đớn cháy bỏng, hung hăng in lên trên ngực nàng, đau nhức làm người ta chết ngất, trong nháy mắt truyền đến tứ chi xương cốt!

Mùi da thịt bị cháy, từ từ lan tràn ra.

Lạc Cơ Nhi đau đớn cả người run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra, liều mạng muốn giãy ra tránh sự kiềm chế của hắn, cổ tay lại bị hắn túm lấy càng chặt, chỉ có vùng ngực kia bị que hàn hung hăng in lên là phơi bày trước mắt hắn. Lạc Cơ Nhi kịch liệt run rẩy đã đau đớn đến kêu không ra tiếng, chỉ còn lại tiếng rên co quắp, cổ của nàng ngửa ra đằng sau, chỉ muốn ngất đi.

Mặc Uyên khép nửa mắt, cảm thụ được người ở dưới giãy dụa suy yếu, con người phát ra một tia cảm giác thỏa mãn khát máu.

Hắn tham luyến hình ảnh như vậy, dáng vẻ nàng đau đớn đến kêu khàn giọng, khuôn mặt yên ắng hiện lên làn mồ hôi hồng, sợi tóc lộn xộn tán ra trên vai, xương tay vì giãy dụa trở nên trắng bệch, cả người như đóa hoa bách hợp bị chà đạp, trong vẻ thanh thuần tàn mác ra hơi thở tuyệt vọng đầm máu. Hắn có thể cảm thụ được sự quật cường của nàng bị phá hủy trên tay hắn từng chút từng chút một, làm cho hắn không nhận được cúi xuống, hôn lên đôi môi không có chút máu nào của nàng!

Que hàn rời khỏi, roi xuống mặt ao, phát ra một âm thanh ầm ỉ.

Thân thể nàng căng như dây đàn, cuối cùng cũng buông lỏng, nhưng chính tại nơi đau đớn xé rách vẫn không ngừng run rẩy, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Tốt rồi, nô nhi, kết thúc rồi, sẽ không đau nhức nữa.” Mặc Uyên buông lỏng hai tay đang kiềm chế nàng ra, đem cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng ôm vào trong ngực, đại chưởng bắt đầu tự do đi xuống, an ủi vỗ về nàng.

“Ti —— “

Lạc Cơ Nhi mới hồi phục trở lại, thở dốc, bỗng nhiên cả người trở nên căng thẳng, cảm giác được nụ hôn lửa nóng của hắn chuyển qua xương quai xanh của nàng, chỗ ẩm ướt của nàng cũng đột nhiên bị ngón tay nóng rực đâm vào!

Nàng e ngại muốn đẩy hắn ra, định nói “đừng”, nhưng lại bị sự nghiêm khắc trùng trùng vừa rồi hù dọa, khiến một tiếng phản kháng kia bị cắn lại trong miệng, trở thành một tiếng như tiếng mèo nghen ngào kêu thán.

Từ bỏ, thực sự từ bỏ.

Trong lòng nàng bật khóc nức nở, giọt lệ nóng hổi chảy ra, thấm ướt giường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Rất giống nàng

Thỏa mãn vì sự nhu thuận của nàng, động tác của Mặc Uyên nhẹ nhàng hơn, không đối với nàng tàn nhẫn như lần đầu tiên.

Những nụ hôn liên tiếp phủ lên thân thể phập phồng ấm áp của nàng, hắn cứ như vậy mà bị mất đi lý trí.

Quả thực...

Quả thực nàng và cô gái này rất giống nhau.

Mà nàng lúc này chắc hẳn đang nằm trên long sàng, dùng nụ cười mỉa mai hoặc của nàng ta để làm hoàng đế vui lòng, có bao nhiêu người đàn bà cam tâm tình nguyện phục vụ hầu hạ hắn, hắn chính là người tà mị mà tuyệt mỹ nhất Lạc Cơ quốc – Uyên Vương, chỉ vì một đạo thánh chỉ chết tiệt, nàng lại kiên quyết bước vào hoàng cung trở thành phi tử cao cao tại thượng.

Tình cảm của hắn đối nàng có thật là còn kém hơn so với sự khiếp sợ hoàng đế trong lòng nàng không?!

Đáy lòng dâng lên một nỗi thù lương khiến hai mắt Mặc Uyên trở nên mờ hồ, mỗi ngày hắn đều triệu những người đàn bà khác nhau lên hầu hạ, thế nhưng vẫn không thể dứt bỏ quên được sự xinh đẹp của nàng, thế nhưng chỉ khi ở cùng Lạc Cơ Nhi, khát vọng của hắn không bị biến mất mà trái lại càng ngày càng nghiêm trọng!

Kêu lên một tiếng đau đớn, hắn rút ngón tay ra ngang tảng bạo ngược mà lấy thân thể thay thế, đột nhiên động thân!

“A...”

Đã chịu đủ mọi sự tàn phá, nơi mềm mại của nàng lại một lần nữa bị lực mạnh banh ra, hắn thờ đốc, cảm giác thỏa mãn lan ra khắp toàn thân, không để người ở dưới thân thích ứng đã diễn cường chuyển động theo nhịp.

Vì sao, vì sao tất cả khuất nhục, bị phản, không cam lòng, giờ khắc này lại ùn ùn kéo đến trong đầu, làm Lạc Cơ Nhi tưởng gần như chết đi. Trên người mang những dấu vết đau đớn lại còn bị một cảm giác khuất nhục khác xé rách, một lần rồi lại một lần theo hắn chuyển động ra vào mà biến thành nỗi dằn vặt đến tuyệt vọng. Nàng thử cuộn mình, thử tránh né, nhưng vẫn là bị hắn kiểm chế ở dưới thân, càng mở to ra, càng tàn phá bừa bãi thật sâu bên trong.

Nàng rên rỉ ra tiếng, đôi tay kháng cự dần dần mất đi khí lực.

Rốt cục, ở lần đánh tới mãnh liệt cuối cùng, nàng liền thấy trước mắt là một mảng tối đen, trong nháy mắt nàng ngất lịm đi.

Lưu lại ở trong đầu nàng là tiếng hắn ni non kêu tên một người con gái...

“Tâm Uyên!”

Lạnh.

Lạnh thấu xương.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình bị ngấm ở trong vùng máu loãng, quanh thân đầy mùi, tay chân cũng giống như là bị tách rời ra, đứt đoạn, làm thế nào cũng không chấp vào được. Nàng thử mở miệng nói, nhưng lại phát hiện ra tiếng đã khàn, không phát ra âm thanh.

Một tiếng than nhẹ, nhỏ đến gần như không thể nghe thấy nhưng lại truyền vào tai nàng.

Tiếp theo đó là một cái gì đó rất ấm áp chà lau lên người nàng, từ khuôn mặt xuống dưới cằm.

Nàng giật mình tỉnh giấc, hàng mi khẽ rung động, cuối cùng chậm rãi mở mắt ra.

Ánh trăng chiếu vào trong tầm mắt, Lạc Cơ Nhi thất được một thân ảnh mờ mờ, mang theo hơi thở lạnh lùng nhưng lại dùng khăn ấm áp lau mặt của nàng, thấy nàng tỉnh lại, một chút ôn nhu trong mắt người kia liền biến mất không còn sót lại chút gì.

“Cô cô...” nàng khàn giọng kêu lên một tiếng.

Trong mắt Cô cô lóe sáng, ánh mắt trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, để khăn xuống bên cạnh người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không nên vọng tưởng đi tìm cái chết

“Đã sớm nói qua ngươi không nên nổi nóng, hiện tại làm thành như thế này, không đối được nửa phần thông cảm của người khác.” Cô cô đứng dậy, đến lấy chiếc khăn đang ngâm trong chậu nước nóng, vắt nước rồi quay lại. “Ngươi không ngoan, dù sao sẽ có người đến dạy ngươi cho đến học ngoan mới thôi, sự khổ sở trong lúc đó, ngươi có thể cảm nhận được rồi chứ?”

Cô cô lạnh lùng cúi người xuống, vốn nghĩ giúp nàng lau trán một chút, nhưng lại thấy nàng đã nghiêng người, cả người cuộn lại, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Người” Cô cô giật mình, thấy vẻ mặt nàng đau đớn, đôi môi tái nhợt bị cắn đến chảy máu.

“Cô cô, đau quá phía dưới, đau quá.”

Giọng nói khàn khàn từ trong cổ họng vang lên tiếng nói yếu ớt, trên gương mặt là những giọt nước mắt trong suốt, kêu lên từng tiếng “Cô cô”, làm sao cũng không thể ngăn cản được phía dưới đau đớn đến như bị xé rách, từng đợt nóng cháy như một đám lửa, đốt nàng thành tro từng chút một. Trên chiếc giường lạnh lẽo, cơ thể bạc nhược của nàng phủ lớp áo mỏng mềm mại, nàng mảnh mai gọi sự thương tiếc cùng thương cảm của người khác, nhưng đồng thời cũng là điều khơi gợi dục vọng chinh phục của người đàn ông nhất.

Người trước mắt rõ ràng cũng không thân thiết, nhưng nàng không thể để nước mắt ngừng rơi. Những nỗi khuất nhục dày đặc cùng với sự sợ hãi chồng chất trong lòng nàng, cũng như dầu ăn nung nóng si nhực trên ngực kia, nàng liều mạng muốn lau đi, nhưng lại càng làm cho những cơn đau nhức liên miên kéo tới.

Lòng ngực Cô cô thắt chặt một hồi, khoang ngực như có vật gì chặn lại, rầu rĩ nói:

“Được rồi, dù sao người cũng là lần đầu, hơn nữa Vương gia...” Nói đến đây, Cô cô dừng một chút, trong đầu hiện lên một loại cảm tình giống như là sự ràng buộc huyết thống, “Ta gọi người chuẩn bị nước nóng cho người ngâm mình, sẽ tốt hơn nhiều.”

Nước nóng.

Trình tiết của nàng cũng là mất đi tại nơi hơi nước mù mịt bên cạnh ao đó.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Lạc Cơ Nhi cảm giác khí lực toàn thân đều bị xói mòn từng chút một, thoát ly khỏi thân thể của chính mình. Vì sao nàng lại không chết cóng, hay đau nhức đến chết, nàng không muốn nhìn thấy thân thể tàn tạ này vẫn còn lay lút sóng trên đời, lại càng không muốn nghe thấy tiếng của người đàn ông tà ác như quỷ mỹ kia quanh quẩn bên tai, giày vò sự tự tôn của nàng toàn bộ đều biến mất.

“Được rồi, còn nữa,” Hình như nhìn ra sự tuyệt vọng trong nội tâm của nàng, Cô cô thu hồi sự ôn nhu, kiên quyết đứng dậy, giọng nói lại vẫn là lạnh như băng, “Đừng nghĩ đi tìm cái chết, Cơ Nhi”

Lạc Cơ Nhi cả người chấn động, cả người vốn đã không hề có khí lực lại mờ mắt ra, trong mắt là một tia yếu đuối sợ hãi, nhẹ nhàng nhìn về người đàn bà tôn quý phía trước giường.

“Đừng nói người là tiểu nô mà vương gia nhìn trúng, kể cả là một người đàn bà bình thường chết ở Uyển nghệ quán ta, truy cứu xuống tới cũng là trách nhiệm của ta.” Cô cô thân nhiên liếc mắt nhìn nàng, trong mắt ánh lên sự thấu hiểu cuộc đời, cùng sự lạnh lùng cao ngạo. “Trước kia có một cô nương chết đuối ở trong bồn tắm, Cô cô ta chỉ coi như là một con mèo con chó đã chết, kéo ra ngoài chôn. Có lẽ đây cũng là kết quả của một số mệnh thấp kém, trong cung đầy rẫy kẻ hầu người hạ, thiếu đi một tên, cũng không có gì là không được.”

“Nghĩ kỹ đi, người muốn chết kiểu này thì nói cho ta một tiếng, đừng để đến lúc làm quỷ rồi mới trở về trách ta, nghe chưa?”

Nhờ vào tia sáng ngoài cửa, Lạc Cơ Nhi thấy được Cô cô có phần tái nhợt cùng u ám.

Hai tay nàng bắt đầu run rẩy, rồi lan tràn đến toàn thân, cho dù nàng cắn chặt môi dưới trắng bệch không còn chút máu, vẫn không thể ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Không xóa được vết tích của hấn.

Lời lẽ đe dọa đã chấm dứt, Cô cô liếc mắt nhìn nàng, chậm rãi bước thong thả ra tới cửa.

“Kiên cường nên giấu ở trong xương cốt, còn thân thể của người chẳng qua chỉ là một lớp da bọc ngoài, những việc này mà cũng không thể buông tay thì sau này có thể đi thế nào? Người hãy ngắm lại thật kỹ đi.”

“Chi nha —— “Một tiếng, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Cô cô chậm chậm bước ra ngoài

Im lặng

Trong lòng cũng tĩnh lặng.

Nước mắt dường như cạn khô, chỉ còn lại sự thê lương trong lòng đang kêu gào ảm ỉ, không chịu ngừng lại.

Lạc Cơ Nhi động dậy, phát hiện toàn thân đều đau nhức, vết thương như xé rách dưới thân mang theo từng đợt nóng lan tràn, trong mắt bốc lên hơi nước.

Chịu đựng đau nhức, nàng chặt vật đi vào bên trong, thấy sau bức bình phong đã chuẩn bị xong thùng gỗ để tắm.

Hơi nóng bốc lên.

Lược gỗ, phản cùng với áo khoác mỏng.

Từ từ cởi quần áo ra, nàng giẫm vào trong bồn ngồi xuống, da thịt dưới thân ngập trong nước nóng khiến nàng giảm bớt đi đau nhức, tay nhanh chóng để lên thành thùng tắm, một lúc sau, đau đớn mới từ từ tán đi, hàm răng đang cắn chặt vào môi dưới lúc này cũng buông ra, đau nhức toàn thân ngay tại lúc này đều từ từ thoát đi.

Hàng mi nàng khẽ run, nào thử lấy tay chậm rãi xát lên da thịt, nhưng khi nhìn thấy dấu hôn màu tím hồng thì ngay lập tức cứng đờ người, thật lâu sau nàng mới quyết tâm nén nỗi khuất nhục đi, nhắm hai mắt lại, rửa sạch sẽ từng chỗ trên thân thể.

Bầm tím, vết máu, dấu ấn nung.

Nàng nhẹ nhấp nước lên mắt, một tiếng bọt nước ngấn ngùi vang lên do chảy từ trên xuống.

Xát không đi được, nàng nhắm mắt lại, liền nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông lạnh lùng tà mị kia, nụ cười của hắn, sự lừa gạt của hắn, hắn không cho nàng chống cự lại, chạm vào và chiếm đoạt nàng.

Một tiếng lại một tiếng “Nô nhi.”

“Ta không phải!” Nàng cắn răng nghẹn ngào nói.

Không phải là sủng vật của ngươi, không phải là nô lệ của ngươi, lại càng không để ngươi cứ như vậy làm nhục ta trên giường!

Trong làn hơi nước mờ lung, im ắng đến không có một tiếng động.

Nàng nhìn bóng mình trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, suy nhược đến trắng bệch.

Lấy cái gì? Lấy cái gì để phản kháng hắn? Một tiếng thê lương nảy lên từ trong lòng nàng làm trong nháy mắt nàng cảm thấy bất lực.

“Lạc Cơ Nhi, ngươi đi ra cho ta!!!”

Một tiếng kêu hung ác, vang dội ngoài cửa!

Lạc Cơ Nhi đang ngâm mình trong nước, sợ hãi đến giật mình, ngược cặp mắt ướt lên định nhìn xem thì cửa lớn đã bị một lực mạnh đá văng ra, ngay sau đó là tiếng bước chân của cả một đám người ùn ùn kéo tới, cùng với tiếng tùm lum tùm la khuyển giải người vừa bạo phát kia.

“Nhiều nhi, bỏ đi!”

“Đừng như vậy Nhiều nhi tỷ tỷ, tất cả mọi người đều là tỷ muội.”

Lạc Cơ Nhi trong lòng khủng hoảng, thế nhưng vì đang ngồi trong bồn tắm nên không thể nhúc nhích nửa phần.

Lúc này, Nhiều nhi đang tức giận dồn dập không để ý đến sự ngăn cản của mọi người, nhìn vào phía bình phong, tức giận công tâm, nàng ta bước đi tới, tay chân đồng thời sử dụng toàn lực mà đập đổ bình phong!

« Ta nói lại lần nữa, ngươi đi ra cho ta!!! » Nhiều nhi gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ vằn nhìn bình phong đổ xuống, ngay lập tức, ánh mắt hận thù nhìn thẳng về người đang ngâm mình trong bồn tắm.

Mọi người xung quanh bao gồm cả Lạc Cơ Nhi đều bị cảnh tượng trước mắt làm sững sờ. Tất cả tỷ muội đằng sau Nhiều nhi đều kinh hãi, ánh mắt nhìn vào Lạc Cơ Nhi trong thùng tắm gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lạc Cơ Nhi, con tiện nhân!

Nhớ lại lúc bị người đàn ông kia chiếm đoạt, Nhiều nhi cũng ở bên cạnh nhìn, sắc mặt Lạc Cơ Nhi tái nhợt thêm vài phần, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy vai làm nàng càng trông yếu đuối hơn.

“Nhiều nhi tỷ tỷ, không ai nói cho tỷ, khi người khác tắm rửa thì xông vào là không đúng với lễ nghĩa sao, xin mời đi ra ngoài.”

« Mời ta đi ra ngoài? A người bảo ta đi ra ngoài? » Nhiều nhi tức giận, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, lúc đỏ lúc trắng như là một con mãnh thú bạo phát. “Ta thật muốn xem, là ai phải ra ngoài!”

Trong nháy mắt Nhiều Nhi tiến lên, nắm lấy mái tóc dài trên lưng nàng hung hăng túm lấy!

“A——!” Lạc Cơ Nhi đau đớn đến hấp khí, cả người bị túm đung vào thành thùng gỗ, trong nước loang ra những mảng hồng, nước trong thùng bị bắn tóe lên, sứt nửa lật đổ!

Đau nhức xé rách da đầu.

Nhiều Nhi tức đến hai mắt đỏ bừng, dùng hết sức lực kéo lấy mái tóc dài của nàng!

“Nhiều nhi tỷ tỷ, đừng như vậy, mau buông tay a.” Như vậy sẽ tai nạn chết người, nhanh đi gọi Cô cô tới, mau.” các tỷ muội xung quanh tiến lên ngăn cản, thật tình cùng già ý lẫn lộn, rất náo nhiệt.

“Lạc Cơ Nhi, ta thực sự là xem thường ngươi, con tiện nhân này! Ở trước mặt ta câu dẫn vương gia, ngươi thật can đảm, vương gia sủng hạnh một lần là ngươi cho rằng ngươi có thể lên trời sao? Có thể vênh mặt hất hàm sai khiến ta sao? Lạc Cơ Nhi, ngươi nằm mơ đi! Những ý nghĩ ghen ghét liên tiếp ập đến, Nhiều Nhi hung hăng nắm lấy nàng, cho đến khi cả nửa người nàng đều trôi lên ngang cạnh thùng, tóc nàng bị kéo chặt lấy.

Tiếng giận dữ không ngừng vang lên ong ong bên tai, trên da đầu là cơn đau như bị xé rách, trên hàng mi dài lưu lại những giọt trong suốt, cả người trần trụi mềm oặt, vô lực phản kháng!

“Ta không có, ngươi buông ra.” Trên môi không có chút máu, nghẹn ngào nói một câu như vậy.

“Không có?” Ánh mắt đỏ huyết của Nhiều Nhi mang theo châm chọc cùng ý cười, sức lực trên tay đột nhiên gia tăng! “Hừ, ngươi còn muốn lập đền thờ trình tiết sao, ta còn tưởng ngươi là công chúa Đãng An thanh thuần! Thật không ngờ, trong cốt tủy của ngươi đều là ti tiện! Ngươi không hiểu quy củ sao? Ngày hôm nay Nhiều Nhi ta sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là quy củ!”

“Ba!”

Một cái tát hung hăng hướng về phía Lạc Cơ Nhi, nàng chỉ thấy một trận nóng bỏng, sau đó là rát buốt.

Một cái tát mạnh giáng xuống, trên mặt còn lưu lại rõ ràng dấu tay.

“A...” Lạc Cơ Nhi nhin không được kêu ra tiếng, nước mắt trào ra. Tóc bị kéo, nàng không hề có năng lực phản kháng, khuôn mặt thanh tú nhu mỹ, lộ ra đúng là nơi để đối tượng bên ngoài công kích.

“Không, không phải là ta nguyện ý, không phải là lỗi của ta, ngươi buông tay ra đi!” Trong lòng nàng ngập tràn uất ức, nàng khóc gào thành tiếng, cố hết sức giãy giụa để thoát khỏi sự kiềm chế.

“Còn cãi lại?” Trong con ngươi của Nhiều Nhi lóe lên ánh lạnh lẽo, đột nhiên gờ tay lên hung hăng tát vào má phải của nàng!

Lạc Cơ Nhi sợ sệt nhắm mắt lại, cả người run rẩy.

“Chi nha —— ” một tiếng.

Cánh cửa bỗng bất ngờ mở ra, một thanh âm của cung nô kéo dài vang lên, “Vương gia đến...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Biết sai rồi sao?

Vương gia?!

Cái tay phải đang vung lên rất cao, Nhiều Nhi đang muốn đánh tiếp thì đột nhiên hô hấp cứng đờ, cả người dừng lại.

Thế nào, sao có thể...

Mọi người hít thật sâu khi nhìn thấy thân ảnh ưu nhã xuất hiện ở cửa, sắc mặt đều thay đổi, tất cả đều quỳ dập đầu xuống đất, nhẹ nhàng nhưng không kém phần sợ hãi kêu lên: “Vương gia!”

Trong ánh sáng nhẹ nhàng, Mặc Uyên chậm rãi thông thả bước vào, mang theo nụ cười đầy tà khí bên môi.

“Uyển nghe quán ngày hôm nay thật náo nhiệt à!”

Ánh mắt sắc bén đảo qua toàn bộ căn phòng, ánh mắt hần nhìn vào cảnh tượng trung tâm thì dừng lại, ý cười không mất đi, chỉ là bất động nhìn bóng dáng tái nhợt nhu nhược trong thùng gỗ kia, vẫn thản nhiên lãnh đạm như thường.

“Vương, Vương gia...” Sắc mặt Nhiều nhi trắng bệch trong nháy mắt, buống lỏng Lạc Cơ Nhi ra, cuống quýt xuống đất.

Chậm rãi bước đi thông thả, ánh mắt lãnh đạm của Mặc Uyên đảo qua cảnh tượng trước mắt, hô hấp không hề dự báo trước trở nên bất ổn.

Lạc Cơ Nhi bị buông ra giống như con chim nhỏ rơi vào trong thùng gỗ, mái tóc dài tán loạn trên tấm lưng trần, bàn tay nhỏ bé bám lấy thành thùng, thờ dốt, hàng mi khẽ rung động trên khuôn mặt tái nhợt, lộ vẻ trong sáng khiến người khác phải đau lòng.

“Ai có thể nói cho ta biết, chuyện vừa rồi là như thế nào?” Ngữ khí uy nghiêm không hài lòng, giọng nói trầm ổn nhưng làm tất cả những người quỳ trên mặt đất đều phát run!

“Vương gia! Cầu Vương gia khai ân!” Dập đầu thật mạnh, tiếng của Nhiều Nhi vang lên, khàn giọng mà tuyệt vọng. “Nhiều nhi chỉ là nhất thời trong lòng hồ đồ chứ không có ý gì với Cơ Nhi muội muội, xin vương gia minh xét!”

Nàng ta biết vương gia không thích nhất là xem những người đàn bà ở đằng sau khóc lóc om sòm gây sự, nàng biết như vậy sẽ bị nghiêm phạt, vừa nghĩ đến số phận của người tỷ muội kia, cả người nàng ta đều run rẩy, giống như là ngay sau đây tất cả xương cốt của mình sẽ bị bóp nát!

Mặc Uyên chưa hề rời mắt khỏi Lạc Cơ Nhi, trong thùng nước tỏa ra một luồng khí ẩm áp, da thịt nàng lạnh run vì bại lộ ra bên ngoài, Mặc Uyên chậm rãi đi tới, lấy áo bào của mình xuống phủ lên thân thể của nàng.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi run lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn hần

Cặp mắt của Mặc Uyên trầm xuống, hai cánh tay dài vươn tới ôm lấy cả người nàng đang ở trong thùng, dùng y bào bao chặt lấy!

Lạc Cơ Nhi cả kinh, đưa tay muốn bắt lấy cái gì đó, nhưng cả hai cánh tay đều trần trụi, đành nắm chặt lấy áo choàng trên người, để mặc cho hần siết chặt trong lòng, sắc mặt nàng tái nhợt cúi thấp đầu xuống.

Ghi sát vào nàng, có thể cảm thấy một làn hương thơm từ trong lớp áo chưa bao bọc kỹ nàng tỏa ra, Mặc Uyên giống như bị đầu độc, cúi đầu xuống bên gáy nàng, hít thật sâu.

Rất thơm

Cảm giác trong lòng, thật mềm mại!

Mái tóc đen của nàng rối loạn trên vai, những sợi tóc đen nổi bật trên làn da ở vai, tạo thành một loại dụ hoặc trí mạng.

Mặc Uyên có thể thấy được nàng bị giết đến đỏ cả da đầu, từ chỗ bị kéo lộ ra những vết đỏ, khiến người khác sinh lòng thương tiếc. Một ngọn lửa dâng lên từ trong lồng ngực, cặp mắt mang theo lệ khí (*cáu kỉnh, không hài lòng) nhìn thẳng về phía người con gái đang quỳ dưới đất.

“Nhiều nhi, biết sai rồi sao?” Giọng nói của hần lạnh lùng kinh khủng như Tu La!

"Nhiều nhi biết sai rồi. Thỉnh Vương gia." Nhiều nhi nói không ngớt, dập đầu càng xuống thấp hơn, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không cho phép người giết nàng

“Tốt lắm.” Mặc Uyên thu hồi ánh mắt, chuyên tâm ôm lấy cô gái nhỏ bé trong lòng.

“Vậy nhất định người cũng đã hiểu rõ quy củ trong Uyên vương phủ của ta là gì, chính người tự đi hay là muốn bản vương cho người kéo người xuống?”

Một câu nói vang lên trong phòng, khiến cho người phụ nữ đang quỳ toàn thân cứng đờ.

Ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, không khí chết chóc làm mọi người không khỏi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người đàn ông ưu nhã tà mị có thần sắc như bình thường kia, nhưng lại dường như thấy được địa ngục đang vẫy gọi, mặt vàng ệch như màu đất.

Nhiều Nhi ở chính giữa, lại càng ngay cả một chút hơi sức để run rẩy cũng không có, toàn thân cứng đờ, cặp mắt mở tròn trĩnh thật lớn, giống như xác chết bị ngâm nước. Sau một khắc, thân thể nàng ta giống như có phản ứng hoá học mãnh liệt, cả người như bùng phát, gào lên khóc rống!

“Vương gia !” Một tiếng kêu thê thảm chói tai vang lên, cả người Nhiều nhi như một chú chó con điên cuồng bỏ đến bên chân Mặc Uyên, liều mạng túm lấy quần hần, các khớp xương cũng trở nên trắng bệch .

“Cầu xin Vương gia khai ân ! Vương gia khai ân a ! Nhiều nhi thật sự biết lỗi rồi, Nhiều nhi không cố ý, Nhiều nhi cũng không dám nữa, Vương gia !! Van cầu ngài, van cầu ngài tha Nhiều nhi.”

Tiếng kêu gào thê lương khiến cho lòng Lạc Cơ Nhi đau nhức không chịu được, thân thể thoáng cái mềm nhũn, nhưng bỗng có một lực truyền đến trên lưng, cơ thể của hần đỡ nàng khiến cho nàng gất gao bám chặt vào bờ ngực rộng, trắng kiện đó, chưa đến nỗi chệch choạng ngã.

Vì sao nàng lại không khống chế được thế này?

Lạc Cơ Nhi yếu ớt tự hỏi, rốt cuộc là chuyện gì mà làm cho bọn họ đều sợ hãi như vậy?

Nỗi băn khoăn trong lòng càng ngày càng nặng nề, khiến cho lòng của nàng cũng ngày càng trầm xuống —— Một người đàn ông như Mặc Uyên, e là chuyện gì cũng có thể làm được. Mặt Lạc Cơ Nhi trắng bệch, yếu ớt ngẩng đầu nhìn mặt hần, nhưng lại thấy được một nét cười bí hiểm, lạnh lẽo thấu xương !

“Xem ra, các người vẫn không thể học ngoan.” Mặc Uyên vươn tay ra chải vuốt những sợi tóc lộn xộn của Lạc Cơ Nhi, chạm vào vành tai trong suốt của nàng thì ngón tay tạm dừng không xuống tiếp nữa.

“Dù sao vẫn nên tìm người xuất hiện giúp các người nhớ lâu hơn —— Người đâu !”

Cánh cửa bị phá mở ra một cách thô bạo, vài gia nhân sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng đi về phía chủ nhân, “Vương gia!”

“Đem nàng ta xuống đi.” Giọng nói lãnh đạm, tàn nhẫn của Mặc Uyên vang lên .

“Dạ!”

Hai gia nhân đi tới, Nhiều Nhi quỳ trên mặt đất tinh thần đã nghiễm nhiên hỗn loạn, nàng ta điên cuồng rít lên giống như người điên, càng không ngừng cầu xin tha thứ, cơ thể mềm oặt không đứng dậy nổi, bị hai người kia kéo ra ngoài cửa.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi căng thẳng, nhìn không được muốn ló đầu ra nhìn nàng ta, chỉ là bị nửa vòm ngực của hần chắn mất, eo lưng mềm mại lại bị siết chặt hơn, cặp mắt trong veo mà mỹ lệ của nàng bắt gặp nét cười ôn nhu mà tà khí của hần.

“Người muốn làm gì nàng ta?” Lạc Cơ Nhi không nhìn được run giọng hỏi, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện dự cảm xấu.

“Những người không ngoan nên bị trừng trị nghiêm khắc, đó là cái nàng ta nên nhận.” Mặc Uyên nói với vẻ vân đạm phong khinh (*hờ hững thản nhiên), tùy tiện hôn lên khuôn mặt yếu ớt của nàng, khiến cho hơi thở thơm ngát của bản thân bao trùm lấy nàng.

“Ta không cho phép người giết nàng ta!” Lạc Cơ Nhi trong lòng căng thẳng, đưa tay ra nắm lấy vạt áo trước ngực hần, cặp mắt xinh đẹp tràn ngập sợ hãi.

Đúng là quả thực nàng không thích Nhiều Nhi. Không thích nàng ta hung hăng ngang ngược can quấy và tự cao tự đại tùy thích, nhưng bởi vì như vậy mà nàng ta phải đi tìm cái chết sao? Dù cho không phải chết, nàng cũng có thể nghĩ đến Mặc Uyên sẽ dùng thủ đoạn thế nào để đối phó với nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sợ hãi cực điểm!

Sắc mặt Mặc Uyên trong nháy mắt đã biến đổi, vẻ âm u lạnh lẽo trên mặt chợt loé lên,

“Xem ra ngươi cảm thấy rất hứng thú đối với kết cục của nàng ta.” Khoé miệng Mặc Uyên biến thành một nụ cười vừa thần bí vừa ác độc, mang theo một vẻ mê hoặc nồng đậm, “Được rồi, nếu như nô nhi đã nói nhiều như vậy, ta sẽ dẫn ngươi đi xem.”

Lạc Cơ Nhi nhớ ngác nhìn khuôn mặt tà khí của hắn, trong đầu bỗng phát ra một tiếng ù ù !

Uyên vương phủ ——

Một toà điện châu xa lạ ——

Ghế dựa nguy nga đặt ngay chính giữa đại điện, một vài tia nắng hoàng hôn u ám, lạnh lẽo chiếu xuống thêm đá tối tăm .

Lạc Cơ Nhi sắc mặt tái nhợt , được hắn ôm trong lòng ngực , lẳng lặng mà nhìn vật được che đầy bằng một cái màn đen ngay giữa đại điện , một tia sợ hãi lại xuất hiện trong đầu ——

Không có sức lực phản kháng, cả người nàng giống như vô lực, bị hắn gắt gao khoá lại bên trong y bào trong lòng hắn, hắn cúi đầu một cái là có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế mà ôn nhu của nàng, bàn tay to không an phận được y bào bao bọc lướt trên những đường cong của nàng, không có cách nào ngăn trở, nàng chỉ có thể cuộn mình thật chặt, khiến cho hắn nở một nụ cười nhẹ .

“Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Trò vui sắp bắt đầu rồi.”

Bị hắn trêu đùa khiến hô hấp của nàng bất ổn, Lạc Cơ Nhi chỉ nghe thấy bên tai có một hơi thở nóng rực đảo qua, thần trí nàng mới tỉnh táo lại vài phần.

Ánh mắt đau khổ rung động lòng người, nàng dịu dàng nhìn vào nơi chính giữa đại điện to lớn.

Âm thanh kêu rên, từ xa đang đến ngày càng gần ——

Cả người Nhiều Nhi gần như điên cuồng, vùng vẫy đến mức quần áo và tóc tai đều hỗn loạn, khuôn mặt trắng bệch, hoảng loạn, nét mặt khổ sở cầu xin làm cho trái tim của Lạc Cơ Nhi đau đớn âm ỉ, hô hấp của nàng đình chỉ trong chốc lát, trơ mắt nhìn nàng ta bị kéo về phía tấm màn đen ở phía dưới.

Hai kẻ gia phó (*người hầu) mặt không chút thay đổi, vươn tay ngăn chặn hành động cuồng loạn của nàng ta, tấm màn đen đột nhiên được xé xuống !

Lạc Cơ Nhi khẽ run hàng mi, bây giờ mới nhìn ra được là nguyên lai tấm màn đen bao phủ một cái lồng giam màu đen được tinh xảo tạo nên bởi những lưới sắt, bốn góc được cố định vững vàng, chỗ giao nhau giữa tối tăm u ám và ánh sáng nhàn nhạt tản mát ra một mùi âm trầm.

“A——” Một tiếng rít cao vút chói tai vang lên.

Toàn thân Nhiều Nhi run rẩy dữ dội, phát ra tiếng kêu tuyệt vọng đến cực điểm !

Lạc Cơ Nhi chấn động cả kinh, cảm thấy người đàn ông này càng ôm nàng chặt hơn.

“Hí hí ——”

Một người kéo một cái cửa sắt nhỏ ra , Lạc Cơ Nhi nghe được một trận âm thanh làm cho người ta sởn gai ốc, âm thanh chỉ chút giống như là ...

Sau một khắc, Lạc Cơ Nhi bị cảnh tượng nhìn thấy dọa đến cả người cứng ngắc, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra !

Bên trong cái lưới sắt to lớn, bò đầy một thứ giống như rắn, đang chi chít ôm lấy cái lưới sắt tinh mịn, chiếm giữ, quấn lấy, những con mắt đỏ như máu hướng ra phía bên ngoài quan sát.

Nhiều Nhi cũng nghe được tiếng động ở khoảng cách gần kề kia, hơi lạnh thấu xương bò đến trên lưng, nàng dùng hết sức lực cuối cùng hô lên, thân thể run đến mức muốn rời ra “A——! Vương gia , đừng ! Nhiều nhi biết sai rồi, Nhiều nhi thực sự biết sai rồi !!! Người cứu mạng, người cứu mạng a !!!”

Âm thanh thê ai vang vọng khắp trong đại điện, trái tim của Lạc Cơ Nhi như thể đang bị hung hăng cắn xé, đau đến khó đỡ !

“Đừng như vậy với nàng ta, ta xin ngươi !” Bàn tay nhỏ bé run rẩy nắm lấy vạt áo hắn, khuôn mặt nhợt nhạt của Lạc Cơ Nhi ngẩng lên, trong lòng sợ hãi đã tới mức cực điểm, nước mắt mãnh liệt tuôn trào, “Van cầu ngươi ! Không được !”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Sự mê hoặc của nỗi tuyệt vọng

Làm sao có thể ——

Làm sao có thể như vậy ?

Không muốn, không muốn, không muốn !!!

Nàng đã từng thấy qua khoảng khắc nhiều người bị đánh đến chết tại điện Đằng An, nàng đã chứng kiến rành rành trước mắt cảnh giết chóc đầm máu! Đầu người rơi trên mặt đất, tay chân bị chặt đứt, hai mắt trợn trừng đầy máu chết không nhắm mắt.

Thế nhưng nàng chưa bao giờ trải qua thời khắc sợ hãi như thế này, bên tai nàng ngập tràn tiếng kêu gào thảm thiết của người con gái kia, tim nàng như bị treo ngược lên, siết chặt đến mức muốn rạn nứt! Đau, đau quá, thật đáng sợ .

Cặp mắt của Mặc Uyên khẽ động, nhìn tiểu nữ nhân trong lòng.

Sự sợ hãi, đau đớn trong lòng nàng đang bị kích thích khuấy động đến tột cùng bởi tình cảnh này, nước mắt trong suốt thật khiến con ham muốn phá hủy vừa điên cuồng tàn nhẫn lại vừa thương tiếc chôn chặt trong lòng hằn cày ngày càng mãnh liệt.

“Nô nhi ngoan.” Lực đạo trên tay thật như muốn đem nàng ngoan ngoãn tiến vào trong thân thể, môi Mặc Uyên dừng lại trên thái dương của nàng, giọng nói khàn khàn theo cổ họng mà phát ra. “Nhìn kỹ đi, thấy rõ rồi chứ, nàng ta đã bị trừng phạt nghiêm khắc như thế nào.” Bàn tay to lớn nắm lấy cằm nàng, kề sát vào hơi thở thơm ngát trong miệng nàng, dây dưa không ngớt. “Bé con tò mò, tiếng cầu xin tha thứ của người thật là êm tai, chẳng qua là nên chấp nhận, vẫn nên chấp nhận!”

Cánh tay rắn chắc vuốt ve làn da mềm mại trên cánh tay nàng, nước mắt của nàng lại vì hoảng sợ mà rơi xuống, trái tim trầm xuống.

Sau một khắc, nàng đột nhiên quay đầu lại, chứng kiến cảnh Nhiều nhi bị hai người gia phó bắt được tay chân, mặt không chút biểu tình lòi vào chính giữa lồng sắt.

“A——! A——!!!”

Tiếng kêu vô cùng thảm thiết vang lên, vang dội khắp cả tòa đại điện!

Lạc Cơ Nhi nắm chặt vạt áo trước ngực hấn, tròng to mắt, toàn thân run rẩy mãnh liệt, những cơn rần trong lòng sắt hình như nghe được mùi âm ý đang đến, đều nhao nhao bỏ về hướng người kia. Nhìn thấy những cơn rần trắng muốt, cơn nọ quấn lên cơn kia, Nhiều nhi kinh hoàng mà liều mạng vùng vẫy thân thể, từng tiếng từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, cả khuôn mặt của Nhiều nhi hoảng sợ đến biến dạng, mãi cho đến khi toàn thân từ trên xuống dưới đều là rần bò.

Nàng ta đấu tranh vùng vẫy, nhưng lại không thể thoát khỏi bọn rần đang điên cuồng cắn xé, quần bám lấy!

“A a a——!” Âm thanh như muốn xé nát cổ họng, âm điệu thật thê thảm làm sao !

“Không muốn, không muốn !” Một sự đau khổ bao vây lấy Lạc Cơ Nhi, nàng liều mạng ra sức muốn tránh khỏi vòng ôm của Mặc Uyên, né xa sự kiểm chế của tên ác quỷ này, nhưng bất luận như thế nào cũng đều là phí công vô ích !

Cánh tay dài cứng như thép giam cầm nàng trong lòng, cặp mắt toả ra một tia nhìn u ám, thâm sâu, nghiền ngẫm giống như đang thương thức vẻ mặt giấy dựa đầu tranh của nàng.

“A——!” Một tiếng thét chói tai, là từ Lạc Cơ Nhi ,

Tóc nàng tán loạn, cảm giác vô lực tràn đầy trong lòng ngực, nàng từ bỏ giấy dựa , hai tay liều mạng bịt kín lỗ tai, muốn cắt đứt tất cả tiếng kêu đang vang dội khắp đại điện kia! Nàng không muốn nghe, không muốn nghĩ tới .

Cánh tay trắng mềm như ngọc, mái tóc đen mượt như tơ, còn có thân thể mềm mại đang run rẩy trong lòng, cặp mắt Mặc Uyên chuyển động, chia tay ra khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ bé đang chôn ở trong lòng mình, nhưng ngón tay lại chạm phải một mảng ẩm ướt.

Là nước mắt.

Trong veo, chính là nước mắt mang theo tuyệt vọng không gì so sánh được.

Trong điện, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng yếu đi, hình như đã bị mãnh thú cắn vào yết hầu, đau đớn đến không thể .... rốt cuộc cũng không phát ra tiếng nữa.

Gục đầu xuống, bàn tay to gượng gạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, Mặc Uyên trong lòng đột nhiên khẽ động.

Hai hàng mi khép kín khẽ run run, nàng cắn chặt môi, một dấu vết nhỏ màu đỏ tươi xuất hiện ở khoé môi, tản ra vô hạn.

Hô hấp trong chốc lát bị kiềm hãm !

Mặc Uyên ôm nàng càng chặt hơn, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Mùi vị máu thật ngọt khiến người ta say mê, chiếc lưỡi linh hoạt của hắn đùa bỡn một hồi với môi dưới của nàng, tiếp đó lại thay đổi phương hướng tiến vào khoang miệng thơm mát của nàng, đầu lưỡi chạm nhẹ vào, nhưng lại bị hàm răng của nàng ngăn trở ngoài ý muốn, nàng run rẩy, toàn thân căng thẳng .

Mặc Uyên nhũn mảy, hiểu rõ cảnh tượng vừa nãy đã khiến nàng sợ hãi.

“Ngoan, đừng khóc, hé miệng ra nào.” Giọng hắn khàn khàn, ôn nhu an ủi, như là một bùa chú, muốn siết chặt thần kinh nàng. Chuyện mà hắn từng sợ nhất chính là nước mắt của Tâm Uyển, nàng vừa khóc, toàn bộ lạnh lùng cùng quật cường của hắn đều trút bỏ xuống hết, hận không thể đem cả thiên hạ đến để làm nước mắt nàng ngừng rơi, bởi vì hắn đã yêu thương nàng đến mức hết thuốc chữa.

Lời nói đang thốt ra, Mặc Uyên đột nhiên mở to mắt, trong lòng chấn động !

Chết tiệt .

Lại nghĩ đến nàng sao.

Thân thể mềm mại trong lòng run rẩy càng dữ dội hơn, hình như căn bản không nghe thấy giọng nói ôn nhu của hắn.

Trong lòng bỗng nảy sinh một hận ý nồng đậm, không rõ là đối với người đàn bà kia hay là với Lạc Cơ Nhi trong lòng mình, cặp mắt của Mặc Uyên lạnh lẽo, vươn tay ra nắm lấy cằm nàng, “Ta nói ngươi mở miệng, không nghe sao ?”

Nhiệt độ tay hắn nóng rực, từng chút từng chút chạm vào mặt nàng, lại khiến cho sự sợ hãi của Lạc Cơ Nhi ừn ừ kéo đến !

“Đừng đụng vào ta Mặc Uyên, không cho ngươi chạm vào ta!” Cặp mắt thâm lương và xinh đẹp mở to, nhìn thẳng vào hắn ! Bên trong đôi mắt nàng là một nỗi sợ hãi to lớn hòa cùng tuyệt vọng, trái tim đã chịu đủ loại tàn phá chỉ còn lại là hận ý !

“Chít chít ——”

Bên tai còn vang lên tiếng lít chít của thân rắn đang quấn quanh, thấm vào xương tủy, khiến kẻ khác phải kinh hãi.

Mặc Uyên cứng đờ trong nháy mắt, cặp mắt sắc bén đón nhận ánh mắt tuyệt vọng cùng sự không khuất phục của nàng, đọc ra trong đó có nồng đậm hận ý.

Mang theo ham muốn xâm lược, hai tay hắn nắm lấy cổ nàng, “Đây là lần thứ mấy ngươi nói hai chữ này rồi?” Bàn tay to lớn nóng rực rồi xuống, Mặc Uyên nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách lấp lánh trong veo của nàng. Khi nàng sững sờ là lúc hắn hung hăng nắm lấy trên bờ ngực mềm mại của nàng, “Hả?”

“A.” Trước ngực truyền đến một cảm giác đau đớn mạnh mẽ cùng nhục nhã, xâm nhập vào cả người nàng.

“Lạc Cơ Nhi, ngày hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết một chút cái gì mới gọi là tra tấn thực sự!” Dây đàn kéo căng, đột nhiên đứt ! Trong cặp mắt của Mặc Uyên tản mát ra sự thù hận sâu sắc, như muốn xuyên thấu thân thể nàng.

Trong nháy mắt, có tiếng y bào trên vai bị xé rách, hung hăng xé tuột đến hông !

Trên người đột nhiên tràn tới cảm giác mát mẻ, Lạc Cơ Nhi vô thức cuộn tròn bả vai, lại ngẩng đầu lên thì thấy Mặc Uyên bị thù hận xâm chiếm, con mắt mang màu sắc tối tăm —— ánh mắt của hắn rơi vào chữ “Nô” được đóng trên ngực nàng !

“A——!” Nương theo tiếng thét chói tai, cả người nàng bị ấn vào toạ ý (* ghế dựa) lạnh buốt trên đại điện, trước ngực bỗng nhiên có một trận nóng rực kéo tới! Hắn vừa cắn vừa hôn, hung hăng hôn lên chữ “Nô” nhỏ bé mà tràn ngập sự khuất nhục kia!

Đau đớn khiến Lạc Cơ Nhi bật ra một tiếng than nhẹ, chỉ cảm thấy dấu ấn đó bị hắn ngậm trong miệng, hung hăng xé rách da thịt đã biến dạng, từng tơ máu chảy ra từ mạch máu, hắn lại chưa thấy thỏa mãn mà nuốt vào, càng dùng sức hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trêu đùa trên đại điện

Quần áo rách rưới không đủ che thân, cơ thể đau đớn khó chịu, Lạc Cơ Nhi đưa tay muốn đẩy sự áp chế của hắn ra, nhưng lại cảm thấy thân thể hắn to lớn, vóc người dường như gấp đôi nàng, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn căn bản là không ngừng được sự xâm lược của hắn!

“Đau, đau quá, a——!” Nàng không chịu nổi mà cong người lên, cảm thấy trước ngực có một bàn tay to hung ác đang niết lấy cái đỉnh nhỏ màu hồng đến biến dạng, cả người nàng run run, nghẹn ngào chống cự...

Bàn tay to tự do thăm dò bên trong y bào, mang theo sự trừng phạt nghiêm khắc, mê hoặc vuốt ve dọc theo sống lưng hướng lên!

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy một luồng cảm giác lạnh từ sau gáy, hình ảnh vừa mới thấy lại trở lại trong đầu, thân rắn chỉ chút bò đầy trong lồng sắt, dây dưa, cắn xé thân thể của cô gái kia... Sự hãi cực độ biến thành ảo giác, trần ngập cảm giác muốn nôn mửa, chiếc lưới nóng bỏng của người đàn ông kia vẫn đang trên người nàng...

Đột nhiên, Lạc Cơ Nhi đưa tay ra vịn vào toạ ý, nhanh chóng cúi người xuống, nôn ra một trận dữ dội!

Rất buồn nôn.

Nàng cố gắng hết sức muốn đuổi đi hình ảnh đáng sợ trong đầu kia, lại bị chính cảm xúc trong người dọa đến không kềm chế được.

Mặc Uyên kiềm hãm động tác lại!

Tóc dài như tảo biển che phủ trên cơ thể trong suốt, trắng bạch của cô gái trẻ, nàng đau đớn mà cúi người nôn khan, từ cổ đến ngực là những đường cong hoàn mỹ khiến người ta hít thở không thông, nhất là chữ “Nô” trước ngực đã bị hắn hôn tới ra máu, tại nơi đã từng là sắc trắng trong suốt giờ đã thành một mảng hồng.

Con giận dữ bốc thẳng lên đỉnh đầu làm cho sắc mặt Mặc Uyên trong nháy mắt lạnh như băng! Hắn mạnh mẽ kéo nàng qua, đem phần thân trần của nàng hung hăng chôn sâu vào trong ngực “Người rất buồn nôn? Ta đụng vào khiến người cảm thấy buồn nôn?”

Vừa mới nôn khan đã vắt kiệt hết sức lực của nàng, Lạc Cơ Nhi suy yếu thở hổn hển, muốn nhắm mắt lại, bả vai mềm mại lại bị hắn giầy vò đến chảy cả nước. Nàng miễn cưỡng mở mắt, không dự đoán được sẽ thấy vẻ mặt nổi giận của hắn.

“Vì sao người không giết ta?” Giọng nói mang theo hơi thở mong manh truyền ra từ đôi môi mỏng, nàng dùng ánh mắt thê ai nhìn hắn, ngực phập phồng giống như một con thú nhỏ không chịu nổi bạo ngược, muốn dùng cái chết để trốn tránh...

“Muốn chết?” Ánh mắt Mặc Uyên lạnh lùng nhìn người con gái trước mặt.

Khoé môi hắn xuất hiện một nụ cười lãnh đạm mà tà mị không thể hiểu nổi.

Nụ cười kia khiến cho Lạc Cơ Nhi nhìn không được rùng mình một cái!

Cổ tay đau xót, Lạc Cơ Nhi kêu ai một tiếng, cảm giác hai tay đang chống đỡ cơ thể bị một đại chưởng kiềm chế, thô bạo mà đặt lên đỉnh đầu! Nàng không khỏi cong người lên, cổ tay bị vặn đau đớn, làm cho ngực càng thêm mở rộng, phơi bày tất cả!

“Trước khi ta chơi đùa đủ, không ai có thể được tìm đến cái chết!” Giọng nói lạnh lẽo làm người ta rợn cả sống lưng.

Mặc Uyên lưu luyến nơi khuôn mặt đang ẩm ướt mồ hôi của nàng, hơi thở phả vào tai nàng, nàng giãy giụa muốn né đi tiếng nói của hắn, vành tai bỗng nhiên cảm nhận một trận nóng bỏng, hắn hung hăng ngậm chặt nó, không ngừng liếm!

“A” Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, e sợ hắn nghe được tiếng rên ngâm nho nhỏ đứt quãng.

Đại điện lặng im, phơi bày trên toạ ý, táo bạo như vậy không hề che giấu khiến nàng nhục nhã đến không mở nổi mắt! Nàng không có dũng khí, lại càng sẽ không tha thứ cho hắn vì đã giầy vò mình tùy ý trên đại điện rộng lớn này!

“Không cần ở chỗ này...cầu người, không cần tại đây!” Từ hơi thở tà mị mà đoán ra ý đồ của hắn, Lạc Cơ Nhi cầu xin, nàng không cần...Không cần thân thể rách nát của chính mình cứ như vậy bại lộ trên đại điện lạnh lẽo này.

Một tiếng cười khê, Mặc Uyên buông nàng ra, vành tai đáng yêu của nàng bị hắn hôn đến ửng hồng, “Vì sao không cần tại đây? Không nên quên người là tù binh của ta, là nô nhi của ta... Ta có quyền muốn người ở bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào!”

Lời nói trắng trợn khiến cho toàn thân Lạc Cơ Nhi run rẩy dữ dội, mắt nhắm lại, từ chối nhìn vào hắn!

“Người cần được dạy dỗ, nô nhi.” Kê sát vào khuôn mặt nàng, Mặc Uyên mang theo một sức lời cuốn kì lạ, bàn tay lần vào y bào mê hoặc toàn thân của nàng, cảm thụ cảm xúc run rẩy yếu ớt, “Không ai thích ‘làm’ cùng một con cá chết, cho nên...”

Lạc Cơ Nhi trong lòng một trận kinh sợ. Bỗng nhiên, ánh mắt mỏng lung mờ nước mờ ra, cảm giác được tay hắn dò xét vào phần da thịt trần trụi bên trong y bào, theo đường cong của ngực nàng nhanh chóng đi xuống!

“Không...không cần, đừng...” Ngăn cản không có hiệu quả, nàng hít vào một luồng lương khí, cảm thấy chỗ đó đang bị một bàn tay nóng bỏng xâm chiếm. Mang theo ma lực dự hoặc, ngón tay trắng tắp thăm dò vào nơi ấm áp, mềm mại của cơ thể nàng.

Xúc giác mẫn cảm, cảm giác khuất nhục vì bị xâm chiếm. Một trận sợ hãi tập trung ở bụng nàng, Lạc Cơ Nhi trong nháy mắt cảm thấy chua xót, nàng vẫn còn nhớ rõ sự xâm phạm đau đớn này, nhớ rõ hấn mãnh liệt và tham lam, nhớ rõ sự chà đạp cùng giày vò kéo dài như không có điểm cuối kia...

“Đừng... Người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha ta...”

Nàng e sợ cái loại cảm giác tra tấn đến điên cuồng này, nàng chán ghét tiếng rên ngâm của chính mình, chán ghét tiếng nói cầu xin tha thứ của mình, chán ghét sự bất lực không thể chống cự được hấn. Nàng không cần cứ như vậy mà trở thành vật độc chiếm dưới thân hấn!

“Ta không thích nữ nhân không chuyên tâm” Hơi thở nóng bỏng của Mặc Uyên tự do vờn quanh mặt nàng, động tác càng thêm làm cản trở, “Hãy cảm nhận nó, nỗ lực, ta sẽ cho người khoái hoạt...”

Sẽ không... Tại sao lại có thể như vậy.

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt ở bên trong cơ thể, đến từ dưới thân, sắp phá tan cổ họng của nàng, nàng quật cường cắn chặt môi dưới của chính mình, hai tay bị kiềm chế đến nổi nổi lên dấu vết màu đỏ... Một dòng tơ máu chảy xuống cảm thì bị Mặc Uyên liếm sạch, nàng cảm thấy một trận tê dại như len lỏi vào từng dây thần kinh trong cơ thể, một trận mãnh liệt nháy mắt thổi quét qua toàn thân!

“Đừng...” Giằng co thật lâu, mãi đến khi nàng cảm nhận được rõ ràng ngón tay hấn còn đang ở trong cơ thể nàng, cảm giác xấu hổ tự động phát sinh, thờ dốt không thể bình ổn lại, chỉ cảm thấy ánh mắt hấn mang theo tính xâm lược mãnh liệt đang nghiền ngẫm nhìn cảnh tượng này.

“Ném rất ngon ngọt phải không? Chúng ta đây tiếp tục...”

Tiếng nói quý mị bên tai vang lên, một từ “Không” vừa mới ra khỏi miệng đã bị môi hấn xâm chiếm...

Chỉ còn một giọng nức nở khê giống như ngâm nga, Lạc Cơ Nhi cả người giống như bị lửa thiêu đốt, rung động mãnh liệt khiến cho nàng muốn bật khóc lên, nhưng làm sao cũng không trốn khỏi bị đại lực kiềm chế, chỉ có thể giống như con rối bị hấn treu đùa đến hoàn toàn không thể khống chế được...

Một lúc lâu sau, trong đại điện chỉ còn lại còn lại tiếng khóc nức nở và tiếng rên rỉ.

Lúc Phong Dục đi tới đã chú ý đến tiếng động ở bên trong, chần chừ hồi lâu nhưng không dừng bước, đẩy cửa điện đi thẳng vào —

Trên đại điện cảnh tượng mị hoặc đến cực điểm, dây dưa không ngớt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Treu đùa trên đại điện (TT)

Người con gái trắng nhợt gầy yếu, cổ tay bị hấn nắm chặt, thân thể nhỏ xinh bị đặt dưới thân, y bảo tán loạn miễn cưỡng phủ lên thất lưng hai người, động tác nhấp nhô liên tục thể hiện sự kịch liệt. Mà nàng lại không hề rên ra tiếng, vì bị hấn hoàn toàn bao trụ. Chỉ có thể nghe được tiếng “Ồ ồ” phát ra do cực kì phấn khích cùng thống khổ...

Phong Dục chậm rãi đi tới, phát hiện có chút bất ngờ. Đây không phải là phong cách của Mặc Uyên, từ trước đến nay hấn không hề ép buộc con gái.

Nhìn từ góc độ này, ánh sáng trong đại điện có chút ảm đạm, da thịt nàng trắng nõn như tuyết, vì cảm xúc mãnh liệt bị thúc ép mà hơi run rẩy, ửng hồng lên khiến người ta phải say mê.

Chỉ nhìn thân thể, liền biết như thế nào là ‘tuyệt sắc giai nhân’.

Chỉ là hiện giờ, Phong Dục biết mình có việc trong người, không thể thưởng thức quá lâu.

“Vương gia.” Chậm rãi đứng ở phía dưới đại điện, Phong Dục lãnh đạm nói.

Những nhịp chuyển động làm người ta bị kích thích đến phát điên, rốt cuộc cũng vì tiếng kêu nhỏ này mà chậm dần.

Mặc Uyên nhũ mảy, buông môi Lạc Cơ Nhi ra, hình như ngay thời khắc đó, nàng quay đầu đi thờ dốt, hơi thở vừa ra khỏi miệng cũng là lúc khó khăn chế mà rên khê, tuyệt vọng như muốn chết đi, tiếng rên thê mị khiến người khác nghe cũng cảm thấy thẹn.

Không dừng động tác dưới thân, Mặc Uyên hơi bất mãn nhìn về hướng người trong điện.

“Không nhìn thấy ta đang làm gì sao Phong Dực?”

Giọng điệu không vui của hắn khiến Phong Dực hơi nhú mày — thể này không giống như Mặc Uyên ngày thường mà hắn quen thuộc. Lúc trước cho dù là cảm xúc mãnh liệt như thế nào hắn cũng đã gặp qua, mà Mặc Uyên cũng chưa từng kiêu dè đem nữ tử dưới thân thể mình phô bày trước mặt mọi người, mà lúc này, Mặc Uyên lại cúi thấp người xuống, dùng thân hình nam tính rắn chắc bao trùm trên thân thể của người con gái kia.

Lạc Cơ Nhi đỏ mặt hồi lâu, mở ánh mắt mù sương ra, rốt cuộc ý thức được trong điện còn có người, cảm giác nhục nhã mạnh mẽ ập đến, thân thể vì mất cảm giác độ mà run lên, giọng nói nghẹn ngào “Buông ra... Đừng, đừng... A!”

Mặc Uyên càng thêm bất mãn bởi sự kháng cự của nàng, con người nheo lại, nhịp chuyển động dưới thân càng thêm điên cuồng!

Phong Dực cúi đầu, khẽ thở dài một hơi, tiếp tục dùng ngữ điệu không cảm xúc nói: “Vương gia, có tin tức trong cung, người có muốn nghe không?”

Lạc Cơ Nhi bị từng cơn mãnh liệt đánh sâu vào tận óc đến choáng váng, khoái lạc cùng đau khổ đan vào nhau trong thân thể, tra tấn nàng suốt một canh giờ, rốt cuộc tại giây phút này, nàng đã chịu đựng không nổi hét lên một tiếng thê lương, cả thân mình ưỡn cong lên.

Một ngọn lửa nổ tung ở trong thân thể, những dấu vết nhỏ nhỏ xuất hiện trên khắp cả người, kết nối lại với nhau, toàn thân đau đớn cùng một mối cực độ, nàng chịu không nổi, rốt cuộc thân thể run rẩy dữ dội, cuộn tròn người lại và khóc nức lên.

Mặc Uyên cúi người, ở nơi tiếng khóc nức nở của nàng, hôn lên ánh mắt đang rơi lệ.

“Tin tức gì?” Giọng nói của hắn thô ráp, vẫn hoàn toàn chưa rút khỏi nơi đó.

Phong Dực dừng một chút, nói “Uyển phi nương nương được chuẩn đoán có thai ba tháng, long nhan vui mừng, ở trong cung thiết yến mời các vương công đại thần... Vương gia, người...”

Có thai?!

Hai chữ này giống như lưỡi băng bén ngọt, hung hăng cắm vào trái tim nóng bỏng của Mặc Uyên, chấn động mãnh liệt!

Hắn mở to mắt, chăm chú nhìn người con gái đáng yêu ở dưới thân bởi vì vui thích cùng thống khổ tra tấn mà khóc, đưa tay muốn trốn khuôn mặt cùng chiếc cổ đang âm ỉ ướt mồ hôi của nàng “Có đúng không?”

Hắn hỏi lại một câu nhưng tựa như tự trả lời, mang theo nỗi uất giận lạnh như băng, khiến người khác không rét mà run!

Ngón tay nóng rực yên lặng trượt lên trên, làm Lạc Cơ Nhi một phen run rẩy, nàng có thể cảm nhận được hắn chưa rút khỏi thân thể nàng, vật mạnh mẽ kia vẫn còn chôn sâu ở phía dưới thân, hai chân nàng đã đau xót đến mức không thể khép lại, một mối quay đầu đi, nước mắt trong suốt vương đầy trên mí, hy vọng hắn có thể vì tin tức này mà dời đi sự chú ý...

— Nàng không chịu nổi nữa, sự tàn phá bừa bãi vừa điên cuồng vừa không có chừng mực

“Ra ngoài.” Bỗng nhiên, ngón tay của Mặc Uyên dừng lại, âm lạnh quát lớn một tiếng.

Phong Dực lạnh nhạt nghe được lời nói như nằm trong dự kiến, hơi cúi đầu “Vâng.”

Xoay người, Phong Dực vẫn như cũ không mang theo bất kì biểu tình nào đi ra khỏi điện, nhưng chính là trong lòng giống như bị cái gì ràng buộc, bước chân có chút chậm chạp, có chút chần chờ, chỉ nghe phía sau một tiếng thê ai than ngậm, tiếng người đàn ông thờ dốc lại bắt đầu vang lên...

Đây là loại con gái gì? Có thể kháng cự lại người đàn ông tà mị tuyệt mỹ nhất của Lạc Anh quốc?

Phong Dực nhắm mi mắt, ngay lúc bước ra cửa điện trong tích tắc quay đầu thoáng nhìn—

Toàn thân Lạc Cơ Nhi bị kéo qua, tấm lưng trong suốt mềm mại lộ ra trơn vẹn, cánh tay người đàn ông vòng qua phần eo hướng về phía trước thăm dò, bàn tay suông sẻ nắm lấy phần mềm mại mê hoặc lòng người, lực đạo mãnh liệt bức ra tiếng thét trầm trầm chói tai của nàng, dùng tư thế kiểm chế con mồi ngăn chặn toàn bộ thân thể nàng!

“Không cần...” Ý thức được ý đồ của hắn, nước mắt Lạc Cơ Nhi càng thêm hung mãnh chảy xuống, bà vai suy nhược cuộn người lại, tránh né hơi thở nóng rực của hắn, “Không cần, đau quá... Van cầu người buông tha ta...”

“Nhanh như vậy lại không được sao?” Mặc Uyên ở bên tai nàng hô hấp bất ổn thổi một hơi, cảm giác mềm mại trên tay khiến hắn lại một lần nữa không thể khống chế, hắn ngửi được mùi hương trầm từ phía sau cổ nàng, nhanh chóng hôn lên phần lưng mềm mại của nàng, “Ta còn chưa muốn đủ.”

Một tiếng thê ai nức nở, Lạc Cơ Nhi nhắm mắt lại, run run cảm nhận được loại tư thế khiến người cảm thấy bị xâm chiếm cùng với nhục nhã này, nụ hôn của hắn thật bá đạo, thật hung ác, theo khớp xương lưng một đường đi xuống, khiến nàng không ngừng run rẩy!

Đứng ở cửa Phong Dục có chút giật mình, trong lòng nổi lên chút hứng thú nồng đậm, người con gái ngập đầy nước mắt đang hầu hạ dưới thân Mặc Uyên.

Chỉ là, không kịp suy nghĩ nhiều.

— Hắn là Phong Dục, đối với chuyện gì cũng không có nửa phần tình cảm, Phong Dục!

Khoé miệng nở một nụ cười lạnh như băng, hắn đi ra đại điện, lưu lại bóng dáng khiến người ra cảm thấy rét lạnh.

Còn Mặc Uyên, lúc này bị mùi thơm cơ thể mê hoặc, trong đầu chỉ còn ý nghĩ hôn nàng...

Hắn ồ ồ thở hổn hển, không điểm xia đến sự đau đớn của người con gái yếu kiều dưới thân, nhanh chóng tìm được cửa vào, cố chấp không cần biết nàng chưa tốt, nàng đau đớn mà hung ác xuyên vào!

Hắn muốn phát tiết, hắn muốn phát tiết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Theo bốn vương tiến cung

Mang thai... mang thai... mang thai...

Hắn không cách nào tưởng tượng người đã từng được mình nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu sùng lại có sự thay đổi như vậy, hắn lại càng không tưởng tượng nổi dáng vẻ mềm mại của thân thể nàng ở dưới thân người đàn ông kia, cũng không thể chịu đựng được nàng mang thai con của người khác, còn vội vã chiều cáo thiên hạ!

Phẫn nộ, điên cuồng, chiếm lấy.

“Tâm Uyên!” Hắn thở hổn hển nặng nhọc, điên cuồng mà đâm vào, khiến người con gái dưới thân đau nhức liên miên, ý thức đã sớm mơ hồ, thậm chí ngay cả dưới thân có máu chảy ra cũng không phát giác, “Nói cho ta biết vì sao vì sao vì sao!!!”

Tiếng nói như khăn đi, khoái cảm lên tới đỉnh cao sau đó là đau đớn, Lạc Cơ Nhi cảm thấy dưới thân giống như bị bị một đao nóng bỏng đâm vào, con đau gay gắt xâm nhập vào từng bộ phận trong cơ thể, chỉ có nước mắt ẩm ướt chứng minh nàng còn đang tỉnh, không hề có sức phản kháng

Không có một vùng da thịt nào là nguyên vẹn.

Bị giữ lấy, bị xâm lược, trở thành một người con gái cho người khác nhào nặn, hung hăng tàn phá bừa bãi

Sự chua xót mãnh liệt kéo đến, nàng muốn khóc, nhưng trong nháy mắt bị khoái cảm và đau đớn ùn ùn vây quanh giống như cuốn sạch tất cả, nàng không chịu nổi mà kêu lên, nàng không đủ sức để nói, tiếng phát ra khàn khàn tràn ngập tuyệt vọng. Nàng hoàn toàn buông xuôi, mặc cho những kích thích đỉnh điểm kia đến, từng chút từng chút một đánh vào ý thức của nàng, làm nàng không kiềm chế được mà run rẩy.

Rốt cục, ở khoảnh khắc cuối, nàng tuyệt vọng nâng trán lên, đôi mắt thê lương xinh đẹp từ từ nhắm lại

Ngất xỉu, tới một cách hung mãnh như vậy.

Ý thức còn sót lại trong nháy mắt, nàng cảm nhận được hắn bứt ra và đứng lên, buông ra một câu băng lãnh tàn khốc.

“Đêm nay, theo bốn vương tiến cung!!”

Nàng thật muốn, thật muốn mình không tỉnh lại

Một luồng ấm áp nóng rực vây quanh, mang theo sự ôn nhu an ủi lan ra toàn thân từng chút từng chút một.

Cảm giác này, thật ấm áp, thật yên bình.

Nàng cố gắng để bản thân hưởng thụ sự tốt đẹp ngắn ngủi trong giấc mộng này, không cần lại mở mắt để thấy sự tăm tối không có thiên lý. Chỉ là nghĩ đến người đàn ông kia nàng sẽ run rẩy cho đến khi nàng cảm giác có người đang chạm vào thân thể của nàng.

“A...” Tỉnh lại trong sự sợ hãi, đôi mắt Lạc Cơ Nhi mở ra ngập nước, ngực hơi phập phồng khẽ thở.

Nhìn đến tình cảnh trước mắt xong, nàng rốt cục muốn hét chói tai, nhưng mở miệng, lại chỉ là tiếng nói khàn khàn!

Cả người nàng ngâm trong bồn tắm, có bảy, tám người con gái mặc trang phục nô bộc vây quanh nàng, những bàn tay mềm mại để trên người nàng, xúc cảm xa lạ làm nàng có chút run rẩy, những người này thấy nàng tỉnh lại, cũng có chút kinh ngạc.

“Không nên đụng vào ta!” Lạc cơ nhi khàn giọng nói, nàng có phần hoảng sợ né ra sự đụng chạm của những người đó, ánh mắt trong suốt tràn ngập thê ai.

“Cô nương, cô không phải sợ, chúng ta chỉ là giúp cô lau người mà thôi”

“Cô nương, cô đừng tránh.”

“Không muốn, không muốn, không muốn!” Nàng bối rối mà dùng cánh tay nhỏ bé yếu ớt ôm lấy thân thể, nước mắt tràn ngập quanh mi, “Không nên nhìn ta, không nên đụng ta! Các người đều đi ra ngoài!!”

Nàng tự mình biết rõ trên người có bao nhiêu dấu vết nhục nhã, nàng không muốn những ấn ký này phơi bày trước mắt bất kỳ người nào!!!

Các cô nương nhìn nàng có chút khó xử, nàng giống như con thú bị thương, cuộn mình lại mép bồn tắm, hai mắt trong suốt đầm lệ mang đầy cảnh giác, vai suy nhược run run, trên vai đầy dấu hoan ái khiến con gái nhìn vào phải đỏ mặt.

Tay hần, môi hần, mùi hương của hần lưu lại cùng với những vết bầm tím thật lâu không chịu tiêu trừ.

Cô nương, chúng tôi phải giúp cô tắm rửa nha, tối nay cô phải hầu vương gia vào cung, không chuẩn bị tốt sao được?”

Tiến cung.

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc, đồng tử trong suốt xinh đẹp chứa đầy thống khổ nhìn người nữ tử đang nói trước mắt, cảm giác như bị xé rách thành từng mảnh, cảm thấy tứ chi trong bồn nước nóng như mềm nhũn ra. Thậm chí cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị hần hủy đi rồi lấp lại, sự mê hoặc hung ác cùng chiếm đoạt, làm nàng chỗ xanh chỗ bầm tím, đau đớn thống khổ

Một tiếng “ừm” im ắng, Lạc Cơ Nhi bám vào mép bồn tắm.

Cảnh giác hơi chút trầm tĩnh lại, các cô nương xung quanh trao đổi ánh mắt với nhau, chợt vươn tay về phía nàng.

“Không được...!” nàng vô thức né ra, giọng nói yếu ớt, kinh hoàng mà chống cự, nhìn các cô nương xung quanh sắc mặt chợt đỏ dần, Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, nước mắt lại trào ra, khe khẽ nói: “Không cần, tự ta làm”

Các cô nương thoáng chút sùng sốt, lúc này mới lùi về, để mặc nàng.

Tay run run cầm lấy khăn tắm tơ tằm, trước ánh nhìn của bọn họ, nàng bắt đầu chà lau, theo cổ tay đến bả vai, đến ngực, cảm giác nhục nhã bao vây lấy nàng. Nàng cố sức chà sát, dường như muốn chà sạch mùi hương đàn ông lưu lại trên người mình. Nhắm mắt lại, nàng cũng cảm thấy hô hấp nóng rực của hần ở sau gáy mình, bức nàng không có đường trốn thoát.

“Cô nương, cô mạnh tay quá.” Một người bên cạnh nhìn ra hành động của nàng, muốn ngăn nàng lại.

Lạc Cơ Nhi ngừng tay, nước mắt lăn chả rơi vào trong bồn nước, trong nháy mắt liền biến mất như chưa từng tồn tại.

“Thân thể của ta, ta có thể tự lo được, mời các người đi ra ngoài.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơi run rẩy nói với mọi người.

“A? Cô khẳng định thân thể này là của cô?” Đi kèm theo là một giọng ôn nhu đến từ phía cửa. Cửa “chỉ nha” một tiếng mở ra, một đôi giày thêu màu phấn hồng bước đến gần nàng, làn váy màu xanh nhạt thướt tha di chuyển, như khiến người khác rung động.

Một bóng dáng mảnh mai hiện ra ở cửa, gương mặt rất thanh tú, các đường nét rõ ràng.

Mọi người thấy nàng đến, ngay lập tức bèn chỉnh lại quần áo, cúi đầu hành lễ: “Bích Dao cô nương.”

Người con gái được gọi là Bích Dao cười yếu ớt, ánh mắt đảo qua mọi người, dừng lại trên người nữ tử mềm mại trong bồn tắm, hồ hững nói: “Tất cả xuống dưới, một mình ta ở lại đây là được rồi.”

Mọi người gật đầu, lập tức ngoan ngoãn nói đuổi nhau đi ra ngoài.

Dường như chỉ trong nháy mắt, căn phòng dày đặc hơi nước chỉ còn lại hai người con gái.

Lạc Cơ Nhi đưa mắt nhìn nữ tử thanh nhã kia, không hề trang điểm, dung mạo phảng phất chút ưu thương, đang nhìn nàng không rời mắt

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Theo bốn vương tiến cung (TT)

Da thịt mềm mại, dáng người suy nhược, cặp mắt trong veo tràn ngập mỉa mai, khiến người thương tiếc.

Sau một hồi nhìn ngắm, Bích Dao rốt cuộc đưa ra kết luận như vậy.

Bất chấp ánh mắt thống khổ bị thương lại chứa đầy đề phòng, Bích Dao đi tới, vén tay áo, tay cầm khăn tắm chậm rãi tắm vào trong nước ấm, “Còn hai canh giờ nữa ngươi phải đi vào cung, thời gian không còn nhiều, không muốn để Vương gia lại trách tội thì ngươi nên tắm nhanh lên một chút.”

Lạc Cơ Nhi hơi giật mình.

Trên người con gái này có một thứ mùi hương trong sạch khiến cho nàng không thể chống cự lại, hơn nữa thái độ của bọn hạ nhân đối với nàng ta cũng thể hiện đây một người có địa vị trong vương phủ. Nàng giương mắt lên nhìn người con gái tên là Bích Dao vài lần.

Bích Dao cười nhàn nhạt, bên môi vẫn hiện lên vài phần bi thương như trước, lấy khăn ướt xoa lên lưng nàng.

“A_____” Một trận đau đớn chợt ập đến, Lạc Cơ Nhi bám chặt vào bồn tắm, thân thể kịch liệt co quắp lại.

Lưng nàng đau quá...

Bích Dao cả kinh, vội vàng thu tay lại, ngập ngừng hỏi thăm: “Ta làm ngươi đau sao?”

Vừa người xem qua, Bích Dao nhìn thấy một vết thật dài, thì nuốt một ngụm khí lạnh. Ở phía sau lưng, từ chiếc gáy mảnh khảnh đến tận đốt xương sống thứ tư, những vết đỏ giống như bị cào hiện lên ở sau người, trên tấm lưng trắng trẻo nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, thật khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Qua một hồi nổi khiếp sợ mới được trấn tĩnh lại, Bích Dao nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến có chút tái nhợt đi, chân thành nói một câu: “Xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Xin lỗi.

Chỉ một câu nói bình thường mà khiến trong lòng Lạc Cơ Nhi lẫn lẫn rung động từng hồi.

Nơi vương phủ to lớn như vậy lại có người nói xin lỗi đối với tù binh từ nước khác có địa vị thấp kém nhất như nàng sao?

Trước mặt người đàn ông tìm mọi cách khinh rẻ nàng kia, nàng có thể cứng đầu, nhưng trước mặt người con gái ôn nhu như nước này, nàng lại không có nửa phần sức lực chống lại, giống như bị hòa tan trong giọng nói ôn hòa mềm mại của nàng ta.

“Ngươi là...” Không kịp được nước mắt, nàng run giọng hỏi.

Bích Dao chợt dừng tay, đón nhận ánh mắt có vài phần thê ai của nàng, tiếp đó yếu ớt né tránh, không chính diện nhìn nàng mà đáp.

Cầm bộ y phục tơ tằm, khoác lên trên cơ thể mảnh mai của nàng, Bích Dao than nhẹ một tiếng: “Việc này hiện giờ không nên hỏi, rồi sẽ có một ngày ngươi sẽ biết. Lần này tiến cung có lẽ ngươi không nên có ý nghĩ tư lợi gì. Vương gia trong cung làm gì, nói gì ngươi cứ xem là được. Không nên làm miệng với bất cứ kẻ nào, bằng không...”

Nói đến đây, Bích Dao dừng lại, sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng lại vẫn tiếp tục nói tiếp: “Trước đây đều là ta theo vương gia vào cung, hiện giờ đổi thành ngươi. Ta khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng, ngươi có hiểu không?”

Một chút thống khổ đau đớn lan tràn trong lòng, cả người Lạc Cơ Nhi tựa như vô lực, chỉ có thể nắm lấy sa tơ mỏng trên ngực: “Biết rồi.”

Nhắm mắt lại, nàng cố gắng khiến cho toàn thân mệt mỏi bước đi

Ừm, hiểu với không hiểu thì có gì khác biệt.

Nàng cũng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn hiểu cái người đàn ông này nửa phần. Hắn làm gì nói gì, nàng cần gì phải để ý? Huống chi lòng hắn sâu như biển, nàng không cần thận sẽ lạc đường, sao lại muốn bước vào.

Đội đã?!!

Đi nhầm đường?

Lạc Cơ Nhi mở mắt, chung quanh vẫn lơ mờ hơi nước. Ý thức mơ hồ của nàng chợt lộ ra một tia thanh tỉnh. Như người sắp chết đuối vớ được cọc, bàn tay trắng nõn của nàng nắm chặt lấy mép bồn tắm, ngực không ngừng thờ đốc.

Miền là nàng có thể bước ra khỏi cánh cửa của vương phủ, lúc vào cung, hẳn chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện xã giao bận rộn, đến lúc đó...

Lạc Cơ Nhi như bị ý nghĩ của chính mình mà cảm thấy hoảng sợ, nhưng trong giây lát lại nhớ đến đôi mắt âm lệ mà cuồng ngạo của hắn, cơ thể tà mị của hắn, giống như cánh chim màu đen, gắt gao giam cầm nàng. Sự mê hoặc của hắn dường như vẫn phảng phất xung quanh nàng: “Nô nhi, đừng nghĩ đào tẩu.”

Giật mình, toàn thân nàng chợt đổ mồ hôi lạnh.

Bích Dao đứng bên cạnh, nhìn nàng thân toát mồ hôi lạnh bèn đưa tay chạm vào trán nàng “Sao vậy? Ngươi cảm lạnh à?”

Trong lòng có cảm giác kinh hoàng giống như bị nhìn thấu, Lạc Cơ Nhi hoảng loạn lắc đầu, vài sợi tóc phất phơ chạm vào má, cả người da thịt trắng nõn bị người đàn ông kia lưu lại những vết bầm tím càng khiến người ta nhìn thấy mà mơ hồ thương tiếc.

“Vậy là tốt rồi, theo ta ra ngoài luôn bây giờ đi.” Thu tay lại, Bích Dao hờ hững nói.

Không biết phải lên xe ngựa như thế nào.

Nàng không có thói quen mặc đồ của Lạc Anh quốc này. Tay áo sa mỏng như khói nước vây quanh, thấp thoáng có thể thấy được cánh tay mảnh khảnh, nàng hơi cúi người khiến mái tóc dày đen nhánh rủ xuống, trùm lên hai bờ vai gầy của nàng

Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn về phía người đàn ông đang ngồi tĩnh lặng trong xe ngựa.

Khoác trên mình long bào tơ tằm màu đen được trang trí với viền vàng, hắn vô cùng tuấn dật, trên mặt có chút ý cười, tà mị mà cuồng ngạo, tựa người vào xe ngựa. Trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy nàng đến, đôi mày tuấn lãng của hắn khẽ động.

Đôi mắt uon ướn của nàng có đôi chút sợ hãi, cúi đầu xuống, nàng muốn bước lên xe ngựa mà cảm thấy toàn thân vô lực, suýt đứng không vững!

May bên cạnh có Bích Dao đỡ lấy, bằng không cơ thể yếu đuối của nàng có lẽ sẽ ngã xuống.

Đôi mắt của Mặc Uyên chợt rung mình, nhìn ra sự sợ hãi hoảng sợ trong đáy lòng nàng.

Nhớ tới không lâu trước, hắn vẫn còn chôn ở trong cơ thể ôn hương nhuyễn ngọc của nàng, thể nghiệm khoái cảm mang đến từ lối vào khít chặt kia, dưới bụng hắn không khỏi bốc lên cảm giác khô nóng, hận không thể hăng hăng cắn nuốt đôi môi đỏ thắm nhỏ nhắn kia, nuốt sạch sự chống cự của nàng.

Từ trong xe ngựa, hắn hơi cúi người xuống, chớp mũi đối diện với trán nàng.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi cảm thấy kinh ngạc lại sợ hãi, cảm nàng bị tay hắn nâng lên, đón nhận cái nhìn sâu thẳm đen tối từ đôi mắt của hắn.

“Làm sao vậy? Nô nhi, không muốn đi cùng bản vương sao?”

Hơi thở nóng rực của hắn cứ thế phả vào mặt nàng, khiến nàng muốn tránh cũng không thể tránh được.

Cảm thấy trên cằm đang nóng rực lên, Lạc Cơ Nhi đang đứng mà cảm thấy run rẩy, quay đầu đi, giọng nghẹn lại: “Ta... ta..., ta không đi lên được, chân ta thật rất đau không nhắc được.”

Nói ra rất xấu hổ, nàng có thể cảm thấy mình nóng rực đến muốn bốc cháy.

Mặc Uyên hơi nhíu mày, chợt nhớ đến sự tàn sát điên cuồng của mình, lại nhìn đến nàng ở trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế xinh đẹp như hoa lê tắm mưa, thân thể bé nhỏ run run, giống như là một loại lên án hành vi bạo ngược của hắn.

Trong lòng đột nhiên chùng xuống, Mặc Uyên cúi đầu thấp xuống, sát vào vào vành tai trắng nõn của nàng, khẽ nói:

“Nô nhi ngoan, ôm lấy cổ ta, ta mang ngươi lên”

Hơi thở nóng rực làm Lạc Cơ Nhi run rẩy, hàng mi khẽ động, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Hắn hơi cúi xuống, một vài sợi tóc theo đó rơi vào lồng ngực đang mở rộng của hắn, nàng đưa mắt nhìn vào cổ hắn, da thịt chỗ đó sáng bóng và rắn chắc, nhìn gần thấy bên môi hắn khẽ cong lên một nụ cười tà mị.

“Nhanh lên chút nô nhi, người muốn nhìn ta đến bao giờ nữa?” Mặc Uyên cố tình trêu chọc, lời nói của hắn khiến nàng cảm thấy thật thẹn thùng.

Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, bắt chập cảm giác nhục nhã càng lúc càng lan rộng trong đáy lòng, vươn tay ra chạm vào mái tóc của hắn, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lên cổ hắn, làn da hắn nóng hầm hập!

Cảm giác gần gũi nhau khiến nàng đặc biệt lúng túng, cánh môi đỏ bừng lên do bị nàng cắn phá.

Mặc Uyên cười nhẹ một tiếng, cặp mắt sáng lên nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ của nàng. Trong nháy mắt, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy vòng eo thon nhỏ bị cánh tay của hắn siết chặt lại!

Chưa kịp thét lên chói tai thì cả người nàng bay lên không, nhào vào trong vòng ôm rộng lớn mà ấm áp của hắn

Hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh lại, chiếc mảnh xe lộng lẫy đã buông xuống, hai người bị ngăn cách với bên ngoài, ở trong khoang xe nhỏ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhục nhã ở yến tiệc hoàng gia

Ôm chặt Lạc Cơ Nhi trước ngực, hơi thở ấm áp cuộn cuộn lưu động.

Mặc Uyên hơi chau mày lại, thật không ngờ nàng lại nhỏ bé đến vậy. Cả người giống như một con mèo bình thường ngồi trong lòng mình, đầu khẽ cúi xuống chột thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, kẻ sát vòm ngực trần của hắn, hơi thở ấm áp, lay động lòng người.

Xe ngựa khẽ động, Lạc Cơ Nhi vui đầu vào ngực hắn càng sâu hơn, kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay nhỏ bé vờn lung tung tìm chỗ trụ lại cơ thể, cũng không ngờ chạm vào da thịt trần trụi của hắn, nhiệt độ ấm áp của hắn làm nàng kinh hãi kêu lên một tiếng rồi rút tay về!

Mặc Uyên cười nhẹ, ôm nàng thật chặt trong lòng, khẽ vuốt ve thân thể nhỏ nhắn của nàng.

Trong hơi thở hắn ngập tràn mùi hương của nàng, Mặc Uyên nhắm mắt lại, tạm thời quên đi mục đích hắn vào cung lần này.

Đã bao lâu hắn chưa nhìn thấy người con gái ôn nhu mỹ lệ kia?

Ba tháng trước hắn chỉ huy quân đội tiến lên phía bắc san bằng triệt để tiểu vương quốc Đằng An kia, làm cho toàn bộ thủ đô Lạc Anh kinh sợ tôn sùng hắn là “Uyên Vương” khí phách cùng gan dạ sáng suốt, đáng tiếc là lúc hắn trở về nàng đã gả cho người khác.

Nghĩ đến đây, Mặc Uyên cúi đầu, hung hăng hít thở mùi hương vĩnh viễn vẫn chưa nguôi đủ kia, vuốt ve thân thể mỹ hoặc kia của nàng.

Từ lúc đó trở đi, toàn bộ Uyên Vương phủ ngày ngày ngập trong ca hát, hắn đắm chìm trong mỹ sắc khắp thiên hạ, hưởng thụ vinh hoa vô tận thu được, bao gồm cả con người bé nhỏ trân quý trong lòng hắn, khiến hắn không thể giải thích lý do muốn chà đạp, muốn trói buộc nàng bên người mình không cho rời đi, khiến tâm trí nàng chỉ có duy nhất hắn.

Ba tháng qua hắn không thèm để ý tới triều chính, hoàng thượng cũng chẳng triệu hắn lại, chỉ nói rằng hắn chinh chiến mệt nhọc cần nghỉ ngơi hồi phục. Thật không ngờ ba tháng sau hắn tiến cung lại là vì chuyện do nàng kia dựng nên.

A.

Mới ba tháng mà đã có cốt nhục hoàng gia, tam cung lục viện chỉ có một mình mình được sủng ái.

Uyển Nhi, người quả thật là người con gái có thể khiến người khác điên đảo đất trời.

“Chi nha ——” Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Đã tới hoàng cung rồi.

Lạc Cơ Nhi giật mình, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Dọc đường đi nàng suy nghĩ làm thế nào có khả năng đào tẩu, người đàn ông bên cạnh càng lúc càng ôm chặt nàng, giống như muốn đem toàn bộ người nàng tiền nhập thân thể, ngón tay xấu xa lướt qua cánh môi của nàng, qua gáy, xương quai xanh, làm toàn bộ thân thể nàng bốc lên một ngọn lửa nhỏ, khiến lòng nàng trở nên rối loạn!

“Nên xuống xe thôi Nô nhi” Cản cổ ngựa ngựa, hàng mi của Lạc Cơ Nhi chợt trở nên run rẩy, cảm thấy hần đang cắn khế vành tai mình, thấp giọng nói.

Nàng đứng dậy, động tác có chút hoảng loạn, nhưng hai chân nàng vừa chớm di chuyển thì nàng không thể kim được than nhẹ một tiếng.

Mặc Uyên khẽ nhủ mảy, mắt chăm chú nhìn một lát, hàng mày tuấn lãng mang theo vài phần ý cười, chậm rãi buông ra.

“Nô nhi của ta quả nhiên là khối trần bảo, mềm mại trắng nõn giống như hoa, như vậy mới khiến ta luôn cảm thấy chưa đủ, phải không?” Giống như ôm con mèo nhỏ, hần ôm lấy nàng, hơi thở Mặc Uyên tà mị chạm vào đôi mắt đẹp của nàng, khăng khít thân mật mang nàng cùng nhau xuống xe.

Lời nói trắng trợn đến cực điểm làm hai gò má Lạc Cơ Nhi nóng bừng lên, run run không dám nhìn thẳng vào mọi người.

Cho tới lúc xuống khỏi xe, hai chân chạm đất, nàng mới vô thức mà vùng ra khỏi lòng hần, mái tóc đen có chút lộn xộn phát phơ ngang má, hần đem nàng đang e thẹn như hoa với dung nhan tuyệt mỹ càng lúc càng thêm mê người, dẫn tới đại điện trước ánh mắt đom đóm của tất cả mọi người.

Phía trước chợt có trận cười khe khẽ, bàn tay nhỏ bé của nàng chợt bị nắm lấy, bước chân lao đảo theo sát người mặc long y bào màu đen tiến về phía trước.

Tiếng đàn sáo, tiếng trống khương minh (*loại trống nhỏ có thể cầm hoặc đeo trên người cùng người diễn), tiếng nhạc khí diễn tấu lọt vào tai nàng từng hồi.

Trước khi đi vào đại điện, có không ít người quay lại, cùng nói chuyện với Mặc Uyên. Đối với vị vương gia trẻ tuổi mà lại vô cùng tà mị tuyệt mỹ này có vô số kẻ trong triều muốn kết giao với hần, lại mong muốn hơn nữa là đưa nữ nhi của mình trèo lên vị trí chính phi của vị vương gia này, để từ nay về sau được gọi với mỹ danh hoàng thân quốc thích!

Vừa thấy hần đi vào đại điện, âm thanh đàm tiếu chợt nhỏ đi, biến thành từng đợt tiếng hấp khí...

Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, người đàn ông tuấn mỹ tao nhã, cả người lộ ra một vẻ tà mị, bên môi mang theo nhàn nhạt ý cười, bước vào trong cánh cửa, khiến lòng nữ tử trong thiên hạ thêm muốn, từng bước từng bước một, đều nổi bật bất phàm, phong vận độc tôn (*có một không hai)

Sừng sốt một hồi lâu mới có người cuống quýt từ chỗ ngồi đứng dậy quỳ lạy trên mặt đất : “Tham kiến ... Uyên Vương điện hạ!”

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đứng dậy, tiếng đồng thanh giống như sấm sét nổ vang trong đại điện: “Tham kiến ... Uyên Vương điện hạ!!!”

Nam tử cười tao nhã, đôi mắt tà mị mang theo sóng gợn lưu chuyển, “Chư vị, đã lâu không gặp. Đứng dậy cả đi.”

Mọi người đều nhao nhao tạ ân, tiếng sấm lại một lần nữa vang vọng trong đại điện.

Ngẩng đầu lên, mọi người mới phát hiện ra người con gái nhỏ nhắn xinh xắn đằng sau hần, giống như cánh hoa trắng, nở rộ nơi đại điện hoa lệ, tỏa ra một sức quyến rũ đặc biệt, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại không xương của nàng bị nắm chặt trong bàn tay của nam tử, cả người lãnh đạm mà kiều mị.

Ngồi xuống vị trí, Mặc Uyên rõ ràng nhìn ra được những ánh mắt đang dõi theo, trong đó không thiếu những đôi mắt tràn ngập lửa nóng, thẳng chiếu vào người tiểu cô nương xinh đẹp đằng sau hần.

Bên môi hần chợt có chút cười, dùng ba phần lực đạo khiến Lạc Cơ Nhi cảm thấy dưới chân bất ổn, kinh hãi kêu lên một tiếng rồi rơi vào trong lòng hần, hơi thở mạnh mẽ trong nháy mắt bao bọc lấy nàng! Lạc Cơ Nhi hoảng hốt đứng dậy, nhưng tay hần lại khẽ xoa xoa lưng nàng, thờ dài bên tai: “Nô nhi, cẩn thận, có rất nhiều người đang nhìn.”

Lạc Cơ Nhi mặt đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé bám chặt vào áo bào của hần, đang muốn giãy dụa, bỗng nghe thấy tiếng the thé chói tai của thái giám : “Hoàng thượng giá lâm.....”

Theo thanh âm giảm đi, Mặc Uyên chợt đình chỉ động tác, ý cười bên môi biến mất, trong cặp mắt tối tăm tràn đầy khí giận u ám.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại...

Người đang chậm rãi đi vào chính là đương kim thiên tử đương triều, khoác trên người bộ long y bào màu hoàng kim lộ rõ vẻ cao sang, trên người hần còn hơn cả Uyên Vương vừa mới tới ở một loại khí phách vương giả mà âm lệ, uy nghiêm không dung xâm phạm, đôi mắt hoàn toàn nghiêm nghị. Hần – Mặc Húc, chính là vương giả độc nhất vô nhị của toàn bộ Lạc Anh Quốc.

Mặc Uyên ngồi yên vị, neho con mắt lại nhìn, chậm rãi nâng chén rượu bằng vàng được chạm trổ trên bàn lên.

Mà theo phía sau Mặc Húc là một người con gái ung dung cùng kiều mị như đoá bạch mẫu đơn, nàng mang trên người bộ y bào đỏ rực, da trắng nõn nà, mảy như đuôi chim yến, đôi môi đỏ như máu, khí chất tuyệt đẹp.

Kia là hậu cung ba nghìn mà độc sủng – Uyển phi.

Hai người chậm rãi bước vào, Uyển phi có chút khấn trương, ánh mắt kiều mị đảo qua chỗ mọi người, rốt cuộc quả nhiên thấy được vị trí của nam tử tuấn nhã tà mị kia, trong lòng đột nhiên khẽ động, cước bộ suýt nữa rối loạn!

Thành công giữ được ánh mắt của Uyển phi, bên môi Uyển Vương nhếch lên một nụ cười nhạt khát máu, ngửa đầu uống xong một chén rượu tinh khiết và thơm nồng. Ngay sau đó hần nâng cằm của tiểu cô nương trong lòng lên, gặp phải ánh mắt bối rối của nàng, hần bá đạo mà tà mị hôn xuống.

Ôi.....

Lạc Cơ Nhi hoàn toàn trở nên hoảng sợ, chiếc cằm nhỏ nhắn bị những ngón tay của hần nâng lên, hơi thở nóng hổi của hần vây quanh nàng, sau một khắc, môi lưỡi của nàng bị bị khiêu mở một cách thô bạo ngang ngược, một dòng chất lỏng cay nồng xâm nhập vào trong cổ họng nàng!!

“Đừng.” Lạc Cơ Nhi run rẩy toàn thân, vô thức bám chặt vào áo hần.

Hơi thở cay nóng tràn đầy khoang miệng, nàng kích liệt vùng lên nhưng ngay cả tiếng khì khì cũng bị hần nuốt vào trong miệng, khiến cho nàng đang bị giam cầm trong lồng ngực hần chỉ có thể run rẩy! Tiếng khì khì càng lúc càng trầm trọng hơn, nước mắt tràn ra, nàng giãy dụa đầy thống khổ.

Hết thấy người trong đại điện đảo hít vào một ngụm khí lạnh. Ánh mắt chăm chú nhìn về phía nơi Uyển Vương đang ngồi!

Thiên tử ở trước mặt, đang ở yến hội hoàng gia!

Hần tà mị giam cầm tiểu nô trong lòng mà hôn, giống như diễn trò, khiến cho bầu không khí khắp đại điện nhuốm đẫm cảm xúc mãnh liệt và nóng bức, khắp nơi tràn ngập mùi hoặc cùng mùi vị dục tình !!

Tất cả mọi người lại không ai chú ý tới, khi nhìn thấy màn như vậy thì khuôn mặt của Uyển phi bỗng chốc trở nên trắng bệch không gì sánh được!

Đùa bỡn chán, Mặc Uyên cuối cùng cũng chịu buông cơ thể mềm mại trong lòng ra, Lạc Cơ Nhi vẫn ho sặc sụa, cảm giác từ cổ họng cho tới phế quản cay xè. Rượu trong đôi môi đỏ búng của nàng đi xuống chưa hết tràn ra ngoài, lưu lại một vài giọt lỏng lẻo trong suốt trên khóe môi. Mặc Uyên cười khê, cúi đầu liếm sạch giọt rượu kia. Nàng kinh hoàng né tránh hần, tiếng nức nở tràn ra khỏi miệng.

Tốt lắm!

Đây chính là kết quả mà hần muốn, hần rất thỏa mãn!

Dường như phốt lò hành vi không kiềm chế của hần, bên môi Mặc Húc nở một nụ cười yếu ớt nhàn nhạt đến khó nhận thấy, chậm rãi ngồi xuống long ý (*ghế dành cho vua), thân nhiên nói: “Tam đệ vẫn như vậy, coi hoàng cung của trẫm như hoa viên nhà mình a.”

Một câu nghe tưởng như lời đùa đùa nhưng lại khiến tất cả mọi người nghe thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ai cũng biết rằng tuy nói hiện nay bề ngoài Lạc Anh Quốc thoát nhìn bình thản nhưng bên trong triều đình lại phân tranh đầy sóng gió, vẫn mãi mà chưa chấm dứt. Uyển vương có trong tay binh quyền, cho dù tác phong thường ngày bất kham bất chính, nhưng hoàng thượng cũng hiếm khi trách tội. Người ngoài nhìn vào cho là hoàng thượng trân trọng tình nghĩa huynh đệ, nhưng thực ra hoàng thượng, là không tránh được đứng ở một nơi bí mật gần đó quan sát phong vân biến cố.

“A.” Cặp mắt dài hẹp tà mị của Mặc Uyên nhìn về phía chính giữa điện, “Hoàng huynh luôn rộng lượng, hiểu rõ tính tình thần đệ, miễn là quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác, hoàng huynh tự nhiên sẽ không so đo cái gì, thần đệ nói vậy có đúng không?”

Lời vừa dứt, toàn bộ đại điện hít một hơi lạnh! Uyển Phi nương nương sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cánh tay nhỏ bé rút vào trong ống tay rất nhanh, như thể Mặc Uyên đã xúc phạm nhiều điều cấm kỵ, khiến bản thân nàng không dám nhìn thẳng!

Người người đều biết ái nữ của thừa tướng – Tâm Uyển – trước khi vào cung từng có một đoạn tình cũ với Uyển Vương nhưng cứ ngỡ Uyển phi vào cung tất cả đều tan thành mây khói, cũng không ngờ là lần đầu gặp lại kể từ khi chiến thắng trở về từ miền Bắc, Uyển vương lại lớn mật khiêu khích thánh thượng vấn đề này.

Mặc Húc nheo mắt lại, chậm rãi quan sát đệ đệ thoát nhìn như một kẻ bất kham của hần.

“Hoàng thượng...” Bỗng một thanh âm đánh vỡ sự im lặng, một viên quan giọng chèn rệu lên, “Hôm nay thịnh yến, hạ thần vì được hoàng ân của Uyển phi nương nương mà đến đây, nguyện chúc nương nương phúc thể an khang, sinh hạ long tử, nguyện hoàng thượng biến tất ơn trạch (*đại ý là phát triển nòi giống cho hoàng thượng), hoàng thất hưng vượng...”

Toàn bộ đại điện bị nhiễm sự phấn khởi của thanh âm cất cao lên này, hết thấy hạ thần đều giọng chèn rệu lên, liên tiếp nói phụ họa theo.

Khoảnh khắc giây phút xấu hổ bị những tiếng hô lớn như vậy che lấp đi, Uyển phi thu hồi xấu hổ đang muốn bùng rệu thị bị Mặc Húc bên cạnh ngăn cản: “Uyển nhi, nàng đang mang thai, lấy nước thay rượu đi.”

Nam tử tuấn lãng cao quý đẹp đẽ gần kề bên người này khiến cho hô hấp của Uyển phi bị kiềm hãm, chậm rãi cúi xuống: “Tạ ơn điển của Hoàng thượng.”

Ngồi phía trước, Mặc Uyên máy mắt, bàn tay không khỏi nhanh chóng cầm lấy chén rượu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Người lập tức sẽ hiểu.

Tiếng ca hát kéo dài, vang vọng khắp nơi.

Rượu quá tam tuần, phía trung tâm đại điện các vũ nữ đang nhảy múa tung bừng, trên mặt mọi người đã đỏ bừng, hàm chứa bảy phần ý cười, thường thức cánh tay áo lay động như nước, dáng múa uyển chuyển. Mắt nhìn lơ đãng, cuối cùng cũng thấy được hoàng thượng cùng sủng phi đang ân ái, làm cho kẻ khác phải mỉm cười.

Hơn thế, xung quanh trong hoàng cung đều được thiết trí sân khấu và bày trí hoa cảnh. Khi dạ yến qua đi là lúc các cung phi thường rượu ngắm hoa. Lúc này, các vương công quý tử cùng bá quan chậm rãi nán lại trong cung uống rượu, vừa bình thân lại vừa vô tâm.

Khi Lạc Cơ Nhi lấy lại tinh thần, cả thân người đều đã thoát ly ra khỏi tiếng ồn ào.

Thân thể nhẹ nhàng bị nhấc đi, nàng bị đưa tới một tòa cung điện xa lạ bên cạnh cung điện, bởi vì hôm nay có tiệc mừng nên ở đây rốt cuộc đã trở nên lạnh lẽo.

Mặc Uyên neho mắt lại, chậm rãi quan sát chỗ ngồi trong cung điện xa hoa tinh xảo này——

Tích Uyên cung!!

Nét chữ cứng cáp trên hoành phi này nhất định là do chính tay Mặc Húc viết.

A, Tích Uyên, Tích Uyên

Đáy mắt hiện lên một tia mỉm cười, hần chậm rãi kéo tiểu nữ nhân vào lòng, trước khi nàng kịp kêu ra tiếng liền đem cả người nàng áp sát vào tường, thân hình tuấn lãng cao lớn dính sát vào nàng, cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong treo của nàng.

“Người rất không tập trung!” Một nụ cười tà mị nở ra chỉ cách môi nàng một tấc, ngón tay thon dài của hần khẽ chạm nhẹ vào chóp mũi nàng, thấp giọng hỏi, “Có ta ở cạnh người, vậy mà người lại có tâm tư khác? Hử?”

Lạc Cơ Nhi cứng người lại.

Nàng không thể thở nổi, dù đơn giản chỉ là chốc lát, xung quanh đều là mùi vị của hần, nàng tránh không được, trốn không xong.

Thấy nàng có chút thống khổ quay đầu đi, Mặc Uyên trừng lớn con mắt, ngón tay giữ chặt cằm nàng, tiến sát về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Người giống nàng ta, mị hoặc từ trong xương cốt, hần là nghĩ làm cách nào để leo lên được long sàng của người đàn ông kia!”

Tiếng hần gầm nhẹ khiến cả người nàng run rẩy, không biết nàng đã chọc giận hần ở chỗ nào?

“Ta không hiểu, ta nghe không hiểu.” Tiếng nàng êm dịu, giọng nói như cầu xin, muốn tránh khỏi cái siết chặt đau đớn dưới cằm.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng tưởng như không nghe thấy được, từ một hướng khác của đại điện, chậm rãi đi tới... Mặc Uyên hơi chau mày lại, trông thấy ở xa xa một thân ảnh hồng nhạt, phía sau là một đám cung nữ, đang đi về phía này.

Bên môi ần hiện nụ cười tà mị pha lẫn nồng đậm hận ý, Mặc Uyên thu hồi ánh mắt, đôi mắt nặng nề nhìn tiểu nữ nhân trong lòng: “Không có vấn đề gì, người lập tức sẽ hiểu.”

Lạc Cơ Nhi run sợ mồ hôi ra, hàng mi rậm dài sụp xuống, cặp mắt trong veo như nước làm rung động lòng người.

Một con tà hỏa từ dưới bốc lên, Mặc Uyên cúi người, cắn đôi môi như cánh hoa đỏ thắm của nàng!

“Xoẹt ——!”

“Đừng.”

—— Tay hần tìm đến chỗ cổ nàng, hung hăng xé mở y phục mỏng như cách ve của nàng! Ngăn chặn đôi môi muốn bật ra tiếng của nàng!

Lạc Cơ Nhi cả người run rẩy, lồng ngực phập phồng muốn giãy dụa đẩy hần ra.

Trong ngự hoa viên, bên ngoài cung điện nguy nga,

một mảng da thịt từ cổ đến bờ vai lộ ra trắng như tuyết, mịn màng không tí vết, bờ vai gầy yếu của nàng bị hấn hung hăng ôm vào trong ngực, bàn tay to lớn xé nát quần áo, thăm dò vào bên trong, nhằm chuẩn xác nơi mềm mại kia, dùng hết sức mà nhào nặn vân vê, ác ý muốn bức nàng thét ra chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đốt tình ở hậu cung.

“Đừng mà...” Đau đớn cùng khuất nhục cùng nhau ập tới, Lạc Cơ Nhi sợ hãi than nhẹ, “Đừng!!” Ngay sau đó, môi dưới có cảm giác đau đớn giống như bị xé rách, là hàm răng bén nhọn của hấn đang cắn phá cánh môi sưng đỏ của nàng.

Dục vọng phá tan mấy lớp quần áo, bá đạo giam cầm, lớn mật thăm dò cùng xâm lược!

Lạc Cơ Nhi đã muốn rơi lệ, da thịt trắng muốt theo từng lớp từng lớp quần áo đang rơi xuống đất lộ ra càng ngày càng nhiều khiến nàng muốn tránh né, nhưng lại bị bàn tay sau lưng nhanh chóng giữ chặt lại hơn, chỉ có thể kè sát trong ngực hấn, mặc hấn tùy tiện làm như ý thích của mình.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn.

Uyển phi đột nhiên ngừng lại, đôi mắt mỹ lệ liếc nhìn xung quanh: “Hạnh nhi, người có nghe thấy tiếng gì không?”

Tiểu nha hoàn bên cạnh ngẩng ra, cẩn thận nghe ngóng xung quanh, nghi hoặc nói: “Khỏi bẩm nương nương, không có âm thanh gì ạ.”

Uyển phi giật mình, nghi hoặc bộc phát, nhưng nhìn xung quanh tựa như không có động tĩnh gì, lúc này mới tiếp tục đi tiếp. Như đã lường trước, nàng bước đi vài bước, đúng lúc xoay người, bất ngờ bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ ——

Bên tường, một nam tử tuấn lãng đang ôm một nữ tử xinh đẹp điểm lệ trong ngực dựa vào tường, hết sức mờ ám

Uyển phi cảm thấy hô hấp như ngừng lại, phía sau nàng, một đám tiểu nha hoàn sợ tới mức kinh hô ra tiếng.

—— Tại nơi cung cung quy nghiêm mật này, ai có lá gan lớn như vậy, yêu đương vụng trộm ở phía sau tấm cung của nương nương?

Tất cả mọi người đều bị hình ảnh kích động phụt máu này làm cho khuôn mặt trở nên trắng bệch, các nàng rõ ràng nhìn thấy có một đường máu tươi đang chảy xuống theo cằm nàng kia, bờ vai nàng lộ hết ra, bị nam tử ép chặt vào trong ngực mình, một tay còn to gan hơn dò xét vào ngực nữ tử.

“Nô tài to gan!!” Hạnh nhi khuôn mặt trắng bệch quát chói tai, thanh âm sắc nhọn: “Các người không ngờ lại dám làm điều này ở ngoài tầm cung của Uyển phi nương nương?”

Thời điểm đã tới rồi.

Mặc Uyên chậm rãi buông thân thể mềm mại đang run rẩy trong lòng ngực ra, nhìn thấy nửa thân trên của nàng lộ trần ra khỏi cái yếm, bên môi hiện lên ý cười tà mị mà thỏa mãn, tiếp đó, buông tay xuống bên người, chậm rãi nhìn về phía người kia ——

Ôi——!!

Lời quở trách của Hạnh nhi trong nháy mắt ngừng lại giữa không trung.

“Uyên, Uyên vương điện hạ.” Toàn bộ bọn nha hoàn đều kinh ngạc thốt lên, mặt trắng bệch, cuống quýt quỳ rạp xuống đất, “Nô tỳ bái kiến Uyên vương điện hạ!!”

Còn Uyển phi đang đứng phía trước, nhìn thấy nụ cười tà mị của hấn, suýt chút nữa đứng không vững, cánh tay nhỏ bé yếu ớt cuống quýt bám vào tường để trụ lại.

Là hấn.

Nước mắt trong lòng Lạc Cơ Nhi chưa khô, chỉ cảm thấy mùi máu tanh lan tràn trong khoang miệng, vai bị bàn tay to lớn của hấn nhẹ nhàng giữ lấy, nhanh chóng kéo về phía lòng ngực ấm áp. Nàng biết rõ thực không nên, nhất là khi có nhiều ánh mắt dõi theo như vậy, bao nhiêu khuất nhục đã vây lấy nàng, nàng chỉ có thể run rẩy giữ chặt lấy áo hấn, hy vọng thân thể cao lớn của hấn có thể che đậy những ánh mắt này.

“Hóa ra là Uyển phi nương nương.” Mặc Uyên cười tà một tiếng. Nam tử tuấn mỹ liếc mắt nhìn người con gái trong lòng, “Bản vương thăm nghĩ muốn

tìm một chỗ an tĩnh để âu yếm yêu thương nô nhi của ta, thật không ngờ đã quấy rầy đến nương nương.” Cặp mắt thâm sâu giương lên, ý cười bên môi càng lúc càng sâu, “Sao vậy, hoàng huynh lại không đưa nương nương trở về ư?”

Trên mặt Uyển phi đã thoa chút phấn, nhưng vẫn lộ ra sắc tái nhợt, cả người lộ ra vẻ suy nhược bất kham.

Hôm nay cuối cùng cũng tránh không khỏi một kiếp.

“Các người đều lui xuống trước đi...” Nàng duy trì một tia trấn định cuối cùng, hướng về phía bọn nha hoàn đang quỳ rạp xuống đất nói: “Ta cùng Uyển Vương điện hạ... có việc muốn nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ân nhân khi chạy trốn.

Hậu cung yên lặng.

Những tia sáng xuyên qua hoa văn trạm trổ trên cửa sổ chiếu xuống trên người con gái quần áo không chỉnh tề kia.

Hạnh nhi có chút buồn bực, nhìn kỹ nàng vài lần, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn nhìn qua còn chưa thành thực, chỉ là khuôn mặt kia, lại đẹp đến mức rung động lòng người, so với chủ tử nhà mình còn hơn vài phần mỹ hoặc. Cổ áo mở rộng, tay áo mỏng manh bị xé mở, lộ ra da thịt như tuyết, trong suốt bóng bẩy, một vết máu bên môi, khiến nàng ta không thể rời mắt đi được.

“Người có biết đây là đâu không?” Hạnh Nhi đi tới trước mặt nàng, nhìn xuống từ trên cao.

—— Quả là không ai dám đối Uyển Vương điện hạ bất kính, nhưng một nữ nô nhỏ nhỏ như nàng sẽ không cần phải khách khí.

Không đợi Lạc Cơ Nhi giương mắt lên nhìn, Hạnh Nhi cười một tiếng, “Nói vậy là người chưa từng vào cung? Ta đây ngẫm lại thật là không nên hỏi, đây là tẩm cung của Uyển phi nương nương, đích thân hoàng thượng ngự thư đề danh gọi.”

“Vị tỷ tỷ này.” Lạc Cơ Nhi chậm rãi ngược mắt lên, thanh âm trong trẻo, giống như đang tự nói với bản thân mình.

Tiếng nói của Hạnh Nhi bị kiềm lại, một cơn buồn bực nảy sinh trong lòng, “Chuyện gì?”

Chịu đựng chưa xót cùng toàn thân khó chịu không yên, Lạc Cơ Nhi dịu dàng đứng dậy, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bái lạy: “Vương gia từng nói, nếu ngài ấy có việc, bảo ta đến cửa cung chờ ngài, ta cũng không tiện ở chỗ này lâu, sợ làm phiền mấy vị tỷ tỷ.”

Nói ra mấy câu đó, tim nàng cũng theo tiếng nói mà nhảy ra khỏi cổ họng.

Nàng thực không biết Mặc Uyển khi nào thì sẽ từ bên trong bước ra, nhưng nàng chỉ có một cơ hội như vậy, muốn chạy trốn mà chường cùng giam cầm của hần. Bàn tay nàng gặt gao thu vạt áo trước ngực, chỉ cảm thấy chữ “Nô” kia bắt đầu bị nóng lên, mang tất cả khuất nhục đau đớn hiện về, đốt cháy sạch nồn nóng bất an trong người nàng.

“Hà?” Hạnh Nhi khẽ nhướng nhướng mày, hơi nở nụ cười một chút, ngay sau đó quát chói tai, “Người lớn mặt!”

Lạc Cơ Nhi cả kinh, cặp mắt trong veo trông như con nai bị thương nhìn về phía nàng ta, tự hỏi không biết đã chọc tới nàng ta ở đâu?

Nàng không nhìn thấy có một nữ nhân đi ra đằng sau nàng, liếc liếc mắt nhìn hai đầu gối của nàng, rồi gơ đầu gối lên đập vào, khiến nàng dưới chân mềm nhũn, “A” lên một tiếng kêu nhỏ, liền quỳ gối xuống đất!

Đau đớn bỗng truyền tới từ hai đầu gối khiến nàng phát ra âm thanh rên rỉ, Lạc Cơ Nhi chống hai tay mỏng manh xuống mặt đất, giương cặp mắt quật cường lên, không biết câu nói kia nói sai ở đâu tự nhiên lại mang đến nỗi nhục như vậy cho nàng.

“Hạnh Nhi nói rất đúng, lá gan người thật là lớn.” Một nữ tử từ phía sau đi tới, liếc nàng một cái, nhón lấy một quả ô mai đặt trong đĩa trên bàn cho vào trong miệng nhắm nháp chậm rãi, nhân tiện ngồi xuống ghế, “Nữ tử trong cung này, có thể tự xưng ‘Ta’, có mấy người? Chỉ sợ là Hoàng hậu nương nương cũng không dám xưng như vậy! Trong vương phủ cho phép người không có quy củ như vậy, chẳng lẽ vào cung, người trong cung cũng nên dung túng người như vậy chăng?”

Ngôn ngữ sắc bén đâm vào trong lòng nàng, hai đầu gối Lạc Cơ Nhi run run, nhưng cả thân mình cúi xuống, thấp giọng nức nở nói: “Dạ, nô tỳ biết sai rồi, tỳ tỳ giáo huấn rất đúng.”

“Biết sai là tốt rồi”, nữ tử lấy chiếc khăn trong tay áo xoa xoa tay, “Vậy cút đi!”

Trong lòng Lạc Cơ Nhi đau đớn, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía nàng ta.

“Sao vậy, quỳ còn chưa đủ sao? Uyên Vương điện hạ không phải bảo ngươi ra cửa cung chờ sao? Không phải muốn làm khó bản cô nương mang ngươi đi?” Trong mắt nữ tử kia tỏa ra vẻ lạnh lùng.

“Không, không cần, “Lạc Cơ Nhi cuống quýt đứng dậy, thân mình nhỏ nhắn xinh xắn lao đảo, vẻ ôn nhu trong nháy mắt khiến người ta nhìn ngây ngốc, “Nô tỳ chính mình đi tới là tốt rồi, đa tạ tỳ tỳ nhắc nhở.”

Xoay người, nàng hơi loạng choạng đi ra phía cửa điện.

“Nhanh lên” Hạnh nhi khinh thường cười xùy một tiếng, nháy mắt đã thấy bóng lưng lao đảo của Lạc Cơ Nhi, như là có vài phần nóng vội, quần áo mở rộng lộ ra nửa bả vai tuyết trắng, nhưng là một bóng lưng khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Không ai biết, càng không ai đoán được rằng chính nữ tử ả nhân (*ngấm ngấm chịu đựng) mà mỏng manh như tuyết này sẽ làm cho toàn bộ Lạc Anh quốc trời đất ngã nghiêng! Từ khi lần thứ hai nàng bắt đầu bước vào cửa cung, mọi người mới biết được, cái gì mới chân chính gọi là “Sủng quan thiên hạ” (*sủng nhất trong thiên hạ)! Dù cho bên trong sự sủng ái kia mang theo mùi tanh nồng của máu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngạo cốt của nàng.

Hành lang quanh co, các cung điện nối nhau liên miên.

Dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có tiếng hít thở của một mình nàng, nàng không biết chính mình đã đi qua bao nhiêu con đường, xuyên qua bao nhiêu đình đài, chỉ là cây cối xung quanh luôn luôn xanh um tươi tốt, vô số cung điện cùng lầu các, khiến nàng đi tới đi lui như thế nào cũng không thoát ra được.

Hoàng cung này thật lớn!

Trên chóp mũi Lạc Cơ Nhi thấm đẫm mồ hôi, bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy quần áo rách rưới, thỉnh thoảng xuyên qua hành lang dài gấp được cung nữ thái giám thì chột dạ cúi đầu. Nàng muốn chạy, muốn thoát khỏi chỗ này, nhưng vô luận như thế nào đều không thấy rõ đường ra, nàng không khỏi một trận chua xót. Nhớ tới hồi nhỏ khi chạy loạn trong cung Đãng An, vô luận chạy đến đâu nhất định sẽ có người mang nàng an toàn trở về, đơn giản là không ai lại không nhận biết cô công chúa nhỏ nhắn xinh xắn mỹ lệ nhất của Đãng An quốc, còn bây giờ thì...

Trong đầu hiện lên nụ cười tà mị của người đàn ông kia, Lạc Cơ Nhi không khỏi rung mình một cái, ngay lập tức dưới chân lại càng chạy không ngừng không nghỉ.

Không thể lại bị bắt trở về được!

Màn đêm chậm rãi buông xuống từng chút từng chút một, đèn trong cung đình được thắp sáng hơn một chút.

“Trước đó không lâu tướng quân ở biên ải phía nam có báo, nói Hồ Duệ tộc phía nam thường xuyên quấy nhiễu, tướng quân muốn xin ý chỉ Hoàng Thượng có được xuất binh hay không, nhưng nghĩ đến trong thành đa số quyền lệnh điều binh đều trong tay Uyên Vương điện hạ, lại có chút do dự, cho nên...” Thái giám tổng quản một tay mang theo đèn lồng ở phía trước chiếu sáng, vừa cung kính cúi mình với nam tử mặc long bào màu kim hoàng cao quý ở đằng sau, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, ngài đi đường cẩn thận, đi bên này.”

Đã đêm rồi sao?

Cặp mắt u tối của Mặc Húc có chút mơ hồ nhìn về phía đình đài lầu các trong cung, hàng mây trắng dật hơi nhếch lên phảng phất chút tức giận, tỏa ra hương vị khiến người ta nhìn không hiểu. Lúc này, một thân ảnh nhanh nhẹn màu trắng lao đảo chạy tới từ hành lang dài bên kia, thu hút ánh mắt của hắn

Dáng người duyên dáng, thoát nhìn là một nữ tử, trên người mặc không phải là cung trang, quần áo bằng lụa sa tằm thường, mờ ảo lộ ra làn da trắng muốt, bởi vì chạy mà mái tóc đen dày bay loạn theo gió, càng giống như một con thú nhỏ bị thương đang kinh hoàng.

Nàng là ai?

Thái giám tổng quản thấy Hoàng Thượng dừng bước, cũng vội vàng ngừng lại, nhìn theo ánh mắt hoàng thượng, cũng thấy được thân ảnh kia.

Vào canh giờ này, cung phi trong cung không phải đang dùng bữa và nghe hát sao, nữ tử này xuất hiện từ nơi nào, dám can đảm hốt hoảng như vậy quấy nhiễu thánh giá? Sắc mặt hần trăm xuống, ngón tay cái chỉ vào thân ảnh kia định quát to, lại bị một bàn tay đột nhiên ngăn trở ——

Mặc Húc giờ tay trái lên, ý bảo hần đừng lên tiếng.

Thái giám tổng quản hoảng hốt hiểu ý, vội vàng lùi sang một bên.

“Oành——!”

“A” Lạc Cơ Nhi chỉ lo hoảng hốt nhìn đằng sau, mà không thấy được phía trước còn có người, nặng nề đụng phải người đi tới, dưới chân cũng đã mềm nhũn, ngã ngối phịch xuống mặt đất. Nàng vội vàng lấy tay chống đỡ, nhưng một trận đau đớn vẫn truyền đến.

“Lớn mật ——” Thái giám tổng quản rốt cục nhìn không được quát một tiếng chói tai, ngón tay tức giận đến run run mà chỉ vào nữ tử phía dưới, thanh âm cao vút mà sắc nhọn, “Người là nha hoàn ở cung nào? ! Dám to gan đụng vào Thánh Thượng, ngươi không muốn sống nữa có phải không?”

Thánh thượng.

Hai chữ này xẹt qua trong đầu, Lạc Cơ Nhi cả người như bị sét đánh, hơi run rẩy đưa mắt nhìn, dịu dàng nhìn thân ảnh nam tử cao lớn trong hành lang dài kia, từ dưới hướng lên trên, cả người hần tỏa ra khí vương giả làm cho cả người nàng phát run!

Mặc Húc đảo mắt một cái, bên môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt đến nhìn không ra.

—— Đã nhìn thấy rõ hình dáng của nàng.

Sợ tóc ẩm ướt dán lên sườn khuôn mặt trắng nõn, miệng nàng hơi sưng, hồng giống như quả anh đào, dường như là từng bị nam nhân hung hăng hôn. Tay áo bị xé rách đã chứng minh sự thật này, cánh tay nàng dài nhỏ mà trắng nõn như ẩn như hiện trong làn sa mỏng.

“Nhìn thấy Hoàng Thượng, ngươi lại còn không quỳ xuống?!” Thái giám tổng quản quả thực đã tức nước vỡ bờ, trong lòng sợ hãi cùng phần nộ đan xen, lan hoa chi* chỉ loạn trong không trung, “Người đâu! Người đâu! Lão nô hôm nay không thể không thay Hoàng Thượng dạy bảo tiểu nha đầu ngươi một trận.” (*ngón tay để theo kiểu điệu dáng như đang cầm bông hoa)

Quý?

Lạc Cơ Nhi nhìn vị công công đang giậm chân kia, lại nhìn nam tử tao nhã mang theo vẻ uy nghiêm khiếp người, trong lòng dường như dâng lên một cảm giác hoang liêu.

Vì sao ta phải quỳ lạy?

Nơi này không phải là quốc thổ của ta, người đàn ông này lại càng không là Thánh Thượng của ta, dựa vào cái gì mà ta phải lạy?

Những khuất nhục đan xen cùng hận thù lớn dần như giấc ngủ đông kéo dài đồng thời kéo đến, khiến hai mắt nàng lập tức ẩm ướt. Lạc Cơ Nhi cố nén nước mắt và suy nghĩ, từ mặt đất chậm rãi đứng lên, thân thể suy nhược trong gió đêm tạo thành một loại dáng vẻ kiên cường làm người ta thương tiếc.

“Nếu như ta không quỳ thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhục đế vương

Thái giám tổng quản sững sốt, biểu tình trên mặt trong nháy mắt đã cứng đờ, sau một lúc mới lấy lại thần sắc, khi này khuôn mặt đã thành màu đỏ tím, hai thị vệ hai bên cũng lên tiếng trả lời mà chạy tới, nhất tề quỳ xuống, “Hoàng Thượng! Có gì phân phó!”

Thái giám tổng quản run run chỉ vào Lạc Cơ Nhi: “Bắt nó lại cho ta, bắt nó lại cho ta!”

Đôi mắt Mặc Húc chậm rãi nhắm lại, hiện ra một tia không kiên nhẫn: “Lý Tư...”

Câu này làm thái giám tổng quản chấn động, cuống quýt xuống phủ phục, làm ra vẻ nghiêng tai lắng nghe phân phó.

Nam tử cao quý kia chậm rãi liếc qua hần, môi thản nhiên buông ra lời trào phúng: “Trẫm đã cho ngươi đặc quyền ra lệnh hay sao?” Về tao nhã tươi

cười, trộn lẫn sự lãnh lẽo làm cho lòng người run sợ, trong bóng tối của đêm đen càng thêm băng lạnh vô tình!

“Hoàng Thượng...” Thái giám tổng quản run run quỳ xuống, không dám nói lớn: “Là nô tài vượt quyền, là nô tài hồ đồ, cầu xin Hoàng Thượng...”

“Đi nô sự phòng lĩnh ba mươi trượng rồi hãy trở về...” Mặc Húc thu hồi ánh mắt, lạnh lùng cắt đứt lời cầu xin tha thứ của hắn, “Cút!”

“Vâng vâng, tạ Hoàng Thượng long ân!” Thái giám tổng quản đã quỳ rạp trên mặt đất, cuối cùng là bị một nhóm thị vệ lôi đi.

Gió đêm từ từ thổi, thức tỉnh trí óc của Lạc Cơ Nhi.

—— Nàng vừa mới nói điều gì?

Nam tử trước mắt này không hề giận dữ, lại có vẻ cười cười nhưng khiến cho người khác run rẩy không chịu nổi... Không lẽ nam tử trong hoàng tộc đều có bản tính như vậy sao? Vì sao... Vì sao nàng lại cảm thấy ánh mắt của hắn thật lạnh thấu xương, như đang từng xèo từng thốn da thịt nàng.

“Trẫm vừa mới suy nghĩ, phải là nữ tử như thế nào để khiến kẻ phong lưu thành tính như Tam đệ của ta mang theo như thiếp thân, ngay cả trong trường hợp như này cũng không buông tha...” Trong màn đêm, thanh âm của hắn giống như sương khói bốc lên, lượn lờ bên tai nàng, chui thẳng vào trong lòng nàng.

Mặc Húc chậm rãi tới gần nàng, ánh sáng màu da cam từ đèn lồng tỏa xuống, nàng hơi cuộn mình, từ khoe môi đến ngực, đều có vẻ xinh đẹp cùng mị hoặc mà nữ tử miền nam không có được. Hắn nhìn không được vờn tay, nắm chiếc cầm non mềm trắng mịn của nàng “Trẫm còn đang suy nghĩ, người là dạng nữ tử gì, có thể có bộ dạng trong sáng trời sinh như thế... Trừ bỏ Đổng An tiểu công chúa, còn có thể là ai?”

Một luồng hơi thở nam tính mãnh liệt phát ra, nàng có thể cảm nhận được ngón tay của hắn, như mang theo ma lực xâm chiếm, say mê vuốt ve má nàng. Nàng run rẩy một trận, muốn quay đầu đi né tránh đụng chạm của ngón tay hắn...

“Trốn cái gì?” Trong lòng Mặc Húc hiện lên một tia không hài lòng, thân thủ ôm lấy thân mình đang không ngừng run rẩy của nàng, chặt chẽ áp sát vào hắn, ép buộc nàng nâng mặt lên, thưởng thức đôi mắt dịu dàng nhuốm lệ của nàng “Vừa rồi ngươi không phải còn rất lớn mật sao...”

Sự đụng chạm xa lạ...

Thân thể nam tính cao lớn cường tráng...

Lạc Cơ Nhi bị giữ trong tay hắn, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, nhanh chóng chỉnh lại quần áo che ngực, nàng ngửi được mùi nguy hiểm ở người đàn ông này, nàng không dám trêu chọc hắn, một chút cũng không dám...

Mặc Húc dời mắt xuống, rốt cục nhìn thấy nơi nàng lấy cánh tay nhỏ bé che đi, phần trước ngực bị xé nát lộ ra một chút khoảng ngực trắng bóng bẩy.

“A... Tam đệ thật đúng là khẩn cấp đối với ngươi nha...” Bàn tay nắm cầm nàng chậm rãi di chuyển xuống, men theo đường cong nơi cổ đi xuống ngực, giọng nói của hắn trở nên khàn khàn, không cho nàng kháng cự. “Buông tay ra...”

Giống như bị điện giật, cặp mắt Lạc Cơ Nhi thu lại hoảng sợ nhìn hắn, bỗng nhiên giây dựa đứng lên: “Không! Ngươi buông ra...”

Nàng không nên, nàng không nên...

Không nên dùng bộ dạng này gặp người đàn ông này...

Mặc Húc nheo mắt lại nhìn thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đang giây dựa trong lòng, một cơn tà hỏa bất chợt nổi lên—— trong hoàng cung to lớn này, không có người con gái nào dám phản kháng hắn như vậy. “Trẫm không ép buộc nữ nhân. Ngươi là người đầu tiên!” Thở dài nói xong câu đó, Mặc Húc nắm lấy hai tay đang ôm trước ngực của nàng, hung hăng ôm từ đằng sau nàng, đột nhiên xoay người, đem thân thể đang đau đớn của nàng áp cây cột thượng trong hành lang, tiếp đó áp chính mình lên!

“A...” đau đớn ở cổ tay làm Lạc Cơ Nhi nhìn không được ngẩng đầu lên, vạt áo nàng vẫn lấy tay che đột nhiên bị xé ra rơi tán loạn, bắt lực trượt xuống theo bả vai trắng nõn trơn mềm của nàng, tiếp đó bị hắn dán sát vào!

Tựa hồ là trong nháy mắt, Mặc Húc liền ngửi được mùi thơm của cơ thể của nàng, theo thân thể hai người kề sát mà tỏa ra...

Ánh mắt xâm lược chậm rãi di chuyển, hắn rõ ràng nhìn thấy, tại nơi băng cơ tuyết phụ của nàng, có một chữ “Nô” tinh xảo, bắt chợt lạc tại nơi ngực pháp phòng của nàng, làm cách nào cũng không thể che lấp dấu vết trên nơi tuyết trắng kia...

Dưới bụng của hắn bỗng nhiên căng thẳng!

“A... hóa ra, đây là ngọc cốt của ngươi” Vươn một bàn tay ra, chậm rãi xen vào giữa mái tóc nàng, đối diện với cặp mắt đau thương mang theo khuất nhục của nàng, Mặc Húc tà ác thấp giọng nói, “Nước mắt nhà tan, bị coi như nô lệ thấp hèn làm ấm giường, hàng đêm phải nuốt lệ hầu hạ dưới thân kẻ thù... Tiểu công chúa của trẫm, ngươi thật sự là đáng thương...”

Thanh âm mang theo ma lực chui vào lỗ tai của nàng, nàng không muốn nghe, nỗ lực né tránh giọng nói giống như oan hồn kia, nhưng đột nhiên nàng có cảm giác bị kéo mạnh tóc ở sau đầu, nàng nhìn không được phát ra một tiếng than nhẹ, chỉ một tiếng than nhẹ, nhưng tràn ngập sự khuất nhục...

Chỉ là một tiếng than nhẹ, mà khiến Mặc Húc trong nháy mắt không khống chế được...

Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn trong cung, mắt nàng nửa buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thê ai hơi thờ dốc, hàm răng cắn bờ môi trở nên sưng đỏ, cả người bởi vì khuất nhục cùng thống hận mà run rẩy, nhưng vẫn quật cường như cũ mà không nhìn đến sự tồn tại của hắn...

Chết tiệt. Vậy mà hắn lại cứ muốn hôn nàng như vậy, khiêu mở hàm răng của nàng, phá hủy sự quật cường cùng kháng cự của nàng từng chút từng chút một, khiến nàng lại phát ra tiếng nức nở rên rỉ như lúc nãy...

“Nói cho trầm...” Nắm lấy tóc của nàng, giữ nàng vào sát người hơn, Mặc Húc say mê nhìn đôi môi như cánh hoa đỏ bồng của nàng, hô hấp chợt trở nên khó khăn “Hắn có phải thực mê đắm ngươi, thân xác này chắc đã bị hắn độc chiếm suốt thời gian qua... Hắn luôn có tính sở hữu rất mãnh liệt, ngươi nói xem, nếu trầm đoạt đi vật yêu thích của hắn, hắn sẽ như thế nào...”

Không đợi nàng trả lời, hắn cúi đầu, áp vào bộ ngực mị hoặc của nàng, hung hăng hít hà!

“Quả nhiên rất thơm ngọt...”

Cảm giác nhục nhã mãnh liệt nổi lên trong lòng, Lạc Cơ Nhi rút cuộc chịu đựng không nổi, rung rung giẫy dụa: “Không được... Buông ra! Không được chạm vào ta!”

Thật bản...

Tâm địa thật ác độc.

“Ngươi nói lại lần nữa xem!” Ngọn lửa phẫn nộ bùng lên trong nháy mắt, cặp mắt đen đầy lửa dữ của Mặc Húc làm người khác rùng mình, hắn nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, thỏa mãn khi nghe được tiếng nàng đau đến, “Trầm là thiên tử... Không người nào dám nói chuyện với trầm như vậy!”

Đau... Đau... ..muốn chết!

Một nỗi bi ai rất lớn kéo đến, Lạc Cơ Nhi đau đớn tới độ ngược lại thành cười to, cặp mắt mang lệ, lạnh như băng nhìn phía nam nhân trước mắt, “Thiên tử... Ngươi là thiên tử của ai? Ta chỉ biết là, phụ hoàng ta cần chính yếu dân, Người là thần thánh của toàn bộ Đẳng An! Còn ngươi? Chỉ trông vào xâm lược quốc gia khác mà tự phong chính mình là đế vương hùng mạnh... Ngươi tính gì chứ?!”

Lời nói bén nhọn, từng chữ từng câu, theo đôi môi như cánh hoa đỏ thắm của nàng tràn ra, giống như ngàn châm lạnh lẽo, thật sâu thật sâu đâm vào trong lòng của hắn...

Mặc Húc dừng động tác, nhìn chằm chằm cặp mắt trong veo như nước của nàng, đôi mắt trong veo kia làm người ta cảm thấy đau thương, nhưng cũng nảy sinh khát vọng muốn phá hủy sự nhu nhược này!

Nàng đang hận...

Hắn nhìn ra được nỗi hận của nàng càng lúc càng đậm hơn...

Một nụ cười quỷ dị biến mất tại khóe miệng, hắn cúi đầu, lúc nàng đang giật mình thất thần, trong nháy mắt đã chiếm được đôi môi như cánh hoa của nàng!

Lạc Cơ Nhi giật mình, chỉ cảm thấy cảm bị ngón tay ấm áp kiềm chế, hơi thở nam tính mãnh liệt cường chế xâm nhập tiến vào, bá đạo xâm lược, không cho nàng chống cự!

“Đừng... “

Hơi thở xa lạ làm nàng run rẩy, nàng nức nở giẫy dụa, lại bị hắn hôn đến khớp hàm nghiêng chặt bị khiêu mở ra, chiếc lưỡi nóng như lửa chen vào, làm cho nàng không chỗ nào trốn được, đầu lưỡi bị hắn chạm được, tiếp đó là một trận cuồng phong giống như tê đại thổi quét toàn thân, là hắn, lại hung hăng quần lấy cái lưỡi mềm mại mẫn cảm của nàng...

Không được không được!!

Không được như vậy... Nàng hít thở không thông... Không được...

Một cảm giác chua xót mãnh liệt nổi lên, lệ nhanh chóng tràn đầy hốc mắt, Lạc Cơ Nhi rõ ràng cảm giác được sự bắt lực của chính mình, tại đây, trong cung điện to lớn như vậy, trong lòng một nam tử bá đạo, cảm nàng bị giữ chặt, mặc hắn tùy ý đoạt lấy...

Hồi lâu sau, hắn mới buông sự ngọt ngào của nàng ra.

Khó có thể ức chế được tiếng khò khè, Mặc Húc nhìn nàng bị hôn sưng đỏ môi, trong lòng đột nhiên khẽ động!

Suýt chút nữa... Chỉ thiếu một chút nữa, hắn đã không khống chế được.

“Thật sự là vật nhỏ...” Mặc Húc thở dài, hôn lên đôi mắt vì bất lực mà rơi lệ của nàng, rõ ràng cảm nhận được lông mi nàng rung động. “Trẫm hối hận... hối hận đã đem tất cả Đàng An không hề giữ lại mà giao cho hắc xử trí... Bao gồm cả nàng.”

Hai tay chậm rãi buông lỏng ra, cổ tay đau đớn làm Lạc Cơ Nhi trở nên mềm oặt trong nháy mắt, nhưng khi ngã xuống thì được hắc nhanh chóng nắm lấy thắt lưng, ngực dính sát vào nhau.

“Nhưng mà không có vấn đề gì,” Mặc Húc lấy ngón tay ôn nhu lướt qua mặt nàng. “Thời gian còn rất dài, trẫm tất có biện pháp có được bất cứ gì mình muốn... Giống như trẫm muốn Uyển nhi vậy...” Nói tới đây, hắc ngừng động tác lại, cười yếu ớt cúi đầu, thổi một hơi khí nóng vào cổ nàng, “Nàng đoán xem, hiện giờ, Uyển Vương điện hạ cùng Uyển nhi của trẫm đang làm những gì?”

Một câu nói, đã làm Lạc Cơ Nhi khẽ chấn động!

Tự dưng, nàng nhớ tới lời nói của Bích Dao trước khi vào cung...

Bất luận Vương gia nói gì, làm gì, người trăm ngàn không nên lăm mồm...

Nét mặt nàng hơi thay đổi, một chút thôi nhưng đã rơi vào cặp mắt thâm thúy của Mặc Húc.

Một nụ cười lạnh lùng bên môi hiện lên, hắc đột nhiên cúi người, ôm lấy thân thể yếu ớt mà nhỏ nhắn xinh xắn của nàng!

Sau một trận trời đất đảo điên, Lạc Cơ Nhi nhắm chặt mắt lại, cánh tay bị đau bất đắc dĩ nắm chặt lấy áo hắc, khi mở mắt ra, cả người đã nằm trong lòng hắc, cái người nam tử cao quý khiếp người kia, đang nhìn nàng với ánh mắt có thể khiến người khác bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dòm tình

“Đừng giỡn đùa, trẫm mang nàng đi xem chuyện thú vị.” Mặc Húc thương tiếc ôm nàng vào lòng, sau đó khẽ hôn lên trán nàng. “Chắc chắn nàng sẽ thích.”

Nói xong, hắc ôm nàng đi lên lầu.

Phía xa hành lang, cung nữ thái giám đứng ngoài cửa hoảng sợ quỳ rạp xuống đất.

Chưa ai từng gặp qua một vị quân vương lạnh lùng, không biết thương hoa tiếc ngọc lại ôm một nữ tử. Bọn họ sợ hãi không dám ngăn đầu, quỳ rạp dưới đất, chỉ mơ hồ nhìn thoáng qua nữ tử tuyệt mỹ kia, thấy nét mặt hoàng thượng bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

Nàng không biết bị ôm đi đâu, chỉ biết rằng xung quanh ngày càng yên tĩnh, không thấy qua một bóng người hay một âm thanh nào.

Lạc Cơ Nhi hơi căng thẳng, gió đêm rất lạnh, nhưng nàng thả bị chết lạnh cũng không muốn dựa sát vào nửa phần lồng ngực của hắc.

Mặc Húc cười nhạt, đẩy một cánh cửa đi vào, tự tay mình đem long bào trên người cởi xuống, mạnh mẽ khóa nàng lại bên mình. Một cổ ấm áp bất ngờ ập đến khiến Lạc Cơ Nhi cả kinh, đưa mắt nhìn, thấy mâu quang hắc phát ra những tia mờ ám, mang theo mùi vị si mê một chút.

Tiếp đó, Mặc Húc ngồi trên ghế đá trong lầu, giam thân thể mềm mại của Lạc Cơ Nhi vào lòng mình.

Đã không còn trọng tâm, Lạc Cơ Nhi chỉ có thể dựa vào người hắc, bàn tay nhỏ bé để trên ngực hắc làm điểm tựa, giữ khoảng cách, lại bị hắc nắm lấy đặt ra sau lưng, làm cả người nàng ngã vào ngực hắc, nữ tử nhu nhược cùng nam tử cường tráng tạo nên hình ảnh đối lập, thân thể bị trói chặt, lại nghe hắc đắc ý cười nhẹ một tiếng, hơi thở ấm áp một lần nữa lại gần sát bên tai nàng.

“Thấy thế nào?” Trong lòng tản ra mùi hương mê hoặc khiến Mặc Húc như cảm thấy người nóng lên, nhẹ ngồi dậy, khẽ hôn vành tai mềm mại của nàng, “Bọn họ ở nơi đó.”

Lạc Cơ Nhi hơi co mình lại, dời đi thân thể ấm áp, nàng chậm rãi mở mắt nhìn, cách đó không xa, sau hậu viện một nơi đèn đuốc sáng trưng, như một cái bọc ấm áp đặt trong bóng đêm, đó là...

Đó là hậu viện của Tích Uyển cung!

Trong lòng Lạc Cơ Nhi một trận co rút nhanh, bỗng nhiên cảm thấy nam tử này thật nguy hiểm, hắc biết rõ thân phận của mình cùng sủng phi hắc có tình cảm mập mờ, nhưng lại để mặc cho bọn họ, còn hắc như một người cao thượng quan sát mọi việc tựa như thần tiên, bên môi mang theo một ý cười lạnh

buốt, con người tàn ra cái nhìn chính xác không thiên vị một ai.

Một hồi ớn lạnh, Lạc Cơ Nhi nhìn thấy tất cả mọi việc trong hậu viện kia, tâm càng thu chặt.

Màn đêm buông xuống, nam tử tà mị nhẹ nhàng bước chậm lại, dựa vào phía sau phi tử cao quý kia.

“Thơm quá” Mặc Uyên thở dài một tiếng, nâng mái tóc dài của nàng đặt ở chop mũi người, “Hoàng huynh thực sự rất thương nàng, biết nàng thích mùi hoa ngọc lan nên ngay trong hậu viện này cho trồng đủ loại ngọc lan.” Con mắt nguy hiểm nheo lại, mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, bởi vì căng thẳng mà ôm chặt lưng nàng, đem môi hôn nhẹ lên lỗ tai nàng, “Uyển Nhi của ta, nàng thực sự đã tìm được một phu quân tốt a.”

Uyển phi hơi đau đón nhắm mắt lại, đột nhiên cầm tay hán đang tùy ý vuốt ve thân thể mình, không cho hán tiếp tục đi xuống.

“Mặc Uyên, người không nên như vậy.

“Không nên như thế nào?” Mặc Uyên máy mắt, ôm cả người nàng càng chặt hơn, cho đến khi nghe được một tiếng ưm nặng nề của người trong lòng mới thỏa mãn buông ra, “Uyển nhi, nàng không nên tùy tiện để nam nhân tiến vào hậu viện của mình, rất nguy hiểm, nhất là những kẻ lăng tử như ta vậy.”

“Mặc Uyên!” Uyển phi hô nhỏ một tiếng, cảm giác có một luồng khí nóng dâng lên từ sau gáy, tâm lo sợ, nhẹ nhàng tránh ra nhưng lại nhịn không được muốn sa vào lòng hán, “Không nên như vậy, hậu cung nơi nơi đều có tai mắt, người không thể làm càn như vậy.”

Làm càn

“A.” Một tiếng cười nhẹ lộ ra bên môi Mặc Uyên, cặp mắt trầm xuống, ôm chặt thân hình trong lòng đi nhanh, “Nàng không biết ta luôn làm càn sao?” Mỗi đến lúc nhìn xuống mắt nàng, mới phát hiện trong mắt nàng vẫn nồng đậm quyền uy cùng si mê đối với hán như trước, không giống với vẻ si mê dành cho hoàng thượng lúc trên đại điện kia.

“Thật muốn cho nàng nhìn thấy đáng về hiện tại của mình.” Cúi đầu, nâng cằm nàng lên, âm thanh Mặc Uyên trở nên khàn khàn đầy hận ý, “Ta lại còn không biết hoàng huynh ta đã cưới một phi tử động lòng người như thế nào sao, một khắc trước còn đoan chính hiền thực, hiện tại lại cam tâm tình nguyện như không còn sức lực trong lòng một nam nhân khác!”

“Không phải vậy...” cảm thấy thật hổ thẹn làm cho Uyển phi run run nhắm mắt lại, cầm lấy vạt áo trước ngực hán, “Người biết rất rõ là ta bắt đắc dĩ phải nhập cung, ta không thể kháng chỉ, càng không thể không để ý đến toàn bộ Lâm gia, người vì sao lại như vậy. Mặc Uyên, ta không có đường lui cũng không có cách nào khác cả.” Cặp mắt nàng mở to, nước mắt khó khăn rơi xuống, “Không được ở trước mặt ta hôn nữ nhân khác, không được tái kích thích ta, như vậy ta chịu không nổi!”

Mặc Uyên chấn động!

Ngay sau đó, tâm lý phòng bị của Uyển phi đột nhiên sụp đổ, nhịn không được kiềm chân, hôn lên môi hán!

Cảm giác mềm mại tại nơi tiếp xúc dần lan tràn ra, Mặc Uyên nheo mắt nhìn nữ tử trước mắt, dày vò suốt ba tháng rốt cục cũng trút ra, hán giận dữ chế trụ nàng, găm nhẹ một câu: “Là nàng tự tìm lấy.” Ngay sau đó, như cuồng phong mà hôn nàng.

Hai người quấn quýt si mê, ánh đèn trong cung cũng si mê.

Tất cả giận dữ cũng yêu thương, đan vào nhau hừng hực như lửa.

Ở nơi lâu xa xôi kia, Mặc Húc nheo ánh mắt đánh giá màn này, bên môi tràn ra sự châm chọc nồng đậm: “Thần đệ và ái phi của trẫm thật là khó chia ly a.”

Trong không khí dường như tĩnh lặng đi rất nhiều, Mặc Húc khẽ nhíu mày nhìn về phía tiểu nữ nhân trong lòng kia.

Lạc Cơ Nhi run nhè nhẹ nhìn, môi dưới bị cắn đến chảy máu, đỏ tươi ướt át.

Nàng đã hiểu.

Đã hiểu nam nhân khát máu chuyên chế kia.

Đã hiểu hán vì sao lại đem nàng như nữ nhân kia mà chiếm lấy mà lăng nhục.

Đã hiểu mỗi một sự đau đớn của nàng đều là sự vui sướng của hán, hán thích nghe tiếng khóc của nàng đơn giản chỉ là vì làm cho hán có khoái cảm của sự trả thù.

Thế nhưng, vì sao...

Chương 32: Bóng đêm mê loạn

Con đau đớn đâm thật sâu vào lòng nàng, bao phủ lấy nàng... đau quá.

Nàng nhắm mắt, trong đầu toàn bộ đều là hô hấp nóng bỏng của hắn, từng tiếng từng tiếng, áp bức lắng đọng nàng.

“Nô nhi, lại đây.”

“Nô nhi, đừng giãy dụa, như vậy sẽ chỉ làm cho nàng càng đau hơn.”

“Nô nhi của ta quả nhiên là khối trân bảo, non mềm như nhụy hoa, làm ta lúc nào cũng muốn không đủ, đúng không?”

Đủ rồi, thực sự đủ rồi.

Mọi khuất nhục ừ ừ kéo đến làm cho nước mắt nàng trào ra mãnh liệt, nàng không thể nhịn nổi.

Vì sao, vì sao tất cả đều bắt nàng gánh chịu, vì sao?

Từ từ nhắm mắt, nàng đau đớn mệt mỏi, cổ sức nuốt xuống những nghẹn ngào như sắp trào ra, kể cả hình ảnh đầm máu ngập tràn quen thuộc.

Quay đầu đi, nàng không hề nhìn tình cảnh thực tại trong hậu viện nữa, tựa đầu vào lồng ngực hắn, thả lỏng bản thân, trong nháy mắt trở nên mềm yếu.

Trong lòng bất ngờ mềm mại khiến bụng dưới Mặc Húc khô nóng đi. Dưới ánh trăng mờ lung, thân thể nữ tử được bao phủ bởi long bào rộng lớn đang bám vào lồng ngực mình, yếu đuối đến vô lực chống cự, nhịn không được hắn nắm tay nàng khóa trụ, bắt đầu vuốt ve đường cong xinh xắn của nàng.

Xao động đến từ trong thân thể trào ra không ngừng.

Phía sau lưng có một bàn tay to nóng ấm chạm vào người, Lạc Cơ Nhi từ trong đau đớn bỗng thức tỉnh, mới phát hiện ra tình cảnh hiện tại của mình.

Đôi mắt có chút hoảng hốt nâng lên, nhìn thấy, dưới ánh trăng là hắn, cặp mắt chuyển động không ngừng.

“Không được!” Một tiếng hô nhỏ, nàng muốn vùng vẫy nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của hắn.

Nàng quá quen thuộc loại ánh mắt này, ánh mắt mang theo xâm lược cùng chiếm đoạt, dường như mỗi một tác da thịt trên người nàng đều bị phơi bày dưới ánh trăng, chờ người đến ăn.

Lòng dạ rồi bởi, cho đến khi Mặc Húc đột nhiên biến đổi sắc mặt, hít vào một hơi...

Lạc Cơ Nhi đang cứng đờ bỗng giật mình, cảm nhận rõ ràng những hoảng loạn của bản thân đan xen chạm vào nhau.

“Thực xin lỗi... Ta không phải cố ý, thực xin lỗi, “Lạc Cơ Nhi cắn chặt môi dưới, run run thoát khỏi cái ôm của hắn. Con mắt của hắn trở nên lạnh như băng trước ý muốn tránh ra của nàng. “A!” Một tiếng kêu đau đớn nén lại thoát ra, cổ tay nàng bị hắn nắm chặt từ phía sau, một lực lớn đem cả người nàng túm trở lại, thuận thế đẩy nàng ngã xuống ghế đá lạnh như băng.

“Tiểu nhi, ngươi muốn chạy trốn đi nơi nào.” Cặp mắt âm u pha lẫn một chút tức giận, Mặc Húc để con mồi đang hoảng hốt giãy dụa sát dưới thân mình, dục vọng trong thân thể càng tăng lên, “Như thế nào, chỉ nhìn như vậy một hồi liền chịu không nổi? A để trẫm suy nghĩ một chút cho tốt, trẫm đã xem qua cảnh tượng như vậy vô số lần.” Khóa chặt người nàng, ánh mắt hắn trở nên mê ly mà oán hận, “Nói cho trẫm, tình huống này có phải chỉ có lên làm mới thật thú vị hay không, ngay cả tự trẫm cũng muốn thử một chút.”

“Ta không biết... Không nên hỏi ta, cũng không nên đụng ta...” Thanh âm của nàng hơi nghẹn ngào, dường như là cầu xin.

Long bào bởi vì bị lôi kéo mà xộc xệch, tuột xuống đến phần eo, thân thể mềm mại trắng nõn của nàng không yên mà nhúc nhích, phá hủy một tia lý trí cuối cùng của hắn.

“Trẫm cần an ủi,” hắn ngập ngừng nắm chặt cổ tay khóa chặt đặt trên đỉnh đầu nàng, tay kia giữ hàm dưới của nàng, “Tiểu nhi, đừng kháng cự trẫm...”

Một tiếng thờ dòn dập, hắn cúi người, hôn đôi môi nàng.

“Ồ”, một tiếng kêu rên thoát ra giữa đôi môi hai người

Mặc Húc đã hoàn toàn mất đi năng lực tự chủ. Người con gái dưới thân đang bối rối giãy dụa, trốn tránh, lại bị hắn hết lần này đến lần khác giữ chặt, thân thể không thể động đậy. Hắn cũng không thiếu nữ nhân, cũng không cần bắt buộc nữ nhân như thế, nhưng tiếng nức nở của người con gái nhỏ bé bên dưới lại khơi dậy trong hắn ham muốn chinh phục đã ngủ đông từ lâu lắm rồi. Trong bụng là ngọn lửa thiêu đốt, thật là khó chịu, hắn cần phải phóng thích, khát khao cần sự ngọt ngào của nàng.

“Đừng.” Lạc Cơ Nhi rên rỉ, cảm giác toàn thân đều dấy lên ngọn lửa nóng rực. Nụ hôn nóng bỏng của hắn cắm nhập vào căn cổ cực kỳ mẫn cảm của nàng, khiến nàng không nhận được mà run rẩy, làm thế nào hắn cũng không chịu rời đi.

Cái chạm xa lạ mà lớn mật khiến nàng sợ hãi đến cực điểm. Nàng nhắm mắt lại, thống khổ rên một tiếng: “Mặc Uyên”

Mặc Uyên.

Vị đế vương phủ trên người nàng ngay lập tức chấn động, thần trí đã đột nhiên tỉnh táo lại.

Hai chữ này làm cho hắn trong nháy mắt ý thức được chính mình đang làm gì. Nhưng hắn lại không tự khống chế được bản thân.

Người con gái dưới thân sắc mặt tái nhợt, trên hàng mi dính đầu nước mắt, chỉ có đôi môi kia sưng đỏ vì hoan ái, dấu vết màu đỏ lớn nhỏ không đồng nhất kéo dài từ cổ xuống đến ngực, biểu lộ sự không khống chế được cùng sự thô bạo của hắn.

Kiểm chế, Mặc Húc buông cổ tay đang bị siết chặt của nàng ra, bàn tay to lớn chậm rãi di chuyển vào phần eo của nàng, dùng sức một cái, đem cả thân hình xụi lơ của nàng nhét vào vòng ôm của mình.

“Nước mắt của người tuyệt đẹp, vật nhỏ.” Hắn nâng cằm của nàng lên, hôn lên hàng mi lem nhem của nàng, giọng nói hắn khàn khàn mà nặng nề: “Nếu không phải bởi vì hắn, đêm nay nhất định trăm sẽ muốn người.”

Kinh hồn chưa trấn tĩnh lại, Lạc Cơ Nhi bị cảm giác vô cùng ủy khuất vây quanh, cho nên không nghe rõ hắn nói gì, chỉ là nắm thật chặt vào trên vai của long bào.

In lại một nụ hôn nóng bỏng trên đôi môi giờ vẫn còn sưng đỏ của nàng, một tay Mặc Húc ôm lấy nàng, ánh mắt nóng giận cũng không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của nàng: “Trăm muốn bọn họ phải trả giá đại giới vì những gì chúng đã gây nên!”

Giọng nói trầm thấp nghiêm rằng phát ra, ở lâu các nho nhỏ mờ mịt mang theo hàm ý khiến người ta phải rợn tóc gáy.

- phân cách tuyến -

« Hoàng thượng giá lâm ! »

Thanh âm chói tai của Thái giám chuyên chức vang lên trong cung, từ xa xa truyền vào hậu viên trong Tích Uyển cung.

“Ồi!”

Từ trong tình nồng kinh hoàng giãy ra, trên mặt Uyển phi hiện lên một tia sợ hãi, bàn tay vừa nãy vừa mới cầm lấy tay Mặc Uyên đột ngột buông ra!

“Là hắn...hiện giờ hắn lại tới đây...” Uyển phi hơi nói năng lộn xộn, tay vỗ vỗ lên mặt mình, lo lắng sự phóng túng vừa rồi có thể lưu lại dấu vết gì hay không. Hành động rất nhỏ như vậy nhưng cũng không thể không rơi vào trong cặp mắt thâm thúy của Mặc Uyên.

“Nương Nương vậy là muốn rời đi khỏi ta?” Nụ cười uể oải khinh bỉ của hắn, tới gần nàng, cả người tỏa ra sự lười biếng cùng tà mị, nâng cằm nàng lên, nói một cách ôn nhu: “Vừa rồi không phải Nương Nương thực hưởng thụ sao?”

“Mặc Uyên, đừng náo loạn, không cần như vậy.” Uyển Nhi hoảng sợ như lâm trận gặp đại địch, hỷ tay của hắn ra, quay đầu một cái liền thấy ở cửa hậu viên là thân ảnh màu vàng cao quý kia...

Mặc Húc đi đến với vẻ mặt nhàn nhã lạnh nhạt!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đánh chó phải ngó mặt chủ.

Trên tay trống trơn làm cảm xúc đột nhiên biến mất, lòng Mặc Uyên có chút mỉa mai hơn là không vui.

A!

Bên môi hần nổi lên một nụ cười tà mị khiến nữ tử thiên hạ đều phải điên cuồng.

—— Uyển nhi, Uyển nhi, thì ra ta trời sinh phải hèn mạt như thế, sống qua ngày đoạn tháng, đổi lại lòng dạ nguoi thật sắt đá.

Ý cười bên môi càng sâu, tay hần hạ xuống, bàn tay nắm chặt dưới y bào, nhưng không ai chú ý tới, càng lúc càng chặt...

“Hả? Thật khéo, Tam đệ cũng ở đây.” Trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt, Mặc Húc thản nhiên đáp một tiếng, trong giây lát đã chạy tới kia trước mặt Uyển phi xinh đẹp, thân hình cao lớn ôm trụ nàng, ôn nhu nói, “Uyển nhi thấy mệt mỏi sao? Như thế nào sớm như vậy đã rời tiệc, để trẫm phải đi tìm?”

Giương mặt Uyển phi hơi ửng hồng, nhẹ nhàng chuyển mình một cái, “Uyển nhi đã biết sai, đã để hoàng thượng lo lắng.” Nói xong thân mình tựa như không đứng vững, chợt có một bàn tay đỡ lấy lưng nàng ——

Dáng vẻ tươi cười ôn nhu của Mặc Húc vẫn không đổi, “Ái phi, cẩn thận.”

Mặc Uyên nhìn một màn này nở nụ cười yếu ớt, chỉ cảm thấy chướng mắt nhưng bình thản như cũ mà chống đỡ.

Ngay sau đó, một chuỗi tiếng bước chân người từ cửa truyền tới, thu hút ánh mắt mọi người trong viện dõi theo.

Mặc Uyên nhìn về phía đoàn người, nở nụ cười yếu ớt, nhưng cái nhìn lập tức tập trung trên thân ảnh nhỏ xinh kia, thân hình hần cứng đờ.

Cửa hình vòm bằng đá, chạm trổ những hoa văn tinh xảo hình măng tre, đây mấy các loại, tại đó xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp, con nguoi trong suốt như củ mang theo một tia sương mù chưa tản đi, đau khổ động lòng người, long bào uy vũ cao quý bị nhàu nát trên người nàng, vẫn lộ vẻ kiêu ngạo, chỗ cổ áo choàng lộ ra dự hoặc như có như không, khiến tinh thần người nhìn liền nhộn nhạo nhện không được.

Mặc Uyên neho mắt lại chăm chú nhìn theo người kia đang chậm rãi đến gần, trong lòng bỗng nhiên cháy lên một ngọn lửa.

Tay trái Lạc Cơ Nhi siết chặt y bào, những ngón tay mảnh khảnh đã trở nên trắng bệch lộ khớp xương.

Ánh mắt rực lửa của nam tử kia khiến nàng chỉ có thể hạ mi mắt xuống mới có thể dấu đi vẻ sợ hãi. Nàng muốn thử chạy trốn nhưng lại nhớ tới việc ở lâu kia cùng với vị đế vương cuồng loạn, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, chỗ cổ tay vẫn còn đỏ ửng, âm ỷ đau nhưng nàng lại không rảnh để bận tâm đến cái đó.

“Nguoi là nô tài của ai? Chẳng lẽ không hiểu quy củ sao?”

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên bên tai, Lạc Cơ Nhi run rẩy, trông thấy một người vận đồ thái giám đi tới bên cạnh mình, ánh mắt lạnh như băng đảo qua thân mình nàng suy nhược của nàng, “Thấy Hoàng Thượng cùng nương nương, ngay cả hành lễ cũng không làm? Hay là nguoi muốn để Tật Gia tự mình giáo nguoi?”

Cả người Lạc Cơ Nhi chấn động, nhẹ nhàng nâng đôi mắt trong suốt lên lộ vẻ vô tội, “Ta...”

Trước mắt một đạo bóng đen hiện lên, lực đạo mạnh mẽ từ phía sau truyền đến đầu gối, “Oành!” một tiếng, nàng chỉ cảm thấy dưới gối mềm nhũn, thật mạnh quỳ trên mặt đất!

Đau quá.

Hàng mày thanh mảnh của Lạc Cơ Nhi nhanh chóng chau lại, sắc mặt trở nên tái nhợt, cánh tay trắng nõn của nàng từ trong áo vươn ra, chống lên mặt đất, nghiêng đầu nhìn lại ——

Tên thái giám kia sắc mặt càng lạnh hơn, chậm rãi thu hồi chiếc gậy trong tay hỏi: “Đã biết cách quỳ chưa? Được, tật gia sẽ dạy nguoi.”

“Bằng công công——”

Thanh âm lạnh băng đến cực điểm truyền đến, Mặc Uyên thản nhiên mở miệng, con nguoi đen sắc lạnh tản ra hàn khí khiếp người!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gãy xương

Bàng công công chấn động, không lường trước được việc Uyên Vương mở miệng, vẻ mặt lạnh băng nháy mắt đã tan mất, cặp mắt xuống, khom người nói: “Thưa Uyên Vương điện hạ ——”

Đi đến trước mặt hắn một cách chậm rãi, bên môi Mặc Uyên nở ý cười bí hiểm, thanh âm giống hệt Diêm Vương nơi âm giới, lạnh như băng: “Công công đã nghe qua câu này chưa?”

Bàng công công chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thân mình cúi xuống càng thấp: “Thỉnh điện hạ chỉ giáo...”

“A...” một tiếng châm biếm tràn ra bên môi, Mặc Uyên hơi giãn đôi mày một chút, liếc mắt quan sát vị đế vương cùng phi tử ở bên cạnh, ý cười trên môi hắn càng sâu, “Công công, ngươi muốn hại chết bốn vương sao? ‘Nô tài’ thân cận của Hoàng huynh, Mặc Uyên nào dám chỉ giáo...”

Bàng công công giống như bị dội bom oanh tạc, sắc mặt hắn trắng bệch, hoảng sợ quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên: “Điện hạ... nô tài biết sai! Nô tài chỉ nghĩ đến... nghĩ đến vị cô nương này là người trong cung... cho nên mới...”

Không để ý đến việc hắn đang nói năng lộn xộn, Mặc Uyên xoay người, dừng lại ngay trước thân ảnh nhỏ nhỏ suy nhược nhưng tràn ngập mỉa mai, khẽ nói: “Đứng lên.”

Bắt lực nắm chặt bàn tay nhỏ bé một cách chậm rãi, Lạc Cơ Nhi cố chịu đựng sự sỉ nhục mãnh liệt đang nảy sinh trong nội tâm, thân hình hoảng sợ đứng dậy. Bỗng có làn gió thổi qua, lay động mái tóc đen mượt của nàng, hết như ngay cả không khí cũng phảng phất hòa quyện hương vị ngọt ngào, mỉa mai, không thể kháng cự của nàng.

Mặc Uyên áp sát vào nàng, bao trùm toàn bộ thân mình nhỏ nhắn xinh xắn, đỡ nàng đứng lên, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ bé, cẩn thận xem xét.

Cảm nhận được hơi thở cường bạo của hắn, hàng mi của Lạc Cơ Nhi run rẩy, hàm dưới run theo ngón tay đầy ma lực đang vuốt ve chiếc cằm non mịn của nàng, mà nàng vẫn tỉnh tường nhớ rõ, vừa mới lúc này, bàn tay này đã mon trôn một nữ nhân khác...

Trong lòng nàng bỗng chốc có một cơn đau đớn như dao đâm ——

Nàng nhắm mắt lại, không kiêng nể gì muốn né đi sự đụng chạm đó, khuôn mặt tuy chỉ nhẹ nhàng né tránh, lại bị hắn hung hăng giữ chặt! Đau đớn làm nàng nhịn không được phát ra một tiếng ưm, mở to hai mắt, nhưng lại phát hiện khuôn mặt tà mị tuấn mỹ của hắn xuất hiện vô cùng rõ ràng ngay trước mắt, khoảng cách gần đến nỗi hô hấp của nàng cũng trở nên gấp gáp...

“Nô nhi... ngươi biết sai rồi à?” Hắn mang hơi thở mong manh để sát vào đôi môi cánh hoa sưng đỏ của nàng, ngón tay ở trên mặt nàng mon trôn, tìm kiếm dấu vết mãnh liệt của riêng mình, “Bốn vương có hay không đã nói, ngươi không được rời khỏi bốn vương nữa bước...”

Lạc Cơ Nhi cảm nhận hô hấp trong nháy mắt bất ổn, lông mi run run nhìn về phía hắn, một sự sợ hãi mãnh liệt chậm rãi nảy sinh, làm thân mình suy nhược của nàng hơi chút run rẩy...

“Còn nữa...” Mặc Uyên nheo lại ánh mắt, nhìn theo chiếc cổ tuyệt đẹp của nàng xuống phía dưới, con ngươi hắn chợt nhìn thấy chiếc long bào đầy hoa văn đẹp đẽ quý giá, hắn phát ra một tia nguy hiểm trong ánh mắt sắc lạnh! “Nô nhi, ngươi làm sao dám...”

Ngươi làm sao dám...

Lời của hắn chưa nói xong, Lạc Cơ Nhi đã run sợ không thôi, nàng thấy hắn cười tà mị, ngón tay đi vào bên trong áo choàng dò xét, chạm được cánh tay tinh tế trơn bóng của nàng...

Không ——!

Ý thức được hắn đang tỏa ra khát vọng mãnh liệt, Lạc Cơ Nhi kinh hãi lui về phía sau!

“Không được... Đứng!” Chiếc eo nhỏ đột nhiên bị chế trụ một cách tàn nhẫn, nàng lao đảo ngã ngay vào vòng tay ôm ấp, tiếp theo, môi lưỡi nóng bỏng đã chụp lên, bá đạo mà điên cuồng xâm nhập lấy hơi thở mùi đàn hương từ miệng nàng!

Vẫn như trước đây, hắn suông sã, bá đạo, không hề để ý mà chế trụ thân thể nàng, đoạt lấy đôi môi ngọt lành... Lạc Cơ Nhi bị hôn đến thở không nổi, cánh tay kiên cố của hắn gắt gao kìm hãm nàng, bất nàng không cam nguyện cũng phải thừa nhận nụ hôn sâu của hắn...

Phía sau, con ngươi thâm thúy của Mặc Húc hiện lên một tia lạnh, nhưng hắn vẫn thản nhiên cười rộ lên, cười đến mức Uyển Phi bên cạnh không biết làm sao, càng thêm không hiểu thâm ý trong đáy mắt hắn.

Môi rớt cục đã được buông ra, Lạc Cơ Nhi dần dập thở phì phò.

“Nhìn ta!” hắn buông đôi môi cánh hoa của nàng ra, Lạc Cơ Nhi nâng ánh mắt, nhìn nam nhân đã cùng mình thân mật khăng khít, con ngươi hắn thâm sâu khó thấy, đang trợn lộn ý vị trừng phạt tàn nhẫn...

Ngón tay hắn từ cánh tay nàng trượt xuống, dừng lại tại cổ tay của nàng, chậm rãi, cũng gắt gao chế trụ.

Lạc Cơ Nhi giật mình, không biết hắn muốn làm điều gì, tiếp theo là ——

“A ——”

Một tiếng kêu thê thảm đau đớn, âm thanh tàn nhẫn của xương gãy, vang lên khắp không gian khu vườn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phản kháng của nàng

Uyên vương phủ.

Đã vào đêm, trong đại điện bài trí vài lò lửa thật lớn, ánh lửa trong đó ấm áp mà bùng bùng, chiếu toàn bộ điện phủ sáng như ban ngày.

“A...” Dưới thân là khuôn mặt lạnh lẽo, Lạc Cơ Nhi chịu đựng đau đớn nơi cánh tay phải đã gãy, muốn dùng tay trái còn lại di chuyển thân người, nhưng thật sự phí công. Da thịt bóng bẩy của nàng trên mặt đất lạnh lẽo bị độ ẩm kích thích phát đau, mái tóc dài tán loạn, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm tái nhợt.

Chợt một đôi màu giày đen vân rồng xuất hiện trước mắt.

Lạc Cơ Nhi chậm rãi run run rẩy đứng lên, theo bản năng cắn môi dưới, muốn lui ra phía sau, nhưng nam tử kia từ từ ngồi xổm xuống, ngón tay ma lực mang theo tà mị từ mặt của nàng trượt xuống, kéo lấy mái tóc dài của nàng, đưa tới chóp mũi khẽ ngửi.

Mặc Uyên cảm nhận cảm giác mềm mại trên đầu ngón tay, cặp mắt thâm sâu che giấu hết thấy cảm xúc.

“Gặp được hoàng huynh rồi sao?” Câu hỏi nhẹ như cánh ve, lượn lờ vài vòng trên không trung, chui vào tai nàng.

Chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy câu trả lời của nàng, cặp mắt Mặc Uyên trầm xuống, tay đột nhiên dùng sức, vừa lòng khi nghe được nàng kêu đau một tiếng. Bị kéo đau da đầu khiến Lạc Cơ Nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên, cặp mắt thống khổ chăm chú nhìn về phía hắn.

Bên môi hiện lên một tia cười yếu ớt, Mặc Uyên chậm rãi nâng tay phải đã bị bẻ gãy của nàng, ngón tay thon dài ấm áp dò xét tiến vào lòng bàn tay lạnh lẽo run run của nàng làm lòng bàn tay như bị một tia nóng cháy chui vào, “Móng vuốt tiểu nô nhi của ta quả nhiên lợi hại, bắt đầu biết thị uy ta.” Mặc Uyên thâm thúy nói xong, ngón tay nhẹ nhàng đè lại cổ tay đã xanh tím của nàng, ác ý chậm rãi dùng lực, “Nói cho ta biết là ai cho người mượn lá gan, là hoàng huynh sao?”

“A ——!” Lạc Cơ Nhi đau đớn kêu lên một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân mình mỏng manh ngã sấp dưới đất không ngừng run rẩy.

“Đừng chạm vào ta nữa, xin người, đừng đụng...” Nàng thất thanh cầu xin, cơn đau kia như xé rách dọc theo cánh tay lan tràn khắp tứ chi xương cốt, nàng không chịu nổi.

Trong lòng Mặc Uyên chợt đau, cặp mắt trở nên thâm trầm, nhìn nàng đau đến ngã sấp xuống đất, nửa thân lưng trần, thân áo mỏng bao phủ bị xé rách, lộ ra làn da trắng trẻo.

Cúi người, ngón tay hắn vén mái tóc đen lòa xòa trên lưng nàng ra, nhanh chóng hôn lên da thịt căng mịn kia.

“Đừng...” Lưng vô cùng mềm cảm làm Lạc Cơ Nhi rên nhẹ, hắn như ác ma cúi người xuống liếm con mồi của hắn, hết sức dụ hoặc.

“Hắn đụng chạm người, có phải không?” Hô hấp nóng bỏng dường như có thể tổn thương da thịt nàng, hắn kìm nén hỏi.

Lạc Cơ Nhi cực lực bỏ qua rung động toàn thân, cắn môi dưới chặt vật lắc đầu: “Không có... Hắn không có...”

“Người cho ta là đứa ngọc sao?!” Tiếng gầm nhẹ thô bạo đột nhiên nổ vang bên tai!

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy lưng bị ép chặt, cả người bị xoay lại, nàng đau đớn ‘ưm’ một tiếng, nhìn mặt hắn nổi giận, chỉ cách chính mình nửa tấc.

Trong lòng dâng lên cảm giác hoang mang, Lạc Cơ Nhi muốn rời lệ, nhưng liều mạng nhin xuống, run run thấp giọng nói: “Uyên Vương điện hạ, người không thấy thực buồn cười sao? Trong mắt người, ta chỉ là một nô tỳ hạ lưu, ngay cả mạng của ta, người cũng có thể tùy ý lãng phí, cần gì phải để ý người khác làm gì với ta?” Nước mắt rơi xuống, từng giọt đọng lại trên mu bàn tay hắn, nàng yếu ớt cố cười, nụ cười ẩn giấu nỗi thống khổ, cả người run run, “Người yêu Uyên phi không phải sao, người hận hoàng huynh người không phải sao, vậy vì sao không đi tranh đoạt, vì sao không phản kháng? ! Tra tấn ta như vậy người thấy vui vẻ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cấm ăn

Cặp mắt Mặc Uyên trở nên lạnh lùng vô cùng, lời nói mạnh mẽ của nàng làm hấn nhói đau, hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng kia rơi lệ, trong lòng chấn động mạnh.

Tra tấn nàng, hấn sẽ vui vẻ sao?

—— Không!

Trong lòng hấn không có nửa phần vui thích, ngược lại giống như đau đớn đến cháy rụi thân thể.

Chỉ thấy nàng khóc, đau đớn vùng vẫy đến cả người run rẩy không còn sức lực trong lòng hấn, hấn có thể cảm nhận được sự mềm mại của thân thể nàng, nàng không hề lạnh lùng, không hề kháng cự, nàng cố gắng nắm chặt quần áo hấn, yếu ớt gần như chạm mạnh sẽ vỡ nát.

Nàng như vậy làm cho hấn phát cuồng, làm cho hấn từ ban đầu muốn đem nàng yêu thương trở thành hung hăng chà đạp. Dường như tất cả mọi kìm nén cùng không cam lòng từ trước đến nay, chỉ có dưới thân thể mềm mại mị hoặc kia mới có thể tiếp nhận. Hấn muốn hôn nàng, nhìn nàng bởi vì không thờ nổi mà hai gò má ửng hồng, trong lòng hấn bị nàng châm lên một ngọn lửa, cháy đến muốn nổi điên.

—— Đó là lý do hấn nhìn không được thô bạo với nàng, liệu mạng muốn phá hủy mặt ngoài kiên cường cùng lạnh lùng của nàng!

—— Đó là lý do hấn hung hăng xé bỏ long bào, hấn không chấp nhận người khác chạm vào nàng, cho dù là một sợi tóc, trong lòng hấn cũng kêu gào tham lam muốn giữ lấy nàng, muốn bao phủ lấy nàng!

Đó là lý do

—— Chết tiệt!

Mặc Uyên bỗng nhiên thấp giọng mắng một tiếng, hấn không ngờ lại vì lời nàng nói khi nãy mà hoảng thần trí, trong lòng hấn tự nhiên nổi lên ôn nhu đã lâu không có, đó là ôn nhu từng chỉ vì Uyển nhi mà sinh ra. Không! Chết tiệt... Mặc Uyên, chớ quên nàng chính là nô nhi làm ấm giường của người mà thôi!

Cố gắng chế trụ người nàng, Mặc Uyên bởi vì nhất thời không khống chế được cơn giận dữ: “Người sẽ vì sự mềm mại của người mà trả giá đắt!”

Lạc Cơ Nhi gạt mình, nước mắt ràn rụa, hàng mi hơi rung động, ủy khuất mà quật cường nhìn hấn.

Sự mềm lòng lại lần nữa kéo tới, Mặc Uyên đột nhiên đứng dậy, ánh mắt như ngọn lửa nhìn người mỏng manh xinh đẹp trên mặt đất, trầm giọng nói: “Người tới!!!”

Trong đại điện u ám, chỉ nghe một tiếng, cửa mở ra.

Phong Dực đi tới, liếc mắt liền thấy nữ tử nửa thân trần trên mặt đất kia, vẻ mặt thoáng gạt mình.

“Đưa nàng tới địa lao, trong vòng năm ngày, không cho phép nàng ăn bất cứ đồ ăn gì!” Giọng nói u ám lạnh lùng khiến người toát lên làn hàn khí tràn ngập đại điện!

Trong lòng Lạc Cơ Nhi chấn động!

Phong Dực hơi nhíu mày chờ nói: “Vương gia...”

Lúc vừa trở về hấn liền thấy nữ tử này, nàng bị trọng thương, áo quần rách rưới, ngã người rất lâu trong đại điện âm u lạnh lẽo này.

Hít sâu một hơi, Phong Dực thân nhiên mở miệng: “Vương gia, vị cô nương này thân mình bạc nhược, ta nghĩ nàng sống không qua nổi năm ngày.”

Bên môi ả hiện một tia châm biếm, ngay sau đó nhanh chóng mất đi, trên khuôn mặt tuần lãng của Mặc Uyên hiện lên vài phần lo lắng, “À.” Hấn lạnh lùng đáp.

À?!

Mây Phong Dực lại nhắc lên, “Vương gia.”

“Nói thêm một chữ nữa, bổn vương đặc biệt cho phép ngươi đi cùng nàng làm bạn.” Thanh âm vang lên uy nghiêm mà khiếp người, Mặc Uyên lạnh lùng ngắt lời hắn.

Trong không khí phảng phất có kim châm hạ xuống, Phong Dực đứng yên thật lâu, thấy con sóng lớn trong lòng dâng lên lúc này kia đã hạ xuống, “Vâng.”

Một con hoàng sợ chậm rãi hiện lên trong lòng Lạc Cơ Nhi, nàng nâng cặp mắt ướt lệ, kinh ngạc nhìn về phía nam từ tuần mỹ lãnh khốc trong đại điện kia.

Mặc Uyên nghiêng mặt đi, đón nhận ánh mắt khiến tim hắn đập nhanh kia.

“Để cho chúng ta thử một lần, xem ngươi có thể chống đỡ quá năm ngày hay không.” Hắn cúi người, gương mặt tuấn lãng tỏa ra ánh lửa chói mắt vô cùng, “Cố gắng chấp nhận, nô nhi.”

Hắn thấy cặp mắt sợ hãi của nàng, nhìn thấy nàng bởi vì tuyệt vọng mà môi trở nên tái nhợt!

Thì ra là như vậy, Lạc Cơ Nhi, không ai có thể lại đi vào trong lòng ta, bao gồm ngươi!

Tàn nhẫn đè nén sự thương tiếc không đành lòng trong tim xuống, hắn cưỡng chế chính mình không được liếc nhìn nàng một lần nữa, nổi giận phẩy tay áo bỏ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Vừa vào địa lao

Địa lao ẩm ướt, ánh sáng âm u.

Mặt không chút biểu tình, gia phó canh cửa ngục âm trầm, hơi thở rét lạnh đập vào mặt nàng, xiềng xích nặng nề rầm rầm vang lên.

“Được rồi, vào đi!”

Phía sau lưng vô tình đẩy, Lạc Cơ Nhi lao đảo ngã vào trong ngục. Ánh sáng u ám chiếu xuống thân mình đơn bạc của nàng, mái tóc đen rũ xuống đến thất lung áo tù nhân màu xanh, che phủ toàn bộ thân thể nhỏ nhắn xinh xắn mà suy nhược.

Dưới chân vốn đã vô lực, bị đẩy như vậy, cả người nàng ngã ngồi trên một đồng cỏ khô!

Nàng ưm một tiếng, quanh thân đau nhức, hơn nữa cổ tay đau đớn khiến sắc mặt nàng tái nhợt, nổi đau hóa thành nước mắt, làm hốc mắt của nàng ướt sũng, chưa hề khô cạn.

Phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân thông thả, một thân ảnh bao phủ nàng, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi kinh hãi, nhìn đoàn giày màu đen xuất hiện trong tầm mắt, cặp mắt nheo lại nhợt nhạt sợ hãi nhìn phía người tới——

Hơi thở lạnh như băng, ngũ quan tuấn lãng, tầm mắt Phong Dực không có độ ấm chăm chú nhìn nàng vô cùng thâm thúy, gió tay phất lên, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của nàng.

“Không nên!” Nàng thất thanh kinh hô, sợ hãi trốn về phía sau.

“Đừng nhúc nhích.” Phong Dực khẽ nhúu mày, mang theo thanh âm lạnh giá từ trên không vang lên, ngăn lại động tác của nàng.

“Tay này nếu không băng bó sẽ tàn phế.” Tay lạnh như băng lướt qua cổ tay đã xanh tím của nàng, Phong Dực thương tiếc cho da thịt non mềm cùng dụ hoặc kia, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, cặp mắt nâng lên nhìn nàng, “Chính ngươi lựa chọn.”

Phế bỏ.

Hai chữ nặng nề rơi vào lòng Lạc Cơ Nhi, nàng quên tránh né, cặp mắt đầy lệ dịu dàng nhìn nam tử trước mắt.

Nàng nhớ rõ, đau nhức khi xương nối kia bị gãy, đau đến mức nàng chịu không nổi —— nhưng, sẽ phé bỏ.

Nước mắt rơi xuống, nóng bỏng đọng lại trên chiếc áo tù đơn bạc, nàng quay đầu đi không nhìn lại, chịu đựng đau đớn đã đoán trước rằng khó có thể kìm nén lại, gian nan thốt lên mấy chữ: “Người động thủ đi.”

Trước mặt nữ tử sợ hãi cuộn cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn lại, yếu ớt như một cánh hoa, chiếc áo tù rộng thùng thình bao lấy nàng đã nhanh chóng xóc xếch, nhưng vẫn lộ vẻ xinh đẹp.

Hắn chăm chú nhìn cổ tay mỏng manh không chịu nổi một cái chạm nhẹ, lông mày vẫn như trước không giãn ra.

“Người...” Hắn chậm chạp chưa động thủ, Lạc Cơ Nhi nâng cặp mắt nhìn hắn kiên nghị quay mặt, “Vì cái gì...”

“Sẽ rất đau...” Phong Dực lạnh lùng nói, hơi cúi người, đem toàn bộ thân mình nàng giữ chặt. Lạc Cơ Nhi trong lòng co rút mạnh, cảm nhận thấy hơi thở lạnh lùng của hắn phả tới, lông mi nàng chạm vào bờ vai hắn, thậm chí có thể nghe được huyết mạch chỗ cổ hắn nhảy lên, an ổn mà nặng nề.

Cổ tay bị chế trụ mạnh mẽ, thanh âm Phong Dực lãnh đạm mà trầm truyền đến lỗ tai của nàng: “Nếu nhịn không được, có thể cắn bả vai ta. Ta không ngại.”

Trong lòng Lạc Cơ Nhi như nhảy lên, không kịp phản ứng hắn nói cái gì, chỗ cổ tay liền truyền đến một tiếng giòn vang run sợ ——

“——” Đau đớn không hề chuẩn bị trước bất ngờ ập đến!

Lạc Cơ Nhi đau đớn đến muốn ngất, nháy mắt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh, nàng run rẩy kịch liệt, trong hốc mắt lệ đầy tràn, hoảng sợ rơi xuống, làm ướt vạt áo.

Đau quá...

Đau quá... đau quá...

Đầu ngón tay trái nàng bấu chặt bờ vai hắn, cả người cuộn mình thành một khối co quắp trong lòng hắn run run, rất lâu sau đó, đau đớn mới ngừng lại để nàng có thể lên tiếng.

“Thả ta ra ngoài.”

Phong Dực hơi giật mình trong nháy mắt.

Hắn bắt đầu hiểu được Mặc Uyên chung quy vì cái gì đối với nàng tàn nhẫn như vậy. Về mỹ lệ tuyệt vọng đến cực điểm như vậy, khiến người khác nháy mắt liền bị mê hoặc, mà hắn, ngay cả bất cứ chuyện gì cũng không làm hắn lộ vẻ xúc động, hắn cũng nhịn không được mà phá lệ.

Trong nháy mắt, hắn lại không muốn buông nàng ra. Đầu ngón tay nàng còn bấu bả vai hắn, làm hắn đau, nhưng hắn cam nguyện.

“Được rồi.” Hai chữ có chút khó khăn nói ra, Phong Dực chậm rãi buông cổ tay của nàng ra, nháy mắt che dấu cặp mắt dao động.

Đau đớn giảm xuống một cách khó khăn, thân thể Lạc Cơ Nhi cuộn mình tạo ra khoảng cách với hắn, tay trái từ bả vai rộng lớn kiên cố của hắn trượt xuống, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh đã ướt đầm mồ hôi, nàng phập phồng thở hổn hển, hơi thở mong manh nức nở: “Cám ơn.”

Mặt người kia hiện ra nét lo lắng, cứ như vậy đột nhiên rời đi.

“Mấy ngày này đừng lộn xộn, ba ngày sau sẽ khỏi.” Thanh âm hắn lạnh như băng như trước, không mang theo bất cứ độ ấm nào.

Một luồng ấm áp nổi lên trong lòng, Lạc Cơ Nhi nhắm mắt lại, cảm giác nước mắt ấm áp thấm ướt cặp mắt, lại chậm rãi mờ ra, ánh mắt đau đớn trong trẻo lạnh lùng: “Ta thiếu nợ người... Nhưng, thực xin lỗi.” Cặp mắt nàng chan chứa lệ chăm chú nhìn mặt hắn, “Ta không biết khi nào có thể trả.”

Một cơn đau mềm lòng bất ngờ tập kích vào tim, Phong Dực nhìn cô gái nhu nhược cách mình gang tấc, cặp mắt thâm thúy dần dần nheo lại.

“Sống sót rồi hãy nói.” Hắn nghe được giọng nói của mình lạnh như băng, tỏa ra mùi vị u ám trong địa lao âm u này, hắn lạnh lùng nhìn chăm chú khuôn mặt động lòng người của nàng, “Không ai muốn cùng người chết cò kè mặc cả.”

Trái tim nảy lên vài cái mãnh liệt, Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình.

Người bên cạnh đã chậm rãi đứng dậy, quan sát thân thể nàng nhẹ nhàng co rút lại, thốt lên hai chữ: “Bảo trọng.”

Cứ như vậy thân ảnh kia vững vàng rời đi.

Cửa nhà lao vang lên một tiếng lại lần nữa trở về trạng thái yên lặng.

Dường như vĩnh viễn yên lặng.

Nàng ngồi im thật lâu, mãi đến lúc dường như trái tim cũng đã ngưng đập, nàng chỉ có thể nhìn ánh sáng u ám lẫn bụi bặm bay múa, không có ai, không âm thanh, chỉ có hắc ám, cùng tiếng sấm rền đến trong khoảng lặng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sống sót.

Nàng thử hoạt động tay phải của mình, chỉ hơi hơi động một chút, như bị đau xé, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, lan tràn tới toàn bộ cánh tay.

Nàng không mệt mỏi mà thử, mãi đến lúc thân thể bắt đầu đau đến phát run, nước mắt nặng nề rơi xuống mặt, rốt cục nàng cũng chịu đựng không nổi.

Yên lặng...

Yên lặng quá...

Nàng giật mình nhớ lại có một buổi sáng sớm cũng như vậy, nàng tỉnh lại, chung quanh có nàng cùng các nữ nô bị bắt vào cùng một chỗ, các nàng rúc vào nhau, kể về Đàng An đã bị giết hại, chà đạp, thế nhưng vì cái gì, nhanh như vậy, liền chỉ còn lại một mình nàng.

Phù Nhã tỷ tỷ ——

Trong phòng giam âm u, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kia cuộn mình trên cỏ khô, sợ hãi kêu lên.

Không ai trả lời.

Một mình.

Nàng lại chỉ có một mình.

Vì sao, vì cái gì? Trong lòng túi thân bỗng nhiên trút xuống, cả người Lạc Cơ Nhi run run, nàng nhìn cửa lao đóng chặt kia, xiềng xích nặng nề kia chôn sâu tự do của nàng, bị hấn hủy đi thân thể, tôn nghiêm cuối cùng của nàng cũng bị hủy.

Không biết sức lực từ đâu, nàng vật lộn đứng dậy, cả người nhào tới trước cửa lao, cặp mắt tràn đầy nước mắt tỏa ra hận ý tuyệt vọng!

“Mở cửa!” Nàng ngấn lệ hung hăng đập cửa lao, “Vì sao muốn giam ta! Ta không phải nô lệ, ta không phạm tội, các người dựa vào cái gì giam ta. Thả ta ra ngoài Mặc Uyên, người là hồn dân, thả ta ra.”

Tiếng nói khàn khàn, kêu đến mệt mỏi, nhưng không ai trả lời.

Nàng khóc, khóc đau đến nội tâm, cả người sụp xuống, giọng nói bi ai cầu xin: “Van cầu người... Thả ta ra ngoài, ta không muốn ở chỗ này... Ta không muốn một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ngược đãi

Bàn tay mảnh khảnh cầm một viên ô mai, một nữ tử áo tím phía trên đài neho mất lại.

“Bọn tỷ muội các người có nghe thấy người ta nói không —— “

Trong nháy mắt im lặng bị phá vỡ, mấy người nữ tử ngồi bên cạnh nhàn nhã uống trà, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nữ tử áo tím kia, trong cặp mắt như đã ngầm nghĩ dự liệu trước —— ha ha, rốt cục có người bắt đầu nói chuyện này.

“Loại chuyện này nếu như chưa từng nghe được, còn ở trong Uyên vương phủ được sao?” Một nữ tử áo trắng khuôn mặt kiều mỹ liếc mắt mọi người một cái, phất bụi trên ống tay áo đi, cao ngạo đứng lên, “Ngày trước kẻ phách lối với Vương gia, khiến tỷ muội chúng ta có những ngày không thể an bình kia, hiện giờ... ha ha, còn không phải phải đã làm quý chết đói rồi sao? Đáng thương kẻ không biết trời cao đất rộng Nhiều Nhi, uống phí bị xà quật vào, để một đồng xà nhỏ nuốt sống.”

Nhớ tới cái chết của Nhiều Nhi, mọi người đều trở nên phát lạnh trong nháy mắt, nhưng dưới đáy lòng cũng dấy lên hận ý nồng đậm.

“Nhiều Nhi cho dù lỗ mạng như thế nào, cũng chưa đến mức khiển trách một tiểu nô như vậy.” Nữ tử áo tím nắm chặt tay, hận đến nước mắt lưng tròng, dẩy mâm trái cây trên bàn xuống đất, đứng dậy, “Tỷ tỷ, để tiện nhân kia bị đói chết, thật tiện nghi cho nó!”

Nữ tử áo trắng tà nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt: “Hừm? Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Dù sao nó hiện tại là tù nhân, tóm lại là phải chết, nhưng về phần chết như thế nào, chúng ta nên định đoạt!” Một nữ nhân khác nghiêng răng nói.

Cặp mắt mọi người bỗng nhiên sáng rực, trao đổi ánh mắt với nhau, rõ ràng đều hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Cuối cùng, một đám người với ánh mắt thâm độc chờ đợi nhìn nữ tử áo trắng ở giữa, hy vọng nàng có thể biểu lộ một thái độ.

Thu ánh mắt gấp rút của mọi người vào đáy mắt, bên môi nữ tử áo trắng hiện lên một tia cười quỷ dị, tiếp đó ngồi xuống, giọng nói sâu kín, âm lạnh vô cùng.

“Đi thôi. Nhớ kỹ, tay chân lạnh lẽ, đừng để người ta nhìn ra sơ hở mới được.”

——! !

Đã mấy ngày rồi?

Lại một lần nữa tỉnh lại, ánh sáng từ lỗ hồng trên mái nhà chiếu xuống khuôn mặt đã mất đi huyết sắc của nàng.

Môi khô nứt, nàng thử dùng đầu lưỡi liếm thử, nhưng nếm liền thấy được hương vị ngọt tanh nhàn nhạt, khỏe môi không biết khi nào đã nứt ra vương đầy màu máu đỏ tươi. Thân thể vừa động một chút, đau đớn từ từ chi xương cốt liền ập đến quần quanh nàng, tay chạm đến một mảng ẩm ướt, là âm u ẩm thấp trong phòng giam đã làm ướt áo tù nhân.

“Àm!” Một tiếng.

Lạc Cơ Nhi giật mình, nâng mi lên, nhìn cửa lao bị người đẩy văng ra hai bên, ngay sau đó tốp năm tốp ba thân ảnh tiến vào.

Mặt mày suy nhược hơi nâng lên, Lạc Cơ Nhi vừa định muốn thấy rõ người tới, thì một thùng nước lạnh liền đổ xuống, thấm ướt toàn thân nàng!!

“Ưm.” Rét lạnh đến thấu xương, kích đỉnh đầu nàng mê muội đi.

Trong phòng giam vốn âm u, một thùng nước giội xuống như vậy, nàng chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều run lên, lạnh thấu xương!

“Đã lâu không gặp, Cơ Nhi muội muội, ngươi khỏe chứ? Bọn tỷ muội chúng ta đều nhớ ngươi muốn chết...” Một giọng nói mềm mại đáng yêu truyền đến, nữ tử cúi người trêu đùa.

Nếu không phải giọng nói này, nàng dường như đã quên nơi mình từng ở trước kia.

Đó là Uyên Nghệ quán.

Bị xối nước, lông mi run run nâng lên, Lạc Cơ Nhi yếu ớt nhìn mấy người con gái sắc mặt không thiện vậy tới, kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, thân nhiên hỏi: “Các người tới làm gì?”

Trong ánh sáng mờ mịt, nàng thấp thoáng có thể nhìn thấy trong mắt nữ tử này hiện lên nét mỉa mai, mang theo tràn ngập ghen ghét, chặm rãi tới gần nàng.

“Đương nhiên là tới đây để tiễn muội muội một đoạn đường, “Nữ tử thân nhiên liếc mắt nhìn các nàng kia mang vào một thùng gỗ có vênh nê, giọng nói u ám âm trầm, “Năm ngày, chẳng phải là hơi lâu lắm?” Cặp mắt trong trẻo lóe lên tia âm hiểm độc ác, nụ cười quỷ dị, nhìn Lạc Cơ Nhi, “Tỷ tỷ cho ngươi chết sớm một chút, được hay không? Cam đoan không đau, cũng sẽ không làm khuôn mặt xinh đẹp kia bị thương.”

Thấy lạnh dọc sống lưng, Lạc Cơ Nhi run nhè nhẹ ngẩng đầu, thấy trong mắt nàng kia ánh lên sự hủy diệt.

Chung quanh có tiếng cười bí hiểm, vài thân ảnh chậm rãi vây sát lại.

“Đừng...” Một tiếng nhỏ từ sâu trong lòng tràn ra khỏi miệng, lâu lắm không uống nước và ăn cơm, nên giọng nói nàng khàn khàn yếu ớt, cặp mắt trong veo trộn lẫn hoảng sợ, nàng cắn chặt môi dưới đến tái nhợt lui về phía sau, “Không được lại đây...”

Một con tuyệt vọng nho nhỏ thổi quét qua nàng, nàng hiểu hiện tại mình nhỏ bé nhường nào, nàng căn bản đã không còn sức lực giãy dụa phản kháng.

Nàng không có khí lực, cả người đông lạnh run rẩy.

“A, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi, thật sự là đáng thương, nói vậy Vương gia chính là bị khuôn mặt mê hoặc này, trừ bỏ cái phúc nhỏ về xác thịt này, ngươi còn có cái gì?”

Nàng nghe được thanh âm nghiêng răng nhỏ, rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao những người này căm hận nàng.

“Ngươi sai rồi, tỷ tỷ, tiểu nô nhi này còn có nhu thuận nịnh bợ nữa”

“—— A!” Nàng thê ai kêu lên một tiếng.

Phía sau không biết ai đã mạnh mẽ bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, hung hăng bẻ một cái, nàng đau đến nép một bên trốn, áo tù nhân trên người “xoạt” một tiếng rách ra, da thịt cơ thể trắng nõn trong nháy mắt lộ ra, thân mình nhỏ bé cuộn sâu trong đồng cỏ, sợ hãi cực độ cùng túi nhục rốt cục bức nước mắt nàng ra khỏi hốc mắt.

“Được rồi,” Một tiếng lạnh lùng gào to, trước cửa một thân ảnh yếu diệu liếc mắt nhìn bên trong, “Nói nhảm cái gì? Còn không mau ra tay nhanh!”

Mấy nữ nhân vây bắt nàng sắc mặt trầm xuống, trừng mắt oán hận, nhanh chóng tiến đến không để ý tiếng giầy dựa cùng tiếng rên rỉ ai oán của nàng.

Tay chân bị chế trụ không thể nhúc nhích, tuyệt vọng ngập tràn vây quanh Lạc Cơ Nhi, nàng há mồm muốn kêu cứu, bỗng nhiên một bàn tay đưa đến bịt miệng nàng lại. Ngay sau đó, một mảnh khăn lụa thật dài từ phía sau vòng qua, siết chặt che miệng nàng, có người sau đầu nàng hung hăng đánh tới, không cho nàng đau đến kêu ra tiếng.

“Tốt lắm, có thể bắt đầu.” Một giọng nói mang hàn khí lượn lờ trong không gian nhà tù.

“Ừm.”

Một mũi dùi đâm vào truyền đau đớn từ những đầu ngón tay đầu ngón tay đến cả người Lạc Cơ Nhi, dường như đứt đoạn, nàng tuyệt vọng ngửa về phía sau, cả người đau đến phát run.

Chiếc châm sắc nhọn, lóe lên tia sáng màu bạc trong phòng giam u ám, thẳng tắp đâm vào trong móng tay nhỏ bé yếu ớt của nàng!

Đau.

Chìm ngập trong đau đớn.

Cái rét lạnh thấu xương ở một khắc trước bị điện cuồng thay thế bằng mồ hôi lạnh trượt xuống da thịt trắng nõn run rẩy của nàng, nàng đau đến muốn ngất đi, nhưng không phát ra nửa tiếng, nước mắt ẩm áp cuộn cuộn chảy xuống từ khóe mắt, thấm xuống cỏ khô.

“Ha ha, thật là vui.” Nữ tử cầm châm rút châm từ kẽ hở móng tay nàng hung hăng ra, vừa lòng nhìn nàng đang kịch liệt run rẩy từng đợt, đau đến bất tỉnh, “Chính là đáng tiếc ngươi không thể kêu, bằng không, tỷ tỷ ta sẽ chơi càng vui vẻ hơn!”

Dòng máu đỏ tươi ào ạt chảy ra khỏi kẽ hở móng tay, chiếc châm màu bạc lại một lần nữa lại đâm vào, rút ra.

Mười ngón cùng lòng bàn tay đều đau đớn như vậy, từng chút từng chút từng xéo ý thức của nàng, nàng thống khổ nứt nẻ, đau đến mất đi khả năng suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, mãi đến lúc nàng nghĩ mình sẽ đau đến chết đi ——

“Chơi đủ chưa?” Nữ tử ở trước cửa nhìn cảnh tượng kia, trong cặp mắt hiện lên nét âm đạm, “Không nên đùa đến chết thì tốt hơn, cứ tiến nó lên đường như bình thường.”

Người kia dựa trên đồng cỏ như con mèo trong những phút cuối của cuộc đời, ngay cả khí lực nhấp máy cũng không có, chỉ còn hơi thở mỏng manh cùng đau đớn làm thân thể run run chứng minh nàng còn sống.

“A... cũng tốt,” các nữ tử chung quanh thu hồi châm, buông hai tay nàng đang bị giữ chặt ra, vừa lòng nhìn bộ dáng nàng đau đến không dám động một chút.

“Cơ Nhi lâu lắm rồi không có uống nước sao?” Trong sương mù âm lạnh như thế, bên tai có tiếng khẽ gọi, “Đến, tỷ tỷ cho ngươi một lần uống đủ.”

Chiếc khăn trên miệng bị tháo xuống, Lạc Cơ Nhi phát ra một tiếng than nhẹ tuyệt vọng như tiếng mèo kêu, ngay sau đó, bả vai bị nắm chặt, kéo mạnh lên!

Mà lúc này trong nội điện vương phủ, trên giường lớn xa hoa chạm trổ những hoa văn tinh xảo ——

“A.”

Tấm rèm màu trắng kịch liệt rung động, vạt áo tua rua hơi lay động, yếu mị không gì sánh được, chiếc rèm không che lấp được cảnh xuân vô hạn bên trong.

Tấm lưng rắn chắc nằm trên thân thể mềm mại trắng nõn đầy đặn của nữ tử, mạnh mẽ chuyển động mạnh mẽ theo nhịp, bức ra tiếng rên rỉ kiều mỵ mà cao vút của nữ tử dưới thân!

Sắc mặt nàng ửng đỏ, biểu tình tràn đầy hưng phấn đan xen cùng đau đớn, từng đợt sóng khoái cảm dâng cao hơn khiến tiếng hét chói tai của nàng dần dần vút cao, nàng khát vọng cực độ vươn tay muốn nắm lấy cổ nam tử kia, nhưng nam tử trông thấy vậy, cặp mắt thâm sâu tràn đầy thỏa mãn của hắn hiện lên một tia lạnh lẽo khiếp người, ấn hai tay nữ tử xuống giường, dưới thân luật động càng nhanh hơn! “A... A! Vương gia... Vương gia...”

Tiếng kêu càng thêm chói tai khiến Mặc Uyên càng dâng lên sự chán ghét hơn.

Nữ nhân chết tiệt.

Động tác của hắn điên cuồng, muốn dùng dục vọng mãnh liệt để mình để quên người bị mình vô tình quăng vào địa lao, hắn rất nhớ sự thông minh, ngượng ngùng mà mạnh mẽ của nàng, nhớ sự tùy nhục trong cặp mắt động lòng người của nàng, nhớ sự kháng cự của nàng, thậm chí nhớ đau đớn cùng kích động mà thất thanh khóc nức nở đau khổ cầu xin của nàng!

Nhắm mắt lại mở mắt, trước mắt chỉ có nữ nhân này bị lạc trong dục vọng, lẳng lơ làm người ta buồn nôn, lại nhiều lần muốn đặt tay lên cổ hắn, sắc môi đỏ tươi như cánh hoa không thể khép lại, bởi vì không chịu nổi sự tiến công mãnh liệt của hắn mà ngâm kêu liên tục.

Chết tiệt!!!

Phút cuối cùng đã tới, hắn hét lớn một tiếng động thân phóng thích, hung ác đến mức khát máu.

“Ồa!!”

“A!” Một tiếng hét thảm, vừa mới đắm chìm trong dục vọng làm tiếng hét tăng vọt. Trong lúc vẫn còn chưa lấy lại bình tĩnh, nữ nhân bị hung hăng kéo lên, ném xuống mặt đất.

Thân thể bị va đến đau nhức, cùng với hạ thân đau rất nóng rực, nữ tử sững sờ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, túi hồ ngăn lệ nói “Vương gia...”

“Cút!!” Một tiếng nổi giận quát lớn, ánh mắt Mặc Uyên băng lạnh thấu xương đào qua nữ tử dưới mặt đất.

Nữ tử bị dọa đến chấn động, nhặt quần áo đã rách nát trên mặt đất lên, nhanh chóng bao lấy thân thể, chặt vật chạy ra khỏi cửa.

Thân thể lỏa lồ cường tráng tuyệt mỹ đi xuống giường, cặp mắt Mặc Uyên đầy hàn khí khiếp người chớp lên, trong đầu đều là bóng dáng mảnh mai mọi lúc đều có thể bị hắn nghiền nát kia!

Ngoài cửa tỷ nữ cùng phủ nô vội vàng tiến vào, đem y bào đẹp để quý giá mặc trên người nam tử tuần mỹ đến cực điểm kia.

“Vương gia, tiểu nô kia vừa mới làm ngài không hài lòng sao? Nô tài thấy..”

“Câm miệng!” ngọn lửa nổi giận trong lồng ngực hắn mấy lần muốn đốt cháy chính mình, “Theo bốn vương, đi địa lao!”

Nước trong thùng gỗ, trong suốt mà lạnh lẽo, bốc lên hơi nước lạnh.

Lạc Cơ Nhi chỉ biết là tóc đang bị người khác giật lấy, đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng nàng không có sức lực phản kháng, trên đầu ngón tay mũi châm đâm vào đau đớn làm nàng còn đang run rẩy. Nàng nhìn thấy bóng dáng mờ hồ của mình trong nước, tái nhợt, suy nhược, ngay cả chiếc áo tù nhân của mình đều đã bị xé nát.

“Uống đủ chưa, tiểu công chúa.” Bên tai vài tiếng trêu đùa, tóc nàng bị ngón tay quần chặt lấy, đầu bị hung hăng đè xuống.

“Ừm...” Dường như trong nháy mắt, dòng nước lạnh lẽo thấu xương lan tràn, bao phủ lấy nàng, miệng, mũi, mắt, đều bị một trận kinh hoàng bao phủ, nàng mãnh liệt ho khan, lại làm cho nước càng thêm hưng phấn tràn vào miệng, đoạt đi hơi thở cuối cùng của nàng!

Cảm giác nghẹt thở mãnh liệt truyền đến, nàng liêu chết giãy dụa, đầu lại bị người ta gát gao đè lại, thà để nàng chết cũng không cho nàng đứng lên!

Mùi vị của sự chết chóc từng chút từng chút một, ách lại trong hô hấp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hấn đau lòng

“Buông ra... Không được đụng vào ta!” Nàng dùng khí lực yếu ớt của mình chống cự lại, sợ hãi sự đụng chạm của người khác, “Không được đụng vào ta...”

“Không có việc gì đâu! Nô nhi!” Mặc Uyên kéo cả thân mình nhỏ nhắn suy nhược của nàng vào lòng, hơi thở nóng rực dán vào khuôn mặt nàng, cố nắm giữ cánh tay nhỏ bé đang giãy dụa lung tung, ôn nhu khế dỗ dành, “Không có việc gì đâu, đừng lộn xộn, ngoan...”

Bị sức lực bá đạo nhưng nhẹ nhàng kia chế trụ, sự sợ hãi trong lòng nàng rốt cục tan biến dần, vô lực chôn trong vòm ngực hấn, ổn định hô hấp.

Bàn tay chạm được một mảng trắng mịn, Mặc Uyên nhũn mảy, nhờ ánh sáng nhạt hắt từ cửa sổ trên mái nhà, hấn nhìn thấy đầu ngón tay tái nhợt của nàng bị sắc máu dính chung quanh, càng lúc càng nhiều máu chảy xuống từ đầu ngón tay, lan ra toàn bộ cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng...

Vì sao... Vì sao lại có nhiều máu như vậy?!

Trong lòng đột nhiên chấn động, Mặc Uyên nắm chặt đầu ngón tay của nàng, vô cùng thương tiếc mà xem xét, trong lòng cảm thấy run rẩy, bởi vì hình ảnh ngón tay nàng đâm vào tim hấn, đau đến mức lên tiếng than nhẹ... Đáng chết, đám người kia đến tột cùng đã làm gì nàng?!

Cặp mắt khiếp người mang theo âm lãnh uy hiếp nhìn về phía những nữ tử đang quỳ đầy dưới đất, các nàng run rẩy, lui thành một đám.

“Người đâu, đem chúng dẫn đi!” Thanh âm băng lạnh như tiếng gọi của cái chết, quanh quẩn bên tai mấy nữ tử quỳ trên mặt đất!

“Vương gia! Vương gia tha mạng!!”

“Vương gia, nô tì bị bọn họ sai bảo, nô tì không phải tự nguyện a! Vương gia!”

“Cầu xin Vương gia khai ân, Vương gia khai ân...”

Tiếng cầu xin tha thứ chói tai, tiếng kêu gào thê thảm, tiếng bọn thị vệ găm nhẹ, tiếng xích sắt nện rầm... rầm... loạn vang...

Lạc Cơ Nhi yếu ớt mở mắt ra, ý thức thanh tỉnh trong nháy mắt!

—— Trước mắt là một cảnh tượng quen thuộc, thị vệ sắc mặt lạnh như băng lôi mạnh những nữ tử trên mặt đất một cách vô tình, như kéo xác người chết đi vậy. Nàng nhìn thấy các nàng hoảng sợ, nàng nhìn thấy các nàng tuyệt vọng giãy dụa... Nàng nghĩ tới cái chết của Nhiêu Nhi!

Một tia kinh hãi chậm rãi hiện lên trong lòng, nàng tham luyến ảm áp trong lòng nam tử kia, nhưng không quên được khuôn mặt hấn tà mị tươi cười, kiếm trong tay hấn xuyên qua thân thể phụ hoàng và mẫu hậu như thế nào, hấn dùng lời nói tàn nhẫn như thế nào để con dân Đằng An chịu si nhục bằng chữ Nô. Còn cả ép người ta vào lồng rấn như thế nào nữa, rấn bỏ đầy toàn thân nàng kia, cắn xé máu tươi nuốt sống nàng ta như thế nào.

—— Không!!!

Đau đớn bén nhọn truyền tới não bộ, Lạc Cơ Nhi như đụng phải mãnh thú hay nước lũ, giấy dựa muốn thoát khỏi vòng ôm của hấn!

Bởi vì lao đảo mà ngã xuống đất, hai tay Lạc Cơ Nhi chạm xuống mặt đất lạnh lẽo ẩm ướt, trong nháy mắt đau đến không chịu nổi...

“Nô nhi...” Mặc Uyên hơi nhíu mày, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng tuy sợ hãi nhưng lại hết sức kháng cự...

“Không được đụng vào ta, ta tốt lắm, còn chưa chết đâu...” Dạ dày trống rỗng làm nàng nói chuyện bắt đầu nhỏ dần khó khăn vô lực, trong cặp mắt lóe lên lệ quang chưa rút đi, nàng cố cắn răng chống đỡ, “Vương gia tính xử trí các nàng ấy như thế nào? Làm như... Làm như Nhiều Nhi sao?”

Nhu tình trong mắt dần dần tan đi, cặp mắt Mặc Uyên phủ kín một tầng hàn quang mờ nhạt, đi đến phía trước, đem thân mình nhỏ nhắn xinh xắn mà nhu nhược của nàng bao phủ lại.

“Còn chưa bị chơi đủ, phải không?” Đáy mắt hấn lóe ra sự đau thương đến cực điểm hơn là uất giận, giữ chặt người nàng, “Người muốn chết trong tay bọn chúng như vậy sao?!” Ánh mắt hấn phun hỏa, nhưng không dám dùng sức, hấn sợ làm đau nàng, sợ nàng yếu ớt đến nỗi không chịu nổi...

Hồi ức như thủy triều, từng chút dâng lên trong lòng, mỗi một lần đau đớn cùng khuấy nhục, mỗi một lần tra tấn cùng xâm phạm... Nước mắt nóng bỏng nặng nề rơi xuống, rơi từng giọt trên tay hấn, nàng nghẹn ngào, nhưng từng chữ đều rõ ràng: “Chết trong tay các nàng ấy, so với ở lại bên cạnh người chịu giày vò thì còn tốt hơn.”

Từng chữ, giống như đao nhọn, hung hăng đâm vào trong lòng hấn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hấn đau lòng (TT)

Cặp mắt u ám đầy tơ máu lóe lên một tia giận dữ cùng đau đớn chồng chất.

Nàng đúng là cố ý, cố ý làm hấn điên lên, cố ý dùng lời nói lợi hại lại đáng thương, đâm thương lòng hấn một cách vô tình! Thế nhưng... Hấn chết tiết đúng là vẫn rất đau lòng.

“Ngươi hận ta như vậy sao?” Đầu ngón tay hấn vuốt ve phần mềm nhũn của nàng trong tĩnh lặng, hấn khàn giọng thì thầm, tới gần đôi môi phun ra những lời nói tàn nhẫn kia. Trên bờ môi kia vẫn lưu lại chút nước mắt, làm cặp mắt nguy hiểm của hấn hơi nheo lại, nhu tình trong đáy lòng dâng lên như cuồng phong mưa rào, muốn hung hăng hôn nàng, không cho nàng nói lời nào nữa!

Hơi thở nóng rực bao trùm xuống, trong lòng Lạc Cơ Nhi bị thương cố tách ra, “Không được... Đừng chạm vào ta...”

Sự đau đớn trong lòng càng sâu, hai tròng mắt Mặc Uyên phun hỏa nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đang suy yếu tái nhợt, gất gao nắm lấy thân mình mềm mại như không xương của nàng, “Không cần phản kháng nữa! Ta hận sự phản kháng của ngươi, vì cái gì không thể thử tiếp nhận, thử đáp lại ta?!” Hấn tưởng nhớ cảm giác nàng trong lòng hấn, mềm mại cùng ngoan ngoãn chết người, nàng vì cái chết mà sợ hãi khóc trong lòng hấn, thân mình nàng nhỏ nhắn xinh xắn nằm nơi tay hấn, hơi thở hỗn hển...

Một tiếng than nhẹ, Lạc Cơ Nhi vô lực gãy dựa, hành động kịch liệt của hấn làm nàng ngất đi, thể lực cạn kiệt đánh úp lại, nàng không có cách nào ngăn cản.

“Ừm...” Môi vẫn bị hung mãnh chặn lấy!

Đầu lưỡi nóng bỏng ngăn chặn hơi thở, nàng vẫn chưa chuẩn bị đã bị hấn xâm nhập vào trong miệng, đôi môi mang theo mùi đàn hương, tùy ý liếm láp, chiếc cảm non mềm của nàng cảm nhận được sự kích thích từ hấn, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ giống như hết sức khát khao, trêu chọc ý thức cuối cùng của nàng.

Không... Không được!

Đau đớn gay gắt trong lòng bàn tay và đầu ngón tay nàng khiến nàng không đến mức sa vào sự triển miên ôn nhu của hấn, ngay sau đó, nàng dùng hết khí lực cuối cùng cắn vào lưỡi hấn, bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực hấn, cố sức gãy dựa!

“Cút —— !”

Một tiếng gầm hung bạo đến cực điểm từ miệng tràn ra, Mặc Uyên hoàn toàn bị lửa giận khổng chế!

Đầu lưỡi tanh mùi máu làm hắn hoàn toàn phát điên, hai tròng mắt hắn đầy to máu nhìn chăm chăm nữ tử bị chính mình trong nháy mắt đẩy ngã nằm trên cỏ, sự ôn nhu của hắn, tim của hắn, tình cảm của hắn, toàn bộ bị sự chống cự trả thù của nàng hung hăng nghiền nát.

Hắn hận mình đã động tâm, hận mình để ý nàng như thế, hắn không bao giờ nhẫn nhịn nàng, nhưng sự phòng bị đã bị nàng đâm thương mất rồi!

Hắn hung ác tàn nhẫn đẩy làm nàng mất hết khí lực toàn thân, rên nhẹ một tiếng, tựa vào bãi cỏ. Lúc này, nước giếng lạnh lẽo bắt đầu phát huy tác dụng, cả người nàng tỏa ra khí lạnh, dạ dày trống bắt đầu kêu lên từng đợt. Bởi vì không còn sức lực mà run rẩy đứng lên, nàng nhịn không được cuộn cả người lại, mang đầu ngón tay nhuộm máu dòi về phía bụng, như con thú trọng thương, khẽ rên lên để giảm bớt việc hít thở không thông.

“Không được quên lời bốn vương nói, năm ngày sau, ngươi mới có thể đi ra khỏi cánh cửa này.” Nghiến răng nói, thanh âm trong miệng tràn ra, Mặc Uyên đem bộ dạng đau đớn suy yếu của nàng thu vào đáy mắt, nhẫn tâm nói, “Muốn chết thật không? Bốn vương tuyệt đối sẽ không cho ngươi chết trong tay bất cứ kẻ nào!”

Cửa lao bằng sắt mở rầm một tiếng giòn vang, hắn phần nộ bước ra ngoài.

Trong sự mờ mịt của địa lao, hai tròng mắt nam tử tà mị âm hàn, trộn lẫn cảm giác gần như lạnh lùng tuyệt vọng, bước đi từng bước một, đau lòng thấu xương.

“Vương gia, Cơ Nhi cô nương nàng... Ách” Nô tài phía sau theo kịp, nhưng nháy mắt bị nam tử cao lớn kia hung hăng túm lấy áo!

“Nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, bốn vương sẽ đem ngươi chôn cùng! Nghe không?!”

Tiếng gầm nhẹ thô bạo âm lãnh như địa ngục, lại hết sức đè thấp, truyền vào tai tên nô tài đang hoảng sợ kia.

“Dạ... Dạ! Nô tài nhớ kỹ! Vương gia...”

Hung ác buông áo hắn ra, Mặc Uyên cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Hắn không nên nhớ tới... không nên lại nhớ tới đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chứa oán hận cùng kháng cự của nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tốt nhất là đánh vào tâm.

Quanh thân hoàn toàn lạnh lẽo.

Rất lạnh, nàng thử cuộn mình, nhưng phát hiện cả người không còn chút khí lực, cái trán ngược lại nóng hổi, tỏa ra sự ảm đạm thân người.

Đầu choáng váng hoa mắt, nàng cảm nhận chút ánh sáng mỏng manh, ý thức

bắt đầu tê liệt, đói khát quá độ làm nàng cảm giác hô hấp đều yếu dần từng

chút từng chút, mở to mắt chỉ thấy một khoảng bóng đen mê muội, nhìn không

rõ lắm, mím chặt nặng trĩu, nặng đến mức nàng sắp mở ra không được nữa...

Mẫu hậu, ta lạnh quá...

Cơ Nhi lạnh quá, các người ở nơi nào...

Đôi môi tái nhợt của nàng ngáp ngừng, vô thức khẽ lẩm bẩm hai lần, nhưng

nháy mắt dường như cảm thấy một tia lạnh lẽo, một đôi tay tà mị tao nhã tới

gần nàng, mang theo độ ấm của thân thể, hung hăng chà đạp da thịt toàn thân

nàng. Hân thấp giọng cười tà mị rút lui, màu đỏ tươi của máu theo đầu ngón

tay từng giọt rơi xuống, làm nàng khiếp hãi thét chói tai.

Nhiều thanh âm cùng ảo giác xuất hiện trong đầu, nàng không thể kháng cự...

Mẫu hậu, Cơ Nhi muốn chết...

Mẫu hậu, Cơ Nhi không muốn chết, thật sự không muốn chết...

Ta rất hận, rất hận...

Ta không có cách nào bảo vệ chính mình.

Làm sao bây giờ...

Vô số thanh âm, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, nàng đã không còn phân rõ

được hiện thực cùng ảo giác, chỉ nhớ tới ánh mắt nóng rực của nam tử khiếp

người kia mà thân thể phát run, trong ý thức mông lung vẫn muốn trốn tránh như

cũ.

“Chi nha ——”

Tiếng đẩy cửa rất nhẹ, một thân ảnh chậm rãi đi tới, ánh mắt thản nhiên chăm chú nhìn con người xinh đẹp yếu ớt trên mặt đất.

“Cô cô, Vương gia đã phân phó, nơi này không cho người vào...”

“Một lát là được rồi.” Giọng nói thành thực mà uy nghiêm ngắt lời nói của người

kia, “Ta sẽ không giúp nàng, người cũng không nói cho Vương gia ta đã tới, được không?”

Một tiếng tiền đồng nhỏ gọn rơi xuống, tay kia mang theo chút trấn an cùng vẻ mua chuộc đẩy cửa lao vào bên trong.

“Dạ Cô cô, ta đứng ở cửa đề phòng...”

Dần dần, trong phòng giảm lại khôi phục yên tĩnh.

Ánh sáng mờ昧, cặp mắt nữ tử lờ lờ mà lạnh như băng mang theo một chút đau lòng, cúi người xuống dưới, vén nhẹ mái tóc trên gương mặt, cảm nhận được rung động rất nhẹ của nàng, theo bản năng nàng muốn trốn tránh cái đụng chạm của người xa lạ.

“Biết ta là ai chứ...” Nữ tử than nhẹ, không giống như là câu hỏi, mà là thuần túy nhẹ giọng thì thầm, nàng mang theo túi bằng da, đem miệng túi mở, đặt sát đôi môi nhỏ bé khô nứt của nàng, bên trong ào ạt chảy ra nước trong, làm ướt yết hầu đang khát cháy.

Hơi ẩm mờ ảo bao bọc quanh nàng, Lạc Cơ Nhi khăn khăn ưm một tiếng, mí mắt nặng nề rốt cục hé mở.

Phát không ra âm, nàng chỉ nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, mang theo hương vị ôn nhu, đang chậm rãi tới gần nàng.

“... Muốn chết sao?” Đầu ngón tay Cô cô từ gương mặt gầy trượt xuống, một tiếng thì thầm nhẹ nhưng rõ ràng tràn ra trong miệng, hết sức chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Muốn chết sao...

Túi nhục đau thương nổi lên, ý thức muốn sống mãnh liệt lại một lần nữa hung mãnh chiếm cứ lòng nàng, Lạc Cơ Nhi cố gắng để mình mở to hai mắt, cảm

giác hơi nước cuối cùng trong thân thể đã hóa thành nước mắt, ẩm áp vòng quanh hốc mắt nàng.

Thông thả nhưng kiên định lắc đầu, nước mắt trong suốt trong hốc mắt nàng ồ ạt chảy ra, lộ ra khát vọng cực độ của nàng.

Không muốn chết... Nàng thật sự không muốn chết...

“Vậy thông minh một chút,” Cô cô chậm rãi cúi người, đôi môi mang theo ma lực áp bên tai nàng, nói, “Nếu người không muốn chết nhanh như vậy.”

Người dưới thân run nhè nhẹ, Cô cô hạ mắt xuống, chăm chú nhìn quần áo nàng rách nát lộ ra da thịt trắng nõn nà, giọng nói trở nên trầm thấp mà lạnh lẽo,

“Đem nỗi hận của người chôn kín đi, không cần phản kháng nữa... Chỉ có

chờ hần chân chính yêu người, hần mới có thể đỡ xuống phòng bị đối với người, đã hiểu chưa?”

Nàng cố gắng nghe rõ, cố gắng nhớ kỹ từng chữ nàng ta nói, nâng mặt lên, nhưng trước mắt bỗng nhiên một khoảng tối đen...

Bỗng nhiên cảm giác mơ hồ huyền ảo sâu thẳm càng ngày càng dày đặc làm nàng không thể chống cự...

Gắt gao nắm lấy tay áo Cô cô, nàng muốn há miệng, nhưng thân mình mềm nhũn, nàng trầm luân vào trong bóng đêm vô tận...

Cuối cùng dừng lại trong đầu, chính là một câu âm u——

“Nhớ kỹ lời Cô cô nói, tốt nhất là đánh vào tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sách lược của đế vương.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn vang.

Một cành cây bị chính đầu ngón tay mình không cẩn thận bẻ gãy, Mặc Húc khề

nhú mảy, dừng mắt lại ở cành khô mỏng manh xanh mơn trên đầu ngón tay kia “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng?” Một hoạn quan bên cạnh cẩn thận kêu lên,

trên trán thấm hơi chút mồ hôi.

—— Hần đã đứng nửa canh giờ, đem việc quân báo khẩn cấp nói từng câu

từng chữ cho y nghe, cũng không thấy vị đế vương tôn quý uy nghiêm này có

nửa điểm phản ứng. Trong ngực hoa viên to như vậy, y tức giận nhú mảy, chính

là lẳng lặng chăm chú nhìn bông hoa nhỏ màu trắng, vương giọt sương, đóa

hoa yếu ớt không chịu nổi đụng chạm.

“Hoa này, tên gọi là gì?” Đầu ngón tay thon dài mon trón đóa hoa mềm mại,

Mặc Húc khề hỏi, trong đầu hiện lên một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn mị hoặc,

hương hoa tràn ngập khắp nơi, làm hần thất thần trong nháy mắt.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hoa này là một loại ngọc lan, đem từ phương bắc

tới trồng, tên gọi là ‘Thủy diên’, vì đóa hoa này trong suốt, phiến lá cuộn lại tươi

mới mà nổi tiếng...”

Thủy diên...

Hần thấp giọng nỉ non, chính là nhìn đóa hoa trắng nõn kia, đầu ngón tay bỗng

run rẩy, giống như ôn hương nhuyễn ngọc ngày ấy chưa đi, hẩn nhớ lại mùi thơm của cơ thể nhỏ nhỏ mịn mịn hoặc thiên hạ kia, trong lòng không khỏi một hồi trống rỗng.

“Người vừa mới nói... Trần Nam tướng quân có quân tình khẩn cấp?” Sự nóng nực trong lòng bị hẩn che dấu đi, cặp mắt tối tăm bịt kín một tầng sương lạnh, thần nhiên hỏi.

“Hoàng Thượng, miền nam Hồ Duệ tộc kiêu ngạo ương ngạnh, tướng quân khẩn cầu Hoàng Thượng xuất binh, nhưng mà...”

Nhưng, binh quyền chân chính lại nằm trong tay Uyên Vương, mà lúc này Uyên Vương, lại không chút nào để ý tới triều chính, tách biệt trong phủ mình mà tĩnh dưỡng.

Bên môi nổi lên một nụ cười nhạt châm chọc, có sự âm độc mà người ngoài không nhìn ra được, Mặc Húc thần nhiên nhìn hoạn quan trước mắt, ý cười càng sâu, “Ý của người, là kêu trấn hạ mình tới Uyên Vương phủ, cùng Tam đệ của trẫm trắng đêm nói chuyện, cầu xin mấy vạn binh mã sao?”

Hoạn quan trong lòng kinh sợ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt!

“Hoàng Thượng! Thần... Thần không phải cái ý đó!” Phù phù một tiếng bối rối mà quỳ xuống, mồ hôi lạnh trên trán xuất hiện, hoạn quan cúi dập trán xuống mặt đất, “Hoàng Thượng thứ tội! Là thần quá phận, là thần nói bừa...”

Chậm rãi ngồi xổm xuống, ý cười trên mặt Mặc Húc rút đi, ánh mắt lợi hại như kiếm, tiến vào trong mắt hoạn quan: “Trẫm hỏi người, thiên hạ này, là của ai?”

“Là... Là Hoàng thượng...” Hoạn quan không dám dời mắt, chỉ có thể để mồ hôi lạnh theo mặt trượt xuống, không dám lau đi.

“Vậy... các người là thần tử của Trẫm, làm được cái gì?” Tiếng nói âm lạnh mà trầm thấp, sâu kín truyền ra.

Một tia sáng lóe lên, hoạn quan sáng ngời ánh mắt, nhìn vị đế vương tao nhã mà uy nghiêm khiếp người, trong lòng đã rõ ràng đáp án, lúc này mới bối rối quỳ xuống lạy thật sâu, ngữ khí kiên định nói: “Hoàng Thượng... Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm! Thần nhất định tự mình chờ lệnh, khuyên Uyên Vương điện hạ xuất binh.”

A.

Đi bên cạnh y, quả nhiên đều là người thông minh.

Thân hình cao lớn tuần lững chậm rãi đứng lên, Mặc Húc thu hồi ánh mắt, lại khôi phục dáng vẻ đế vương, “Tốt lắm. Đã hiểu rồi thì đi làm đi.”

Chiếc long ngoa (*giày của nhà vua) màu đen viền vàng tôn quý, chậm rãi bước ra khỏi ngự hoa viên, chỉ có mùi thơm của Thủy diên, vẫn vẫn vương theo bên y như trước!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đút ăn

Uyên vương phủ.

“Phong thị vệ, khẩn cầu đi thông báo một tiếng, hạ quan...” Một nam tử mặc quan phục màu tím đứng đằng sau bức tường bình phong, khúm núm nói.

“Đại nhân nên trở về đi là hơn,” giọng nói không hề có độ ảm vang lên, Phong Dực cúi đầu, cung kính mà xa cách, làm vị đại thần kia trong nháy mắt cứng đờ, “Vương gia có việc, không rảnh gặp khách.”

Khóe miệng vị đại thần kia giật giật kéo xuống, cười mỉa mai nói: “Không biết Vương gia... bận việc gì? Hạ quan có thể chờ.”

Khóe miệng Phong Dực nhẹ nhàng nhếch lên, ý cười nhàn nhạt chợt lóe lên rồi nói, “Đại nhân xin cứ tự nhiên.”

Nói xong, xoay người lại, không để ý tới vẻ mặt đầy bối rối cùng xấu hổ của vị đại thần kia.

Nhưng vừa xoay người đi, nụ cười nhàn nhạt trên mặt nam tử kia trong nháy mắt đã mất đi, trên đôi mắt lạnh như băng tràn đầy vẻ nặng nề cùng đau đớn khó hiểu.

—— Vương gia giờ đang bận làm gì?

Phong Dực ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía cung điện rộng lớn uy nghiêm xa xa kia, trong đôi mắt hiện lên một tia nhìn thâm thúy phức tạp!

Ngày thứ năm.

Đại điện tĩnh lặng, ánh sáng u ám.

Thần thái tà mị của nam tử tuần nễ nửa tựa vào chiếc sập nhỏ* mềm mại chạm trở hoa văn, hơi nhượng mảy lên vì tức giận, lặng im chờ đợi điều gì đó. (*nguyên văn là ‘thấp’)

Cách đó không xa, truyền đến âm thanh của xích sắt.

Nàng tới.

Ánh mắt thâm sâu của hắn nhìn về phía cửa điện, nơi mềm mại nhất trong đáy lòng chợt xúc động, hơi nhói lên đau đớn.

Thân thể suy nhược bị thị vệ ôm đến, nàng yếu ớt đến không còn sức lực, nằm trên mặt đất lạnh lẽo không thể nhúc nhích, cổ tay mảnh khảnh không còn chút huyết sắc nào, nửa bả vai cùng lưng phơi bày ra bên ngoài, thấp thoáng có thể thấy được chỗ xương hỏ điệp* mờ lẹ bởi vì thân thể gầy yếu mà hiện rõ lên, nhìn thấy mà đau lòng.

(*xương hỏ điệp là chỗ xương ở 2 bả vai đằng sau lưng)

Thị vệ nhìn thấy có chút không đành lòng, liền nhẹ tay buông nàng ra, chỉ sợ nàng va chạm một cái liền vỡ.

Một mồi đứng dậy, ánh mắt của hắn bị nàng hấp dẫn, chậm rãi đi qua, trong lòng tình cảm dịu dàng cuộn cuộn lên, xen lẫn với sự đau lòng như thể chỉ vì chứng kiến thấy kết quả của việc nghiêm khắc trừng trị lại như vậy. Nàng cũng không còn sức lực để phản kháng hắn nữa, không bao giờ lại giờ móng vuốt phản kháng về phía hắn nữa. Hắn yêu sự dịu ngoan lúc giống như đang hấp hối của nàng, dù cho chỉ là trong nháy mắt.

Thị vệ đi tới, cầm một cái khay, nửa quỳ trên mặt đất: “Vương gia...”

“Lui xuống.” Mặc Uyên ra lệnh, miệng nói nhàn nhạt không cho ai kháng cự lại.

Tất cả mọi người đều lui xuống.

Có tiếng bước chân hối hả thối lui từ trong đại điện, rất nhanh, trong đại điện, ánh nến chỉ vì hai người bọn họ mà được thắp lên, có sự ấm muội đến ngột thở.

Bàn tay thăm dò luồn vào cổ nàng, tay kia ôm eo nàng, thoải mái ôn nhu ôm nàng vào trong lòng... Nàng thật nhẹ! Nhẹ đến mức giống như không có trọng lượng.

“Đói bụng?” Một tiếng mỉa mai như khẽ gọi, Mặc Uyên kẻ sát vào khuôn mặt mờ lẹ tái nhợt của nàng, vén sợi tóc trên trán nàng lên.

—— Hình ảnh như vậy quá mức tà mị, nam tử tuấn mỹ tao nhã kia nửa quỳ, trong lòng ôm thân mình suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn như một con thỏ trắng dịu ngoan nhưng thâm hại đang hấp hối.

Đói...

Thật đói...

Trong cổ họng như bị lửa đốt, trong bụng càng như có một bàn tay hung mãnh

chà đập, nàng không còn nửa phần khí lực, toàn thân dường như không run rẩy, nhưng mỗi lần run rẩy qua đi, đều vô cùng khát vọng có đồ ăn, môi nàng mấp máy, suốt năm ngày, toàn bộ ý thức của nàng đều bị tiêu hủy sạch sẽ, chỉ còn lại một ham muốn nguyên thủy nhất, thật đói, đói đến sắp chết mất.

Bên môi lộ ra một nụ cười yếu ớt gần như tàn nhẫn, Mặc Uyên đưa tay hướng tới cái khay, cầm chiếc bát lên, bên trong là canh cá rô đã được nấu ngon lành.

Lúc này mới phát hiện, hình như hạ nhân đã quên chuẩn bị thìa.

Nàng um một tiếng, lại là một trận co giật rất nhỏ, sắc mặt nàng lập tức lại thêm trắng bệch vài phần.

Trong lòng bỗng quặn lên, rơi vào đường cùng, hần thắp giọng than nhẹ:

“Không cần vội...”

Ngậm nước canh trong miệng, hần kề sát vào môi nàng, mang theo sự ôn nhu không gì sánh được, thương xót hôn lên môi nàng, cạy mở hàm răng nàng, để chất lỏng mang hương vị ngọt ngào mà ấm áp kia chậm rãi chảy vào.

Cảm nhận được nước canh ấm nhuần, theo bản năng nàng hé miệng, nuốt xuống.

Nước canh ấm áp, mỹ vị, nhẹ nhàng từng giọt từng giọt rót vào miệng nàng, trong lúc đó, đôi môi khô nứt bị nụ hôn nóng bỏng bao trùm, hần liếm cánh môi của nàng hết sức ôn nhu. Từng chút từng chút, nước canh tiến vào dạ dày, giảm bớt run rẩy như bị xé rách kia, nàng ăn đến ngon ngọt, khát vọng thật lớn trong thân thể chậm rãi tỉnh lại.

Cảm nhận được khát vọng cực độ của nàng, đôi mắt Mặc Uyên cũng nhiễm vài phần, chiếc lưỡi khiếp nhược của nàng dò xét trong miệng hần, bức thiết muốn

càng nhiều hơn, lại muốn tìm nguyên nhân bất mãn mà vô thức than nhẹ, hần hận không thể đem lưỡi nàng từng ngậm từng ngậm nhẹ nhàng ăn vào cơ thể,

lại biết cũng không có khả năng, chỉ có thể chậm rãi thối lui, kề sát đôi môi cánh hoa của nàng, ôn nhu khẽ dỗ dành: “Không nên gấp gáp, toàn bộ đều là của ngươi...”

Hần bắt đầu hưởng thụ quá trình này, hưởng thụ nàng đang mông lung trong khao khát được ý lại.

Rốt cục, dạ dày bắt đầu ấm lại, nhưng vẫn như trước không thể giải quyết cơn đói khát cực độ mấy ngày liên tiếp của nàng, ý thức từng chút từng chút quay về, mí mắt nặng nề chậm rãi mở ra, toàn bộ ù tai cùng ảo giác dần dần thối lui, nàng thấy khuôn mặt tuần mỹ kia, mang theo vẻ hứng thú mà triền miên hôn

nàng, không chịu rời đi.

Nhận thấy được một chút kỳ lạ, Mặc Uyên hơi nhíu mày, giương mắt lên——

Bốn mắt chạm nhau, như ánh chớp đá lửa lóe lên, trong không khí bỗng chốc thoang thoảng mùi vị của sự tranh chấp nặng nề, đôi mắt Mặc Uyên dần dần chuyển lạnh, cho đến khi có thể nói là không hề ôn nhu.

Hắn thấy không vui.

Nàng như con mèo thức tỉnh sau khi bị thôi miên, khát vọng ở một khắc trước đó, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“ Tỉnh rồi?” Hắn khó chịu nhăn mày lại, ngón tay từ xương quai xanh nhỏ nhắn của nàng hướng về phía trước, cho đến chiếc cằm mềm mịn, “Chết không thành, có phải cảm thấy thực thất bại hay không?”

Lạc Cơ Nhi trong nháy mắt hoảng hốt, dường như sự ôn nhu trong mộng lung vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của nàng.

Chỉ là trong nháy mắt, ý thức của nàng liền bị vỡ ra một lần nữa, cảm giác đói khát trong giờ khắc này mạnh mẽ chiếm lấy toàn bộ cảm quan của nàng, trong cổ họng lưu lại hương vị ngọt ngào, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, nàng không muốn cầu xin hắn, nhưng lại bị khát vọng cực độ trong thân thể đã bại, đôi mắt trong veo tuyệt vọng nhìn hắn.

Mặc Uyên gạt mình, một chút ý cười tàn nhẫn bên môi biến mất, tay hắn nhấc một cái bát khác trong khay lên, để trước mặt, bánh bao tản ra mùi vị nóng hôi hổi... Hắn thấy đôi mắt nàng trong lúc đó bỗng nhiên trở nên khát vọng cực độ, giọng điệu đề thấp, ôm chặt thân thể nàng: “Nói cho ta biết, có muốn không?”

Cảm giác lâng lâng cực độ nổi lên trong lòng, cả người nàng run rẩy, yết hầu không thể phát ra tiếng, chỉ có thể chặt vật gât đầu, cố sức gât đầu.

“Được, ta nhất định cho ngươi.”

Đưa bát sứ trắng men xanh tới gần nàng, đôi mắt Mặc Uyên trở nên thâm sâu, nhìn thấy một tia kinh ngạc khó tin trong mắt nàng, trong lòng không khỏi cười khở

014 Tuyệt ái nô phi - Trang 55 - Wattpad

www.wattpad.com/6258444-tuyệt-ái-nô-phi/page/55 31/92

“Sao vậy, không tin ta sao?” Trong ánh nhìn thần nhiên của hắn trộn lẫn sự thương tiếc, nhưng hơi lạnh vẫn tỏa ra bốn phía như trước, vô cùng khiếp người.

Lắc đầu, cực lực lắc đầu, nàng nén nước mắt xuống, cũng bất chấp mọi thứ,

run run vurun tay, cầm bánh bao trong bát lên, cố gắng dùng ngón tay bị thương, rất nhanh đưa đến miệng, dường như mất đi năng lực nhai, hàm răng cắn chặt làm cho toàn thân càng không ngừng run rẩy.

Vừa lòng nhìn nàng bối rối ăn cơm, trong lòng Mặc Uyên chợt đau xót, đôi tay nhỏ bé kia đã bị tàn phá không thành bộ dáng, vết máu khô cạn, khắc trên da thịt trắng nõn thật rõ ràng!

Một miếng, hai miếng, ba miếng...

Nàng sợ bị哽 cản, khó khăn nhai nuốt, nhưng khi cắn miếng bánh bao thứ tư thì hàm răng chạm được một vật cứng.

Trong lòng nàng run lên, thật cẩn thận lấy ra.

Khám sâu vào nhân bánh màu đỏ sẫm, ở giữa là một đoạn xương màu trắng, ngắn nhỏ, kích thước giống như ngón út người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Khiếp sợ

Nàng giật mình, ngây người nhìn đoạn xương ngón tay ngắn nhỏ kia, ngón tay dính máu của nàng nắm lấy bánh bao trắng nõn nho nhỏ kia, bên trong đỏ tươi, tỏa ra mùi kỳ dị, mùi kia mang theo ma lực như mị hoặc, là hương vị nàng chưa từng nếm qua.

Như tia đá lửa lóe lên, lúc này, một ý niệm trong đầu tập kích vào trái tim yếu ớt của nàng, con sợ hãi nồng đậm chậm rãi bò lên dọc sống lưng.

Bánh bao trong tay bởi vurun run mà rơi xuống đất, nàng nâng mặt lên, đôi mắt trong veo hoảng sợ tròn to, thẳng tắp nhìn thẳng vào đáy mắt thâm sâu của hắn.

“Kia là cái gì...” Giọng nói nàng khàn khàn, như từ trong yết hầu cố gắng phát ra, mang theo sự hoảng sợ không thể tin được, chậm rãi lên tiếng chất vấn.

Trong lòng khó ý càng nặng, Mặc Uyên chăm chú nhìn đôi mắt nàng, nghiêm nhiên đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Thì ra, trong lòng nàng, hắn đã sớm là người tàn nhẫn như thế này, hắn khát máu thô bạo, khiến nàng khiếp sợ như thế.

Đau lòng kéo tới, trên môi hắn hiện lên nét cười thâm trầm mà thống khổ, nụ hôn nóng rực in trên trán nàng, vô cùng thân thiết lên tiếng nhẹ giọng thì thầm:

“Người không phải thực muốn biết mấy người đàn bà kia hiện tại như thế nào sao? Người hiện giờ hẳn là đã biết rồi mới phải... mỹ nhân tuyệt thế như vậy, lại thế này, nên rất đáng tiếc...”

Xúc cảm nóng bỏng lan trên da thịt nàng, ánh mắt Lạc Cơ Nhi càng tròn to hơn, run run cảm nhận cái nhìn ôn tồn như xâm phạm của hắn, trong đầu ồng lên một tiếng.

Người... Nàng vừa mới ăn chính là thịt người!!

Cả người như bị trúng sét, run lên thật mạnh, hô hấp đều ngừng lại, trong đầu hiện lên cảnh nhà tù trong ánh sáng mờ mịt ngày đó, bóng hình mấy nữ tử kia chớp lên, nàng không thấy rõ mặt các nàng ta, chỉ nghe thấy tiếng cười âm u lạnh lẽo của các nàng, một tiếng lại một tiếng, nỗi sợ hãi càng phòng lớn hơn. Trong yết hầu nàng một trận tỉnh ngọt, trong dạ dày màu đỏ tươi kia dữ dội dâng hết lên.

Đừng.

Lạc Cơ Nhi mãnh liệt tránh khỏi ngực hắn, khó khăn phủ phục trên mặt đất lạnh lẽo, kịch liệt nôn mửa!!

Ọe.

Nôn toàn bộ mùi vị thức ăn kỳ dị trong miệng ra, nàng chặt vật dùng tay chống đỡ thân thể nhỏ bé, bàn tay hung hăng nắm lấy nơi dạ dày vì nôn mửa mãnh liệt mà thắt chặt lại, làm nàng không thể không nổi, ngay cả nước chua trong bụng cũng đều nôn ra.

Thật độc ác.

Thật độc ác!!!

Bờ vai trắng nõn suy nhược lộ ra khỏi chiếc áo tù nhân rách nát, nàng kịch liệt run rẩy, cảm giác bất lực mãnh liệt gắt gao vây lấy ngực nàng, nàng nhịn không được nước mắt của mình, chỉ có thể mặc cho chúng nặng nề rơi xuống, vỡ ra trên mặt đất lạnh lẽo

“Như vậy mà đã độc ác rồi?” Trong đôi mắt Mặc Uyên hiện lên dáng vẻ ác độc thâm hiểm, nắm lấy vòng eo mềm mại của nàng, lật cả người nàng lại! Nàng run run, nước mắt thi nhau rơi xuống, đau đớn mãnh liệt tích lại cùng lửa giận đồng thời liên tục trào ra. Hắn tàn bạo chế trụ phía sau lưng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, để mặt nàng sát vào người mình, ngọn lửa trong ánh mắt muốn đem nước mắt nàng hòa tan, “Nói cho ta biết người rốt cục suy nghĩ gì? Vì vài nữ

nhân đáng chết mà nguoi roi nước mắt. Vậy nguoi có biết đến tột cùng là ai làm cho nguoi sống đến bây giờ hay không?! Lạc Cơ Nhi, mạng của nguoi là của ta.”

Giọng điệu nổi giận nổ vang bên tai nàng, nàng càng run rẩy hơn, trong dạ dày sợ hãi cực độ khiến nàng không nghe được tiếng hấn gầm lên, hai bàn tay nhỏ bé run rẩy che lỗ tai lại, gắt gao ôm đầu mình, muốn đem mình chôn vùi trong mái tóc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Hấn muốn phải thuận theo hấn

Ác ma.

Hấn là ác ma không phải là người.

Nàng không thể nghe được gì, vẫn như chết ôm lấy đầu mình, túi nhục khóc rống, cánh tay mảnh khảnh tái nhợt lộ ra khỏi áo tù nhân, thân mình nho nhỏ run run như lá khô trước gió.

Cô cô, nguoi nói với ta rằng tốt nhất là đánh vào tâm (*nguyên văn: công tâm vi thượng)

Thế nhưng người này hấn không có tâm

Hấn không có tâm

Thiếu nữ 14 tuổi, bị tra tấn đến thân thể rách nát, đầu ngón tay tái nhợt nhiều chỗ điểm màu đỏ tươi, sự tức giận vốn đang bùng bùng của Mặc Uyên trong nháy mắt liền tiêu tán mất đi, hấn nhìn ra nỗi thống khổ của nàng, nước mắt nóng bỏng kia như tích lại trong lòng hấn, cháy bỏng ầm ập.

Nắm tay buông ra, đôi mắt hấn dừng trên đầu ngón tay tái nhợt của nàng, da đầu nàng bị chính nàng nắm đến hoàn toàn ửng đỏ, mấy sợi tóc đen đã bị giật xuống

“Muốn thương tổn mình để trừng phạt ta, vậy nguoi liền sai lầm rồi Lạc Cơ Nhi,” Thờ ơ của nàng kích thích hấn thật sâu, Mặc Uyên chế trụ gáy nàng, đôi môi lạnh lẽo trên mi nàng, “Ta đã nói rồi, mạng của nguoi là của ta! Ngay cả chính nguoi cũng đừng mơ tưởng lấy đi!”

Nước mắt mờ hồ trên mắt nàng, nàng khóc không ra tiếng, chỉ có thể hung hăng cắn môi dưới.

Cái chạm cùng sự vô cùng thân mật của hắn khiến nàng run run, nàng muốn tránh, nhưng phía sau lưng lại một lần nữa bị hắn chế trụ, chặt chẽ khóa nàng ở trong lòng hắn.

Sự yếu đuối của nàng khiến hắn ôn nhu hơn, nhưng vẫn sắt đá như trước, tàn nhẫn nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng: “Người có hai lựa chọn, Nô nhi... Trở lại trong phòng giam tiếp tục chờ chết, hoặc là... ăn hết đồ ăn hết, không được lãng phí...”

Thanh âm âm u dường như quanh quẩn trong không khí đại điện, khiến thân thể nàng chấn động!

Nước mắt tràn ngập đôi mắt chậm rãi trợn to, mang theo nỗi hoảng sợ nhìn về phía nam nhân đang cùng mình vô cùng thân thiết khăng khít, tiếp đó kinh ngạc mà dời ánh mắt về phía chén sứ men xanh còn thừa không nhiều lắm hai cái bánh bao, đầu đòn trong ngực bắt đầu lan tràn, từng chút từng chút, cho đến khi đầu đòn không thể át đi được.

“Nói đi... Muốn hay là không...” Mặc Uyên thở dài một tiếng, hôn nhẹ lên tai nàng, nóng bỏng hôn một đường từ cổ tay lên trên, cho đến khi nàng liễu mạng cuộn mình lại, đầu ngón tay bị hắn từng chút từng chút mở ra. Đầu ngón tay dính máu đang run rẩy, mờ hồ có thể thấy được khe hở trong chỗ tụ huyết, nhìn thấy ghê người, trong lòng hắn đau xót, khẽ liếm ngón tay trắng nõn của nàng, tiếp theo đầu lưỡi ngậm lấy toàn bộ, nhẹ nhàng an ủi, thần nhiên nếm vị ngọt trên tay nàng.

“Ừm...” Trên đầu ngón tay kịch liệt đau đớn khiến nàng run rẩy, cổ tay lại bị nâng lên, mặc hắn liếm, nàng lên tiếng rên nhẹ, nước mắt nhanh chóng rơi xuống. Trong dạ dày một lần nữa trở nên cực độ kêu gào, nàng nhớ kỹ mùi hương kỳ dị làm mình ghê tởm đến nôn mửa, nhưng thân thể lại kêu gào phải ăn thêm, khát vọng cực độ khiến nàng tàn nhẫn quên mất nhân tính, nàng không muốn chết, nàng thật sự không muốn bị chôn sống đến đời chết.

“Nói!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, hàm răng khê cắn đầu ngón tay nàng.

“A...” Đau đớn khiến nước mắt nàng trong nháy mắt chảy xuống, thân thể run rẩy, nàng không có cách nào, không có lựa chọn nào.

“Muốn... Ta muốn...” Tiếng khóc khàn khàn từ trong miệng tràn ra giọng nói, toàn bộ tự tôn, toàn bộ sức lực để cao ngạo, toàn bộ kiên trì không chịu thỏa

hiệp, đều ở một khắc này bị hung hăng giẫm nát dưới chân, bị bàn tay ác ma của hán hung hăng nghiền nát.

Hán muốn nàng thuận theo, muốn nàng phục tùng, muốn nàng không bao giờ có thể chống lại hán nữa.

Đôi mắt Mặc Uyên trở nên thâm sâu, vì cái gì, vì cái gì hán rõ ràng đạt tới mục đích của mình, nhưng nước mắt của nàng lại khiến hán cảm thấy đau lòng không thôi.

Trước mặt hán, nàng run run nuốt chỗ bánh bao thừa, vài lần bởi vì ghê tởm mà buồn nôn, nhưng đều bị chính mình hung hăng áp chế. Nàng cần thức ăn, cần sinh tồn, cho nên phải giẫm lên máu tươi những người đó sống lại, nước mắt nóng bỏng rơi trên ngón tay, liền đồng thời nuốt xuống.

Đem toàn bộ nước mắt đều chảy đến khô đi, sẽ không phải khóc nữa.

Trên hàng mi chưa khô, nàng kinh ngạc nhìn đầu ngón tay mình, bát sứ men xanh mặt đất đã không còn gì, ngón tay tái nhợt của nàng bỗng nhiên ở giữa không trung không biết làm gì.

Một cánh tay vươn tới, đem thân mình suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn của nàng ôm chặt vào trong lòng, nàng vô thức nhìn đáng vẻ đau xót lo lắng của hán.

“Không có việc gì, Nô nhi...” Khóe môi nàng lạc trong nụ hôn nóng bỏng, hán thấp giọng thăm thì Một môi rã rời cực độ.

Nàng mệt mỏi quá, mệt đến mức không biết đang đặt mình trong nơi nào, chỉ là cả người bị hơi thở ấm áp vây quanh, khiến nàng đắm chìm vào đó.

Như là mơ một giấc mộng dài, trong mộng này, hình ảnh kiều diễm tăng tăng lớp lớp hiện lên, bầu trời Đẳng An, hồ nước Đẳng An, đứa trẻ là nàng, một thân hoa phục tinh xảo, là tiểu công chúa được nuông chiều nhất, lúm đồng tiền

cười đến ngọt ngào. Nàng thấy hình ảnh này từng chút từng chút đốt cháy, an tĩnh đến như tịch liêu xa xôi, nàng vô thức quay đầu lại, chỉ nhìn thấy mặt nam tử

tà mị tuấn mỹ kia, hán cười yếu ớt chế trụ thân thể nàng, cả người nàng đều là hơi thở nóng rực, trốn không thoát, tránh không thoát.

Tỉ mỉ hôn, từ thái dương của nàng, ôn nhu lướt qua mặt nàng, vành tai, cuối cùng đi xuống cổ nàng, Mặc Uyên cảm nhận được nàng đang mong lung bắt an, càng thêm ôn nhu mà hôn tỉ mỉ hơn.

Một chỗ khác ở đại điện truyền đến tiếng bước chân nhỏ.

Phong Dục chậm rãi đi tới, trong lòng dấy lên một ngọn lửa vô cùng lo lắng, nhưng bởi vì cước bộ nặng nề mà dần dần lụi tắt.

Hắn nhìn thấy.

Ngay giữa đại điện xa hoa trang nhã, nam tử tuấn mỹ ôm lấy một người xinh đẹp mịn hoặc yếu ớt, cúi người khẽ hôn. Ánh sáng mờ mịt chiếu xuống da thịt trắng nõn của nàng, trên da thịt có một đôi tay mạnh mẽ, càng nổi bật thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đến khó tin của nàng.

“Vương gia.” Hắn thấp giọng khẽ gọi.

Mặc Uyên hơi nhíu mày, lúc này mới nhận thấy được mình đã quá mức lún sâu với dáng hình cùng hương vị ngọt ngào trong lòng, ngay cả Phong Dực tiến vào khi nào cũng không phát hiện ra.

“Chuyện gì?” Hắn khẽ thấp giọng hỏi, ánh mắt ôn nhu như trước dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi thồng đỏ của nàng.

“Trong cung có thánh chỉ, Vương gia muốn tiếp không?” Đôi mắt Phong Dực hạ xuống, trong lòng vài phần kiên định.

—— Ít nhất, nàng không có việc gì, thừa hắn lo lắng là dư thừa.

Thánh chỉ? Trong đôi mắt Mặc Uyên chợt lạnh như băng.

Đã lâu, từ khi nhận được ý chỉ hoàng huynh đi Đằng An, toàn bộ Uyên Vương phủ liền không còn liên quan đến bất cứ chuyện triều chính, mà lần này...

“Biết rồi.” Hắn thần nhiên đáp, ôm lấy thân hình trong lòng, vô cùng thương tiếc, ánh nến thấp chiếu lên thân ảnh tuấn lãng mà uy nghiêm của hắn.

Phong Dực vì thái độ lạnh lùng của hắn mà khẽ nhíu mày, sau một lúc chần chờ, vẫn mở miệng nói, “Người trong cung vừa tới trong đại sảnh được không lâu.”

“Đề hắn chờ.” Hắn lạnh lùng ngắt lời nói của Phong Dực, ôm thân hình xinh đẹp vào trong lòng, từng bước một hướng về thiên điện.

—— Đây là Uyên Vương bất kham của Lạc Anh Quốc, nam tử duy nhất miệt thị thiên uy, hắn chán ghét cung đình, nơi đó chôn vùi nữ tử hắn từng yêu, càng làm cho tình anh em ban đầu trở nên xa cách mà không hiểu nhau, mà hiện giờ, thiên đại ý chỉ, cao lắm chỉ bằng một tiếng ưm của người đang ôm trong lòng kia.

Phong Dực cúi đầu, im lặng chờ đợi bóng dáng kia biến mất trong đại điện, bàn tay vô thức chậm rãi nắm chặt chuỗi kiếm, rất nhanh đến khi khớp xương bắt đầu trở nên trắng bệch——

Từng giọt rồi lại từng giọt, dòng nước ấm áp mon trón da thịt trắng nõn của nàng, lưu lại một chút ửng hồng.

Hơi nước nóng đập vào mặt.

Thật ấm áp.

Ấm đến khiến nàng mãi mê lưu luyến, không muốn tách khỏi.

Trong miệng nàng dường như có mùi vị máu tanh, cho dù lau thế nào cũng không hết. Trong đầu hiện lên rất nhiều những khuôn mặt đù đờ, cười the the khinh miệt, rồi trong nháy mắt đều trở nên nhạt nhòa trong máu huyết, nàng sợ tới mức lùi bước, nhưng trên đầu lại có một bàn tay ấm áp đặt lên, thân mình bị ôm vào một vòng ôm nóng rực, tránh khỏi những bóng hình tàn nhẫn màu đỏ tươi kia.

“Nô nhi, ngoan...”

Toàn bộ ý thức nàng bị một giọng nói mỉa hoặc xâm chiếm, nàng bất an cuộn chặt mình, giọng nói kia vẫn quanh quẩn như trước.

Bỗng nhiên một bàn tay mềm mại liền đưa đến, dò vào phía sau lưng nàng, nhấc mái tóc dài của nàng và thoa tinh dầu lên, tinh tế xoa bóp, nhìn cảnh mái tóc đen bị tắm ướt kia tán ra trên bờ vai mỹ lệ của nàng mà phát ra một tiếng thờ dài trầm thấp.

Lạc Cơ Nhi đột nhiên bị cái đụng chạm rất nhỏ này mà giật mình tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, ánh vào mi mắt là những đầu ngón tay mình đang dập dờn trong nước ao ấm áp, hơi nước nóng bốc lên cuộn cuộn, vây quanh toàn bộ thân mình, nàng ưm một tiếng, thân thể giòn giã.

“Tỉnh rồi?” Bên môi hiện lên nét cười mờ nhạt, nữ tử nửa quỳ bên cạnh ao ôn nhu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hãm hại

Cực lực chịu đựng mệt mỏi toàn thân, Lạc Cơ Nhi giương mắt lên, ánh mắt trong veo, yếu ớt trông thấy nữ tử phía sau—— mặc áo hồng nhạt đã bạc màu, thất đại lưng trắng, tay áo cuốn cao, ngón tay trắng nõn uơn ướn, ánh mắt trong sáng nhìn nàng.

Cúi người vén nhẹ mái tóc đen của nàng, tay chậm rãi vuốt ve, Bích Dao nhẹ giọng nói, “Khi ngươi trở về, ngày ấy ta đã muốn đi tìm ngươi, nhưng không

kip...” Đôi mắt ôn nhu nhìn quanh thân người mị hoặc của nàng, Bích Dao cười yếu ớt trộn lẫn vài tia châm chọc, “Ta đã nghĩ ngươi sẽ không thể sống sót, ít nhất, nữ nhân có thể ở lại bên người Vương gia đều không chống đỡ được lâu lắm, ngươi là người đầu tiên.”

Hàng mi như cánh ve hạ xuống, trong lòng Lạc Cơ Nhi tràn ngập cay đắng, nàng nhẫn nại, không đáp lại lời của nàng ta.

Sự im lặng của nàng làm Bích Dao hơi kinh ngạc, nàng vẫn luôn nhớ rõ thời điểm Vương gia vừa mới ôm nàng vào, ánh mắt tuần lãng bức người trong lúc đó tràn đầy yêu thương, như ôm một con búp bê nhỏ dễ vỡ. Hắn tự tay giúp nàng cởi quần áo, khẽ hôn lên bả vai nàng, thậm chí lấy tay sờ vết khắc nhọc nhằn trước ngực nàng... Nàng đứng nhìn ở một bên, tim đau đớn, trong lòng bỗng nhiên hơi sợ hãi, lúc trước, Vương gia chỉ khi đối với Uyển chủ tử mới lộ ra vẻ ôn nhu, mà hiện giờ...

Nghĩ vậy, Bích Dao nhú mày, lực ở tay bắt gác nặng thêm một chút ——

“Úm...” Tiếng than nhẹ tràn khỏi bờ môi, cả người Lạc Cơ Nhi hư nhược vô lực đổ lấy cạnh bệ, chịu đựng cái đau trên tóc vì bị kéo nhẹ.

“A...” Bích Dao giật mình, lúc này mới nhận ra, “Thực xin lỗi, đã làm đau ngươi.”

Toàn thân ngâm trong làn nước ấm áp, màn hơi nước bao phủ thân thể trắng nõn nhỏ xinh của nàng, bên cạnh thác nước to như vậy không có một bóng người, Lạc Cơ Nhi điều chỉnh trái tim bình tĩnh lại, thần kinh căng thẳng dần dần thả lỏng, mở cánh môi, giọng nói khàn khàn thấp giọng đáp lại: “Không việc gì đâu.”

Bích Dao trong nháy mắt hoảng hốt, nhận thấy nàng có chuyển biến rất nhỏ, nàng ta vẫn luôn nhớ rõ vài ngày trước nàng rất yếu ớt, bất an, điềm đậm đáng yêu, mà hiện giờ, nàng tựa như đã trải qua một hồi đại nạn chết người, bắt đầu biết ẩn giấu tâm tình của mình, biết ẩn nhẫn...

“Uyển chủ tử... Nàng có khỏe không?” Chần chờ hồi lâu, Bích Dao rốt cục nói ra câu hỏi nhện đã lâu.

Uyển chủ tử... Ba chữ xâm nhập vào trong óc, Lạc Cơ Nhi nâng mí mắt có chút môi mệ lên, trong đầu suy tư, mờ mịt nhìn nữ tử trước mắt.

Bích Dao cười khổ, dùng gáo múng nước ấm trong ao, chậm rãi xối lên đầu vai nàng, “Lúc Uyển chủ tử tiến cung thì ta mới vào ở vương phủ, ta vốn muốn là của hồi môn, theo chủ tử tiến hoàng cung, nhưng chủ tử nói, nàng

không yên lòng về Vương gia, hấn rất dễ xúc động, rất khí phách, nàng sợ hấn không chấp nhận được chuyện nàng tiến cung, cho nên bảo ta ở cùng Vương gia...”

Trong lòng đau đớn chua xót nổi lên, Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, im lặng nghe không phát ra tiếng.

“Người cũng đã biết, không phải sao?” Bích Dao đảo qua gương mặt quá mỹ lệ của nàng, giọng điệu có chút nghẹn ngào, “Ba tháng qua, ta không cách nào tiến cung, cũng không biết chủ tử thế nào, nếu không phải vì toàn bộ Lâm gia, nàng cũng sẽ không từ bỏ cảm tình cùng Vương gia... Nhưng, Vương gia cũng không thông cảm, hấn chỉ biết hận nàng không trung thành, nhưng không biết nỗi khổ của nàng...”

Ào... toàn bộ nước trong gáo đổ mạnh lên vai nàng, hơi bóng người, Lạc Cơ Nhi cắn răng chịu đựng, trong đầu hiện ra một hình ảnh, hấn từ phía sau ôm Uyển phi, ẩn sâu trong đôi mắt lóe ra yêu hận đan xen, hấn hôn nàng ta, hôn điên cuồng si mê mà phát tiết...

Trong lòng lan tràn chua xót quá lớn, nàng bỗng nhiên muốn cười, nhưng hốc mắt dần dần nóng lên, giao hòa cùng trận trận hơi nước bốc lên trong ao.

Phải không? Hấn hận Uyển phi, vậy thì tại sao, vì cái gì cố tình tra tấn nàng như vậy, tràn ngập tham vọng muốn chiếm giữ lấy mà không cho bất kỳ kẻ nào được chạm vào nàng như vậy, thậm chí ngay cả tính mạng của nàng đều không cho người khác cướp đi, cho dù chết, cũng phải chết ở trong tay hấn...

Không hiểu...

Nàng không hiểu...

14 Tuyệt ái nô phi - Trang 55 - Wattpad

www.wattpad.com/6258444-tuyệt-ái-nô-phi/page/55 39/92

“Thế nhưng sự xuất hiện của người, làm ta càng ngày càng không hiểu Vương gia.” Một chút đau đớn bất đắc dĩ hiện rõ trong mắt, Bích Dao nhìn nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn trong ao, trong lòng nổi lên oán trách mơ hồ, “Những người ở Uyển Nghi quán, đều là vì người mà chết, phải không?”

Trong lòng chấn động mạnh, Lạc Cơ Nhi gạt mình, nhìn thấy rõ ràng tay Bích Dao bắt đầu khẽ run.

Đem gáo nước để sang một bên, Bích Dao trào phúng cười cười, đôi mắt thâm sâu nhưng chảy ra nước mắt, nhìn chòng chọc vào khuôn mặt mỹ lệ làm người ta si mê của nàng, “Người Đằng An các người, có phải từ nhỏ đã có

bản lĩnh mê hoặc lòng người hay không? Vương gia trước kia không phải như thế, hần sủng ái Uyển chủ tử, hần cho tới bây giờ cũng sẽ không liếc mắt nhìn nữ nhân khác một lần...”

“Bản lĩnh mê hoặc lòng người?” Giọng nói Lạc Cơ Nhi khàn khàn ngắt lời nàng, đôi môi tái nhợt bị hàm răng cắn không còn chút máu, nàng chịu đựng đau lòng nhìn cô gái trước mắt, “Bích Dao cô nương, ngươi xem trọng ta rồi, ta mới chỉ 14 tuổi, ta là một tù nhân nước mất nhà tan, ngươi nói cho ta biết, ta lấy cái gì đi mê hoặc Vương gia? Lấy mạng của ta sao? Hay là ngươi cảm thấy những người chết này đều cao quý hơn so với ta, người đáng chết nên là ta? Phải không?”

Nước mắt nóng bỏng trong hốc mắt đảo quanh, nàng liều chết cố chịu đựng. Lạc Cơ Nhi, không được khóc.

Vì cái gì tất cả mọi người đều có thể hại nàng, vì cái gì nàng không có quyền sinh tồn, vì cái gì?!

Nàng không cho phép mình lại chảy nước mắt, một giọt cũng không!

“Chẳng lẽ không đúng sao? Những người đó bị chết thê thảm chừng nào, ngươi nghĩ rằng ta không nhìn thấy sao?” Bích Dao đứng lên, cả người phát run, “Ngươi bị mang vào lồng rắn không phải là ngươi, bị chém đứt hai tay hai chân cũng không phải ngươi! Vì sao phải ở chỗ này hầu hạ ngươi?! Ngươi nói cho ta biết, người phải chết kế tiếp là ai, là ta sao?!”

Lúc Mặc Uyên chậm rãi đi tới, nghe được chính là thanh âm này.

Không khống chế được, Bích Dao phát run, nước bắn tung tóe, ánh mắt u oán nhìn cơ thể nhu nhược động lòng thiên hạ trong ao kia.

Đôi mày tuấn lãng hơi nhíu lại, đôi môi mỏng của hần cong lên sắc nhọn, sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi đi về phía bên cạnh ao.

Nhận ra tiếng bước chân, Bích Dao xuyên qua hai mắt mỏng lung đăm lẹ nhìn về phía trước, thấy bóng dáng tà mị tao nhã kia, trong nháy mắt, thân mình cứng đờ, trong đầu hoàn toàn ong ong lên —— nàng nhớ rõ mình vừa mới nói điều gì, trong lòng thoáng bối rối, thân thể hơi run rẩy, chặt vật quý xuống, hai tay run run chống xuống đất: “Vương gia...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phát sốt.

Chỉ hai chữ ngắn ngủn nhưng lại làm lạnh dọc sống lưng Lạc Cơ Nhi, vẻ sắc bén trong mắt lập tức tỏa ra...

Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm nhận được ánh mắt của hắn từ đằng sau, mang theo hàn khí lạnh thấu xương hướng tới gần mình, làn nước ẩm áp vỗ về da thịt nàng, cũng không thể làm dịu đi cảm giác cứng đờ của thân thể.

Lại sợ hắn...

Vẫn còn sợ hắn...

Dường như thật lâu sau, cảm giác đôi giày thêu rồng viền vàng bước tới gần, Lạc Cơ Nhi theo bản năng lặn sâu xuống, để làn nước ẩm áp bao phủ xương quai xanh, nhưng lại lo lắng bị ngã vào giữa ao, hai tay yếu ớt bám trụ bờ đá cuội trắng mịn, dùng sức lực còn sót lại, cố gắng xua tan sự yếu ớt mỗi một đến cực điểm...

“Nô tì... nô tì không phải cố ý, nô tì chỉ là...” Quỳ trên mặt đất, Bích Dao không nhìn được nước mắt, khóc nức nở lên tiếng, “Nô tì chỉ là đau lòng thay Uyển chủ tử, nàng không làm sai điều gì.

Không nên hận nàng, lại càng không nên liên lụy đến người khác, các nàng không xứng.”

“Ngươi thật nhiều chuyện.” Câu nói thanh tĩnh mà âm lạnh ngắt đi tiếng khóc nức nở của nàng ta, đôi mắt thâm sâu của Mặc Uyên bùng lên ngọn lửa, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, lạnh lùng nhìn xuống: “Trái tim của Bôn vương đặt ở đâu, là do ngươi quản sao?”

Bích Dao yên lặng, nước mắt kinh ngạc viền quanh hốc mắt, không biết làm sai điều gì.

“Nô tì...”

“Đủ rồi,” Hắn thần nhiên ra lệnh, trong lòng nổi lên sự bức bối ngọt ngào, hắn cúi người xuống, ngón tay thon dài nâng mặt nàng lên, lạnh lùng nhìn vào ánh mắt nàng ta, “Ta nể mặt người đó nên không động đến ngươi, nhưng vẫn không cho ngươi quyền lực khoa tay múa chân đối với nữ nhân của ta. Thông minh một chút, đừng để bôn vương mất đi lý do bao dung cho ngươi... Ngươi có thể rút rồi.”

Hắn giật mình nhớ tới một màn tại Tích uyển cung, nữ tử hắn từng trân ái mắt nhắm lẹ, không thể khống chế lại dựa vào lòng hôn hắn, kể ra nỗi khổ của nàng cùng những ả nhân bất đắc dĩ... Trong lòng hắn càng trở dậy thêm nhiều bức

bội, trong đầu hiện lên một bóng hình khác, nhu nhược nhưng kiên cường, nàng kháng cự, nàng bài xích, nàng không chút nào yêu thích những hành động biểu lộ chân tình ngẫu nhiên của hắn. Hắn liền càng không buông tha được, chỉ có nhìn nàng đau đớn, nhìn nàng khổ sở, giãy dụa, mới có thể cảm giác được chính mình thực sự tồn tại. Hắn muốn mở trái tim đóng chặt của nàng ra, dù nàng không tình nguyện cũng phải chấp nhận những đụng chạm cùng ôn nhu của hắn...

Mấy câu ngắn ngủi khiến Bích Dao giật mình, nước mắt vòng quanh không dám rơi xuống, kinh hoàng, nhìn vào mắt hắn, đôi mắt hiện lên ánh nhìn đỏ như máu, nàng biết mình đã chạm trúng cực điểm của hắn, ánh mắt sợ hãi rơi xuống, nước mắt rớt xuống bên cạnh ao: “Dạ.”

Bước chân sợ hãi, hơi chật vật đi xa khỏi.

Ở bên cạnh ao đã đủ quá lâu, cũng đã xem quá lâu rồi, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, hơi nóng dày đặc, nhập thẳng qua mũi vào hơi thở của nàng.

Mùi thơm dịu quyền rũ thoang thoang quanh quần ở chóp mũi, Mặc Uyên nhúm mày, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng mắt ở bóng hình trước mắt —— mái tóc ướt sũng phoi bầy trên bờ vai trần, mặt nàng nhàn nhạt ửng hồng, trên da thịt vốn trắng nõn cũng nhuốm màu ám muội như vậy, thân mình nàng có chút bất ổn, chỉ khẽ cắn môi dưới mới duy trì được một chút thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chiếm hữu

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, Lạc Cơ Nhi hít thở dồn dập, giương đôi mắt ngập nước nhìn nam tử tuấn mỹ trước mặt, chợt nhận ra toàn thân đang kề sát bên người hắn, nàng cảm nhận được bàn tay to lớn trên lưng mình, nóng rực đến gần như làm phỏng nàng.

“Không cần... Ta có thể tự mình bước ra, ta...” Nàng không tự kiềm chế được cơn sợ hãi bắt đầu giãy dụa trong nội tâm, cũng không ngờ bỗng chốc cảm thấy vầng đầu, mất hết khí lực... Ngay lúc đó, Mặc Uyên vội đem nàng ôm chặt

vào lòng, bàn tay tự do chạm vào mái tóc ướt sũng của nàng, hơi thở say lòng người kẻ sát bên má nàng.

“Nô nhi... Không nên cử động...” Môi của nàng thom ngát, hần nheo mắt nhìn đôi môi cánh môi hồng nộn bóng bấy kia, trông ngực dồn dập bởi áp lực của dục vọng. Hần không muốn tổn thương đến nàng, chỉ sợ chính mình trong phút chốc không thể khống chế được liền đem nàng ăn đến xương cốt đều không còn.

Thật muốn hôn nàng...

Vắt và lăm mới hết choáng váng, nàng cảm nhận được hơi thở nóng rực của hần, khiến nàng cảm giác hơi thở của cả hai đang liều chết giao hòa với nhau, khiến nàng muốn chạy trốn.

“Đừng như vậy, cầu xin người...” Nàng không chịu nổi cảm giác áp lực gia tăng từ hần, chịu không nổi nhiệt độ nóng bỏng tỏa ra quanh hần, càng sợ hãi chuyện sẽ phát sinh sau đó, một tiếng bi thương như con thú nhỏ kêu lên khe khẽ.

Lý trí cùng hận thù tại giây phút này đều tan biến, sự kiềm chế còn sót lại trong lòng Mặc Uyên bỗng chốc vỡ vụn! Rốt cuộc chịu đựng không nổi, cúi đầu hôn môi nàng thật sâu!

“Ừm...” Mưa rền gió dữ như càn quét tàn sát bừa bãi hơn, bức nàng rên nhẹ một tiếng, cảm giác cánh môi bị hôn đến từng trận đau đớn, trong cổ họng tràn đầy mùi vị của hần, trốn không được, tránh không xong. Hần không biết thỏa mãn một mực nhắm nháp tư vị của nàng, bức đầu lưỡi mềm mại đến tê dại, lấy lực đạo ma quái liếm láp, dây dưa, bàn tay nâng gáy nàng cao hơn, nụ hôn kéo dài và khắc sâu...

Thật ngọt... vị ngọt kỳ diệu khó tin làm hần hoàn toàn si mê, bàn tay kia vội vàng xoa bóp bộ ngực mềm mại của nàng, kêu lên một tiếng đau đớn, trong lồng ngực của hần truyền ra một tiếng rống nghèn nghẹt!

“Người bức ta nổi điên!” Giọng nói khàn khàn thốt lên, Mặc Uyên đột nhiên buông đôi môi cánh hoa của nàng ra, đôi mắt ngập đầy dục tính, xâm lược từng tấc da thịt nồn nà của nàng, như mãnh thú thô lỗ ôm lấy thân mình nhỏ nhắn, bọt nước trong ao vắng khắp nơi!

Trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm——

Muốn nàng!

Trong phòng sáng sủa, công công vẩy lan hoa chi* lên, cả người thấm ướt mồ

hỏi.

(*lan hoa chỉ: ngón tay để vểnh lên điệu đà như hình bông hoa lan)

Rõ ràng là khẩu dụ trong cung truyền đến, thông báo một tiếng liền phải lập tức

hồi cung ngay, chỉ là chưa từng nghĩ, đợi lâu như vậy mà cũng không thấy Uyên

Vương xuất hiện.

Cái gậy nhỏ cầm trong tay hơi run lên, công công giẫm chân đứng dậy, bước

tới trước mặt Phong Dục.

“Phong thị vệ, đã gần trưa rồi, Tạp gia còn vội hồi cung để phục mệnh, ngài có

thể tiếp ý chỉ thay ngài ấy trước được hay không? Nếu không truyền đến trong

cung, sợ là sẽ phải gánh tội coi rẻ hoàng uy, Tạp gia...

Coi rẻ hoàng uy?

Phong Dục nghe ra sự gay gắt trong lời nói đó, ánh mặt lạnh lùng hơi chút

nhướn lên, thân nhiên ngắt lời: “Công công...”

Công công lập tức im bật, hơi khom người, che giấu đi hết thấy sự sắc nhọn.

“Lời này của công công, nói một chút trong vương phủ là được rồi, dù hoàng

tộc cận tình, nhưng vẫn là có huyết thống, công công cảm thấy, Hoàng Thượng

có thể trách tội đến đâu?”

Công công bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh, xưa nay biết vị Phong thị vệ

trong vương phủ sắc mặt lạnh lùng, ít nói kiệm lời, không nghĩ mới mở miệng

sẽ là lời nói sắc bén như thế, khiến hắn – một nô tài già vốn nhiều năm sống

trong cung cũng phải toát mồ hôi lạnh, càng khom thấp người nói: “Phong thị vệ

nói rất phải.”

Phong Dục thân nhiên nhìn người trước mắt, đôi mắt lạnh lẽo hạ xuống, bước

ra tiền sảnh.

Hắn không nên nói nhiều như vậy...

Hoàng tộc cận tình... chỉ sợ rằng bốn chữ này, đủ để điên đảo Càn Khôn, tình

phong huyết vũ đi... (*gió tanh mưa máu)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Khẩu dụ

Kịch liệt thở dốc, hồi lâu sau mới chậm rãi bình ổn.

Sự thỏa mãn chưa từng có.

Hồi lâu sau, Mặc Uyên nhắc người lên, ánh mắt lưu luyến si mê nhìn xuống thân thể nhỏ bé mềm mại thom ngát ở dưới thân kia.

Cả người nàng bị mồ hôi thấm ướt, trên da thịt trắng nõn bóng bẩy có vẻ quyến rũ không gì sánh được, ngón tay của hắn chậm rãi trượt xuống theo đường cong của nàng, cảm giác mềm mại trên tay làm hắn yêu thích không nỡ rời tay.

Hắn nhớ tới sự chật khít trí mạng của nàng vừa rồi, chợt nhận ra lần đầu tiên hắn không có thô bạo như vậy, sợ làm tổn thương nàng, chỉ là khắc chế không nổi dục vọng mãnh liệt quá mức, mà thân thể nàng non nớt căn bản là không thể chấp nhận. Tiểu cô nương ngủ say toàn thân phấn nộn, đã đỡ xuống hết thấy lạnh lùng cùng kháng cự, chỉ còn lại có sự ngoan ngoãn nhu thuận, hắn nhìn không được cúi người, hôn đôi môi đỏ thắm của nàng, hôn nước mắt còn lưu lại của nàng, chiếc cằm xinh xắn, hàm răng khể cắn, đúng lúc nàng bất an vặn vẹo trong cơn ngất lịm.

Nên làm gì bây giờ...

Hắn bắt đầu không bỏ được nàng ra...

Đôi mắt thâm sâu nhìn hàng mi ngủ say của nàng, hắn than nhẹ một tiếng, trong lồng ngực phát ra thanh âm nặng nề “Ngươi là của ta... Không chỉ có thân thể, ta muốn toàn bộ của ngươi, bao gồm...” Tiếp đó, hôn sâu đôi môi ngọt ngào của nàng, “bao gồm cả trái tim của ngươi.

Đôi giày thêu rồng màu đen viền vàng, rào bước tiến vào đại sảnh rộng rãi sáng sủa.

Hình dáng nam tử tà mị xuất hiện ở cửa, quanh thân bao phủ ánh sáng nhạt, giống như một vị thần.

Nữ phó (*nữ hầu) chờ đợi ở bên cạnh tiến lên, đem y bào khoác lên người hắn, lúc chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của hắn thì hoảng hốt cúi đầu, động tác đều gần như hoảng loạn. —— cho dù ai cũng đều nghĩ được hương vị hoan ái tràn ngập trên người hắn, thân hình nam tính cường tráng làm người ta bị áp bức nhưng lại có cảm giác hưng phấn, đường nét sắc cạnh trên trán hắn càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng nghiêm nghị...

“Vương gia —— “

Vị công công chờ đợi đã lâu lập tức nghênh đón, khom người khẽ gọi.

Một tiếng gọi này, mới khiến cho Mặc Uyên phát hiện ra bên trong phòng còn

có người.

Cặp mắt tà mị nheo lại, đánh giá vài lần người trước mắt, đôi mắt thâm sâu hiện lên ánh sáng nhạt thân nhiên, đi qua không một tiếng động, biếng nhác ngồi xuống ghế.

Một lúc lâu không nghe được hồi âm, công công ngẩng đầu lên muốn nói chuyện, cũng không thấy bóng dáng nam tử tuần mỹ kia, giật mình một cái, bật người quay lại, lúc này mới nhìn thấy Mặc Uyên đã ngồi ở trên ghế rồi, mái tóc ẩm ướt bám vào mặt làm càng góc cạnh thêm rõ ràng...

“Vương gia,” Công công đi từng bước lên trước, cung kính nói, “Hoàng Thượng khải dụ, tuyên cô nương Cơ Nhi tiến cung làm bạn với Uyển phi nương nương, nói chuyện phiếm giải buồn, Hoàng Thượng bận rộn triều chính không rảnh chăm sóc nương nương, lúc này mới phái nô tài đến thảo luận cùng Vương gia, mong rằng Vương gia thành toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vào cung.

Trong Yến viên hoàn toàn vắng lặng, lặng im như tiếng sáo thanh nhã, làm cho lòng tĩnh lại, nhưng ưu thương.

Hắn luôn thường tới nơi này vừa đi, vừa để trái tim xóc nổi của hắn lắng đọng lại. Ngày trên chiến trường chém giết, hắn cười yếu ớt khi nhìn thấy máu cùng xương cốt, dường như cảm thấy hai tay của mình đều dính đầy máu nóng hôi, rồi cuộc tẩy không sạch, nhưng về tới đây có thể nhìn được màu trắng của hoa ngọc lan trong vườn, phát phơ như tơ liễu, vô số những vết máu kia liền như được tẩy đi, hắn không cần phải ngày ngày sống đau khổ cùng dày vò như vậy nữa.

Phía sau những khóm ngọc lan tươi tốt là một tòa mộ bia, văn bia đã bị người khác lấy đi, mộ hồ không thể nhận ra.

Hắn chậm rãi đi qua đó, đầu ngón tay chạm vào làn đất ẩm ướt dưới mộ bia bên môi gần một chút đau đớn mà cười vói về đau buồn, “Mẫu hậu, con đến

thăm người...”

Ba tháng chinh chiến, hân quả thực tưởng nhớ chỗ này.

“Làm sao bây giờ, hoàng huynh càng ngày càng không chịu nổi con, tựa như năm đó,” Mặc Uyên thấp giọng nỉ non, đầu ngón tay men theo mơ hồ lướt qua văn bia, mỗi khi qua một vết khắc lại làm cho lòng hân đau thêm một lần, cho đến khi ngón tay cứng ngắc, run run đến hân không thể không nắm chặt bàn tay thành quyền. “Mẫu hậu, người đã nói, thiên hạ cười ta, thương ta, phụ ta, bỏ ta, ta cứ bất động chừng cũng là được rồi, thế nhưng...”

Hân nhớ tới khuôn mặt mỹ lệ thống khổ của cô gái nhỏ nhắn kia, nàng giống như một ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt trong lòng hân, làm hân không bao giờ muốn buông tha nàng.

Trong lòng, tiếc hận, phần hận tích lũy, đau đớn kiềm nén nhiều năm trong lòng, đều trong một khắc này trút xuống, hóa thành nét cười thống khổ bên môi...

“Lúc này đây, không thể nhịn nữa,” Hân nghẹn giọng thì thầm, như là nói cho người trong mộ nghe, hoặc như là tự lẩm bẩm nói với chính mình, “Mẫu hậu, thiên hạ này còn thiếu nợ con và người, con muốn hướng bọn họ đồng thời đòi lại hết!”

Gió lạnh thổi qua, cây ngọc lan trên đầu một trận rung mạnh, đột nhiên rơi xuống...

Một luồng ánh nắng sáng sớm chiếu vào, hắt trên cổ tay, đem lại một chút ấm áp.

Lạc Cơ Nhi giật mình nhìn da thịt tái nhợt nổi lên trên ánh sáng nhạt, hàng mi chậm rãi rung động, như cánh ve mỏng manh.

“Cô nương, chào buổi sáng...” Người thị nữ đứng sau lưng giúp nàng chải đầu, nhìn khuôn mặt thanh nhã trắng nõn của nàng, nhịn không được than lên sợ hãi, động tác trong tay dừng lại.

Cô gái nhỏ nhỏ nháy mắt bình tĩnh, hơi chút giật mình, vẻ mỹ lệ thanh thuần động lòng người còn chưa phai mùi non nớt, càng lộ ra vẻ xinh đẹp.

“Cám ơn.” Đôi môi mỏng khẽ mở, nàng nhẹ giọng đáp lại.

Lâu lắm không nói chuyện với người khác, nàng dường như đã quên nên phải nói chuyện như thế nào, trong vương phủ, dường như người duy nhất có thể cùng nàng nói chuyện chỉ có nam tử tôn quý uy nghiêm kia. Nàng ngủ say cả ngày, mỗi khi nhớ tới ngày hân chiếm đoạt thì hơi chút run rẩy, bàn tay nõn nà nhỏ bé nắm chặt thành quyền, giống như hít thở không thông, dục vọng của hân quá nặng, nàng không thể trốn tránh, chỉ có thể giả dựa cầu xin ngay lúc sắp

sụp đổ...

Trên mặt thị nữ đột nhiên hơi ửng đỏ, thời điểm sáng sớm hôm nay giúp nàng thay quần áo, nàng ta đã phát hiện, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại của nàng tràn đầy dấu hôn, ngay cả đôi môi cũng hơi sưng đỏ, sự phòng bị của nàng với người khác làm lòng người khác thấy mà đau đớn... Động tác trên tay thị nữ càng nhẹ nhàng hơn, sợ làm đau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: VÀo cung (TT)

“Hôm nay cô nương vào cung, nên cười nhiều hơn mới được, trong cung không giống vương phủ, gặp phải chủ tử đều là phiền toái...” Đem một cây trâm ngọc lưu ly màu bạc cắm vào búi tóc mỹ lệ, trên mặt thị nữ lộ ra một chút tươi cười, thực vừa lòng tay nghề của mình, “Em đã nói chưa? Cô nương rất thoát tục...”

Quả thực, cô gái 14 tuổi, thân thể ngây ngô mang theo vẻ xinh đẹp, da thịt nõn nà làm người ta mê muội.

“Ta... nhất định phải mặc thành như vậy sao?”

Sự thân mật của nàng làm trong lòng Lạc Cơ Nhi ảm áp, ngón tay mảnh khảnh nắm vào lòng bàn tay, cẩn thận dè dặt hỏi.

—— Thân mình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng trong áo bào màu nguyệt sắc (*xanh nhạt), mái tóc đen như mực thả xuống thắt lưng, cánh tay nàng nhỏ bé mềm mại vươn ra từ cổ tay áo bằng sa mỏng, trắng nõn dịu dàng khả ái, khiến vẻ thanh lệ của nàng vương vấn sự yêu kiều, đôi mắt trong veo trẻ con không tương xứng với vẻ lạnh lùng và xa cách “Thích không? Chính tay bản vương chọn cho ngươi đấy.” Một thân ảnh tà mị không biết khi nào đã bất ngờ xuất hiện trong gương đồng.

Hai tay của thị nữ run lên, chiếc lược nhỏ nhỏ liền rơi xuống mặt đất, nàng hô nhỏ một tiếng, vội vàng cúi người quỳ xuống: “Vương gia...”

Trong mắt Lạc Cơ Nhi nhất thời có sự bối rối, ánh mắt dịu dàng nhìn vào nam tử trong gương đồng đang đi về phía mình.

Quả nhiên là mỹ lệ làm người ta hít thở không thông... Một tiếng than nhẹ, ánh

mắt Mặc Uyên trở nên nóng rực, hấn liền biết không thể chài chuốt hơn nữa, vẻ đẹp của nàng chỉ hơi gọt dũa thêm như thế này khiến cho hấn hóa đui mù, hấn sao có thể cho phép cái đẹp của nàng tràn vào trong mắt người khác...

“Tốt lắm rồi sao? Tốt lắm thì mau đi thôi.” Giọng nói khàn khàn, ánh mắt nóng rực của hấn bao phủ thân mình nhỏ nhắn mềm mại, ngữ khí không thể kháng cự.

Thị nữ cúi đầu vẫn chưa ngẩng lên, vôi vàng thu thập đồ đạc, cung kính rời khỏi cửa phòng.

Trong mắt chứa đựng vẻ nóng rực cùng ôn nhu, Mặc Uyên cúi người, khế ngửi hương thơm của nàng.

Hơi thở nóng rực của hấn làm cả người Lạc Cơ Nhi cứng đờ, nàng biết mình không trốn được, ánh mắt cùng bàn tay nhỏ bé quơ nhẹ không biết nên để chỗ nào.

Một tiếng cười khẽ, cảm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, nhẹ nhàng kéo một cái, toàn bộ người nàng bị kéo, đột nhiên xoay người bị đặt trên bàn trang điểm, phía sau không có chỗ dựa vào, nàng theo bản năng bám trụ vào ngực hấn, trên lưng cứng đờ, hơi thở của hấn liền sát lại vào, cách một tấc, ở miệng mũi tinh tế non mềm của nàng thông thả lướt nhẹ một cách dụ hoặc...

Trong lòng nàng bối rối, nuốt xuống khát vọng mà kêu nhỏ, nhìn đi chỗ khác không nhìn vào hấn.

“Nói cho ta biết, ngươi muốn tiến cung sao?” Không may may để ý tới vẻ lạnh lùng cùng bối rối của nàng, Mặc Uyên si mê ngửi hương thơm từ đôi môi mềm

mại của nàng, nhớ tới hôm qua nàng còn ở dưới thân mình nức nở hầu hạ, đôi mắt dâng lên một chút tối tăm thâm trầm, bàn tay rộng lớn trên lưng ôm càng

chặt hơn.

Lạc Cơ Nhi hồ hững lắc đầu, dung mạo trong lúc này đầy vẻ ngoan ngoãn thuận theo mệnh trời: “Ngươi hỏi sai người rồi, tiến cung cũng đâu phải lựa chọn của ta, có muốn cũng không muốn được.”

Chỉ có hấn biết, vẻ nhu thuận trong lúc này có bao nhiêu cương quyết cân nhắc cùng ngấm ngấm chịu đựng.

Một chút ý cười trên môi, hấn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở bên hông mình, vừa lòng nhìn nàng nháu mày, chế trụ khéo léo lưng nàng, môi hấn nhích lại gần... Không cần phân trần, hôn cánh môi mềm mại thấm hương của nàng...

“Ồ...” Nụ hôn ôn nhu đến không nhận ra làm Lạc Cơ Nhi run sợ, bàn tay đặt trên lưng hần rõ ràng cảm nhận được sự kiên cố và không thể kháng cự của hần, hai tay nàng đều nóng rực, muốn đẩy hần ra, lại bị hần giữ chặt thân hình lại, nàng thậm chí không dám đưa tay đặt lên thân thể hần...

Mạnh mẽ, bên môi bắt đầu có một chút đặng đặng, một viên thuốc nho nhỏ bị đẩy vào, trong nụ hôn tràn miên ẩm ướt hướng về yết hầu của nàng——

Đó là cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Độc dược

Lạc Cơ Nhi mở phắt cặp mắt trong veo ra, đôi môi vẫn bị hôn như trước, nàng nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hần, đang ở sát mặt mình...

“Nuốt xuống đi...” Lời nói mơ hồ lại gần gũi trực tiếp truyền ra, hần lạnh giọng ra lệnh.

Đặng ngắt như vậy khiến Lạc Cơ Nhi nhanh chóng nắm lấy áo hần, đôi mày thanh tú nhíu lại, nàng cũng không biết hần cho nàng ăn cái gì, theo bản năng mà kháng cự, tiếp đó, cánh môi bị hung hăng cắn xé đau đớn, không thờ nổi, tiếng gầm nhẹ truyền đến: “Nuốt xuống!”

Thân thể nàng hơi co lại một chút, hơi lo lắng nuốt viên thuốc kia xuống, nháy mắt, trong cổ họng chỉ toàn một vị đắng chát.

Môi nàng vừa bị cắn trụ lúc này mới được chậm rãi buông ra, Mặc Uyên thả nhẹ lực đạo, chậm rãi liếm đôi bờ môi bị mình cắn đau, hết sức ôn nhu mà an ủi, xoa tan vị đắng ngắt trong cổ họng nàng.

Sau hồi lâu, nàng mới từ từ được buông ra, trên môi một vết dấu cắn đỏ bồng, là dấu vết hần lưu lại.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi còn sợ hãi, viên thuốc kia vào trong dạ dày của nàng, giống như châm một ngọn lửa, rất nóng, nóng đến nổi toàn bộ thân thể nàng đều khẽ run rẩy...

“Đó là...” Nàng hít thở có chút khó khăn, khó khăn vì cổ họng nóng cháy.

“Tuyệt thương tán...” Mặc Uyên nói mấy lời xa xôi... tiếp đó, ôm thân mình

mềm mại như búp bê sứ của nàng, thổi một ngụm khí nóng bên tai nàng, thỏa mãn khi thấy bà vai nàng hơi co lại, lộ ra xương quai xanh tinh tế mỹ lệ. Ba chữ này tiến vào trong óc, nàng cũng không hay biết, chỉ nhìn hấn với ánh mắt càng phủ sương mù hơn.

Ánh mắt Mặc Uyên trộn lẫn vài tia đau thương, ngón tay nâng cằm nàng lên, đặt một cái hôn lên chiếc cổ trần cảm của nàng... “Là một loại độc dược... Một loại độc dược kỳ lạ, khi phát tác sẽ không chết người, nhưng sẽ đau nhức toàn thân, lục phủ ngũ tạng đều không tránh khỏi bị giày vò, hơn nữa, độc phát một lần cũng sẽ không chết, nhưng phát tác vượt quá ba lần, sẽ chết rất khó coi...” Hấn nói những lời này với vẻ xa xăm, như là trần thuật chuyện không liên quan tới mình, nhưng cảm thấy thân thể trong lòng bắt đầu run run, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng nắm lấy áo hấn.

“Vi sao... Vi sao lại đối xử với ta như vậy?” Nàng kim chế sự run rẩy, rốt cục ý thức được luồng khí nóng bỏng kia là cái gì, nàng không ngần ngại đầu lên nhìn vào mắt hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt chỉ run giọng hỏi.

Một chút đau lòng bất ngờ ập vào trái tim hấn, cặp mắt Mặc Uyên đau thương như bản thân đang chịu đau đớn, giữ chặt lấy gáy nàng, nhìn thấy đôi mắt nhu nhược bất lực của nàng thì trái tim bắt đầu đau nhức, thở dài một tiếng, để trán lên trán nàng, than nhẹ một tiếng: “Trở lại vương phủ trong vòng bốn canh giờ, thì độc cũng không thể phát tác, không cần lấy sinh mệnh bản thân ra đùa giỡn, nô nhi...”

Bốn canh giờ?

Lạc Cơ Nhi nhắm mắt lại, nàng bỗng nhiên muốn cười, nhưng mở mắt ra, hốc mắt lại ướt át giống như đã từng chảy nước mắt, hoàn toàn mờ mịt.

“Đừng để cho ta có lý do để thương tổn ngươi.” Giọng nói mê hoặc quen thuộc vang lên bên tai, hấn ngậm nút vành tai của nàng, dùng đầu lưỡi hướng về phía trước dải tai bóng bẩy của nàng, “Ta không muốn làm ngươi đau, cho nên, không cần phản kháng ta, biết không?”

Nước mắt tích tụ nơi đáy mắt, nàng gạt đầu, đè nén nỗi chua xót đang dâng lên, không để nước mắt rơi xuống.

Mặc Uyên mở mắt ra, luồn ngón tay vào mái tóc của nàng, chôn đầu của nàng vào trước ngực mình, ôn nhu an ủi.

Đau quá...

Trong lòng rõ ràng đau đớn không thể kiềm chế, nhưng vẫn cho nàng ăn độc

được...

Không kịp hối hận rồi, hần cười khổ, có lẽ hần thương nàng nhiều lắm, càng nhiều vào lúc này đây, thế nhưng...

Trái tim của nàng thì sao?

Liệu có thể giành được nó chăng?

Bầu không khí như là sau cơn mưa, trong lành và se lạnh hơn một chút.

Tích Uyển cung thoang thoảng một mùi hương nhang nhè nhẹ, màn khói lượn lờ tỏa ra từ lư hương, bao phủ toàn bộ điện phủ trong một màn ấm áp và đượm hương.

Một tiểu nha đầu mặc trang phục trong cung đi tới, cung kính nói: “Nương nương, người trong Uyên vương phủ phái đến đã tới, đang ở ngoài điện hầu.”

Đầu ngón tay chơi đùa cùng màn khói với vẻ buồn chán, Uyển phi giật mình, áp chế tim đập nhanh, nhẹ giọng hỏi: “Hắn đâu? Có tới không?”

Hắn?

Tiểu nha đầu có chút căng thẳng mà suy nghĩ một lúc, lúc này mới mở miệng sợ sệt, xấu hổ, cúi đầu nói “Khởi bẩm nương nương... Uyên Vương điện hạ, ngài ấy không có tự mình tới đây.”

Trái tim vừa mới dâng lên, đột nhiên lại vừa rơi phịch xuống.

Trên vầng trán Uyển phi hiện lên một chút cay đắng, có chút suy sụp mà nhìn vào cô gái kiều mỵ trong gương, mặt mày trang điểm xinh đẹp tỉ mỉ, cũng chưa từng có ai đã nhìn qua, chỉ vì, người nàng chờ chưa có tới...

“Biết rồi, ta lập tức đi ra.” Hai tay nàng nắm chặt vạt áo, thấp giọng nói.

Tiểu nha đầu nhu thuận đáp lời, lui người đi ra ngoài.

Vì sao, vì sao chàng không hiểu chứ?

Tay Uyển phi nắm chặt vạt áo, trên vầng trán có sự thống khổ không thôi. Thiếp tìm nhiều lý do chỉ là vì muốn gặp mặt chàng, thâm cung sâu như biển, vì sao chàng liền vứt bỏ một mình thiếp ở chỗ này như vậy...

Vì thế, nàng không ngại đi tìm Hoàng Thượng xin lệnh;

Vì thế, nàng mạo hiểm liều mình đi cầu một tiếng khẩu dụ đó;

Vì thế, nàng bỏ ra mấy canh giờ trang điểm mỹ mạo, rốt cuộc không người nào thương thức...

Trong sự đau đớn, trong đầu bỗng nhiên hiện ra bóng hình tiểu nữ tử kiều mị kia... Uyển phi khẽ giật mình, nàng nhớ tới cô gái nhỏ nhỏ kia, trong nhu nhược lộ ra vẻ bướng bỉnh cương quyết, làm người khác không rời mắt được, thân

mình mình mai của nàng khoác long bào tôn quý, nhưng sắc mặt không có nửa điểm vui mừng...

Trong lòng bỗng nhiên xúc động, nàng liền cảm thấy nguy hiểm, chỉ nghĩ lại ánh mắt của Mặc Uyên ngày hôm đó, khát máu mà khí phách, tàn nhẫn bẻ gãy xương tay tiểu cô nương kia, nàng thấy nhìn mà thấy kinh hãi, nhưng lại sinh ra ảo tưởng, vì sao người ngã vào trong lòng hắn không phải là mình?

....

Một cảm giác e thẹn nhanh chóng nổi lên trong lòng, Uyển phi mở mắt, hoảng hốt một trận, đáng chết, nàng sao lại tự dừng nghĩ đến chuyện này....

Cô gái bên ngoài điện, phòng chừng đợi cũng đủ lâu rồi.

Đứng lên, nàng nhìn xem xét lại chính mình lần nữa, khuôn mặt trang điểm thanh nhã mà không mất vẻ đẹp lộng lẫy, rốt cục mới dần dần yên tâm

Nhẹ nhàng khoan thai, nàng đi ra khỏi nội thất (*phòng ngủ).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Khúc mắc

Mọi người trong cung điện đều bị xua đi hết, Uyển phi thu hồi ánh mắt, cẩn thận đánh giá thân ảnh mặc áo màu nguyệt sắc (*xanh nhạt) quỳ gối giữa điện.

Không hiểu lễ nghi trong cung lắm nên nàng làm chuyện có chút trục trặc, mặt mày lúc này đều hoàn toàn lạnh nhạt, không hề vui sướng, nhưng cũng không hề sợ sệt.

“Người tên là Lạc Cơ Nhi, là người Đằng An?” Nàng giương giọng hỏi.

Lạc Cơ Nhi quỳ gối trên điện, hai đầu gối đã có chút bủn rủn.

Chưa từng quỳ quá lâu như vậy, nàng nháu mày chịu đựng, thân nhiên đáp lại:

“Dạ.”

Một đôi giày thêu chỉ vàng xuất hiện trước mắt, Uyển phi chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn tay ra.

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, nhìn cổ tay có nhiều trang sức nhỏ nhưng xa xỉ của nàng ta, nâng cặp mắt trong veo lên nhìn nàng.

Uyển phi cười yếu ớt, nụ cười che dấu nỗi đau thương nồng đậm: “Bỏ cung hơi cảm thấy mệt, người theo giúp ta ngồi một lát, được chứ?”

Đôi tay mềm mại, vươn về phía nàng.

Hơi chút hoảng hốt, Lạc Cơ Nhi đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt trong lòng bàn tay của nàng ta, tùy ý nàng kéo mình đứng lên.

Còn lúc này trong lòng Uyển phi nổi lên một chút chua xót, cô gái nhỏ này dường như mịn hoặc trời sinh, rõ ràng là thân thể cùng ánh mắt ngây ngô, nhưng lại cũng đều xinh đẹp hơn so với trăm ngàn người đẹp trong cung, giống một đóa hoa anh túc, có độc trí mạng, gây nghiện, muốn giải không được.

“Ngươi biết không? Đây là hương hoa ngọc lan” Uyển phi lẳng lẳng mà dựa vào chiếc sập mềm mại, khẽ ngửi mùi hương trong không khí, trong đôi mắt có nhàn nhạt đau thương chưa bao giờ rút đi, “Trong Tịch Uyển cung, mỗi phòng đều có loại hương này, hương khí tràn ngập trong không khí. Hoàng Thượng từng hỏi ta vì sao, ta chỉ nói là trong lòng ngưỡng mộ cây hoa ngọc lan này, xinh đẹp thanh tịnh, trang nhã động lòng người, nhưng, nguyên do thực sự thì, ta lại chưa từng bao giờ nhắc tới... Ngươi có biết là gì không?”

Lạc Cơ Nhi lẳng lẳng nghe, chậm rãi lắc đầu, sợi tóc vương trên sườn mặt rơi xuống, trong vẻ nhu thuận lộ ra vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Việc này, nàng cũng không biết, càng không có lý do gì muốn biết.

Sự lãnh đạm của nàng làm Uyển phi khẽ giật mình, bàn tay trắng nõn giấu trong tay áo nắm thật chặt, chăm chú nhìn cô gái nhỏ nhỏ, bên môi có ý cười cay đắng “Đó là bởi vì hần thiên vị ngọc lan a... Thế gian ngàn vạn loại hoa xinh đẹp, nhưng chỉ bởi vì hần chỉ yêu loài hoa đó, cho nên ta cũng giống như thế, bỏ không được, yêu cũng không xong, hàng ngày, thật giống như hần còn ở bên cạnh ta, luôn ôn nhu ấm áp, mà không phải như điện phủ trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch mịch, như vườn ngự uyển thâm sâu không thể chạm tới.” Nữ tử dịu dàng kiều mỵ nói với vẻ si ngốc, trong không khí tràn ngập ưu thương không nguôi, làm người ta hít thở không thông.

Lạc Cơ Nhi mở to mắt, cổ tay mảnh khảnh vươn ra khỏi tay áo màu nguyệt sắc, cầm ấm trà bên cạnh lên, che giấu nỗi hoang liêu cùng bi thương trong lòng, rót một chén trà đầy tràn.

“Nương nương nói xong có mệt mỏi không? Muốn uống trà hay không?” Tiếng nói trong trẻo ngây ngô non nớt, hàng mi nàng khẽ run, lãnh đạm hỏi.

Nàng không hề phản ứng làm tinh thần Uyển phi chán nản, hơi chút kinh ngạc nhìn về phía chén trà mới đưa qua, xấu hổ đón lấy, nhưng phát hiện trên cổ tay nàng có một chút ửng đỏ, trên da thịt nõn nà lộ ra thật rõ ràng, ẩn hiện ra ngoài

tay áo...

Cảm giác được ánh mắt nóng rực, Lạc Cơ Nhi có chút không được tự nhiên, muốn thu hồi tay——

“Chờ một chút.” Uyển phi khẽ gọi, bảo nàng dừng động tác.

Trong không khí lượn lờ thoang thoảng hương ngọc lan, trong lòng Uyển phi bị ngờ vực vô căn cứ đè nén có chút đau đớn, buông chén trà ra, cầm lấy cổ tay của nàng.

Lạc Cơ Nhi kinh sợ, đôi mắt trong veo nhìn vị cung phi tôn quý trước mặt, ánh mắt như nai con bị hoảng hồn.

Ngón tay khẽ run, Uyển phi hơi xúc động mà cầm cổ tay nàng, tay kia vén nhẹ tay áo nàng lên, cuộn lên phía trên, rốt cục khi Lạc Cơ Nhi hít sâu một ngụm khí lạnh thì nàng ta nhìn thấy được đáng về cánh tay nàng ——

Trên cánh tay thon dài mảnh khảnh trắng trẻo bóng bẩy, bắt đầu từ bả vai, có rất nhiều dấu hôn rõ ràng trên da thịt, còn cổ tay thì như bị người ta ác độc để lại những vết bầm...

Trong lòng chồng chất ngồn ngộn tầng tầng lớp lớp, sắc mặt Uyển phi trắng bệch, giống như bị một đao nhọn đâm vào tim, đau đớn như bị xé rách!

Vất vả lắm mới chờ được nàng ta buông tay ra, Lạc Cơ Nhi cuống quýt thả tay áo xuống, đứng dậy lui ra phía sau vài bước, trong lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ... Nhưng trong thâm cung này, nàng quá mức thấp hèn, không có bất cứ tư cách gì để trách cứ vị cung phi trước mặt này không phải, chỉ có thể cắn môi dưới chịu đựng, nói với giọng lạnh lùng: “Nương nương thỉnh tự trọng.”

Một tiếng kêu ngấm ngấm chịu đựng, Uyển phi vốn đang sửng sốt hoàn hồn lại, sắc mặt trắng bạch vẫn như trước, chỉ là nháy mắt không khống chế được đã làm nàng mất sự ung dung cùng tôn quý, trở nên giống như một nữ tử tầm thường, vì tình yêu mà đến không thể kiềm chế được nỗi đau lòng.

“Hắn đã nói, kiếp này trừ ta ra, hắn sẽ không yêu bất cứ một nữ nhân nào nữa... Hắn đã nói...” Đầu ngón tay bấm chặt lòng bàn tay, nhưng không thấy đau, nước mắt ảm áp tràn đầy đôi mắt, “Năm đó, Hồ Duệ tộc thường xuyên quấy nhiễu, hắn chỉ có 17 tuổi, liền khoác thêm áo giáp chém giết ở chiến trường, hắn đã nói, chờ hắn đắc thắng trở về sẽ cầu xin tiên hoàng tứ hôn, hắn vì ta ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng có thể không tranh, dù cho ả cư cũng không sao cả, nhưng... đều là bởi sự kiện kia... đều là bởi sự kiện kia!” Uyển phi cứ thế nói, đắm chìm trong ánh sáng nụ cười của người thiếu niên 17 tuổi,

không thể tự thoát ra được...

Đôi mày thanh tú nhướng lên, Lạc Cơ Nhi nhìn người con gái buồn bã ủ dột kia, trong lòng cuộn cuộn dâng trào nhiều cảm xúc ——

Nàng nghe không hiểu lời của nàng ta, nàng không tưởng tượng được dáng vẻ nam tử thân nhung trang, ưng thuận hứa hẹn với người con gái yêu dấu, nàng chỉ nhớ rõ bầu trời Đàng An vì nam tử tàn bạo đó mà trở thành đỏ rực, dùng thắng lợi xâm chiếm bằng máu để đổi lấy vinh hoa cùng hôn quyền, nàng khinh thường, lại càng không đếm xỉa!

Không khí yên tĩnh làm Uyển phi khẽ giật mình, nàng nâng đôi mắt chan chứa lệ, chăm chú nhìn cô gái nhỏ nhắn kia. Nàng ấy trước sau đều lẳng lặng đứng thẳng, cho dù nàng có như thế nào thì nàng ấy vẫn bất động như cũ, giống như trong điện này không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho nàng có nửa điểm dậy sóng, cả người nàng có sự mị hoặc khiến người ta trở nên đui mù, làm người ta hít thở không thông...

“Vì sao ngươi lại bình tĩnh như thế? Ngươi biết rõ ta nói tới ai, chẳng lẽ cũng không đau lòng một chút nào?” Giọng nói ôn nhu của Uyển phi bỗng nhiên vút cao, trong lòng kích phát sự không cam lòng.

Đôi mắt trong veo hoàn toàn lạnh nhạt thản nhiên, Lạc Cơ Nhi chăm chú nhìn nàng ta: “Ta không tìm ra lý do phải đau lòng, thật xin lỗi, nương nương tình thâm ý trọng, Cơ Nhi không thể cảm động lây.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cái tát

Khẽ giật mình, không thể kiềm chế mà thấp giọng cười nhạo, Uyển phi thu lại vẻ chật vật của mình, để nước mắt lưu lại quanh vành mắt, “Ngươi là cố ý khoe khoang với ta sao? Ta không chiếm được gì đó, ngươi cũng không may may để ý, ngay cả ngươi cũng cảm thấy, ta đây là một sủng phi mà thật bi ai, đúng không?!”

Lời nói sắc nhọn, mà không hiểu để làm gì, lượn lờ bên người nàng như sương khói trong lư hương.

Trái tim, rớt cục đau đốn dữ dội...

Không biết gió ở đâu thổi tới, làm bay mái tóc dài mềm mại của nàng, phẩy nhẹ trên hai gò má của nàng, Lạc Cơ Nhi nâng mắt lên, ánh mắt âm nhu bao phủ nữ tử tôn quý: “Nương Nương có cái gì đáng để bị ai sao? Là bị hủy gia viên, người thân đều đã chết sao? Là áo rách quần manh, bụng ăn không no sao? Nương Nương hưởng qua vài ngày không một giọt nước chưa? Nếu như chưa, xin không cần nói với ta cái gì bị ai, sẽ chỉ làm ta lại càng không quan tâm.”

Áp chế suy nghĩ, trong vành mắt dâng lên óng ánh, nàng đậm mặt như một khối băng lạnh trắng nõn, xương ngón tay đã siết lại đến trắng bệch, đau không thể chịu nổi.

“Ngươi ——!” Tức giận tới độ làm Uyển phi trong nháy mắt từ trên chiếc sập mềm mại đứng thẳng lên, hai tay phát run, vẻ dịu dàng thường ngày biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, “Ngươi dám trả lời với bản cung theo kiểu này sao?!”

Tựa như một bông tuyết liên (*sen tuyết) giữa gió lạnh thanh tĩnh và âm u, ánh mắt nàng lạnh như băng thán nhiên nhìn chăm chú nữ tử tôn quý, không nói được lời nào.

“A...” Uyển phi giận quá hóa cười, “Ngươi cho rằng nơi này vẫn là Đàng An sao? Ngươi còn là công chúa sao?! Nếu không phải bởi vì hấn lưu ngươi tại bên ngươi, Bản cung cũng lười liếc mắt đến ngươi một lần! Nơi này là hoàng cung của Lạc Anh quốc, đến phiên một tên nô lệ chiến bại như ngươi trả lời, vênh mặt hát hàm với bản cung sao?” Trút ra tất cả tức giận, vang vọng khắp tòa cung điện.

Đôi mắt trong veo trộn lẫn sắc bén, vẫn là hoàn toàn lạnh nhạt như trước, ngón tay Lạc Cơ Nhi siết chặt vào trong lòng bàn tay, dùng hơi chút đau đốn để khiến mình thanh tĩnh lại, “Thật sao? Nếu ta chỉ là nô, Nương Nương cần gì phải so đo với ta? Nương Nương ở trước mặt ta rung rung khóc nức nở, ta thấy thương hại, không ngờ như vậy là đã hạ thấp thân phận?”

“Bốp ——”

Trong đại điện, tiếng bạt tai lạnh lạnh mà hung ác, làm lòng người kinh sợ.

Bên trái mặt bị đau đốn bỗng rất, còn có vài vết cào đỏ bầm, nàng có chút không ngờ rằng một cái tát này, tới nhanh và hung ác như thế, làm nàng trốn cũng không kịp.

Một tát này dùng lực hết toàn thân, Uyển phi bắt giác sừng sốt, cảm giác lòng

bàn tay mình run lên, cảm thấy rõ ràng thật đau đớn.

Nàng rút cuộc lại không khống chế được như thế, đánh người của hắn...

Trong đại điện, là tiếng lẳng lẳng thờ dốc, mang theo từng đợt từng đợt đau đớn nhẹ, lan tràn trên không trung.

Nhìn vết đỏ trên mặt nàng không rõ lắm nhưng vẫn còn lại như trước, trong lòng

Uyển phi bỗng bối rối, nàng nghĩ tới Mặc Uyên khi nhìn thấy màn này sẽ có cảm

tưởng thế nào, nàng ở trong lòng hắn luôn luôn là cô gái dịu dàng như nước,

nàng...

Tinh thần lập tức rối loạn, Uyển phi gắng hết sức ngăn chặn cơn tức giận cùng

khủng hoảng chưa tiêu, lạnh lùng nhìn nàng: “Dám nói chuyện với Bản cung như

vậy, một cái tát còn là nhẹ, nếu là Hoàng Thượng nghe được, người ngay cả

tính mạng cũng không giữ được.”

Một cái tát này, ác độc tàn nhẫn, Lạc Cơ Nhi có thể cảm nhận được trong cổ

họng dâng lên vị ngọt, dường như một chút tơ máu đã tràn ra.

Không mở miệng giải thích nữa, nếu như nàng chỉ là một nô tài ngu xuẩn bên

cạnh phi tử để bị trút giận, như vậy, nàng căn bản không xứng để so đo tính

toán với nàng ta.

Nhưng mà, một luồng nóng rực từ dưới bụng truyền đến, mang theo đôi chút

cảm giác đau đớn, tập kích toàn thân!

“A...” Lạc Cơ Nhi nhíu đôi mày thanh tú, cảm giác được cơn đau đớn kia,

giống như là điễm báo bão tố đã đến, làm nàng hơi chút kinh hãi ——

Đã qua bốn canh giờ rồi sao? Vì sao đột lại phát tác nhanh như vậy?

“Nếu như trở lại vương phủ, dấu vết trên mặt người, giải thích thế nào?” Cố

gắng trấn tĩnh, Uyển phi lãnh đạm hỏi, ánh mắt cũng không nhìn nàng.

Lạc Cơ Nhi có chút hoảng hồn, mu bàn tay hơi lạnh ôm lấy da thịt trên má trái,

đau đến hơi chút khó thở, lúc này mới cảm thấy trên mặt một mảng bỏng rát, đã

sưng đỏ lên.

“Nương Nương muốn ta giải thích như thế nào, có thể nói thẳng.” Đôi mày

thanh tú nhướng lên, tiếng nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một tia

khác thường —— đã không còn nhiều thời giờ để lãng phí, nàng nóng lòng trở

lại vương phủ, dưới bụng đau râm ran làm nàng lo sợ, lần đầu nàng chờ mong

được trở lại bên cạnh hắn như thế...

Uyển phi sắc mặt trắng bệch, đi đến trước mặt nàng, bắt đắc dĩ cúi thấp người

xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt non nớt nhưng xinh đẹp này: “Chuyện hôm

nay, là Bản cung đường đột, nhưng ngươi phải biết rằng...” Trên mặt nàng ta lại nổi lên ưu sầu, điềm đạm đáng yêu, “Ta là vì quá mức để ý hấn nên mới như vậy, người trong hoàng cung bụng dạ khó lường, ta là một nữ nhi, không thể tự bảo vệ mình, càng không cách nào bảo toàn người nhà của ta. Đạo ở đời được sung ái là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu. Nếu như không có hấn, ta vốn không có nửa điểm hi vọng, hơn nữa... Hấn luôn luôn yêu ta, cho dù là nhất thời xúc động mà chắm mắt người con gái khác, ta cũng tin tưởng trái tim hấn chưa từng thay đổi, chuyện này... ngươi hiểu chứ?”

Nhất thời xúc động, chắm mắt người con gái khác...

Trên mặt trắng nõn hiện lên một tia đau đớn, trong lòng Lạc Cơ Nhi nổi lên ý cười cay đắng, giống như ngày hôm qua, nam tử kia miết mài treu đùa trên người nàng, nàng nhắc nhở chính mình, là một thể thân, không nên kiêu ngạo ương ngạnh đi?

Dưới bụng truyền đến cơn đau nhói nhói càng rõ ràng hơn, nàng nhúu mày, cũng không muốn tranh cãi gì nữa.

“Đã biết ý tứ của Nương Nương rồi, ta sẽ chuyển lời như vậy.” Nàng không muốn nhiều lời, thâm nghĩ phải nhanh chóng rời đi...

“Hoàng Thượng giá lâm——”

Thanh âm bén nhọn ngân nga, vang lên ngoài cửa Tích Uyển cung, chấn động làm hai người trong điện đều cả kinh!

Bỗng chốc hoảng sợ, sắc mặt Lạc Cơ Nhi trắng bệch vài phần, mà Uyển phi bên cạnh lại càng giật mình một cái, rất nhanh mà sửa sang lại vạt áo, xóa hết dấu vết từng khóc nức nở trên khóe mắt đi, trong nháy mắt trên mặt đã hiện lên vẻ tươi cười.

Tiếng bước chân đằng sau càng ngày càng gần hơn, Uyển phi vòng qua thân mình suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, dịu dàng hành lễ: “Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng...”

Trên mặt nam tử tuần lẫm khí phách hiện lên nụ cười nhợt nhạt, rảo bước tiến vào đại điện, lúc nhìn thấy nàng, bỗng chốc vẻ tươi cười càng sâu hơn, đưa tay ra đỡ: “Ái phi không cần đa lễ, hôm nay trẫm hạ triều sớm, liền đến thăm, khí sắc Uyển nhi có hơi kém, nguyên nhân là trách trẫm mấy ngày không đến thăm sao?”

Uyển phi đỏ mặt lên, cười có chút bối rối, hơi cúi người: “Uyển nhi nào dám trách Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lại giễu cợt nô tì rồi...”

“Ha ha ha...” Tiếng cười sang sảng, vang vọng trong đại điện.

Dưới đầu gối giống như phát lạnh, Lạc Cơ Nhi nhớ tới thân ảnh nam tử tôn quý uy nghiêm kia ngày ấy, cảm giác bức bách sau lưng làm nàng xoay người lại một cách khó khăn, nhanh nhẹn quỳ xuống, không mở miệng, cũng không có bất cứ động tác nào, mặc cho hai người trong điện hỏi han nhau ân cần

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Gặp lại đế vương

Rốt cục cũng ý thức được trong điện một thân nguyệt sắc (*xanh nhạt) xinh đẹp

kia, Mặc Húc chau mày, “Hôm nay ái phi có khách?”

Uyển phi giật mình, thần nhiên giải thích: “Là một tiểu nô tì trong Uyên vương phủ, lần trước thần thiếp thấy thích, liền xin Uyên Vương điện hạ mời nàng đến, trùng hợp thay Hoàng Thượng lại thấy, Hoàng Thượng nếu như không thích, thần thiếp bảo nàng trở về cũng được.”

Tiểu nô trong Uyên vương phủ...

Chỉ mấy chữ ít ỏi rõ ràng, trong lòng Mặc Húc liền nổi lên từng đợt sóng nhẹ...

Đôi mắt hẹp dài của hắn chăm chú nhìn thân ảnh im lặng kia, bỗng nhiên nhớ tới một mùi hương đã mấy ngày nay quanh quẩn trong lòng kia, tuy nhạt, nhưng không hề tan đi... Hắn neoh mắt lại đi đến trước mặt nàng, càng đến gần, cảm giác ấy liền càng thêm mãnh liệt.

Đêm ấy, ánh trăng trên người, nước da tuyết trắng

Hắn nhớ nàng đã run rẩy hoảng sợ trong lòng mình, nhuyễn ngọc ôn hương, khiến hắn không khống chế được, suýt nữa thì cứ như vậy buông lơi bản thân.

Nữ tử kia giống như cây anh túc khiến người si mê, im lặng quỳ, giống như lần đầu gặp nàng. Hắn nhớ rõ trong gió lạnh nàng không thể che đậy thân thể bởi quần áo đã bị tàn phá, và khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp non nớt nhưng quật cường, nàng luôn là vậy, cho dù im lặng đứng giữa đám đông, trong nháy mắt cũng có thể cướp đi hơi thở của hắn.

“Thì ra là người”. Hắn khẽ giọng ní non, môi nở nụ cười nghiền ngẫm, trong mắt hắn chưa từng có sự ôn nhu, bao phủ nữ tử nhỏ bé kia.

Đầu lông mày có chút buồn bực, Uyển phi lạnh giọng nhắc nhở: “Thấy Hoàng

thượng, ngay cả nói cũng không nói sao? Cho dù thế, cũng vẫn phải thỉnh an chứ, người cho rằng...”

Khẽ nhấc tay, trong mắt Mặc Húc hiển hiện ánh nhìn sâu xa, ngăn lời nàng lại.

Lời nói Uyển phi nghẹn lại trong cổ họng, có hơi trở mắt nhìn hấn——hấn chưa bao giờ làm vậy, nàng chẳng qua chỉ quở trách một nô tài có hai câu, đã bị cắt ngang rồi.....

“Trên điện rất lạnh, không cần quỳ”. Hấn thân nhiên nói, cứ như bị mê hoặc, chờ nàng ngẩng đầu. Mấy ngày không gặp, hấn lại có chút nhớ nhung ánh mắt trong suốt kia...

“Tạ Hoàng Thượng.” Có hơi khó khăn mà thốt lên mấy chữ, Lạc Cơ Nhi đứng đây, cúi đầu, cũng không nhìn thẳng người nam tử uy nghiêm khiếp người trước mắt.

Một mùi hương nhẹ dịu phảng phất quanh mũi nàng, Mặc Húc nháy mắt búng tỉnh, không biết có phải nguyên nhân từ huân hương trong điện này hay là cái khác. Không thấy rõ mặt nàng, Mặc Húc có chút ảo não, nhưng giật mình thấy khuôn mặt trắng nõn của nàng nháy mắt ửng đỏ, thật là bất mắt.

Cử chỉ điên rồ, hấn vươn tay, tìm được cằm của nàng, khiến nàng khẽ chau mày trốn tránh, cố ý chậm rãi nâng mặt của nàng lên, rốt cục thấy được một hồ nước trong suốt, hơn nữa đồng thời, thấy vết đỏ xuất hiện trên mặt trái nàng, hấn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm.....

“Sao lại thế này?” Hấn lạnh lùng hỏi, đúng lúc tiến vào điện với tâm trạng khó chịu, cơn tức giận nổi lên trong lòng.

Uyển phi nháy mắt bối rối, nấp sau lưng nam tử kia, thần sắc có hơi e ngại nhìn sắc mặt lạnh lùng của Lạc Cơ Nhi, nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay.

Nàng đang căng thẳng, trên người vị thiên tử này tự nhiên có hơi thở uy hiếp khiến nàng nháy mắt hít thở không thông...

Bình tĩnh né tránh sự đụng chạm của hấn, Lạc Cơ Nhi lãnh đạm từng bước lùi về phía sau, “Vào cửa không cần thận quan sát, thật không ngờ rõ ràng như vậy...” Cuối cùng, để lại một câu, “Cơ Nhi biết sai, không nên để Hoàng Thượng lo lắng.”

Nàng không muốn có quan hệ gì với hấn, trực giác nói cho nàng đây là một vị đế vương nguy hiểm, ngay cả đụng chạm nàng cũng không muốn

Chương 57: Độc phát

Bọn họ xem nàng là cái gì?

Cầm cơ? Ca nữ?

Chỉ vì nàng nước mắt nhà tan, chỉ có thể ở địch quốc tham sống sợ chết, khiến bọn họ không kiêng nể gì mà làm nhục nàng như vậy sao? !

Cảm giác đau đớn mãnh liệt giã vò trong lòng, Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu, ánh mắt thanh vắng nhuốm vài phần thống khổ, nàng nhìn thẳng vào nữ tử dịu dàng dựa sát vào lưng vị đế vương kia, đứng thẳng lưng, môi nở nụ cười lạnh lùng yếu ớt không hợp với tuổi thật: “Nurong Nurong muốn ta làm cái gì, không ngại nói thẳng.”

Uyển phi gạt mình, bị khí thế như vậy làm hơi chút kinh sợ, nhưng vẫn là cười một tiếng, phân phó người hầu: “Mang đàn của ta lại đây.”

Trong đại điện thanh vắng, có tiếng người hầu ngoan ngoãn đáp lại.

Chỉ chốc lát, đàn đã được mang lên.

Mặt đàn màu nâu, dây đàn được kéo căng, phong vị cổ xưa, đẹp và tinh mịch vô cùng.

Lạc Cơ Nhi đảo mắt nhìn cây đàn quý giá kia, thoáng bừng tỉnh, liền cảm thấy con nóng rực dưới bụng càng thêm chút kịch liệt, giống như đang thúc giục độc được phát tác, sắc mặt nàng hơi trắng bệch, chỉ hy vọng như vậy có thể sớm một chút chấm dứt việc làm khó dễ này, nàng không muốn, cũng không thể, ở trong hoàng cung lại bị người ta nhìn thấy bộ dạng chật vật nhất của mình.

Mặc Húc nheo mắt đánh giá nàng, trong lòng như có một mảnh cỏ lau yên tĩnh mon trón, dần dần sa vào thân ảnh thanh tĩnh đẹp đẽ kia .

“Đàn khúc nào cũng được, Hoàng Thượng mệt, cần tĩnh tâm...” Bẻ lại cổ áo cho đế vương, Uyển phi ôn nhu cười nhạt, muốn hấp dẫn ánh mắt của đế vương, nhưng thấy chỉ phí công, cổ tay mảnh khảnh có chút xấu hổ ngưng lại ở giữa không trung.

Hít một hơi thật sâu, che giấu đi ngọn lửa hơi đau đớn ở dưới bụng, Lạc Cơ Nhi lãnh đạm nói: “Được.”

Sấn tay áo thuần trắng lên đến khuỷu tay, để lộ ngón tay trắng nõn tinh tế, nàng

chạm rãi ngồi xuống, lọn tóc đen phát phơ lượn lờ trên dây đàn, toàn bộ người tựa như tiên nữ trong nắng sớm. Nàng chăm chú, ngón tay mon trớn dây đàn, dùng ngón út nhẹ nhàng gảy một cái, dây đàn phát ra tiếng vang trầm thấp thanh u, tức thì vang vọng khắp nơi.

Đôi bàn tay như lay động tiếng lòng, tiếng đàn kia ngân vang, kéo dài, thoang thoang tỏa ra nỗi đau thương, nhưng ở bên trong đau thương lại có hương vị không nói rõ được, như là bi tráng, hoặc như là kháng cự, đôi mắt trong suốt kia của nàng, khiến người ta không thể rời mắt...

Đại điện yên tĩnh, chỉ còn tiếng đàn.

Lạc Cơ Nhi đàn đến độ thất thần, nàng bỗng nhiên nhớ tới thời gian đã đánh mất, mọi thứ ở Đằng An, nàng mười tuổi bướng bỉnh lại yếu đuối, không nỡ đánh đàn làm thương ngón tay luôn lười biếng, thường nghịch ngợm khiến phụ hoàng nhíu mày, chỉ cần nàng ngon ngọt cầu xin, mảy phụ hoàng liền giãn ra, sang sảng cười to, ôm lấy cả người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, kết quả, vẫn là học đàn, đơn giản bởi vì Đằng An là nơi của âm luật, đây là môn học tu thân của nữ nhi Đằng An...

Hải đồng mười tuổi, đầu ngón tay trắng nõn...

Nàng không nhớ rõ lắm, các nhạc sĩ tránh ở ngoài cửa, nghe lên tiếng đàn kia, nghe đến ngây ngốc, cũng không chịu hồi cung...

Trong lồng ngực như là bị cái gì bóp nghẹt, nổi lên một chút ghen tị, dây đàn trước mắt nàng có chút mơ hồ, nhưng rõ ràng đây là hậu cung của Lạc Anh Quốc, nước mắt sinh sôi chỉ có thể bị bức trở về, nàng chỉ đem đau thương ngân nga trong tiếng đàn, làm một hồi mộng u oán đi...

Mặc Húc không nói lời nào, lãnh đạm tĩnh tọa trên nhuyễn tháp.

Nữ tử ngây ngô kia hơi có vẻ non nớt, gương mặt nhìn nghiêng che kín một tầng ánh sáng lãnh đạm, hần chính là xem, liền cảm ứng được sự đau thương của nàng, sâu sắc mãnh liệt. Hần muốn bắt giữ ánh mắt của nàng, nhưng phát hiện mắt nàng sụp xuống, không nhìn bất cứ người nào, ngón tay hần hơi chút khấn trương, đáy lòng liền dấy lên nhè nhẹ từng đợt từng đợt không cam lòng...

Bỗng nhiên, hần đứng dậy, tùy tiện vút ngoại bào xuống nhuyễn tháp, đi về phía nàng.

Uyển phi kinh hãi, đưa tay tiếp lấy y bào, khẽ gọi: “Hoàng Thượng...”

Hần không dừng bước.

Uyển phi có chút hoảng hốt nhìn phía hấn đi đến, lòng bất giác trở nên căng thẳng, buông y bào kia ra, cũng từ nhuyễn tháp đứng dậy.

Nàng không muốn có quan hệ gì với hấn, trực giác nói cho nàng đây là một vị đế vương nguy hiểm, ngay cả đụng chạm nàng cũng không muốn.

Mùi thơm ngát kia biến mất trong nháy mắt, chỉ lưu lại vài phần lạc trong khoảng không.

Mặc Húc chăm chú nhìn nữ tử nhỏ xinh nhưng lãnh đạm kia, tay áo màu xanh nhạt giữ mình khiến nàng càng thanh tịnh xinh đẹp hơn, mỗi một lần nhìn thấy nàng thì nàng đều thăm hại như vậy, nhưng lúc này đây, sự lạnh lùng của nàng lại khơi mào ham muốn chinh phục của hấn... Nàng dường như đã quên bộ dạng chính mình gãy dựa khóc nức nở dưới thân hấn, nhưng mà, không sao cả, hấn có đủ thời gian khiến nàng nhớ lại cảnh tượng ấy...

“Hoàng Thượng vừa mới hạ triều, nhất định là một môi, thần thiếp nơi này giúp người giải tỏa một chút, được chứ?”

Một đôi tay ôn nhu vươn ra nắm bóp, Mặc Húc hạ mắt, cảm nhận được bàn tay Uyển phi ôn nhu di động trên bờ vai của hấn, ôn nhu xoa lên trước y phục của hấn... Quay đầu lại, nhìn thấy lúm đồng tiền của nàng mà dường như thấy ấm lòng... Hấn bỗng nhiên liền mất đi hứng thú đối với khiêu khích rõ ràng này, trên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt nhưng không hề có độ ấm: “Được.”

Sáng sớm, đại điện, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Nam tử tuấn lãng kia cỡi ngoại bào ra, nửa nằm ở trên nhuyễn tháp, tay chống đầu, tựa như con hùng sư đang nhắm mắt ngủ say.

Nữ tử ôn nhu đưa tay tới tới lui lui trên vai hấn, lực đạo vừa phải nhẹ nhàng xoa bóp, không dám làm hấn bực tức, lại càng không dám nghỉ tay.

Lạc Cơ Nhi đứng nhìn từ xa, ánh mắt lãnh đạm mà mĩa mai, cái phi tử kia vừa mới khóc như mưa nhớ nhung một nam tử khác rất chi là ưu thương, nay lại vạn phần phục tùng đế vương đang ngồi bên cạnh kia, ôn hương nhuyễn ngọc mà tập trung hầu hạ...

Nóng rát trên mặt vẫn chưa rút đi, nàng cup mi mắt xuống, nhàn nhạt sự mĩa mai, trên đời này, vì sao lại có nhiều người dễ thay đổi như vậy?

Giống như cảm thấy được mùi vị mĩa mai trong không trung, Mặc Húc mở mắt, trông thấy thân ảnh nàng ở chỗ cửa điện kia, bóng lưng nàng ôn nhu mà lặng im, ánh mắt hờ hững nhìn mặt đất, tâm đã không biết bay tới nơi nào...

“Trẫm nghe nói, người Đằng An đều yêu thích nhạc cụ, địa vị nhạc sĩ trong cung đình rất cao, thật có việc này sao?” Hấn thân nhiên mở miệng, mắt nhìn chăm

chăm vào thân ảnh kia.

Uyển phi dùng tay, tìm đập thỉnh thoảng, nàng vừa mới nhìn hấn tập trung nghỉ ngơi, còn đang đoán hấn đang suy tư điều gì, chưa từng nghĩ... chưa từng nghĩ, hấn mở to mắt, nhưng lại chỉ ngóng nhìn cái người con gái nhỏ nhắn thanh tịnh đẹp đẽ im lặng ở cửa đại điện kia...

“Phải.” Chuyện xưa nói đau, trong mắt Lạc Cơ Nhi tràn ngập đau thương, nhưng ngữ khí vẫn đậm mạc như trước.

Bên môi ngăn lại một chút ý cười, Mặc Húc gạt bỏ đôi tay nữ tử trên vai, chậm rãi ngồi dậy, thản nhiên chăm chú nhìn nàng.

Giống như nhìn ra ý đồ của hấn, Uyển phi nhìn Lạc Cơ Nhi, mở miệng cười nhạt, “Hiếm khi Hoàng Thượng hôm nay có nhã hứng, bỗng nhiên nhớ tới một ca khúc Đằng An... Cơ Nhi người là công chúa Đằng An, âm luật cơ bản, chắc hiểu được chứ?”

Lạc Cơ Nhi hơi khẽ chấn động, huyết sắc trên mặt dần dần mất đi, nàng mắt lên, nhìn hai người trên thuyền thấp

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Độc phát (TT)

Bọn họ xem nàng là cái gì?

Cầm cơ? Ca nữ?

Chỉ vì nàng nước mắt nhà tan, chỉ có thể ở địch quốc tham sống sợ chết, khiến bọn họ không kiêng nể gì mà làm nhục nàng như vậy sao? !

Cảm giác đau đớn mãnh liệt giày vò trong lòng, Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu, ánh mắt thanh vắng nhuốm vài phần thống khổ, nàng nhìn thẳng vào nữ tử dịu dàng dựa sát vào lưng vị đế vương kia, đứng thẳng lưng, môi nở nụ cười lạnh lùng yếu ớt không hợp với tuổi thật: “Nương Nương muốn ta làm cái gì, không ngại nói thẳng.”

Uyển phi giật mình, bị khí thế như vậy làm hơi chút kinh sợ, nhưng vẫn là cười một tiếng, phân phó người hầu: “Mang đàn của ta lại đây.”

Trong đại điện thanh vắng, có tiếng người hầu ngoan ngoãn đáp lại.

Chỉ chớp lát, đàn đã được mang lên.

Mặt đàn màu nâu, dây đàn được kéo căng, phong vị cổ xưa, đẹp và tinh mịch vô cùng.

Lạc Cơ Nhi đảo mắt nhìn cây đàn quý giá kia, thoáng bừng tỉnh, liền cảm thấy con nóng rực dưới bụng càng thêm chút kịch liệt, giống như đang thúc giục độc được phát tác, sắc mặt nàng hơi trắng bệch, chỉ hy vọng như vậy có thể sớm một chút chấm dứt việc làm khó dễ này, nàng không muốn, cũng không thể, ở trong hoàng cung lại bị người ta nhìn thấy bộ dạng chật vật nhất của mình.

Mặt Húc nheo mắt đánh giá nàng, trong lòng như có một mảnh cỏ lau yên tĩnh mon trốn, dần dần sa vào thân ảnh thanh tĩnh đẹp đẽ kia .

“Đàn khúc nào cũng được, Hoàng Thượng mệt, cần tĩnh tâm...” Bê lại cổ áo cho đế vương, Uyển phi ôn nhu cười nhạt, muốn hấp dẫn ánh mắt của đế vương, nhưng thấy chỉ phí công, cổ tay mảnh khảnh có chút xấu hổ ngưng lại ở giữa không trung.

Hít một hơi thật sâu, che giấu đi ngọn lửa hơi đau đớn ở dưới bụng, Lạc Cơ Nhi lãnh đạm nói: “Được.”

Sấn tay áo thuần trắng lên đến khuỷu tay, để lộ ngón tay trắng nõn tinh tế, nàng chậm rãi ngồi xuống, lọn tóc đen phát phơ lượn lờ trên dây đàn, toàn bộ người tựa như tiên nữ trong nắng sớm. Nàng chăm chú, ngón tay mon trốn dây đàn, dùng ngón út nhẹ nhàng gảy một cái, dây đàn phát ra tiếng vang trầm thấp thanh u, tức thì vang vọng khắp nơi.

Đôi bàn tay như lay động tiếng lòng, tiếng đàn kia ngân vang, kéo dài, thoang thoang tỏa ra nỗi đau thương, nhưng ở bên trong đau thương lại có hương vị không nói rõ được, như là bi tráng, hoặc như là kháng cự, đôi mắt trong suốt kia của nàng, khiến người ta không thể rời mắt...

Đại điện yên tĩnh, chỉ còn tiếng đàn.

Lạc Cơ Nhi đàn đến độ thất thần, nàng bỗng nhiên nhớ tới thời gian đã đánh mất, mọi thứ ở Đàng An, nàng mười tuổi bước bình lại yếu đuối, không nỡ đánh đàn làm thương ngón tay luôn lười biếng, thường nghịch ngợm khiến phụ hoàng nhíu mày, chỉ cần nàng ngon ngọt cầu xin, phụ hoàng liền giãn ra, sang sảng cười to, ôm lấy cả người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, kết quả, vẫn là học đàn, đơn giản bởi vì Đàng An là nơi của âm luật, đây là môn học tu thân của nữ nhi Đàng An...

Hai đồng mười tuổi, đầu ngón tay trắng nõn...

Nàng không nhớ rõ lắm, các nhạc sĩ tránh ở ngoài cửa, nghe lên tiếng đàn kia, nghe đến ngây ngốc, cũng không chịu rời cung...

Trong lòng ngực như là bị cái gì bóp nghẹt, nổi lên một chút ghen tị, dây đàn trước mắt nàng có chút mơ hồ, nhưng rõ ràng đây là hậu cung của Lạc Anh Quốc, nước mắt sinh sôi chỉ có thể bị bức trở về, nàng chỉ đem đau thương ngân nga trong tiếng đàn, làm một hồi mộng u oán đi...

Mặc Húc không nói lời nào, lãnh đạm tĩnh tọa trên nhuyễn tháp.

Nữ tử ngây ngô kia hơi có vẻ non nớt, gương mặt nhìn nghiêng che kín một tầng ánh sáng lãnh đạm, hẳn chính là xem, liền cảm ứng được sự đau thương của nàng, sâu sắc mãnh liệt. Hắn muốn bắt giữ ánh mắt của nàng, nhưng phát hiện mắt nàng sụp xuống, không nhìn bất cứ người nào, ngón tay hắn hơi chút khấn trương, đáy lòng liền dấy lên nhè nhẹ từng đợt từng đợt không cam lòng...

Bỗng nhiên, hắn đứng dậy, tùy tiện vút ngoại bào xuống nhuyễn tháp, đi về phía nàng.

Uyển phi kinh hãi, đưa tay tiếp lấy y bào, khẽ gọi: “Hoàng Thượng...”

Hắn không dừng bước.

Uyển phi có chút hoảng hốt nhìn phía hắn đi đến, lòng bất giác trở nên căng thẳng, buông y bào kia ra, cũng từ nhuyễn tháp đứng dậy.

Lặng lặng đi tới phía trước đàn, hắn chuyên chú nhìn dáng vẻ của nàng, tỏa ra khí tức đế vương.

Bỗng nhiên, tiếng đàn bắt đầu dồn dập.

Giống như một âm điệu được cất cao, bỗng nhiên lao vào giữa không trung, dây đàn nín lòng người, đầu ngón tay nàng khẽ động, dây đàn kia phát ra tiếng vang sâu sắc, như khóc như oán, cao vút trộn lẫn trầm thấp, giống như bị bức ra từ trong lòng, khiến người ta toàn thân máu đều sôi trào dâng lên.

“Từ khúc này... tên gọi là gì?”

Đôi môi hắn không nhin được khẽ mở, hỏi.

Ngón tay Lạc Cơ Nhi không ngừng lại, cặp mắt mông lung ướt át bị hàng mi dài che phủ, một lúc lâu, nàng mới đáp: “Quốc Thương”

Quốc trong vong quốc, Thương trong thương cung.

Từ khúc này, tên là Quốc Thương.

Mặc Húc nhú mày, còn Uyển phi phía sau sắc mặt bỗng thay đổi, tức giận trách móc một tiếng: “Lón mặt!!”

Dám ở trong hậu cung đàn loại khúc này, điều tang vong quốc, bi thương rơi

nước mắt, quả thực là khi quân đại tội vũ nhục hoàng thất!

Tay nàng, vẫn không ngừng như trước.

Đầu ngón tay bắt đầu đau, đơn giản là dùng sức quá mức, nàng đem đầy bi thương phần nộ trút xuống dây đàn... Bọn họ hy vọng nàng có thể đàn cái gì?

Tiếng oanh ca tiếng yến hót hay là nhi nữ tình trường? Nhưng mà giờ phút này trong lòng nàng, chỉ có hận, chỉ có bi, cũng có sự phản kháng vô lực, đau lòng cùng bất đắc dĩ...

Đủ rồi, ngưng dừng lại cho Bản cung!” Uyển phi lớn tiếng quát tháo, sắc mặt trắng bệch——

Trong cung điện của nàng truyền ra loại tiếng đàn này, hơn nữa là nàng bảo nàng ta đàn tùy ý, nếu thật sự bôi nhọ tôn nghiêm hoàng thất, chính nàng cũng khó thoát khỏi liên can...

“Tĩnh——!” Một tiếng cuối cùng vang lên, tiếng đàn bỗng im bất! !

Ngón tay đau xót, Lạc Cơ Nhi giặt mình, hoảng hốt nhìn thấy một dây đàn bị đứt, dây đàn kéo căng bắn vào ngón tay, lưu lại một vết tơ đỏ...

Âm cuối tiếng đàn quanh quẩn vang vọng, thật lâu không thể tiêu tán được...

Trong lòng Uyển phi cực kỳ rối loạn, có chút kinh hãi nhìn lưng vị đế vương đột nhiên trở nên lạnh lùng cứng đờ, cuồng quật quỳ xuống: “Hoàng Thượng bót giận! Là tiểu nô này không hiểu quy củ, nô tì không biết nàng sẽ đàn ra khúc như vậy, vũ nhục hoàng thất, mong Hoàng Thượng trách phạt!”

Cặp mắt thâm sâu, càng trầm ngâm hơn, nhưng là ôn nhu như nước nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp thanh tịnh như tuyết ở trước đàn kia, không nói được lời nào.

Như là bị giọng nói sắc nhọn đâm đến, Lạc Cơ Nhi lãnh đạm hướng phi tử quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, đang muốn đứng lên, đột nhiên, dưới bụng truyền đến một trận đau giống như xé rách!

“A —— ” Đau đớn đột ngột khiến nàng lên tiếng kêu nhỏ, chân đứng lâu không được, một tay chống xuống đàn, dây đàn phát ra tiếng vang nặng nề...

Đau...

Con đau giống như bị ai xé rách, nháy mắt xâm chiếm bụng của nàng...

Lạc Cơ Nhi sắc mặt trắng bệch bụng kín chỗ đau, cắn chặt cánh môi, rút cuộc thân thể cũng chống đỡ không nổi, chậm rãi trượt xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nhu tình của đế vương

Mặc Húc trong lòng chấn động, mắt thấy thân ảnh mềm mại như tuyết cúi xuống rồi ngã xuống, theo bản năng đưa tay đỡ nàng!

Vòng ôm trống rỗng lập tức chứa đầy thân thể mềm mại, hắn nhìn nàng đang đau đến hít thở không thông, nhìn không được cuộn cả người lại, sắc mặt dần dần trắng bệch ở trong lòng hắn...

“Chết tiệt... Xảy ra chuyện gì?!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, không nhìn được ôm chặt thân thể mềm mại vào trong lòng, hai tròng mắt tràn đầy đau thương!

Lạc Cơ Nhi đã đau đến nói không ra lời, chỉ cảm thấy có ngọn lửa trong thân thể bị đốt lên, đau đớn kịch liệt truyền tới khắp tứ chi, đau như đứt xương!

“Đau quá... Đau quá! A...” Nàng đau đến kêu lên, môi dưới bị cắn đỏ cũng không kìm được đau đớn giống như đang thiêu cháy trong bụng, theo bản năng gất gao tựa đầu chôn ở trong lòng ngực ấm áp, đầu ngón tay nắm chặt vạt áo nam tử...

Quỳ trên mặt đất Uyển phi dĩ nhiên hơi ngây ra, nửa ngày mới bừng tỉnh, mắt lộ vẻ bối rối: “Thần thiếp không biết... Thần thiếp thật sự không biết, vừa nãy nàng vẫn khỏe, Hoàng Thượng cũng thấy mà...”

“Lập tức truyền Thái y!” Ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn đang đau đến run rẩy ở trong lòng, ánh mắt thâm sâu của Mặc Húc tràn đầy đau lòng, âm trầm quát lên! Uyển phi sắc mặt tái nhợt từ mặt đất đứng lên, hô hấp cũng bắt đầu không ổn định.

“Người đâu mau tới! Truyền thái y——!”

Thần hi điện.

Tiếng bước chân vội vàng, từ cuối hành lang dài truyền đến.

Từng đợt rồi lại từng đợt tiểu cung nữ nối đuôi nhau mà vào, bưng nước ấm, chén thuốc, quần áo sạch, sắc mặt tái nhợt và thần sắc e ngại đi vào trong điện.

Bình phong thù hình long phượng nhanh chóng được khiêng ra, chắn trước nhuyễn tháp!

“Hoàng Thượng, vì thần chờ bắt mạch cho vị cô nương này, thỉnh Hoàng

Thượng lui ra sau bình phong, để tránh lây bệnh...”

“Ngươi còn đứng đó nói nhảm!” Mặc Húc lạnh lùng cắt đứt lời nói của Thái y, cực lực ôn nhu ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, thấy nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngũ quan đều đau đến nhăn lại, nhìn không được quát, “Còn không mau bắt mạch.”

“Vâng, vâng...” Thái y sợ tới mức cả người run run, vội vàng tới gần.

“A...” Một trận trùy tâm đau đớn nổi lên, Lạc Cơ Nhi đau đến kêu lên, hai tay rất nhanh tỏa ra mồ hôi lạnh, mồ hôi trong suốt từ cổ chảy ra, cả người nàng run run, đôi môi mỏng manh bị cắn nát, tơ máu đỏ tươi từng đợt từng đợt chảy ra, càng khiến mặt nàng trắng bệch như tuyết, nhìn thấy ghê người...

Đau... giống như châm đâm... như xé da lóc thịt...

Nàng không ngừng giãy dụa, cổ tay căn bản cảm không được, Thái y đổ một thân mồ hôi lạnh.

Nhận ra sự khó xử của hắn, cặp mắt Mặc Húc căng thẳng, gắt gao chế trụ cổ tay của nàng để Thái y bắt mạch, một bên ôm chặt thân mình nhỏ nhắn của nàng run rẩy, áp trán lên trán nàng nhẹ nhàng an ủi: “Ngoan, không nên cử động, trầm biết ngươi đau, nhưng phải biết rằng làm thế là tốt hay không nữa, đau lấy cả trăm...”

Nàng nghe không được, hoàn toàn nghe không được!

Con đau nhức đâm vào tim đã khiến nàng hoàn toàn mất khống chế, trong bụng như là có một con dao, từng dao từng dao đâm vào từng góc thân thể nàng, nàng kịch liệt kêu đau, dường như chảy huyết lệ, sự nhẹ nhàng của hắn không làm nàng ngừng đau đớn, chỉ làm nàng càng thêm bất lực, nước mắt điên cuồng mà tràn ra từ hốc mắt, bức ý thức cuối cùng của nàng đến sụp đổ!!

Bỗng nhiên, Thái y sắc mặt đại biến, cuống quýt buông lỏng tay nàng ra.

“Hoàng Thượng...” Thái y có chút run run, mắt bối rối nhìn nam tử tôn quý uy nghiêm kia, “Hoàng Thượng nhanh chóng lui lại! Vị cô nương này là trúng độc Tuyệt Thương Tán, độc tính phát tác rất mạnh, nàng sẽ làm bị thương đến hoàng thượng!”

Tuyệt Thương Tán...

Những chữ xa lạ từ trong đầu hiện lên, cặp mắt Mặc Húc càng thêm thâm sâu, trong lòng cuộn cuộn phần hận: “Tuyệt Thương Tán... Vì sao trăm cũng không biết ở Lạc Anh Quốc còn có độc dược này? Là ai có lá gan lớn như vậy, dám

hạ độc thủ đối với người như thế? !”

“Hoàng Thượng ” Thái y quỳ xuống, hai tay ôm quyền, “trong cung này không có giải dược Tuyệt Thương Tán, cứ như thế này không phải là biện pháp, Hoàng Thượng ngài trước tiên lui xuống, có lẽ thần có thể sử dụng phương pháp châm cứu ngăn cản một lúc, phải nhanh một chút tìm được giải dược mới được...”

“A...” Mặc Húc bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cảm giác cánh tay một trận đau đớn kịch liệt!

Cúi đầu, là đầu ngón tay của nàng hung hăng đâm vào cánh tay hắn, cả người run run áp lực thống khổ, thân mình suy nhược giãy dụa giống như con thú nhỏ trong lồng ngực rộng lớn của hắn...

“Hoàng Thượng!” Thái y kinh hô, thấy được vết thương trên cánh tay hắn.

“Cầm miệng!” Mặc Húc đánh gãy lời của hắn, “Trẫm không sao... Ngươi đi nghĩ biện pháp cứu nàng, nếu không, trẫm muốn ngươi để mạng lại!”

“Vâng...” Run run quỳ lạy một cái thật lâu, Thái y chật vật bò lên, đi ra ngoài bình phong lấy cái hòm thuốc của mình.

“Cứ như thế này... Đau thì nắm lấy, trẫm cam đoan, rất nhanh sẽ không sao...”

Ngữ điệu hắn bất ngờ ôn nhu, đem thân thể mềm mại trong lòng đau đến muốn ngất ôm chặt hơn, khiến nàng đau đớn nước mắt rơi xuống trên y bào hắn, trong lòng tràn đầy nồng đậm bi thương, lại thỏa mãn lạ thường...

“Đưa ta trở về...” Một tiếng như muỗi vo ve run run từ bên môi tràn ra, Lạc Cơ Nhi ghen ngào bảo trảm một tia thanh tinh cuối cùng, rất nhanh nắm lấy quần áo hắn, đôi mắt đau đớn đến tuyệt vọng đón nhận khuôn mặt vạn phần lo lắng của hắn, khóc nức nở lên tiếng, “Cầu ngươi, đưa ta quay về vương phủ, van cầu ngươi... A...”

Lại một đợt song mãnh liệt đau đớn thổi quét toàn thân, bả vai nàng kịch liệt cuộn mình dậy, lại cũng vô lực chống đỡ quá nhiều đau đớn...

Quay về vương phủ...

Mây đen âm trầm ngưng tụ trong cặp mắt hắn, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên ghen tuông mãnh liệt, thật không ngờ nàng đau đớn đến nhường này cũng vẫn nhớ đến người đàn ông kia, không muốn ở trong lòng hắn một lúc...

Có chút tức giận đem thân mình run run của nàng tiến vào trong lòng, Mặc Húc cúi người, sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn đến ngũ quan đều nhắm lại của nàng, hơi thở bỗng chốc giao hòa cùng nàng, “Không cho phép nhớ đến người

đó! Người hiện tại ở trong lòng trăm, chỉ có trăm mới có thể cứu người, biết không?!”

Nàng thống khổ mà ưm, giãy dụa bất an, khiến cặp mắt Mặc Húc căng thẳng

---

Cúi người, giống như mang theo tính xâm lược mà trừng phạt, hôn lên cánh môi của nàng khiến nàng hô hấp không ổn định!

Ngoài bình phong, Uyển phi mơ hồ vô cùng lo lắng.

Thái y cảm châm đi vào, nhưng đột nhiên tay áo bị kéo lấy, phía sau là một

giọng nữ ôn nhu, “Thái y, Bản cung có thể vào xem không?”

“Nương Nương, việc này...” Thái y hơi sốt ruột, nóng lòng tiến vào cứu người,

“Bên trong có chút nguy hiểm, cô nương kia rất không ổn...”

“Vậy người còn để Hoàng Thượng vào đó?!” Bỗng nhiên cất cao giọng, Uyển

phi trong lòng dấy lên một ngọn lửa giận, tức giận phát phát tay áo, tùy hứng

nói, “Bản cung không nhiều lời với người nữa, ta tự mình vào xem, không có gì

đáng ngại đâu...”

Nàng hạ giọng xuống, một đôi giày thêu đã rào bước tiến vào trong bình phong

---

Lúc nhìn thấy cảnh tượng trên nhuyễn tháp kia thì nàng nhanh chóng đưa tay bịt miệng, cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

Trên nhuyễn tháp, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trong lòng đế vương bất an giãy

dụa, bởi vì đau đớn mà nắm lấy quần áo hần. Mặc Húc chăm chú nhìn thân thể

nàng, cúi đầu, âu yếm hôn lên môi nàng.

“Hoàng thượng, ..., người, ...”

Hai tay Uyển phi bắt đầu run lên, giọng nói cũng theo đó mà run rẩy

Ý thức được có người đi tới, hai tròng mắt của Mặc Húc hiện lên một tia sáng

lạnh lẽo, có chút không muốn buông thứ xinh đẹp trong lòng ra.

Hơi thở bất ổn, đau nhức không chịu nổi, toàn thân Lạc Cơ Nhi đau đớn vô

cùng làm cho thần trí cũng theo đó mà tan rã, vài lần muốn ngất xỉu đi.

“Hoàng thượng, người mau giữ lấy thân thể của cô nương này, thần sẽ tới

châm cứu cho nàng!” Thái y vội vàng kêu.

Trong lúc mơ hồ, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy hai tay đều bị bàn tay to lớn mạnh

mẽ cố sức nắm lấy giữ tại bên người, dù cho nàng khóc nức nở đến run rẩy

đều tránh không ra, cây châm sắc nhọn châm vào huyết vị của nàng, nàng phát

ra thét chói tai, có ai đó mát mẻ, mềm mại đang mon tron trên trán nàng, hình

như có người thì thầm bên tai nàng, nàng muốn nghe rõ, nhưng lại bị châm tiếp

theo làm cho đau buốt đến nói không nên lời, trong đầu chỉ toàn cảm giác đau

đón xông lên đến não, một chút lại một chút chậm rãi tán loạn...

Rất cực, một phen châm cứu kết thúc, cảm giác đau đón kia mới tạm thời được chế ngự.

Tay chân bị buông ra, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy chưa bao giờ có cảm giác mệt

mỏi và nóng rực như thế này bao phủ thân thể nàng, mồ hôi thấm ướt hết cả

quần áo, cả người nàng giống như đang được ngâm trong nước, mắt không

mở ra nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt nghiêng sang một bên, đã chìm

sâu vào giấc ngủ...

“Việc châm cứu chỉ có tác dụng đến giờ mảo ngày mai, thần sẽ tận lực nghĩ ra

cách giúp cô nương ấy giải độc, xin Hoàng Thượng đừng nên lo lắng...” Vừa

thu dọn đồng kim châm sắc nhọn, thái y vừa cung kính nói.

“Tốt...” Chậm rãi ngồi xuống nhuyển thấp, cảm lấy chân bông tơ tằm đắp lên

thân thể mềm mại của nàng, ánh mắt của Mặc Húc không hề rời khỏi khuôn

mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Hoàng Thượng, Nương Nương, thần xin cáo lui trước.” Gập người chấp tay

làm lễ, khuỷu tay mang theo hòm thuốc, thái y lui ra ngoài.

“Hoàng thượng...” Chần chờ hồi lâu, Uyển phi sắc mặt tái nhợt mới khó khăn

dịu dàng mở lời...

“Ừm...” Người đó dùng ánh mắt có vẻ lo lắng ngăn lại lời nói của nàng, Mặc

Húc nhìn thân hình bé nhỏ trên giường liếc mắt một cái, thấp giọng nói, “Đi ra

ngoài nói đi.”

Phía ngoài phòng, cửa sổ phía tây mở ra, gió mát hiu hiu.

Phía ngoài phòng, cửa sổ phía tây mở ra, gió mát hiu hiu.

Bóng đêm yên tĩnh tưởng không thể thoát ra, một ngọn đèn dầu được thắp lên

làm cung điện một vùng bình yên trở nên rực sáng.

Đế vương oai phong tôn quý dịch bước đến bên cửa sổ, không nói được lời

nào.

Bóng lưng hần lăm Uyển phi trong nháy mắt có ý sợ hãi, không dám tùy tiện mở

miệng, vừa nghĩ đến một màn của hần, ngực dường như bị một bàn tay bóp

nghet, vừa đau nhức, trong lại có chút không cam lòng, đành phải hạ thấp

giọng, trong thanh âm phảng phất lộ ra ít nhiều đau thương, “Thần thiếp không

biết Hoàng thượng có tình ý khác với tiểu nô này không, phải nhìn ra từ trước

mới phải.... Thần thiếp có phải đã quá đáng hay không, bắt nàng đánh đàn lại

vũ nhạc nàng...”

Im lặng.

Trong hỏa lò trên tường, ngọn lửa đông đưa theo bắc đèn lúc lên lúc xuống, khiến bầu không khí càng trở nên quý dị.

Uyển phi rất sợ bản thân lơ lửng, thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ hơi cúi đầu, dùng chút ánh sáng ít ỏi để đánh giá thân thể nam nhân đang bất động kia.

“Nàng ấy thế nào lại trúng Tuyệt Thương Tấn?” Giọng nói u ám rớt cục cũng vang lên, nghe không ra được tâm ý, nhưng lại khiến cho người ta sợ không gì bằng.

Lòng Uyển phi hơi cả kinh, ngẩng đầu lên: “Thần thiếp... Thần thiếp không biết, Tuyệt Thương Tấn, thần thiếp mới nghe lần đầu, Hoàng thượng... ngài phải tin tưởng thần thiếp!”

Hồi lâu sau, vị đế vương kia mới chậm rãi xoay người lại.

Vẫn dung mạo tuấn lãng đến bức người, hơi có vẻ nghiền ngẫm, môi vẫn nở nụ cười nhạt như trước.

Trống ngực của Uyển phi đập liên hồi, đúng là bậc đế vương, dù có làm gì nàng cũng đoán không ra, càng không có cách nào ngay lúc đó khiến hắn không đem cái cổ nàng ra mà đùa bỡn.

“Ái phi... chất vấn Trẫm sao?” một câu ngắn gọn rõ ràng, như là có ý khiêu khích, hoặc như có ý trấn an, Mặc Húc tới gần nàng, cười nhẹ nâng cằm nàng lên.

Uyển phi sắc mặt trắng bệch, vội vàng nở một nụ cười yếu ớt: “Không có, thần thiếp nào dám chất vấn, hoàng thượng thích loại nữ tử nào, thần thiếp không có quyền can thiệp.”

Tuy là nói như vậy, nhưng cũng không cố gắng che dấu vẻ ưu buồn trên mặt nàng, Mặc Húc nhàn nhạt ngưng nhìn chăm chú, hàng mày tuấn khí nhếch lên.

“Là người của tam đệ, chậm trễ thật không tốt,” giải thích lãnh đạm, như là kể một chuyện không liên quan, Mặc Húc dời mắt, hết thấy tâm tình trong mắt đều che giấu đi, “Cho nên nàng ta không được phép chết ở trong cung, cho dù chết, cũng không được chết tại Uyển cung của ái phi, nàng nói phải không?”

Một đoạn ngắn gọn rõ ràng, không nhanh không chậm, nói xong không có kẽ hở, lại khiến tâm Uyển phi chấn động, gần như tin tưởng lời hắn giải thích kia chính là vì nàng mà nhu tình bảo hộ, thế nhưng... che giấu tình cảm dâng tràn trong lòng, nàng tràn ngập nhu tình, hơi sụp mắt xuống, thụ sủng nhược kinh,

hơi cúi người: “Là... là thần thiếp lo nghĩ quá dư thừa, không hiểu được tâm ý của Hoàng thượng, Hoàng thượng không nên trách tội...”

Ánh mắt lơ đãng một hồi trong không trung vừa mới thu hồi lại, Mặc Húc nhìn thấy trước mặt một nữ tử từ bên ngoài đi vào lại mang đã tâm trong lòng, cặp mắt hẹp dài của hắn lập tức thu lại ánh nhìn lạnh nhạt, thay vào đó là cái nhìn của hắn có ôn nhu và thương tiếc, thân thể chậm rãi tiến gần về phía trước, đưa tay nâng lấy khuôn mặt nàng nói từ phía sau tai, “Ái phi bị kinh sợ .... là sợ sót của Trẫm, vừa vặn nên cho thái y chẩn mạch một cái, bằng không, trẫm sẽ lại truyền một thái y đến cung của nàng.”

Hắn đột nhiên nghĩ tới mục đích lúc trước muốn cùng nàng kết hôn, từ lúc Mặc Uyên chưa xuất binh hắn đã nhận ra trong mắt hai người có ôn nhu tình ý. Hắn cười đến mức gió thoảng mây trôi, người bên ngoài nhìn vào cũng không nhận ra được sở thích chinh phục và chiếm giữ của hắn, đối với nữ tử này hắn cũng không có hứng thú, thế nhưng miễn là có thể khiến người kia cảm thấy đau nhức, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào...

Hắn biết nam tử tà mị kia khi chinh chiến trở về sẽ trở thành viên ngọc sáng lấp lánh lóa mắt;

Hắn biết hắn ta nếu chiến thắng sẽ giành được mọi yêu mến và uy danh, hắn càng rõ những thứ ấy cũng không phải là thứ hắn ta yêu thích...

Cho nên, hắn lựa chọn lấy đi người yêu quý nhất trong lòng của Mặc Uyên, bằng cách hung hăng nhất, ngay cả cùng máu thịt, cũng không lưu tình chút nào. Mặc Uyên, từ nhỏ chúng ta đã là đối thủ, ngạo ngời rong ruổi trên chiến trường, ta điều khiển cả thiên hạ, thế nhưng, chỉ cần là thứ ngạo ngời muốn, ta nhất định sẽ chiếm hữu, nhất định phải phá hủy! ...

Ngạo ngời thật nên nhìn xem nữ tử ngạo ngời yêu thương tại nơi quyền thế và vương sủng này, đã bắt đầu trở nên ti tiện và dơ bẩn đến thế nào!

Hoà lò cháy rực toả ra ánh sáng chói lòa, làm cho đại điện uy phong thêm rực sáng không gì sánh bằng.

Sự tĩnh lặng đến trống trải như ngấm vào xương tủy.

Phong Dục đi tới, trông thấy một nam tử đang nằm trên nhuyển tháp, tay chống đầu, đang nghỉ ngơi trong yên tĩnh. Tia sáng rọi vào càng làm tăng thêm những góc cạnh ưu nhã, đôi môi mỏng có đường cong tuyệt mỹ, hai tròng mắt nhắm chặt mang theo tà mị, nhìn không ra tâm tình.

Cái bàn thấp trước mặt hắn bày rất nhiều thư từ to nhỏ, hỗn độn bừa bãi khắp mặt bàn, ngay cả trên mặt đất cũng đều có.

Phong Dục chậm rãi đi qua, cúi người, bắt đầu thu xếp thư từ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Vào cung

Lại là các bút tích của quan viên các lộ, khuyên hấn mang binh xuất trận, Hồ

Duyệt nhiễu loạn ở biên cảnh, đã vô lực ngăn cản.

Hắn biết, nam tử tà mị kia bề ngoài tuấn mỹ nhìn như vân đạm phong khinh

(*thờ ơ hờ hững), hoàn toàn là một chiến thần, ba năm trước, cùng với gia tộc

Hộ Duyệt giao chiến, đã khiến quân đội của Hộ Duyệt nghe tin mà sợ mất mật, mà hôm nay...

“Đã là giờ nào rồi?” Trên sập (*tháp), nam tử thần sắc không đổi bỗng nhiên

thần nhiên mở miệng, mang theo âm thanh vừa hứng thú lại tà mị theo đại diện mà đi ra.

“Bẩm vương gia, giờ tý rồi.” Đóng thẻ tre* lại, Phong Dực thần nhiên đáp

lại. (*loại sách làm bằng thẻ tre thời cổ đại)

Giờ tý.

Đã gần bảy canh giờ trôi qua.

Khoé môi tuấn dật, bỗng nhiên nở một nụ cười tà mị đến cực điểm, đi kèm với nụ cười kia, cặp mắt thâm sâu như đầm nước của hắn cũng từ từ mở ra, nhìn chăm chăm vào cái bắc đèn màu cam chói mắt trên chiếc bàn thấp kia, ngón tay miễn cưỡng vươn ra, để đầu ngón tay theo ánh nến mà chậm rãi dòi qua, cái kia cháy càng ấm nóng để lộ ra ẩn ý càng sâu của hắn.

“Ta phải trừng phạt ngươi như thế nào đây, tiểu nô nhi...” Hắn dùng thanh âm vừa đủ nghe thâm thấp trầm trầm, trong mắt tản mát ra ánh thanh u mà nguy hiểm, “Ngươi không nên thu lấy trái tim ta như vậy phải không....”

Hắn sẽ không ngờ đến mức không phát hiện được giờ đang là giờ nào.

Chẳng qua là thời gian đang dần trôi, trái tim hắn đích thực đang giống như là bị bàn tay nhỏ bé ôn nhu kia nắm lấy, hơi có chút đau, dứt thế nào cũng không ra.

Ngươi đang đau lắm sao?

Nếu đau, sao không trở về bên cạnh ta?

Phong Dực thấy hành động của hắn, lòng dấy lên một tia đau thương lạnh lẽo,

mở miệng nói: “Uyên phi nương nương đưa tin tới. . . »

Rất khó phát hiện ra sự rung động của đôi lông mi tuấn lãng , đôi mắt Mặc

Uyên nâng lên, đợi câu nói tiếp theo.

“Thân thể của Cơ Nhi cô nương không khoẻ, đêm nay nghỉ tại Thần Hi điện,

sáng mai sẽ sớm hồi phủ ”

Thần Lộ điện.

Mấy chữ kia khắc vào trong tâm, làm cho Mặc Uyên có chút nghệt thờ, tiện đà,

trên môi lại tràn ra một chút mỉa mai lại tàn nhẫn cười, từ trên nhuyển tháp ngồi

dậy, chậm rãi đi xuống dưới.

“Thần, Hi, điện. . .” Hình dáng cao to đầy uy nghiêm của thân thể đang ở giữa

đại điện thật có chút đáng sợ, theo ánh nến lập lòe mà khiến lòng người run

rẩy, “Đó là nơi cung phi nghỉ ngơi và thị tẩm . . .” thanh âm tà mị không nghe ra

được chút thâm tình nào, Mặc Uyên mang theo ý cười trong đôi mắt ánh lên

một tia lạnh như băng nhìn thẳng đến dáng người thị vệ kia “Phong Dực, bốn

vuơng có nhớ lắm không?”

Sắc mặt ần ần tái nhợt, Phong Dực khẽ mở cánh môi, “Vâng, đúng là không

nhớ lắm”

Vẻ cười cười biến mất, mắt Mặc Uyên ngưng tựa hồ như vĩnh viễn cũng không

có hé ra biểu cảm, con ngươi tràn ngập hàn khí khiến người khác như bị hấn

đông cứng.

“Đi chuẩn bị, đêm nay tiến cung.” Văn đạm phong khinh nhàn nhạt lưu lại một

câu, Mặc Uyên sát bên người mà qua.

“Vuơng gia, Phong Dực khẽ kêu một tiếng, ần đường gắt gao nhú lại, “Vào

cung trong đêm, không phải do hoàng thượng truyền thì không được vào

cung. . .đây là cung quy.”

Giọng nói băng lạnh truyền vào tai, nghe có chút đau đớn.

Mặc Uyên cười nhàn nhạt, cười đến vô cùng cương quyết, “Vâng, thật là không

may a . . . Đêm nay bọn thị vệ trong cung phải gặp hoạ rồi.”

Âm cuối thân nhiên vẫn như vắng vắng giữa không gian, làm người khác khiếp

sợ !

Đêm đó, cửa cung đại loạn.

Giờ tý, trăng sáng, ánh trăng mờ nhạt soi sáng màu nâu đỏ nạm vàng của cửa

cung, có vẻ vừa tuyệt đẹp lại vừa băng lạnh.

Bình khí bị đánh rơi hỗn loạn trên mặt đất, mấy người hộ vệ chẳng phải đối thủ của hấn chặt vật chạy thực mạng tới trước cửa cung cứu viện, lại bị một ánh mắt nghiêm nghị cùng băng lạnh chặn lối đi!

Thanh kiếm sắc bén đưa lên đầu của mấy người họ!!!!

Dưới ánh trăng, thân ảnh của nam tử kia tiêu sái mà băng lạnh, ngữ khí tràn ngập hàn ý: “Thấy rõ rồi chứ, hôm nay xông vào cửa cung chính là Tam Uyên vương gia của Lạc Anh quốc.”

Chính là Tam Uyên vương gia của Lạc Anh quốc, ngăn cản hay không ngăn cản, do các người tự mình suy nghĩ đi!

Mấy người thị vệ đã bị dọa tới mức chân đã run rẩy, run run nhìn về phía cỗ xe xa hoa kia, thấp thoáng có thể thấy được, người nam tử ung dung tuấn mỹ lại hào hoa như là thần bóng đêm, tà mị ưu nhã đang dựa trong xe, bên môi như nở nụ cười ung dung vô tội.

“Thuộc hạ... Thuộc hạ không dám ngăn trở... Thuộc hạ lập tức đi thông báo!!”

Trong cung điện tĩnh mịch, đêm đen tịch mịch.

Ngoài chiếc rèm sa, tiểu công công trực đêm đang dõn dập thờ dốc, bất chấp

Hoàng thượng đã an giấc ngủ, gấp gấp muốn nói ra tình huống nguy hiểm trước mắt.

“Cái gì?” Giọng nói mang đầy hàm ý tức giận vang lên sau rèm, khiến tiểu công công đứng bên ngoài cả kinh một trận run rẩy

“Nô tài vừa nhận được thông báo, Uyên Vương điện hạ đã xông vào cửa cung, còn làm bị thương mấy người thị vệ...” Tiểu công công quý phục xuống, thành

thật nói.

“Hiện giờ hấn ở đâu?!” Mân sương mặt mũi trong tâm trí hấn rốt cục cũng từ từ tan ra khiến hấn sáng suốt trở lại, Mặc Húc liền đứng dậy, trên người chỉ mặc phong phanh duy nhất một chiếc áo trong.

“Bẩm hoàng thượng, vương gia đang đi về phía Thần Hi điện!”

Trong bóng tối, sự im lặng khiến người ta không thở nổi.

Một lúc lâu sau, hấn đột nhiên cười gằn dữ, trong mắt tích tụ dâng lên tia lạnh giá, “Không ngờ hấn lại dám xông vào cung, cũng do... Trẫm bình thường đã quá dung túng hấn!”

Đằng sau, có một tiếng ưm mơ hồ, một cánh tay trắng nõn nà đặt lên vai hấn, ôn nhu hỏi: “Hoàng thượng đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Gạt bàn tay của phi tử thị tẩm trên vai xuống, ngữ khí Mặc Húc băng lạnh: “Trở

về tầm cung của người ngay!”

Màn sa bị vén lên thô bạo, thân thể to lớn của hắn đứng thẳng lên, lạnh lùng phân phó với người hầu, “Thay y phục cho trẫm!”

Sau khi đau đớn thống khổ đi qua, chính là một giấc ngủ say.

Vừa an ổn vừa uể oải.

Trong mộng không gặp cái gì khác, chỉ có tiếng đàn lượn lờ, như là chính tay mình đàn tiếp khúc nhạc còn dang dở, bi thương mà lại thê mị, làm người nghe không khỏi rơi lệ... Nàng bắt an um một tiếng, chung quanh thân thể bỗng nhiên truyền đến một trận khô nóng, một làn hơi thở khác thường vây quanh, khiến trong lòng nàng có chút đề phòng

Cái loại hơi thở này, có tên là nguy hiểm—

Hàng mi dài của nàng đột nhiên mở phát ra.

Một ánh sáng chói lòa chiếu tới, làm cho đôi mắt vừa rồi bị bóng đêm bao phủ lại bị kích thích, nàng hơi nheo mắt, cảm giác khớp xương toàn thân như bị tháo rời, đau đớn chua xót, trong mơ hồ, hình như có người đang đi về phía nàng, cúi người, ôm chặt lấy thân thể tuyết trắng của nàng.

Một cơn hoảng sợ mơ hồ xâm nhập vào đầu nàng, Lạc Cơ Nhi chịu đựng ánh sáng gay gắt kích thích, chậm rãi mở mắt ra, một hình dáng tà mị quen thuộc dần dần hiện rõ ra trước mắt.

Mu bàn tay lướt nhẹ qua khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, bên môi hắn hiện lên nét cười vừa thống khổ vừa nguy hiểm, thản nhiên mở miệng, “Tỉnh rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hôn ta

Ngón tay lạnh lẽo lướt qua mặt, hơi chút chậm lại làm cho thân thể nàng có chút khô nóng, bàn tay tái nhợt của nàng gắt gao nắm lấy tấm chăn tuyết nhưng, nhìn hắn, một luồng hơi thở tà mị đến gần, cặp mắt trong veo mà mặt mũi có vài phần e sợ.

Ngón tay trượt tới vành tai của nàng, dừng một chút, bàn tay lạnh lẽo thăm

nhập từ phía sau, nâng gáy của nàng lên.

Mặc Uyên cúi người xuống, cách khuôn mặt nàng chừng nửa tấc, có chút si mê mà dừng lại cách khuôn mặt xinh đẹp kia một chút, tóc nàng ẩm ướt, y phục lộn xộn, giống như vừa trải qua tai kiếp, còn trong ánh mắt nàng thì đúng là có sự sợ hãi, càng chứng thực cho chút nghi ngờ này.

“Bây canh giờ rồi....” Môi hắn thấp thoáng có nét cười nhìn không ra, cặp mắt thâm sâu nhìn thẳng vào đôi mắt như nước của nàng nói: “Nhớ ta không? Nô nhi...”

Hơi thở hắn ám mũi mà có ý quan tâm, tiến vào trong lỗ tai như là bàn tay trêu chọc, gắt gao nắm lấy trái tim nàng, không có một động tác nào nhưng làm toàn thân nàng đều trở nên căng thẳng.

Ùm một tiếng, Lạc Cơ Nhi muốn tránh khỏi ánh mắt của hắn, dùng một chút lực tránh cái ốt nhỏ khỏi tay hắn, nhưng khuôn mặt tái nhợt suy yếu của nàng một lần nữa lại nhìn đối diện vào hắn.

Đối với nam nhân bá đạo như hắn, nàng vạn bất đắc dĩ chỉ có thể thân nhiên đối diện hắn, đôi mắt có vài phần thống khổ cùng ai oán.

Mà nét thống khổ kia của nàng lại khiến lòng hắn đau nhức không chịu được “Xem ra ngươi đã nếm qua hương vị của Tuyệt Thương Tán.” Giọng nói mang theo hứng thú cùng chút khàn khàn, môi hắn chuyển qua bên tai nàng, thấp giọng thì thầm, “Ít nhất, không đau như vậy lắm sao khiến ngươi không được nghỉ rời xa ta, hay là lần sau... ta nên chọn cách khác dữ dội hơn để hạ độc ngươi!”

Cả người Lạc Cơ Nhi run lên!

Bàn tay nhỏ bé dưới thân bị siết quá chặt, nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những đau đớn ừn ừn kéo tới trong thân thể lúc trước, cả người bỗng chốc đổ mồ hôi lạnh, một cảm giác vạn phần sợ hãi trộn lẫn với chua xót tấn công vào trái tim nàng, mở mắt ra, một mảng ẩm áp tràn ra, thì ra nước mắt trong suốt đã theo khóe mắt rơi xuống từng giọt trên chiếc khăn tuyết trắng...

Nhìn thấy nước mắt của nàng, động tác của Mặc Uyên bị kiềm hãm lại.

Trong cặp mắt thâm sâu đó, ngập tràn đáng vẻ rơi lệ của nàng, dù hắn vô tình cũng biết Tuyệt Thương Tán có tác dụng mạnh thế nào, dù là một nam tử trưởng thành cũng sẽ không chịu nổi, nói chi là nàng yếu ớt, muốn ép buộc thân thể mình cũng trải qua không nổi, nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt rơi xuống, làm lòng hắn càng ngày càng đau...

Chết tiệt...

“Đừng khóc mà...” Lòng hấn đột nhiên lại mềm đi, cố gắng hết sức kiềm nén đau thương, nói với giọng khàn khàn. Nước mắt của nàng còn đang chảy, thân thể nhỏ bé trở nên run rẩy, có chút chật vật muốn tránh khỏi sự kiềm chế của hấn, thân sắc hiện tại của hấn khiến nàng hận thấu chính mình! Nàng sao lại như vậy... Sao có thể yếu mềm như vậy ở trước mặt hấn!

“Đừng khóc... Ta biết...” Thâm nhập một chút lực vào đằng sau ót của nàng để không cho nàng nhúc nhích, tay hấn đặt lên trán nàng, ôn nhu trấn an nàng, thế nhưng nước mắt của nàng vẫn không ngừng được, ướt đẫm, chảy vào trong lòng bàn tay hấn...

Mở mắt ra, khoảng cách vô cùng gần sát đến nỗi hấn có thể thấy hàng mi ẩm ướt của nàng, cánh môi bị cắn chặt đã có chút khô nứt, chảy ra tơ máu nhàn nhạt...

Đáng chết... Mặc Uyên rên một tiếng, không thể khống chế được liền hôn lên bờ môi của nàng!

Tất cả những nức nở, hết thảy những kiềm nén đang tuôn trào, đều bị hấn lập tức khoá chặt lại trong một khắc này, liều chết triển miên!

“A...”

Nụ hôn hung hăng, mang theo sự quyến luyến không gì sánh được, cuốn sạch cả thân thể trắng nõn nhỏ xinh, chiếc lưỡi nóng cháy của hấn liếm hết cánh môi nàng, đem tất cả tinh ngọt nuốt vào, lại còn không chút thoả mãn tiến vào thăm dò bên trong, khiến nàng vô lực trốn tránh cái lưỡi mềm mại điên cuồng mà chăm chăm hút lấy ngọt lành của nàng...

Nụ hôn đã làm cho nàng như nghẹt thở, trong lòng nàng dâng lên một mảnh ẩm ướt, bị hấn ôn nhu càn quét đến hoảng hốt mà quên mất hận ý...

Hồi lâu sau, hấn mới thở gấp buông nàng ra.

Những nụ hôn nho nhỏ, khắc sâu ở khoé môi, cằm, chóp mũi, và vàng trán của nàng, hấn hôn lên mi tâm của nàng, để hơi thở của cả hai người hoàn toàn hoà vào nhau.

“Nếu như ta không đến?” Một lúc sau, giọng nói kiềm nén tại yết hầu của hấn từ từ tràn ra, tay hấn tham lam tiến vào bên trong chiếc chăn tuyết nhung, ôm lấy thân thể bé nhỏ yếu đuối vô lực của nàng, ghì chặt vào nhau, “Ngươi muốn đau đến chết như vậy sao?!”

Thân mình bị bắt cong lên áp vào bờ ngực rắn chắc của hấn, tim hấn đập mạnh

mẽ mà hùng hồn, cứ đập càng ngày càng mạnh như vậy.

Lạc Cơ Nhi đã mệt mỏi cực độ, bàn tay bé nhỏ thuận thế nắm lấy y phục của hắn, dựa vào ngực hắn, nhất thời làm một giấc ngắn.

Mặc Uyên ngẩng ra, cảm giác được nàng thuận theo, mềm mại như vậy, an tâm như vậy...

Dưới bụng bỗng nhiên nổi lên một luồng nóng rực, cặp mắt của tà mị của hắn căng thẳng, rửa thềm một tiếng, đáng chết, nàng luôn như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể khơi mào dục vọng của hắn, hơn nữa lại đốt cháy mãnh liệt...

“Úm...!” Đột nhiên bàn tay nhỏ bé đang đặt trên ngực hắn bỗng nhiên nắm rất chặt!

Lạc Cơ Nhi một trận run rẩy, cảm giác thân dưới có một con đau đón mãnh liệt đang kéo tới, tầng tầng lớp lớp đánh vào trái tim nàng!

Nóng, ùn ùn kéo tới đích thị là nóng... Nàng chỉ cảm thấy cả người như bốc cháy, sự sợ hãi cùng đau đón vừa rồi, lại một lần nữa thổi quét qua toàn thân của nàng...

Độc lại phát lần hai!!

“Đau...Đau quá...” Nàng than nhẹ ra tiếng, gắt gao siết chặt lấy quần áo của hắn, toàn thân đều cuộn tròn lại, không ngừng run rẩy!

Mặc Uyên nheo mắt lại, nhìn thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy trong lòng mình, con nóng rực dâng lên trong lòng vẫn chưa rút đi...

“Giải độc... Cầu người, cho ta thuốc giải độc...” Nàng thê ai mà rên rỉ kêu ra tiếng, đau đón đáng sợ đó dù chỉ là thoáng qua nàng cũng không chống đỡ được, lực phủ ngũ tạng của nàng đau nhức như muốn nứt ra, như bị cắt xé, đau đến mức nàng muốn kêu thành tiếng cũng không được...

“Cầu người...” Nàng nức nở nắm lấy quần áo hắn, tràn đầy thống khổ cầu xin hắn giúp đỡ, mang theo nước mắt còn chưa khô cùng tâm phẫn đau đón khôn cùng...

Dưới bụng lần nữa lại căng thẳng, Mặc Uyên lại ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, khuôn mặt tuấn đạt nhìn vàng trán đầy mồ hôi của nàng, ra một tiếng chỉ thị, “Nhìn ta...”

Nàng đau nhức không thể chối từ, mệt mỏi nâng mắt lên, nhìn vào cặp mắt như hồ nước đen thâm sâu của hắn...

“Hôn ta...” Hắn giữ chặt ót của nàng, hơi thở bất ổn ra lệnh, cặp mắt tràn ngập đầy nhục dục bị nàng kích thích.....

Chương 82 : Lửa giận

Thanh âm kiềm nén, thoát ra từ môi hân...

Hôn ta.

Ta cho người giải được.

Lạc Cơ Nhi giật mình, nước mắt chưa kịp khô trên hàng mi, bàn tay sau đầu nàng nóng như lửa đốt, khiến nàng không thể không đối diện với ánh mắt nóng bỏng của hân, tránh cũng không được, mà trốn cũng không xong...

“A...” Tiếng thét đau đớn khó kìm nén thoát ra khỏi môi!

Lại là một cơn đau như đục khoét dưới bụng, Lạc Cơ Nhi đau đến độ quằn mình, từng cơn đau đang đánh thẳng vào ý thức...

Đau... Đau quá...

Giải được... Ta van người, cho ta giải được...

Hôn.

Hân muốn nàng hôn hân...

Nhắc mi mắt một cách khó khăn, nàng nhìn thấy sự thương tiếc trong đáy mắt hân, cảm giác ấm ức cuộn quanh nàng, nàng vươn đôi tay run run đặt lên bờ vai của hân, cố gắng chịu đựng cơn đau quằn trong bụng, kề sát khuôn mặt vừa tà mị vừa tuần dật của hân, đôi môi mỏng nở nụ cười sắc lẹm, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hân, nóng bỏng, cuồng loạn, đang ghé sát nàng từng chút từng chút một...

Nhắm nghiền mắt lại, nàng chịu đựng sự nóng bức kia hôn lên môi hân!

Đôi môi ngây ngô mang theo mùi hương ngọt lành, yếu ớt bao phủ lấy môi hân...

“...” Thanh âm khao khát cực độ phát ra từ lồng ngực nặng trĩu của hân, Mặc Uyên lưu luyến si mê mà quan sát nữ tử đang nhắm mắt hôn hân, trong nháy mắt không còn không chế được mình!

“Tiếp tục đi... Người biết làm sao mới có thể làm ta vừa lòng...” Dính lấy môi của nàng, hân than khẽ.

Cả người Lạc Cơ Nhi run rẩy, thân mình nhỏ nhỏ của nàng bị kiềm hãm trong lòng hân, lưng bị giữ chặt nên không thể nhúc nhích, hôn hân với tấm lòng đầy thống khổ, hân không hề động đậy, tùy ý nàng dẫn dắt... Sự bất lực và tràn đầy đau đớn của cơ thể khiến nàng thiếu chút nữa bật khóc, nàng không ngừng run rẩy, bàn tay nhỏ bé làm nấn cổ áo của hân...

Đôi môi lại di động, nàng bị bắt hé miệng, dùng cái lưỡi đang run rẩy lướt trên môi hân, vô cùng nhát gan tiến vào thăm dò trong miệng hân... Nàng nếm

được hương vị của hân, cay cay, tựa như thùng rượu có nồng độ cồn khiến người ta mê muội, nàng chạm phải thứ gì đó mềm mại nóng bỏng, lưỡi run run sợ tới mức không dám tiến xa hơn, bối rối rời khỏi miệng hân...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nó Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hôn ta (TT)

“A...!”

Ngay sau đó, Mặc Uyên cắn cái lưỡi bối rối muốn lùi bước của nàng, trước lúc nàng thét ra tiếng thì nhiệt liệt phản công, chiếm lấy môi của nàng!

Trời đất quay cuồng, Lạc Cơ Nhi chỉ có thể gất gao bám víu bờ vai của hân mới không ngã ngửa, cái lưỡi nóng như lửa của hân cuốn lấy cái lưỡi mềm mại của nàng, hung hăng hấp trụ khiến toàn thân nàng cảm thấy như bị hỏa thiêu, bất lực muốn gãy dựa lùi bước, ngay sau đó, nàng mất đi trọng tâm, bị ngã xuống trên giường tuyết trắng mềm mại!

Dục hỏa bùng bùng!

Mặc Uyên say sưa hôn thân hình xinh đẹp dưới thân, sự khiêu khích một cách ngây ngô của nàng giống như độc dược, mê hoặc thần trí hân da diết! Ngọn đèn dầu bùng cháy hắt bóng hai người lên vách tường, nàng rên rỉ, giống như đang bị một con thú nhỏ điên cuồng cắn nuốt, không thể động đậy ở dưới thân hân, chỉ có thể mặc hân hôn lên yết hầu của nàng một cách hung mãnh...

“A...” Một cảm giác đau đớn nóng rực liên tục đánh úp lại, Lạc Cơ Nhi đau đến nổi nức nở thành tiếng, nhưng môi bị hân ngăn chặn, run rẩy trong tuyệt vọng...

Đột nhiên, môi bị buông ra, đầu của nàng lập tức nghiêng sang một bên, như người chết đuối đang thở hổn hển, ngực phập phồng không ngừng...

Ngay sau đó, cảm bị hân giữ lại, một lần thở gấp gấp, môi lại lần nữa bị ngăn chặn!

Lúc này đây, trong khi môi và răng giao nhau thì có một viên dược mát lạnh...

Trong đau đớn nàng hoảng hốt biết đây là cái gì, theo bản năng mà nuốt xuống, viên dược mát lạnh kia trôi xuống dạ dày, chậm rãi, cơn đau như lửa đốt giảm bớt, lòng nàng căng như dây đàn rốt cục cũng trầm tĩnh lại...

Cả người bủn rủn vô lực làm Lạc Cơ Nhi mỗi một không chịu nổi, bàn tay nhỏ bé tái nhợt gắt gao nắm quần áo hần chặm rã rời khôi phục huyết sắc, vô ý thức mà bám víu bờ vai của hần, nụ hôn của hần không có dừng, ngược lại càng thêm dai dẳng, dịu dàng triền miên khiến thân thể nàng vừa mới thả lỏng liền run rẩy trở lại.

Cảm giác bất lực lên tới đỉnh tột cùng.

Hơi thở nóng bỏng của hần, bàn tay đang làm bừa, tiếng thở dồn dập.

Thân thể lại bắt đầu nóng lên, chẳng qua, cơn nóng này, là từ trong thân thể phát ra, bị hần khơi mào, không thể ngăn cản.

Nàng biết hần đang muốn làm cái gì...

Nàng quá quen với loại cảm giác bất lực này...

Mềm mại, bỗng nhiên có một vật cứng rắn nóng bỏng!

“Không được...” Mỗi bị hôn gian nan khế than, cánh tay nàng đang bám víu bả vai hần biến thành chống cự, theo bản năng muốn tránh đi dục vọng của hần. Hần mạnh mẽ quá mức, nàng mỗi một cực độ, thân thể căn bản là không thể thừa nhận...

“Dám kháng cự ta...” Dục hỏa bị khơi mào, lòng bàn tay hần như lửa nóng tham tiến vào tấm tuyết nhung, xé y bào màu xanh lơ của nàng, vuốt ve tấm lưng non nớt mềm mại, “Tin ta, người sẽ thích mà...”

Giọng nói mềm nhẹ bao trùm lấy căn phòng, ngay cả ánh nến cũng trở nên mập mờ.

Mỗi một, gãy dựa, chống cự, giống như bị hần phóng một mối lửa hoàn toàn đốt sạch, chỉ còn lại có khát vọng nguyên thủy, cuộn cuộn sôi trào...

Ngoài cửa sổ, một cái thê tre bị nội lực cường đại hung hăng đánh vào thân cây! Nháy mắt nát bấy!!!

Tiểu công công đi theo bên cạnh sợ tới mức hai chân vô lực, hai tròng mắt kinh hãi giống như bị sét đánh nhìn đế vương trước mắt ——

Lúc nửa đêm, hần không có kinh động bất luận kẻ nào, một mình đi vào Thần Hi điện, vẫn đứng ở ngoài cửa sổ xem đến bây giờ... Tiểu công công hoàn toàn không biết bên trong đã xảy ra cái gì, chính là thật cẩn thận mà quan sát sắc mặt Thánh Thượng, chỉ thấy hần sắc mặt càng ngày càng lo lắng, thê tre nắm trong tay cứ như vậy đột nhiên bay ra ngoài, đánh vào thân cây, rơi vụn tan tác!

“Hoàng, Hoàng Thượng...” Tiểu công công run run khê gọi, sợ lại chọc giận

hắn.

Đôi mắt Mặc Húc chứa đựng sự phẫn nộ khiếp người, hai tay nắm chặt đến độ khớp xương trở trắng.

Hắn chưa bao giờ lường trước cảnh tượng này.

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn bị ôm lấy cùng tấm chăn tuyệt nhưng, sắc mặt tái nhợt suy yếu nhưng vẻ mỹ lệ vẫn không hề suy giảm nửa phần, nàng rơi lệ, người kia thì đau lòng, nàng nghẹn ngào, người kia liến hôn môi của nàng, thậm chí...

Hắn còn thấy, nàng hôn hắn ta...

Nụ hôn ấy, ngây ngô đến cỡ nào, bất lực đến cỡ nào, hắn chưa bao giờ thấy nàng như vậy, không biết hành động mê người như vậy không hề có nam nhân nào có thể kháng cự! Lửa giận cứ như vậy tích lũy trong lòng rồi bùng phát, từng chút từng chút một, vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Làm loạn

Không khống chế được nữa rồi...

Hắn cứ bị bức họa trước mắt khiến cho không thể khống chế được...

Bên tai, xuyên thấu qua cửa sổ mỏng manh truyền tới tiếng than khẽ đầy áp lực.

Hắn vẫn nhớ rõ xúc cảm của nữ tử kia, mềm mại mà non nớt, làm người ta chạm vào rồi liền luyến tiếc buông ra, hắn có chút hận... hận vì cái gì một lần dễ dàng bỏ qua nàng như vậy! Hắn bắt đầu tin tưởng, có một số nữ tử là độc, liếc mắt một cái liền trầm luân, không có cách nào dứt ra được...

“Hoàng Thượng... Đêm khuya lạnh lắm, đừng để thân thể nhiễm lạnh...” Thanh

âm của tiểu công công phía sau mang theo run run sợ hãi, nhưng vẫn tiến lên, đem ngoại bào cầm trong tay khoác trên người đế vương, run rẩy mà giúp hắn chỉnh sửa vạt áo...

“Truyền lệnh,” Thanh âm kiềm nén rít qua kẽ răng, ánh mắt Mặc Húc hòa lẫn

phẫn nộ mang huyết, hắn đã quen chịu đựng loại tình huống này rồi, ngồi trên

long ý đế vương cao cao không thể trào lên, hắn có thói quen kiềm nén bản thân,

nhưng phát hiện cứ kiềm nén như vậy, là lại phóng túng một số thần tử hổ báo
cây sói..... “Trước giờ dần, tất cả nội các đại thần phải tới Tham chính điện,
thượng nghị quốc sự!”

Giờ dần? ! (3 – 5 giờ sáng)

Tiểu công công sợ mình nghe lầm, giật mình há to miệng nhìn đế vương đang
nổi giận, nhưng phát hiện ánh mắt hắn vừa tràn đầy tơ máu vừa uy nghiêm lạnh
lẽo đến cực điểm!!

“Dạ... Dạ! Nô tài lập tức đi tuyên chỉ!”

Thâm cung, trắng sáng.

Đêm đó bốn phía trong Hoàng cung náo loạn, nội các quan viên các quý phủ
trong hoàng thành đều bị thánh chỉ trong đêm khuya làm cho thanh tỉnh rồi cả
kính!

Giờ dần.

Tham chính điện.

Thượng nghị quốc sự!

Mỗi một cực độ.

Nàng chìm sâu trong giấc mộng, không có cách nào tỉnh lại, giống như chỉ cần
thanh tỉnh, cảm giác cay đắng khổ sở sẽ ủa đến, khiến toàn thân nàng không
thể nhúc nhích được.

Mệt mỏi quá...

Phần dưới eo, là đau đớn không thể tả...

“...” Ừm một tiếng, nàng hơi cuộn mình, vùi đầu vào chăn, chớp mũi chạm
được một cái gì đó nóng bỏng lại vững chãi.

Nơi đó, ấm áp tận tâm can.

Nàng theo bản năng mà muốn dựa vào, nhưng cả người mệt mỏi, vào lúc này
bị nắm ở bên hông, thoải mái lại triển miên mà đem nàng thu vào lồng ngực
ấm áp.

Ấm thật... Nàng thỏa mãn khẽ than một tiếng, muốn tiếp tục ngủ thật say,
nhưng bàn tay trên lưng không buông tha nàng, giống như mang theo một ngọn
lửa nóng rực, mon tron từng tác da thịt của nàng, đem đầu nàng khéo léo ấn
vào trong lồng, có nụ hôn sâu nặng hô hấp in lại vành tai trong suốt nàng: “Vật
nhỏ không ngoan... Đừng câu dẫn ta nữa, nếu không một chút nữa người cầu
xin tha thứ sẽ chính là ngươi...”

Thanh âm mang theo ma lực xâm nhập trong óc của nàng, nàng cũng vô pháp bình yên ngủ say nữa.

Chợt nhớ kỹ lại, suốt một đêm, chính là thanh âm này luôn luôn ở bên tai chính mình nhẹ giọng lẩm nhẩm, thật dịu dàng mang theo điên cuồng.

Từng đợt sóng nổi lên, thân mình nhỏ nhắn run run không thể thừa nhận thêm nhiều vui thích nữa, hấn khẽ than, không hề miễn cưỡng, chỉ đặt thứ ấy của mình tại chỗ sâu nhất của nàng, bắt buộc nàng hoàn toàn giãn mở thân thể nhận toàn bộ hấn...

Né tránh một cách kinh hãi mang theo khoái cảm nóng bỏng, nàng đột nhiên mở đôi mắt mồi mệ!

Hồ hấp có chút bất ổn, nàng theo bản năng mà giật giật bàn tay nhỏ bé, lúc này mới phát hiện chỗ mình vừa mới muốn dựa vào là ngực của hấn, nàng kinh hãi không thôi, cặp mắt trong suốt mang theo mồi mệ vì cả đêm bị chiếm đoạt, nhìn nam tử tà mị phía bên gối gất gao vây quanh chính mình...

Y như bị điện giật, Lạc Cơ Nhi theo bản năng giãy dụa ra khỏi lòng hấn, nhô lên ngồi dậy, nhưng đau đớn bên hông lập tức lan tràn, khiến toàn thân nàng mềm nhũn...

“A...” Nàng nhú mày, môi cánh hoa tràn ra tiếng than nhẹ khó nén.

Hai chân trực tiếp pháng phất còn tồn tại một phen hỏa, cháy, là thử nghiệm khoái cảm quá cực đoan ở hạ thân thật lâu không thể rút đi đau đớn...

“Cẩn thận...” Thân hình nóng rực dán chặt phía sau buông một câu, Mặc Uyên miễn cưỡng ngồi dậy, cười yếu ớt nắm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, cho phép nàng cả người xụi lơ nằm trong ngực hấn... “Ta đã rất thông cảm, biết người không chịu nổi nhiều như vậy, cho nên...”

“Đừng nói nữa!” Bên trong hai tròng mắt Lạc Cơ Nhi tràn đầy hối hận đau đớn đến cực điểm, muốn giữ khoảng cách với hấn, nhưng thân thể bủn rủn vô lực... Nàng cư nhiên, cư nhiên chỉ vì một viên giải độc... Có hơi thống khổ nhắm mắt lại, nàng vẫn nhớ rõ nàng tối hôm qua khó nén tiếng than, nàng không thể tưởng tượng chính mình sẽ bị nam tử dịu dàng này xâm chiếm cùng đánh bại, nàng hận bản thân, hận đến hàm răng đều run lên...

“Sao thế? Đau lắm à?” Môi hấn dán sát vào lỗ tai của nàng, hơi thở bất ổn vô cùng thân thiết không gì sánh được.

Có chút chật vật mà kéo tấm chăn tuyết nhưng bao lấy thân thể của chính mình, nàng lắc đầu, cặp mắt mang theo kháng cự nhục nhã, tận lực kéo giãn khoảng cách trực tiếp giữa hai người.

Vốn muốn hôn lên vành tai của nàng, nàng lại xoay người, nên chỉ hôn được

tóc đen mềm nhẵn của nàng, hương thơm, mang theo hương vị sau khi hoan ái.

Mặc Uyên nâng mắt, sự ưu thương lạnh lẽo hiện lên nơi đáy mắt.

Hắn chỉ biết, không thể để cho nàng thanh tỉnh.

Nàng thanh tỉnh, có lý trí kinh người, nàng sẽ không đối với nội tâm chính mình mà khuất phục, càng đừng nói chi là thân thể.

Mang theo ý tứ hơi chút trừng phạt ôm lấy eo của nàng, Mặc Uyên khẽ cắn lỗ tai khéo léo, thanh âm khàn khàn mang theo áp lực đau đớn cùng không cam lòng: “Ngươi không biết bóng lưng ngươi thực đã thương người sao, nô nhi... Quay lại đây, để cho ta nhìn ngươi...”

Thanh âm của hắn làm lưng nàng cứng đờ, sự thống khổ trĩu nặng trong lòng, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể hóa thành nước mắt vừa khuất nhục vừa phần hận, tràn đầy hốc mắt. “Ta không có bản lĩnh làm bị thương đến bất luận kẻ nào, Uyên Vương gia, không cần xem trọng ta...”

Tiếng nói mang theo dây đặc châm chọc truyền đến bên tai, Mặc Uyên nhíu mi, lòng đau đớn kịch liệt...

“Oành!” Một tiếng!

Cửa phòng mạnh mẽ bị người đẩy ra, một đội thái giám cung nữ cúi đầu nói đuôi nhau mà vào, cước bộ dồn dập, phân thành hai hàng bước vào phòng! Ngay sau đó là vài thị vệ mang kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, hùng hổ xông vào! Chết tiệt...!

Cảm giác được thân thể mềm mại trong lòng bị hoảng sợ, Mặc Uyên nheo lại ánh mắt đánh giá xông tới, một cánh tay đem thân hình trong lòng gắt gao ôm vào trong ngực, không muốn người bên ngoài nhìn đến nửa phần.

“Yêu nữ lớn mật! Dám làm loạn hậu cung, Tạt Gia phụng mệnh Hoàng Thượng đến thăm vấn ngươi, ngươi ——” Một công công vênh mặt hất hàm sai khiến kiêu ngạo mà vung gậy chống bước vào cửa, đáng vẻ bề vênh tận trời nhìn đến nam tử một mình trợn mắt vài phần hàn khí trên giường kia thì nháy mắt run sợ.

Yêu nữ lớn mật. Làm loạn hậu cung.

Mặc Uyên nhắm mắt hai câu, bên môi hiện lên một chút cười yếu ớt làm hồn xiêu phách lạc, ánh mắt tà mị nhìn đám người ngây ra như phỗng trong phòng:

“Làm loạn hậu cung... Trong cung này bị tội danh thật đúng là phiền phức...”

Chính là không biết công công, nói chính là vị nào a?”

“Uyên... Uyên Vương điện hạ!” Công công truyền lời vẻ mặt sợ hãi, vẻ kiêu

ngạo vừa mới nảy biến mất không còn chút tung tích, phù phù một tiếng quỳ ở trên mặt đất!

“Nô tài... Nô tài đáng chết! Làm phiền Uyển Vương điện hạ, nô tài tội không thể tha! Nhưng mà...” Quỳ rạp trên mặt đất, cả người công công run rẩy, thỉnh thoảng lấy ánh mắt nhát gan nhìn hấn, lòng nóng như lửa đốt lại không có biện pháp.

Xé ngoại bào chính mình mà đem thân hình nhỏ nhắn trong lòng bao lại, da thịt trắng nõn của nàng nháy mắt bị vài dẹt hoa văn rồng màu đen ảm áp cẩn thận bao trùm.

Một cánh tay đem nàng nhanh giấu trong lòng chính mình, Mặc Uyên không nhanh không chậm hôn lên trán nàng, thanh âm một mòi mà uy nghiêm trên không vang lên trong phòng: “Công công không tính cho bốn vương một lời giải thích sao? Ngươi phụng mệnh lệnh hoàng huynh... Tới nơi này làm cái gì?”

Công công quỳ lạy một cái, “Thưa Uyển Vương điện hạ, Hoàng Thượng cũng là vừa mới nhận được tin tức, vốn là trắng đêm tại Tham chính điện nghị sự, nghe xong tin tức lập tức đi tới Tích Uyển cung! Hoàng Thượng còn gọi nô tài... Bảo nô tài đem Cơ Nhi cô nương đi qua đó!”

Tích Uyển cung...

Vỗ về mái tóc thơm tho mềm mại của nàng, động tác ngón tay hấn bị kiềm hãm, cặp mắt thâm thúy hiện lên một tia khác thường. “Tin tức gì?”

Thanh âm công công dẫn theo chút giả vờ khóc nức nở, tựa đầu thật sâu ở trên mặt đất, khóc hô: “Điện hạ, Uyển phi nương nương nàng... nàng sảy thai...”

Thanh âm lãnh löt của thái giám vang vọng khắp phòng, làm hai người trong phòng cả kinh không biết làm gì.

Tích Uyển cung

Sảy thai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Làm loạn (TT)

Cung nữ cước bộ thác loạn cơ hồ đập phá cửa.

Chậu nước nóng hôi hổi, vào rồi lại ra, bàn tay tiểu cung nữ dính đầy máu tươi

khiến kẻ khác nhìn vào mà chán động.

Sáng sớm trang nghiêm, vừa tỉnh lại đã thấy bầu không khí áp lực, toàn bộ Tích Uyển cung như bị bao phủ trong sự tức giận của nam tử, mà lúc này trên giường ở phòng trong, sắc mặt Uyển phi tái nhợt, đôi môi thâm tím, mồ hôi chảy ròng ròng.

Vài vị Thái y sắc mặt vàng như đất vây quanh nàng để chẩn bệnh, một chén lại một chén thuốc được mang đến, tiểu cung nữ nhanh tay nhanh chân đến nỗi

muốn rơi nước mắt, không nghĩ tay cũng không dám buông rơi, đơn giản là

trước giường. Đế vương sắc mặt tái nhợt như pho tượng, giống như không

cẩn thận là sẽ làm hấn tức giận, rồi thì một đám cháy bùng lên!

Mặc Uyên đi tới nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Uyển phi thống khổ ní non, tay bị Mặc Húc nắm chặt, ỉa chã khóc nức nở:

“Hoàng Thượng... Là thần thiếp không tốt, là thần thiếp... Ta không thể bảo vệ

tốt con của chúng ta, Hoàng Thượng! Ngươi trách phạt thần thiếp đi, thần thiếp sẽ không hề có câu oán hận...”

Sắc mặt Mặc Húc xanh mét, nắm tay nàng khế trán an “Được rồi, đừng nghĩ

hiều nữa, trước nghỉ ngơi... Còn lại, giao cho trẫm xử lý.”

Vài Thái y xung quanh cùng nhìn nhau vài lần, cảm thấy sáng tỏ, đều đứng suy tư, không dám há mồm.

“Trẫm muốn các ngươi đến đây làm cơm thiêu sao?!” Trần an Liễu phi nằm

xuống, Mặc Húc đứng dậy, lửa giận tràn ngập trong mắt trở nên ngùn ngụt trời, nổi giận với các Thái y: “Uyển nhi rốt cuộc là bị việc gì, các ngươi ai nói cho trẫm rõ ràng!”

Run run đứng im lặng hồi lâu, một Thái y đi ra, cả người ướt đẫm mồ hôi, khom người nói: “Khỏi bẩm hoàng thượng... Uyển phi nương nương sảy thai không phải là ngoài ý muốn, mà là... Mà là bởi vì nương nương hôm qua uống nước trà có hoạt thai dược, nương nương sảy thai, là có người cố ý cho vào a !”

(*hoạt thai dược: thuốc giúp sản phụ mau sanh, thường dùng cho những sản

phụ nào tới ngày dự kiến rồi mà chưa có dấu hiệu sanh)

Thanh âm bỗng nhiên như được phóng đại, cặp mắt thâm sâu của Mặc Uyên

chăm chú nhìn Thái y cả phòng, ánh mắt trong suốt nhìn từ trên giường kia.

Về mặt Uyển phi thống khổ, giật mình chạm được ánh mắt của hấn!

Ánh chớp lóe lên trong lúc đó, ánh mắt kia đã nhanh chóng dời đi, trái tim Uyển phi đập nhanh đến không thể ngăn chặn, nàng chợt dạ tránh đi ánh mắt người kia, kể cả một cái liếc mắt, tâm tư nhỏ bé của nàng sẽ bị phát giác, không thể nào trở lại được...

“A... Cố ý cho vào...” Thanh âm nghiền răng theo môi tràn ra, cặp mắt sung

huyết của Mặc Húc vỡ toang, cánh tay nổi gân quết ngang qua mặt bàn, đem

đồng hồ độn bát cùng nền toàn bộ rơi xuống mặt đất! “Hậu cung của Trẫm lại có kỹ xảo ngoan độc hại người như vậy, ngay cả cốt nhục của trẫm cũng dám đụng vào!”

Giống như con hùng sư nổi giận, không người nào dám tiến lên khuyên bảo,

đều lui về phía sau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng chờ phong ba đi qua.

Đây là vị hoàng tử đầu tiên kế vị của hoàng đế trẻ tuổi này.

Đột nhiên chết non trong bụng như vậy, làm người ta mơ hồ sinh ra ý sợ hãi.

“Nương nương phát sinh chuyện như vậy, thần đệ cảm thấy thật đáng tiếc...”

Hồi lâu, nam tử tà mị kia mở miệng, thanh âm trầm ổn mà không hề ảm áp.

Ánh mắt Mặc Uyên thân nhiên đảo qua trên giường, đã rơi vào sự nổi giận của

Mặc Húc, “Chỉ là không biết, người của Uyên Vương phủ ta sáng sớm bị gọi

đến đến tận đây, là có ý gì?”

Mọi người trong điện, hít phải một luồng khí lạnh.

Trên giường, Uyển phi có cảm giác trái tim đau như bị ai đục khoét, ngón tay

chậm rãi siết lại.

—— Hắn không hỏi nguyên do, hắn một chút cũng không quan tâm nàng bị

người nào bức hại, hắn quan tâm chính là vì có người tìm Uyên Vương phủ của hắn mà phiền toái, hoặc là nói... Hắn bảo hộ nữ tử kia, bằng cách nào đó để người ngoài không phát hiện được.

Đau đớn càng thâm, Uyển phi nhắm mắt lại rồi mở ra, cặp mắt đã hòa lẫn sự

phẫn hận nhiều hơn.

Cặp mắt Mặc Húc càng thêm sâu thẳm, toàn bộ lửa giận trong thân thể bị khoimào, tụ tập đồng thời, mấy chốc bùng nổ. Hắn lạnh như băng mà phun ra vài chữ: “Dẫn người lên.”

Không cần đến một khắc, một tiểu cung nữ bộ dáng nhát gan bị dẫn đi lên.

Công công đầu lĩnh ở phía trước kiêu Lan Hoa Chi, tà liếc tiểu cung nữ kia:

“Vừa mới lúc này người nói như thế nào, lặp lại một lần là được, nói đi!”

Tiểu cung nữ nhát gan bị căn phòng đông nghìn nghịt người dọa đến chân rã

rời, may mà quỳ ngã trên mặt đất, chịu đựng nước mắt trong lòng hốt hoảng

nói: “Khởi bẩm hoàng thượng... Thưa các vị đại nhân, nô tỳ, nô tỳ là nữ tỳ thân cận của nương nương, tầm tối nương nương nói không muốn ăn, chưa ăn cái gì cả đã đi ngủ, ai ngờ... Ai ngờ sau đó sẽ phát sinh loại sự tình này...” Tiểu cung nữ nâng lên hai mắt đầm lệ mơ hồ trên mặt, nhìn để vương uy nghiêm kia,

“Hoàng Thượng, thức ăn của nương nương đều là nô tỳ phụ trách, nô tỳ luôn

luôn cẩn thận cũng không làm lỗi, nhưng mà hôm qua... Hôm qua Cơ Nhi cô

nương đến điều bọn nô tỳ đi, nương nương một giọt nước chưa uống, duy

nhất chỉ có ăn cơm, chính là Cơ Nhi cô nương bùng lên một ly trà a”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Không có giải thích

Thanh âm quả quyết của tiểu cung nữ giống như sấm mùa xuân nổ vang trong phòng, người bên ngoài cả kinh rung mình một cái!

Ánh mắt mọi người, trong khoảnh khắc đó toàn bộ tập trung đến thân ảnh nhỏ

nhấn xinh xắn mặc áo xanh nhạt chỗ cửa kia!

Ánh mắt thủy chung lặng im mà lưu luyến trên người nữ tử trên giường, Lạc Cơ Nhi không nói được lời nào, chỉ có khi nghe được lời nói sau của tiểu cung nữ, thân mình suy nhược run rẩy kịch liệt, ánh mắt trong veo mang theo hoang mang chưa tán nhìn mọi người, nhìn đến ánh mắt lạnh như băng cùng nghi kỵ, cảm thấy thỉnh thoảng bị chụp thót!

Mà giữa phòng, cặp mắt ngăm nổi sóng của Mặc Uyên bắt đầu khởi động,

thân hình cao lớn uy nghiêm có nháy mắt cương trực.

Nhìn tất cả mọi người không có phản ứng, tiểu cung nữ trong lệ quang dẫn

theo vài phần kinh hãi, bối rối mở miệng nói: “Các vị đại nhân, nô tỳ nói điều là

nói thật, nô tỳ không có nói dối! Nô tỳ...”

“Đủ rồi!” Một tiếng lạnh như băng gầm lên, Mặc Húc đánh gãy lời than thở khóc lóc trần thuật kia.

Tiểu cung nữ thân mình mềm nhũn, cũng không dám nhiều lời nữa chữ, chỉ mặc cho nước mắt hung mãnh rơi ở trên mặt đất, cũng không dám lau đi.

Chậm rãi đi tới chỗ cửa, cùng nàng sát bên người mà đi qua, cặp mắt Mặc

Húc càng thêm sâu thẳm.

Hắn thấy nàng giật mình, mùi thơm thanh u của cơ thể thổi đến, trộn lẫn một

chút hương vị hoan ái, làm hắn lưu luyến si mê, nhưng hận ý cuộn cuộn.

“Thái y ở lại, những người còn lại, theo trăm ra ngoại điện đi.” Hắn lạnh giọng

ra mệnh lệnh, thân ảnh tôn quý vương giả biến mất ở tại cửa.

Trái tim yếu ớt bỗng nhiên như bị nắm lại, sắp không thể thở nổi nữa, Lạc Cơ

Nhi đứng nguyên tại chỗ, quanh thân khó chịu cùng hơi thở căng thẳng không

thông khiến cho những ngón tay tái nhợt của nàng co lại, nắm không thể nắm.

Nàng như một đóa hoa đơn bạc dừng lại tại nguyên chỗ cũ, dù cho có thế nào

vẫn không thể chuyển động cước bộ.

Trong lòng bàn tay bỗng nhiên có một tia nóng rực, Lạc Cơ Nhi kinh hãi, lúc

này mới giật mình chú ý tới không biết khi nào thân ảnh cao lớn dừng lại trước

mặt mình, bàn tay nhỏ bé nhu nhược không có xương của nàng bị Mặc Uyên

nắm chặt, nâng mắt, đón nhận ánh mắt trong suốt nhưng an tâm của hắn, chưa kịp phản ứng, một cái hôn nóng rực liền đặt lên cái trán của nàng...

“Không phải sợ...” Thanh âm nhẹ đến cơ hồ nghe không được, theo yết hầu

hắn tràn ra, sát lỗ tai của nàng, giống như một tia ấm áp ở trong lòng nhộn

nhạo mờ ra, ôn tồn một mảnh.

Sau nháy mắt, trên mặt hắn mang theo ý cười nhân nhật, dặt tay nàng, dưới

ánh mắt khác thường của mọi người mà đi ra ngoài.

Trên ngoại điện, luồng ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ chạm rỗng chiếu xạ

tiến vào, hơi sáng.

Không khi ngưng đọng, trong nháy mắt lúc Mặc Húc ngồi xuống, Nàng lần đầu tiên quỳ gối trên đại điện như vậy, quần áo màu xanh nhạt bao phủ thân thể đơn bạc của nàng, nàng có thể cảm nhận được không khí trong điện lạnh lẽo theo đầu gối hướng về phía trước lan tràn, cho đến khi xâm nhập toàn

thân nàng. Thủ vệ ngoài cửa, cung nữ trong điện, đều không có lui, ánh mắt lợi hại đánh vào trên người nàng, nóng đến độ muốn thiêu cháy.

Ánh mắt vị đế vương Tôn quý, gắt gao chăm chú nhìn ở trên người nàng.

Hồi lâu, Mặc Húc mở miệng, đã rút đi tức giận, thanh âm trầm thấp mà hùng

hậu: “Điều tra ra sao? Hôm qua Uyển nhi là lúc nào uống trà, lại lúc nào được hiệu phát tác?”

Cung nữ đứng bên cạnh cúi người đáp: “Khởi bẩm hoàng thượng, hôm qua nương nương trước lúc Hoàng Thượng đến đã uống trà, thời điểm trở về từ Thần hi điện cũng hoàn hảo tốt, chính là buổi tối... người gác đêm mới nghe được nương nương kêu đau, vội vàng đi vào xem, nhưng là...” Cung nữ sợ hãi rút lui thân mình, “Nhưng là đã không còn kịp rồi...”

Hắn nhăn nheo, nhưng không thấy nàng biện giải nửa lời.

“Người không có gì muốn giải thích với trẫm ư?” Mặc Húc có hơi tức giận, chăm chú nhìn thân ảnh màu trắng quý giữa điện.

Bạc sam bọc bả vai suy nhược của nàng, vài lọn tóc đen trượt xuống mặt, làm nàng như được bao bọc bởi một vầng sáng nhạt khi quý dưới ánh nắng ban mai, thoát tục đến độ không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ. Hắn không đành lòng, càng không thể, nhìn nàng trầm mặc, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy sự lạnh nhạt.

Chẳng lẽ nàng sẽ không biết, không giải thích thì hậu quả, sẽ là như thế nào sao? !

Vừa thần nhiên, cũng vừa kiên định lắc đầu, Lạc Cơ Nhi ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ thanh lệ, chăm chú nhìn nam tử uy nghiêm trên điện kia, “Ta không cần giải thích.”

Sắc mặt của Đế Vương càng tái đi, trầm giọng hỏi: “Tại sao?”

Một nụ cười nhạt không thể nhìn ra, hiện lên trên khóe môi nàng, trong sự dịu dàng mang theo đau thương lơ mơ, giọng nói trong trẻo mang theo non nớt, nháy mắt tập kích trái tim yếu mềm của kẻ khác.

“Phải giải thích cái gì đây?”

Nàng nhìn hắn, đơn thuần như một đứa nhỏ không rồi

“Ta bưng trà cho Uyển phi, chỉ có một mình nàng thấy, những người khác làm sao mà biết được, ta không rõ, trong trà có hoạt thai dược hay không, cũng là Thái y nói, Hoàng Thượng tin, thì có, không tin, thì không có, ta chẳng gì được; có phải ta hạ hay không, Hoàng Thượng ngài nên hỏi ta tại sao muốn hạ độc, chỉ muốn loại bỏ một đứa nhỏ hoàng thất sao? A... Nghĩ đến quả thật có lý do, ta là người Đãng An, ta không có lý do gì không hận những ai ở đây, nhưng là nếu ta muốn làm, ta sẽ trực tiếp đem độc dược hạ trong chén trà của hoàng thượng, như vậy không phải nhanh hơn sao?” Giọng nói nhỏ nhẹ, giọng điệu khinh thương được nàng nói một cách nhỏ nhẹ, không nhanh không chậm, làm người chung quanh đều hít phải một luồng khí lạnh!

“Cho nên...” Nàng có hơi bất lực dùng hai tay chống xuống mặt đất, chịu đựng sự nhức mỏi toàn thân, “Ta thật sự không biết, ta nên giải thích cái gì...”

Giống như một nhát dao dịu dàng đâm vào trong lòng, Mặc Húc chấn động.

Giống như si mê, ánh mắt của hắn không thể dời khỏi nàng, sự làm càn của

nàng, sự lớn mật của nàng, sự thẳng thắn của nàng, làm tim của hắn đau kịch liệt, đau không thể nín.

“Người... Người cầm mồi!” Công công bên cạnh mắt thấy sắc mặt đế vương trở nên sâu xa, nói vậy nhất định là nàng đã chọc giận hắn, hoảng hốt lớn tiếng quát, “Người là một tiểu nô mất nước, lại dám ở trên đại điện nguyên rửa Hoàng Thượng?! Người... Người quả thực không thể tha thứ!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Mặc Uyên phản kích

Một thanh âm sắc bén vang vọng trong đại điện, chói tai vô cùng

Tội không thể tha.

Bốn chữ này quả thật sắc nhọn, một cây một cây đâm thẳng vào trong tư tưởng có chút uể oải của nàng. Vốn dĩ, nàng chỉ thuận miệng nói hai câu, đó cũng trở thành tội không thể tha sao..

Sự đau đớn trong trái tim ảm ức trời dậy, kéo dài lan đến cả tứ chi, vào hàng trăm tế bào... Nàng từng cho rằng bản thân mình vốn dĩ trong phút giây ngắn ngủi nào đó đã có thể quên đi nỗi đau khổ mất đi Đẳng An, nhưng thật không ngờ, những thống khổ này cứ như dây leo, chiếm giữ lòng nàng, vũng vàng chiếm cứ tại nơi phương thổ mềm mại kia. Trên đại điện ngự một vị đế vương, có lẽ có quyền lực tối thượng, có lẽ có quốc thổ rộng lớn, thế nhưng

Hắn không phải ông trời của nàng.

Hắn có tư cách gì buộc nàng phải cúi đầu, phải phục tùng, phải kính cẩn lễ phép!

Bàn tay nhỏ bé tái nhợt nắm chặt thành quyền, con ngươi trong suốt của nàng dấy lên một ngọn lửa, trái tim thất lại đến mức tê liệt.

Mặc Uyên nhú mày

Hắn hiểu tâm tư nàng, một mảy may cảm xúc của nàng đều nằm trong tầm mắt của hắn dù đó có là hành động nhỏ nào, hắn biết trong con người nàng luôn có lòng kiêu hãnh của người Đẳng An quốc, có tự do của người Đẳng An, nàng không chấp nhận được nơi thiêng liêng nhất bị vấy bẩn, nàng thà chết, thà bị thương, nhưng là, nàng không chịu nổi nửa phần nhục nhã.

Điều đó không vũ nhục nàng, mà là vũ nhục toàn bộ Đẳng An quốc đã mất kia.

“Hoàng huynh...” Thân nhiên mở miệng, nụ cười sắc bén nở trên môi Mặc Uyên, “Thần đệ mấy ngày không tham chính, không phát hiện ra, giờ đến một tên thái giám nhỏ nhò cũng có thể khoa tay múa chân trên đại điện a....”

Tên công công vừa tức thời còn vênh mặt hất hàm sai khiến, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, bị thứ sắc bén trong lời nói kia dọa đến lui mấy bước, vạn phần sợ hãi.

“Hoàng thượng! Nô tài... Nô tài không có ý đó, nô tài không dám khinh rẽ hoàng thượng, xin hoàng thượng minh giám!” Phù phù tiếng quỳ xuống đất của hắn xem ra thật nặng nề.

“Được rồi.”

Ồn ào đến phiên, Mặc Húc lạnh giọng cắt ngang âm thanh huyền ảo kia, trầm giọng nói:

“Chuyện này giao cho bộ binh đi tra rõ, trước đó...”

Ánh mắt nhìn về phía thân thể là lướt mềm mại dưới điện, hắn dừng một chút:

“Trẫm, không cho phép ngươi rời cung”

Tâm đột nhiên vỡ òa, cả người Lạc Cơ Nhi lạnh băng, có hơi cứng nhắc khẽ nâng mắt, nhìn vị Đế Vương tôn quý trên điện.

“Trẫm sẽ không cho phép có người ở hậu cung của trẫm làm vậy, dù là ai, trẫm vì Uyển nhi nhất định buộc hẳn phải trả giá đắt!” Ngôn ngữ lạnh băng, mang theo thánh uy không thể không tôn trọng, ánh mắt lợi hại của Mặc Húc đảo qua mỗi người trong điện, hướng về phía cửa đại điện lạnh lùng nói, “Người đâu!”

Ngoài cửa điện, một đám thị vệ lên tiếng trả lời, dừng mảnh tiền vào, đao kiếm chớp loé hàn quang, đem người trong điện bao vây lại!

Sát khí đằng đằng, ừ ừ kéo kéo đến tập kích mọi người trong điện.

Mặc Húc nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu trắng, giọng có chút khàn khàn từ bên trong phát ra: “Mang nàng ta xuống, giam vào địa lao.”

“Tuân lệnh!” Thân ảnh thị vệ to lớn lại hùng hổ nhanh chóng tiến vào đại điện, đao kiếm chạm nhau, phát ra thanh âm lạnh lạnh.

Quý trên mặt đất, một cô gái mảnh mai như một đoá hoa oánh bạch, đầu ngón tay non mịn của nàng hơi co lại, đứng lên, không khóc, không náo loạn, trong mắt có tia nhìn trong suốt.

Thị vệ đi tới bên cạnh nàng, có chút không đành lòng, chấp tay nói: “Xin đắc tội, cô nương.”

“Chờ đã!” Một giọng nói lạnh lùng và nghiêm nghị vang lên, mang theo vài phần lạnh lẽo, ngăn mấy tên thị vệ đang kéo lấy thân thể suy nhược của nàng lại.

Trên đại điện, Mặc Uyên chậm rãi nâng mắt, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo thân nhiên nhìn về phía hoàng huynh tôn quý của mình “Trước khi điều tra rõ ràng, bắt luận là nào cũng không thể dễ dàng thoát tội phải không? Hoàng huynh.”

Không rõ dụng ý của hắn, Mặc Húc lạnh lùng trầm thấp nói: “Đương nhiên.”

Môi nở nụ cười mệt mỏi, nói là cười nhưng bên trong lại pha lẫn một cảm giác lạnh lẽo không dễ gì nhận ra, “Vậy sao Hoàng huynh lại không đồng thời bắt cả ta? Hạ nhân trong phủ của ta gây hoạ, ta sao có thể thoát khỏi không can hệ?” Mắt thấy sắc mặt Mặc Húc càng ngày càng xanh, Mặc Uyên cười khê, bổ sung thêm một câu, “Cũng có thể, Vương gia ta bụng dạ khó lường, muốn mưu hại huyết mạch của Hoàng thất thì sao?”

“Mặc Uyên!!” Giọng nói phẫn nộ oán độc, bùng nổ trên đại điện!!

Kích hắn nổi giận thành công, Mặc Uyên đứng lúc cấm khẩu, nhìn tôn quý đế vương kia không thể không chế được bộ dáng, lạnh nhạt cười khê.

Toàn bộ mọi người trong đại điện đều bị tiếng gầm này dọa đến chân tay bủn rủn, phù phù phù phù, tất cả đều quỳ xuống, thờ cũng không dám thờ ra —ai cũng đều biết đương kim hoàng thượng tâm tính nhân hậu, luôn đối với Tam đệ của mình vô cùng ân sủng, thậm chí còn dung túng, lúc này đây, đem cả tên họ tức giận quát lớn, không thể nghĩ ngờ rằng Tam vương gia thật sự đã làm mất lòng tức giận, trong điện nháy mắt đã trở nên xơ xác tiêu điều!!

“Hôm nay trẫm niệm tình cốt nhục mà không truy cứu người tội nói năng lỗ mồm, thế nhưng, tuyệt đối không có lần thứ hai,” Áp chế ngọn lửa giận đang bùng lên trong lòng xuống, Mặc Húc nắm tay chặt đến sinh đau, quay sang phía thị vệ lần thứ hai lạnh giọng hạ lệnh, “Còn thất thần đứng đó làm gì? Mau giải người xuống dưới!”

Thị vệ toàn thân đổ mồ hôi lạnh trên mặt đất hoảng loạn đứng lên, bắt lấy nàng.

Không hiểu sao, hốc mắt của nàng vì ẩm ướt, vừa rồi là vì hắn cuồng vọng, nhưng bên tai vẫn còn phảng phất sót lại một câu nhẹ nhàng kia “Không phải sợ...”, nàng rốt cục không hiểu được tâm ý của hắn, nam tử tà mị lại liêu lĩnh kia tao nhã đứng tại chỗ, chỉ chừa cho nàng một bóng lưng tịch mịch.

Lặng im một lúc lâu, mãi cho đến khi Mặc Uyên không còn nghe thấy thanh âm từ phía sau.

Nàng bị dẫn đi, không hề vùng vẫy, không hề phản kháng, mà chính bản thân mình, cũng bất lực.

Nháy mắt trong lòng có tia đau đớn quét qua.

Hắn nhớ đến trong hoa viên của Uyên vương phủ, hắn từng tới chỗ cây hoa ngọc lan, nơi bia mộ của mẫu thân mà nghiêm túc nói ra tất cả, hắn sẽ không nhịn nữa, thiên hạ này nợ hắn, hắn sẽ làm cho bọn họ phải hoàn trả hết thảy.

Như vậy, cứ từ nơi này mà bắt đầu đi.

Môi nở nụ cười lãnh đạm như Ma Vương của địa ngục, Mặc Uyên xoay người, kiên quyết rời khỏi điện.

“Đứng lại!” Mặc Húc cau mày, tất cả biểu tình lãnh khốc đọng lại trên mặt, “Người đi đâu?”

“Đương nhiên là đi thu thập chứng cứ...” Mặc Uyên không có quay đầu lại, bên môi vẫn nụ cười yếu ớt, “Nếu hoàng huynh không có khả năng tra rõ chân tướng sự việc, như vậy, ta chỉ có thể dựa vào chính mình a.....không phải sao?”

“Người...” Lửa giận ngút trời trong nháy mắt nổi lên, Mặc Húc chỉ nói ra một chữ, cũng thấy con giận không thể hạ!!!

Mà tà mị nam tử kia dường như không nghe được tiếng gầm từ phía sau, chỉ lạnh lùng mà tiếp tục bước đi, dùng đại lực đẩy cửa điện ra!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chờ lệnh

Ngoài điện, tia nắng ban mai ấm áp ùn ùn kéo đến chiếu về đây....

Bước chân của Mặc Uyên bị kiềm hãm

Đôi mắt hẹp dài sâu xa quét qua ngoài cửa điện, ngoài đó đông nghịt người, tất cả bá quan văn võ, thân mặc quan phục đang ở ngoài điện chờ đợi, dường như chỉ chờ hán tử bên trong đi ra, ngay khi ánh mắt chạm nhau không khoảnh khắc, mấy trăm quan viên cung kính với hán, gạt quan phục nhất loạt quỳ lạy!!

“Thần chờ lệnh! Khẩn cầu Uyên vương điện hạ thương xót bách tính Lạc Anh, xuất binh Hồ Duệ, bình ổn phản loạn!”

Thanh âm rền vang chung quanh, chiếm toàn bộ cung điện, dư âm còn vọng lại.....

Cảnh tượng không thể dự liệu lại đến, trong tia nắng mai sáng rực, có đủ bách quan và tiếng hô chờ lệnh, quan phục màu đỏ tía trước mắt lan tràn thành một miền biển.

Khẩn cầu Uyên vương điện hạ thương xót bách tính của Lạc Anh quốc.

Xuất binh Hồ Duệ

Bình ổn phản loạn

Hán như ngưng đọng tại chỗ.

Có hơi chói mắt với ánh mặt trời, hán nheo mắt lại, trong lòng dâng lên một cảm xúc khác lạ, như là một con sóng to ngất trời, dồn hán vào đường chết không có chỗ chôn...

Hán vẫn còn nhớ rõ lúc trước, cũng trên đại điện nghiêm trang này, khi còn là thiếu niên chính mình tự nguyện khoác lên người bộ quân phục, chỉ vì địa vị của mẫu hậu và người nữ tử hán ngưỡng mộ, vì việc nghĩa mà không phản đối chờ lệnh chinh chiến!

Cũng là một ngày như vậy, tiếng khẩu hiệu nổ vang cả một toà hoàng thành, hán quát roi thúc ngựa, dẫn đầu vạn tướng sĩ mà đi, nhưng ai biết nửa năm sau lúc chiến thắng trở về thì nghênh đón, lại là...

Trong ánh mắt hiển hiện sự đau đớn, thân thể Mặc Uyên hơi chấn động

Lại nghĩ tới chuyện đó sao...

Hán mĩa mai bản thân, thì ra đã lâu như vậy rồi, hán vẫn để tâm đến thế.

Có thể nói, chuyện này như rễ cây chôn sâu trong lòng hán, đau nhức đến xé rách cả tâm phách cũng không thể tiêu tan, trong đầu hán hiện lên hình ảnh khuôn mặt tuyệt thế mỹ hoặc của mẫu hậu lúc trẻ tuổi, bắt đầu kể từ ngày đó, mỹ hoặc như vậy, cho dù hán có vui sướng hay cùng cực bị thương đều không đổi trở về, chỉ trong nháy mắt, bà mất đi trong tuyệt vọng, tại lúc hấp hối dù có giây dựa và phản kháng, vẫn hương tan ngọc nát...

Cổ nén sự mĩa mai trong lòng, đôi môi nam tử tà mị nở nụ cười nhạt nhẽo và vô tình, hán vững vàng bước đi, giẫm vào vạt áo đang quỳ của bách quan, đầu không quay lại liền rời xa đại điện!

“Quý nhiều hại thân... Chư vị đại nhân mời trở về đi, Mặc yên ta... Không dám nhận đâu...”

Gió mang đến từng câu từng chữ, như một màn sương mù lượn lờ bay vào trong tai của trăm người, trong nháy mắt, ù tai! Sắc mặt bách quan tái nhợt, vạn phần xấu hổ quỳ tại chỗ nhìn bóng lưng của nam tử kia rời đi, bọn họ hẳn là đoán ra được, hẳn là hẳn nhất định sẽ không đáp ứng...

Lấy lại tinh thần, Đế Vương tôn quý mà hốc hác đã đứng ngay cửa đại điện, mắt dừng ở nam tử tà mị đi xa kia, trong con ngươi rốt cục cũng nổi lên sát khí bùng bùng.

Hắn biết đằng sau đang xôn xao.

Hắn biết chúng dân sẽ lấy giọng điệu gì để nghị luận về Uyên Vương tài trí nhất Lạc Anh Quốc lại không thêm đề tâm nguyên vọng của bách tính.

Hắn cười nhạt, đem những thứ có thể dự đoán trước đó nghiền nát ngay tại đáy mắt.

Mẫu hậu, việc nên đến nhất định sẽ đến, người thật tốt nhìn Uyên nhi của người như thế nào đem toàn bộ thiên hạ đạp dưới chân!

Tỉ tách.

Tỉ tách, tỉ tách.

Giọt mưa rơi xuống, đọng lại trên mu bàn tay của nàng.

Bỗng nhiên ý thức như được minh mẫn trở lại, Lạc Cơ Nhi chậm rãi nắm bàn tay bé nhỏ lại, kinh ngạc nhìn thứ ẩm ướt trên mu bàn tay mình.

Ánh sáng âm u, thân thể nhiều bé của nàng tựa vào vách tường, có chút hoảng hốt.

Đây là lần thứ mấy bị nhốt vào đại lao?

Nàng không nhớ rõ lắm.

Đại lao hoàng cung, thật đáng sợ.

Nàng vẫn nhớ rõ một đêm kia khi vừa bị đưa đến thì nàng đi từ cửa nhà lao này đến mấy trăm song sắt khác, nhiều bàn tay bẩn thỉu giãy dụa dọa nàng sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch! Nàng nghe thấy tiếng thét chói tai của vài người, giống tiếng của người khác có thể làm cho bọn họ ngửi được mùi hi vọng, bọn họ tràn ngập khát vọng cùng oan ức liều mạng với tay, như là muốn dùng thân thể đầy máu kia phá tan hết cửa nhà lao sắt thép, bọn họ phát điên, mắt trí giống như hung thần ác quỷ!

“Bọn họ rất nguy hiểm, tốt nhất đừng trêu chọc bọn họ.” Đây là thị vệ áp tải nói với nàng, “Cô nương bảo trọng chính mình”

Cũng may, nàng bị nhốt trong một gian tù độc lập.

Được ở trong một gian riêng duy nhất, một thân ảnh âm u không nhúc nhích ngã trên đồng rom đang ngủ say, vừa âm trầm vừa tĩnh mịch dày đặc.

Hình như từ trước giờ đều như vậy, sinh mệnh của nàng, từ lúc Đằng An bị diệt, dường như mãi mãi có một khác yên tĩnh như vậy.

Thứ yên tĩnh đó đánh vào tận xương tuỷ, khiến nàng sợ đến cực điểm, nhưng vẫn là bất lực.

Nhắm mắt lại, nàng chỉ có thể nghe thấy một thanh âm, thấy hình ảnh một người, là nam tử tà mị tuần nhã kia nắm lấy tay mình, dịu dàng như nước hôn lên trán nàng, giọng hắn trầm ổn khàn khàn như thời mien, hắn nói, không cần phải sợ.

Thế nhưng, nàng thật sự rất sợ.

Sợ sự tĩnh lặng như vậy, sợ sự tĩnh mịch như vậy, sợ cả cái cửa sắt rắn chắc kia sẽ vĩnh viễn nhốt nàng lại.

Mở mắt ra, hiện ra trước mắt một mảnh ẩm áp, hơi nước bốc lên, làm cho đôi mắt trong suốt của nàng bị một màn mờ sương trong suốt bịt kín. Nàng hận, hận vì chính mình lại nhớ đến tên nam nhân kia, hẳn như cây anh túc, khiến cho người từng nếm một lần ngon ngọt sẽ không muốn từ bỏ, đầu ngón tay của nàng hung hăng cào xé chính lòng bàn tay nàng, dùng cái đau đớn sắc nhọn để nhắc nhở mình thức tỉnh nàng từng chịu lắng nghe, thân nhân của nàng, đất nước của nàng, không thể vì sự thương tiếc của nam tử kia mà quay đầu lại!

Rầm—

Tiếng xích sắt va vào nhau ngoài cửa lao chọt vang lên.

Lạc Cơ Nhi kinh ngạc nhìn thấy ngoài cửa có vài người dừng mảnh không biết từ lúc nào đã tiến vào, ánh sáng mờ mờ, nàng không nhìn thấy rõ thân ảnh của bọn họ, chỉ nghe được tiếng lanh lảnh của một người vang lên, mang theo nhiều vị tiếc hận: “Cơ Nhi cô nương, Táp Gia đến đây đưa chút đồ ăn cho ngươi, điều kiện trong lao khắc nghiệt, không giống như ở nhà cô nương sao chịu đựng được, Qua đây, cầm lấy đi...”

Cửa sắt được mở ra một chút, một hộp thức ăn khắc hoa văn tinh xảo được đưa vào, một bàn tay cầm vào phần nắp đáy phía trên, tức thời hương thơm

ngát toả ra bốn phía...

Lạc Cơ Nhi nhìn hộp thức ăn kia, trong nháy mắt có chút giật mình.

Ánh mắt trong suốt và uể oải của nàng giờ lên, muốn nhìn rõ tướng mạo của người kia, nhưng trước sau vẫn là phí công.

“Tập Gia đời này a, không thể nhìn thấy người chịu khổ... hơn nữa người lại là một tiểu nữ trong sáng như vậy, Tập Gia ta, là đau lòng không nổi, ” Âm thanh yếu ớt như uỷ ngy, con người của người kia hiện lên một tia sắc bén, trong bóng tối u ám càng đặc biệt nổi bật, “Thôi, mau ăn đi...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thăm địa lao

Hương thơm làm kẻ khác thêm nhỏ dãi, lan toả tràn ngập trong gian nhà giam nhỏ nhỏ, mọi người đều xúm vào nhìn.

Hộp thức ăn kia được đẩy đến trước mặt nàng.

Người nọ trầm mặc dường như mang theo ý dụ dỗ, chăm chú nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng không hề động đậy, ngược lại có chút sợ hãi cuộn mình đứng dậy lui về phía sau, sắc mặt có chút xấu hổ.

Cười khê hai tiếng, người nọ đứng thẳng dậy, móc khăn ra lau ngón tay: “Thôi được, Tập Gia phải đi, Cơ Nhi cô nương bảo trọng, yên tâm chờ bộ binh thông báo tin tốt...”

Rầm—

Lạc Cơ Nhi vẫn không nhúc nhích, nghe tiếng cửa lao bị đóng sầm lại lần nữa, tiếng bước chân, càng lúc càng xa.

Lại vắng lặng.

Hộp thức ăn chỉ cách nàng có nửa bước chân, nhưng nàng không dám tới gần, vật to như thế đến từ hoàng cung, nàng suy xét không biết đây là tâm tư của kẻ nào. Bàn tay nhỏ bé nắm lại, nàng cố gắng lay cái đầu uể oải của mình, tự hỏi không biết ai lại cho nàng hộp thức ăn này, mùi vị lại càng đặc biệt hơn, nàng nghĩ đến nhập thần, nhưng không có nhìn đến phòng giam bên kia, thân ảnh rồi bù như ngủ say từ vạn năm đang chầm rãi ngồi dậy, ánh mắt lóe sáng như vô cùng đói khát, quay mặt về phía này.

Âm thanh lách cách lách cách...

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra nụ cười yếu ớt của nữ tử kia, giấy lát sau lại nhiễm sự nham hiểm sâu sắc, toàn thân Lạc Cơ Nhi đột ngột toát mồ hôi, mở mắt ra, vẫn là nhà tù âm u ẩm ướt như trước, giọt mưa, theo cái lỗ hồng nhỏ phía trên nhà lao rơi từng giọt tí tách.

“Cho ta—!!!” Một bàn tay dơ bẩn, như móng sắc, bỗng nhiên xuyên qua khe hở nhà lao!!

Lạc Cơ Nhi hét lên một tiếng!! Cả người bị dọa đến run lên!!

Nàng nhìn thấy cái tay kia giống như của người chết đang giãy dụa, theo mùi hương thơm ngát bám víu lấy hộp thức ăn! Ngón tay thật dài chạm được sát lề hộp thức ăn, làm người nọ càng thêm điên cuồng, giọng nói khàn khàn nức nở, với tới, hộp thức ăn trong nháy mắt bị lật úp, thức ăn bên trong rơi xuống rải rác, người nọ càng hét thảm thiết thêm!

Lạc Cơ Nhi lấy hai tay bịt chặt khuôn mặt ướt đẫm, sợ hãi lùi về phía sau, đôi mắt tràn đầy kinh hãi, nước mắt lưng tròng.

“Cầu người!! Cho ta... Cho ta ăn, ta không muốn chết! Ta không muốn chết, thật sự không muốn chết!!!”

Thanh âm khô nứt cực độ phát ra từ trong miệng người nọ, thật u ám, ánh mắt khao khát cực vọng ấy làm kẻ khác hít thở không thông.

Sợ tới mức cả người run lên, Lạc Cơ Nhi nuốt nước mắt, nâng mắt quan sát người kia, quần áo lòi thoi dơ bẩn, tóc bởi vì ở trong lao thời gian dài mà đánh kết, như đội bãi cỏ khô ở trên đầu, cả người toả ra mùi tanh tưởi làm cho kẻ khác khó có thể chịu được, mà theo thanh âm vang đến, chắc hẳn là một phụ nhân (*một phụ nữ đã có chồng)..... tuổi tác không mấy cao.

Nàng ta kêu gào thảm thiết, miệng há to, nức nở cầu xin Lạc Cơ Nhi, cái tay vói ra càng ngày càng rủ xuống, với vài lần nhưng rốt cục không có khí lực

để với lấy hộp thức ăn, cuối cùng chỉ có thể cả người cuộn mình đứng lên, ô ô khóc, người điên kia nắm lấy tóc chính mình không buông. ....

Trái tim đau đớn giằng xé. ....

Lạc Cơ Nhi biết, nàng nhất định đã bị tổng giam lâu lắm rồi, bữa ăn trong nhà lao, bữa có bữa không, người mắc tội, bị đói chết là chuyện xảy ra thường ngày.

Nàng cũng đã từng nếm qua cái cảm giác đói bụng cực độ. ....

Rất đau, rất bất lực, rất muốn bỏ cuộc, tình nguyện chết đi trong nháy mắt, cũng còn tốt hơn cảm giác hơi thở thoi thóp từng chút từng chút bị bóp chết.

Cả người còn đang run rẩy, Lạc Cơ Nhi cắn chặt môi dưới, nuốt nước mắt, nỗ lực khởi động thân thể vươn tay nâng hộp đựng thức ăn lên, kể cả những thứ vương vãi trên mặt đất, gom vào một chỗ, run run đẩy qua phía của người đàn bà kia

“Ngươi cầm lấy—” nàng nâng đôi mắt ướt át ngưng đọng nhìn phụ nhân.

Phụ nhân nín khóc, tay đang nắm tóc chậm rãi buông ra, ánh mắt vừa ngạc nhiên lại tha thiết, chăm chú nhìn chằm chằm nữ hài nhỏ nhỏ kia.

“Ngươi cầm đi...” Nữ hài nhỏ nhắn xinh xắn lặp lại một lần nữa, đem hộp đựng thức ăn tiến gần về phía trước, giọng nói có chút non nớt lại nghẹn ngào, đôi mắt ngập nước dịu dàng nhìn nàng ta, “Ta không ăn, cho ngươi hết đó —— “

Phụ nhân lòng vui như điên, bà ta không kịp nói lời cảm tạ, đưa tay qua khe hở giữa cửa lao, gắp gạo nắm lấy hộp thức ăn!

Tay Lạc Cơ Nhi run lên, sợ hãi nên vội vàng rút về, hơi lùi bước một chút, nhìn thấy phụ nhân kia lấy tay nắm lấy khối thức ăn mềm, khó khăn nhưng điên cuồng mà nuốt xuống, tay nàng bởi vì lở loét cực độ cùng với cơn đói khát lại luôn luôn run run, nhưng vẫn không ngừng tay, càng ăn càng nhanh.

Rốt cục cũng có chút an tâm, Lạc Cơ Nhi nở ra một nụ cười yếu ớt, trong nháy mắt lại biến mất.

Đã rất lâu... Nàng cũng đã quên, làm cách nào để cười.

Nữ hài nhỏ nhỏ cuộn mình đứng dậy, dựa vào vách tường, mái tóc đen dài phủ tận mác tới thắt lưng, làm cho khuôn mặt của nàng càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ trừ có đôi mắt ngập nước kia, trong bóng đêm hơi phát sáng, mị hoặc làm cho người ta như muốn nghẹt thở.

Mặc Húc đang đi dọc theo nhà lao, đến nơi liền chứng kiến cảnh tượng đẹp này.

Bước đi của hắn rất nhẹ, đến nơi lại không có thông báo cho bất kỳ ai, chỉ dẫn theo một thị vệ bên người, rồi đi vào nhà lao.

“Mở cửa lao.” Hắn thấp giọng truyền lệnh, con người lại không lúc nào rời khỏi thân ảnh tuyệt sắc ưu nhã trong phòng giam kia.

Rắc... rắc... tiếng xích sắt va vào nhau, làm Lạc Cơ Nhi lần thứ hai giật mình tỉnh giấc.

Nước mắt còn chưa khô, khiến nàng rất khó nhận ra người đến là ai, chỉ mơ hồ ngửi được một mùi uy nghiêm, thị vệ mở rộng cửa kia không nói lời nào, bộ dạng phục tùng ngăn đầu cúi về hoàn toàn cung kính.

“Ở bên ngoài chờ,” Mặc Húc nhẹ giọng lầm nhảm, “Trầm một chút nữa sẽ tự đi ra.”

“Vâng.” Thị vệ hơi khom người, lui ra ngoài.

Lạc Cơ Nhi rốt cục cũng ý thức được người đi vào là ai.

Cửa lao bị khoá lại, hắn chậm rãi bước tới gần, u ám, tựa như Diêm La của địa ngục, nắm giữ vận mệnh và sinh tử của kẻ khác.

Lạc Cơ Nhi có hơi lo lắng liếc mắt nhìn hai bên trái phải của nhà lao, phát hiện người đàn bà điên kia đã ăn sạch hộp thức ăn kia, thấy có người đến, nhanh chóng xoay người trốn phía sau đồng rom ra kia, chỉ trong nháy mắt lại tiếp tục yên lặng, giống như chưa bao giờ nhúc nhích qua.

Lòng đang căng thẳng có chút buông lỏng, bỗng nhiên, có chút gì đó lạnh lạnh ở dưới cằm, thân thể Lạc Cơ Nhi run lên, ánh mắt trong suốt chấn động nhìn kẻ đột nhiên cúi người kề gần sát mặt của nàng, hắn đang cầm một chiếc khăn lụa cẩn thận tỉ mỉ lau khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, chỗ nào bẩn liền bôi rồi lau đi hết các vết ô uế đó.

Động tác của hắn dịu dàng thông thả, cuối cùng, thu khăn lụa trở lại, dùng ngón tay mon tron chiếc cằm tinh tế và xinh xắn của nàng.

“Tốt, sạch rồi.” Thanh âm khàn khàn của hắn truyền vào trong tai, mang theo chút gì đó sâu kín, nhưng lại khiến người khác không dám đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Vũ nhục

Vô thức muốn tránh né sự đụng chạm của hắn, Lạc Cơ Nhi nhú mày, hơi quay đầu đi.

Trong lúc đó, cảm xúc nhẹ nhàng trong nháy mắt biến mất, ánh mắt của Mặc Húc hiện lên một tia sắc nhọn, nháy mắt lúc sau, lại bị sự nhu tình không thể che dấu thay thế.

“Nói cho trăm nghe... Sợ sao?” Hắn có chút ma xui quỷ khiến dựa sát về phía trước, ngửi mùi thơm từ mấy sợi tóc của nàng, đôi mắt mờ to, bên tia sáng mờ mờ da thịt nàng óng ánh bạch trắng như tuyết, lại ôn nhuận, làm hắn nhận không được muốn tiến tới gần nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, khẽ giọng trấn an.

Bị hơi thở xa lạ xâm lược khiến lông mi Lạc Cơ Nhi run rẩy, nhột nhạt đáp lại:

“Uyển phi nương nương vừa sanh non, Hoàng Thượng không ở bên sẵn sóc, trái lại còn hạ giá tới thăm tù phạm như ta, thực sự là rất thú vị...”

Hơi thở của hắn bị kiềm hãm

Môi nở nụ cười nhạt, Mặc Húc lần thứ hai nhận không được vươn tay, vận khuôn mặt nàng, ép nàng nhìn thẳng hắn, con ngươi cuộn cuộn một tia khác thường:

“Đúng vậy... Trăm quả thật là hành động điên rồ rồi, cả con người cũng thay đổi rồi, từ ngày Uyển nhi sanh non xém mất mạng, trăm tình nguyện giết lầm một nghìn người, cũng không muốn lưu lại bất luận một kẻ nguy hiểm ở hậu cung của trăm, cho nên...”

”Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có chút kinh ngạc của nàng, thoả mãn kẻ sát đôi môi cánh hoa đỏ bùng kia, “Cơ Nhi, ngươi cho rằng ngươi là ai mà còn sống đến bây giờ?”

Đôi mắt kinh ngạc của nàng, khiến hắn nhìn thấy và lưu lại trong ánh mắt nghiền ngẫm tựa si mê kia của hắn, dần dần khôi phục thành bình tĩnh.

“Ta đây thực sự nên cảm tạ hoàng ân bao la, hoàng thượng không xem mạng người như cỏ rác, thực sự là đáng mừng.” Nàng khẽ nói, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng khuôn mặt của vị đế vương kia, ngữ khí rõ ràng và bình thản đến cực điểm, hắn lại nghe ra ý mỉa mai.

Sự châm biếm ấy, làm hắn nhú mày, con ngươi nhất thời dấy lên ngọn lửa, muốn ngăn chặn miệng nhỏ nhắn kia của nàng không nói nữa, hắn vẫn nhớ hình ảnh thống khổ cực điểm lúc phát độc của nàng ngày ấy, cứ như vậy nhu thuận, cứ vậy vô thức tùy ý hắn hôn môi, vỗ về chơi đùa, còn hiện tại, hắn cũng không chút nào muốn che đậy dục vọng của chính mình, vươn tay, đè tại vòng eo mềm mại của nàng ——

“...” Lạc Cơ Nhi hít phải một luồng khí lạnh, con ngươi trong trong nháy mắt tròn to!

Nàng cảm nhận được cái tay kia đang đặt trên lưng kia, mang theo ý vị không cho phép chống cự, đem thân thể suy nhược của nàng cố định tại trên tường, mặt hắn dựa vào cằm gần, một tác lại một tác tới gần môi của nàng.

Cảm giác bị bức bách khiến người khác hít thở không thông...

“Không được trốn, đây là trừng phạt —— ngươi dám cả gan khinh rẽ hoàng uy...” Mặc Húc hôn, mang theo dục vọng khó nén.

“Ta không có!” Hoàng hốt biện giải, Lạc Cơ Nhi quay đầu đi, cái hôn kia chỉ rơi vào khoe môi, khiến cho nàng một trận run rẩy. Nàng hô hấp bất ổn, con ngươi rốt cục có chút khó nén sự sợ hãi, nàng có gan lớn bằng trời dám nói ra những lời châm chọc đó, thế nhưng không có lực phản kháng khi bị một nam tử thành thực xâm phạm! Hắn đang dùng một bàn tay giữ chặt bên hông nàng, tấm lưng đau nhức, gầy yếu đặt trên tường không có khả năng nhúc nhích ——

“Buông ra...” Tay nàng tái xanh trên ngực của hắn, cực lực cấm hắn tới gần, thân nhanh chóng toát hết mồ hôi lạnh!

Nàng gầy dựa lại càng toát ra một mùi hương mê hoặc, Mặc Húc càng hôn càng thêm hung mãnh hạ xuống, ở trên chiếc cổ mềm cảm của nàng, thoả mãn lại nghe được tiếng nàng chống cự trong thanh âm than nhẹ, hắn càng nắm chặt thắt lưng của nàng, cẩn thận cẩn thận da thịt trắng nõn của nàng!

“A!” Hơi cảm nhận được sự hỗn loạn run rẩy sâu sắc pha lẫn tê dại, rốt cục khiến Lạc Cơ Nhi không thể chịu đựng được!

“Đủ rồi! Mặc Húc!” Nàng thất thanh thốt lên tên thật của hắn, dùng toàn lực liều mạng gầy dựa khỏi thân thể cao to của hắn, hô hấp bất ổn quát to, “Ta không phải phi tử của ngươi, ta không cần phải... chịu đựng ngươi hết lần này đến lần khác dâm loạn! Ngươi là hoàng đế, ngươi thế nào lại như vậy!” Tránh không thoát được nụ hôn xâm lược của hắn, Lạc Cơ Nhi âm ức đến nổi rơi lệ, nhưng mà âm thanh phẫn nộ kia truyền tới lỗ tai hắn không khác gì tiếng trẻ nhỏ gầy dựa bát nháo hồ đồ, hắn càng thêm khó kiềm chế, chặt lại càng chặt cầm lấy cổ tay nàng, đem toàn bộ người nàng ép vào lồng ngực! !

“Người nói đúng, thực sự là đã nhắc nhở trăm...” Hấn hô hấp nặng nhọc để lộ dự vọng của hấn, trong bóng tối, đôi mắt kia hơi phát sáng, “Chỉ cần biến người thành nữ nhân của trăm, tự nhiên không ai dám hại người...”

Hấn nói thế làm cả người Lạc Cơ Nhi run lên, động tác của nàng trì trệ, không tin nổi nhìn ánh mắt tràn ngập dự vọng nắm giữ của tên nam tử kia.

Trở mặt trong chớp lát, nàng chậm chậm lắc đầu, run rẩy nhưng kiên định...

“Không được... Ta không muốn!”

Rốt cục từ trên người hấn nàng đã nhìn ra khí thế độc đoán lộng quyền cùng tàn ác đế vương, nàng giãy dụa nghĩ muốn lui về phía sau, lại bị hấn một phen chế trụ thất lưng, thanh âm kiềm nén tràn ra đôi môi cánh hoa, hấn ép buộc nàng nghe, từng chữ từng chữ một, xoá tan hy vọng chạy trốn mới loé lên trong đầu nàng:

“Đừng vội vã cự tuyệt vậy, tiểu bảo bối” Gục đầu xuống, hấn kề sát vào tai nàng, ôn nhu từ tốn dụ dỗ.

“Người không có lựa chọn nào khác, chỉ có trăm mới có thể cứu người ra khỏi nơi này, nếu như không muốn ở chỗ này cả đời, liền ngoan ngoãn nghe lời, trăm đảm bảo người bình an vô sự...”

Tay hấn, dán tại quần áo mỏng manh phía sau của nàng, đem hết nhiệt độ nóng bỏng truyền cho nàng, đen tối vuốt ve, ý đồ khiến cho thân thể nàng dấy lên phản ứng...

Lạc Cơ Nhi giật mình, tay đặt tại trên ngực hấn, chậm rãi, nắm chặt thành quyền.

Hấn nói, sẽ bảo vệ nàng bình an vô sự.

Điều kiện rất đơn giản, lấy thân thể đổi lại.

Liều mạng để nên cảm giác nhục nhã không thể nào lớn hơn nữa khiến cho nước mắt lưng tròng, Lạc Cơ Nhi mở miệng, nhỏ giọng nhẹ mà nghiêng rằng: “Cút...”

Trong bóng tối, nàng cảm nhận được thân thể cao to kia càng nắm chặt thân hình nàng, cả người run lên, như bị buộc chặt.

Trong nháy mắt hấn khí đánh úp tới, khiến cả người nàng đông lạnh cùng cứng đờ hết lại, khuôn mặt Mặc Húc tái đen buông thân thể mềm mại trong lòng ra, tay bá đạo lại hung hăng nắm lấy cằm của nàng, mang theo thanh âm phân uấn vang lên từ mặt vút lên bầu trời: “Nói lại lần nữa xem...”

Mang theo con người ngập nước chậm rãi nâng lên, nữ hài nhỏ nhỏ ngưng mắt nhìn đôi mắt hấn, mang theo nhiều hơn hận ý, không hề sợ hãi: “Ta bảo người cút, điều kiện của người làm ta ghê tởm, người tốt nhất nên giết ta, bằng không, sẽ có nhiều lời càng khó nghe hơn.”

Yên lặng.

Sự yên lặng khiến kẻ khác hít thở không thông.

Hồi lâu, Mặc Húc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại quật cường kia, khoé môi khẽ nhếch, mỉm cười.

Tốt.

Lần đầu tiên hấn gặp một nữ tử như vậy, có thể đem tôn nghiêm đế vương của hấn không nề mặt dẫm nát dưới chân, trên người nàng dường như phảng phất tồn tại thứ kim bén nhọn, khiến hấn nhìn không được muốn tới gần, hết lần này đến lần khác bị đâm đến khi đau đớn lùi bước.

Chỉ là, hoàn hảo lắm, hấn cũng không có dự định buông tha.

Giành được con mồi khó mới thật sự là tư vị thoả mãn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cận kề với tử thần

“Trẫm không biết đây đã là lần thứ mấy, người nói năng lỗ mắng đối với trẫm...”

Bóp cảm nằng, tay hơi dùng sức một chút, vừa lòng nhìn nàng cho dù đau đến nhũ mày nhưng trong đôi mắt cũng không giảm bớt chán ghét đối với mình, nét cười bên môi Mặc Húc càng sâu, “Nếu trẫm muốn có được người, có ngàn vạn loại cách thức, trộm, đoạt, lừa, đều dễ dàng cả, hiện giờ lại nhẹ nhàng thương lượng với người, ngược lại người lại giận dữ, a... nhưng mà người yên tâm, Trẫm —— chưa bao giờ ép buộc nữ nhân.”

Cả người Lạc Cơ Nhi cứng đờ, hai hàng mi ướt lệ run rẩy, cảm giác hơi thở của hắn lại một lần nữa tới gần.

Giữa u ám, khuôn mặt góc cạnh tôn quý đế vương kia rõ ràng đang bày mưu tính kế, tự tin cùng nắm chắc.

“Được, được rồi, chờ ngày nào đó, Trẫm sẽ làm người cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của Trẫm...”

Cười yếu ớt, chăm chú nhìn, toàn bộ biểu tình rất nhỏ của nàng bị hắn thu vào đáy mắt, hắn nhận ra được kháng cự của nàng, lảng tránh của nàng, lãnh đạm và coi thường của nàng.

“Hôm nay, tạm thời buông tha người...” Một cái hôn nhẹ, hương vị mang theo sự không cho phép kháng cự khắc ở khóe môi nàng, Mặc Húc có thể cảm nhận được nàng đang nhũ mày, biểu tình vẫn chán ghét như cũ, coi nụ hôn của hắn như sự sỉ nhục khó có thể chịu được.

Đột nhiên truyền đến một tiếng ưm thống khổ, làm hai người đang giằng co đều sững sờ!!

Tiếng “Ưm” nhỏ thống khổ, tiếng sần sật sần sật của cổ khô, từ trong phòng giam sát bên cạnh truyền tới ——

“A ——” Thì ra người đàn bà điên khùng đang nằm ngủ trên đồng cỏ sau khi ăn cơm, lúc từ đầu chỉ là tiếng rên rỉ, về sau, bỗng nhiên bắt đầu gất gao ôm bụng run rẩy kêu lên, cả người lăn lộn trên đồng cỏ, nhanh chóng chập vật quỳ rạp xuống mặt đất, một tay ôm bụng, đau kêu ra tiếng!!

Lạc Cơ Nhi ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt này, cả người đều bắt đầu cứng ngắc.

... Nàng ta làm sao vậy?

Vì sau nàng ta thoát nhìn... như rất đau đớn?!

“Ồi...A!! Đau quá!” Người đàn bà điên kia la hét đến thất ruột, kịch liệt thở dốc, trong nháy mắt bất ngờ nôn ọe ra một ngụm máu tươi, tràn ra từ khóe miệng...

Mặc Húc nhíu chặt mày, nhìn cảnh này trong nhà lao, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Còn chưa nghe thấy nàng trả lời, chỉ thấy người đàn bà điên kia như người sắp chết giãy dụa bò lên từ dưới mặt đất, trong cặp mắt trợn trừng tỏa ra tia lạnh buốt, bàn tay dơ bẩn run run chỉ về phía Lạc Cơ Nhi, hét lên: “Tiện nhân... Người là tiện nhân. Người muốn độc chết ta... Ngay cả người cũng muốn độc chết ta! Ta có cái gì sai! A... Tiện nhân, tiện nhân! Ta muốn giết người!!”

“Bịch bịch!” một tiếng, cơ thể người đàn bà điên kia ngã nhào vào tấm vách cửa lao, ánh mắt vô cùng oán hận, vuron tay như quỷ mị với tới một người ở phòng giam khác...

Lạc Cơ Nhi sợ tới mức hét lên một tiếng! Thân mình nửa quỳ ngã ngồi dưới đất, hai tay chống xuống mặt đất, trong mắt sợ hãi mà nhìn khuôn mặt nhăn nhúm cực độ vì đau đớn trước mắt!

“Cơ Nhi!” Mặc Húc gọi nhỏ một tiếng, chau mày lại, duỗi dài tay ra kéo thân thể suy nhược của nàng vào trong lòng, trấn an sự sợ hãi của nàng.

Lạc Cơ Nhi kịch liệt thở hổn hển, không cảm nhận được hắn đang ấn đầu nàng vào trong lòng, bàn tay ôn nhu đặt trên thất lưng nàng vỗ về an ủi, trong mắt nàng giờ chỉ có người đàn bà điên kia! Nàng trơ mắt nhìn nàng ta mắng, kêu đau, mãi cho đến không còn có sức giãy dụa, máu tươi từ miệng nàng ta trào ra ngày càng nhiều, đôi mắt trợn trừng nhìn nàng, chết cũng không chịu nhắm lại!!

Lạc Cơ Nhi rốt cục cũng nghĩ tới hộp thức ăn tỏa ra mùi thịt nồng nặc kia!!

“Không được... Người không được chết, người không được chết a!” Trong lòng kinh hãi khiến nàng bỗng chốc khóc thành tiếng, tránh khỏi nam tử kia mà đi về phía người đàn bà kia.

“Không được đi qua!” Mặc Húc kéo nàng có chút không khống chế được quay về trong lòng, đôi mắt trầm tĩnh tràn ngập vẻ trấn an, “Mụ ta điên rồi, mụ ta sẽ làm người bị thương!”

“Không...” Nam tử cậy mạnh kiểm chế khiến Lạc Cơ Nhi không thể thoát khỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn bà điên kia giãy dụa, cho đến cuối cùng không thể động đậy, nàng ta gất gao trừng to hai mắt nhìn cô gái nhỏ đối diện nhà tù kia, cánh tay dơ bẩn giương cứng thành một loại tư thế làm cho người ta sợ hãi...

Giọt nước mắt to tròn từ trong mắt tràn ra, Lạc Cơ Nhi liều mạng lắc đầu, “Không phải ta, không phải ta muốn hại người... Ta không biết thứ đó có độc, ta thật sự không biết!! Thực xin lỗi... Thực xin lỗi thực xin lỗi...”

Lời nói của người trong lòng khiến Mặc Húc hơi nhíu mày lại, đôi mắt hắn sắc bén đảo qua số đồ đạc không nhiều lắm trong phòng giam, không hề bắt

ngờ khi phát hiện ra chiếc hộp đựng thức ăn bị đổ trên mặt đất, nhờ ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua nhà tù, có thể nhận ra gỗ sơn màu đỏ, hoa văn chạm rồng vô cùng tinh xảo, thứ này, chỉ sợ chỉ có chủ tử trong cung khả được sủng ái mới có...

“Đừng khóc... Chỉ là một tù nhân mà thôi, không là lỗi của ngươi...” Than nhẹ một tiếng ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, Mặc Húc hôn nhẹ lên trán nàng, trong đôi mắt thâm sâu tỏa ra ánh lạnh lùng vô hạn!

Lạc Cơ Nhi đưa tay vùi vào mái tóc, đau khổ tựa đầu chôn ở đầu gối, cả người không ngừng run rẩy...

Nàng không hiểu.

Ngươi đáng chết rõ ràng là nàng, những người đó rõ ràng muốn độc chết chính nàng!

Nàng nên sớm phát hiện ra!!! Vì sao, vì sao nàng lại khờ dại như vậy, cho rằng thực sự không ai muốn hại nàng?!

Nước mắt từ hốc mắt tràn ra càng nhiều, nàng khóc thành tiếng, nàng rốt cục biết mình đã thoáng gặp qua tử thần như thế nào, nhưng, đó là dùng mệnh một người khác đổi lấy, nàng tro mắt nhìn nàng ta đau đớn, nhìn nàng ta giãy dụa, nhưng nàng cũng không làm được gì cả! Nàng sợ hãi ánh mắt như vậy, nhắm mắt lại một lần, lại làm đôi mắt kia phóng đại lên, nhìn thẳng vào nàng, làm nàng muốn thét lên chói tai!

“Trẫm mang ngươi rời khỏi nơi này, không phải sợ...” Mặc Húc nhẹ giọng lầm bầm một tiếng, ôm lấy thân mình trong lòng, cảm giác trong lòng mềm mại tựa như không có trọng lượng.

Dây xích sắt ở cửa lao được bỏ ra, thị vệ từ bên ngoài đi vào, thấy Hoàng Thượng ôm bóng dáng nguyệt sắc nhỏ bé kia đi ra, về mặt tái mét.

“Hoàng thượng...” Thị vệ có chút sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Đôi cho nàng một phòng giam khác, tiện thể đem cỗ thi thể ở sát vách đi xử lý, nghe chưa?” Giọng nói hần khiến người ta không rét mà run.

“Vâng...” Thị vệ có chút nghi hoặc đáp lại, nhìn vị đế vương đi qua sát bên người, lại hô lên một tiếng: “Hoàng thượng!”

“Ừ?” Hần nhàn nhạt đáp lại.

“Hoàng thượng, Uyên vương điện hạ cầu kiến, nói là đã điều tra ra sự tình, thỉnh hoàng thượng qua.”

Mây nhú thật chặt, Mặc Húc đứng ở trong phòng gian dưới tia sáng u ám, lạnh lùng hỏi: “Hiện giờ hần ở đâu?”

“Khởi bẩm hoàng thượng... Tích Uyên cung.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Lời biện giải

Tích Uyên cung.

Dường như một lần nữa lại quay về một buổi sáng sớm ngày nọ.

Nửa canh giờ trước, quan viên bộ binh, Thái y chẩn đoán bệnh tình ngày đó, tính cả mấy chục thái giám cung nữ của Tích Uyên cung, hết thấy đều bị gọi đến đại điện. Đế vương về mặt trang nghiêm, trầm tĩnh ngồi ở trên điện, nhìn người nam tử tà mị kia đập ánh sáng mê muội đi tới, phảng phất như tiên nhân.

Mặc Uyên chậm rãi đi tới, chỉ cảm thấy tất cả ánh mắt đều hướng về phía hần, giống như giăng lưới, chậm rãi bao phủ khuôn mặt tao nhã tuấn lãng của hần.

Một chút nét cười tà mị thân nhiên nổi lên bên khóe miệng, ánh mắt Mặc Uyên mệt mỏi đảo qua mọi người, nhẹ giọng mở miệng: “Thì ra có nhiều người ở đây như vậy... Thật sự là khiến bốn vương thụ sủng nhược kinh* a...” (*nhận sủng mà kinh sợ)

Đưa mắt, hần chú ý tới nữ tử ung dung bên cạnh đế vương kia, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt bị phấn son che đậy, trong nháy mắt khi chạm vào ánh mắt hần, trong đôi mắt lộ ra ý vị diễm đam đáng yêu.

Đôi mắt càng thêm thâm sâu tối tăm, Mặc Uyên chăm chú nhìn sâu vào nữ tử kia, dáng vẻ tươi cười trong sạch mà xa cách: “Uyển phi nương nương sắc mặt không tệ, bổn vương còn lo lắng nương nương bởi vì sảy thai mà u buồn không dậy nổi, nghĩ đến... thật sự là lo lắng thừa rồi...”

Người Uyển phi chấn động, khăn lụa trong tay suýt nữa rơi xuống đất, sắc mặt nháy mắt lại trắng bệch.

Đôi mắt Mặc Húc chậm rãi nhú chặt, nghe được trong lời nói hần có ý không thiện.

“Được rồi, “Lạnh lùng ngắt lời hần, Mặc Húc trầm giọng nói, “Không phải nói đã tra ra được kết quả rồi sao? Trầm hy vọng... Tam đệ không chỉ là nói chơi mà thôi.”

Về cười cợt dần dần biến mất, Mặc Uyên chăm chú nhìn vị đế vương tôn quý kia, như muốn làm y thất vọng, thân nhiên hỏi: “Người đâu?”

Mặc Húc nhú mày thật sâu.

Y biết hần nói là ai.

Chính là, giờ khắc này, y đã nhìn thấu khí phách trong đôi mắt hần, đó là vẻ mà y chưa bao giờ từng thấy.

“Mang nàng lên.” Mặc Húc trầm giọng ra lệnh.

Chỉ trong chốc lát, nàng đã bị dẫn lên.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, đôi mắt Mặc Uyên càng trở nên thâm sâu, thân nhiên quay người lại.

Trên đại điện, những tia sáng gay gắt chiếu tới, khiến trong đầu Lạc Cơ Nhi bỗng chốc choáng váng, nàng um nhẹ tiếng, muốn vờn bàn tay nhỏ bé ngăn trở một ít ánh sáng trước mắt, sau lưng lại bị người đẩy, cơ thể suy nhược ngã mạnh về phía trước, tiếp theo đó, một thân hình tuấn lãng đã nhanh chóng lướt mình đi qua, vững vàng tiếp được thân thể nhỏ bé đang lung tung ngã xuống kia!

Cổ tay bị một bàn tay nóng rực nắm giữ, hương vị quen thuộc mà ấm áp, trong nháy mắt đã vây quanh nàng.

Cảm giác lạnh như băng, mềm mại như không xương mà làm lòng người yêu mến.

Mới mấy ngày không gặp, cổ tay nàng dường như đã trở nên càng mảnh mai hơn, trong lòng Mặc Uyên đau xót, bàn tay hơi dùng sức, kéo toàn bộ người nàng tiến vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Cả người bị hơi thở quen thuộc vây quanh, Lạc Cơ Nhi vừa mới phục hồi lại tinh thần từ trong hoảng hốt bởi điện phụ trong phòng giam kia đau đớn khôn cùng la lên, hàng mi nàng run rẩy, đôi mắt chậm rãi nâng lên, nhìn nam tử lo lắng trước mắt, đôi mắt hần thâm sâu như một dòng suối tĩnh lặng, sâu không thấy đáy. Một con uy khuất dày đặc dâng lên, ngay sau đó là một cơn cực độ, nàng muốn khóc, nhưng yết hầu lại như bị cái gì chặn lại, thân thể run lên nhẹ nhàng, không phát ra tiếng.

Trong lòng nổi lên đau đớn thương tiếc, Mặc Uyên kéo tay nhẹ nhàng ấn đầu nàng vào trong lòng mình, đôi môi mỏng áp lên sườn mặt nàng, giọng nói khàn khàn nhưng rõ ràng: “Ngoan, không có việc gì, một đời thì nên dựa vào ta...”

Ôn nhu không kiêng nể gì như thế, thật sâu trong mắt vị đế vương trên điện kia là đau đớn.

“Người đã dẫn tới, ngươi còn để Trầm chờ bao lâu nữa?” Mặc Húc lạnh lùng mở miệng, áp chế lửa giận cuộn cuộn trong lòng.

Như mảnh thú ngủ say vừa mở mắt, ánh mắt Mặc Uyên trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua tất cả những cặp mắt nhìn chăm chú trên đại điện, bên môi tràn ra một chút ý cười, “Hoàng huynh, phạm nhân hiện giờ đang ở trên điện này, thần đệ lại cố tình vạch ra, chỉ là sợ... sợ hoàng huynh không chấp nhận được.”

Hàng mày tuấn lãng nhíu chặt thật sâu, giọng nói Mặc Húc càng thêm trầm thấp: “Nếu ngươi lại thừa nước đục thả câu, Trầm có thể lựa chọn không nghe, hiểu không?”

Nhường nhượng mày, Mặc Uyên ôm thân hình trong lòng càng chặt hơn, như muốn đem nhiệt độ thân thể mình xuyên thấu qua quần áo truyền cho nàng, chỉ cần nàng có thể ngừng run rẩy.

“Uyển phi Nương Nương, là người đến nói cho mọi người tội phạm là ai, hay là muốn Bản vương nói?” Đôi mắt Mặc Uyên lãnh đạm nhìn về phía vị cung phi tôn quý trên điện kia, ánh mắt phức tạp mà thâm trầm, “Nếu Nương Nương đã biết rõ ràng, không nên để Bản vương thất lễ mới hỏi hần, Mặc Uyên ta thật sự rất nhỏ mọn, sợ không dám đương nổi oán khí sâu đậm như vậy của Nương Nương đâu...”

Uyển phi vẫn thủy chung trầm mặc, thân thể chấn động!

Nàng nâng hàng mi run run lên, chống lại biểu tình phức tạp chăm chú của hần.

Từ lúc vừa mới nhìn thấy hần ôm nữ tử kia thì nàng cảm thấy đau lòng, đến bây giờ trong lòng dâng lên cơn sóng dữ dội, sống lưng nàng đã sớm phát lạnh từ lâu, như ngồi trên đồng lửa.

“Nếu Bản cung biết, cũng không cần để Hoàng Thượng cùng Uyên Vương điện hạ khổ tâm lớn như vậy,” Khăn lụa trong tay nhanh chóng ướt đẫm, bộ dạng Uyển phi yếu ớt, chỉ có thể dựa vào tay ghế để kiềm chế thân thể đang run rẩy, “Hôm nay vừa mới hành lễ cúng bái xong cho đứa bé kia, Bản cung sợ nhìn thấy máu tanh, vốn không muốn tới đây, chỉ là... chỉ là Hoàng Thượng không nên vì Uyển nhi đòi lại một cái công đạo, Bản cung cũng ổn rồi...”

Một bàn tay đưa đến, đặt trên tay Uyển phi.

“Uyển nhi... nếu không thoải mái, đi nghỉ ngơi trước đi, nơi này có Trầm xử lý là được rồi.” Vị đế vương kia dịu dàng thiện ý, nói nhẹ nhàng.

Trong nháy mắt, gương mặt khôi phục lại một chút huyết sắc, Uyển phi thừa dịp từ chối, nói bản thân khá ổn, nhưng ánh mắt bắt đầu thẳng thốt bất định... Nàng không dám nhìn nam tử tà mị trên điện kia, người nam tử khiến chính mình sa vào điên đảo, nhưng hiện giờ lại giống như một chiếc gai bén nhọn, đâm vào trong lòng nàng, đau đến tận tâm can! Hơn nữa, nàng sợ nghe thấy đáp án trong miệng hắn, lời nói thần nhiên châm chọc kia khiến nàng kinh hãi, hơn nữa nhìn đến nữ tử kia vẫn đứng trên điện bình yên vô sự như trước, nàng chỉ biết, phần thắng của mình lại mất đi một chút, hết thấy mọi thứ, đã phá vỡ tất cả kế hoạch của nàng.

“Vậy Bản vương sẽ nói...” Trong ánh mắt vô tội mang theo một chút nghiêm túc, Mặc Uyên không nhanh không chậm nói, dời ánh mắt từ trên người Uyển phi đi, “Kia là chén trà vật chứng duy nhất mà Thái y đã nói, nhưng phương diện này vẫn hư thực không rõ nên ta tạm thời không nói đến, chỉ là... cái gọi là được chảy thai, trên thực tế chẳng qua là trong trà đã bỏ thêm Tang hoa hồng không cần thiết mà thôi...”

Hắn không bao giờ muốn nhìn nữ tử kia một lần nữa, sợ nhìn rồi, sẽ làm trong lòng trở nên thật hoang liêu.

Uyển nhi, thì ra đây là con người thật của người mà ta đã từng yêu.

Xin người nhớ kỹ, là người bức ta buông tha người... Là người từng chút từng chút một, làm tình yêu của ta tiêu biến đi, những thứ đã từng có, cũng cứ như vậy mà tan thành mây khói rồi.

Ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, Mặc Uyên gục đầu xuống, thần nhiên hỏi một câu: “Nô nhi... Nói cho ta biết, cái gì là Tang hoa hồng?”

Cái gì là Tang hoa hồng.

Ý thức vẫn thanh tỉnh như cũ, chỉ là cả người không còn chút sức lực nào, Lạc Cơ Nhi cúi người trong lòng hắn, nâng đôi mắt mờ sương lên... Cái gì là Tang hoa hồng?

“Ta... Ta không biết...” Nàng chưa bao giờ nghe nói qua loại dược này ở Đẳng An, cho dù là ở trong dược phổ (*sách ghi chép về các loại thuốc, dược) của ngự y cung đình, cho tới bây giờ nàng đều không nhìn thấy vị thuốc này. Tất thấy ánh mắt trong điện dường như đều tập trung vào trên người nữ tử yếu đuối kia, Lạc Cơ Nhi hơi khàn khàn, sắc mặt có chút tái nhợt: “Ta chưa từng nghe nói qua... Có lẽ là tên khác, nhưng, ở Đẳng An chưa từng có loại dược này...” Nàng hơi sợ sệt ngẩng đầu lên, nhìn nam tử ôn nhu như nước kia, “Đó là cái gì? Ta nghe không hiểu...”

“Nghe không hiểu thì thôi,” Bàn tay to lớn chạm vào mái tóc nàng, Mặc Uyên lại in một nụ hôn trên trán nàng, thâm tình mà ấm áp, “Người không nên suy nghĩ về cái đó.”

Ánh mắt mị hoặc dời đi, khi liếc xuống đến đại diện thì khẽ cười châm chọc, Mặc Uyên lẩm bẩm một cách nghiền ngẫm mà rõ ràng: “Vu oan cũng phải phù hợp ăn khớp a... Các vị thái y, vấn đề đơn giản như thế mà đều không thể nghĩ ra, các người cũng thật sự làm rất tốt danh phận Thái y.”

Một đám Thái y sợ tới mức mặt như màu đất, nhanh chóng tới tấp quỳ xuống!!

“Hoàng Thượng minh xét!” Thái y đưa ra kết luận cuối cùng lúc đầu bò lên trước, vạn phần sợ hãi mà biện giải, “Chúng thần một lòng trung thành đối với Hoàng Thượng và Nương Nương! Ngày đó... Ngày đó chúng thần chính là bám báo theo sự thực, về phần chỉ ra và xác nhận hung thủ, cũng không phải thần nghe lời ai, lại càng không phải là vì thần suy đoán a!! Uyên Vương điện hạ, thần... thần là vô tội a!!”

“Đúng vậy, các người thật là không có chỉ ra và xác nhận...” Mặc Uyên nhìn xuống tên Thái y đang quỳ run run không chịu nổi như súc sinh kia, nét cười bên môi tuấn nhã như gió, “Các người chỉ là đem kiến thức bề ngoài như vậy che giấu hết đi mà thôi, có tội gì đâu...”

“Người...”

Trên long ý, bàn tay trong tay áo bào đã nắm chặt!

“Đủ rồi!” Mặc Húc tức giận ngắt lời biện giải của Thái y!

Trong đôi mắt thâm sâu tràn ngập tức giận, Mặc Húc ngồi dậy, chậm rãi đi thông thả vài bước, giọng nói trầm thấp càng thêm âm trầm trong đại điện trang nghiêm: “Tam đệ, nói tiếp đi.”

“Uyển Vương điện hạ...” Uyển phi ở bên cạnh rốt cục mở miệng, sắc mặt nàng tái nhợt lại thêm vài phần thê ai, cặp mắt đẹp nhợt nhạt liếc nhìn nam tử tuấn nham tà mị kia, “Chỉ là lời người ta nói, bằng mấy câu của nàng ta mà đã phán định Thái y có tội, cũng là quá qua loa đi? Vạn nhất nàng ta nói dối, tội danh kia có thể không chỉ là giết người, nghiêm trọng hơn... là khi quân.”

Bốn mắt chạm nhau, nồng đậm mùi vị phức tạp, người bên cạnh, nghe hiểu được, nhưng không nhìn ra được điều chính xác!

“Nurong Nurong nói rất đúng,” Ánh mắt Mặc Uyên vẫn chưa thu hồi, chính là nét cười bên môi chứa vài phần thê lương, giọng điệu kiên định mà thanh u, “Lời người ta nói, không thể tin tưởng hoàn toàn được, cũng không thể không tin, nhưng lại chỉ bởi vì một lời nói của tiểu cung nữ trong cung của Nurong Nurong mà khiến cho người của Uyên Vương phủ ta ở trong địa lao chịu cực khổ!!” Giọng nói trầm ổn bỗng nhiên cất cao, Mặc Uyên áp chế phần nộ trong lòng, vẫn khẽ cười như trước, “Nurong Nurong, người nói cho ta biết, món nợ này, ta nên tìm ai để tính đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bức ra chân tướng.

Bức ra chân tướng.

Tay Uyên phi, đã giận đến không ngừng phát run!

Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn nam tử tà mị mà khinh cuồng kia, nàng nhìn ra được phần nộ trong mắt hắn, trong lòng nàng chấn kinh tột đỉnh, cho dù thế nào cũng thật không ngờ, hắn chỉ vì một tiểu nô mà giận cá chém thớt với nàng? Đã từng, trong mắt trong lòng của hắn cũng chỉ có một mình nàng, bất luận kẻ nào đều không thể chạm tới, mà hiện giờ...

Tay run rẩy, bởi vì sợ hãi, bởi vì chấn động, bởi vì bị thương...

Bàn tay mảnh khảnh vươn ra từ bên trong phượng bào, nặng nề mà đập vào trên ghế nàng ta đang ngồi ——

“Kha nhi!” Nàng vô thức tức giận quát một tiếng, cảm xúc trong mắt cuộn trào quá mức mãnh liệt, kích ra nước mắt, đôi môi nàng run run, nhìn tiểu cung nữ duy nhất mấy ngày trước làm chứng, sắc mặt tái nhợt đi ra từ đám người phía sau, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt nàng. Giọng nói của nàng càng thêm âm lãnh vô tình, mang theo sự đau đớn oan ức lòng, yếu ớt nói: “Kha nhi, người tới nói cho Uyên Vương điện hạ, ngày đó, người rút cuộc có nói sai hay không ——!”

Tiểu cung nữ bị sắc mặt của nàng hù dọa, bàn tay nhỏ bé chống xuống đất găt gao nắm lấy tay áo mình, hoảng loạn đập trán xuống đất, nước nỏ nói: “Nurong Nurong bớt giận, Nurong Nurong bớt giận! Nurong Nurong thân mình vừa khỏe, không chịu nổi dây vô như vậy, có gì sai, đều là do nô tỳ đi! Xin mọi người không cần lại làm khó Nurong Nurong, Nurong Nurong mất đi hài tử của mình, đó mới là thống khổ nhất a...” Than thở khóc lóc, tiểu cung nữ đã đập trán đến phát ra tiếng nhỏ, lại hướng về phía Mặc Uyên mà lạy nói, “Điện hạ! Kha nhi tuổi tuy nhỏ, ở trong cung cũng ngây ngốc nhiều năm, Nurong Nurong là chủ tử mới của nô tỳ, Nurong Nurong tâm địa thiện lương, bằng không nô tỳ cũng sẽ không liều chết bước ra làm chứng, Nurong Nurong là người tốt, người muốn nghĩ hại Nurong Nurong, mới thực sự cần phải xử phạt ạ!”

Giọng nói sâu sắc, làm cho toàn bộ đại diện tràn đầy vẻ thê ai.

Mặc Húc đi qua, đưa tay nắm lấy cổ tay nàng để trên ghế còn đang run run không ngừng.

“Ái phi...” Nheo mắt lại, y đánh giá sự đau lòng không khống chế được trong mắt nàng, trên mặt vẫn ôn nhu như cũ, “Nếu Ái phi thân mình không khỏe, đi nghỉ ngơi trước đã, Trầm... sẽ thay nàng đòi lại một cái công đạo.”

Sắc mặt nháy mắt lại trắng thêm vài phần, Uyên phi đem đau thương trên mặt che dấu đi, nhưng phát hiện chỉ là phí công, chỉ có thể làm bộ như là thật thống khổ sau khi mất đi đứa nhỏ, giọng điệu sâu kín như trước nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp không có gì trở ngại...” Ánh mắt lại chậm rãi dời về phía nam tử khiến chính mình đau lòng thương tâm kia, “Điện hạ đã nghe được chưa? Lời nói Kha nhi, các vị muốn tin hay không, là chuyện các vị, còn điện hạ... có gì nghi hoặc muốn hỏi không?”

Lúc này, Lạc Cơ Nhi đang dựa trong lòng Mặc Uyên bỗng nhiên mở miệng: “... Có.”

Giọng nói yếu ớt nhưng kiên định, truyền ra từ trong miệng nữ tử mị hoặc tuyệt thế trên đại diện, trong đôi mắt nàng từ đầu tới cuối là ngao khí cùng không cam lòng.

Vùng ra khỏi vòm ngực ấm áp của nam tử kia, hơi thở nàng bất ổn, mang theo dấu vết đầy dọa của mấy ngày lao ngục khổ sở, chậm rãi đi đến trước mặt cung nữ tên gọi Kha nhi kia, chậm rãi quỳ xuống, nhìn nàng ta.

Trên đại diện hai nam tử không hẹn mà lòng đều căng thẳng, trong mắt như chỉ có thân ảnh màu trắng kia, nhất cử nhất động của nàng, hơi thở mỏng manh của nàng, đều khiến người ta cảm thấy hơi đau lòng, sợ nàng sẽ có nguy hiểm, hận không thể giăng lưới bảo vệ dày đặc quanh thân nàng, để bất kỳ kẻ nào đều không thể chạm tới, không thể làm nàng thương tổn!

“Ta hỏi người...” Đôi môi khẽ mở, giọng nói Lạc Cơ Nhi hơi khàn khàn, đôi mắt mù sương dịu dàng nhìn vào cặp mắt thống khổ của người cung nữ kia, “Uyên phi nói nàng ta từng uống ly trà mà ta dâng... Người tin sao?”

Kha nhi sùng sốt vì bị hỏi, sau một lát mới giật mình hoàn hồn, bỗng nhiên cất cao giọng: “Nô tỳ đương nhiên tin...”

“Ngươi dựa vào cái gì mà tin?” Lạc Cơ Nhi quát lên khiến nàng ta ngừng nói tiếp, nước mắt lưu chuyển trong đôi mắt mỹ lệ, khiến cả người nàng càng thêm mê mỵ, “Bởi vì ngươi là nô tài của nàng ta, cho nên ngươi tin, nhưng, ngươi dựa vào cái gì muốn mọi người đều phải tin nàng ta như vậy?! Cũng là do ngươi cảm thấy mạng chủ tử của ngươi là mạng, những người khác thì không phải sao?”

Giọng nói bỗng nhiên trở nên xúc động phần nộ, kích một con sóng lớn trong lòng mọi người trỗi dậy!

Do bị áp nước lên đầu, ánh mắt mọi người trong đại điện đều tập trung vào trên người hai cô gái nhỏ bé đối diện nhau, một người hoảng loạn, một người trầm ổn, một người điềm đạm đáng yêu, một người mỉa mai hoặc tự nhiên...

“Ta...” Tiểu cung nữ bị hỏi nói không ra lời, sắc mặt tái nhợt, ngay cả khóc cũng quên mất, lòng bàn tay cũng bắt đầu run lên.

“Ta hỏi lại ngươi...” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên, Lạc Cơ Nhi tiếp tục nói, “Ngày ấy trong cung, ta cũng bị độc phát từng ở Tích Uyển cung, mà khi đó từng tiếp xúc với ta chỉ có Uyển phi Nương Nương cùng Hoàng Thượng, Kha nhi, nếu ngươi là ta, ngươi nghĩ ta phải hoài nghi là do ai làm?”

Cả người Kha nhi đã run rẩy, lời nói kia quanh quẩn trong đầu nàng ta, câu nói mang theo sự sắc bén, nàng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể liên tiếp quay đầu ra, nhìn Uyển phi trên đại điện, truyền tới ánh mắt xin giúp đỡ mình, không ngờ Uyển phi vô thức quay đầu đi, né tránh ánh mắt của nàng ta

Trong lòng Kha nhi bỗng nhiên liên sụp đổ, một luồng dự cảm không tốt tự nhiên truyền đến...

“Nô tỳ... Nô tỳ không biết...” Nức nở khóc, Kha nhi mấy lần muốn gục xuống.

Một chút cười thân nhiên nổi lên khóe miệng, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy toàn thân mỗi một nơi không nên lời, nàng kể sất vào bên tai của nàng ta, đề thấp giọng nói, cảm xúc cuộn cuộn, “Ngươi làm sao không biết, chỉ là ngươi sợ chết mà thôi... Thừa nhận chính mình sợ chết, rất khó sao? Ta cũng sợ chết, nhưng ta không thể chết được, ta còn có quốc hận gia cừu sâu nặng như vậy chờ ta đi báo, tới vụ khổng ta mưu hại đứa nhỏ căn bản chưa thành hình kia —— Kha nhi... Ta chẳng thèm!”

Không ai nghe rõ nàng nói điều gì.

Chỉ nhìn thấy thân thể Kha nhi run rẩy kịch liệt, dường như kiên định cho tới nay cứ như vậy đã bị phá hủy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng!

Đằng sau, Mặc Uyên chậm rãi đi tới.

Thở dài một tiếng, cúi người, giữ chặt bả vai nàng, ôn nhu ôm lấy nàng từ mặt đất.

“Không nên nói nữa...” Nắm chặt tay nàng đặt lên ngực mình, Mặc Uyên hôn lên đôi mắt ướt sũng của nàng, hôn lên dấu vết quạt cường khiến người ta phải thương tiếc trên mắt nàng, khàn khàn nói, “Giao cho ta là được rồi...”

Lúc này bàn tay thon nhỏ của Uyển phi đã nắm chặt, dường như áp chế một sự không cam lòng vô cùng to lớn, hơi run rẩy.

“Đây là kết quả ngươi điều tra ra sao?” Mặc Húc nhíu mày, hành động vô cùng thân thiết kia nhìn vào trong mắt y, không hiểu vì sao lại khiến lửa giận của y bùng bùng bốc lên, “Ngươi khiến Trầm tự tập nhiều người như vậy ở đây, là vì không thể nghe lời nói của một người Tích Uyển cung? Không cảm thấy là quá hoang đường sao?!”

Quả thực là những lời lẽ vừa mới tranh cãi kia không hề có ý nghĩa, không nói rõ được vấn đề gì cả.

Chỉ chớp mắt sau, Mặc Uyên nâng mắt lên, kiên nhẫn trong mắt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có uy hiếp cùng hàn khí lạnh như băng.

Không cần phải lại vòng vo thêm nữa, hẳn có thể cảm nhận được người trong lòng đã mệt đến không thể đứng thẳng, hẳn không thể kéo dài thêm.

“Lô Thái y,” Hần gọi nhỏ, chậm rãi hỏi, “Tàng hoa hồng đi vào thân thể phụ nữ mang thai, phải bao lâu mới phát tác?”

Lô Thái y suy nghĩ một lúc lâu, rồi khom người cung kính đáp: “Khởi bẩm điện hạ, cái này phải xem lượng dược là bao nhiêu, nếu mau, không chừng nửa canh giờ, nếu chậm, cũng sẽ không vượt qua hai canh giờ, loại dược này dược tính rất mạnh, gây thương tổn khá lớn đối với thân thể Uyển phi Nương Nương ạ...”

“Như vậy... lấy thời gian dài nhất để tính,” Mặc Uyên chống lại đôi mắt không kiên nhẫn để vương kia, “Hoàng huynh, trước hai canh giờ Uyển phi Nương Nương sẩy thai, Cơ Nhi ở nơi nào, đang làm cái gì, hoàng huynh hẳn là rất rõ ràng mới phải. Nếu Uyển phi Nương Nương từ lúc uống một chén trà kia về sau không ăn cơm, như vậy một chén Tàng hoa hồng có thể lưu lại hơn ba bốn canh giờ trong cơ thể người mới phát tác, điều này thật rất ngạc nhiên...”

“Rầm——” Bàn tay Uyển phi bưng chén trà chợt buông lỏng, chén trà nghiêng đổ, liền rơi xuống đất, một tiếng giòn vang!

“Nương Nương!” “Uyển nhi!”

Hai tiếng kêu nhỏ, Mặc Húc chăm chú nhìn về mặt hoảng loạn trong nháy mắt của Uyển phi, còn công công bên cạnh thì vội vã tiến lên, dùng khăn lụa lau khô nước trà trên người vị phi tử này, sau đó lui về phía sau vuốt lưng, “Nương Nương người cẩn thận một chút, đừng nổi giận, không tốt cho thân thể chính mình...”

Đôi mắt Mặc Uyên, chăm chú nhìn vào sắc mặt tái nhợt của nữ tử kia.

Yết hầu Uyển phi như bị người khác bóp nghẹt, nói không ra lời, dường như chỉ ngồi thêm một lát, sẽ bị lời hằn nói đốt cháy đến thương tích đầy mình!

“Cho nên chỉ có một khả năng,” không hề để ý chút nào tới tiết mục nhỏ xen giữa như vậy, giọng nói Mặc Uyên trầm thấp mà rõ ràng, nói nốt câu, “Nương Nương uống xong nước trà thì cũng không có trúng độc, mà là sau đó lại bị người hạ độc, về phần lời của Kha nhi cô nương về chuyện Nương Nương sau khi uống trà không có ăn cơm, đã hoàn toàn tự sụp đổ rồi, nhưng mà sự tình đằng sau, Bản vương không thể biết được...”

Liếc mắt lần cuối, hần chăm chú nhìn nữ tử sắc mặt kém tới cực điểm tựa như đã trải qua một kiếp nạn lớn kia, giọng nói khàn khàn nhưng vẫn dễ nghe như trước, “Nương Nương, phần còn lại, để người nói cho chư vị đi...”

Cung đình thật đáng ghê tởm.

Yên lặng.

Yên lặng như chết!

Lúc này Uyển phi như mất hồn, sức lực cả người đều bị lấy đi, cảm giác ngạt thở mãnh liệt truyền đến, nằng cơ hồ ngất đi...

Không có lối thoát sao...

Ánh mắt hơi ngây dại, sau một lúc lâu lơ lửng trên không trung, rốt cục chậm rãi nhìn xuống tiểu cung nữ Kha nhi đang quỳ kia...

“Kha nhi... Người thật to gan...” Nước mắt tựa hồ ẩn nhẫn lâu ngày, không biết là bởi vì e ngại hay là thương tâm, cứ như vậy mà chạy ra khỏi hốc mắt, Uyển phi đứng lên, trong đôi mắt ngập tràn hận ý, “Sao ta lại đi tin người? Sao ta lại đi tin người cơ chứ? Bởi vì người là nô tỳ thân cận của ta, cho nên người nói thấy thương ta chưa ăn một chút cơm tối, liền nấu cháo cho ta ăn, ta còn khen người là một nha đầu tốt, quan tâm chăm sóc chủ tử, đêm đó... đêm đó ta đau bụng mất đi đứa nhỏ, thế nhưng ta cũng không hề hoài nghi người, chỉ là nghĩ là do ban ngày uống chén trà kia... Kha nhi a Kha nhi, sao người dám như vậy, Bản cung tín nhiệm người như vậy, người lại lừa gạt Bản cung, đùa bỡn Bản cung!!!!”

Giọng nói càng lúc càng lớn, giọng nói tê tâm liệt phế, từ trong miệng phi tử tuyệt mỹ kia tràn ra, như thanh kiếm sắc bén, đâm về phía tiểu cung nữ ở trên mặt đất!

Cả người Kha nhi chấn động, toàn thân bỗng chốc cứng ngắc!

Nâng mắt lên lên, nằng dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn vị cung phi được hoàng đế nâng niu trong lòng bàn tay, trong đôi mắt to tràn đầy sùng sốt...

Trong đầu hiện lên một ánh chớp sáng lóa, Mặc Húc đem phản ứng của tiểu cung nữ kia thu vào đáy mắt, cả người tỏa ra hơi khí rét lạnh, trầm giọng nói: “Cung nô Kha nhi thật can rở, người nói đi, có phải là người đem Tăng hoa hồng bỏ vào trong thức ăn của Uyển phi không, người thật muốn giết hại chính chủ tử người như vậy sao?!”

Không...

Không phải...

Cả người Kha nhi như bị nước lạnh vạn năm đóng băng bao lấy, cả người đông lạnh đến rét run, nằng nhìn chăm chăm vào nữ tử đang bị thương rơi lệ trên đại điện kia, bàn tay nhỏ bé mau chóng nắm chính lòng bàn tay mình đến chảy máu, nằng muốn sờ miệng, nhưng lại giống như bị ai đó bóp nghẹt yết hầu, khôn khổ đến đau đớn như bị đao cắt: “Nương Nương...”

Nước mắt mãnh liệt rơi xuống sàn đại điện, Kha nhi giàn giụa nước mắt, ánh mắt yếu ớt nhìn chăm chăm nữ tử trên điện kia: “Nương Nương, Kha nhi nấu cháo cho người ăn lúc nào... Kha nhi làm việc này lúc nào a!! Nương Nương, không phải người nói, chỉ cần nô tỳ đồng ý làm chứng cho người, chỉ cần có thể để người Đăng An kia gánh chịu tội danh, thì nô tỳ sẽ không có việc gì sao? Vì sao, vì sao Nương Nương người lại nói như vậy a! Kha nhi oan uổng a!” Tiếng khóc chói tai, lúc đó đã thoát khỏi vẻ giả vờ, một đứa nhỏ khóc đến đau đớn từng khúc ruột, toàn thân Kha nhi run run, khóc miên cưỡng đờ, khó có thể tự kiềm chế mà bò về phía trước...

“Đủ rồi!” Mặc Húc thấp giọng quát, bảo hộ Uyển phi ở đằng sau người, “Còn không ngăn cản nằng ta lại?”

Thị vệ chung quanh lúc này mới phản ứng lại, mấy thanh đao sáng loáng giương lên, chìa ra chắn tiểu cung nữ đang khóc loạn bò tới phía trước kia!

“Hoàng Thượng...” Gắt gao nắm lấy tay áo vị đế vương kia, như là nắm lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng, Uyển phi rơi lệ, “Hoàng Thượng, thần thiếp hồ đồ! Là thần thiếp cả tin đối với người ở bên cạnh mình nên mới dôi lại kết cục như thế, thần thiếp chỉ biết đối tốt với các nàng, cũng chưa từng nghĩ tới, các nàng cũng là cung nữ của tần phi ở biệt viện lúc trước điều đến, làm sao lại... làm sao lại đối xử như vậy với thần thiếp trong khi thần thiếp không hề có địch ý, là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp hại chết con của chúng ta a...”

“Được rồi...” Kéo nữ tử đang khóc như đứt từng khúc ruột kia vào trong lòng, trong lòng Mặc Húc không hiểu sao lại hiện lên một tia chán ghét, nhưng nhanh chóng tao nhã che dấu đi theo quán tính, “Ái phi không cần nghĩ nhiều, cần thận lại chọn tức chính mình...”

Giọng điệu, ánh mắt tràn đầy hàn khí lại nhìn về phía tiểu cung nữ trên điện: “Nô tài chết tiệt... Ngươi còn có cái gì để nói?”

“Không phải nô tỳ... Không phải nô tỳ a!!!!” Kha nhi không để ý đao kiếm ngăn trở, bàn tay trắng nõn nhỏ bé liền cứ không kiêng nể gì như vậy, mạo hiểm bắt lấy mũi đao hàn khí! Nhất thời, màu máu đỏ tươi từ cổ tay chảy xuống, Kha nhi đã khóc đến hai mắt sưng đỏ không chịu nổi, đau lòng khôn xiết! “Nương Nương, người sao có thể như vậy... Cho tới bây giờ nô tỳ đều không làm gì có lỗi với người, nô tỳ phạm vào lỗi gì! Mà người phải trừng phạt nô tỳ như vậy...”

Đôi mắt càng ngày càng khẩn thiết, bàn tay nhỏ bé nắm ở lưỡi đao đã huyết nhục mơ hồ, ngay cả thị vệ cầm kiếm, tay cũng bắt đầu có chút run run...

“Bảo nàng ta câm miệng... Dẫn đi, chờ xử lý!” Mặc Húc đem ánh mắt tàn nhẫn dời đi, lạnh giọng ra lệnh.

Thị vệ nhất tề đáp lại một tiếng “Rõ!”, kéo nàng kia đi, túm ra khỏi cửa điện!

Lúc này những tiếng kêu rên nghe thê thảm hoàn toàn biến mất, thân thể Mặc Uyên có chút cứng ngắc, cũng chưa hồi lại, chỉ theo bản năng ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, đặt đầu nàng vào trong ngực mình, không muốn nàng xem màn đẫm máu kia.

“Không phải nàng ta...”

Một tiếng ưm nhỏ vụn, từ trong lồng ngực tràn ra.

Thân thể Mặc Uyên cứng đờ.

Hắn có thể cảm nhận được thân thể mềm mại của nàng run lên nhẹ, hắn hận không thể nhập nàng vào trong thân thể của chính mình, không muốn nàng thấy một mặt dơ bẩn đáng ghê tởm trong cung đình kia. “Ta biết...” giọng nói khàn khàn mà trầm ổn ở bên tai vang lên, hắn ôm chặt nàng, bàn tay nóng cháy đặt trên tấm lưng mỏng manh của nàng, giống như muốn đem tình thương của mình xuyên thấu qua bày tay nóng rực này mà truyền cho nàng, “Không nên nhìn... Đó không phải là việc chúng ta có thể không chế được...”

Tay nàng, chậm rãi từ trên quần áo hắn, nhanh chóng lại suy sụp buông ra.

Một cổ cảm giác chua xót dày đặc ngưng trên chóp mũi, Lạc Cơ Nhi nhắm mắt lại, cảm giác hoang liêu vô cùng đang vây quanh mình.

Nàng không hiểu.

Không hiểu vì sao những người vô tội này đều phải chết.

Nàng nhớ tới ánh mắt oan tâm thê thảm của diên phụ trong phòng giam kia, nàng nghe thấy tiếng la khóc thê lương của Kha nhi tràn ngập đại điện!

Mà tại sao, nữ tử đầu sỏ gây nên kia, còn có thể bình yên vô sự đứng ở trên đại điện, đứng bên cạnh đế vương, dùng bộ dáng đáng thương đòi lấy sự thương cảm của mọi người, đòi lấy bình yên vô sự của chính mình!

Dựa vào cái gì...

Nàng ta dựa vào cái gì?!!

Hận ý khắc cốt vấy quanh cả người Lạc Cơ Nhi, nàng không nhớ rõ chính mình là như thế nào rời khỏi hoàng cung, nàng muốn đẩy nam nhân bên cạnh kia ra, nhưng căn bản không kháng cự được sự kiềm chế của hắn, mỗi lần ảm áp đặt ở bên tai nàng, hết sức nói những lời trấn an, nhưng chỉ làm cho nàng cảm thấy ác tâm khiến người khác buồn nôn ghê tởm.

Ngoài điện, ánh mặt trời chói mắt lại một lần nữa kéo tới, nàng bị một người ôm lấy bay lên không, rời khỏi đại điện

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đừng dẫn vật ta.

Đừng dẫn vật ta.

Xe ngựa rung xóc, thông thả chạy trên con đường nhỏ heo lánh

Trong xe ngựa, nam tử tà mị thân mình nửa ngồi dựa, hai mắt nhắm chặt, như là đang che lấp nỗi ưu tư nào đó.

Rốt cục nhìn không được, hần mở to mắt, trong cặp mắt thâm sâu tràn đầy nỗi lo âu nồng đậm, lòng bàn tay siết chặt lại, bởi vì không nắm được bàn tay non mềm của nàng mà cảm thấy trống rỗng, trong đầu hiện lên gương mặt đầy mị hoặc nhưng lạnh lùng kia, lòng hần như đang bị một cơn nóng rực thiêu đốt ——

Rất đau...

“Phong Dục...” Hần khẽ gọi, thanh âm khàn khàn nhưng rõ ràng.

Phong Dục bên ngoài xe ngựa nghe được hần khẽ gọi, vô thức kim dây cương, trầm giọng thưa: “Vương gia”

“Nàng vẫn không chịu đi lên sao? “Mặc Uyên khẽ giọng hỏi, nghe không ra tâm tình.

Phong Dục hơi nhú mày, liếc mắt nhìn nữ tử đang đi đằng trước xe ngựa kia. Từ lúc ra khỏi hoàng cung, nàng cứ đi một mình như vậy, không để ý tới bất cứ kẻ nào, hần chỉ có hai lựa chọn, hoặc là cứ đuổi theo nàng như vậy, hoặc là dùng cách trực tiếp buộc nàng quay trở về xe ngựa, nhưng, rõ ràng là ——

“Vâng.” Phong Dục thân nhiên đáp lại, trong giọng nói lạnh như băng trộn lẫn một chút bất đắc dĩ.

“Dừng xe.” Mặc Uyên quả quyết ra lệnh

Rất nhanh, xe ngựa hoa lệ dừng lại, ở bên trong khu rừng xanh um tươi tốt, nam tử tuấn nhã tà mị từ trên xe ngựa đi xuống, lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn thân ảnh suy nhược nhỏ nhắn phía trước, cặp mắt dần dần nheo lại, hận không thể trong nháy mắt đem nàng nhét vào trong lòng, bước chân nàng lao đảo, rõ ràng đã suy yếu đến mức không chịu nổi nữa.

Thực là đáng chết mà...

Nàng là cố ý sao? Cố ý làm hần đau lòng, lại đối với hần hồ hững lạnh nhạt, nàng biết rõ hần hận nhất sự lãnh đạm của nàng, vậy mà từ trước đến giờ vẫn dùng cách này để giày vò hần!

“Ngươi cứ đi theo sau là được rồi...” Thân nhiên phân phó với Phong Dục, trong mắt Mặc Uyên hiện lên một tia đau đớn, đi về phía nàng.

Dưới chân, cành cây xiên xẹo mọc ngang.

Rất nhiều lần, nàng suýt té ngã, cành cây sắc bén cứa vào chân gây đau đớn vậy mà nàng vẫn cắn răng chịu đựng, có chết cũng không chịu quay trở lại.

Giật mình một cái, nàng không chú ý đến dưới chân mình có dây leo chắn ngang, không cẩn thận ngã sấp xuống!

“A...” Lạc Cơ Nhi đau đớn kêu lên, thân thể suy nhược ngã về phía trước, đột nhiên một cánh tay đưa đến từ phía sau, giữ chặt lấy cả người nàng, hơi dùng chút lực! Cả người nàng liền bị quay ngược lại, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện mồ hôi lấm tấm, hơi thở khó nhọc đón nhận ánh mắt đầy đau xót của hần!

Trên lưng bị bàn tay to gắt gao giữ chặt, muốn tránh cũng thoát không được, hơi thở nàng mang chút hỗn loạn nhìn thẳng vào hần, trong cặp mắt trong veo là bị phân trộn lẫn đau thương. Trái tim Mặc Uyên vốn lạnh lùng cứng rắn mà bỗng trở nên mềm mại, ánh mắt của nàng như một liều thuốc độc, khiến hần buông bỏ tất cả đề phòng, hần ôm nàng thật chặt, bàn tay to che chở bả vai suy nhược của nàng, cảm giác được xương vai nhỏ nhắn của nàng ở trong bàn tay hần bởi vì bất an mà run lên, đôi lông mày khẽ chau lại, sự thương tiếc, đau xót của hần vây quanh nàng càng lúc càng dày đặc.

“Không cần như vậy, Nô nhi...” Than nhẹ một tiếng, hần khẽ hôn lên trán nàng, triền miên mà lưu luyến, như là muốn dùng nhu tình khắc cốt ghi tâm nhất mà hòa tan người trong lòng. “Nói cho ta biết, rốt nàng tức giận cái gì... Từ lúc đó đến giờ, ta sắp bị nàng bức điên rồi...”

Gắt gao nhắm mắt lại, Lạc Cơ Nhi cố sức không chú ý đến nhu tình trong mắt hần mà mở miệng, trong giọng nói có sự mỗi một cực độ xen lẫn tuyệt vọng: “Tại sao phải cứu ta...”

Cả người Mặc Uyên cứng đờ.

Hàng mấy tuần lẳng khẽ nhìn lại, có sự đau thương không thể chữa lành.

Nâng gương mặt nàng lên, cặp mắt trong suốt hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thật là thống khổ, “Vì sao phải cứu ta? Ngươi không phải thầm nghĩ phải bảo vệ người kia sao? Nếu là như vậy, nếu nhất định phải có người đứng ra gánh tội thay nàng ta, để bảo vệ sự an toàn của nàng, như vậy ta chết, hay những người khác chết, có gì khác biệt đâu?”

Lời của nàng, như là lưỡi dao sắc bén, bỗng chốc liền đâm vào chỗ mềm yếu nhất trong lòng hần, mơ hồ rỉ máu...

Hần sớm nên biết rõ.

Nàng cũng đủ thông minh để hiểu rõ chân tướng sự việc là gì.

Hắn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của nàng, hắn sợ nhìn thấy sẽ đau lòng, áy náy ngày đó ùn ùn kéo về, gần như nhấn chìm hắn.

“Nô nhi, không cần nghĩ nhiều...” Hắn cố đè nén nỗi đau đón truyền đến trong lòng, giọng nói khàn khàn trấn an nàng, nâng tay lên, gạt những sợi tóc hơi lộn xộn bên sườn mặt ra đằng sau tai, “Chuyện hậu cung quá phức tạp, có nhiều chuyện ta không thể tự quyết định...”

Lạc Cơ Nhi chán ghét quay đầu đi, ngón tay của hắn liền dừng lại giữa không trung, cảm xúc mềm mại kia phút chốc đã tan biến.

“Cho nên, các nàng ta đều đáng chết... phải không?” Lạc Cơ Nhi cười yếu ớt, chỉ là trong chốc lát, ý cười kia liền tiêu tán, trong đáy mắt lắng xuống hóa thành sự châm chọc nồng đậm cùng thống khổ, nàng thấy hắn dốc sức mà kìm nén suy nghĩ, xúc động đến mức muốn rơi lệ “Nhưng là người làm rồi, người nàng hận là ta, nàng hận ta đến mức có thể tự tay giết chết con của mình để giả họa cho ta cơ mà! ... Nàng sao có thể tàn nhẫn như vậy đối với con ruột của chính mình? Ta không hiểu...”

“Nô nhi...”

“Thả ta ra ——”

Nước mắt ầm nhàn hồi lâu, rốt cục cũng rơi xuống.

Mấy ngày nay, cả người nàng đều bị nhấn chìm trong âm mưu cùng toan tính đen tối, trong đầu nàng quanh quẩn rất nhiều giọng nói, phảng phất như oan hồn luôn tràn ngập trong chốn hoàng cung xa hoa, nàng run sợ, nàng bất an, nàng đã tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi đối với hoàng vị ở trong hoàng thành kia, nàng nguyện ý không bao giờ muốn nhớ tới nữa, lại càng không muốn bước vào nơi đó dù chỉ một bước!

“Ta sẽ không trốn đâu, ta có trốn cũng không thoát, cho nên, xin thả ta đi ——” Sắc mặt nàng tái nhợt bàn tay nhỏ bé từ từ rút ra khỏi bàn tay hắn, “Ta sẽ tự mình đi...”

Mùi hương phảng phất động lòng người...

Từng chút từng chút, thoát khỏi bàn tay hắn, càng lúc càng rời xa...

Một trận đau đớn đến tận tâm can tập kích vào trái tim của hắn, thân thể Mặc Uyên cứng ngắc, tất cả nguy trang trong khoảnh khắc đó rút cuộc đã đổ vỡ không còn sót lại chút gì...

“Nô nhi!” Một tiếng gào lên khàn thiết, hắn vội vã xoay người, hung hăng muốn đem thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia vào trong lòng!

Cái ôm bất ngờ ——

Từ phía sau, ập đến ——

Một khối thân thể ấm áp cao lớn dán chặt vào lưng nàng, cánh tay cứng như thép kiên cố gắt gao vây quanh nàng, hơi thở nóng bỏng mang theo từng nhịp tim đập dồn dập mà đánh vào trái tim yếu ớt của nàng!

“Đừng dẫn vật ta như vậy...” giọng nói kìm nén, từ trong lồng ngực phát ra, khàn khàn mang theo sự tuyệt vọng, bao bọc lấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nhu tình

Nhu tình

Có trời mới biết hắn có bao nhiêu thống khổ.

Khi hắn lần theo tất cả manh mối điều tra lại phát hiện chân tướng đúng là nữ tử kia đang tương kế diễn một tuồng kịch, hắn đã đau đớn biết bao nhiêu!

Hắn không phải là thánh nhân, cho dù không còn yêu nữ tử kia, cũng sẽ không đẩy nàng vào biển lửa!

Hắn không làm được...

Đối với Lâm Tâm Uyên... Đối với nữ tử mình đã từng thương yêu cùng bảo hộ bấy lâu nay...

“Không được quay lưng lại với ta...” Hấn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, như là muốn bắt lấy sự sống cùng tia hy vọng cuối cùng, đặt môi lên sườn mặt trắng nõn của nàng, hấn vô cùng ôn nhu hôn nàng, “Nàng có thể trách ta, có thể mắng ta, có thể khóc, nhưng không được phép phớt lờ ta! Có biết không...”

Thân thể bị hấn ôm quá chặt, Lạc Cơ Nhi muốn vùng thoát ra nhưng lại liên tục không nhúc nhích được, hơi thở hấn nóng rực phun lên trên da thịt mẫn cảm của nàng, từng đợt tê dại theo căn cổ tuyết trắng lan tràn ra toàn thân, khiến nàng chịu không nổi.

“Buông ra... Đừng đụng vào ta!” Nàng than nhẹ, không muốn mình cứ như vậy mà bị nhu tình của hấn kiềm giữ.

Buông ra.

Đừng đụng vào ta.

Giống như trước kia, trong mắt của nàng tràn đầy ánh nhìn cừu hận cùng ảm đạm, cho dù không khống chế được ở dưới thân hấn, cho dù bởi vì đau đớn cùng đói khát mà nức nở khóc cầu xin hấn thương xót, nàng vẫn là nàng, trong cặp mắt trong veo của nàng không có lấy nửa điểm dơ bẩn, còn hấn thì bắt đầu từ khi nào, đã bị phản án từ hình không thể thay đổi ở trong lòng nàng?!!

Tay dần dần dùng sức giữ chặt thân thể nàng, nỗi đau đớn giống như xé rách, cứ như vậy xâm nhập vào tim hấn...

Trong cặp mắt thâm sâu tràn đầy tuyệt vọng, Mặc Uyên thả lỏng nàng một chút, trong nháy mắt bàn tay to lại chuyển sang cổ tay nàng, mang cả người nàng xoay lại đối diện với hấn.

Lạc Cơ Nhi nhìn hấn, hơi thở có chút bất ổn, rồi nàng bị ép lùi lại hai bước, cảm thấy sau lưng có vật ghồ ghề thô ráp, ngẩng đầu lên đã thấy cả người đang dựa vào một gốc đại thụ. Ngay sau đó, hấn đã đem cả thân thể ép chặt vào người nàng!

Lạc Cơ Nhi cả kinh, cảm giác được tóc đen phía sau bị nắm lấy, ngón tay nóng rực thọc vào trong tóc nàng, mạnh mẽ giữ trụ gáy nàng!

Hơi thở nóng rực theo thân mình hấn từ từ cúi gần xuống...

“Người muốn làm gì... Không cần! Buông ra!” Nàng giãy dụa theo bản năng, nhưng sau gáy lại bị hấn khống chế, thế nào cũng không thoát được

Một câu nói thốt ra:

“Quá muộn rồi, nò nhi...” Mặc Uyên nhẹ giọng kêu lên một tiếng, đôi mắt thâm sâu nhìn vào cặp mắt trong như nước, quan sát thật kỹ sự phản kháng của nàng. “Ta đã không thể buông ra...” mấy chữ sau cùng, từ lồng ngực hấn phát ra, rõ ràng mà nặng nề, giống như đang thệ huyết mà tuyên án...

Tiếp đó, hấn cúi đầu thở gấp một tiếng, không khống chế được hôn lên môi nàng.

Hấn chuyên tâm xâm lược, bá đạo mà không mất đi sự ôn nhu, che cánh môi nàng, Lạc Cơ Nhi kinh hãi thở dốc, lại bị đầu lưỡi nóng như lửa của hấn tìm được cơ hội cậy mở hàm răng của nàng, đem hơi thở nóng rực hung hăng tiến nhập, khơi mào cái lưỡi sợ hãi trốn tránh của nàng, mặc sức quần lấy trên đầu!

“Đừng...”

Thỏa mãn nghe được nàng tràn ra tiếng than nhẹ vì hít thở không thông, hấn hôn càng sâu hơn, đem tất cả kim nén trút xuống nụ hôn này, để mặc bàn tay nhỏ bé của nàng tùy ý xé rách quần áo hấn, hấn không chút cử động, cứ tà mị như vậy mà nghiêng người vỗ về chơi đùa nàng, chỉ chờ nàng tiêu tan toàn bộ khí lực, không còn sức để chống cự và cự tuyệt hấn nữa!

Không thể...

Không thể như vậy...

Thân thể của nàng xụi lơ tụt xuống trên thân cây, lại bị tay hấn đặt nắm chặt hông, nàng cố gắng tỉnh táo, giữ chặt ý thức, thế nhưng giữa rừng cây yên tĩnh không có đến nửa tiếng vang, chỉ còn lại hơi thở nóng rực cùng tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn, từng tiếng từng tiếng xuyên qua hai thân thể áp sát mà truyền lại, lưỡi của nàng vẫn bị hấn tùy ý liếm giữ như trước, không chịu buông ra...

Mà Phong Dực đi theo sau cũng biết điều phải dừng bước.

Cặp mắt lạnh như băng dò đi khỏi hai người, hấn khôi phục lại vẻ lạnh lùng cùng cảnh giác thường ngày, tâm tĩnh như nước.

Dây dưa nóng bỏng như vậy, hấn đã không chỉ từng thấy một lần, nhưng chỉ là mỗi lần nhìn thấy, lòng liền nặng nề thêm vài phần. Hấn vẫn nhớ rõ đôi mắt trong veo mà quật cường của nữ tử kia, nàng chết cũng không chịu lên tiếng, thật cẩn trọng đem hận ý của mình chôn xuống, đợi tới một khắc có thể vùng lên trả thù. Nữ tử suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn như vậy... Ngay cả xương cổ tay cũng có thể bị người ta dễ dàng bẻ gãy, hấn chỉ là nhìn không được... nhìn không được cứ như vậy mà đến gần nàng...

Lòng dường như có chút không bình tĩnh được, hấn nhắm mắt lại muốn đuổi tạp niệm này ra khỏi đầu.

“Vù——”

Một tiếng vang rất nhỏ mãnh liệt xé gió bay tới gần!

“Đình——!” Một tiếng vang lên, Phong Dực nhanh chóng rút kiếm, chặn ám khí nhỏ đang xé gió mà đến lại trên không!

Trong rừng cây, gió thổi vù vù, trong nháy mắt lại có hàng loạt tiếng động vang lên!

Sự cảnh giác đầy đặc nhanh chóng chiếm lĩnh trong đầu, cặp mắt Phong Dực lạnh như băng mang theo nghiêm nghị, lạnh giọng nói: “Vương gia, cẩn thận.”

—— Rõ ràng là, bọn họ đã bị theo dõi, từ lúc đi ra khỏi hoàng cung tới đây, bọn chúng hẳn đã ẩn nấp từ rất lâu.

Mặc Uyên mở mắt, không ngoài dự đoán đã bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng lên bởi hít thở không thông của nàng, cùng với đáy mắt chứa sự quật cường quyết không chịu khuất phục trước hành động bá đạo của hắn. Hắn có thể cảm nhận được trong không khí bỗng nhiên trở nên căng thẳng mà tràn ngập mùi máu, nàng ở trước mặt hắn nhỏ bé mềm mại, hắn thầm nghĩ nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, xua tan đi cảm giác sợ hãi kia.

“Đừng nhìn xung quanh...” Hắn chăm chú khóa chặt ánh mắt của nàng, thân nhiên ra lệnh, “Nhìn ta, ôm chặt ta là được...”

Bỗng nhiên, một bóng áo đen như quỷ mỵ, bay lướt nhanh trên không qua khu rừng!

Mặc Uyên chớp mắt một cái, vô thức ôm chặt lấy thân hình trong lòng, từ dưới tàng cây nhanh chóng hiện lên một đôi mắt lạnh như băng, chăm chú nhìn bóng đen kia biến mất.

Cánh tay rắn chắc trên lưng tăng lực, Lạc Cơ Nhi bị buộc phải bám vào ngực hắn, không thể trốn thoát càng không thể nhúc nhích, nàng nâng mắt lên, nhìn thấy trong mắt hắn trở nên sắc bén lạnh lùng, tuần nhã cùng thân nhiên ngày thường trong lúc này hóa thành tia nhìn sâu kín, càng làm cho hắn thêm chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thụ thương.

Thụ thương.

Nàng có thể cảm nhận được thân thể của hắn hơi căng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn lên khoảng không trong rừng, mây ở trên cao che bớt ánh nắng khiến ánh sáng xuyên qua lá cây mờ nhạt, có vẻ thần bí không gì sánh được, làm cho người ta thấy ngệt thở...

“Vù——”

Lại là một tiếng động rất nhỏ, một bóng đen nhanh chóng lướt qua đỉnh cây.

Cặp mắt Phong Dực nghiêm nghị, thanh kiếm trong tay đột nhiên chuyển động, mắt toả ra hàn quang sắc bén

—— Thấy rồi!

Hai ngón tay dùng lực đạo hung mãnh bắn ra một viên đá, nặng nề đánh vào bóng dáng người đang muốn chạy trốn, phát ra một tiếng kêu rên nặng nề!

Bóng đen theo dõi bọn họ bị bắn trúng tay, thân thể quơ quơ giữa không trung, lao vào chỗ cây cối rậm rạp mong tìm đường trốn thoát! Phong Dực lạnh lùng quát một tiếng “Đứng lại!” nhanh chóng đứng thẳng lên, đuổi theo bóng dáng kia!

Bóng dáng hai người, người truy ta chạy, biến mất trên không trung ở giữa khu rừng...

Cây cối bị kinh động phát ra tiếng vang ào ào, dần dần đi xa, khôi phục lại dáng vẻ hoàn toàn im ắng không một tiếng động.

Còn chưa hoàn hồn, Lạc Cơ Nhi đang ngờ ngác thì bị hắn ôm vào trong ngực, thời điểm phục hồi lại tinh thần liền cảm nhận được một ánh mắt nóng rực, nàng nâng mắt lên đón nhận ánh mắt chăm chú thâm sâu như hồ nước của hắn, bên tai là giọng nói trầm thấp nhưng rõ ràng: “Dọa đến nàng sao?”

Giống như có một lớp cát mềm dần tàn ra trong lòng, có chút đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt của nàng tràn ngập lạnh lùng, nhẹ nhàng đẩy ngực của hắn ra.”Cảm tạ quan tâm, ta không sao...”

Nhịp tim của nàng còn rối loạn, bước chân cũng có chút hốt hoảng, vừa mới thoát khỏi vòng ôm của hắn nàng nhìn không rõ đường, lập tức bước hụt một cái, suýt nữa trượt chân.

Vẫn là một bàn tay lớn trên lưng, hơi thở ấm áp bên tai truyền đến, nóng rực mang theo sự trấn an: “Không cần tỏ ra mạnh mẽ...” Một tiếng than nhẹ, Mặc Uyên che giấu đi đau thương dày đặc trong mắt, cúi người, cánh tay hắn vòng qua đầu gối của nàng, ôm lấy thân mình nho nhỏ mà bay lên không!

“Đừng... Buông ra, ta muốn tự đi!”

Cảm giác chua xót nồng đậm dâng lên mũi, như muốn hỏi thúc nàng rơi lệ

Vô dụng... Nàng thật vô dụng... Nàng hận nam nhân này, hận hắn tàn nhẫn thô bạo, hận hắn máu lạnh vô tình! Nàng tình nguyện muốn hắn tàn bạo đối với mình giống như trước còn tốt hơn dùng nhu tình như vậy từng chút từng chút phá hủy thủ hộ của nàng. Nàng hận mình có thể sẽ không đứng dậy được, sẽ chết chìm trong nhu tình khắc cốt ghi tâm của hắn...

“Uyên Vương điện hạ... Xin dừng bước!” Một thanh âm u lãnh như âm hồn, vang lên trên bầu trời khu rừng!

Lạc Cơ Nhi sợ tới mức cả người run lên, cảm giác sợ hãi vừa mới thiếu chút nữa bị ám sát lúc nãy lại một lần nữa ủa về... Toàn bộ thân thể bị hắn ôm chặt trong lòng, khó khăn nghiêng mặt đi, chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu đen đứng ở nơi cách bọn họ không xa, kiếm trong tay phát ra hàn quang lạnh như băng!

Sao lại...

Mặc Uyên hơi cau mày, chậm rãi nâng mắt lên, chăm chú nhìn thân ảnh đang phát ra thanh âm rét lạnh kia.

Trên bầu trời trong rừng cây, chim chóc đập cánh bay đi vì kinh sợ, phát ra chút âm thanh làm cho người ta sợ hãi, ánh sáng nhỏ nhoi, bỗng chốc trở nên chói mắt.

Hắn sớm nên nghĩ đến.

Người áo đen vừa nãy là cố ý bị thương, dụ Phong Dục rời đi, mà người bọn họ thực sự muốn chặn lại ám sát phải là hắn mới đúng.

A... Chỉ là đi hoàng cung một lần, liền rước lấy nhiều phiền toái như vậy, quả nhiên mất nhiều hơn được...

Không chút để ý đến uy hiếp của kẻ áo đen kia, hắn ôm chặt thân thể mềm mại đang hơi run nhẹ trong lòng, không coi ai ra gì mà đi thẳng về phía trước, trong đôi mắt tuấn lãng bức người tràn đầy vẻ bình tĩnh.

Trong mắt người áo đen đột nhiên lóe lên một tia hàn quang bị nhục nhã, kiếm trong tay chỉ thẳng hướng tới nam tử kia, nghiêng răng nói: “Thứ cho tại hạ bất kính, Uyên Vương gia, tại hạ luôn khâm phục Vương gia dũng mãnh phi thường trên chiến trường, không dám có chút mạo phạm, chỉ là lần này tuân lệnh chủ tử, muốn dẫn nữ tử này đi, hy vọng Vương gia thành toàn!”

Trong lòng có chút buồn bực, Mặc Uyên hơi nhíu mày, trong cặp mắt hẹp dài thâm trầm có vài phần châm chọc.

“Ngươi muốn, ta nhất định phải cho sao?” Lời nói nhạt như gió mát tràn ra khỏi môi, vẻ cười cợt lóe qua rồi biến mất tại khóe môi, “Ta ngược lại muốn biết các ngươi là người của ai, ngay cả kẻ bên cạnh Uyên Vương ta cũng dám động tới...”

Mặt khề biến sắc, kẻ áo đen chậm rãi phóng kiếm tới, trong ánh mắt ẩn hiện lộ ra sát khí: “Vương gia, đã đến nước này, đừng trách tại hạ không nể mặt lưu tình!”

Nói xong liền đâm thẳng mũi kiếm tới!

“A...” Lưng đập lên thân cây đau đớn, cơn đau nhói xuyên thấu qua lồng ngực truyền tới, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy thân mình bị ôm chặt nhanh chóng xoay tròn, nhìn không được cất tiếng than nhẹ!

Tay áo bào rộng lớn bị cắt rời ra, cả người Mặc Uyên đã trở nên cảnh giác, lạnh giọng nói với nàng: “Ở im chỗ này, không được cử động.”

Cơn đau nhói vẫn còn tiếp diễn, còn hắn chỉ liếc mắt nhìn nàng thật sâu, nhanh chóng kéo ra, để nàng dưới tàng cây, bảo vệ nàng.

Trong rừng cây, đờng đờng sát khí, mấy người áo đen từ khắp nơi dùng dây phi thân xuống, trong mắt những kẻ tử sĩ liều mạng tràn ngập ánh khát máu!

Nam tử tà mị bị vây ở giữa, ánh mắt lạnh băng lóe sáng giống như ma quỷ trong đêm, không hề sợ hãi, ánh mắt như muốn giẫm nát dưới chân bọn áo đen xung quanh. Khí thế凛冽 quá mức khiến người, bọn người áo đen rút kiếm ra, mũi kiếm gào thét xé không khí mà đến!

Đây là chiêu thức hắn quen thuộc nhất !!

Sắc mặt Lạc Cơ Nhi trắng bệch nhìn một màn trước mắt, muốn vịn vào thân cây mà đứng lên, nhưng hai chân không còn chút khí lực. Nàng nhận thấy những người này có thể nói đều là cao thủ kiếm khách, xuất kiếm rất hung ác, chiêu nào chiêu nấy trí mạng, tàn nhẫn đến không lưu một kẻ hồ, lực đạo làm cho người ta sợ hãi cùng mũi kiếm sắc bén chém vào cây cối xung quanh, tạo ra từng đường vết cắt! Tay áo bảo của hắn bị cắt qua, không kịp nhiều, lưỡi kiếm lại mãnh liệt liên tiếp đâm tới, hắn tránh không kịp, trên cánh tay bỗng nhiên liền truyền đến tiếng da thịt bị cắt!!

Không!!!

Đau lòng kịch liệt ập tới, Lạc Cơ Nhi lao đảo đứng dậy từ mặt đất, nước mắt xối xả theo hốc mắt rơi xuống, cổ họng của nàng giống là bị ai đó bóp nghẹt, phát không ra tiếng, như có người dùng ma chưởng hung hăng chà đạp lồng ngực của nàng, khiến nàng đau đến tận xương tủy, thấu tận tâm can!

Ít người không địch lại được đông người, mũi kiếm tiếp theo, hung hăng quét qua ngực hắn!

Thét lớn một tiếng, Mặc Uyên đoạt kiếm trong tay đối phương, một kiếm xẹt qua yết hầu người nọ, máu tươi bắn tung toé nhuộm đỏ y bào, hắn suýt nữa không đứng thẳng được, dùng kiếm chống xuống, nặng nề nửa quỳ trên mặt đất!

“Đủ rồi —— !” Một tiếng thét thê thảm chói tai, rồi cục tiếng nói từ trong miệng nàng khàn khàn vỡ ra! Cả người Lạc Cơ Nhi run run, rung rung nước mắt, “Mặc Uyên! Bọn họ muốn là mạng của ta, không liên quan đến ngươi! Ngươi tránh ra, ta không cần ngươi liều mạng vì ta, ta không cần! Ngươi nghe có hiểu không!”

“Đừng dẫn vật ta như vậy...” giọng nói kìm nén, từ trong lồng ngực phát ra, khàn khàn mang theo sự tuyệt vọng, bao bọc lấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Không tìm được hắn

Không tìm được hắn.

Bọn họ muốn là mạng của ta, không liên quan đến ngươi

Không liên quan đến ngươi...

Hắn nghe được, tiếng gào có chút khàn khàn của nàng

“Câm miệng...” Giọng nói có chút nghiêng răng tràn ra khỏi môi, đôi mắt Mặc Uyên sắc bén đã qua nữ tử xinh xắn suy nhược kia, trái tim hung hăng bị nghiền nát!

Dù trên người hắn đã đau nhức, nhưng đến lúc nghe những lời này của nàng thì trong lòng lại càng thêm đau...

Mấy người áo đen bao vây xung quanh, đôi mắt khê giàn giụa, chợt ý thức được mục đích chân chính mình đến đây là để làm gì.

Đột nhiên, một thanh loan đao sắc bén từ trong tay ai đó cấp tốc bay ra chặn ngang giữa khoảng không, nhanh chóng chém đứt thân cây kia ra làm hai! Làm cho người ta vô cùng sợ hãi, cành cây khô cứ như vậy rơi xuống giữa không trung, rồi thẳng xuống tầng cây, rớt xuống phía dưới, nơi có người xinh đẹp đang không hề phòng bị kia!

Quái lạ...

Dường như nghe được tiếng gió trên đỉnh đầu gào thét, Lạc Cơ Nhi ngẩng lên, thấy một cành cây khô thật lớn đang rơi xuống mình, trong nháy mắt cảm thấy như nghẹt thở, rồi mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng.

Cái chết... đang đến rất gần, gần đến nỗi nàng dường như có thể nhìn thấy bóng dáng thiên đường, nơi đó có cung điện Đàng An, có hương vị nàng quyến luyến và yêu thích nhất... Nhắm mắt lại, để tuyệt vọng vây quanh Lạc Cơ Nhi chờ đợi cành cây kia từ từ đổ xuống người...

“A...”

Đột nhiên một thân ảnh hiện lên, hung hăng đẩy ngã cả người nàng xuống đất, sau lưng đứng như dự đoán truyền đến một âm thanh ầm ỹ, ngay sau đó, là một tiếng kêu rên nặng nề!

Xung quanh người bám đầy tro bụi, hai tay nàng rơi xuống đất, sỏi đá bén nhọn hung hăng cứa sâu vào da thịt non mềm, đau đớn khiến nàng bật ra tiếng rên nhẹ, chớp mắt một cái, đã thấy có giọt máu đỏ thẫm bên người rơi xuống, một thân hình to lớn gập gao đem nàng bảo hộ ở dưới thân...

Lạc Cơ Nhi hoảng sợ mà quay đầu nhìn thân ảnh cương nghị kia, sắc mặt hần tái nhợt đến mức tường chừng trong chớp mắt sẽ ngã xuống, nàng chăm chú nhìn thật sâu con người sát gần trước mắt...

“Người...”

Nàng sợ đến choáng váng, nói không ra lời, giống như cả bầu trời đều sụp đổ, rơi xuống trên người của hần! Màu đỏ tươi của máu thấm đẫm lưng hần, ẩm ướt những sợi tóc của hần, ánh sáng trong đôi mắt thâm sâu tà mị chợt biến mất, hần cố gắng kìm nén đau đớn, cảm giác đau nhói như bị dùi đâm sâu vào tận xương lan rộng toàn thân hần...

Không biết là nặng đến mức nào, đã hung hăng nện vào lưng hần.

Cánh tay hần cứ gắt gao chống lên mặt đất, nhìn vào người con gái nhỏ bé trong lòng mình, trên gương mặt ôn nhu của nàng tràn đầy nước mắt, kinh hãi khiến nàng trừng lớn đôi mắt, miệng thốt không nên lời, nhưng thật tốt, nàng hình như không có bị thương.

Cảm giác được vị ngọt đậm đặc dâng lên trong cổ họng, Mặc Uyên nhũn mảy, đem chỗ máu trào lên kia nuốt xuống, đưa tay ôm lấy nàng đang cuộn mình lại vì sợ hãi vào trong ngực hần, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Ôm chặt ta.”

Đám người kia, sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha bọn họ.

Quả nhiên, trong nháy mắt, bọn họ đã phát hiện hai người còn sót lại đang đứng dưới tán lá của một cây đại thụ.

Kiểm vũ sắc bén ác liệt đâm tới, cả người Lạc Cơ Nhi bị vùi vào một lồng ngực ấm áp, xung quanh là rất nhiều tiếng thân cây bị chém đứt rơi xuống, có phiến lá xẹt ngang qua mặt, lạnh thấu xương, mang theo sự đau nhói, nàng chỉ “um” một tiếng không giám mở mắt, hai tay chỉ có thể đặt ở một chỗ, dòng máu ấm áp chảy ra từ trong ngực hần, từng chút từng chút, nhuộm đỏ tươi những đầu ngón tay của nàng...

Dùng chút khí lực cuối cùng để chống đỡ lao ra khỏi vòng vây, bọn họ đi tới sát mép khu rừng.

Vực sâu không thấy đáy, cây cối mọc thành bụi.

Người áo đen cũng bị thương ít nhiều, nhìn thấy người nọ ở bên bờ vực thăm không có đường lui, trong mắt tràn ra ánh sắc bén: “Đứng lại! Không được bức bọn họ nữa!”

Nhưng những kẻ đuổi theo sau đã không kịp ngừng tay nữa, trong tích tắc một thanh chuỷ thủ sắc bén đâm về phía bọn họ...!

“Dừng...”

Phía sau truyền đến tiếng đao kiếm hung hăng đi vào da thịt!

Lưỡi đao mang theo hàn khí đâm xuyên qua vai hần, cơn đau như xé rách rớt cục đã làm tan biến chút tỉnh táo cuối cùng của hần gần như không còn chút gì...

“Chết tiệt, ta nói các người dừng lại!” Người áo đen phẫn nộ rít gào, cũng không ngăn được hai thân ảnh đang đồng thời rơi xuống!!

Thân thể đột nhiên không trọng lượng, động tác cuối cùng của Mặc Uyên, là đem nàng gắt gao bảo hộ vào trong lòng, không để nàng nhìn thấy trời đất quay cuồng, phía sau bọn họ là vực sâu vạn trượng...

Giữa không trung, ông tay áo tung bay!!!

~~~~~ Vficland.info ~~~~~

Đau nhức

Từng cơn đau tê tái.

Trước mắt bắt đầu có ánh sáng mờ mờ, đôi mắt hơi chút đau đớn.

Nàng không biết chính mình đang ở nơi nào, đã hôn mê quá sâu, tỉnh lại cả đầu đều là một đồng hồ ồn cùng đau nhức. Thân thể như không phải của mình, hơi động dậy một chút, liền cảm thấy vô cùng đau đớn, giống như xương cốt toàn thân đều bị tháo dỡ một lần rồi lắp lại, bên trong các đốt ngón tay tưởng chừng như hàn khí đang chạy tán loạn, nàng um một tiếng, khó khăn mở mắt, lơ mơ trông thấy bầu trời màu lam u ám, tại nơi cao xa vô hạn, mang theo sự yên tĩnh làm người ta nghẹt thở, từng chút từng chút một đè ép.

Thở hít thở, gom góp khí lực, Lạc Cơ Nhi ra sức chống đỡ thân mình ngồi dậy, bên cạnh có tiếng cò khô xào xạc.

Đột nhiên một trận choáng đầu kéo tới, nàng hơi cuộn mình lại, hàng mày nhũn chặt, sau khi cảm giác chóng mặt dần dần tiêu biến mới chịu giãn ra.

Lòng bàn tay một mảng ẩm ướt, mang theo nhiệt độ lạnh như băng.

Nàng gục đầu xuống, nhìn thấy trên đầu ngón tay nhuộm máu đỏ tươi.

Đường như trong nháy mắt, chuyện lúc trước liền nhanh chóng trở về, bên tai nàng là tiếng gió vù vù, phiến lá bén nhọn xẹt qua sườn mặt, nàng nghe được nhịp tim đập dồn dập của nam tử kia, máu tươi trên ngực hắn khiến nàng run run không dám tới gần, nhưng bàn tay to đặt trên lưng lại càng thêm ôm chặt nàng, khiến tay nàng ấn lên trên miệng vết thương của hắn, nàng nghe được hơi thở nặng nề mà dồn dập của hắn, trên đỉnh đầu có hơi ấm nóng rực...

——Hắn đâu?

Trong trời đất dường như chỉ còn lại sự an tĩnh vĩnh hằng.

Một cảm giác hoảng loạn gay gắt đột nhiên rất nhanh ập đến trái tim nàng, Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu, mù mịt mà đau thương nhìn bốn phía, bóng cây mờ mịt đổ xuống, giống như quỷ mị trong màn trời hoàng hôn, ánh mắt trong suốt của nàng nhìn chung quanh, nhưng không phát hiện được nửa bóng người.

——Hắn ở đâu?

Nàng nhớ rõ hai người đã cùng rơi xuống.

Nàng nhớ rõ cánh tay hắn ôm nàng chặt như vậy, không chịu buông ra.

Thế nhưng...

Không thấy hắn... Tìm không thấy hắn... nữ tử nhỏ xinh, đang lúng túng mờ mịt trong khe núi tràn ngập cây cối hỗn độn, ánh chiều tà đỏ bóng nàng xuống thật dài, thỉnh thoảng có nhánh cây móc vào quần áo của nàng, thứ sắc nhọn cắm vào da thịt của nàng, vẽ ra những vết máu mờ nhạt.

Thật trống trải.

Trống trải đến chỉ còn lại có tiếng vang của cành khô dưới chân, mang hàn khí khiếp người, thanh thúy mà lạnh như băng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Không đành lòng giết hắn.

Không đành lòng giết hắn.

Đã chết sao...

Hắn cứ như vậy mà chết sao...

Một cảm giác mãnh liệt chưa xót to lớn nổi lên trong lòng... Trống trải hoang vu, không thấy có nửa bóng người, hoang vắng giống như tận cùng thế giới, nàng bỗng nhiên không biết phương hướng, nếu như không còn Đằng An, không còn thân nhân, thậm chí đã không còn người đàn ông làm cho nàng hận thấu xương kia... Nàng nên làm gì bây giờ?

Mặt trời lặn, ánh chiều tà buông xuống, nàng bỗng nhiên hoảng loạn không biết làm sao, đầu ngón tay bối rối bám chặt vào trong lòng bàn tay, không khắc chế nổi mà rung rung nước mắt...

Nàng từng thật sự hy vọng hắn chết như vậy!

Bị chết đến hài cốt không còn, bị chết bỏ mạng nơi hoang dã!

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể quên những khuất nhục đã phải trải qua, trên người mỗi một chỗ, mỗi một vết thương, mỗi một khắc, mỗi một lần đau đớn! Bọn họ đã có những ký ức khắc cốt ghi tâm như vậy, những dấu vết này dường như in sâu trong lòng nàng, nàng hận không thể lấy dao khoét những ký ức này tổng ra khỏi đầu!!!

Mẫu hậu, hắn đã chết...

Nàng muốn cười, nước mắt nóng bỏng nhưng hốt hoảng rơi xuống, nụ cười kia bắt đầu trở nên chua cay, cay đắng đến mức khiến cho trong lòng nàng bắt đầu thấy co rút đau đớn...

Nàng đau lòng.

Nàng không ngờ lại đau lòng? ! ! !

Trong đầu hiện lên hình ảnh cuối cùng, sắc mặt hân tái nhợt đỡ thân cây thật lớn cho nàng, hân kìm nén đau đớn nói với nàng một tiếng “Ôm chặt ta”, hân đã trúng nhiều kiếm như vậy, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng đao kiếm xuyên vào da thịt, giống như cắt đứt, thậm chí vào thời điểm rơi xuống vực hân cũng ôm chặt lấy nàng, đôi mắt thâm sâu bình yên như thế, có ai sắp chết lại ôn nhu cùng đây đưa như vậy...

Đáng chết... Nàng cắn chặt môi dưới của mình, hận ý nồng đậm đã đem môi dưới cắn đến chảy máu.

Mặc Uyên, người khốn nạn... Tại sao muốn ta nhận những thứ này? Tại sao muốn ta phải ghi nhớ lòng tốt của người, Tại sao?! Người cho rằng làm như vậy, ta sẽ không hận người sao? Người cho rằng một mạng của người có thể đền được toàn bộ tổn vong của Đằng An sao? Người đừng mơ tưởng!!!

Trong lòng... thật loạn...

Nàng chặt vật đi tới, một cách vô thức, bước chân lao đảo, bỗng nhiên đụng tới một vật thể cứng rắn!!

Lạc Cơ Nhi cả kinh, thiếu chút nữa bị ngã.

Cúi đầu, đôi mắt trong suốt đầy nước mắt lộ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy rõ ràng vật dưới chân, một thân thể hấp hối nằm ngang, trên mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, cho dù đôi mắt nhắm chặt, cũng ngờ ngợ có thể nhìn ra gương mặt góc cạnh tuấn lãng của hân, bên môi tràn ra một vết máu đã khô, mà vai trái hân, rõ ràng đang cắm một thanh chủy thủ lóe ánh hàn quang!

Hít vào một ngụm khí lạnh, chân Lạc Cơ Nhi mềm nhũn, lui về phía sau từng bước, dựa vào một bên thân cây.

Y bào tơ lụa trên người hân đã rách rưới đến nhìn không ra hình dáng, máu tươi khiến bờ vai cùng ngực của hân đều ướt đẫm, nghiêm nhiên như đã không còn sinh khí...

Trái tim đột nhiên thất lại!!

Trong lòng, suy nghĩ lo lắng gắt gao quấn chặt lấy nàng, không chịu thả lỏng, Lạc Cơ Nhi chậm rãi ngồi xổm xuống, càng tới gần, càng có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt kia càng nồng đậm hơn, đã vây quanh cả người hân... Khó khăn gạt đám bụi cây hỗn độn xung quanh ra, bàn tay mềm mại hơi run run dò xét về phía cổ hân...

Lạnh lẽo, da thịt không có chút độ ấm...

Nàng sợ hãi muốn thu tay về, nhưng vẫn là nín nhịn, tiếp tục run rẩy dò xét, rốt cục chạm đến chỗ rất nhỏ đập lên ở trên cổ hân...

Còn sống.

Tim đập lỡ một nhịp, Lạc Cơ Nhi nhìn khuôn mặt tuấn tú tái nhợt kia, thân mình nho nhỏ bỗng nhiên giật mình.

Hân còn chưa chết.

Chỉ là trong nháy mắt, hận ý sâu hơn liền chiếm cứ lòng nàng, đôi mắt trong suốt hung hăng kèm chế nước mắt sắp rơi xuống, ánh mắt chậm rãi chuyển qua chủy thủ trên vai trái hân.

—— Không chết, thật sao?

—— Vậy được, ta liền cho người đi chết!

Bàn tay nhỏ bé yếu ớt run run cầm chủy thủ, một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống theo hai má, dung hợp cùng máu tươi trên ngực hân. Lạc Cơ Nhi buộc chính mình thanh tỉnh lại, trong lòng có một thanh âm đang kêu gào, giết chết hân, giết chết hân giết hân! Giết chết hân có thể báo thù cho toàn bộ Đằng An, giết chết hân liền không cần chịu khuất nhục vô hạn kia. Nhưng là, bàn tay chạm vào chuôi đao kia bỗng chốc trở nên yếu đuối vô lực, đôi mắt đầy hơi nước của nàng nhìn thấy trên vết thương chảy máu, có thể nhìn thấy được xương vai trắng đục...

Môi của nàng đang run, tay nắm chuôi đao run rẩy đến không thể kèm chế... Làm không được, không ngờ nàng lại làm không được!!!

Giết hân, Đằng An có thể quay về được sao?

Giết hân, nàng có thể sống an ổn, đau đớn này sẽ không bao giờ... tồn tại nữa sao?!

Không... Sẽ không... uất ức nồng đậm lên tới cực điểm, nhưng vô luận như thế nào nàng đều không hạ thủ được... “A” Hung hăng hét to một tiếng, hai mắt Lạc Cơ Nhi mở to nhìn nam nhân đang ngất, hai đầu gối mềm nhũn sụp đổ trên mặt đất! Cảm xúc mãnh liệt khiến cả người nàng run run, nắm lấy đá vụn cỏ khô bên người, ném về phía hân, trong miệng hô: “Ta hận người... Ta hận người, hận người, hận người!”

Nàng hét lên thảm thương, đem tất cả hận ý sâu đậm của mình phát tiết ra, cho dù hân không nghe thấy được, đúng là hân không nghe thấy được, thì nàng cũng muốn gào lên! Giống như chỉ có như vậy mới có thể đè nén được sự không cam lòng và đau đớn điên cuồng xuống tận đáy lòng!

Thanh âm nghẹn lại, cánh tay mệt mỏi, nước mắt của nàng còn chưa ngưng, những giọt nước mắt trong suốt nóng hổi của nàng theo hai má rơi xuống, làm lòng nàng bông rất, toàn bộ thân thể nàng dựa vào thân cây, nhắm mắt lại, để cho nước mắt mặc sức chảy xuống...

Rất lâu sau.

Lâu đến nỗi màn đêm buông xuống, hàn khí bốn phía muốn làm người đông cứng.

Nhiệt độ lạnh như băng xuyên thấu qua quần áo đơn bạc truyền đến, cho dù nàng cuộn mình thật chặt, cũng không thể chống cự lại hàn khí như vậy.

Quá mức mệt mỏi thân thể dựa vào trên cây căn bản không thể nhúc nhích, Lạc Cơ Nhi mở mắt ra, nhìn thân thể trong bụi cây kia, cảm giác trong đầu trở nên u ám, nàng ưm một tiếng, muốn đứng lên, tay vịn vào thân cây, vừa mới đứng lên, liền một trận trời đất tối sầm quay cuồng hung mãnh kéo tới...

Mấy ngày nay ở trong lao ngục, hơn nữa lại liên tục bị giày vò rồi ám sát, nàng đã sớm sức cùng lực kiệt.

Thân thể trắng nõn, hơi chuệnh choạng, rốt cục không giữ vững nổi, lao đảo ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đêm yên bình

Đêm yên bình

Nàng hôn mê thật lâu.

Như thể vẫn đang chìm sâu trong giấc mộng, dường như vẫn chưa tỉnh lại.

Trong đầu nghe như có một thanh âm rất nhỏ đang không ngừng đánh thức thân thể mệt mỏi của nàng, muốn nàng tỉnh lại. Dường như nàng có chuyện quan trọng còn chưa làm, lo nghĩ đến độ đang ngủ cũng không yên, đôi mày nhỏ xinh khẽ nhíu lại, lòng bàn tay trắng nõn cứ nắm chặt lại buông ra.

Cảm giác ấm áp dịu dàng lướt qua của đầu ngón tay, mẫn cảm, nóng rực, mang theo ôn nhu vỗ về.

Thật ngửa...

Nàng có chút bất an mà cuộn mình lại ngón tay khẽ nhấc lên, hơi thở nóng rực kia liền truyền đến trán, một chút lại một chút chạm vào mái tóc rối của nàng, tham luyến sự ấm áp của nàng, sự mê muội trong đầu nàng chậm rãi bị xua tan...

Nàng ưm một tiếng mệt mỏi, đôi mắt uể oải mở ra.

Chung quanh tối đen như mực, bên cạnh hình như có chút ánh sáng, hình như là từ đồng lửa sắp tàn, trong đêm tối ẩm ướt rét lạnh bỗng mang đến một tia ấm áp, xuyên thấu qua ánh sáng mỏng manh, nàng có thể nhìn thấy thân ảnh đang bao bọc mình, độ ấm trong lòng hân nàng rất quen thuộc, còn hơi thở nóng rực kia, cách nàng chỉ có nửa tấc...

Người ngồi đó xoay lưng về ánh lửa, Lạc Cơ Nhi không thấy rõ mặt hắn, chỉ có thể cảm nhận được đôi mắt thâm sâu của hắn phát ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, áp áp vây quanh nàng, mang theo vẻ mừng rỡ cùng trân trọng khi có thể sống sót vượt qua kiếp nạn.

“Tỉnh rồi?” Hắn thấp giọng hỏi, trong thanh âm khàn khàn trộn lẫn hơi thở mong manh.

Bỗng nhiên ý thức được nỗi âu lo trong giấc mộng của mình là lo lắng cho vết thương trí mạng cùng với sự an toàn của hắn, trong lòng Lạc Cơ Nhi dâng lên một nỗi thống hận đối với chính mình, ánh mắt chuyển qua vai trái hắn, khó khăn mở miệng “Vết thương của người...”

Chỉ vòn vẹn có bốn chữ mà nói cũng không ra, đôi mắt trong suốt của nàng đầy phức tạp, lo lắng cùng phần hận đan xen vào, dây dưa không rõ.

Nàng cảm thấy may mắn vì đang ở trong bóng tối nên hắn không thấy được vẻ xấu hổ của nàng.

“Yên tâm, không chết được...” Mặc Uyên nói, âm điệu thân nhiên che giấu việc mình vừa mới trải qua đau đớn khi rút thanh chủy thủ kia ra. Rất may mà lúc đó nàng không nhìn thấy cảnh tượng đó, một màn quá đẫm máu, hân mất máu quá nhiều, sống được đến giờ đã là kỳ tích.

“Đọa đến nơi rồi, phải không?” Than nhẹ một tiếng, hấn lấy cánh tay phải không bị thương quấn quanh eo nàng, dùng tư thế quen thuộc mà ôm nàng, thân hình cao lớn đem nàng chôn sâu vào trong lồng ngực ấm áp, nụ hôn ôn nhu rơi vào ấn đường (*giữa 2 lông mày)...

Động tác thân mật bất ngờ của hấn làm bàn tay nhỏ bé của Lạc Cơ Nhi hơi nắm chặt lại, theo bản năng đề lên ngực, kháng cự sự gần gũi của hấn.

“A...” Hấn rên lên một tiếng thống khổ...

Đột nhiên ý thức được mình đang chạm vào miệng vết thương của hấn, Lạc Cơ Nhi cuống quýt lấy tay về, nâng mắt lên, thanh âm khiếp nhược mà run rẩy: “Xin lỗi... Thực xin lỗi, ta không cố ý...”

Trong lòng nhói lên một tia đau đớn, Mặc Uyên lảng lảng chờ đợi cơn đau đi qua, đôi mắt nhuốm một tia bi thương mà nàng không nhìn thấy.

Hấn còn tưởng rằng nàng chỉ ít cũng sẽ thay đổi một chút.

Hấn nghĩ rằng mình vẫn còn may mắn, ít nhất, nàng cũng không hề kháng cự sự đụng chạm của mình, trong lúc nàng hôn mê hấn đã rất lo lắng, hấn chưa bao giờ quan tâm một nữ nhân như vậy, quan tâm đến nỗi sợ sống của mình đang từng chút trôi đi cũng không hề phát hiện ra. Khi hấn mở mắt ra liền nhìn thấy nàng xui xẻo dựa vào dưới tàng cây, trái tim hấn lại chột trở nên ôn nhu một lần nữa, hấn thậm chí có thể chịu nhiều đau đớn hơn nữa cũng chỉ để thấy gương mặt nhỏ nhắn bình yên của nàng.

Nhìn không được, hấn hôn nàng, nụ hôn tràn ngập nhu tình, cẩn thận mà dè dặt, sợ hai người bùng tình khỏi khoảnh khắc áp áp ngọt ngào này.

Hấn muốn mờ lị, kêu nàng không cần giận nữa, không cần hận nữa, nhưng hấn biết điều đó chỉ là hy vọng xa vời.

“Không cần lo lắng, bản thân ta hiện giờ còn khó bảo toàn, sẽ không có cách bắt buộc ngươi làm chuyện gì đâu...” Thanh âm khàn khàn, bình thản như nước, che lấp nỗi đau đang dâng lên trong lòng

Trong đêm tối, hấn ôm chặt thân mình nhỏ nhắn mềm mại vào lòng, dán chặt mặt vào một bên má lạnh lẽo của nàng.

“Ta chỉ muốn ôm ngươi một cái, không nên cử động, một lát là đủ rồi...” Thanh âm theo lồng ngực thoát ra kèm theo nhịp tim yếu ớt, một tiếng một tiếng truyền vào trong tai của nàng, nàng cảm thấy an ổn một cách khó hiểu, chậm rãi bỏ đi sự đề phòng, im lặng ở trong lòng hấn.

Bàn tay to xoa nhẹ trên lưng nàng, như là muốn đuổi hết ký ức không tốt ra khỏi đầu, xóa đi tất cả nguy hiểm cùng máu tanh, đêm yên tĩnh lại trở lại như vậy, hấn dùng vòm ngực của mình làm nơi trú ẩn ấm áp cho nàng, nhìn nàng ở bên trong bình yên ngủ say, mới cảm thấy yên lòng.

Ngực của hấn, thực ấm, ấm đến nỗi nàng thiếu chút lại ngủ say một lần nữa.

Đôi mắt mỏi mệt lại một lần nữa không cam lòng mà mở ra, Lạc Cơ Nhi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, khẽ mấp máy bờ môi khô: “Vết thương của ngươi còn chưa băng bó...” Nàng nâng mi nhìn vào đôi mắt yên lặng giống như hồ nước của hấn, “Liệu có...”

“Không...” Hấn thân nhiên mở miệng, nhẹ nhàng vỗ về, chơi đùa mái tóc mềm mại của nàng, bên môi lộ ra một tia cười nhạt, “Vết thương kia chẳng là gì, trên chiến trường ta còn chịu nhiều vết thương nặng hơn, không phải cũng sống sao... Cho nên, không cần lo lắng”

Trên chiến trường, ta chịu nhiều vết thương nặng hơn.

Trái tim, khi nghe câu ấy thì nhói một cái.

Lạc Cơ Nhi chăm chú nhìn vào cặp mắt trong suốt tản ra ánh sáng nhạt trong bóng đêm của hấn, bị tình cảnh liên tưởng trong đầu làm cho sợ hãi, cảnh tượng đầm máu như vậy làm thân thể nàng bắt đầu khẽ run run, nước mắt ấm áp bất giác làm ướt hốc mắt...

Lúc này nàng mới nhớ ra, hấn là chiến thần của Lạc Anh quốc.

Hấn cũng từng một thân nhung trang (*quân phục) chinh chiến sa trường, hấn được ngàn vạn tướng sĩ thủ hạ kính ngưỡng, hấn là kẻ xâm lược làm mọi người chỉ nghe danh cũng đã sợ mất mật...

Danh hiệu này, vinh quang này, chính là do những vết thương đổi lấy sao?

Hoặc có thể nói, là dùng mạng để đổi lấy sao?

Nàng khôi phục lại sự im lặng, không dám nói nữa, sợ tiếp tục nói, giọng nói sẽ trở nên nghẹn ngào, khó có thể tự kiềm chế.

Ngực của hấn vẫn ấm áp như trước, nhưng nàng bỗng nhiên phát hiện ra.

Nàng không hiểu hấn.

Trước giờ đều không hiểu hấn

“Đang suy nghĩ cái gì?” Thấy nàng xuất thần, hấn nhìn không được mở miệng hỏi nhỏ, đầu ngón tay chạm vào sợi tóc mềm mại của nàng, hấn thích thú không buông tay mà khẽ vuốt ve, mang theo vài phần sâu sắc tới gần đôi môi của nàng “Ta bị thương, nô nhi... Ta van ngươi, lấy một chút tâm tư mà

nghĩ cho ta, được không...”

Lạc Cơ Nhi hơi ngây người, bị dọa bởi lời nói ôn nhu của hắn, môi khẽ nhếch lên.

Như là một loại dụ hoặc không tiếng động, Mặc Uyên giật mình, ôn nhu mà hôn lên cánh môi mềm mại kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cả đời này cũng không buông người ra

Bất ngờ bị hôn.

Trong bóng đêm, đôi mắt trong suốt của nàng có vài phần kinh ngạc, chớp mắt mà không chịu nhắm lại, bờ môi bị hắn hôn bởi vì căng thẳng mà không hề cử động, chiếc lưới lửa nóng của hắn trần trụi quấn quýt si mê trên cánh môi nàng, nhẹ nhàng chạm đến hàm răng khấp khểnh của nàng, than nhẹ một tiếng, cũng không vội vàng, chậm rãi hôn nàng thật sâu, dùng nhu tình ngọt ngào hoà tan nàng.

Không thể đẩy ra được.

Hắn đang bị thương, không thể đẩy hắn ra.

Nhưng mà

Hắn rất ôn nhu, nếu nàng muốn, cũng có thể chống cự...

Hơi căng thẳng làm bàn tay nhỏ bé của nàng bắt lấy một ít cỏ khô, phát ra tiếng giòn vang rất nhỏ, tiếp theo, bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên bị bàn tay ấm áp chậm rãi cầm lấy, xoa xoa với lực đạo nhẹ nhàng, đầu ngón tay hắn thăm dò vào lòng bàn tay nắm chặt của nàng, đem sự căng thẳng của nàng từng chút một tiêu biến, hắn muốn nàng hoàn toàn thả lỏng mà đón nhận nụ hôn của hắn!

Giống như chút phòng bị cuối cùng cũng bị phá vỡ, Lạc Cơ Nhi bị hôn đến không thở nổi, hàm răng rốt cục bị mở ra, lưỡi hắn nhanh chóng tiến phá vào qua khe hở nhỏ, không để ý đến hơi thở bất ổn của nàng mà gắt gao dây dưa với cái lưỡi mềm mướt thơm ngát của nàng!

Một luồng tê dại từ lưng truyền lên đỉnh đầu, Lạc Cơ Nhi cảm thấy cả người xụi lơ!

Nàng không hiểu... Không phải hắn bị thương sao? Hắn không thô bạo, cũng không cưỡng ép, chỉ là thật dịu dàng khiến cho nàng hoàn toàn không thể kháng cự, nàng lại không thể suy nghĩ, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý dùng chiếc lưỡi ôn nhu mà công thành chiếm đất, làm cả người nàng sa vào nụ hôn triền miên của hắn...

Rất lâu sau...

Lâu đến nỗi nàng nghĩ hắn sẽ mãi mãi cứ truyền hơi thở cho nàng như vậy, thì hắn mới chậm rãi buông tha môi nàng, cho nàng cơ hội thở dốc, bình phục lại

Tiếng thở dốc, ở trong đêm tối nghe thật âm muội

Một chút cười ấm áp nổi bên khóe miệng, Mặc Uyên đem khuôn mặt hơi nóng lên của nàng chôn vào cổ của mình, nhẹ giọng trêu chọc: “Nô nhi, tại sao thân thể của ngươi so với lòng của ngươi luôn thành thật hơn, hả?”

Làn da có chút lạnh như băng của hắn làm giảm bớt nóng rực trên mặt nàng, Lạc Cơ Nhi thanh tỉnh lại, hơi thấy xấu hổ và giận dữ, không thể phản bác lại gì, đành phải làm bộ như không nghe thấy, tìm một vị trí an ổn ở trong lòng hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cảm giác được sự nhu thuận của nàng, một luồng ấm áp tràn vào trong tim Mặc Uyên, để mặc nàng hơi cò cò ở trong lòng mình, giống như một con mèo nhỏ mệt mỏi.

Màn đêm ngày càng mịt mùng hơn.

Máu chảy trên miệng vết thương đã đông lại, lúc này mất máu quá nhiều may mắn là hắn đã phong bế huyết đạo của mình nên mới có thể cầm máu, nhưng chỉ sợ không chống đỡ được lâu.

Bóng đêm rét lạnh cùng đau đớn trên người làm hân hơi nhũn mảy, nhưng hân không dám động đậy, đơn giản là vì con mèo nhỏ trong lòng đang ngủ rất say, giống như không phải đang ở nơi hoang dã, mà là sa vào chôn ầm áp, hân cười khề, cười chính mình thì ra lại dễ dàng thỏa mãn như vậy. Đòi người có nhiều lạc thú, nhưng chỉ một khắc ầm áp như vậy có người dùng tính mạng cũng đổi không được

Mà hân lại may mắn biết bao.

Hôn nhẹ lên trán nàng, giọng hân khàn khàn nỉ non: “Ngủ đi, vật nhỏ...”

Khí lạnh kéo đến, hân ôm lấy thân hình mềm mại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, mờ hồ có thể ngửi được mùi thơm thoang thoang của cỏ cây

Hàng mi giật giật như cánh ve, đôi mắt nàng tràn đầy mơ màng tỉnh lại trong ánh sáng ban mai yếu ớt.

Bên trong đồng hoang, một thân ảnh nhỏ y phục nguyệt sắc (*xanh nhạt) vừa tỉnh dậy, có chút mộng lung, nhìn chung quanh tràn ngập cỏ dại, nàng chống tay ngồi xuống, cảm nhận được đêm qua đã ngủ thật say.

Bỗng nhiên, đằng sau đột ngột có một thân hình dán sát vào, chậm rãi ôm lấy nàng, cả người nàng nháy mắt rơi vào một vòm ngực ôn nhu. . .

“...” Lạc Cơ Nhi cả kinh, bàn tay nhỏ bé chụp lên ôm cánh tay kiên cố, quay đầu lại, là khuôn mặt tuấn lãng tuyệt mỹ của hân, đôi mắt trong trẻo tràn đầy lo lắng, nhọt nhạt cười, mờ miệng nói: “Tỉnh rồi?”

Hai chóp mũi chạm nhau, gần trong gang tấc.

Kỳ thật, nàng chưa bao giờ tỉ mỉ ngắm nhìn hân như vậy, mũi cao ngất, đôi mắt hẹp dài thâm sâu, mảy như vẽ, cùng với ánh sáng ban mai mờ ảo chiếu vào chiếc cằm góc cạnh rõ ràng, tim của nàng bắt đầu đập loạn, thế mới biết, hân quả nhiên có thể làm cho nữ tử thiên hạ lâm vào điên cuồng.

“Chúng ta hiện tại đang ở đâu?” Gục đầu xuống, để mặc hân ôm, nàng cố gắng nói giọng lạnh lùng, nhưng vang lên lại nghe như tiếng con nít.

Nắm tay nàng, để vào trong một vật hơi nóng, hân nhàn nhạt trả lời: “Ăn đi, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Lạc Cơ Nhi ngẩn người, hân đã chậm rãi buông nàng ra, đứng dậy đi tới nơi khác.

Trong lòng bàn tay, là một củ khoai lang nhỏ đã nướng chín, màu vàng nhạt, bụng kêu vang làm nàng nháy mắt cảm thấy đói.

Nhiệt độ hơi phồng tay, toàn bộ sự chú ý của nàng bỗng chốc đã đặt ở trên củ khoai lang, đôi hết tay này tới tay khác, ngón tay hơi nóng thỉnh thoảng lại vuốt vuốt lỗ tai, để nhiệt độ kia nhanh chóng tản đi.

Ngồi trên chiếu, Mặc Uyên nửa dựa vào đồng cỏ khô, đôi mắt khề neo lại, lẳng lặng đánh giá vật nhỏ ôn nhu này.

Lúc nhìn thấy nàng thử vài lần cũng không biết phải cắn từ đâu, một chút cười yếu ớt, rốt cục nhìn không được nổi bên khóe miệng

Lạc Cơ Nhi vừa nâng mắt lên, liền thấy được ở phía đối diện, hân đang cười thanh nhả như gió, ánh sáng ban mai chiếu vào khiến vào trông người đó tựa như một vị thần ——

“Khi nào thì... chúng ta có thể trở về?” Mặt hơi nóng rực lên, Lạc Cơ Nhi nhanh chóng dời tầm mắt đi, có chút xấu hổ mà hỏi hân

Mặc Uyên lẳng lặng nhìn nàng, chỉ im lặng.

Hân không ngờ rằng nàng sẽ hỏi như vậy.

hân cho rằng nàng thống hận vương phủ kia, chết cũng sẽ không nguyện ý trở về nữa.

Thế nhưng, nàng lại hỏi, khi nào thì chúng ta có thể trở về.

A...

Trong lòng không rõ là hương vị gì, từ khi mẫu hậu qua đời về sau, không còn có người nào dám cùng hân đề cập tới hai chữ “chúng ta”, hân có thói quen một thân một mình, cao ngạo tà mị quá mức, thậm chí không có người dám tới gần hân! Thế nhưng...

Hân nhìn nàng thật sâu, cảm giác được trong lòng có cảm xúc mãnh liệt đang kích động, hân không muốn dời mắt đi, giống như sợ nàng sẽ biến mất trong nháy mắt.

Bị hân nhìn đến nổi da gà, Lạc Cơ Nhi buông củ khoai lang còn chưa cắn hết, xấu hổ cúi gầm mặt mà đứng lên

“Ta không hỏi nữa...” Nàng nhỏ giọng thì thào, muốn bước qua chỗ bụi cây kia, để ngắm phong cảnh nơi này, lúc đi ngang qua hân thì thỉnh thoảng tay bị nắm lấy, hơi chút dùng sức, nàng khề kêu một tiếng ngã xuống, được hân bế vào trong lòng!

Không để ý đến miếng vết thương, hấn gắt gao mà ôm lấy thân mình nhỏ nhắn thom ngát của nàng, trong cõi lòng tràn ngập nhu tình, thanh âm trầm thấp phát ra từ lồng ngực, giống như sấm sét đánh vào trong tai của nàng, làm nàng đang hơi giầy dụa trong nháy mắt liền trở nên cứng đờ ——

“Chuẩn bị cho tốt, nô nhi, cả đời này ta cũng sẽ không buông ngươi ra —— “

Cánh đồng hoang vu vô biên, ngập tràn cỏ dại.

Trời đất trống trải giống như chỉ còn lại có hai người, nàng bắt lực mà ở trong lòng hấn, thân mình bị hấn ôm chặt, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy quần áo trên vai hấn, cả người bị hơi thở bá đạo nhưng toát lên nhu tình vây quanh.

Lạc Cơ Nhi hơi hoảng hốt, giống như nàng bị hấn chôn sâu, vĩnh viễn bị bao vây ở trong thế giới của hấn, không thể trốn thoát.

Đối với tương lai như vậy, nàng thật mờ mịt, thậm chí, còn có chút khủng hoảng.

Có yêu, có hận, những cảm xúc này dây dưa trong lòng, như mọc thành dây leo gắt gao quấn chặt lòng nàng, nàng không biết làm sao, tựa như đối với nam nhân này, nàng không thể kháng cự, vô lực giầy dụa, nhưng càng không có khả năng cởi mở chân tâm đối mặt với hấn. . .

Thật sự không biết... Nên làm cái gì bây giờ.

Bất chợt, trên đồi núi xa xa xuất hiện hai thân ảnh, chuyển mắt nhìn, trong mắt ánh lên sự kinh ngạc vui mừng!

“Tìm được rồi... Tìm được rồi! Phong thị vệ, thuộc hạ tìm được Vương gia rồi!!”

Một tiếng kêu nhỏ, làm hai người đang dây dưa cùng một chỗ giật mình.

Đi tìm ở khe núi suốt một đêm, Phong Dực hai mắt ửng đỏ, sắc mặt có chút tái nhợt, nghe thấy thủ hạ bẩm báo thì nhanh chóng xoay người, vọt tới sườn núi —— trông thấy nam tử tuấn lãng tà mị đang ôm lấy một người xinh đẹp tuyệt trần, dưới ngập trời cỏ hoang, thanh nhã như gió.

Tâm, rớt cục nặng nề trầm xuống!!

Uyên Vương phủ.

Yên lặng trầm mặc trong phòng, Phong Dực lẳng lẳng nhìn tỷ nữ băng bó miếng vết thương cho hấn, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

“Thuộc hạ bảo hộ Vương gia không chu toàn, mong Vương gia trách phạt!” Quì một gối, thanh âm kiên định mà trầm ổn phát ra từ môi hấn.

Hơi run run thất mảnh vải trên miếng vết thương, đem y bào khoác lên người hấn, Bích Dao nhìn chăm chú người nam tử bị thương quá nặng này, không nghĩ được hấn làm sao chống đỡ lâu như vậy, may mắn Phong Dực đã sớm tìm hấn trở về kịp, bằng không miếng vết thương hở rộng và sâu, sẽ hoàn toàn trở nên nghiêm trọng, toàn bộ cánh tay hấn đều sẽ phải phế đi.

Đôi mắt hẹp dài mà thâm sâu chậm rãi mở ra, nhưng không liếc mắt nhìn người đang quỳ lấy một cái.

“Ngươi đi xuống trước đi.” Mặc Uyên thân nhiên mở miệng, nghe không ra tâm tình.

Lòng Phong Dực, càng thêm trĩu nặng vài phần.

Phong Dực hiểu rất rõ tính cách của hấn, bên ngoài càng lạnh nhạt, thì bên trong lại càng cuộn trào mãnh liệt.

“Dạ.” Không có cách nào hiểu được hấn, Phong Dực hơi chán nản, khom người lui ra ngoài.

Trong căn phòng lớn như vậy, chỉ còn hấn cùng Bích Dao.

Trong lòng hơi chút đau đớn, ánh mắt ôn nhu của Bích Dao nhìn trên cánh tay hấn là một màu đỏ tươi chói mắt, yếu ớt nói: “Vương gia lần sau xuất môn, nhất định phải cẩn thận, vết thương kia, nô tỳ thấy thì không sao, nếu để Uyển chủ tử thấy, chắc chắn thương tâm khóc mấy ngày mấy đêm, sao Vương gia...”

“Bích Dao...” Ngữ khí lạnh băng cắt ngang lời của nàng, sắc mặt Mặc Uyên trở nên có chút âm trầm.

Tay Bích Dao run lên, thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt hấn, “Vương gia... có phải Bích Dao đã nói sai gì sao...”

Nàng đích thực là nói sai rồi.

Nàng không biết rằng, hấn không muốn nghe cái kia tên nữa.

Nàng không hiểu hấn chán ghét sự giả tạo của nữ tử kia đến chừng nào, mấy lần ở trong cung điện không trực tiếp vạch trần nàng, coi như là hấn đã cho nàng sự nhân từ cuối cùng rồi, nhưng nàng ngàn vạn lần không nên hạ độc thủ người bên cạnh hấn.

Lãnh đạm xoay người, hàn khí trong mắt hần biến mất, thay vào là ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. “Ta nhớ rõ lúc trước, ngươi rất muốn tiến cung đi theo Uyển nhi, đúng không?”

Bích Dao sững sốt.

Hồi lâu, mới miễn cưỡng nở một nụ cười, có chút chột dạ mà cúi đầu nói: “Dạ... Bích Dao sinh ra ở Lâm phủ, vốn là nên đi theo tiểu thư vào trong cung, nhưng tiểu thư lo lắng cho Vương gia, cho nên mới bảo nô tì vào Uyển Vương phủ, chờ Vương gia từ Đằng An trở về, sẽ không thương tâm quá độ...”

A... Thương tâm quá độ...

Một tia cay đắng nổi lên trong lòng, lòng bàn tay Mặc Uyên nắm lại, lúc trước hần đích thực có thương tâm, nhưng hiện tại, hần hoài nghi thương tâm như vậy rốt cuộc có xứng đáng hay không, hần từng yêu một người, nhưng giờ nàng đã hoàn toàn thay đổi, hiện giờ, còn có cái gì đáng để thương tâm sao?

“Uyển nhi suy nghĩ quả thực chu đáo, chỉ là...” Mặc Uyên thần nhiên nói, ánh mắt vọng qua cửa sổ đang mờ, hần nhớ tới thân ảnh mảnh mai trở về cùng hần, nhớ tới nụ hôn đến ngạt thở dành cho nàng ở chốn hoang dã đó, vết thương trong lòng như là được một bàn tay dịu dàng chậm rãi vuốt ve, “Hiện giờ, Bôn vương không cần.”

Cả người Bích Dao chấn động, hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh nam tử kiên nghị kia, “Vương gia...”

“Ngày mai, ngươi tiến cung đi cùng tiểu thư nhà ngươi đi...” Lạnh lùng xoay người, Mặc Uyên không liếc nhìn nàng một cái, “Đi nói cho nàng biết, học thông minh lên một chút, thủ đoạn đùa bỡn phải có chừng có mực, hơn nữa, không nên có ý định động tới Uyển Vương phủ của ta lần nữa... Người của ta, nàng không được động vào.”

Giống như bị sét đánh, cả người Bích Dao chấn động tại chỗ, giật mình kinh ngạc mà nhìn hần.

Nói xong từ cuối cùng, hần xoay người bước ra khỏi cửa phòng, không thèm quay đầu nhìn đến tỷ nữ mặt đang biến sắc kia, càng không để ý đến tiếng cầu xin ở đằng sau “Vương gia...”

Nội điện hoàng cung.

Một vết máu, trải dài từ đại điện đến nội thất (*phòng ngủ).

Cho dù đang là ban ngày, nơi này cũng vì ánh sáng không thể chiếu đến mà trở nên u ám vô cùng, trên vách tường đèn đuốc được châm lên, ánh nến bập bùng lên xuống, có thể thấy được thân ảnh cao lớn tôn quý, bóng dáng bị ánh nến kéo dài thành một đường khiến người ta trông vào thấy thật cô quạnh.

“Là nô tài thất trách... Không kịp ngăn cản, Uyển Vương điện hạ hần...” Tay ôm miệng vết thương, nơi đó có máu tươi từ đầu ngón tay trào ra, rơi xuống mặt đất.

Mặc Húc nhẹ nhàng xoay người, nhìn xuống người áo đen đang khom người quỳ trên mặt đất.

“Giao thủ sao với hần?” Chậm rãi ngồi xổm xuống, thanh âm của hần vẫn sâu kín như cũ, ánh mắt nhàn nhạt dừng lại ở miệng vết thương vẫn còn đỏ máu kia.

“... Dạ...” Hắc y nhân đáp có chút sợ hãi, “Nhưng mà... nhưng mà xin Hoàng Thượng yên tâm! Hôm nay có tin tức của Uyển Vương phủ, nói là Phong thị vệ đã tìm thấy bọn họ, bọn họ vẫn bình yên vô sự...”

Nhiều người cùng giao thủ như vậy, rốt cuộc vẫn để cho hần chạy thoát.

Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, cuối cùng hóa thành một nụ cười châm chọc tràn ra bên môi.

“Ngươi xem, sao Trẫm lại cam lòng giết hần được... Hần chính là chiến thần của Lạc Anh quốc ta cơ mà...”

“Bị thương rất nặng sao?” Mặc Húc hơi cau mày, trong giọng nói nghe không ra nửa điểm quan tâm.

“Không có mệnh lệnh hoàng thượng, nô tài không dám đi băng bó...” Người áo đen cúi đầu càng thấp, mong sẽ có được một chút tha thứ dù chỉ là hy vọng xa vời.

“Ồ...” Thần nhiên lên tiếng, Mặc Húc từ mặt đất chậm rãi đứng lên, ý cười trên mặt biến mất, trở nên lạnh lùng vô hạn! “Vậy không cần băng bó, trực tiếp đi nhận chết đi... Trẫm cũng không thể để lưu lại nửa điểm chứng cứ phạm tội, không giống nữ nhân ngu xuẩn Lâm Tâm Uyển kia, làm chuyện xấu còn muốn lưu lại nhược điểm... Ngươi nói xem có phải không?”

Người áo đen quỳ trên mặt đất, thân mình chấn động, mở to hai mắt kinh hãi!

“Hoàng Thượng...” Tiếng kêu nhỏ với hơi thở mong manh, tràn ra khỏi miệng người áo đen.

Không thể nào... sao Hoàng Thượng lại giết hần, hần đi theo người nhiều năm như vậy, năm đó các thái tử tranh ngôi, hần đã làm nhiều chuyện như vậy

cho người, khi người lên ngôi thì trở thành sát thủ tâm phúc của người. Sao hắn có thể bởi vì nhiệm vụ lần này mà liền bị xử tử?!

“Người còn hoài nghi cái gì?” Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn, Mặc Húc như là đang nói về một chuyện hiển nhiên “Nhưng mà... Người là người đi theo Trầm lâu nhất, người hầu của Trầm đều không vượt quá ba năm, người cũng biết đúng không, cũng chính bởi vì cho tới bây giờ người đều không làm sai việc gì, cho nên trẫm mới giữ người đến bây giờ... Nhưng lúc này đây, người không có may mắn như vậy...”

“Yên tâm, Trẫm sẽ cho người toàn thân...” Thân nhiên nói xong câu cuối cùng, hắn chấp tay áo ở phía sau chậm rãi đi khỏi...

Đôi mắt người áo đen hiện lên một tia kinh hãi, dường như trong nháy mắt liền nghe thấy được hơi thở của tử thần đang ở rất gần, còn chưa kịp chớp mắt, một luồng đau đớn hỗn loạn hít thở không thông đã tràn lên cổ, trong bóng tối, hắn mở to mắt, nhìn chăm chăm vị đế vương máu lạnh vô tình kia, thân mình dần dần cứng ngắc, rốt cục phát không ra nửa tiếng, ngã sập xuống...

Trên đại điện, mặt đất lạnh như băng bị máu tươi tẩm ướt.

Thật sự là phiền toái, chỗ này không biết đã chết bao nhiêu người, mỗi lần như vậy, mùi máu tươi tràn ngập một hồi lâu mới tàn đi.

Trong Mặc Húc lòng hơi có chút bức bối, tay áo vung mạnh lên, đèn đuốc trên vách tường trong nháy mắt đã phụt tắt!

Toàn bộ đại điện, bị bao phủ trong bóng đen!!!

Trong mộng, nàng hơi chau mày lại.

Như là có ác mộng, mồ hôi từng giọt thấm ra trán nàng, nàng bất an cuộn mình lại, muốn chôn cả người sâu hơn...

Một bàn tay lớn dò vào lưng nàng, ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn thân hình bé nhỏ đang động đậy trên giường.

Nhất định là ác mộng...

Cảnh máu tanh như vậy, hắn nhìn quen lắm rồi, nhưng đối với nàng mà nói, vẫn là quá mức tàn nhẫn.

Hai tay Mặc Uyên giữ chặt hai bên hông nàng, đôi mắt ngập tràn căng thẳng.

Hắn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cả người khoác lên y bào màu hồng như là hỉ yển của Đổng An (*tiệc cưới), suối tóc đen dài tán trên vai và lưng, nàng nép mình ở một góc đại điện, đôi mắt trong veo tràn đầy kinh hãi mà nhìn những người đó bị đâm trúng, một người tiếp nối một người ngã xuống, y bào của nàng bị máu nhuộm đỏ, nàng thét chói tai khóc nức nở, cả người run rẩy giống như là con thú nhỏ không chỗ chạy trốn.

Thân hình nhỏ xinh tuyệt mỹ như vậy từng chút một xâm chiếm cõi lòng lạnh băng của hắn, để hắn bắt đầu cảm thấy đau lòng vì nàng.

“Tĩnh lại... Tĩnh lại thì tốt rồi, nò nhi...” Cúi người, trêu mến mà hôn lên môi của nàng, mở hàm răng của nàng, liếm đùa đầu lưỡi của nàng, hắn kiểm chế dục vọng mãnh liệt muốn đem nàng ăn luôn, kiên nhẫn hôn, lời hết ác mộng đầm máu kia ra, đem an ổn cùng ngọt ngào từng chút một truyền cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đút cơm

Cảm giác trên môi bị cắn và hơi thở ấm áp bao trùm khiến Lạc Cơ Nhi phát ra một tiếng ưm... Nàng tham luyện cảm giác tê dại truyền đến môi dưới, cùng với hơi thở gần gũi ôn nhu an ủi, cảm xúc như vậy khiến nàng từng chút từng chút một thoát ra khỏi giấc mộng đầm máu kia, rốt cục, hô hấp chậm lại, hàng mi giống như cánh ve của nàng đột nhiên mở ra, mang theo đám sương chưa tan đi, dịu dàng nhìn về phía khuôn mặt tuấn lãng cách mình nửa tấc——

Trong lòng kinh hãi còn chưa rút hết, cặp mắt nàng từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, kinh ngạc nhìn nam tử vừa mới buông cánh môi của nàng ra.

“Thật nhiều máu... có rất nhiều máu, ở trên vai người...” Rốt cục nhìn thấy rõ ràng người trước mắt, một con uy khuất dày đặc đi theo ra từ trong mộng, gắt gao bóp chặt trái tim của nàng, trong mắt nàng dâng lên một tầng hơi nước, nói năng có chút lộn xộn, “Thật sự rất nhiều máu...”

Trong lòng đột nhiên đau xót, đôi mày tuấn lãng của hắn nhíu lên, thật không ngờ nàng giẫy dụa trong mộng lâu như vậy, mơ thấy chính là cả người hắn toàn là máu.

“Không có việc gì...” Hết sức ôn nhu mà nhẹ nhàng đỡ dành, Mặc Uyên cúi người, cầm chần nhẹ nhàng đắp lên cho nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang đặt trên vai hắn, “Không phải sợ, sớm đã qua rồi, chính người sờ thử xem...”

Chưa xót dày đặc dần dần qua, lòng bàn tay nhỏ nhỏ của nàng chạm vào miệng vết thương đã băng bó ổn thỏa trên vai hắn, cảm xúc sợ hãi khiến vai nàng hơi chùng xuống, hàng mi chớp chớp, giống như đứa nhỏ vô cùng ủy khuất, kinh ngạc tiếp nhận sự trấn an của hắn.

Hương thơm động lòng người của nàng tràn ra khỏi lồng ngực, toàn bộ thân mình nàng chôn sâu trên chiếc giường lớn tuyết trắng mềm mại, làn da nõn nà, động lòng người. Áo lót màu trắng mỏng manh bao vây lấy cả vai mượt mà cùng ngực nàng, vừa tỏa ra sự hồn nhiên xinh đẹp vừa quyến rũ.

Mặc Uyên nhìn thật lâu, dục vọng tràn đầy trong lòng được bao trùm bởi sự ve vuốt.

Hắn nhìn không được thờ dãi trong lòng, dùng phương thức mà nàng không nhìn thấy được cũng không nghe thấy —— là càng ngày càng vô dụng rồi sao? Nàng rõ ràng là quả tươi chưa chín, sớm hưởng qua hương vị của nàng, ngược lại trong lòng cứ bị sự ngây ngô ấy quán lấy như vậy, không thể động đậy, hắn có thể cảm nhận được thứ sưng phồng ở dưới bụng, lại biết thân thể nàng quá mức suy yếu, tinh thần cũng không tốt, hắn than nhẹ, đè nén cơn nóng rực ấy xuống thật sâu.

“Đói bụng sao? Ta mang người đi dùng bữa...” Một cái hôn nhẹ dừng ở mi tâm của nàng, Mặc Uyên nhẹ giọng hỏi.

Bản thân đang chìm sâu trong sự ảo não, chưa kịp phản ứng lại, Lạc Cơ Nhi phục hồi tinh thần, lúc này mới cảm giác bụng đói kêu réo, thân thể không còn chút sức lực nào đến ngay cả nhúc nhích một chút ở trong chăn cũng mệt mỏi rồi không làm gì được.

Ánh mắt chuyển qua trong chăn, phát hiện mình chỉ mặc áo lót đơn mỏng màu trắng, Lạc Cơ Nhi có chút đỏ mặt, thân nhiên nói: “Ta phải đi thay quần áo.”

Lẳng lẳng nhìn nàng xấu hổ ửng hồng mặt, Mặc Uyên cười yếu ớt, ôn nhu như nước: “... Không cần.”

Ba chữ kia lọt vào trong tai, Lạc Cơ Nhi nhất thời kinh hãi, nhìn hắn lập tức cúi người xuống, hai tay dò vào bên trong chiếc chăn tuyết trắng, nàng hít vào một luồng khí lạnh, cả người cũng co chặt lại, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy giường!

Nhận thấy được khẩn trương căng thẳng của nàng, Mặc Uyên dùng động tác lại, lẳng lẳng chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu không giảm nửa phần.

Hắn từ từ hít mùi hương thơm, nghiêng ngả nói nhỏ: “Người suy nghĩ nhiều rồi, tiểu nô nhi...”

Lạc Cơ Nhi còn đang sững sờ, chỉ thấy hắn ôm lấy nàng cùng với cả tấm chăn mỏng tuyết nhưng, nàng thật nhỏ bé, cho dù ôm như vậy, cũng có thể bình yên cuộn mình trong lòng hắn, hắn không có động tác khác, chỉ ôm lấy nàng như thế này, đi ra khỏi nội thất.

Một thoáng thoải mái, rốt cục chậm rãi dập dờn ở trong lòng.

Mùi hương quyến rũ, nhẹ nhàng tràn ngập.

Nàng chưa bao giờ cùng hắn ăn cơm như vậy, càng đừng nói là như thế này: toàn bộ thân mình chôn chặt trong lòng hắn, hắn cúi đầu, cầm chần nhẹ vào trán nàng.

“Nói cho ta biết, muốn ăn cái gì?” Giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu, ngón tay thon dài của hắn cầm một cái thìa lên, chờ nàng trả lời.

Bàn tay nhỏ bé vươn ra từ trong chăn, Lạc Cơ Nhi thử từ từ giấy dựa, “Ta tự mình là được rồi...”

Cánh tay đột nhiên siết chặt, chống cự của nàng giống như con kiến, tan rã trong lực đạo không lớn của hắn!

“Là cái này sao?” Cố ý làm bộ như không cảm giác được giấy dựa của nàng, hắn cầm chiếc thìa canh hạt sen mùi thơm ngát tỏa bốn phía đưa tới miệng nàng.

Lạc Cơ Nhi đưa mắt nhìn, ánh mắt trong veo mang theo chút xấu hổ buồn bực nhìn hắn, nhưng gương mặt tuần lẳng với vẻ ôn nhu kia, lại xen lẫn vài tia đùa bỡn ám muội.

“Thì ra không phải cái này, ta nhìn lầm rồi...” Hàng mi tuần lẳng hơi nhếch lên, trên mặt hắn hiện lên một tia ủy khuất, khi Lạc Cơ Nhi bất đắc dĩ chuẩn bị há mồm thì kéo lại cái thìa, trong giọng nói có chút ảo não áy náy.

“Người...” Thân mình nhỏ nhỏ rốt cục bắt đầu tức giận, bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy cái bao tuyết nhưng, phần hận giấy dựa, “Ta không đói bụng, không cần ăn...”

Nàng giấy dựa, khiến cơn nóng rực vốn đã bị áp chế lại một lần nữa dấy lên, hắn ngửi được mùi thơm ngát trong lòng, so với chiếc bàn đầy món ngon càng thêm cảm dỗ hơn...

“Nô nhi...” Một tiếng cười khê thích thú lấy lòng, hắn buông thìa, ôm chặt lấy toàn bộ thân mình nàng, đem sự giấy dựa nhỏ nhỏ của nàng hòa tan trong lòng mình, giọng nói bỗng nhiên đè thấp, “Đừng bực, ta đang nói giỡn thôi...”

Ấm áp chột như ùn ùn kéo tới bao vây nàng.

Chặt chẽ ... Không thể động đậy.

Hơi thở nóng rực của hắn kề sát bên mặt mình, khiến căng thẳng trong lòng Lạc Cơ Nhi đột nhiên nói lỏng ra, tất cả phòng bị đều bị một tiếng ôn nhu “đừng bức” mà trở nên tan rã, nàng thờ chậm lại, sợ còn như vậy nữa, thật sự sẽ quên mất chính mình là ai, sẽ không hề hận, không hề phản kháng, thậm chí là...

Thậm chí là hòa theo ý hắn.

Bị ý nghĩ trong đầu dọa đến làm cho sợ hãi, Lạc Cơ Nhi bị ôm ở trong lòng hắn, rầu rĩ nói một câu: “Ta biết rồi... Ngươi... Ngươi có thể buông ra hay không...”

Rốt cục đôi lấy được nàng mềm lòng đi, trong lòng Mặc Uyên trào ra nhu tình vô hạn, chậm rãi buông nàng ra, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Thìa trên bàn lại một lần nữa được cầm lên.

Lúc này đây, nàng thực nhu thuận chấp nhận sự phục vụ của hắn, nuốt lấy và tiêu hóa thức ăn giống như xuất phát từ bản năng để có thể làm cho thân thể của mình khôi phục.

Hắn nhìn ra sự lãnh đạm cùng ần nhĩn của nàng.

Nhưng mà, cũng chẳng sao cả.

Chỉ là nhìn nàng như thế này sẽ thực thỏa mãn, hắn có thể yêu cầu xa vời điều gì?

Nhớ tới quá khứ đem nàng không ăn không uống nhốt trong phòng giam năm ngày thiếu chút nữa mất mạng, trong lòng hắn liền cảm thấy đau khổ sâu sắc... Cái thời điểm ấy, hắn như thế nào lại ra tay độc ác như vậy? Vẫn là ánh mắt nàng căm hận vô cùng khiến hắn chịu không nổi, cho nên mới kích thích hắn không thể kiềm chế, muốn chinh phục?

Không hiểu.

Mà hiện giờ, cũng không cần phải hiểu, nàng không muốn giải thích, mà là...

“Khụ khụ...”

Có chút phân tâm, nàng không cẩn thận bị sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn vô thức liếc sang bên cạnh, bắt đầu ho nhẹ.

Hàng mây tuấn lãng nhếch lên, Mặc Uyên buông thìa, mang theo áy náy khẽ vuốt sống lưng nàng, đôi mày nhỏ xinh của nàng bởi vì khó chịu mà hơi nhăn lại, bên môi ho ra một chút nước bọt, trên mặt nổi lên dấu vết, hắn đột nhiên hô hấp bị kiềm hãm, chặt vật như vậy nhưng cảnh tượng mê người khiến trong lòng hắn trong nháy mắt vỡ tung, hắn nhẹ nhàng thở dốc một tiếng, không thể kiềm chế cúi người, hôn môi của nàng!

“Đừng...” Môi bỗng nhiên bị hắn ngăn chặn, kể cả mùi chè hạt sen thơm ngát trong miệng còn chưa tan đi, lưỡi hắn bất ngờ mạnh mẽ chui vào trong miệng của nàng, không để ý đến sự gãy dựa của nàng mà liếm hương vị trong miệng nàng, nàng buồn bức khụ khụ, ngay cả tiếng khụ đều bị hắn đồng thời nuốt hết vào trong miệng...

Thật ngọt...

Dưới bụng đã sưng phồng đến không thể chịu đựng được, hắn ôm chặt thân mình nhỏ bé của nàng, hơi thở nặng nề ồ ồ xen lẫn vài tiếng kêu đau đớn.

Muốn nàng.

Bây giờ đã nghĩ muốn nàng!

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, Phong Dực bước vào trong, hơi chút kinh ngạc nhìn một màn kia ——

Nữ tử nhỏ bé kia ở trong một cái bọc trắng toát, bị đặt ở trên đùi hắn không kiêng nể gì mà hôn, sắc mặt nàng ửng hồng, hô hấp đều bất ổn, lại bị bao vây bên trong tuyệt nhưng, không thể nhúc nhích...

Lần thứ mấy gặp được cảnh tượng như vậy?

Phong Dực sắc mặt đen vài phần, muốn lui ra ngoài, cũng đã không kịp, nam tử bên cạnh bàn đầy món ngon kia đã phát hiện ra hắn.

Bị bắt buông thân hình xinh đẹp trong lòng ra, hai tròng mắt sưng mù của Mặc Uyên nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, thấp giọng nói: “Cũng đã vào rồi, có chuyện gì nói đi.”

Phong Dực hạ mi mắt xuống, không nhìn tới chỗ hai người đang ngồi đây dựa kia.

“Hai ngày sau trong cung thiết yến, vừa mới phát thiệp mời đến đây, Vương gia muốn xem không?”

Lời nói nhẹ nhàng, đập dòn trên không trung trong phòng.

Biểu tình của Mặc Uyên vẫn lạnh nhạt như trước, trong đôi mắt lại mơ hồ có thêm vài phần hàn khí.

Tòa hoàng thành âm u nọ từ nhiều năm trước hần đã lĩnh giáo qua, nhưng mà lúc này, trong lòng càng thêm vài phần âm lạnh. Là hần càng ngày càng không có định lực sao? Tòa thành kia, với hần mà nói còn có ý nghĩa gì nữa?

“Bây giờ lại có lý do gì?” Hần nhàn nhạt mở miệng, bên môi là lời nói lãnh đạm.

“Vương gia...” Phong Dực ngẩng đầu, đôi mắt từ trước đến nay luôn luôn lạnh như băng lộ ra một tia âm áp, “Lúc này đây... thất vương gia đã trở về.”

Vài chữ ngắn ngủn, ở nơi sâu thẳm âm áp giống như có sấm giữa mùa xuân, nổ vang——

Thất vương gia, đã trở về.

Tay ôm nàng bỗng nhiên cứng đờ, khuôn mặt tuấn lãng của hần sau một lúc sững sờ, rốt cục tràn ra một nụ cười yếu ớt động lòng người, nụ cười kia, không giống vẻ giả tạo lạnh như băng ngày trước, mà là âm áp dị thường, như là tràn ra từ đáy lòng, một luồng cảm giác từ xa xưa dần dần tràn ngập toàn bộ trái tim.

“Biết rồi, đi xuống chuẩn bị đi...” Không cần nói thêm nữa chữ, biểu tình trên mặt hần đã chứng minh hết thảy.

Thất vương gia... Là ai?

Mãi đến lúc Phong Dực đi ra ngoài, Lạc Cơ Nhi vẫn còn đang suy nghĩ, người có thể làm cho hần tươi cười âm áp như vậy, sẽ là một nam tử thế nào?

Thân thể đột nhiên bị ôm chặt, Lạc Cơ Nhi cả kinh, tay hần len vào bên trong tóc nàng, hơi thở nóng rực dán trên tai nàng ——

“Thật tốt, nô nhi... Hần đã trở về...”

Thanh âm khàn khàn mà thỏa mãn, mang theo mỗi một vì phách chống đỡ mấy ngày nay, truyền vào trong tai nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Vô lại

Vô lại

Chiếc bóng đỏ nghiêng, ánh trăng trong trẻo mà thanh lạnh.

Ánh sáng mờ nhạt màu bạc bao phủ một cái lương đình (*chòi nghỉ mát) nhỏ nhỏ trong vương phủ, nàng một thân thuần trắng, thân mình nhỏ xinh ngồi trên ghế dài, đôi mắt lưu chuyển lộ ra nhìn chăm chăm đám cá vàng trong ao bơi qua bơi lại.

Dưới ánh trăng chỉ có thể trông thấy sóng gợn lăn tăn, đuôi cá nhỏ tung tăng, ánh mắt nàng nhìn chăm chú đàn cá đang bơi, không chịu rời đi.

Đêm yên tĩnh như vậy, nàng có chút buồn ngủ, toàn thân hơi lạnh, nhưng vẫn là gắng gượng tròn tròn mắt, hàng mi giống như cánh ve ngẫu nhiên chớp chớp, chứng tỏ nàng có bao nhiêu chú tâm mê mẩn.

“Các người cũng đói bụng sao?” Nhìn chăm chăm đám cá vàng thật lâu, Lạc Cơ Nhi cúi đầu ní non ra một câu như vậy.

Hai mắt mờ to, bàn tay nhỏ bé của nàng hướng về một bên mâm nhỏ chứa bánh ngọt, không để ý đến một chút vụn bánh ngọt lưu lại trên ngón tay kia, đầu ngón tay nhỏ nhỏ của nàng nhặt một ít mảnh vụn, vứt vào trong hồ nước.

Con cá bơi lội càng thêm vui vẻ, đuôi cá xinh đẹp lắc lư, đem nước ao trong trẻo nhưng hơi lạnh bắn tung tóe lên tay nàng đặt ở trên tay vịn.

Mu bàn tay hơi lạnh, Lạc Cơ Nhi cả kinh rút tay về, nhìn thấy bộ dạng con cá kia vui sướng thì trong lòng không nén nổi hiện lên một chút thích thú, nàng muốn cười, nhưng bỗng nhiên cảm thấy khóe miệng cứng ngắc, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng cũng đã quên cách cười.

Trong mắt đau thương chột lóe rồi biến mất, nàng tiếp tục nhặt bánh ngọt, có chút hồ hững không để ý.

Phía sau, có tiếng bước chân tiến lại gần.

Phong Dực là trong lúc vô ý đi qua hành lang dài, chốc lát xoay người thấy được ánh trắng bao phủ thân ảnh nhỏ xinh kia, khuôn mặt nàng ôn nhu nhỏ nhắn, hơi có chút bối rối động lòng người, đôi mắt sáng khép hờ, đầu ngón tay nhỏ bé và yếu ớt cầm vụn nhỏ bánh ngọt màu hồng, hơi ngây người nhìn nước ao.

Hắn nhìn không được chậm rãi đi qua.

Cước bộ rất nhẹ, giống như sợ nàng giật mình, hắn thản nhiên mở miệng: “Sao lại ở đây?”

Một tiếng kêu nhỏ, thân mình tỉnh lại từ trong trầm tư mộng lung, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút buồn ngủ của nàng quay lại, thản nhiên nhìn người đang tới.

Dường như đi tới đâu cũng có thể nhìn thấy nam tử này, từ khi vào phủ đến bây giờ, thời khắc nào hắn cũng đều xuất hiện ở trong tầm nhìn của nàng, ngoại trừ lần trước nổi xương, bọn họ chưa bao giờ từng nói chuyện lại với nhau.

“Thất vương gia là ai? Người có thể nói cho ta biết không?” Giống như đang nói mê, Lạc Cơ Nhi quay đầu lại, ngón tay thon nhỏ nhẹ nhàng ném mảnh vụn xuống hồ nước, khẽ mở đôi môi mỏng.

Thì ra nàng lặng im lâu như vậy, là đang suy nghĩ về chuyện này.

Trong lòng có vị không thể nói rõ, Phong Dực hơi nhíu mày, mở miệng nói: “Tiên hoàng không có nhiều con lắm, mà thất vương gia là hoàng tử nhỏ nhất, là cùng mẹ sinh ra với Vương gia.”

Cùng mẹ sinh ra

Khẽ nhíu mày một chút, sau một lúc suy tư, nàng nói, có chút kiên định: “Vậy mẫu phi của bọn họ, khi đó nhất định rất được sủng.”

Mày nhăn lại, Phong Dực nhớ tới nữ tử từng được sủng quan thiên hạ kia, về mị hoặc khuynh thành của nàng làm cho cả Lạc Anh Quốc lâm vào điên đảo, tiên hoàng vốn định lập nàng làm hậu, nhưng vô tình đã dẫn tới bùng phát cuộc tranh giành thái tử, trong niên đại binh hoang nã loạn này, kẻ suy tàn thế thảm nhất, chính là hồng nhan...

“Đúng, bà ấy đích thực rất được sủng...” Nói đến đây liền ngừng lại, đôi môi kiên nghị của Phong Dực mím chặt lại, hắn biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

“Thất vương gia từ lúc còn rất nhỏ đã bị Vương gia đưa đến Lạp Sơn, nơi đó có một đạo quán rất nổi danh, Thất vương gia sinh hoạt ở nơi đó suốt mười bốn năm chưa từng trở về cung, là trước đó không lâu mới âm ỉ đòi về, cảm tình Hoàng Thượng đối với ngài ấy rất lạnh nhạt, nhưng mà không biết vì sao, lúc này đây lại giống trống khua chiêng đón tiếp ngài ấy trở về như thế...”

Hắn thay đổi trọng tâm câu chuyện, đôi mắt không còn nhìn nàng với vẻ lúng túng nữa.

Lạc Cơ Nhi yên lặng nghe, đôi mày nhỏ xinh càng lúc càng nhíu chặt ——

“Tại sao?” Đôi mắt trong veo của nàng nâng lên, mang theo vẻ hồn nhiên làm người ta ghê tởm, tiếng nói thanh thanh trong lương đình giống như nước suối ào ạt, làm người ta vui vẻ thoải mái, “Không phải huynh đệ ruột thịt sao? Tại sao Mặc Uyên lại chịu đưa hắn đến nơi xa như vậy, hơn nữa còn lâu như thế?”

Nàng hoảng hốt biết trong lòng hắn không yêu ai cả, nhưng khi nàng nhìn thấy trong mắt hắn có ánh sáng ấm áp, nàng chỉ biết thất vương gia này có ý nghĩa không bình thường đối với hắn, nếu là như thế, tại sao hắn lại đưa người kia rời khỏi bên người?

Đôi môi hé mở, giống như muốn giải thích điều gì, nhưng lơ đãng nhìn thấy thân ảnh tà mị đằng sau nàng chậm rãi tới gần, Phong Dực biết điều không nên lên tiếng, ngậm miệng không nói. Cúi đầu, hắn lui qua một bên.

“Nhiều cái tại sao như vậy... Người muốn bảo ta làm sao trả lời đây?”

Thanh âm trong như nước, mang theo ngữ điệu ôn nhu mà nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến từ phía sau, khoảng cách giống như chỉ có cách nàng mấy tấc.

Trong lòng hơi trầm xuống một hồi, Lạc Cơ Nhi có chút kinh hoàng xoay người, không bắt ngờ khi thấy được nam tử tà mị tuấn nhã kia, hắn cúi người xuống, trầm ngâm nhìn nàng, những đường nét góc cạnh trên mặt hắn rõ ràng dưới ánh trắng, khiến tim nàng đập dồn dập.

“Ta...” Giống như phạm phải chuyện xấu sau lưng hắn, giọng nói của Lạc Cơ Nhi khàn khàn, có chút thất thố mà nắm chặt bánh ngọt trong tay.

Làn da trắng nõn nà, đôi mắt ẩn tình, hắn nhìn thấy mà có chút ngại dại.

Tay nắm trụ cổ tay trắng nõn của nàng, Mặc Uyên khẽ hỏi: “Cho cá ăn sao?”

Nhiệt độ nóng rực trên cổ tay khiến Lạc Cơ Nhi hơi muốn tránh, nhưng tay hắn giữ rất chặt, tránh cũng tránh không khỏi, nàng khẽ cắn môi dưới, gật gật đầu.

Trong lòng nổi lên một tia ảm áp, đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng cẩn thận xoa lên làn da nàng, trên vầng trán lộ ra một tia đau thương: “Nhìn xem, nô nhi... Nàng đối xử với cá còn tốt hơn với ta, nàng tính bồi thường ta như thế nào?”

—— Hả? ! !

Lạc Cơ Nhi có chút gật mình tròn to con mắt, hắn... hắn là đang tị nạn với cá sao?

Dáng vẻ của nàng quá mức mê người đến không nói được nên lời, hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc dùng cơm vừa rồi tạm thời buông tha nàng, nhưng bây giờ, hắn không nghĩ lại buông tha nàng nữa.

Lại cúi người, khoảng cách gần đến có thể thấy rõ ràng lông mi nàng khẽ run, Mặc Uyên khàn khàn mở miệng: “Ôm lấy ta... Ta mang ngươi trở về phòng.”

Ôm hắn? ? ?

Lạc Cơ Nhi nhìn cặp mắt thâm sâu hẹp dài kia, có chút xấu hổ cùng sợ hãi.

Vì sao? Hắn không phải rất lạnh lùng tàn bạo sao? Hắn không phải có thể dùng hết mọi loại thủ đoạn khiến người ta phải khuất phục đầu hàng cúi đầu sao? Vì sao hiện giờ hắn giống như là một tên vô lại, nhìn chằm chằm nàng giống như nhìn con mèo, khiến nàng vô cùng xấu hổ, trong lòng tràn đầy bối rối...

“Trên tay ta... trên tay ta có bánh ngọt, sẽ có đầy mỡ...” Nàng đỏ mặt chối từ, biết Phong Dực ở bên cạnh cúi đầu không nhìn, nhưng vẫn là vô cùng lúng túng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Mặc Kỳ

Mặc Kỳ

“Ta không quan tâm,” trong đôi mắt như hồ sâu thẳm hiện lên một chút nghiền ngẫm, hắn khẽ sát mũi chạm vào chóp mũi nhắn bóng xinh đẹp của nàng, “Là muốn ta hôn nàng, hay là nàng chủ động ôm ta? Cho nàng lựa chọn...”

Trong lòng càng thêm sùng sốt, Lạc Cơ Nhi lập tức phản ứng lại, tiếp đó, sợ tới mức vội vàng vờn hai tay, vòng qua cổ hắn!

Hơi thở tới gần, có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, từng tiếng từng tiếng, cùng lúc vang nhịp, không ngừng nghỉ.

Một tiếng cười khẽ, Mặc Uyên vừa lòng với phản ứng của nàng, hai tay ôm lấy nàng chậm rãi bay lên không, từ từ ly khai lương đình.

...

“Này, ngươi làm gì vậy...” trong gian phòng hương thơm ảm áp, truyền đến tiếng sột soạt cùng với tiếng kêu rất nhỏ.

Nhìn đai lưng của mình bị tháo ra, rút ra từ phía sau, Lạc Cơ Nhi sợ tới mức lùi lại, một tay gắt gao đè lại bàn tay hắn, “Đừng... Ngươi động vào y phục của ta để làm gì!”

Mặc Uyên dừng động tác lại, rất vô tội nhìn nàng: “Không cởi quần áo thì ngủ thế nào?”

Thiếu chút nữa bị lời của hắn làm chết nghẹn, Lạc Cơ Nhi nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc, xấu hổ nói: “Ta... tự mình làm, tự mình làm là được rồi...”

Phảng phất, kinh động thoáng nhìn.

Mặc Uyên trong lòng mãnh liệt siết chặt lại, nụ cười kia của nàng không thể coi là cười.

Thiếu nữ 14 tuổi, trên mặt ứng đỏ lên trong sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu lộ ra vài phần non nớt, vạt áo phân tán có chút dụ hoặc mê người.

“Ta tới giúp ngươi...” Trong mắt có chút bất tri bất giác đỏ lay, hần hạ giọng khẽ sát vào nàng, tìm được nút thắt phía sau cái yếm của nàng...

“Á! ... Cái đó không cần cởi ra...” Phía sau gáy có chút ngứa ngáy nóng rực, Lạc Cơ Nhi bất giác cất cao giọng, trong lòng cực kỳ căng thẳng, hoảng loạn giây dựa khiến y phục bên ngoài rơi xuống tới bên hông, bỗng chốc lộ ra bờ vai tuyết trắng mà dưới ánh đèn dầu dịu nhẹ...

Một trận hương thơm tràn ra, ý thức của hần trở nên mơ hồ.

Dưới bụng từ từ thắt lại đứng lên, mang theo ngọn lửa nóng rực, thiêu đốt tới ngực hần...

Tình huống ý thức được biến đổi của hần, Lạc Cơ Nhi một trận hoảng hốt, tim của hần đập chậm dần, như là con mãnh thú bất cứ lúc nào cũng có thể phát động, sớm nắng chiều mưa khiến cho nàng run rẩy chịu không nổi... Trong lòng khẩn trương, nàng lớn mật vươn bàn tay nhỏ bé của mình phủ lên mu bàn tay hần.

Trong đôi mắt có chút trốn tránh, nàng nhẹ giọng mở miệng: “Ngươi còn chưa trả lời ta vấn đề ban nãy...”

Nàng thử dùng phương pháp như vậy để đòi đi sự chú ý của hần, thật cẩn thận làm giảm ngọn lửa dưới bụng hần...

Quả nhiên, cái đầu vui ờ cần cổ trắng tuyết của nàng chậm rãi nâng lên, đôi mắt chậm rãi nhìn chằm chằm bao phủ nàng, đang chờ đợi nàng nói tiếp.

“Tại sao ngươi muốn đem Thất vương gia đưa đến Lạp Sơn? Hần lúc đó...”

“Hần gọi là Mặc Kỳ...”

Thanh âm ôn nhu như nước vang lên, hần thân nhiên chăm chú nhìn nàng, trong mắt hơn một phần dịu dàng.

Lòng của nàng bị sự dịu dàng kia khuấy động, kế tiếp trong lời nói, đã không còn chịu khống chế: “Ngươi rất thương yêu hần...” Lời này dùng ngữ khí khẳng định, nàng nhìn thật sâu vào trong mắt hần, rất nhiều lúc nàng không thể nhìn ra đâu là cảm xúc chân thật của hần, chỉ có giờ khắc này, hần là thật lòng, không chút nào che giấu, đem bản thân biểu lộ trước mặt nàng. “Vậy tại sao, nhất thiết phải đưa hần đến nơi xa như vậy? Hần còn nhỏ như thế...”

Trong lòng, đau đớn dữ dội...

Dường như chỉ trong nháy mắt, dịu dàng trong mắt của hần liền rút đi, thay vào đó là một chút lãnh đạm.

“Nàng rất muốn biết sao?” Hần nâng cằm nàng lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa môi của nàng, giọng nói khàn khàn.

Đôi mắt lấp lánh, nàng giống như rơi vào trong hồ sâu của hần, muốn biết bí mật nơi đó, muốn lý giải được lòng hần.

Đề sát vào mặt nàng, nhìn nhìn thật sâu vào bên trong mắt nàng, Mặc Uyên lặng im một lát, thân nhiên mở miệng: “Bởi vì hần vừa ra đời mẫu phi liền chết, ở trong lãnh cung, bị một đám nữ nhân tra tấn mà chết... Mạng của hần được bảo toàn là do may mắn, từ giờ phút đó ta liền quyết định để hần rời khỏi hoàng cung, đi được càng xa càng tốt.” Đau thương khắc cốt chợt lóe lên trong mắt, hần dùng một chút, “Nơi đó rất bẩn, ta sẽ không để hần chạm vào, một lần cũng sẽ không...”

Trên vách tường, ánh nến cháy thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách.

Bàn tay nhỏ bé đặt trên mu bàn tay hần, bắt đầu cứng ngắc.

Nàng ngắm nhìn hần thật lâu, mãi đến lúc ánh mắt bắt đầu có chút chua xót, nàng nhẹ nhàng chớp mắt, nhưng lại phát hiện có lệ.

Trong lòng, là từng chút từng chút đau nhức, cơn đau khiến nàng muốn nói nhưng nói không nên lời. Nàng không thể tưởng tượng cung đình lại tanh máu, lạnh lùng, tàn nhẫn như vậy, có lẽ năm đó đứa trẻ mới sinh kia may mắn, có ca ca che chở hần, mới có thể tránh được nhiều gian khổ như vậy... Ngón út của nàng hơi động, nâng mắt lên nhìn hần: “Năm ấy, ngươi...”

“8 tuổi,” Hần thân nhiên đáp, thấy trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc cùng đau thương, bên môi tản ra chút ý cười ảm đạm, tuần mỷ làm cho người ta phải mất hồn, “Thực giết mình phải không? Từ khi ta 8 tuổi đã bắt đầu có thể lực của mình... Trong cung đình nguy hiểm nối tiếp nhau, nếu không phải như vậy, ta chỉ sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết...”

Một câu cuối cùng, hần đề thấp thanh âm, nhưng vẫn khiến mấy chữ kia truyền vào tai của nàng.

Đôi mắt rất xót.

8 tuổi.

Lúc 8 tuổi nàng cái gì cũng đều không hiểu, sẽ cùng cung nữ chơi đùa, đoạt gậy trong tay thái giám làm cho bọn họ đuổi theo qua mấy hành lang dài, sẽ ở dưới gối phụ hoàng liêu mạng làm nũng chỉ vì thiếu mấy chữ tập viết Trương tiên sinh lưu lại...

Còn hần thì sao?

Có lẽ hần cái gì cũng đã hiểu, đối mặt với cái chết của mẫu phi, thậm chí hần cũng không có thời gian đau thương, hần thẳng lưng sống sót, từ lúc bắt đầu hần nhất định phải học không khóc, có uy khuất, cắn răng, nuốt vào trong bụng... Hần 8 tuổi, đã khiến chính mình trở nên kiên định, chỉ có như vậy, hần mới có thể bảo hộ người mà mình muốn bảo vệ, bao gồm cả bản thân...

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, rất nặng, nàng quay đầu đi, không muốn cho hần nhìn thấy...

Mềm mại trên ngón tay bỗng chốc biến mất, Mặc Uyên nhìn nước mắt trên mặt nàng, trong lòng nổi lên tình cảm phức tạp.

Cúi đầu, hôn lên khóe môi của nàng, đầu lưỡi chạm nhẹ lên môi ngọt lành của nàng, hôn triền miên, nàng phát ra một tiếng ưm, muốn tránh, cái gáy lại bị hần chế trụ, chỉ có thể để mặc hần hôn tùy ý, cảm nhận đầu lưỡi hần càng ngày càng làm cần, không biết thỏa mãn dò vào bên trong miệng nàng...

“Lòng hiếu kỳ của nàng đã thỏa mãn chưa?” Hần thở gấp hỏi khẽ, cắn môi dưới của nàng, khắc chế dục vọng của chính mình, “Kế tiếp, có phải nàng cũng nên thỏa mãn ta không?” Hần không ngờ lại thấy nàng rơi lệ vì hần, hần đã làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, hần không đáng để bất kỳ kẻ nào rơi lệ vì hần!

“Ta... Đứng!” Hai mắt Lạc Cơ Nhi đầm lệ mông lung, còn không biết chuyện gì xảy ra, hần liền mãnh liệt tập kích hôn, chiếc lưỡi nóng như lửa cây mớ hàm răng của nàng, cùng nàng dây dưa cùng một chỗ thật sâu!

Hần càng nặng nề thờ dốc hơn, mang theo sự vô thố khi trái tim lâu lắm rồi chưa từng mở rộng, hung hăng hôn nàng, hần không nghĩ còn muốn nhấc tới ngày trước, chỉ có người xinh đẹp dưới thân này có thể từng chút mê hoặc thần trí hần, hần thăm dò không biết thỏa mãn, đem thân mình nho nhỏ của nàng đặt trên chiếc giường lớn mềm mại, bàn tay lửa nóng xoa nắn mỗi một tấc da thịt của nàng, đến mức quần áo đã cởi hết...

“Đừng... Không được!” Nàng bị dục vọng mãnh liệt của hần dọa đến, thờ hỏn hển kêu nhỏ, nàng sợ hãi không hiểu, hần giống như phát tiết, lực đạo mạnh mẽ ghi lên da thịt nàng đến sinh đau đớn, nàng nhịn không được nhủu than nhẹ, “Đau... Rất đau... Mặc Uyên!”

Một tiếng kêu nhỏ vô thức, khiến nam tử nằm trên người nàng hơi chút giật mình ——

Hai chữ khẽ khàng, từ trong cánh môi hồng của nàng truyền ra, từ trong đầu lưỡi hai người dây dưa truyền ra, cặp mắt thâm sâu của hần mở ra, lửa thiêu tràn ngập trong mắt càng dữ dội hơn. Hần nhìn thấy nàng khẽ nhấm mày bởi sự thô bạo của hần, trên hàng mi đang khẽ run còn mang theo nước mắt chưa khô...

“Lại kêu một tiếng nữa, tên ta...” Hần gắt gao nhìn nàng, hai chữ vừa rồi kia khiến hần mừng như điên giống như nghẹt thở, hần thích cảm giác như thế, nàng ở dưới thân hần, cảm nhận được rõ ràng sự đụng chạm của hần như vậy, lại cũng không cách nào có thể làm nguôi khoái cảm cùng vui sướng hần đem đến của nàng...

Ý thức được sự thất thố của chính mình, Lạc Cơ Nhi khẽ cắn môi dưới, lãnh đạm quay đầu qua một bên: “Không được... Ta đã quên người tên gì rồi.”

Quên?

Mặc Uyên hơi chút nhủu mày, một chút cười yếu ớt nổi lên bên khóe miệng.

“Không sao, ta sẽ cho nàng nhớ lại, cũng không quên được nữa...”

Giọng nói trầm xuống, càng thêm điên cuồng tàn sát bừa bãi!!

Một trận hôn giống như trời đất xoay chuyển, nàng thờ không nổi, đầu lưỡi bị quán lấy, hung hăng mút lấy, như là phải nuốt chửng nàng, thân thể của nàng bị hần vỗ về chơi đùa trở nên nóng như lửa, bỗng hai chân nhỏ bé của nàng đột nhiên bị cường chế tách ra rất nhanh, tiếp đó, lửa nóng mang tới cơn đau nhức dạt dào ào vào thân thể của nàng, bức nàng than nhẹ một tiếng!

Hần luật động, bá đạo mạnh mẽ, không nàng cho chút cơ hội thờ dốc!

“A...” Vui sướng tới bất ngờ khiến nàng thất thanh ngậm khẽ, tiếp đó, có ngón tay ở dưới thân, tìm được chỗ mẫn cảm của nàng, ác liệt giày vò!

Tiếng than nhẹ vừa mới biến mất, trong nháy mắt lại bị kích thích...

Nhưng chỉ trong chốc lát, nàng sớm không chịu nổi, hần cúi người hôn môi của nàng, ăn luôn tiếng ngậm khẽ của nàng, thân dưới không ngừng cử động liên tục, ngược lại tiến hành càng thêm mãnh liệt chạy nước rút hơn, cơ thể nàng siết chặt lại khiến hần muốn chìm ngập vào trong khoái cảm, đó là độc dược khiến hần bị mê hoặc, hần tham luyến, muốn như thế nào cũng không đủ!

“Kêu tên của ta, nô nhi...” Biết rõ nàng ngay cả khí lực rên rỉ cũng đều không có, nhưng hần vẫn như trước cúi người ngậm vành tai mẫn cảm của nàng, thờ hỏn hển ra lệnh.

“Không muốn... Không muốn!” Nàng hung hăng cắn môi dưới của mình, ngửa đầu, liều mạng kìm nén vui sướng nóng bỏng trong thân thể!

“Không được nhịn! Kêu lên cho ta nghe...”

“Ta không... A!”

“Ngoan, nô nhi...”

Nhìn chút vết nước mắt bị buộc chảy ra của nàng, hấn than nhẹ, động tác chậm lại, thật cẩn thận khống chế lực cùng tốc độ, thương tiếc vô hạn...

Một đợt sóng khoái cảm lớn hơn xông lên đỉnh đầu, thân ảnh nàng như vỡ tan trong hỗn loạn khóc nức nở, để hấn ra vào mảnh liệt, một lần lại một lần... Trong lần cuối cùng trong nháy mắt đã cùng lên đến đỉnh, nàng đã yếu ớt vô lực, hai tay gắt gao quấn quanh cổ hấn, khóc nức nở cầu xin: “Mặc Uyên! Không cần... Thật sự không cần!”

Hai chữ này giống như là cách giục hấn thay đổi tốt nhất, trong lòng hấn bỗng nhiên toát lên sự ôn nhu, môi hôn lên khuôn mặt nàng, nhu tình nồng đậm đến không nhận ra, thấp giọng đáp lại: “Được...”

Trong phòng, hai thân ảnh quấn quýt si mê, hấn tăng tốc nhanh hơn, rốt cục đồng thời phóng thích cùng nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tạm rời đi

Tạm rời đi

Xe ngựa chạy trên đường, có chút xóc nảy.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng rao hàng trên đường, não nhiệt phi thường, Lạc Cơ Nhi nằm thật sâu ở trong lòng hấn, chậm rãi mở đôi mắt có chút buồn ngủ ra, chớp chớp.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, mỹ nhân tỉnh giấc, mang theo ý nghĩ mông lung, giống như mèo con nhu thuận ở trong lòng hấn.

“Có thể mở màn ra không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, nàng thật cẩn thận hỏi dò.

Ở Lạc Anh Quốc lâu như vậy, cho tới giờ nàng cũng chưa từng đi qua đường phố nơi này, chứ đừng nói nhìn thấy cảnh họp chợ, một lần ở trong rừng bị ám sát khiến lòng Mặc Uyên còn sợ hãi, lựa chọn đi qua đường phố phồn hoa, nhưng mà không nghĩ tới sẽ gọi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của nàng, khát vọng trong mắt nàng giống như rượu làm say người, khiến hấn không kháng cự được.

“Không được...” Bên môi hiện lên một chút cười gian tà, Mặc Uyên thần nhiên đáp.

Ài?!

Lạc Cơ Nhi hơi úy khuất, cũng hơi có chút mất mát, cúi thấp đầu xuống, tiếp tục chôn ở trong ngực hấn, không nói một lời.

Ngực bỗng nhiên trở nên mềm mại, hấn ôm chặt nàng, ở bên môi nàng cười khê: “Được rồi, ta mở ra ngay...” cánh tay hấn vươn dài qua, một tay đem mảnh trên cửa sổ nhỏ chậm rãi cuộn lên, tiếng huyền não bên ngoài lập tức liên tràn vào, rất não nhiệt.

Hạ mắt xuống, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của nàng tràn đầy vui sướng, bàn tay nhỏ bé bám vào bệ cửa sổ, mang theo khát vọng nhìn ra bên ngoài.

Nét cười bên môi càng sâu hơn... Tuy hấn không thích để mọi người trên đường nhìn thấy vẻ đẹp mỹ lệ kinh động lòng người của nàng, nhưng mà... giờ phút này, nàng đang vui vẻ, vậy là tốt rồi.

Đường phố hai bên đầy sạp hàng nho nhỏ, những tiếng rao hàng hỗn loạn liên tiếp, thật khiến nàng an tâm, mặc kệ thế nào, nàng oán là hoàng thất nơi này, chứ không phải là dân chúng nơi này, cảnh tượng phồn vinh não nhiệt kia khiến trong lòng nàng hơi chút đau đớn, nhớ tới nơi sẽ đến, trong lòng có chút lạnh nhạt.

“Vì sao lại mang ta tiến cung...” Nàng nhẹ giọng lầm bầm, tiếng rất nhỏ lạc mất trong tiếng huyền não, khiến người ta không nghe được rõ ràng lắm.

Thế nhưng, hấn lại nghe được.

Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt người đi đường bắt đầu liên tiếp nhìn về phía bên trong, hấn hơi nhíu mày, kéo mảnh xuống, một cánh tay đem nàng ôn nhu kéo vào trong lòng.

Sau lưng là hơi ấm, mang theo hương vị dễ chịu trên người của riêng hắn, ùn ùn kéo đến.

“Nếu không phải lần này Mặc Kỳ trở về, ta cũng sẽ không mang nàng đi...” Để môi bên sườn mặt của nàng, trong hân lòng hơi có chút chua xót, hân đương nhiên biết nàng cũng không thích nơi kia, thậm chí là chán ghét, mà hân cũng như vậy, “Mang nàng đi gặp mặt hân, sau đó chúng ta sẽ trở về, được chứ?”

Sườn mặt bị hân hôn nhẹ, Lạc Cơ Nhi giật mình.

Hân cũng không từng nói với nàng bằng kiểu lấy lòng như vậy, nam nhân này, trở nên tàn nhẫn thì giống như ác ma, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, nhu tình và yêu thương của hân có thể xâm nhập vào xương tủy, cho dù có là nữ tử cứng cỏi cũng đều không thể kháng cự lại.

Nhẹ nhàng gạt đầu, nàng cup mắt xuống, không muốn hân thấy trong mắt nàng phút chốc trở nên mềm lòng.

Xe ngựa rốt cục cũng tới nơi.

Theo tiếng chi nha dừng xe, nàng có chút hoảng hốt, mãi đến lúc theo Mặc Uyên xuống xe, nhìn thấy người mặc quan phục cung đình trước mắt, mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Cánh tay Mặc Uyên vòng qua eo của nàng, thay nàng chặn tầm mắt của mọi người.

Không cần nhìn, hân cũng biết ánh mắt của những người này sắc bén như kiếm, khiến nàng chịu không nổi. Hoàng cung là một nơi quá mức nặng nề, chuyện một ngày trước nàng rước lấy, nháy mắt ngay trong ngoài cung truyền đến tiếng ồn ào huyền ảo, bọn họ nhìn nữ tử tuyệt mỹ kia, cảm giác lúc này đây nàng giống như có thêm vài phần tư sắc động lòng người, quả nhiên như là nữ tử mị hoặc quân tâm, bọn họ trong lòng mơ hồ cảm thấy ưu sầu, ai nấy cũng đều nhớ rõ vị Lan phi phi phạm được sủng hồi đó, mà nữ nhân trời sinh không nên sinh quá đẹp, lại càng không nên để người mỹ lệ như vậy đi vào cung đình, như vậy, rước đến cũng chỉ có thể là tai họa mà thôi.

Chi là thật không ngờ, vừa mới xuống xe đã có người đến gần.

“Uyên Vương điện hạ...” Một tiếng kêu nhỏ, một lão thần thân mặc quan phục màu lam, đứng ở bên cạnh.

Mặc Uyên nghiêng người, vừa nhìn thấy ông ta, trong phút chốc, đáy mắt hân mất đi vài phần đề phòng, “Liên đại nhân, có việc gì thế?”

Hân rất quen thuộc với vị lão thần này, có tiếng thanh liêm, không mù quáng chia bè phái, thế cho nên đến tận khi lớn tuổi chức quan cũng không cao lắm, người như vậy, hân không thể không kính trọng.

“Ha ha, chi là muốn hân hạnh mời ngài, ngồi uống trà, thương lượng chút công việc thôi, không biết ngài có rảnh hay không...”

Trong lòng, nổi lên một tia phức tạp.

“Đại nhân về trước, Mặc Uyên lập tức sẽ tới.” Hân thần nhiên đáp, lộ vẻ phong độ nho nhã.

Vẫn vội về mặt hòa nhã như trước, vị lão thần kia đi khỏi, Lạc Cơ Nhi hơi giật mình, tay hân bên hông cũng không buông lỏng, dường như căn bản là không có ý buông nàng ra.

“Không phải muốn đi sao? Còn không đi mau?” Nàng hơi giả vờ, áp chế hoảng sợ trong lòng đối với hoàng thành này, cố hết sức nói bình tĩnh.

Lực bên hông bỗng nhiên siết lại, cánh tay kia cũng quán lên, ôm nàng, tiếp đó ở trên trán nàng hôn nhẹ.

“Thật hối hận không thể đem nàng buộc tại bên người, như vậy nàng cũng sẽ không có chuyện gì...” Giọng nói dè dặt, tránh được tiếng đám người huyền ảo, chậm rãi truyền vào trong tai nàng.

Nàng miệng đắng lưỡi khô, mở miệng nghĩ muốn nói gì, bàn tay lại bị hân ôn nhu nắm lấy, một vật cứng lạnh lạnh nhét vào lòng bàn tay nàng.

Lời nàng muốn nói ra khỏi miệng bị ngắt lại giữa chừng, hạ mắt xuống, nhìn thấy một khối lệnh bài bằng bạc, trên mặt khắc chữ “Uyên” như rồng bay phượng múa khiến nàng trong lòng bỗng nhiên ấm áp...

“Cầm đi, ở trong cung, không có người dám động vào nàng, vói lại...” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, trong mắt hân chứa chan yêu thương sâu sắc, “Tránh xa hoàng huynh ra, hân là một kẻ nguy hiểm...”

Nàng bị nhu tình như vậy bao phủ, đang nghe đến câu nói cuối cùng của hân thì trong lòng trở nên xúc động sâu sắc, hân biết rõ đế vương kia nguy hiểm, từ lâu hân đã biết, cho nên hân càng thêm không thể để cho nàng lọt vào trong mắt người kia, một chút mỹ lệ của nàng, hân cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào tranh giành.

Cup mắt xuống, nàng nhẹ nhàng gạt đầu vói về nhu thuận khiến lòng người yêu thương.

Hân buộc mình an tâm, nhưng vẫn là trong chốc lát xoay người rời đi đã có một chút hối hận, kiên quyết, trong đôi mắt thâm sâu chợt có chút lý trí lạnh lùng xâm chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Tiểu tẩu tử* (*Chị dâu nhỏ)

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm giữ gắt gao tấm lệnh bài bằng bạc.

Đã không còn hấn che chắn, những ánh mắt khác nhau liên phóng đến, nàng mơ hồ không biết phải làm gì.

Xoay người, tránh hết những tiếng bàn luận rầm rì xoi mói như có như không, nàng đứng dậy đi về phía nơi rất heo người, chỉ vì muốn tìm kiếm một chỗ yên tĩnh.

Thật khác với cung điện của Đàng An quốc, ở đây hành lang vừa tĩnh mịch lại thâm sâu vô cùng. Để tránh né tiếng người, Lạc Cơ Nhi bước nhanh đi tới, mãi đến lúc rốt cục không nhìn thấy một bóng người nào, nàng mới có phần an tâm, cặp mắt trong veo quan sát khu vực chung quanh một chút.

Lưng dựa vào một toà núi, hai bên đường rải sỏi là cây cối xum xuê, nàng cũng không biết trong cung lại có nơi yên tĩnh đến như vậy, hàm răng khể cắn môi dưới đến đỏ bầm, ngực nàng có hơi hoảng sợ —— chỉ lo bước đi, không có nhớ kỹ đường quay trở lại, nơi này không có ai cả... Lòng bàn tay nàng bắt đầu thấm đầy mồ hôi, đôi mắt trong suốt có chút mờ mịt nhìn bốn phía.

Một đôi mắt sáng ngời, đang ở phía trên mấy ngọn núi giả mà nghiêng ngả nhìn theo bóng dáng nhỏ xinh kia.

Hắn phải thừa nhận là hắn vừa đi một mạch tới đây, đúng lúc nhìn thấy được nàng cùng ca ca từ trên một chiếc xe ngựa đi xuống, lúc đó hắn đã muốn đi tới gặp, nhưng lòng lại nổi lên ý chơi đùa, nên lặng lẽ đi theo nàng tới nơi yên tĩnh này... A, xem ra không giống người trong cung, như vậy chắc là đã lạc đường.

Cặp mắt trong suốt lóe tia sáng, thiếu niên kia dường như đang chờ nàng có thể ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn một cái, hắn — một con người to lớn sống sò sò thế này, ngay người chờ cả nửa ngày, mà cứ như vậy bị lãng quên, vừa rồi chỉ nhìn thấy dung mạo của nàng từ xa xa, chỉ cảm thấy mềm mại muốn nói mà nói không nên lời, nhưng mà hắn còn chưa được nhìn kỹ ——

“Ai, ta đợi rất lâu rồi —— sao ngươi còn chưa chú ý tới ta?”

Một tiếng gọi nhỏ, bỗng nhiên từ phía đỉnh đầu truyền đến, khiến Lạc Cơ Nhi sợ đến cả người run lên, một tay chống lên núi giả, có chút hoang mang nhìn về phía đỉnh đầu, nơi đó, một thiếu niên tuấn lãng đang dùng cả người che hết ánh sáng mờ nhạt, khoẻ miệng có phần khô sớ, cùng ủy khuất nhìn nàng.

Lúc này đây, hắn rốt cục thấy rõ tướng mạo của nàng.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, hắn như là đang thấy được tiên nữ, cặp mắt hoàn mỹ hơi giật mình, tiếp đó nụ cười đẹp mắt bỗng chốc trở nên sâu hơn: “A... Tiểu nữ oa* này thật xinh đẹp!!” (*nữ oa: bé gái)

Lạc Cơ Nhi nhú mày, còn chưa kịp nói gì, thân ảnh kia đã từ trên núi giả xoay người xuống tới, mang theo tinh thần đầy phấn chấn cùng sáng ngời đứng trước mặt của nàng!

Giống như thình lình xuất hiện một ánh mặt trời, đáng vẻ tươi cười sáng láng của hắn hơi chói mắt, Lạc Cơ Nhi nhìn vàng trán hắn mà dường như thấy được hình ảnh của một nam tử khác, khoẻ mắt cùng đôi môi của bọn họ đều phẳng phất như cùng một khuôn đúc ra, nàng gần như cho rằng thiếu niên kia chính là Mặc Uyên, chỉ là bọn hắn vừa giống như vậy nhưng cũng có điểm khác nhau, thiếu niên trước mắt quá mức chói mắt, cho dù không tới gần, người ta cũng có khả năng cảm nhận được sức sống trên người hắn, làm cho người khác cảm thấy vừa run rẩy lại yêu thương.

“Sao ngươi không nói lời nào?” Thiếu niên nhú mày, đáng vẻ tươi cười đẹp mắt kia chỉ biến mất một lát liền quay trở lại trên gương mặt kia, “Nhưng mà, ngươi thực sự rất đẹp, ngoại trừ mẫu phi, ta cũng không biết trên đời này còn có cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, ngươi bao nhiêu tuổi? Hình như theo ta đoán không làm thì không lớn đi?”

Giờ này khắc này, nàng rốt cục đã xác định được thân phận của hắn —— Thất vương gia, Mặc Kỳ.

Không biết nên mở miệng thế nào, thiếu niên giống như từ trên trời giáng xuống này khiến màng nhĩ đang an tĩnh hồi lâu của nàng giờ lại trở nên âm ỉ, hắn liên tục đặt câu hỏi, làm sắc mặt nàng ửng đỏ không biết trả lời từ đâu, lâu lắm rồi không nói chuyện với người khác, cặp mắt trong veo của nàng không

thể làm gì khác hơn là nhìn đi chỗ khác, che giấu sự xấu hổ của chính mình.

“À... Ta nên gọi ngươi là gì?” Mặc Kỳ không hề giảm hứng thú đối với tiểu cô nương trước mắt, thậm chí có chút yêu thích không muốn buông tha, tới gần nàng một chút, hần nở nụ cười tuyệt mỹ ở trước mặt nàng “Gọi ngươi tiểu tẩu tử được không? Tuy rằng ta nghĩ ngươi còn nhỏ tuổi hơn ta, nhưng mà... ta thấy ca ca với ngươi đến cùng nhau, cho tới giờ, ca ca xuất môn đều không mang theo người nào bên cạnh...”

Một tiếng tiểu tẩu tử, khiến Lạc Cơ Nhi sụp đồ trong nháy mắt.

Ngực nàng đồ mồ hôi ròng ròng, cẩn thận nhìn thiếu niên mặt mày hớn hờ kia, cước bộ chậm rãi lui về phía sau, mong muốn chạy thoát khỏi tràng huyền ảo kia...

Nói hồi lâu mới phát hiện nàng đang chậm rãi lui về phía sau, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn có chút ửng hồng không bình thường, Mặc Kỳ sững sốt, tiến lên vài bước, lấy cánh tay cánh chống vào núi già, chặn lối đi của nàng: “Ai, sao ngươi lại muốn đi vậy?”

Hơi thở nóng rực thỉnh thoảng tới khiến Lạc Cơ Nhi lại càng hoảng sợ, cặp mắt trong veo ngược lên, thiếu niên kia đã tiến đến trước mặt nàng, cánh tay quây nàng trong lòng ngực cũng đã đủ rộng, đơn thuần như một màn nhìn nàng, “Ta chọc giận làm ngươi ghét sao?”

Bị hơi thở kia vài lần bức đến hồ đồ, Lạc Cơ Nhi thả hàm răng đang cắn môi dưới ra, cặp mắt giống như muốn phục thù mà nhìn trở lại hần, nói từng chữ từng chữ một: “Mặc Kỳ, ngươi đứng gần ta quá rồi.”

Nhìn cô gái nhỏ nhỏ và ôn nhu kia mở miệng, Mặc Kỳ hơi có chút sững sờ, ngay sau đó, ngực bỗng chốc lại phồng lên vui mừng, “A... Thì ra ngươi biết tên ta? Vậy không sai rồi, nhất định là ca ca nói với ngươi phải không?”

Nói đến đây, hần lại dừng một chút, trên khuôn mặt tuấn lãng lấp lánh ánh mặt trời kia lộ ra một tia hoang mang: “Nhưng... ngươi nhỏ tuổi như vậy... Ca ca thực sự thích ngươi sao?”

Cả người Lạc Cơ Nhi toát mồ hôi lạnh... Chết tiệt, hần có thể không nói cái gì tiểu tẩu, lại càng không nói cái gì thích hay không?!

“Vừa mới tới đã chạy loạn, không sợ lạc đường sao?”

Giọng nói mang theo từ tính, giống như nhỏ từng giọt, từ phía sau truyền đến.

Thân thể Mặc Kỳ hơi có chút chấn động, vẻ trời chọc đơn thuần trong mắt liền chậm rãi rút đi, dần dần nổi lên một luồng cảm giác quyến luyến đặc biệt của thiếu niên, hần rất quen thuộc với giọng nói kia, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng hần vẫn có thể nhận ra giọng nói của người kia, đó là thứ hương vị đặc biệt thân thiết, không phải bất cứ thứ gì cũng có thể thay thế được...

Hần đột nhiên xoay người, nhìn về phía nam tử đang chậm rãi đi tới từ phía sau——

Mặc Uyên dừng bước.

Cao lớn nhanh như thổi, lúc lần trước nhìn thấy hần, hần chỉ đứng tới ngực của mình, mà hiện giờ, thân thể hần bỗng cao lên, ngay cả bả vai cũng trở nên rộng và kiên cố hơn, cả người hần như tản ra ánh sáng lấp phát, khiến trong lòng hần bỗng nhiên có chút chua xót, đứng sững lại.

Dường như trong nháy mắt, trong cả cung điện rộng lớn như vậy, chỉ còn một mình nữ hài nhỏ nhỏ kia, vừa thanh u vừa tuyệt mỹ, tro tro đứng trước điện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: So chiêu

So chiêu

“Ca ca...” Hần khẽ gọi một tiếng, giống như đã cách xa cả đời.

Như là hưng phấn phá tan thời gian mấy năm xa cách, Mặc Kỳ rốt cục buông người nhỏ nhỏ trong lòng ra, vài bước liền chạy tới trước mặt Mặc Uyên, trong ánh mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, chân thành mà nhìn vào cặp mắt rất giống mình kia: “Ca ca, ta đã trở về...”

Một câu nói, tựa như thời gian vài năm đều tiêu tan thành mây khói, Mặc Uyên ngưng mắt nhìn chăm chú vào thiếu niên đang đứng trước mặt hần, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc tựa sóng lớn ngập trời.

Vung ống tay áo lên, cặp mắt của hắn lóe lên ánh nhìn thâm nhiên, ngay lúc hắn hạ tay xuống, lòng bàn tay đã cảm thêm một cảnh liễu mềm dai, lờ mờ mang theo sát khí, chỉ đặt nghiêng chấm đến mặt đất, Mặc Uyên mở miệng, giọng nói tĩnh nhẹ như nước trong đầm: “Năm chiều.”

Ngu ngơ trong chốc lát, Mặc Kỳ rốt cục cũng hiểu được ý tứ của hắn, có chút hoảng loạn kháng nghị: “Ca ca, lần trước rõ ràng là ba chiều!”

“Không nhiều lời vô ích,” Hắn thâm nhiên cắt đứt lời nói của Mặc Kỳ, “Người muốn dùng tay không, ta không ngại.”

Biết ca ca luôn nói một không nói hai, Mặc Kỳ chăm chú nhìn hắn thật sâu, mạnh dạn từ tầng cây liễu bên cạnh ngắt một cành nữa, bày ra tư thế nghênh chiến.

Dưới ánh mặt trời, một người nam tử tuấn nhã như gió, một người thiếu niên còn chưa hết vẻ trẻ con, giương kiếm sẵn sàng.

Lạc Cơ Nhi nhìn mà ghen thờ —— bọn họ không phải là chỉ mới gặp mặt chưa được nửa khắc sao? Bọn họ không phải đều rất thương nhớ nhau sao? Vì sao, hiện giờ lại đấu quyền cước với nhau?

Một tiếng thét kinh hãi thiếu chút nữa buột ra khỏi miệng, nàng không kịp ngăn cản, thân ảnh hai người vẫn quấn lấy nhau!

Cành liễu vút trên không xẹt qua, phát ra thanh âm xé gió sắc bén!

Lòng Lạc Cơ Nhi đột nhiên thất lại, nàng nhận ra Mặc Uyên là muốn thử võ công của Mặc Kỳ, căn bản là không đành lòng làm bị thương hắn, thế nhưng Mặc Kỳ vẫn thông thả dần dần bại trận, trong mắt người thiếu niên 15 tuổi có sự quật cường lại không cam lòng, dưới ánh mắt nghiêm khắc của ca ca, phải cố dùng hết toàn lực!

“Xoẹt!” Một tiếng xé vang lên, tay áo của Mặc Kỳ bị cành liễu rạch một vết rách, nóng rát lại đau nhức...

Tiếp tục đón nhận mà có chút không cam lòng, còn chưa tới năm chiều, hắn sẽ không chịu thua...

“A...” Cành liễu trong tay rơi ra, cổ tay của thiếu niên kia bị vặn ngược ra đằng sau, đau đến khẽ kêu lên một tiếng, cành liễu rơi xuống đất, hắn đã thua rồi.

Sát khí trong mắt của Mặc Uyên rốt cục chậm rãi biến mất, hạ mắt xuống nhìn đỉnh đầu của thiếu niên kia, thâm nhiên nói: “Tiền bộ có một chút vậy thôi sao, lười biếng phải không?”

Ai cũng đều nghe thấy lời nói kia như sừng nịch, như gió xuân ấm áp phát vào mặt.

Ngẩng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt nam tử kia, Mặc Kỳ thử cười, lại bị vết đau sâu trên cổ tay biến thành nhe răng nhếch miệng, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng cầu xin tha thứ: “Ca ca, buông ra trước, được không?”

Ngực bỗng nhiên trở nên mềm ra, Mặc Uyên buông tay, nhìn thiếu niên kia cơ hồ như nhìn thấy chính mình trước người đứng lên, sững bắt tay vào làm cổ tay, mang theo ủy khuất nhìn bản thân, “Tại ca ca thực sự quá mạnh, thực sự, Liên sư phụ cũng nói không có gì để dạy ta, ta cũng không có cách nào...”

Mặc Uyên không nói lời nào, chỉ là thâm nhiên lắng nghe, bên môi nổi lên một tiếng cười khẽ hiếm gặp, khi gió mát thổi qua, khiến cho người ta nhìn thấy có phần ngây đại. Hắn biết Mặc Kỳ vẫn là huyền thuyên giống như trước, bây giờ còn ồn ào hơn so với lúc nhỏ, tu thân dưỡng tính ở trong đạo quan, thật không hiểu thế nào lại tu thành cái tính xấu như vậy.

Lúng túng đến nỗi dường như biến thành ngại ngùng, khuôn mặt Mặc Kỳ ửng đỏ, nhìn một chút về phía tiểu cô nương vẫn đang đứng ở đằng sau quan sát, bỗng chốc lại trở nên hưng phấn.

“Ca ca, nàng là ai? Ta vừa nói chuyện với nàng, thế nhưng, nàng không để ý tới ta...”

Mặc Uyên hơi giật mình, ánh mắt rốt cục rời khỏi thiếu niên kia, chậm rãi nhìn về phía nữ tử có đôi mắt trong veo đang đứng một bên cái núi già kia.

Hắn muốn mở miệng, nhưng trong lòng bỗng nhiên bị một tia phức tạp cắt đứt đoạn.

Hắn mang nàng tiến cung chính là vì muốn nàng đến gặp Mặc Kỳ, nhưng mà hiện giờ khi đã gặp được rồi, hắn bỗng nhiên không biết nên giới thiệu thân phận của nàng thế nào, thậm chí... cả tên của nàng nữa...

Nếu gọi theo cách gọi có chút nhục nhã kia, ở ngay trước mặt đệ đệ hắn yêu thương nhất, làm sao hắn có thể để nàng phải chịu đựng như vậy?

Trong lòng bỗng nhiên tràn đầy ý thẹn, thanh âm ách lại trong cổ họng không thể mở miệng, ôn nhu khẽ gọi nữ hài kia: “Đến đây đi...”

Lạc Cơ Nhi muốn nhấc bước đi, lại bỗng nhiên dừng lại bất động.

Cặp mắt như nước hồ sâu của nàng nhìn hắn, trong lòng nổi lên đau đớn dữ dội, Mặc Kỳ đúng là không biết... không biết là nàng đã từng chịu quá nhiều khuất nhục, không biết nàng là người Đàng An quốc, càng không biết dây dưa giữa bọn họ hiện giờ.

Nàng không thể kháng cự, chỉ là từng bước từng bước một đều khó khăn.

Nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, thoải mái hôn lên trên trán nàng một cái, hân mở miệng: “Nàng gọi là Lạc Nhi, ở tại vương phủ...”

Nàng gọi Lạc Nhi.

Đôi từ khe khẽ nhẹ nhàng, nhưng lại nặng như đá, hung hăng nện vào trong lòng nàng!

Cách xưng hô như vậy cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gọi qua, nhưng trước mặt chính em trai ruột của mình, hắn bỗng nhiên đổi giọng, lòng nàng cuộn cuộn nổi lên cảm xúc cuồng loạn, chột ngược mắt lên, thấy đáy mắt thâm sâu của hắn, mang theo vị nóng rực mà thương yêu, như thể sắp hòa tan chính nàng.

“Ta đây quả nhiên không có đoán sai...” Bên môi Mặc Kỳ dạt dào vẻ tươi cười, hình như vết đau nhức ở cổ tay trong nháy mắt cũng tiêu tan, một người có hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, đôi mắt như mắt nai con khi thì né tránh khi thì chuyên chú, làm hắn không dời mắt được, “Ca ca, huynh xem, nàng ta không có nhìn ta, thế nhưng ca ca lại khác, nàng sẽ nhìn huynh, nàng đã nhìn rất lâu rồi đi, ta đều chú ý thấy!”

Một câu nói, nói xong làm cho Lạc Cơ Nhi khí mạch đều muốn xung huyết!

“Này, người không nên nói lung tung, ta đâu có...” Nàng đúng là bị cái miệng không biết ngừng của tên thiếu niên kia dọa đến nóng ruột muốn giải thích, nhưng mà lời giải thích này ra khỏi miệng lại phảng phất dường như có mùi làm nũng, mặt nàng càng ửng hồng hơn, trong lòng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi!

Mặc Kỳ cười theo, chỉ là trong nháy mắt như vậy, dáng vẻ tươi cười lại biến mất, hắn có chút nghi hoặc nâng mắt lên, nhìn về mặt sùng nich Mặc Uyên: “Nhưng mà, ca ca...” Hắn có chút cẩn thận mở miệng, “Vậy lần trước ở Lạp sơn, huynh có nhắc đến Uyên tỷ tỷ với ta thì sao? Nàng thì thế nào rồi?”

Một câu hỏi vô ý, lại khiến cho đôi nam nữ trước mặt trong nháy mắt trở nên có chút cứng ngắc.

Ngây mắt trong chốc lát, Mặc Uyên siết chặt thân hình trong lòng mình hơn, lạnh lùng quay đi, “Người không đói bụng sao? Tiệc tối sắp bắt đầu rồi, đừng làm cho mọi người trong cung chờ chúng ta...”

Mặc Kỳ ngơ ngác nhìn hắn rời đi, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay vì riêng mình hắn mà thiết yến, thét một tiếng kinh hãi vội vàng đuổi theo!

Lặng lặng đi bên cạnh ca ca, có cảm giác vui sướng cùng thỏa mãn, người thiếu niên kia cúi đầu, ghé vào tai thiếu nữ bên cạnh nói: “Ai, ta đã nói mà, người thực sự đẹp quá, ta càng nhìn càng thích...”

Lạc Cơ Nhi nghe thấy xong, đỏ mặt tới tận mang tai, chỉ cảm thấy lực đạo trên lưng đột nhiên siết chặt!

“Kỳ nhi, người còn đùa bốn nàng nữa, lần sau giao đấu ta sẽ không cho người...” Giọng điệu sâu kín mang theo sùng nich cùng ý trách cứ, vang lên trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Không được nhìn bất kỳ kẻ nào.

Không được nhìn bất kỳ kẻ nào.

Bị lời nói nửa đe dọa nửa trêu đùa của hắn hù dọa, đôi mắt sáng của Mặc Kỳ mờ thật to, thiếu chút nữa vấp phải đá cuội dưới chân: “A! Đừng... Đừng nha! Ca ca, ta không dám nữa, ta nói lung tung rồi...”

Không cần quay đầu lại, hắn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng của tên thiếu niên vừa kinh hoàng lại vừa trẻ con kia, nét cười bên môi càng sâu, chói mắt như ánh nắng ấm áp trong con gió dịu êm thổi tới trước mặt.

Lạc Cơ Nhi hơi liếc mắt, bắt được hình ảnh khuôn mặt đang cười kia.

Nếu như đây không phải là khuất nhục, nếu như đây không phải là thù hận, nàng nhất định sẽ yêu phải người nam tử chói sáng đến lóa mắt này đi? Hắn như là thứ độc được cảm dỗ nhất, xâm nhập vào lòng người, bá đạo không cho nàng mặc kệ, không cho nàng lùi bước, mà giờ khắc này, nàng thậm chí không thể dời mắt đi khỏi hắn.

Sợ. Thật là rất sợ.

Sợ cứ như vậy rơi vào dưới tay gã, lại càng không thể nào thoát thân!

~~~~~ Vficland.info ~~~~~

Buổi tiệc xa hoa.

Dường như cảnh ca múa mừng thái bình thịnh quốc như vậy sẽ là vĩnh viễn.

Nếu như nàng chưa từng bước vào hoàng cung này, có lẽ vĩnh viễn cũng không biết ở đây có ẩn dấu nhiều thứ đáng ghê tởm và dơ bẩn như vậy. Nàng bước từng bước nhỏ dừng lại bên cạnh cửa, ánh nền có chút mờ ảo, khuôn mặt dịu dàng mà non nớt của nàng lẳng lặng nghe tiếng động ồn ào và vui vẻ ở bên trong, cặp mắt bình tĩnh như nước, nhưng dưới chân đột nhiên dừng lại, không dám tiến lại gần chút nữa.

Một đôi tay, tìm được cổ tay áo của nàng, tìm được những ngón tay mềm mại lạnh lẽo kia.

“Vì sao lại lạnh như vậy...” Thu những ngón tay mềm mại kia vào trong lòng bàn tay, đem độ ấm nóng cháy truyền vào cho nàng, Mặc Uyên nói nhỏ, cúi đầu nhìn thân thể có chút cứng ngắc trước mặt mình.

Lạc Cơ Nhi hoàn hồn, ngược mắt lên liếc nhìn hắn, lại dời ánh mắt đi, chậm rãi lắc đầu, “Không biết...”

Chỉ là, vào lúc đó, cặp mắt của nàng đảo qua chiếc long ý màu vàng hoàng sắc tôn quý ở trên đại điện kia.

Quyền thế cùng tôn quý như vậy, khí phách cùng bức bách như vậy, đối với nàng, lúc nào cũng cẩn thận dè dặt như ở trong lớp băng mỏng, nhưng vẫn là không trốn thoát khỏi kiếp nạn.

Một chút đau đớn nhỏ nhoi, nổi lên trong lòng.

Sau giây bỗng nhiên bị một bàn tay luồn vào, ôn nhu chế trụ cổ của nàng, Lạc Cơ Nhi hơi giật mình, chớp chớp mi, nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng đến bức người của hắn tới gần, mang theo ôn nhu khiến người khác ngệt thở.

“Tí nữa đến đại điện, không được nhìn bất kỳ kẻ nào...” Trong ánh sáng mờ ám, cặp mắt của hắn tỏa ra ánh nhìn ấm áp, hơi thở nóng cháy bá đạo làm nàng quay cuồng, “Mặc kệ là hoàng thân quốc thích hay là cung phi hậu quyền, hết thảy cũng không được nhìn, biết chưa?”

Trong cặp mắt đơn thuần của nữ hài non nớt có ý nghi hoặc, bị lôi ra khỏi mạch suy nghĩ kia, hơi giật mình mà hỏi: “Nhưng mà... Vì sao...”

Lời còn chưa dứt, bờ môi đã bị hơi thở nóng cháy kia chiếm đoạt, khiến nàng trong nháy mắt không thể hô hấp!

Lạc Cơ Nhi cả kinh, trái tim đập mạnh vài nhịp, đôi tay bé nhỏ đột nhiên nhanh chóng bị nắm lấy, ngay sau đó, thanh âm hắn tràn ra khỏi bờ môi kề sát nhau của hai người: “Thực là lòng tham không đáy... Nam nhân đẹp nhất Lạc Anh quốc đang đứng trước mặt nàng, nàng còn muốn đi nhìn ai nữa? Hả?” Nói xong, giống như trừng phạt, hắn cắn môi nàng một chút!

A... Hơi đau đớn khiến Lạc Cơ Nhi nhú mày, trong mắt có chút ủy khuất.

“Ta... Ta cũng không nghĩ muốn nhìn ai...” Nàng nhỏ giọng giải thích, hoàn toàn không biết sao hắn lại thích chiếm giữ đến vậy, ngay cả việc nàng nhìn ai cũng muốn quản.

Chỉ trong nháy mắt, đôi môi kề sát kia chậm rãi dời đi, Mặc Uyên chăm chú liếc mắt nhìn nàng, nắm eo lưng nàng, bên môi nở một nụ cười yếu ớt: “Vậy thì được...”

Lạc Cơ Nhi giật mình, còn chưa có phản ứng, trên lưng lại bị siết chặt, hắn bá đạo thu nàng vào trong lòng, vài bước đã đi vào trong đại điện.

Ngon đèn mãnh liệt mà đẹp mắt, trong nháy mắt tỏa ngập tràn trong mắt nàng!

—— Hắn biết những lo lắng cũng khiếp đảm của nàng, một phen trêu chọc vừa rồi, chỉ là để khiến nàng tạm thời buông lỏng đề phòng, hắn biết Lạc nhi rất dễ bị tổn thương, nên khiến hắn phải dùng hết mọi cách để bảo hộ nàng.

Bởi vì từ cửa bên tiến vào, cũng không có nhiều người chú ý tới bọn họ.

Đang muốn ngồi yên xuống, nàng vẫn bị ép buộc gắt gao bám vào lòng hắn như trước, giống một con mèo con bám lên người ta, không thể động đậy.

Cho đến khi hoàng đế cùng phi tần xuất hiện, cho đến khi rượu quá ba tuần, nàng nhu thuận không hướng lên điện liếc mắt nhìn bất cứ cái gì một cái, chỉ là thần nhiên nhìn mâm đựng trái cây cùng trà bánh trên chiếc bàn trước mặt, nàng cố gắng quên đi những giọng nói này, giọng nói của hoàng đế, giọng nói của các phi tần, lời khen tặng nịnh nọt của các đại thần, đối với nàng hết thảy đều không liên quan.

Nâng thêm chén rượu mạnh lên uống, cặp mắt Mặc Húc lướt qua mọi người, rơi vào thân hình nhỏ nhắn kia.

Vì sao, nàng không nói lời nào, dù bất động, cũng có thể khiến hắn tâm thần không yên?

Giống như là một bông hoa anh túc, hấn chưa nếm thử mà cũng đã say, thật không biết nếm rồi thì sau này có nghiện hay không, hay có lẽ rốt cục cũng không cai nổi?

Công công bên cạnh nhìn vị đế vương kia một lúc lâu, rốt cục nhin không được, tiến lên.

“Hoàng thượng... Thất vương gia chờ ở thiên điện đã lâu rồi, buổi tiệc lần này cũng chủ yếu là làm vì ngài ấy, Hoàng thượng có phải... nên tuyên ngài ấy lên điện?”

Giọng nói của công công làm hấn trong nháy mắt có phần thanh tỉnh.

“Được.” Hấn lạnh giọng đáp lại, không có nửa phần vui sướng.

Có được sự chấp thuận, công công đứng dậy, thanh âm bén nhọn mà cao vút trong chốc lát vang vọng toàn bộ điện: “Tuyên —— thất vương gia điện hạ!”

Âm cuối của lời tuyên triệu lượn lờ, mọi người đều ngừng chén rượu, ánh mắt có chút hiếu kỳ nhìn về phía cửa đại điện——

Một lát sau, mọi người rốt cục cũng nhìn thấy được, thiếu niên tuấn lãng khí khái kia.

Như ánh sáng mặt trời vừa xa hoa mỹ lệ và mãnh liệt, mang theo vẻ tự do cùng cương ngạo, xé rách toàn bộ sự nặng nề của buổi tiệc, hấn đi tới, dọc đường đi không nhìn ai hết, chỉ lúc đi ngang qua chỗ Mặc Uyên ngồi thì, dáng vẻ tươi cười kia càng thêm sáng chói như ánh ngọc, tiếp đó quay đầu về phía thân ảnh chí tôn cao quý trên đại điện kia, quì một gối, giọng nói mang theo chút trẻ con vang lên trên điện: “Mặc Kỳ tham kiến Hoàng thượng!”

Mãi đến lúc tiếng nói hạ xuống, trong chốc lát, tinh thần mọi người mới từ khiếp sợ phục hồi trở lại.

Mặc Húc vẫn như trước.

Hấn nheo mắt quan sát thiếu niên trước mặt, ánh mắt giống y như Lan phi, mười mấy năm thời gian, không bị những chàm bởi chương khí mù mịt nơi cung đình, hấn vẫn sạch sẽ cùng đơn thuần như vậy, sạch sẽ đến mức... khiến hấn cảm thấy hơi chói mắt.

“Bình thân đi...” Bên môi nở nụ cười, Mặc Húc thân nhiên nói, “Mười mấy năm không gặp, quả nhiên trở mã đường đường thành một thiếu niên, ngay cả Trầm cũng nghĩ không hiểu sao tự nhiên mình lại già đi vài tuổi a... Ha ha...”

Cảm giác được sự vui vẻ của vị đế vương kia, chúng thần đều nhao nhao mở miệng, nói đủ loại lời nói nịnh hót lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Áp bức

Áp bức

Mặc Kỳ nhìn vị đế vương trên điện kia, bỗng nhiên có một chút run sợ.

Hấn chưa bao giờ nhìn thấy hoàn cảnh như thế này, chưa từng nhìn thấy những người này, nhưng những người này giống như là đã biết hấn mấy trăm năm rồi, nào là thiếu niên tài cao tuấn tú, nào là giường cột nước nhà, nào là hậu sinh khả ỷ, trò giỏi hơn thầy, hấn có quen biết bọn họ sao?

Tất cả những nghi hoặc khiến hấn không nhìn được quay mặt ngang sang, nhìn về phía chỗ ngồi của Mặc Uyên, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, chính ánh mắt trong veo như nước của tiểu cô kia ——

Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy trong trẻo nhưng lạnh lùng, như thể đã nhìn quen loại hoàn cảnh này rồi, thân thể nhỏ nhỏ của cuộn lại trong lòng của ca ca, nhu thuận vẫn không nhúc nhích, tất cả những lời khen tặng xa hoa mỹ miều thổi qua lỗ tai nàng như là nghe không thấy, chỉ đang dùng ngón tay chơi đùa với góc áo, bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt nóng rực của thiếu niên kia, nàng ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt trong veo nhìn lại hấn, trong đáy mắt của nàng, hấn nhìn thấy vẻ thất thố của chính mình.

Ngực bỗng nhiên dâng lên một cảm giác hiếu thắng... Lẽ nào, cứ bại bởi một tiểu cô nương như vậy hoài sao?

Mặc Kỳ có chút ảo não, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, tiếp tục dùng ánh mắt vừa kiên nghị lại không chịu thua kém nhìn chằm chằm vào vị đế vương tôn quý kia.

Một màn nhình hót rót cục cũng qua đi, Mặc Húc neho mắt lại, thuận miệng hỏi: “Ồ đạo quan nhiều năm, đã học được cái gì? Nói cho Trẫm nghe một chút...”

Mặc Kỳ định thần lại, thành thoi, cao giọng trả lời: “Vâng!”

“Sư phụ ở đạo quan dạy ta rất nhiều thứ, dạy ta tập võ rèn luyện thân thể, cũng dạy thư pháp và tam cương ngũ thường, nhiều nhất chính là dạy ta làm người như thế nào, sư phụ dạy, làm người thì tâm phải giầu thiên hạ, người khôn phải giữ mình, kẻ ngu ngốc cầu sở dĩ không được, là bởi vì mỗi người có chí hướng riêng, cho nên ở tầng lớp khác nhau thì liền có suy nghĩ khác nhau, thế nhưng Mặc Kỳ cũng từng nghĩ rằng, trong thời loạn thế thiên hạ phân tranh không dứt này, muốn truyền rộng chí hướng của một người, thật là không dễ, đôi khi lại gây nên những trận sóng ngầm rung chuyển liên miên, thường thường chính là do sự đầu đá hư vinh của hoàng thất các nước, không biết chiến tranh khiến hao tài tốn của lại khiến sinh linh oán thán, làm bị thương chính bách tính của mình, lại tiêu hao chính tiền tài của mình, nhu cầu của dân mới chính là gốc rễ của quốc gia, nếu như ngay cả gốc cũng không có, thì dù có toàn bộ thiên hạ, lại có thể dùng được gì?!”

Tại nơi đại điện đèn đuốc sáng trưng, thiếu niên chăm chú đồng dạng nói, làm lòng mọi người đều vô cùng kinh sợ!

Một chén rượu mạnh trôi qua cổ, Mặc Húc đợi dòng nước bỏng cháy dần dần đi vào trong dạ dày, trong cặp mắt neho lại của hắn, hiện lên, không biết là men say, hay là sát khí!

“Sư phụ của Lạp sơn đạo quan, hiểu được thật nhiều chuyện...” Đứng dậy, vị đế vương tôn quý bức người kia mang theo vài phần lười biếng, chậm rãi đi xuống điện, “Có thể đem chuyện thiên hạ phân tranh biến thành chuyện phiếm bên miện, quả nhiên có can đảm...”

Lời nói thâm sâu lọt vào tai, toàn bộ thân tử trên đại điện nghe được đều đổ ra mồ hôi lạnh.

Tuy rằng nghe không hiểu thâm ý trong lời nói kia, nhưng khi nhìn vị đế vương kia bước từng tới gần, thiếu niên mười lăm tuổi kia đột nhiên có chút hoảng loạn.

“Không... Thừa Hoàng thượng, những điều này không phải sư phụ dạy ta, thật ra, đều là do Mặc Kỳ tự mình lĩnh ngộ, không liên quan tới sư phụ!” Cặp mắt trong suốt nâng lên, hắn nhìn nam tử có cùng nửa dòng máu với mình kia, chỉ cảm thấy, phân nửa dòng máu còn lại của y nhất định là máu lạnh, lạnh đến thấu xương, lạnh đến làm trái tim băng giá! Hắn nhớ rõ lần trước ca ca đến Lạp sơn, hắn cũng nói giống như vậy một hồi, lúc đó ca ca chỉ cười không nói gì, cũng không có ý tứ không rõ ràng như vậy, nhưng hiện giờ...

“Ồ?” Đi tới gần, mới phát hiện ra, huynh đệ ruột thịt kia quả nhiên có nét tương tự đáng kinh ngạc, bên môi Mặc Húc lộ ra một chút nụ cười thần nhiên nhàn nhạt nhưng lại khiến người ta hoảng sợ, “Tự mình lĩnh ngộ... Vậy càng giỏi hơn, xem ra, lần này trở về, thật đúng là một vị thiếu niên anh tài...”

Một tràng ồn ào huyền ảo, lại lần nữa vang lên.

Lúc này đây, Mặc Kỳ cũng không tài nào nghe rõ được những lời khen tặng này, lòng bàn tay hắn ứa ra chút mồ hôi, chỉ cảm thấy vị đế vương kia có vẻ đặc biệt áp bách, khiến hắn có chút không chống đỡ được!

“Được rồi, hôm nay nói chuyện đã lâu, ngươi cũng nên đi về nghỉ ngơi đi...” Mặc Húc thần nhiên liếc mắt chăm chú nhìn hắn, rồi xoay người trở lại trên điện, “Trẫm sẽ sắp xếp một cung điện cho ngươi ở trong cung, còn lại, cứ theo ý thích của ngươi mà an bài, muốn thêm vài người nữa thì nói một tiếng với lãnh sự quán là được...”

Một câu nói hơi hợt, làm trong lòng Mặc Kỳ dâng lên sóng lớn!

Cặp mắt sáng của hắn nâng lên, có chút ngạc nhiên, chân chò trong chốc lát lại tự mình mở miệng: “Nhưng... nhưng mà... Hoàng thượng! Ta muốn...” Hắn quay đầu ngóng nhìn, liếc mắt đến ghế của Mặc Uyên, khẽ cắn môi lớn mật mở miệng: “Ta nghĩ muốn ở cùng một chỗ với ca ca!”

Trong nháy mắt, sự yên tĩnh vốn có ở đại điện lại bị một bầu không khí căng thẳng bao trùm, bóng lưng của vị đế vương kia chậm rãi cứng đờ, bước chân cũng ngừng lại.

“LÀM CÀN...” Hai chữ thoát ra khỏi lồng ngực, mang theo nhiệt độ băng lạnh, vang lên trên đại điện!

Tất cả mọi người bị hai chữ này làm sợ hãi đến chấn động! Mặc Kỳ rót cục biết là chính mình đã quá lời đến mức không thể cứu vãn, vội vàng quì một gối xuống, im miệng, không nói được lời nào.

Chậm rãi xoay người, cặp mắt của vị đế vương kia hoàn toàn đóng băng: “Ngươi cho là ngươi vẫn còn là một tiểu hài tử sao? Hai người cùng ở trong một vương phủ, ai không biết còn tưởng rằng Lạc Anh quốc ta nghèo kiệt không kham nổi, ngươi không ngại bị người thiên hạ chế nhạo, lẽ nào cũng muốn liên lụy Trẫm cùng chịu sao?!”

Không, không phải như vậy....

Mặc Kỳ hết đường chối cãi, hắn căn bản là không ngờ đến nhiều việc như vậy, hắn cũng căn bản là không có ý kia...

Con tức rót cục chậm rãi biến mất, Mặc Húc nhìn chăm chú vào người thiếu niên không rành thế sự đang quỳ trên mặt đất kia, nhàn nhạt mở miệng: “Đứng lên đi... Trẫm biết ngươi là vô tâm, thế nhưng, không nên có lần sau...”

Chúng nhân chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía thiếu niên kia, trong ánh mắt có một tia thương hại cùng thương thức.

Thương thức, chính là thương thức tinh thần phần chấn cùng chính trực của hắn, thương hại, chính là thương hại khí chất thoát tục như vậy, nhưng rốt cuộc cũng đã tiêu trừ được con giận khó nguôi của quân nhân!

Lạc Cơ Nhi thân nhiên nhìn một màn kia, trong ngực giống như bị siết chặt, có hơi chút ghen tuông.

Một tiếng răng rắc rất nhỏ, nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Nàng giật mình, hơi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thấy được nam tử bên cạnh đang nắm chén rượu trong tay, dường như cổ sức quá mức, chén rượu kia đã nứt ra tách một cái, rượu mát lạnh trong suốt, chảy xuống theo ngón tay thon dài của hắn. Lòng nàng đột nhiên hơi đau đớn, cặp mắt trong veo, phút chốc nhìn vào trong ánh mắt lạnh lùng thâm sâu của hắn.

——Hắn không nói lời nào.

Từ đầu đến giờ hắn không hề nói một câu nào, chỉ là thân nhiên uống rượu, thế nhưng, nàng biết, nàng hiểu được việc kia làm hắn còn đau đớn hơn vết thương ở lòng bàn tay, bởi vì thiếu niên kia đang chịu nhiều áp lực, nàng biết hắn hẳn nhiên có bao nhiêu khổ cực, ưu thương nồng đậm không thể giải tỏa được như vậy, người khác không nhận ra, nhưng nàng có thể nhìn ra được, hơn nữa, thấy lòng đều đồng cảm lại.

Bàn tay nhỏ bé và yếu, chậm rãi đưa qua...

Mặc Uyên hơi giật mình.

Chỉ là có một tia lạnh lẽo chui vào lòng bàn tay hắn, lấy đi chén rượu đã nứt kia, lực đạo của hắn bởi vì ảm đạm mà trở nên hung tàn, nhưng rốt cuộc dưới sự ôn nhu non nớt kia thì dần dần bị hòa tan. Hắn mang theo vài phần men say nhìn vào đôi mắt trong veo như nước kia, trong nháy mắt, tất cả đề phòng cùng nguy trang, âm ảm sụp đổ...

2pt 687.0pt 732.8pt; background:white' data-p-id=abed6a10ad9a37872578074bace2868c>Mặc Húc vẫn như trước.

Hắn nheo mắt quan sát thiếu niên trước mặt, ánh mắt giống y như Lan phi, mười mấy năm thời gian, không bị nhúng chìm bởi chương khí mù mịt nơi cung đình, hắn vẫn sạch sẽ cùng đơn thuần như vậy, sạch sẽ đến mức... khiến hắn cảm thấy hơi chói mắt.

“Bình thân đi...” Bên môi nở nụ cười, Mặc Húc thân nhiên nói, “Mười mấy năm không gặp, quả nhiên trở mã đường đường thành một thiếu niên, ngay cả Trầm cũng nghĩ không hiểu sao tự nhiên mình lại già đi vài tuổi a... Ha ha...”

Cảm giác được sự vui vẻ của vị đế vương kia, chúng thần đều nhao nhao mở miệng, nói đủ loại lời nói nịnh hót lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Lan cung uyển.

Lan cung uyển.

“Báo ——” Một tiếng kêu được kéo dài cao vút, mang theo tiếng thờ dốc dồn dập, chào ào vào điện!

Mọi người đang chìm đắm trong bầu không khí vừa rồi đều sững sốt, nhìn về phía người đến, một binh sĩ cả người phong trần mặt mũi, sắc mặt tái nhợt chạy vào, rõ ràng không biết đã ở trên lưng ngựa xóc nảy bao lâu, ngay cả bước chân lúc chạy cũng rối loạn xuy lơ, lúc nhìn thấy thân ảnh kim hoàng sắc tôn quý trên đại điện thì nâng mạnh văn thư trong tay lên, sụp một tiếng quỳ xuống!

“Hoàng Thượng —— biên quan cấp báo, văn thư do Trần Nam Tướng Quân tự tay viết, thỉnh Hoàng Thượng xem qua!”

Binh sĩ tuổi còn trẻ như vậy, không biết ở trên chiến trường đã trải qua bao nhiêu thử thách đầu máu, chông văn thư đang cầm trên bàn tay thô ráp, đầy vết bầm ngang dọc, cũng là mới tinh, cất trong ngực không để một tia bụi bặm dính vào.

Trên đại điện phía, Mặc Húc trong lòng căng thẳng, đi đến trước mặt người binh sĩ kia, một tay cầm lấy văn thư trình lên kia.

Trong nháy mắt, mọi người đều ngừng thở.

Sau một lát, hần nhẹ nhàng khép thư báo lại, lại để vào trong tay người binh sĩ kia.

“Người đi về nghỉ ngơi trước đi,” Thân nhiên nói với binh sĩ kia xong, Mặc Húc đảo qua chúng thần trong điện, trong cặp mắt tối tăm hiện lên một tia âm u cùng thần bí làm người ta không hiểu nổi, “Buổi tiệc hôm nay đến đây chấm dứt, tất cả theo Trẫm đi ngự thư phòng...” Ánh mắt sắc bén, đảo qua Mặc Kỳ thì hơi dừng lại, “Người lưu lại —— luận tham gia chính sự, người còn quá nhỏ...”

Phía trên đại điện, bỗng nhiên liền tràn đầy thanh âm nho nhỏ xôn xao, nhìn vị đế vương kia lạnh lùng xoay người đi ra khỏi điện, mọi người vội vàng ngừng bàn luận nghị hoặc, đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi theo phía sau vị đế vương kia —— không ai biết trong văn thư kia viết cái gì, nhưng là chỉ nhìn ánh mắt của hần là có thể đoán được, kia tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!

Mặc Uyên nhú mảy.

Vô thức, nhanh chóng ôm chặt lấy người trong lòng, hần thì thầm nhỏ giọng: “Ta đi một chút sẽ trở lại...”

Bất ngờ ấm áp, khiến nàng có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của hần. Hơi thở quen thuộc mà nóng cháy như vậy chợt quét qua, hần buông lỏng nàng ra, trên g trán mang theo vài phần lãnh đạm cương quyết, theo các đại thần đi ra khỏi đại điện...

~~~~~ Vficland.info ~~~~~

Hoàng hôn buông xuống.

Rời khỏi cung điện đèn đuốc sáng trưng như vậy, toàn bộ hoàng thành giống như đứa trẻ mới sinh ngủ yên trong cái bọc màn đêm, yên tĩnh lại khoan thai.

Nàng bỗng nhiên ngừng bước.

Nữ tử nhỏ nhắn, trong lúc xuyên qua hành lang dài chỗ lầu các kia thì có chút do dự, đơn giản là vì thấy đêm đến, cung đăng (*đèn trong cung) uốn lượn theo con đường nhỏ vắng xa, dần dần phát sáng lên, ánh đèn màu cam ấm áp, trong nháy mắt lan tràn cả tòa cung điện.

“Còn chưa tới đâu, sao lại không đi tiếp vậy?” Một tiếng gọi nhỏ, trong trẻo lại thuần túy, bàn tay thiếu niên kia nắm chặt bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của nữ hài, ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn vào mắt nàng...

Một chút màu cam, ấm áp lòng người.

“Người nghe thấy không?” Lạc Cơ Nhi bỗng nhiên chăm chú nhìn hần, trong cặp mắt trong veo tràn đầy nghiêm túc.

“Nghe thấy? Cái gì?” Mặc Kỳ không hiểu vì sao.

Đôi mắt kia chăm chú nhìn hần, chớp mắt một cái, lại chớp mắt một cái nữa, cuối cùng thân nhiên thu hồi.

“Tiếng chuông...” Nàng mở miệng, dùng thanh âm không ai nghe được, “Ta tưởng là, cứ tới đêm trong cung sẽ có tiếng chuông, ở Đàng An, ngày nào cũng có thể nghe được tiếng chuông như vậy, rất âm u, rất dài...”

Thiếu niên nheo mắt lại, tưởng tượng ra cảnh tượng kia, rồi liền bĩu môi: “Thật ra trong đạo quan ngày nào cũng có người gõ chuông, phiền chết đi được... Đi, ta mang người đi một nơi!”

Chưa kịp phân bua, nàng đã bị thiếu niên lỗ mãng kia bức đồng kéo đi lên phía trước, không biết đi đâu.

“Người biết đường sao?” Lạc Cơ Nhi hơi nhướn mày lên, bàn tay nhanh chóng bị hần nắm chặt, rút không ra.

“Ta đã hỏi một ma ma già, tuy rằng ta không thích hoàng cung này, nhưng nơi kia, ta nhất định phải đi nhìn xem!”

Nơi kia...

Xuyên qua vô số đình đài cùng lầu các, bên trong tường viện cao lớn sâu thẳm, giạt mình chợt đã không nhận rõ phương hướng.

Bọn họ rốt cục dừng lại, ở một cung điện trang nghiêm đã bỏ hoang nhiều năm.

“Người xem, chính là đây...” giọng nói của Mặc Kỳ bỗng nhiên liền trầm xuống, hất mặt lên, vẻ kiêu ngạo bất kham trong nháy mắt đã bị một vẻ trầm tĩnh thay thế.

Bức tường cổ kính, lở mờ có thể thấy được sự xa hoa ngày trước, chỉ là tấm biển kia đã sớm mờ hồ không rõ, khóa xích đã ngả thành màu đồng xanh, bị dày đặc bụi đất bịt kín, thiếu niên đi qua, cầm chặt chiếc khóa xích bằng đồng kia, cặp mắt đen tinh khiết nhuốm đậm hoài niệm, hần đẩy thật mạnh, cánh cửa kia, liền chi nha một tiếng mở ra.

Trước mắt lụn bại cùng tiêu điều, phúc chốc đã tràn ngập vào tầm mắt.

Mặc dù đã đoán trước cảnh tượng bên trong, nhưng vẫn khiến cho lòng hần trầm đi vài phần, hần bước vào cửa cung, lúc này mới quay đầu lại, nhìn nữ

hài nho nhỏ kia đang đứng nguyên tại chỗ, nhẹ giọng gọi: “Vào đi...”

Như là bị mê hoặc, Lạc Cơ Nhi giật mình, trong cặp mắt trong veo lẩn tẩn nỗi kinh hoàng, nàng mơ hồ có thể đoán được nơi đây là cung điện của ai, trong lòng không hiểu sao lại run run, nàng nhớ tới cặp mắt thâm trầm của nam tử kia, cũng trầm lặng như núi như tòa cung điện này, khiến lòng nàng hơi đau nhói, nhưng vẫn là nhìn không được tới gần, thậm chí, nhìn không được trầm luân.

“Nơi này là Lan cung uyển, từng là chỗ ở của mẫu hậu...” Người thiếu niên đơn thuần trong suốt như hồ phách, lẳng lặng đứng ở trong khoảng viện hoang vắng, hần mở miệng, không có nửa điểm ưu thương, “Ca ca nói, khi tiên hoàng tại vị thì nơi này là nơi náo nhiệt xa hoa nhất hậu cung, sau đó mẫu hậu bị đánh vào lãnh cung, nơi này đã bị khóa lại, người xem, nhiều năm như vậy, nơi này cũng không có bị hủy, cũng không có người nào vào ở nữa, cho nên ta cảm thấy tới nơi này, nhất định có thể ngửi được mùi hương của mẫu phi, lúc ta không ở đây, ca ca cũng nhất định thường xuyên một mình tới nơi này...”

Mặc Kỳ quay đầu lại, cặp mắt trong veo phủ hình bóng nhỏ nhắn nguyệt sắc kia, bầu không khí như vậy khiến hần nổi lên thương cảm, “Vì sao người không nói lời nào? Nơi này thật tĩnh lặng, người nói chuyện cho ta nghe, được không?”

Nữ hài nhỏ nhắn, ánh mắt nhàn nhạt chậm rãi đảo qua trong viện, cuối cùng rơi trên người thiếu niên kia.

“Vì sao bà ấy bị đưa vào lãnh cung?” Nàng mở miệng, nói với thanh âm như nước suối, “Bà ấy phạm sai lầm gì sao? Rất nghiêm trọng sao?”

Dường như biết nàng sẽ hỏi như vậy, thiếu niên kia tươi cười ấm áp mà thoải mái, “... Bởi vì thông dâm” data-p-id=e93bd943141bb8c975f708ab6df36fca>Mặc Uyên hơi giật mình.

Chỉ là có một tia lạnh lẽo chui vào lòng bàn tay hần, lấy đi chén rượu đã nứt kia, lực đạo của hần bởi vì ấn nhẫn mà trở nên hung tàn, nhưng rốt cuộc dưới sự ôn nhu non nớt kia thì dần dần bị hòa tan. Hần mang theo vài phần men say nhìn vào đôi mắt trong veo như nước kia, trong nháy mắt, tất cả đề phòng cùng nguy trang, âm âm sụp đổ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thiếu niên trong đêm

Nàng run rẩy

Thân mình nhỏ nhỏ, bởi vì không chịu nổi quá khứ dày đặc như vậy mà bắt đầu hơi phát run.

Mặc Kỳ giật mình, chỉ trong nháy mắt như vậy, hần từ trong đám chìm bản thân liền phục hồi lại tinh thần, lúc nhìn đến nữ hài nhỏ nhỏ kia thì trong lòng hiện lên cảm xúc mãnh liệt sâu sắc.

Hần đi vài bước, cặp mắt sáng ngời mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng, hần mà xui quý khiến vрон tay, lúc chạm vào chiếc cảm mượt mà tinh tế của nàng, cảm nhận được một chút ướt át nóng bỏng, hần bị sự nóng bỏng đó hù dọa, kinh ngạc nhìn nàng đang nhắm chặt mắt, lại cảm nhận được người nàng vì sợ hãi mà sinh run rẩy.

“Thực xin lỗi...” Mặc Kỳ vô thức nhìn không được mà ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ kia, vụng về, không biết làm sao ôm nàng an ủi, nước mắt nữ hài kia khiến lòng hần đau kịch liệt, “Ta hay một mình, cho tới bây giờ đều không có người nghe ta nói này nọ, ca ca rất kiên cường, cho nên ta cũng phải kiên cường, nhưng ta thật sự rất muốn nói, rất muốn tìm một người nghe ta nói những điều này, như vậy ta sẽ không cảm thấy đang phải gánh chịu quá khứ đó, thật vất vả, thật nặng nề... xin lỗi...”

Như là muốn ngạt thở, hai đứa nhỏ chưa trưởng thành ôm nhau cùng một chỗ, dùng tâm linh khô cạn mà sưởi ấm, an ủi lẫn nhau.

Nàng không muốn nghe, hần không nên nói, trong cặp mắt nhu thuận trộn lẫn một tia áy náy, đến lúc thân mình trong lòng không hề run rẩy, nhưng hần vẫn không biết như cũ mà không chịu buông ra.

“Mặc Kỳ...” nước mắt rơi xuống dính ướt vạt áo của hần, Lạc Cơ Nhi thử khẽ đẩy ngực hần ra, nhưng phát hiện vòm ngực kia quá kiên cố, “Người buông ra, chặt quá.”

Nàng biết cái ôm kia không hàm ý gì cả, chỉ đơn thuần như nước, mới nhỏ giọng ngập ngừng như vậy.

Cặp mắt trong suốt của Mặc Kỳ rốt cục rút đi một chút lo lắng, bên môi nổi lên một chút vẻ tươi cười sáng lạn, nhìn thoáng qua sắc trời tối đen, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời: “Ta mang người lên mái nhà đi, được chứ?”

Hả?

Bị ý tưởng bất ngờ nảy lên của hân hủ dọa, Lạc Cơ Nhi cả kinh, nhìn nhìn mái nhà cao cao kia, dưới chân đang muốn lùi bước, eo nhỏ bỗng nhiên đã bị nhanh chóng ôm lấy, nàng không kịp kinh hô, cả người liền bay lên trời, thân mình nhỏ bé của nàng nhu nhược tiến vào trong vòm ngực kiên cố, bị đưa lên trời cao hơn mười thước.

Trời! ——

Tiếng gió gào thét, cả người không ngừng xoay tròn bất định, mãi đến lúc hai người bọn họ vững vàng ngồi ở trên đỉnh mái chật hẹp, thiếu niên có nụ cười sáng ngời kia mới cúi đầu, nhẹ giọng nói với nàng đang ở trong lòng hân: “Người mở mắt nhìn xem, nơi này thật cao.”

Gió mát thổi sợi tóc mềm mại của nàng, trái tim Lạc Cơ Nhi đập thình thịch, thật cẩn thận mở mắt, ra quả nhiên nhìn thấy phía chân trời không xa lắm, dường như với tay ra là có thể chạm tới được, toàn bộ hoàng thành bị bao phủ giữa một màu cam ấm áp, trong lòng nàng hơi chút kinh ngạc cùng vui mừng, muốn nhúc nhích, lại bị thiếu niên gắt gao giữ chặt.

“Người không cần ôm ta, rất khó chịu.” Nàng nhú mày, nhỏ giọng kháng nghị.

“Ài, người không nên cử động, lộn xộn như vậy sẽ ngã xuống...”

“Nhưng ta không cần người ôm... À!” Một tiếng thét kinh hãi, mấy tiếng ngồi vờ rơi xuống hỗn loạn, Lạc Cơ Nhi lập tức trở nên im lặng, trái tim đập thình thịch càng thêm kịch liệt, ngược mắt lên, sừng sốt bởi vẻ mặt của thiếu niên.

“Được được được, ta không ôm...” Hân sợ nàng giãy dụa, đem hai tay gắt gao đặt trên nàng thu về bên cạnh người, không dùng lực cũng không tới gần, kinh hồn bạt vía che chở nàng. “Ta biết chỉ có ca ca có thể ôm, nói chung vậy là được rồi chứ?”

Bị cảm hóa bởi khẩu khí cực kỳ nghiêm túc của người thiếu niên, Lạc Cơ Nhi liếc nhìn hân, trong mắt hân là vô hạn bao dung khiến trong lòng nàng vô cùng ấm áp, hơi chút cúi đầu, thân hình nhỏ nhỏ của nàng thu mình đứng lên, trong gió mát lạnh run run so lại thành một dạng tư thái mê ly.

“Người đoán xem, bây giờ bọn họ đang nói chuyện gì?” Nàng mở miệng, ngữ khí thanh u mà lãnh đạm.

Nàng nhớ tới trong mắt nam tử kia trước khi đi là yên lặng cùng thâm thúy, ngưng trọng như đêm vậy, nàng nhìn không được mà suy đoán hân đang làm gì, là lẳng lặng nghe hay là bình tĩnh mà mở miệng, liệu trong mắt hân có sự ẩn nhẫn bất biến hay không, ẩn nhẫn như vậy, luôn làm lòng của nàng cứ hơi se lại đau đớn như vậy, mãi đến lúc không thể tự kiềm chế.

Thiếu niên giật mình, tiện tay vén sợi tóc thật dài của nữ tử phát phơ trên hai gò má, nháy mắt có chút ngệt thở.

“Ta không biết, chỉ là dọc đường từ Lạp sơn về đây, có nghe nói sẽ có sứ giả Hồ Duệ tộc tới đây, đoàn xe chúng ta có từng gặp nhau, chỉ là bọn hân đề phòng quá mức nghiêm ngặt, nói vậy chắc là trên đường đi đã trải qua không ít gian khổ...”

Sứ giả?

Lạc Cơ Nhi nhú mày.

Giống như là một chút tâm tư bỗng nhiên quấy rầy trong đêm sâu, làm loạn lên, đuổi không đi, loạn ý kia liền càng làm can quấy rối ở trong lòng, tùy ý mọc rễ.

“Người nói... Hân sẽ xuất binh đánh Hồ Duệ sao?” Đề ý suy nghĩ không rõ, nàng chỉ có thể tự đoán, vốn không muốn làm cho tâm tư bị bại lộ nhanh như vậy, nhưng không có tác dụng, lời nói kia cũng đã thốt ra khỏi miệng, biến mất trên khuôn mặt bỗng nhiên có chút ửng hồng của nàng.

Mặc Kỳ cúi đầu, ánh mắt tinh mịn như cỏ lau đảo qua trên mặt nàng, hân cười yếu ớt, cười đến vân đạm phong khinh (*thờ ơ), mở miệng cũng là ngữ khí vô cùng bình thản mà khẳng định: “Có lẽ, ca ca sẽ không đâu.”

Trong gió đêm, nữ tử ngẩng mặt lên, sinh đầy nghi hoặc.

“Nếu là trước kia, ca ca nhất định sẽ làm như vậy,” ánh thiếu niên mắt trở nên xa xôi, như thể không muốn làm cho người ta nhìn thấy bị thương trong mắt hân, giống như ngẩng đầu nhìn đêm đen, cảm xúc mãnh liệt như vậy có thể bị áp chế xuống, cho đến khi cũng không pháp phòng nổi nữa, “Người nhất định biết năm ca ca 17 tuổi, từng xuất binh đánh Hồ Duệ, cũng là từ lúc đó, ca ca đã trở thành chiến thần của toàn bộ Lạc Anh quốc, hân tuổi trẻ như vậy, đừng mãnh phi thường như vậy mới có thể khiến người trong thiên hạ đều phải chấn động, nhưng là, bọn họ nào biết đâu rằng ca ca muốn điều gì. Tiên hoàng bệnh nặng, trong triều gió nổi mây vần, ca ca vốn định làm chút gì đó cho triều đình, chỉ ít làm một việc, hân có thể không cần sống khổ cực như vậy, tội danh kia của mẫu hậu cũng có thể dần dần được người ta quên đi. Ca ca không ham ngôi vị hoàng đế, lại càng không yêu cầu vinh hoa xa vời, ca ca muốn cũng chỉ có như vậy mà thôi. Nhưng khi hân thật sự từ trên chiến trường chiến thắng trở về, bỗng nhiên lúc đó tất cả liền thay đổi, tiên hoàng chết bệnh, toàn bộ giang sơn Lạc Anh Quốc đổi chủ. Như vậy thì cũng thôi, nhưng người biết không? Sau khi tân hoàng đế yên vị, chuyện đầu tiên, chính là đào bìa mộ của mẫu hậu từ trong hoàng lăng ra! Lý do là nữ tử không thuần khiết như vậy căn bản là không có tư cách chiếm cứ hoàng lăng nhỏ nhoi, càng không có tư cách được viết vào tông quyển Lạc Anh Quốc!”

Trong đêm đen, trong cặp mắt màu đen tinh khiết của thiếu niên kia lóe lên ánh sáng cừu hận, hai tay của hân đặt bên cạnh người nắm chặt thành quyền, nàng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của hân, giống như bị lửa bùng, đốt cháy sạch sẽ tất cả mọi thứ trong đêm đen!

Lạc Cơ Nhi sợ hãi.

Là bởi vì chuyện thực không chịu nổi như vậy, nên càng khiến hấn ảm nhĩn cho tới nay.

Hấn đã trải qua chuyện gì? Một thiếu niên 17 tuổi, đã trải qua chém giết máu tanh trên chiến trường, hấn chưa từng ngã xuống, không lùi bước, hấn muốn nhận được chẳng qua chỉ là một cái phản ứng tôn trọng hoàng tử nên có, hấn muốn làm một chút hậu sự cho mẫu thân mà hấn tôn sùng, nhưng cũng trở nên khó như vậy! Đế vương cao cao tại thượng trên đại điện kia, bọn họ là huynh đệ, bọn họ có huyết thống, nhưng lại tàn nhẫn cướp đi ngôi vị hoàng đế từ trong tay hấn, hơn nữa hấn xa hơn còn tìm cách cướp đoạt đến một chút cũng không dư thừa!

Đây rốt cuộc là huyết thống như thế nào?!

Bỗng nhiên, một cơn ứa máu mãnh liệt nổi lên trong lòng, nàng không nhớ rõ chính mình là lần thứ mấy muốn khóc, trong bóng đêm, gió thổi qua nước mắt ẩm ướt của nàng đến đau lòng, nhưng là nàng không kịp lau, nước mắt này đã quá nặng, nàng không muốn làm cho chúng rơi xuống, nóng chảy da.

tia sáng nơi đáy mắt thiếu niên dần dần ảm đạm hơn, hấn mím môi không nói, chỉ nghiêng đầu, quật cường mà trầm mặc.

“Ca ca, hấn sẽ không thích ta nói điều này với ngươi, hấn sẽ không vui,” Mặc Kỳ mở miệng, lại khôi phục ngữ điệu thân nhiên, “Cho nên, ngươi coi ta chưa nói gì, được chứ?”

Giọng nói của hấn có chút thỉnh cầu nhỏ nhoi.

Hấn yêu nam tử trầm ổn ngưng trọng, đối với chính mình mà nói thì giống như toàn bộ thế giới kia, hấn không nỡ làm chuyện có lỗi với người kia chút nào, cho dù là khiến hấn có chút không vui.

Thừa dịp bóng đêm u ám, Lạc Cơ Nhi muốn dùng mu bàn tay lau nước mắt đi, vừa mới giơ tay lên, đã bị một cánh tay nắm lấy.

“Nữ tử khóc, thật là phiền phức...” Thiếu niên thấp giọng ngập ngừng, có hơi chút không kiên nhẫn cùng đau lòng.

Hấn rút ra khăn lụa mới tinh từ bên hông, lau đi nước mắt cho nàng, động tác vụng về như trước...

“Mặc Kỳ, ngươi thật sự...” Lạc Cơ Nhi có chút dồn dập thở dốc, ngữ khí rõ ràng đang khóc nức nở, vào lúc này lại càng thêm ứa máu —— nàng đã che giấu kịp thời, nhưng vẫn là bị hấn chẳng biết nặng nhẹ mà lau mạnh thật đau, “Rất ngứa, ngươi thật ngứa!”

Trên nóc nhà, bàn tay hấp tấp của thiếu niên hơi dừng lại, nhìn nữ tử trốn tránh trong lòng mà không biết làm sao cả...

Quả nhiên.

Quả nhiên đúng là không ai có thể có ôn nhu như nước giống như nam tử kia, nước mắt của nàng càng thêm rơi xuống mãnh liệt, không thể không được, chốc lát đã giàn giụa.

Nàng không thừa nhận, nàng không nên thừa nhận, nhưng thật là...

Nhưng thật là bắt đầu nhớ nhung, cũng đau lòng... người kia...

Bóng đêm, tịch mịch vô biên.

Mà lúc này ở trong ngự thư phòng, không khí trang nghiêm mà khảm trương, lơ mơ bao phủ.

Đèn đuốc sáng choang, trước mặt đế vương kia mở ra một bầu không khí sắc đỏ hồng, trên mặt hấn thấy không rõ cảm xúc, chiếc cằm góc cạnh có đường nét sắc bén rõ ràng. Mặc Húc giương mắt nhìn các đại thần trong ngự thư phòng, đang hoặc lặng im hoặc sợ hãi, hồi lâu sau, trên khuôn mặt trầm lặng lộ ra một chút ý cười bí hiểm mà lại tanh mùi máu.

Nụ cười kia, nháy mắt khiến người khác liên tưởng đến, có sự thâm trầm chấn động lòng người...

“Đều mặt mày bí bách như vậy để làm gì?” Vị đế vương kia mở miệng, ngữ điệu thanh u mà lại trầm ổn, “Trẫm có từng nói, đó là chuyện xấu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hòa thân

Hòa thân

Một câu nói, làm ngự thư phòng vốn đang tĩnh lặng bỗng chốc có sức sống, sau một hồi lâu trầm mặc, sắc mặt các vị đại thần có chút dịu đi, nhưng vẫn không dám thả lỏng quá mức.

Bọn họ không hện mà cùng nhìn người nam tử tà mị lặng im bên cạnh kia, sự trầm ổn của hắn làm mọi người hơi cảm thấy an tâm

Đã nhận ra trong không khí hơi chút biến hóa, Mặc Húc giương mắt nhìn Mặc Uyên vẫn đang trầm mặc không nói, nét cười bên môi đều tán đi, để vương kiệt ngao mà tôn quý từ chỗ ngồi đứng lên, hai tay nắm chặt giống như đang nắm sự sống chết của vạn người, cặp mắt thâm sâu của hắn tỏa ra ánh sáng thanh u, chậm rãi nói: “Hai ngày sau Hồ Duệ sử giả diện kiến, hiện nay, đội ngũ sử giả đã đến chỗ cửa thành rồi, sống ở nơi không xác định được rõ ràng, nhưng là chiếu theo tình huống này, bọn họ có vẻ tự tin, không cần Trầm bảo hộ...”

Ngắn ngủn mấy câu, làm sắc mặt chư vị đại thần trong thư phòng đều thay đổi, bắt đầu bồn chồn mà nói chuyện với nhau ——

Mấy tháng rồi liên tục quấy nhiễu biên cương, mắt thấy Lạc Anh quốc đang không có cách nào chống đỡ, Hồ Duệ bỗng nhiên phái sử giả tới, chuyện này không thể nói là không kỳ quái, bởi vì nếu coi như là sử giả tới để thỉnh hòa, thì đáng nhẽ phải là bọn họ ở thế hạ phong chủ động đi thỉnh hòa mới đúng, có loại đạo lý nào mà địch quốc lại đi vươn tay ra hòa bình trước. Hay... hay chính là vị sử giả lần này, căn bản là không phải tới với mục đích như trong suy nghĩ của bọn họ?

Nghĩ đến đây, tim mọi người càng đập mạnh hơn.

“Hoàng Thượng...” Một vị lão thần từng trải đứng ra, vẻ mặt lo lắng, “Không biết lần này sử giả Hồ Duệ đến, là muốn làm gì? Điểm này, trên tấu chương hẳn là có nói rõ chứ?”

Một câu, đã hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

Ánh mắt thần nhiên đảo qua mọi người, ý cười bên môi Mặc Húc càng đậm, ngón tay thon dài cầm tấu chương màu đỏ trên bàn lên, để vào trong tay người kia: “Chúng ái khanh nên tự xem đi...”

Lão thần luống cuống tiếp được tấu chương, nén hơi chút sợ hãi trong lòng đối với đế vương, nheo mắt lại xem kỹ xem nội dung tấu chương, bỗng nhiên, sắc mặt khẽ biến, khép tấu chương lại, dùng ngữ khí không được phép* mà kinh hô một tiếng: “Hòa thân?!”

(*bởi vì đây là trước mặt Hoàng thượng)

Một tiếng kêu kinh hãi, khiến tất cả mọi người đều im bật thất thố, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng càng hoang mang hơn.

“Chẳng lẽ là nói, lúc này Hồ Duệ đến đây, là muốn Lạc Anh quốc ta mang một vị công chúa đi tới hòa thân? Như vậy mới có thể hóa giải được chiến sự? Thế nhưng...” Đại thần bên cạnh nhin không được mở miệng...

“Không, không phải” Lão thần khoát tay cắt đứt lời nói của đại thần kia, ánh mắt có chút bối rối, vừa bối rối lại ngập tràn hoang mang, “Lúc này đây... Lúc này đây là Hồ Duệ tộc nói muốn gả một vị công chúa tới đây, chỉ cần đáp ứng việc hôn nhân này, chiến sự sẽ đình chỉ —— “

“A? !”

Mọi người đều sợ hãi than lên, chỉ có nam tử tuyệt mỹ kia thùy chung vẫn đứng yên tại chỗ, thậm chí không hề ngẩng đầu, như thể chuyện hoang đường như vậy căn bản không liên quan tới hắn.

“Như vậy còn không đơn giản sao? Hậu cung Ngô hoàng ba ngàn mỹ nhân, còn thiếu vị trí cho một công chúa dị tộc sao? Để Hoàng Thượng cưới công chúa kia lại đây, đã ôm mỹ nhân về, lại có thể tiêu giải chiến sự, như vậy vẹn toàn đôi bên, có sao mà không làm a?” Có người khó hiểu mở miệng, giống như gặp chuyện quá tốt mà than lên sợ hãi.

“Nếu thật sự đơn giản như vậy, Trầm coi như là tình nguyện, thế nhưng...” Tiếng người huyền não, rốt cục bị giọng nói đế vương tôn quý kia cắt đứt. Mặc Húc ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu mà sùng nịch thẳng tắp nhìn về phía nam tử từ đầu đã lặng im không nói kia, nụ cười của hắn bao phủ hình dáng người nọ ở đáy mắt, ngả ngón mở miệng, “Nhưng dị tộc luôn đặc biệt khác thường, công chúa phương bắc người ta, không phải coi trọng vị trí hậu phi, mà là... Lạc Anh quốc Tam Vương phi!”

Một câu, giống như sấm sét, nổ tung trong ngự thư phòng!

Mọi người cực kỳ kinh ngạc nhìn hai nam tử tuấn mỹ trong ngự thư phòng lặng im đối diện nhau, Mặc Uyên vẫn trầm mặc không nói, rốt cục chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt kinh diễm lại sùng kính của mọi người, thần nhiên cười rộ lên. Nụ cười kia, làm lòng người say mê lại hoảng hốt, giống như thoáng chốc liền thấy được tiên nhân trong thần thoại, hắn cười đến vân đạm gió khinh không để lại dấu vết, chỉ là đôi mắt thâm sâu kia che giấu cái lạnh thấu xương khiến lòng người run rẩy không thôi!

“Nói như vậy... Nói như vậy vị công chúa kia, phải gả cho Uyên Vương diện hạ?!” Một vị đại thần không dám khẳng định, hỏi một câu.

“Đúng vậy, ” Thản nhiên đáp lại, Mặc Húc chậm rãi đi về phía hắn, cặp mắt đen tinh khiết có một chút bất đắc dĩ cùng thâm thúy, “Tam đệ của Trẫm thì ra là ưu tú như vậy, Trẫm còn chưa vội tuyển Vương phi xứng đôi cho hắn, cũng đã có công chúa tôn quý như vậy tìm tới cửa, chỉ có điều... là dị tộc mà thôi,” Nhường nhường mảy, hắn chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú lặng im của nam tử kia, như cười lại như không, “Tam đệ, ý đệ như thế nào?”

Giống như qua thời gian một nén hương, thật lâu sau, màn đối diện làm cho người ta phải chảy ròng ròng mồ hôi lạnh kia, mới có chút hòa hoãn.

Mặc Uyên lẳng lẳng nhìn tia sáng trong mắt đế vương kia, loại tia sáng này hắn vô cùng quen thuộc, hình như đã từ nhiều năm trước rồi, loại ánh mắt này đã từng bức lui hắn từng bước một, mang theo tính xâm chiếm và cướp đoạt không chút che giấu. Hắn không hổ là đế vương của thiên hạ này, cái gì hắn cũng có thể muốn, cái gì cũng đều cảm thấy muốn, hơn nữa, cũng không để ý đến đó rốt cuộc có phải là của chính mình hay không.

Không chiếm được, thì phá hủy, nhìn không thuận mắt, cũng không cần tồn tại được rồi.

Đột nhiên, một nụ cười, nhạt, mang theo tuấn nhã siêu phẩm thoát tục, xẹt qua khóe môi hắn.

“Đây xem như thánh chỉ sao? Hoàng huynh.” Hắn mở miệng, thanh âm dễ nghe giống như tiếng đàn gảy, làm cho si mê đến quên hẳn đang hỏi cái gì.

Mặc Húc nhú mảy lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền dần dần giãn ra.

“Đây là lựa chọn...” Hắn tiêu phí một chút kiên nhẫn giải thích, nhưng nhìn ra được, hắn cũng không tình nguyện. Mặc Húc lạnh lùng xoay người, “Thời gian của ngươi không nhiều lắm, Trẫm chính là nói cho ngươi, bên Hồ Duệ kia cũng không có đường thương lượng, ngươi có thể cự tuyệt, chẳng qua đến lúc đó, chúng ta phải thương lượng thế nào, liền biến thành chống đỡ ngoại xâm như thế nào mà thôi... Có lẽ, trước khi ngươi giao chiến, sao không nguyện cân nhắc một chút con đường hòa thân này? Đối với Lạc Anh quốc ta mà nói, như vậy cũng không có gì bất lợi...”

Vào tai mọi người, lời nói dịu dàng khuyên bảo như vậy, đã vượt quá xa chức trách của một đế vương!

Sắc mặt Mặc Uyên chẳng có chút biến động nào, vẫn cười ưu nhã như gió như trước, hắn tiện tay gạt lấy tấu chương màu đỏ trong tay vị lão thần kia, ngữ khí bình thản mà thản nhiên: “Đúng vậy... Đối với hoàng huynh mà nói, làm sao có thể làm chuyện bất lợi đâu? Hoàng huynh chỉ là đem chuyện tốt đều đổ lên đầu thần đệ mà thôi, thần đệ lại có lý do gì có thể cự tuyệt...”

Lời nói nhẹ nhàng, làm mọi người nghe được rất rõ ràng, càng nghe càng si mê.

Hắn ngừng đầu, trong đôi mắt phẳng phất sự thanh u thế nào cũng đều không phải đi được: “Hơn nữa, việc hoà thân của Hồ Duệ tộc lần này không hề đơn giản như vậy, mà là có âm mưu khác, bởi vì gã đến là vương phủ mà không phải hoàng cung, hoàng huynh cũng có thể hiểu rõ tất cả... Chuyện tốt như vậy, đổi lại là ta, ta cũng sẽ không chút do dự đáp ứng a... Ha ha, hoàng huynh, thần đệ nói có đúng không?”

Nhẹ nhàng khéo léo nói mấy câu, nhưng tác dụng lại giống như châm lửa giận, nháy mắt liền chọc giận đến tận Thiên tôn!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Điều kiện

Điều kiện

Đột nhiên bàn tay bị nắm chặt lại, bởi vì dùng sức quá mức mà khớp xương trở nên hơi chút trắng bệch, đôi mắt tràn đầy hàn khí của Mặc Húc nâng lên, khi ánh mắt chạm phải ý cười vân đạm phong khinh bên môi hắn thì sâu sắc cảm nhận được như có một cơn cuồng nộ trong lòng đang cuộn cuộn thổi quét, hắn nheo mắt lại, đem tất cả những tức giận ngút trời đang sôi sục kia áp chế xuống: “Theo ý Tam đệ nói vậy, Hồ Duệ lần này hoà thân, nhưng thật ra có ý đồ khác sao?”

Đôi mắt của Mặc Uyên thản nhiên đảo qua phía chông tấu chương màu hồng kia, bên môi ý cười còn chưa tan, chỉ còn lại vẻ thanh u thanh nhã, làm người khác không đoán được.

“Thần đệ chỉ là nói ra những suy nghĩ trong lòng, sự việc liên quan đến quốc gia xã tắc, ai lại dám tự tiện suy đoán?”

Trong khoảng thời gian ngắn, các vị đại thần ngờ ngác nhìn nhau, cảm giác được sự đấu tranh gần như nặng nề bao trùm trong không khí, nhưng lại rồi rầm đến không ra kết quả cuối cùng.

“Uyên Vương điện hạ...” Một vị đại thần sắc mặt ngưng trọng bước ra, trong lời nói cung kính lại mang theo vài phần van xin, “Điện hạ, nay Lạc Anh quốc ta đang trong cơn nguy nan, phương pháp giải quyết đang bày ra trước mắt, mặc kệ ý đồ là sao, nhưng ít ra cũng đáng giá thử một lần, trước mắt cần ưu tiên cho việc cấp bách, cứu dân chúng Lạc Anh trong nước sôi lửa bỏng, để bách tính không bị chiến sự làm khổ a!!!” Nói tới đây bỗng dừng giọng nói run run, đại thần kia nâng đôi mắt thẩm thiết mà ngưng trọng liếc nhìn hắn, phát quan phục sang quên liền quý xuống, “Điện hạ! Thần thân là

mệnh quan triều đình hơn hai mươi năm, tất cả những biến cố hỗn loạn trong triều này, thần đều biết! Nhưng tất cả những nỗi thống khổ kia hết thảy đều đổ xuống đầu bách tính, họ trở nên cực kỳ bé nhỏ, xin điện hạ vứt bỏ tư lự, suy nghĩ cho tất cả người thiên hạ a!”

Nói một hơi, than thở khóc lóc, làm tất cả quan viên ở đây đều lộ vẻ xúc động!

Một tia hàn khí mãnh liệt hiện lên từ đôi mắt hấn, mang theo những ký ức xót xa, bỗng nhiên đau đớn cùng bi thương đến lạnh thấu xương.

Mặc Uyên im lặng mà đánh giá kẻ thần tử đang quỳ trên mặt đất kia, làm người khác cũng cảm thấy sợ hãi, hàn khí sinh ra trong đáy lòng, khiến cả người hấn đều bất động tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Lại nhớ tới ngày đó sao? Cũng là bách quan đang chờ lệnh, hấn nhìn ra được sự mong mỏi lóe lên trong đáy mắt đại thần này, bọn họ sợ hãi mà xa cầu (*cầu xin quá đáng) thiên hạ vô sự như vậy, rồi lại bị chuyện lạnh bạc cũ uy hiếp, không dám hướng hấn mở miệng thỉnh cầu cái gì ——ngay cả mộ bia mẫu phi của mình cũng bị đào ra khỏi hoàng lăng khi hoàng tử đang ở ngoài, bọn họ còn có thể cầu xin hấn cái gì? !

Chỉ là, dường như sớm đã thành thói quen như vậy.

Lòng người, với hấn mà nói, chung quy là vẫn lạnh thấu xương như thế này, nhiều thêm một lần, thì tính gì đâu?

Đôi mắt thâm sâu nâng lên, Mặc Uyên thân nhiên nhìn nét mặt có chút xanh mét của vị đế vương kia, đôi môi khẽ mở, “Đại nhân đứng lên đi... Bản vương chưa từng nói sẽ từ chối, mọi người không cần lo lắng quá sớm...”

Một câu, dường như an ủi được lòng mọi người, trong mắt vị đại thần kia chợt loé qua nét không thể tin nổi, rốt cục nhờ mọi người diu đỡ mà run rẩy đứng lên.

Mặc Húc nhướng nhướng mày, nhìn nam tử trước mắt này, thu lại vẻ sắc bén của chính mình, buồn bã nói: “Nói như vậy, Tam đệ là đáp ứng rồi?”

Mặc Uyên thân nhiên hạ mi mắt xuống.

“Ý của Hoàng huynh, là muốn ta cưới Hồ Duệ công chúa kia, mà điều kiện của đối phương, là giữa hai nước không còn chiến sự, đúng không?” Hấn thân nhiên mở miệng.

Sắc mặt Mặc Húc càng lúc càng tối sầm, “Có lẽ là nên nói như vậy, sau khi hai nước có quan hệ thông gia, tự nhiên chiến sự sẽ giảm đi, nhưng điều kiện tiên quyết là... cưới hỏi long trọng, hơn nữa, công chúa nước đối phương muốn, là vị trí Vương phi ——”

Một chút ý cười tà mị nổi lên bên khóe miệng, giống như mang theo châm chọc cùng thê lương không gì sánh được, cặp mắt thâm thúy của hấn đảo qua chông tẩu chương tuyệt đẹp trên bàn kia, ngón tay tà mị dùng lực đạo ghê người khẽ vuốt ve lên mặt: “Vương phi...”

Hấn thấp giọng lẩm bẩm, hai chữ xa lạ mà lại khắc cốt ghi tâm như vậy, làm trong lòng hấn dường như bị một lưỡi dao sắc lạnh lẻo thấu xương xẹt qua...

Uyển Vương phi.

Vị trí cùng danh hiệu này, đến tột cùng nên thuộc về nữ tử như thế nào?

Không bao lâu trước kia, hấn hy vọng vị trí kia là của Uyển nhi, từ lúc còn thiếu niên thì hấn đã mộng tưởng cùng người nữ tử mình lưu luyến si mê bên nhau, nhưng mà, đến khi trưởng thành thì sao? Một danh hiệu hư vô mờ mịt như vậy, ai sẽ ở vị trí này đây? Mà nay, vị trí này lại biến thành điều kiện lợi thể để nghị hoà cuộc giao chiến giữa hai nước sao?

Trong lòng hấn không thể kiềm chế mà hiện lên thân ảnh mảnh mai nhỏ bé động lòng người kia, bóng dáng làm hấn đau đến khắc cốt ghi tâm, hấn nên để nàng đi đâu đây...

Nhìn ra do dự của hấn, các vị đại thần có chút chần chừ, lại cùng nhìn nhau một lát, một vị đại thần lớn mật đứng ra, cẩn thận dè dặt hỏi: “Hay là... Hay là trong lòng điện hạ sớm đã chọn người làm Vương phi rồi? Cho nên, mới vì việc này mà do dự không chắc như thế?”

Lời nói cùng ánh mắt sắc bén, bỗng chốc ngưng tụ trên người mỹ nam tử tà mị kia!

Đèn đuốc sáng trưng bên trong ngự thư phòng, bóng dáng ưu thương thanh nhã của hấn khiến lòng người phát lạnh mà lại không thể không ngưỡng mộ, không có người nào dám giống trống khua chiêng mà nhìn trộm nội tâm của hấn, còn vị đại thần đang nói kia, sau khi hỏi ra một câu mới nhận ra đã hỏi sai, khuôn mặt biến đỏ bừng, vội vàng đứng ra biện giải: “Thần... Thần đáng chết! Thần không nên hỏi điện hạ việc riêng, xin điện hạ...”

“Không sao...” Thân nhiên từ chối, mang theo khẩu khí không thể kháng cự, Mặc Uyên mở miệng, cắt đứt sự sợ hãi của hấn.

Đáy lòng, đang lan tràn cay đắng, hấn nâng mắt lên, không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào ánh mắt có chút soi mói của vị đế vương kia.

“Ba ngày sau, ta muốn nhìn thấy Mặc Kỳ đến ở trong phủ ta,” Mặc Uyên mở miệng, giọng nói băng lạnh thấu xương khiến mọi người rùng mình vài cái, khẩu khí của hấn không khoan nhượng, “Về phần hôn sự với Hồ Duệ, ta tự nhiên sẽ an bài tốt...”

Mặc Húc hơi nhíu mày ——

“Người đang ra điều kiện với Trẫm?”

“Đúng vậy,” Hần thân nhiên đáp lại, đôi mắt hơi có ánh sáng chói mắt, khiến lòng người run sợ.

Hần chính là đang ra điều kiện.

Có một số việc hần có thể xem nhẹ không thèm nghĩ tới nữa, nhất là thân ảnh ôn nhu trong đầu khiến hần thực tâm lo lắng kia, hần khắc chế tình triều đang cuộn cuộn sinh sôi trong lòng xuống ——

“Được! Trẫm đáp ứng người!” Đôi mày nhú chặt buông ra, sau một lúc lâu suy nghĩ, Mặc Húc cao giọng đáp lại!

Phút chốc, dường như hết thấy đều kết thúc, sự vui mừng nhanh chóng nhẹ nhàng lan ra khắp bên trong ngự thư phòng. . .

Mặc Uyên bất động thanh sắc mà thu hồi ánh mắt, thân nhiên xoay người đi.

Thân ảnh tuấn mỹ, tao nhã lại mang theo chút ảm đạm như vậy, ép buộc chính mình không thèm nghĩ đến nữ tử nhỏ bé ôn nhu động lòng người kia nữa, hần tự chủ trương cho rằng nàng sẽ không để ý đến một cái danh phận Vương phi kia, vậy mà tại sao... vì sao trong nháy mắt khi hần xoay người, một tia đau lòng khắc cốt lại quấn lấy hần, hần không thể không nhớ tới đôi mắt trong veo kia, suy nghĩ, lại càng thêm đau đến không thể át đi được!!!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Suy đoán của nàng

Suy đoán của nàng

Màn đêm buông xuống.

Bước đi khê khằng, hần men theo con đường nhỏ đi về phía cửa cung.

Mấy cung nô mang theo đèn lồng, thỉnh thoảng cẩn thận nhắc nhở con đường dưới chân, cẩn thận dè dặt nhìn nam tử tà mị tuyệt mỹ giữa trời chiều kia, giống như tất cả ánh sáng của trời đất trong lúc đó đều ngưng tụ trên người hần, khiến thân ảnh cao to của hần càng có vẻ phiêu phiêu như tiên nhân.

Hần đi về từ chỗ thâm cung, khẽ nâng mắt lên, nhìn thấy hai thân ảnh nhỏ nhỏ ở cửa cung.

Trong màn đêm, đèn lồng màu cam treo cao cao, toả ra ánh sáng ảm áp bao phủ một thiếu niên cùng một cô gái có chút buồn ngủ, bọn họ hơi nghiêng người dựa vào xe ngựa, im lặng chờ đợi gì đó, nam tử lạnh lùng ở bên cạnh lập tức nhìn ra đằng xa, hơi chút cúi người, dùng thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng nói:

“Vương gia đến ...”

Giống như làm bừng tỉnh hai tinh linh đang buồn ngủ, bọn họ mở to mắt, ngó nhìn về phía người nam tử đang đi đến.

Bỗng nhiên, trong lòng dâng lên một chút ảm áp nồng đậm.

Con ngựa có chút mệt mỏi lười nhác mà nhẹ nhàng phe phẩy đuôi ngựa, đôi mắt nâng lên lại hạ xuống, đem hình ảnh ảm áp của ba người cùng đứng một chỗ thu vào trong đầu, lại thân nhiên cúi đầu xuống. Mặc Uyên đi qua, ánh mắt đang ngưng tụ lại lò mờ rực sáng, bao phủ lên thân ảnh của nữ tử nhỏ xinh ôn nhu đứng giữa trời chiều kia.

Trong lòng lò mờ dâng lên chút mất mát —— bởi vì không thể theo chân bọn họ đi ra khỏi cung, Mặc Kỳ ngập ngừng mở miệng: “Ca ca, ta...”

Hần bỗng nhiên cúi xuống, nghiêng người xuống tiểu cô nương kia, Lạc Cơ Nhi hơi chút kinh hãi, đôi mắt trong veo nhìn vào ánh mắt thâm sâu như nước hồ của hần, trong nháy mắt không biết phải làm sao.

Chỉ là trong nháy mắt kia, Mặc Uyên dừng lại một chút, trên khuôn mặt tuấn nhã hiện lên một tia ôn nhu, ngay sau đó, thon dài cánh tay của hần nhắc lấy thân thể mỏng manh xinh xắn của tiểu cô nương kia, ôm lấy cả người nàng nhẹ nhàng bay lên không, ôm nàng vào trong lòng giống như nhẹ nhàng nâng một con mèo con vậy, trong mắt ôn nhu không giảm, hần khẽ mở miệng: “Ba ngày sau, thu mọi thứ đến vương phủ...”

Trở mắt thật lâu, Mặc Kỳ nhìn bóng lưng tuấn nhã kia, lúc này mới đột nhiên hiểu được, những lời này, là nói cho hần nghe.

Một cảm giác mừng như điên dâng lên trong lòng, Mặc Kỳ giống như đứa nhỏ muốn xông lên phía trước xác nhận lại, thế nhưng mấy người cung nữ bên

cạnh đã khéo léo vén chiếc màn che xe ngựa lên, nam tử tuổi nhũ kia đã ôm nữ hài nhỏ nhắn giấu kín ở bên trong, trong mắt hắn có chút lo lắng, chỉ có thể vội vàng chạy tới một bên xe ngựa, hưng phấn mà trò chuyện qua bức màn: “Ca ca! Ta... Ta có thể đến ở vương phủ phải không? Hoàng Thượng đồng ý rồi sao! Ta thật có thể ở cùng với ca ca sao?”

Trong xe ngựa, nam tử tuyệt mỹ kia dựa thoải mái lên tấm đệm mềm mại, hàng mi chớp chớp vài cái khiến kẻ khác tim đập nhanh, khoe môi lò mò có ý cười: “Nếu ngươi mà còn không có chút dáng vẻ của một Vương gia, ta có thể đổi ý...” Nói xong, khẽ gọi một tiếng với bên ngoài tấm màn, “Phong Dục, đi thôi...” Hắn ôm chặt nữ tử nhỏ nhắn như con mèo kia trong lòng, không hiểu vì sao, trong ngực lại mơ hồ có chút lo lắng, muốn chạy nhanh khỏi hoàng cung, rồi khỏi nơi khiến hắn có chút hít thở không thông này.

Còn muốn nói gì đó, màn đã bị thả xuống.

Mặc Kỳ có chút mất mát, chỉ thấy Phong Dục đã giục ngựa, hơi cúi đầu hướng về phía hắn: “Bảo trọng, Thất vương gia.”

Trong lòng hắn bỗng nhớ tới cô gái nhỏ nhỏ kia, chỉ là nghĩ ra, có ca ca bên cạnh nàng, lòng bỗng nhiên liền thoải mái một nửa, chỉ là, còn những ba ngày nữa...

Thời gian như vậy không lâu cũng không ngắn, khiến lòng của thiếu niên kia dâng trào hứng khởi đồng thời cũng có chút vô cùng lo lắng, đôi mắt sáng ngời giữa màn đêm nhìn chăm chú vào con ngựa kia, hí lên một tiếng khe khẽ, nó bước từng bước đi ra khỏi cửa cung rộng lớn.

Ánh sáng màu cam rực rỡ, mang theo tình cảm ấm áp, dập dờn giữa màn đêm.

Trong xe ngựa, hoàn toàn ấm áp yên lặng.

Cả người đều rơi vào trong lòng ngực kiên cố và nóng bỏng của hắn, tựa như không thể nhúc nhích.

Lạc Cơ Nhi hơi chút động dậy thân mình, nhưng phát hiện hắn ôm chặt một cách khác thường, hơi thở nóng ấm vờn quanh khuôn mặt nhỏ nhắn đang chôn trong cổ hắn, nàng hơi chớp chớp mắt, hàng mi dài liền lướt qua da thịt của hắn, mềm nhẹ lại hơi rối loạn. Nàng có chút buồn chán, có lẽ là bị tiếng nói của thiếu niên kia huyền ảo cả đêm, bỗng nhiên yên tĩnh lại liền cảm thấy có chút không được tự nhiên, cánh tay trên lưng càng thêm siết chặt, khiến hơi thở của nàng càng thêm sát vào cổ hắn, nàng thậm chí còn có thể nghe được nhịp điệu tiếng tim đập của hắn, một tiếng một tiếng, mạnh mẽ như thể nổi trống.

“... Sao hắn lại đáp ứng yêu cầu của ngươi?” Nàng buột miệng khẽ hỏi.

Nàng không nhìn được tò mò, để vương bá đạo mà cuồng vọng như thế, sao lại có thể dễ dàng đáp ứng yêu cầu của hắn như vậy?

Nàng hỏi, kiên nhẫn đợi hồi lâu, nhưng đợi không được câu trả lời của hắn, thậm chí, ngay cả chút xíu thanh âm đều không có.

Nàng có chút thất vọng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo ôn nhu, nổi lên một chút ửng hồng không cam lòng trước sự yên lặng kia.

Lặng im, khiến người ta ngạt thở.

Nàng đột nhiên nghĩ đến tên lính đi thông báo quân tình khẩn cấp kia —— bên trong bản tấu chương được gút gao che chở kia, thực ra chứa nội dung gì? Nàng nhìn không được, suy đoán, bỗng đầu sáng lên, nàng đột nhiên nhớ tới Mặc Kỳ từng nói hắn sẽ không xuất chiến Hồ Duệ, thế nhưng...

Thế nhưng...

Trong lòng đột nhiên bị siết chặt!

Lạc Cơ Nhi bỗng nhanh chóng nắm chặt lấy áo hắn, trong lòng cuộn cuộn nổi sóng —— nếu là vì Mặc Kỳ thì sao?

Nếu là vì chuyện của Mặc Kỳ, nhất định phải lấy việc này làm trao đổi thì sao? Liệu hắn có đáp ứng hay không?

Đôi mắt trong veo nhìn về phía người nam tử lặng im tà mị kia, sự trầm mặc của hắn luôn có sức sát thương lớn đối với nàng, nàng gian nan mở miệng: “Ngươi sẽ không phải là...”

Cảm giác được thân thể trong lòng hơi chút khựng trướng, Mặc Uyên nhíu mày.

Nàng vẫn là đoán được.

Hắn luôn biết nàng rất thông minh, nhưng chính là sự thông minh này khiến hắn hơi chút kinh hoàng, , hắn lảng lảng ẩn nhẫn, vì không nghĩ muốn cho nàng biết tất cả những chuyện vừa rồi trong ngự thư phòng, thế nhưng...

“Ngươi đáp ứng hắn việc gì?” Nàng bắt đầu không nghe lời, cũng không muốn buông tha, tấm lưng nhỏ nhỏ trở nên cứng ngắc, trong mắt hơi lóe lên chút ánh sáng, “Vì sao ngươi không nói lời nào, hay là... A !!!”

Một tiếng kêu nhỏ, nàng không kịp phản ứng, cả người đã bị nắm chặt lấy, tấm lưng bị kìm lại mạnh mẽ trên tấm thảm mềm mại!!! Bên trong xe ngựa lò mò, nàng hô hấp không xong, cặp mắt trong veo nhìn thấy khuôn mặt hắn đang tới gần, đường nét như một bức tranh tình xảo, mang theo hơi thở nóng rực, ở trong xe ngựa chật chội có mùi vị nguy hiểm mà nồng đậm, tay hắn đặt ở bên eo nàng, đem khuôn mặt ôn nhu nhỏ nhắn của nàng tới gần đến khi

chỉ còn cách một tác——

“Người rất muốn biết sao?” Hấn mở miệng, giọng nói khàn khàn, trong đêm tối làm kẻ khác tim đập dồn dập và loạn nhịp.

Chớp mi, hơi thở yếu ớt, Lạc Cơ Nhi bị buộc đến không có chỗ trốn, nàng không hiểu tại sao mình lại nóng lòng muốn biết đáp án như vậy, chỉ là khoảng cách gần như thế này, nàng bất luận thế nào đều không thể suy nghĩ được...

“Không...” trả lời với hơi thở yếu ớt, tràn ra từ cánh môi đỏ thắm một cách sợ hãi.

Mình như thế này, là làm sao vậy?

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy cảm giác ngột thở lập tức liền quán chặt lấy chính mình, suốt một buổi tối, nàng nghe được rất nhiều chuyện, từ chuyện nữ tử sùng quan hậu xung kia, đến việc hấn 17 tuổi thì liền bước ra chiến trường, nàng, cả trái tim đều bị cảm xúc như vậy bao phủ, lúc nhìn thấy nam tử này thì thậm chí lòng còn có chút đau nhức, thế nhưng...

Thế nhưng, nàng đã quên mất hấn chính là một nam tử ngang ngược và không thể áp bức như thế, tựa như hiện giờ, hấn dùng khoảng cách một tác ngăn ngừa khiến cho nàng không còn có biện pháp suy nghĩ nữa, nàng ngừng thở, đến mức mặt đỏ bừng.

Mặc Uyên lặng lẽ nhìn nàng, tâm trạng hơi cảm thấy đau đớn.

Hấn đột nhiên liền không hiểu vì sao mình lại đáp ứng chuyện hoà thân hoang đường kia, rõ ràng là Hồ Duệ đang quấy rối, hấn đang tự thuyết phục chính mình, chỉ là dùng vị trí Vương phi để tìm ra âm mưu của bọn họ thôi, nhưng khi hấn nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của con người nhỏ nhắn này, một nơi nào đó trong lòng liền dường như được buông lỏng, một giọng nói đang không biết một mối mà nhắc nhở hấn, rốt cục nên đặt nàng ở vị trí nào? Nàng đáng giá với danh phận gì? Chính là, hấn thật sự đã nghĩ muốn chiếm lấy nàng để ở bên cạnh hấn như vậy? Hấn rất muốn chiếm được thứ gì đó ... trái tim của nàng, hấn còn có cơ hội đoạt được sao?

Có bao nhiêu sự việc, thì càng nghĩ càng đau đớn, thậm chí muốn một chút an ủi, không để mình lại nhớ tới ——

“Nhắm mắt lại —— ” Hấn mở miệng, là ngữ khí nhân nhạ mệnh lệnh, mang theo rất ít áp lực.

Đôi mắt trong veo, sống mắt khẽ động, Lạc Cơ Nhi nhìn hấn, ánh mắt nàng có chút run rẩy, nàng có thể cảm nhận được cánh tay đặt ở trên lưng kia, mang theo dục vọng nồng đậm, muốn bóp vụn nàng...

“Nhưng...”

“Không cần thử thách kiên nhẫn của ta —— ” Cố gắng kiềm nén cảm xúc mãnh liệt, trong đôi mắt hấn hiện lên một tia bi thương, đem cả người nàng càng nhanh chóng áp chặt vào mình, quần áo trên vai nàng đã bị xé đến rời ra, da thịt trắng nõn lồ lộ hiện ra, hơi thở nóng hổi chậm rãi nhấp nhô trong khoảng cách nửa tác đó.

Xe ngựa còn đang xóc nảy chòng chành, mà Lạc Cơ Nhi đã bị hù dọa bởi lời nói nửa đe dọa của hấn...

Giống như sợ hãi hấn sẽ làm ra chuyện càng quá đáng hơn ở trong xe ngựa, nàng kiềm chế con tim đập cuồng loạn, nhát gan mà nhắm mắt lại, không nhìn tới hấn.

Đã không có ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chú của nàng, đau đớn trong lòng giống như giảm bớt vài phần, Mặc Uyên khẽ hôn lên hàng mi khẽ run run của nàng, cảm giác nội tâm bị nhồi nhét bởi đau đớn mãnh liệt, rốt cuộc cũng nhìn không được...

Một tiếng kêu đau đớn, hấn cúi đầu, hôn thật sâu lên cánh môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hồ Duệ công chúa

Hồ Duệ công chúa

Nụ hôn bá đạo mà nóng rực, đi thật sâu vào khoang miệng của nàng!

Tiếng rên rỉ cùng thở dốc khó có thể đè nén tràn ra giữa hai người đang liều chết gấn bó dây dưa, Lạc Cơ Nhi kinh sợ mà mở mắt ra, cảm giác cả người

mình bị hấn giữ chặt, đôi tay lửa nóng của hấn mang theo lực đạo ghê người vuốt ve từ lưng hướng tới da thịt đằng trước, cho đến chỗ bờ vai trần trụi của nàng, gắt gao chế trụ thân thể yếu ớt của nàng, không để lại một khe hở!

Cảm giác ngạt thở mạnh mẽ đánh úp lại, ngón tay trắng nõn của nàng gắt gao nắm chặt lấy quần áo trước ngực hấn, bức thiết muốn được hít thở.

Mặc Uyên nhẹ nhàng mở mắt ra, thấy nàng bởi vì hít không đủ không khí mà khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ửng hồng, ngọn lửa dưới bụng bùng lên hung mãnh, khiến cả người hấn cháy rực lại có chút điên cuồng, đầu lưỡi nóng bỏng không để ý đến tiếng rên rỉ của nàng mà tiến đến chỗ sâu nhất trong yết hầu của nàng, bức nàng trở nên run rẩy!

Xe ngựa đang chậm rãi đi về phía trước không vì vậy mà dừng lại, chiếc màn tối màu, vừng vàng che phủ hai người đang liều chết dây dưa với nhau.

“Mặc Uyên...” Một tiếng than nhẹ, nàng rốt cục không được chịu sự thô bạo của hấn, hơi cần môi dưới, run run chịu đựng những vết cắn thật rất đau đớn mà hấn lưu lại trên vai nàng, ngón tay của hấn lúc nhẹ lúc mạnh, rốt cục khiến nàng bắt đầu cảm thấy không chịu nổi, mấy lần khiến cả người phát run.

Xụi lơ trong xe ngựa mềm mại.

Nghe được tiếng rên rỉ của nàng, động tác của hấn chậm rãi ngừng lại.

Qua chút tia sáng yếu ớt xuyên thấu qua xe ngựa, hấn có thể thấy được trên da thịt óanh bạch của nàng có những dấu hôn nhìn mà đau lòng, nhìn vết tím đỏ nhàn nhàn in thật sâu trên xương quai xanh tinh tế của nàng, kéo dài từ đó cho đến chỗ bộ ngực hơi lộ ra, ánh mắt trong veo của nàng mang theo vài tia cầu xin, nhưng lại chỉ có thể càng khiêu khích dục vọng muốn chiếm giữ trong lòng hấn.

Hấn lại chuẩn bị làm đau nàng.

Tận đáy lòng mơ hồ tồn tại cảm giác đau đớn, Mặc Uyên nâng đôi mắt sâu thẳm lên, đem thân thể y phục lộn xộn bé nhỏ kia kéo vào trong lòng, nóng rực hôn lên cánh môi nàng: “Lạc nhi...”

Hấn thấp giọng khẽ gọi, khiến cho thân thể nhỏ nhỏ trong lòng cả người chấn động!

Cả người Lạc Cơ Nhi có chút cứng ngắc, hàng mi ẩm ướt nhẹ nhàng run run.

Nàng không biết có nên để mặc hấn cứ gọi tên nàng hay không như vậy, mặc dù, đó chỉ là kẻ để đối phó tạm thời đối với Mặc Kỳ...

Nhắm mắt lại, nàng muốn để chính mình không quan tâm đến sự ôn nhu khác cốt ghi tâm của hấn, đến chết cũng không phát ra một tiếng nào.

“Lạc nhi...” trong lòng hấn có chút đau đớn, khẽ cần môi dưới của nàng như là trừng phạt, cảm giác được nàng hơi ăn đau mà lui về đằng sau trốn, cánh tay phía sau lại gắt gao giữ chặt phía sau lưng nàng, không muốn nàng có đường lui về sau, ngược lại, chiếc lưỡi luồn vào sâu trong đôi môi ngọt ngào thơm mát của nàng...

“Nói cho ta biết, ngươi sẽ ở lại hay không, nếu như...” Giọng nói khàn khàn gian nan phát ra khỏi lồng ngực, hấn giống như kiềm nén lâu lắm rồi, ở lúc hai người dây dưa gần bó môi răng môi hỏi ra vấn đề như vậy, nhưng rốt cuộc cũng hỏi không xong...

Nói cho ta biết ngươi sẽ ở lại hay không...

Nếu như...

Ta cưới một nữ nhân khác.

Lạc nhi.

Lạc nhi. Lạc nhi. Lạc nhi.

Hấn không hiểu vì sao lại e ngại, đơn giản là vất vả lắm mới mềm hóa được trái tim cứng ngắc của nàng, hấn không cam lòng cứ mất đi như vậy...

Hấn sợ lại một lần nữa nhìn thất ánh mắt lạnh như băng của nàng, ánh mắt thù hận, thậm chí là kháng cự của nàng... Nàng cho tới giờ cũng đều không hiểu, hấn không còn muốn đối đãi nàng tàn nhẫn như vậy nữa, nhưng lại mang đến cho mình càng ngày càng nhiều thương tổn, hấn không muốn nghe thấy nàng nói “Không cần”, hấn tình nguyện dành cả đời còn lại bù đắp từng thương tổn đối với nàng, cũng không muốn...

Nỗi hoang mang sâu sắc cứ như vậy quấn chặt lấy trái tim hấn, đôi mày tuấn nhã của Mặc Uyên hơi nhíu lên, liễu lĩnh tiếp tục nụ hôn sâu này...

Bên ngoài xe, bỗng nhiên có một trận ồn ào cấp bách!

“Dừng xe!”

Một giọng nữ sắc bén lại thanh thúy, vang lên bên ngoài xe ngựa.

Cầm chặt dây cương, nhẹ nhàng trấn an con ngựa dưới thân, Phong Dực ý bảo xe ngựa dừng lại, đôi mắt lạnh lùng nâng lên, nhìn chăm chú về phía

trước như thể đã chờ đợi một đội xe ngựa từ rất lâu rồi.

Nhìn thấy xe ngựa vững vàng dừng lại, trên mặt nữ tử lộ ra một chút đắc ý, trong tay nắm một cái roi, lập tức xoay người xuống dưới, cả người mang theo một loại quý khí không cho phép kháng cự, đi tới hai bước, đôi mày thanh tú nhíu lại, lập tức nhìn thẳng về phía Phong Dực: “Người ngồi trong xe ngựa ... chính là Tam vương gia, Uyên vương điện hạ của Lạc Anh quốc?”

Phong Dực không nói, thần nhiên nhìn nữ tử mặc trang phục dị tộc kia, trong lòng hơi nổi sóng.

Nàng kia trời sinh dường như không giống nữ tử miền nam, ngay cả lông mi cũng cứng cáp và có khỏe mạnh, bờ môi đỏ tươi bóng bẩy tươi nhuận, nhưng không hiểu sao có thêm vài phần sắc sảo, ngạo khí trong ánh mắt thì không cần phải nói. Hắn chỉ thấy khó hiểu một nữ tử dị tộc như vậy, sao lại dám ngênh ngang xuất hiện trên đường phố ở Lạc Anh quốc, một đội người ngựa dị tộc ở đằng sau kia hình như rất cung kính đối với nàng ta, trên đất của quốc gia khác, không hề suy giảm nhuệ khí chút nào.

“Này, ta đang hỏi ngươi! Ngươi hiểu hay không lễ phép vậy!” Thấy hắn hỏi lâu cũng không có trả lời, nữ tử nhướn mày, bắt năn kêu lên.

Trên mặt lạnh băng của Phong Dực rốt cục có chút động tĩnh, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Nếu biết là xe ngựa của Uyên Vương điện hạ, còn ở nơi này ngăn cản, cô nương rất can đảm.”

Một câu nói ôn hoà, nghe không ra là trào phúng hay là khen ngợi, khiến sắc mặt nàng kia biến đổi.

Vòng vẹo chỉ trong nháy mắt, vẻ đắc ý trong đôi mắt nàng lại nổi lên, nắm nghía chiếc roi trong tay, không chút không thẹn thùng của nữ nhi: “Như vậy thì tính cái gì can đảm? Ta ở đây chờ lâu như vậy, là vì muốn sớm nhìn thấy phu quân tương lai của ta, vậy thì sao? Ngươi mau để hắn bước ra đây, ta nhìn được rồi sẽ đi, chậm trễ hành trình của ta, ta muốn gặp chào hỏi!”

Ngữ khí mệnh lệnh chói tai, khiến cho thị vệ xung quanh xe ngựa đều hơi chút nhíu mày.

Nếu không phải trong lời nói của nàng có cuồng vọng như vậy, chỉ sợ nói không đến nửa câu sẽ phải im tiếng. Mà đội ngũ dị quốc phía sau rõ ràng cũng nhìn có vẻ cũng không thể xem thường, bọn họ đều đi lên trước, cúi đầu nói bên tai nàng kia: “Công chúa, giữa ngã tư đường lại tùy tiện ngăn cản, liệu có phải ... khụ, có phải không có chút...”

Phong Dực thần nhiên nhíu mày, nhìn một màn này.

Thần sắc của nữ tử kiêu ngạo bỗng nhiên liến rù xuống, phần nộ xoay người gầm nhẹ: “Làm càn! Dám láo xược chỉ trích bản công chúa, ngươi muốn chết có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đối đầu.

Đối đầu.

Một số tùy tùng vâng vâng dạ lui xuống, chỉ còn lại nữ tử kia, mắt nhìn các thị vệ xung quanh cỗ xe ngựa với đôi chút khiêu khích.

Dừng lại đã lâu, Phong Dực đã mất hết kiên nhẫn.

“Thân phận cô nương, ta tin là mình cũng hoàn toàn không có hứng thú, vẫn thỉnh cô nương nhường đường, chúng ta phải hồi phủ ...” Hơi chút giục ngựa, ánh mắt tuấn đạt lạnh như băng của hắn đảo qua nữ tử ngông cuồng ngạo mạn kia, duy trì sự lễ độ cuối cùng.

“Ngươi ... Ngươi lại có thể dám?!” Một tiếng roi sắc bén vang trên không trung xẹt qua, “Rầm” Một tiếng, khiến mọi người đều trở nên đề phòng.

Nữ tử đã giận đến hai gò má đỏ bừng, ánh mắt sắc như kiếm nhìn chằm chằm Phong Dực: “Ngươi là một tên thị vệ không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ ngươi không biết, Tam Vương gia các ngươi đã tiếp thánh chỉ, sẽ kết hôn với ta, phong ta là Tam Vương phi sao? ! Dám nói năng lỗ mãng với ta như thế, ngươi cần thận ta bảo hắn cắt chức của ngươi, nhìn ngươi còn kiêu ngạo thế nào!”

Lời nói sắc bén, khiến Phong Dực lại nhíu mày lần nữa, nữ tử trước mắt tuy có hơi lỗ mãng, nhưng này chữ kết hôn trên miệng vẫn khiến cho mọi người nghe xong sùng sốt, nhất là lúc nghe đến hai chữ “Thánh chỉ” ——

“Cô nương nói chuyện, xin chú ý đúng mực, ” Phong Dực mở miệng, ngón tay âm thầm nắm chặt dây cương, “Hôn nhân đại sự không phải là trò đùa,

không phải cô nương thuận miệng nói một chút mà được...”

“A... Trò đùa?” Trong ánh mắt nữ tử nhộn nhạo châm chọc, “Có phải trò đùa hay không, chờ thánh chỉ ban xuống người hãy theo ta mà lý luận đi! Còn bây giờ, người phải trả giá cho sự nỗ lực ngăn cản của mình——” Nữ tử tay nắm chặt roi, trong mắt hiện lên một tia tàn ác âm hiểm, “Người chọc ta thấy bức!”

Chiếc roi sắc bén, ngay khi nàng ta đang nói liền nhanh chóng vút đến! Đôi mắt lạnh lẽo của Phong Dực chớp một cái——

“Rầm! !”

Một thanh kiếm màu u lam gắt gao cuốn chặt lấy thân roi mềm mại nhưng mang theo mười phần lực đạo kia, Phong Dực cầm chặt chuôi kiếm, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào nữ tử kiều mỹ mà lại mang theo vài phần khí phách kia, trong gió đêm, cặp mắt trong trẻo của nàng lấp lánh tỏa sáng, trong mắt đặc biệt có vẻ bá đạo cùng trời đất.

“Cô nương, cứng rắn muốn động thủ thật chăng?” Phong Dực thân nhiên mở miệng, trong giọng nói thừa thừa mang theo vài phần rét lạnh thấu xương.

Hắn lơ lơ có thể đoán ra thân phận của nàng, có điều, thân phận cao quý kia không liên quan tới hắn, nhiệm vụ của hắn, chính là bảo vệ tốt nam tử bên trong xe ngựa kia, không muốn hắn bị quấy nhiễu cho dù là nửa điểm.

Nữ tử nhú mày, mới phát hiện mặt mày tên thị vệ lạnh lùng này tương đối tuần lễ, nhìn có chút thất thần, chỉ là trong nháy mắt, nàng ta liền phục hồi tinh thần lại, trong mắt hiện lên một tia ngang ngược: “Đúng! Ta hôm nay, không thể không nhìn thấy mặt hắn!” Nói xong, cố sức rút chiếc roi đang cuốn kia về, đánh thẳng về phía màn xe khép kín kia!

Trong khoảng thời gian ngắn, thị vệ ngoài xe ngựa đều nhú mày, rút ra bội kiếm bên hông, tạo thành một loại tường đồng vách sắt vây quanh bảo hộ ở xung quanh xe ngựa!!

Trong xe ngựa nam tử lẳng lặng ngồi im, trong cặp mắt tuần lễ tà mị hiện lên một tia khác thường lạnh như băng.

Còn Lạc Cơ Nhi bị hắn gắt gao ôm vào trong lòng, lúc này cả người có chút cứng ngắc. Quần áo của nàng vẫn có chút hỗn độn như trước, thân mình nhỏ bé mềm mại thom ngát chôn thật sâu vào trong lồng ngực ấm áp của nam tử. Hắn chỉ dùng một cánh tay đã vây quanh giữ chặt nàng, cổ áo nửa mở còn sót lại hơi thở nóng rực của hắn, nơi đó rõ ràng hiện lên những dấu hôn bất mất, giống như in dấu thật sâu đến tận xương tủy, xuyên thấu qua da thịt trắng nõn non mềm của nàng... Nàng cứ bị hơi thở của hắn vây quanh như vậy, nếu không phải bởi âm thanh chói tai của nữ tử ngoài tầm mắt kia, nàng đã muốn chìm đắm trong nụ hôn nóng cháy triền miên của hắn——

Ngoài xe tiếng đánh nhau càng lớn hơn, nữ tử dĩ nhiên đã bị roi vào thế hạ phong. (*thế yếu)

Nàng bắt đầu có chút buồn bức, tùy tùng phía sau muốn lên phía trước giúp nàng lại bị nàng lớn tiếng quát bảo dừng lại, tính tình quật cường như vậy khiến người ta đến chịu. Nàng nhìn thị vệ chặn đường trước mắt, giận đến nổi trận lôi đình, biểu tình băng lạnh tuần lễ của hắn dường như cho tới giờ đều không thay đổi, dùng thanh kiếm sắc bén thế nào, mà có thể bắt roi của nàng phải quay về, còn như thể lúc nào cũng lưu tình không đành lòng đã thương đến nàng, việc này lại khiến nàng càng không thể chịu đựng được!

“Rầm!” Một tiếng, roi rơi xuống, nữ tử hơi cả kinh, đã thấy một thoáng thân ảnh màu xanh từ đỉnh đầu gào lên tới, chỉ trong nháy mắt, một thanh kiếm màu u lam rút ra từ trong vỏ kiếm, ầm ầm ánh hàn quang, đưa thẳng vào cổ nàng!

Hàn khí lạnh thấu xương, khiến nữ tử kia bị kinh hãi, sắc mặt trắng nhợt, hít vào một hơi!

“Còn muốn đánh sao?” Giọng nói lạnh lẽo như băng, Phong Dực mở miệng, chăm chú nhìn sắc mặt nghiêm nhiên tái nhợt của nữ tử kia.

Nữ tử chỉ là sững sờ một lát, tiếp theo đó, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Phong Dực, lớn tiếng mở miệng: “Thị vệ chết tiệt... Người dám làm ta bị thương nửa phần thử xem. Nếu không phải ta đưa ra ý kiến hòa thân, hiện giờ binh lính Hồ Duệ đã sớm tiến đánh vào, còn đến phiên người ở chỗ này khoa tay múa chân với bản công chúa sao?!” Khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt nàng có một tia tàn ác âm hiểm, “Ta cho người biết, nếu người đã thương ta dù là một sợi tóc, ca ca ta nhất định sẽ mang binh đánh vào trong hoàng thành này, nơi này máu không chảy thành sông, thì không bỏ qua!”

Ngữ khí quá mức ác độc, khiến mọi người nghe xong càng cảm thấy chói tai hơn, trong mắt đều lộ ra sát khí.

Mặc kệ là ai, nói như vậy với Phong Dực đã khiến đám thị vệ có chút tức giận, nay còn dám nguyên rủa toàn bộ hoàng thành, nữ tử như vậy, ai cũng hận không thể lập tức kẻ kiếm lên cổ của nàng ta, cũng lười nghe lại giọng nói chanh chua kia!

“Được rồi...”

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp từ phía sau bên trong màn che cất lên, mang theo hơi chút uể oải cùng tà mị, ngăn cản mọi người giương cung bạt kiếm.

Phong Dực hơi giật mình, thanh kiếm trong tay nhanh chóng đã không còn nắm chặt như trước nữa, thấp giọng nói nhỏ: “...”

Nữ tử hơi chút kinh ngạc, giọng nói như vậy giống như sương khói lượn lờ, nghe vào tai như thể mang theo men say ảm lòng, khiến cơn tức giận của nàng tiêu tan hơn phân nửa, cặp mắt sáng lên nhìn chăm chăm màn che kia, không di chuyển tầm mắt. Nàng muốn biết, nam tử kia đến tột cùng là một người như thế nào, chỉ dùng hai chữ mà khiến cho kẻ thị vệ lạnh như băng này bỗng chốc liền giảm đi sát khí sắc nhọn, khiến nhiều người đều sợ hãi

nhưng kính trọng như vậy.

“Không cần lại so đo, hồi phủ...” Mặc Uyên lạnh nhạt mở miệng, ôm chặt thân hình bé nhỏ trong lòng, cúi đầu ngửi thật sâu hương thơm nàng tỏa ra, lòng tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Hắn biết thân phận người nữ nhân kia, muội muội ruột của thủ lĩnh Hồ Duệ – Uất Trì Diệp Hoành, Uất Trì Tuyết.

Đáp ứng việc hôn nhân quá mức vội vàng như vậy, hắn tạm thời không biết tại sao còn chưa muốn đối mặt với bất cứ nữ nhân nào, đối với người ngang ngạnh như vậy xông vào cuộc sống hắn, hắn cho tới giờ đều không hoan nghênh lắm.

“Dạ.” Thản nhiên đáp lại, ánh mắt băng lạnh của Phong Dực dời đi khỏi nàng ta, đột nhiên thu hồi chuỗi kiếm màu u lam.

Trên cổ đã không có vật đề lên, thiếu một phần hàn khí, nàng ta chậm rãi thở ra một hơi, trong mắt thêm vài phần giao hoạt, vụng trộm nhìn chăm chăm màn xe đóng chặt kia...

Một đoàn người, phút chốc liền sửa sang lại mọi thứ cho tốt, chờ xuất phát, Uất Trì Tuyết thu hồi sự giao hoạt trong mắt, bên môi lộ ra một chút ý cười khó hiểu, tại khắc tất cả mọi người đều đã buông bỏ đề phòng này, nắm chặt roi trong tay, tiếp đó, roi của nàng đã quất lên, thẳng tắp hướng vào màn xe đóng chặt ——

Trong xe ngựa Mặc Uyên hơi nhượng mảy, cảm nhận được làn gió sắc bén bất thành linh kia ——

Trên mặt Uất Trì Tuyết đã lộ ra nụ cười quá mức khoa trương... Hừ, không muốn nàng thấy thật không? Nàng chính là một mực muốn nhìn xem!

Nghe được tiếng roi phá không vang lên, trong lòng Phong Dực căng thẳng, đột nhiên giục ngựa trở lại, nhưng đã không kịp, chiếc roi kia đã nhanh chóng chui vào màn, nhưng chính là trong nháy mắt, thế như chẻ tre đã đột nhiên bị chặn lại, dường như có người lấy tay quần lấy thân roi kia, khiến chiếc roi rớt cuộc không thể động đậy, nụ cười của Uất Trì Tuyết đông cứng lại trên mặt, sừng sốt một lát, muốn kéo roi lại, nhưng roi không chút suy chuyển!!

Nàng có chút sốt ruột, nhìn màn xe kia vẫn đóng kín như trước, lại cựa mạnh kéo chiếc roi vài cái!

—— Vẫn là bất động!

Nàng bắt đầu có chút hoảng hốt, không biết tình hình bên trong thế nào, nóng vội, bàn tay mềm mại cầm chiếc dây roi, trở mình bay lên không!!

Trong xe ngựa, Mặc Uyên dùng một tay quần lấy chiếc roi mềm mại kia, trong mắt hoàn toàn lạnh nhạt, cúi đầu, ôm chặt thân hình trong lòng, thản nhiên mở miệng: “Ôm chặt ta...”

Lạc Cơ Nhi còn có chút ngây người, cả người bị giam cầm trong lòng hắn, vừa mới nhìn thẳng vào ánh mắt ôn nhu như nước của hắn, thân mình liền đột nhiên nhẹ bẫng, cảm giác ánh sáng u ám bỗng nhiên sáng lên, màn bị nhấc lên, hắn ôm nàng bay ra khỏi xe ngựa, vững vàng hạ xuống đất từ trên không trung!!!

“A...” Uất Trì Tuyết bị lực đạo hùng mãnh kia làm lão đảo một cái, suýt nữa đứng không vững, lúc đứng thẳng dậy, phát hiện đối diện có hai người đang ôm nhau, còn roi của nàng, đang bị nam tử kia nắm chặt trong tay!!!

Rốt cục khiến hắn bước ra, trong mắt Uất Trì Tuyết tỏ vẻ đắc ý, vừa muốn mở miệng, nhưng mắt vừa chạm đến cặp mắt thâm sâu như hồ nước của nam tử kia, hồ hấp không khỏi bị kiềm hãm ——

Dưới màn đêm, ngón tay thon dài của nam tử kia quần lấy thân roi mềm mại tinh xảo kia, y bảo thuần đen đẹp để quý giá, thêu hoa văn hình rồng bằng tơ vàng, cả người hắn giống như đều phủ kín một vàng sáng nhàn nhạt, tà mị tuấn nhã nói không nên lời. Mặc Uyên thản nhiên nâng mắt lên, trong cặp mắt sâu như hồ nước mơ hồ tỏa ra hàn khí, chăm chú nhìn nữ nhân kiêu ngạo tới cực điểm kia, hơi lạnh thấu xương trong đôi mắt kia khiến lưng mọi người đều phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ra oai phủ đầu

Ra oai phủ đầu

Uất Trì Tuyết triện đến không đọc ra được hân hoi có chút tức giận, chỉ cứ nhìn bộ dáng tuấn lãng tuyết mỹ của hân, mặt bắt đầu ửng đỏ, tay nắm roi cũng bắt đầu khẽ run.

“Náo loạn đủ chưa?” Giọng nói thuần hậu trầm thấp vẫn như trước, nhưng bởi vì hơi chút tức giận mà nhuốm vài phần hàn khí khiếp người.

Mặc Uyên chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, liền mất đi toàn bộ hứng thú, công chúa được dạy dỗ nuông chiều như vậy, hân thấy nhiều lắm rồi, cũng lười ứng phó.

“Người biết ta nhưng không được thấy ta, ta đương nhiên chỉ có thể dùng phương thức này.” Uất Trì Tuyết nhướng mày nhìn nam tử tuấn mỹ khiến người ta thần hồn điên đảo trước mắt, chậm rãi đi lên trước vài bước, thu roi lại, tự nhiên hào phóng giới thiệu nói, “Ta gọi là Uất Trì Tuyết, là công chúa duy nhất của Hồ Duệ, cũng là... Vương phi tương lai của người.”

Giọng nói của nàng tỏa ra giống như ánh mặt trời, nhảy nhót mang theo cao ngạo.

Hơn nữa câu cuối cùng, cố ý nhấn mạnh thân phận của nàng, cũng là nói cho nam nhân ở trước mắt, sự tồn tại của nàng. Nàng từ trước đến nay, luôn luôn tự tin đối với dung mạo chính mình, không tính là sắc đẹp khuynh thành, nhưng người thường nhìn thấy cũng cảm thấy đẹp không nói nên lời, mà đương nhiên, nữ nhân trừ bỏ đắc ý, còn phải có vị mới được, bằng không, dựa vào cái gì mà muốn chinh phục nam nhân cực phẩm trước mắt này?

Mặc Uyên hơi nhíu mày bởi câu nàng bổ sung thêm phía sau kia.

Từ lúc mới bắt đầu, Lạc Cơ Nhi vẫn trầm mặc, giờ phút này cả người đã chấn động, cặp mắt trong veo nổi sóng, mang theo một chút không thể tin được. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được cánh tay hân càng thêm siết chặt vài phần hơn, mang theo bá đạo không thể kháng cự, dường như muốn đem nàng cả người đều tiến nhập vào thân thể hân, nhưng là trong đầu của nàng đột nhiên trống rỗng ——

Nàng bỗng nhiên liền hiểu ra, vừa rồi hân xâm chiếm có chút vội vàng mà vô cùng lo lắng, bá đạo lại quán quýt si mê hôn như vậy, như là nhất thiết phải hút lấy toàn bộ linh hồn của nàng, thì ra, hân chính là đang sợ hãi mất đi sao...

Nàng đoán nhiều lý do vì sao Mặc Kỳ có thể rời xa hoàng cung như vậy, hân rốt cuộc sẽ dùng điều kiện gì để trao đổi với đế vương kia, nhưng là, nàng thật sự không ngờ...

Không ngờ lại là như vậy sao?

A... Hòa thân...

Giữa các nước, nhiều đám hỏi qua quýt giản dị, vì bình ổn chiến loạn, vì hữu nghị lâu dài, vì chung sống hoà bình... vì rất nhiều mục đích, nam nhân sẽ ba vợ bốn nàng hầu, cho nên những đám hỏi như vậy ở khắp nơi liền trở nên càng thêm rẻ mạt...

Trong lòng đột nhiên nổi lên một trận đau đớn, nàng cảm thấy hơi mệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ôn nhu bỗng chốc tái nhợt. Mắt nhắm vào lại mở ra, bỗng nhiên liền cảm thấy chính mình đã mất đi lý do ở lại trong lòng hân, nàng như thế nào có thể quên thân phận của hân? Hân là trụ cột của cả quốc gia, hân là nam tử khiến nhiều nữ tử đều cuồng dại nhớ mong, mà nàng như thế nào lại có thể thiên chân như vậy, nghĩ rằng hân có thể chỉ là một người bình thường? Giống như lần nọ ngã xuống sơn cốc, nàng phóng không ra cừu hận đi giết hân, chỉ có thể theo đuổi sự ham mê của chính mình, âm áp cùng an ủi của hân, hân như vậy, bỗng chốc khiến hoàng thành kia liền trở nên xa xôi, xa đến khiến nàng đau lòng... thất hồn triền miên kia trong nháy mắt khiến nàng quên mất bao nhiêu chuyện? Quốc hận gia cừu, thật sự có thể liền như vậy quên sao? Nàng bỗng nhiên cảm thấy nam tử bên cạnh này lại xa lạ quá, những đụng chạm và chiếm giữ của hân, đều bắt đầu khiến nàng cảm thấy đó là một loại tội ác...

Nếu người thích cường điệu thân phận này, ta không ngại sau hôn lễ người có thể rêu reo khắp nơi trong cả hoàng thành, tùy người vui vẻ —— ” Ánh mắt Mặc Uyên không mang theo chút ảm áp nào nhìn Uất Trì Tuyết, ngữ điệu trong miệng lười biếng lạnh nhạt không che giấu được sự không kiên nhẫn, “Còn bây giờ, xin buông tha —— ”

Mặt Uất Trì Tuyết ửng đỏ, khi nghe thấy câu đấy, bỗng chốc sắc mặt đột biến!!

“Người nói cái gì?!” Bỗng nhiên giọng nói bạo ngược vọng lại, nàng chỉ cảm thấy bên trong ngực có một quả cầu lửa thiêu đốt, trong cặp mắt thật to có lửa giận muốn giết người, “Chết tiệt... Mặc Uyên!! Người coi bản công chúa không bằng dân phụ không quen biết sao?! Ta muốn hòa thân, nhưng còn chưa tới cái loại gào khóc muốn gả cho người! Người rốt cuộc đắc ý cái gì? Người... Người...”

Nói nhiều như vậy vẫn là không chỗ có thể phát tiết, Uất Trì Tuyết muốn phát điên, cặp mắt bốc hỏa đảo qua thân hình xinh đẹp trong lòng hân một chút, lửa giận trong lòng tràn ngập, lại tiến lên vài bước: “Được... Xem ra ta thật sự là tới không đúng lúc, người ta nói cho ta biết Uyên Vương điện tính tình phong lưu ta còn chưa tin, thật không ngờ, ngay cả xuất môn cũng mang theo một tiểu tiện nhân! Người...”

Nàng còn không kịp thấy rõ bộ dạng người trong lòng hân, cảm xúc cũng đã không khống chế được, nàng nhớ rõ dáng vẻ che chở vừa rồi của hân với nữ tử này, đau lòng cùng không cho phép xâm phạm, khiến trong lòng nàng bị đốt kỹ thiêu đốt, hung hăng để roi ở một bên, đưa tay định kéo thân hình trong lòng hân ra, còn cách xa chưa chạm được vào bả vai của nàng, cổ tay vươn ra liền đột nhiên bị người ta nắm lấy, lực đạo hung mãnh bức nàng kêu đau: “A! —— ”

Nữ tử trước mắt quá mức huênh hoang trong mắt, Mặc Uyên hiện lên một tia lạnh lẽo, hân đã thực hết sức nhẫn nại, thế nhưng nàng ta lại muốn đánh người trong lòng hân, lực đạo trong tay hân bất ngờ biến đổi tăng thêm, không chịu khống chế, lực đạo tận sức hung ác như vậy, bất cứ nữ nhân nào cũng đều không thể chịu được! Hân không chút hối hận, chỉ gắt gao bảo vệ thân hình trong lòng, ngữ khí lạnh như hầm băng!

“Uyên Vương phi, đối với việc hôn nhân này, bản vương còn có quyền đối ý...” Hần hiển nhiên đã hoàn toàn tức giận, đôi mắt như hồ sâu đã đông lại thành băng.

Uất Trì Tuyết đã đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đáng vẻ kiêu căng đã tan biến hơn phân nửa.

Nàng rốt cục biết được phải đối mặt một nam tử đến tột cùng là như thế nào, hẳn tựa như một pho tượng thần tuyết mỹ giống như không thể xâm phạm trái tim của hắn, tuyết đối không thể đoạt được, chỉ có thể dùng nhu tình mà cảm hóa, chứ không phải lỗ mãng giống nàng như vậy.

“Đau... Ta biết rồi, người buông tay trước đã...” Nàng cầu xin tha thứ, dùng giọng nói đau khổ hết sức động lòng người.

Cổ tay rốt cục được buông ra, Uất Trì Tuyết cũng không dám liếc hắn một cái nữa, chỉ xoa cổ tay, vùng trộm nâng mắt lên nhìn bộ dạng người trong lòng hắn...

Đầu tiên chạm vào mắt là một đôi mắt trong veo như ánh trăng, mang theo hơi chút mệt mỏi cùng đau thương, cuộn mình trong lòng nam tử kia, nàng một câu cũng không nói, cả người tỏa ra một loại lạnh lùng nhưng non nớt trong trẻo, khiến người nhìn thấy mà tim đập thình thịch, lập tức giống như đã bị đánh trúng góc mềm yếu nhất trong lòng, nữ tử như vậy, quả thực tựa như độc dược ngọt lành, dẫn dụ người ta phạm tội...

Uất Trì Tuyết tim đập dồn dập, suy sụp trong vài giây, nhưng...

Đôi mày anh khí của nàng chau lại, bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng nhỏ nhắn xinh xắn tuyết mỹ như vậy hình như từng gặp qua ở đâu đó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Công chúa cùng công chúa thật khác biệt

Cứ như vậy sóng gió qua đi, Mặc Uyên thu hồi ánh mắt lạnh lùng, ôm chặt thân hình nhỏ nhắn đang yên lặng không nói gì ở trong lòng, xoa người đi về phía sau. Đằng sau, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu nhỏ, là thanh âm có chút chần chừ của Uất Trì Tuyết: “Chờ một chút...”

Cả người tỏa ra một loại quý khí tự nhiên, Uất Trì Tuyết một lần nữa đến trước mặt bọn họ, cặp thanh lệ lộ ra một loại kiên định, nhìn nữ tử lãnh đạm làm người ta đau lòng kia: “Ta biết người!”

Một tiếng kêu nhỏ, khiến Lạc Cơ Nhi khẽ run lên, đôi mắt trong veo nâng lên, nhìn về phía Uất Trì Tuyết.

“Người là công chúa Lạc Cơ của Đàng An! ... Đúng không?” Nhìn nàng một lúc lâu, Uất Trì Tuyết nheo mắt, ánh mắt bỗng chốc lóe lên nhận ra, “A... Ta còn đang suy nghĩ, người đẹp như vậy, ta chắc chắn đã từng gặp qua ở đâu đó...”

Lạc Cơ Nhi cup mi xuống, không nhìn tới nàng ta.

Đó là tiệc sinh nhật nàng mười tuổi, toàn bộ Đàng An xôn xao giống như là ngày hội hoan hỷ nhất, nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người được trang phục trang điểm lộng lẫy, ở trong lòng Đàng An vương, bộ dáng đẹp như khắc trên băng ngọc dĩ nhiên đã lộ ra nàng lớn lên sẽ có vẻ đẹp khuynh thành như thế nào, các nước láng giềng đều được mời tới đây làm khách quý, mà lúc đó Uất Trì Tuyết thay mặt toàn bộ bộ lạc Hồ Duệ đi tham gia yến hội này, nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử xinh đẹp kia đã hồn xiêu phách lạc...

“Thế nhưng...” Nghĩ đến đây, Uất Trì Tuyết bỗng nhiên trong lòng chấn động, cặp mắt sắc sảo chăm chú nhìn nàng, “Đàng An không phải nửa năm trước đã bị Lạc Anh Quốc diệt sao? Vì cái gì, người... người cư nhiên không có chết?! Mà lại...” Giọng nói của nàng lộ ra có chút cấp bách khó tin, ngẩng đầu nhìn nam tử tuấn mỹ kia, lại nhìn Lạc Cơ Nhi, trong lòng nổi lên một nỗi nghi kỵ nồng đậm, cặp mắt sáng ngời nheo lại, tràn đầy châm chọc cùng cảm thán không thể tin nổi...

“A... Thì ra là như vậy, ta biết vì sao người không chết, thì ra...” Uất Trì Tuyết trong lòng cuộn cuộn cảm xúc, nhưng thủy chung vẫn không tìm ra từ thích hợp để biểu đạt, chỉ là đều là công chúa giống nhau, trong lòng nàng ta bỗng nhiên liên tưởng đến oán giận, “Ha ha, Lạc Cơ Nhi, ta còn coi người là trân bảo gì của Đàng An, thật không ngờ, thì ra người cũng là một tiện nhân bán nước cầu vinh!! Để bảo toàn tính mạng của mình, ngay cả quốc hận gia cừu đều có thể để qua một bên, dùng sắc đẹp đến câu dẫn kẻ thù của mình... lòng người có cảm thấy thẹn không?! Bị chó ăn sao?! Cha mẹ của người trên trời có linh thiêng, nhìn đến cái dạng này của người nhất định sẽ bị tức chết lại một lần nữa! Một ta còn tiếc hận cho Đàng An lâu như vậy, người không ngờ lại...”

“Người nói đủ chưa?!” thanh âm lạnh như băng đến cực điểm, từ trong miệng nữ tử non nớt kia tràn ra.

Chua xót mãnh liệt nảy sinh trong lòng, khiến cả người Lạc Cơ Nhi gần như đều đang run rẩy, lời nói của nữ nhân kia giống như đao nhọn đâm vào trong lòng của nàng, thì ra ký ức bị che giấu lại lần nữa hiện lên, máu tươi bắn tung toé trên đại điện Đàng An, gần trăm người nữ nô khàn giọng kêu rên, đau đớn đến tận xương tủy từng làm cả người nàng run rẩy, cùng với nhục nhã vô cùng vô tận trên đại điện hoàng cung kia...

“Đúng vậy, tâm cảm thấy thẹn...” Ngón tay cái khám thật sâu vào lòng bàn tay, dùng đầu ngón sắc nhọn bức bách chính mình không thể roi lệ, Lạc Cơ Nhi lạnh lùng giãy ra khỏi trong lòng Mặc Uyên, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Uất Trì Tuyết, “Nếu ta không có nhớ lầm, sáu năm trước Lạc Anh Quốc cùng Hồ Duệ giao chiến, chết gần vạn người, Hồ Duệ đại bại, thi thể chôn đầy trên chiến trường suốt mười dặm... Uất Trì công chúa, Đàng An tiêu vong, ta bất lực, ta bị bắt đã trải qua những gì ngươi cũng hoàn toàn không biết gì cả, ngươi lại dựa vào cái gì mà ở chỗ này khoa tay múa chân?! Ít nhất ta không có giống như ngươi không phải sao? Ngươi không phải cũng có thể không để ý đến tướng sĩ trên chiến trường da ngựa bọc thây, có thể to gan trắng trợn như vậy, cao ngạo cho rằng phải gả cho nam nhân này! Gả cho tử địch của toàn bộ binh lính Hồ Duệ các ngươi?! Vậy hiện giờ, có phải không nên đến lượt ta tới hỏi? Tâm của ngươi có cảm thấy thẹn không? Lại tha đi đâu rồi?”

Trong đêm đen một phen lớn tiếng như vậy, khiến mặt Uất Trì Tuyết bỗng chốc đỏ lên

Một cơn lửa giận mãnh liệt hướng thẳng ốt, Uất Trì Tuyết nhìn nữ tử nhỏ nhò kia, cả người run rẩy đến gần như phát điên...

“Ngươi... Lạc Cơ Nhi!” Một tiếng hét chói tai, trong mắt nàng tơ máu rất rõ ràng, “Ngươi biết cái gì? Ngươi cũng không hiểu gì cả!! Ta mới không phải vì chính mình, ta không phải vì chính mình a! Cái gì hòa thân, cái gì ngưng chiến, hết thảy đều là mệnh lệnh ca ca, ta cũng chỉ có phục tùng! Ta có thể làm sao bây giờ...”

La hét gần như bệnh tâm thần, khiến Mặc Uyên khẽ nhíu mày, mà tùy tùng phía sau nàng ta lại bị khẩu khí không thể ngăn được của nàng ta như vậy sợ tới mức mặt như màu đất, vội vàng xông lên trước, thấp giọng nói: “Công chúa! ——”

Uất Trì Tuyết giận đến phát điên, lại khàn giọng nghiêm khắc quát lớn đối với tùy tùng, bỗng nhiên trong nháy mắt liền thanh tĩnh ——

“Công chúa, thỉnh không nên nổi giận...” Sắc mặt tùy tùng tái nhợt, trong mắt hiện lên một tia hàn quang âm lạnh không dễ phát giác.

Uất Trì Tuyết lúc này mới tỉnh táo lại, có chút kinh hãi rồi làm dịu đi cơn thờ dốc trong ngực, chỉ thiếu chút nữa... chỉ thiếu chút nữa nàng sẽ nói lộ ra...

Ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mắt, bên môi Uất Trì Tuyết hiện lên một chút ý cười châm chọc mà lại âm lạnh, nàng thật không ngờ tiểu cô nương này sẽ nói như vậy, xem ra, là chính nàng khinh địch...

“Tám lạng nửa cân, ai cũng không nói lại ai,” Hung hăng đè nén tức giận ở trong lòng, Uất Trì Tuyết nhướn mày, ánh mắt quuyền rũ xẹt qua nam tử giống như thần kia, lại lần nữa trở về trên người Lạc Cơ Nhi, “Ngươi yên tâm, ta không vội... Đợi tới lúc ta tiến vương phủ làm Vương phi, chúng ta còn có rất nhiều thời gian phải ở chung, có điều, không biết danh phận ngươi ở vương phủ là cái gì...” Nheo mắt lại, nàng lo lắng đoán, “Thị thiếp? Sườn phi? Hay là...”

“Nô lệ.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đánh gãy giọng nói tràn đầy ngạo khí kia, Lạc Cơ Nhi nâng cặp mắt trong veo lên, “Làm ngươi thất vọng rồi, Uất Trì công chúa, ta chỉ là một nô lệ mà thôi.”

Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, Uất Trì Tuyết giống như cả người bị bọ cạp cắn một cái, cắn môi dưới nhìn nữ tử trước mắt.

Nàng còn nhỏ như vậy, nhu nhược giống như vẫn là một đứa nhỏ, chỉ là vẻ mỹ hoặc trời sinh tỏa ra từ xương cốt khiến người ta ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên bất ổn, từ sinh vật non nớt xinh đẹp, đã khiến nàng đã trở thành một sinh vật kiêu diễm ôn nhu.

Đầu tiên chạm vào mắt là một đôi mắt trong veo như ánh trăng, mang theo hơi chút mệt mỏi cùng đau thương, cuộn mình trong lòng nam tử kia, nàng một câu cũng không nói, cả người tỏa ra một loại lạnh lùng nhưng non nớt trong trẻo, khiến người nhìn thấy mà tim đập thình thịch, lập tức giống như đã bị đánh trúng góc mềm yếu nhất trong lòng, nữ tử như vậy, quả thực tựa như độc dược ngọt lành, dẫn dụ người ta phạm tội...

Uất Trì Tuyết tim đập dồn dập, suy sụp trong vài giây, nhưng...

Đôi mày anh khí của nàng chau lại, bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng nhỏ nhắn xinh xắn tuyệt mỹ như vậy hình như từng gặp qua ở đâu đó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Cho ngươi một cơ hội nữa giết ta

Bất ngờ nghe được tiếng kêu nhỏ, cặp mắt Mặc Uyên nheo lại có chút nguy hiểm, đem thân mình nhỏ bé không an phận của nàng ôm chặt lại, trầm giọng nói: “Ngươi gọi ta là gì?”

Hắn cho phép nàng gọi thẳng tên của hắn, trong thiên hạ, có mấy người có thể có quyền lợi như vậy, vậy mà nàng lại...

Tim đập dồn dập, Lạc Cơ Nhi rút cuộc không chịu đựng nổi sự thân mật như vậy, ra sức từ trong lòng hấn giãy ra, xoay người, trước khi hấn bùng tình quỳ xuống thật thấp trước mặt hấn, hai đầu gối non mềm phát ra một tiếng phịch trên mặt đất!

“Vương gia...” Bàn tay nhỏ bé đặt lên mặt đất lạnh lẽo, Lạc Cơ Nhi chịu đựng hơi chút đau đớn trong lòng, cố gắng để ngữ khí trở nên lạnh như băng, “Vương gia, xin buông tha ta.”

Dưới ánh trăng lơ mơ, một thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt non nớt phủ phục dưới chân hấn, mang theo sự kiên quyết lạnh như băng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên định.

Trong lòng Mặc Uyên một trận đau đớn, cặp mắt âm lệ nhìn chằm chằm nữ tử dưới chân: “Ngươi nói lại lần nữa xem.”

Hấn biết trong lòng nàng sẽ gợn sóng, hấn đã nghĩ nàng sẽ náo loạn, sẽ khóc, sẽ đau lòng, nhưng là, cho dù thế nào hấn cũng đều thật không ngờ, nàng sẽ là kiểu này...

“Vương gia, xin buông tha ta,” Ngẩng mặt lên, đôi mắt trong suốt nhìn thấy cả đáy mang theo vẻ xa cách chưa bao giờ có, nàng mở miệng, để áp lực từ lâu trong lòng bức hết ra lời nói, “Vương gia nếu thành tâm muốn kết hôn với công chúa Hồ Duệ, sẽ không nên dây dưa không rõ với bất cứ nữ tử nào... Có lẽ ta không có bất cứ tư cách nói lời này, nhưng là, ít nhất, ta... ta không muốn còn tiếp tục như vậy...”

Cặp mắt trong veo lóe lên tia sáng, đâm vào trong cõi lòng ngập tràn hoang liêu của hấn.

Chậm rãi ngồi xổm người xuống, Mặc Uyên đưa tay cẩn thận sờ trớn chiếc cảm tình tế của nàng, trong cặp mắt màu đen tinh khiết nhuốm sự ảm đạm sâu sắc, hấn khẽ mở miệng: “Không muốn như thế nào?”

Cho dù là đau lòng, hấn cũng muốn nàng phải chính miệng nói ra, nhìn xem lòng của nàng rốt cuộc là cái dạng gì!

“Ta...” Nước mắt muốn rơi xuống, Lạc Cơ Nhi cắn chặt môi dưới, bàn tay nhỏ bé đặt trên mặt đất lạnh lẽo đã nắm chặt thành quyền, “Ta muốn giết ngươi...” Trong khoảng cách gần gũi như vậy, nàng không hề sợ hãi ngẩng mặt lên, thật sâu nhìn vào mắt hấn, đem tất cả hận, tất cả yêu, tất cả dây dưa không rõ hết thảy truyền tải cho hấn, để hấn biết được!

“Lúc ở sơn cốc, ta thật sự nghĩ tới cứ như vậy giết chết ngươi! Ta thật hận, hận khắc cốt ghi tâm! Ta rất muốn... trả lại cho ngươi hết thảy những khuất nhục mà ta đã từng phải chịu đựng, đòi lại toàn bộ máu Đẳng An, toàn bộ máu các nữ nô từ trên người ngươi, một giọt cũng không thiếu! Nhưng là ta làm không được!” Nước mắt nóng bỏng rớt cục rơi xuống, nàng không biết phải làm sao, hung hăng cắn môi dưới, cả người vẫn run run như lá rụng, “Ta không hạ thủ được... trong tay ta cầm đao mà không hạ thủ được... Cho nên, xin buông tha ta,” Nàng lại lần nữa nhìn hấn, mang theo vẻ cầu xin hèn mọn nhất, “Coi như ta mềm lòng, coi như ta không có cốt khí! Ta không có cách nào có thể gánh vác nhiều thù hận như vậy, càng không có cách nào đi trả thù cái gì giống như trong tưởng tượng của ta, cho nên ta từ bỏ, từ bỏ hận ngươi... Nhưng là, cho dù không hận, ta cũng vĩnh viễn cũng khó có khả năng yêu được ngươi... Xin ngươi buông tha ta, không cần tốt với ta, không cần đối xử ôn nhu với ta, ta nhận không nổi...”

Nói hết lời một phen, nàng giống như đã dùng hết khí lực toàn thân, hơi thở mong manh.

Mặc Uyên trầm mặc thật lâu, bàn tay khẽ vuốt cằm nàng đã sớm bị nước mắt nóng bỏng làm ẩm ướt, hấn muốn lại gần hôn nàng, muốn hôn lên nàng với bộ dạng vương mặc sâu sắc yêu hận kia, khiến nàng không khỏi còn nghĩ tới nữa, thế nhưng...

Khuất nhục cùng cừu hận nặng nề như vậy, là do hấn cấp cho nàng...

Hấn phải làm như thế nào mới có thể đảo lại được t lịch sử?

Hấn phải làm thế nào mới có thể xóa bỏ dấu vết khuất nhục này ở trên người nàng?

Hấn phải làm thế nào, mới có thể xóa được trí nhớ của nàng, khiến nàng sẽ không lần nào nhớ tới cũng liền đau lòng thấu xương...

Thì ra, hấn cũng không làm được gì cả.

Ý tứ của nàng rõ ràng như vậy, nàng buông bỏ cừu hận, nhưng là chết cũng không có khả năng yêu được hấn

Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không có khả năng.

Lần đầu tiên hắn biết được, lòng người có thể đau như vậy, đau đến thấu tâm can, đau đến toàn thân đều là cảm giác cắt sâu vào da thịt...

“Muốn giết ta, thật không...” Giọng nói khàn khàn đến cực điểm, tràn ra từ trong đôi môi tái nhợt của hắn, trong mắt hắn nhuốm đau đớn vô cùng kịch liệt, ngón tay nhẹ nhàng sờ trớn cánh môi mềm mại của nàng, “Được, ta cho nàng một cơ hội nữa...”

Đột nhiên, thân hình cao lớn kia đứng dậy, Lạc Cơ Nhi đang tràn đầy nước mắt bỗng chốc hoảng hốt nhìn thấy thân ảnh của hắn, lúc ngồi xổm xuống lần nữa, trong tay của hắn đã lóe lên một tia sáng lạnh lẽo của thanh chủy thủ!

Cách đó không xa Phong Dực chỉ cảm thấy bên hông trống không, một bóng người nhanh chóng lướt qua trước mắt.

Cuống quít cúi đầu, thấy vỏ đao bên hông đã rỗng, cặp mắt đen của Phong Dực chớp một cái, sợ hãi kêu lên: “Vương gia! —— “

Đã không kịp rồi, hắn đem thanh chủy thủ nhét vào trong bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, cầm cổ tay của nàng hung hăng hướng vào ngực mình!

Lạc Cơ Nhi bị kinh hãi, bối rối giương mắt, chống lại ánh nhìn như tro tàn trong mắt của hắn! Mặc Uyên tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm mi của nàng, bắt nàng nắm chặt thanh chủy thủ, từng chút từng chút ép vào máu thịt của chính mình, bên môi mỉm cười có chút tái nhợt: “Người ngốc nghịch trời sinh, thật không? Lúc ta hôn mê giết ta, ta làm sao cảm thấy đau được? Bây giờ thử lại xem... Ta rất thanh tĩnh...”

Một tiếng hô nhỏ, cả người nàng đều bị hắn gắt gao giam cầm, chặt chẽ vây khốn trong lòng hắn, bị bắt đón nhận ánh mắt của hắn, cổ tay bị hắn cầm thật chặt, nàng thậm chí có thể cảm nhận được tiếng lưỡi dao cắt vào máu thịt, từng chút từng chút một, càng ngày càng đâm sâu vào trong ngực hắn...

“Không... Đừng...” Nàng nhìn chăm chú vào đôi môi ngày càng tái nhợt của hắn, ý cười bên môi giống như là độc dược, khiến tay nàng bắt đầu run run, nàng khóc kêu lên thành tiếng, muốn thu tay lại, lại bị hắn cầm càng chặt hơn, đâm càng sâu vào bên trong ngực mình!

“Nhìn ta!” Hắn khàn giọng ra lệnh, đặt trán trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc như mưa của nàng, trong ánh mắt tuấn lãng tà mị không hề có chút đau đớn, trong đôi mắt thâm sâu tràn đầy sự ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Buông tha người, không thể nào

“Dần vật chính mình có phải rất thích thú không? Lạc nhi...” Mặc Uyên chăm chú nhìn chăm chăm vào trong cặp mắt tràn đầy đau thương cùng không đành lòng của nàng, bàn tay chế trụ phía sau chiếc cổ nhỏ bé và yếu ớt của nàng, để cho hơi thở nóng rực của chính mình cùng hô hấp thật sâu của nàng giao hòa, “Nàng muốn ta phải lý giải ý tứ của nàng thế nào đây? Không thể hận ta, cũng không thể yêu ta, vậy nàng muốn thế nào? Muốn xem ta như người xa lạ sao?!”

Càng ngày càng đau đớn xé thịt hơn, khiến hắn cắn chặt khớp hàm, ngón tay gắt gao quán quanh mái tóc đen dày mềm mại của nàng, thanh âm nghiền răng in lại trên môi của nàng: “Nàng sao lại ngây thơ như thế... Bảo ta cứ như vậy buông tha nàng, là có thể được sao?!!!”

Lạc Cơ Nhi gần như bị hắn bức đến muốn sụp đổ, đôi mắt long lanh ngập nước bị ép phải nhìn kỹ vào cặp mắt đau lòng mà giăng đầy tơ máu của hắn, nàng có thể cảm nhận được giọng nói tàn bạo kia của hắn, như của con mãnh thú vừa bị chọc giận, sau khi bị thương càng thêm hung mãnh tàn bạo, gắt

gao siết chặt nàng vào trong ngực, không cho nàng có khả năng nhúc nhích!

“Đừng ... Được rồi!” Nước mắt rơi xuống đầm đìa, giọng nói của nàng đã khàn khàn, muốn giãy giụa thoát khỏi vòng ôm của hắn, muốn thu hồi lại cổ tay đang bị hắn gắt gao nắm lấy, nhưng chỉ là phí công!! Hắn chỉ dùng một cánh tay đã đem nàng vây khốn, đôi tay nhỏ bé yếu ớt, run rẩy bám víu lấy bờ vai hắn, không ngăn được hành động không chút nào lưu tình của hắn, “Không nên đâm vào nữa, xin người!!”

Lòng của nàng đau quá, đau quá...

“Không nên như vậy ... Mặc Uyên! Người sẽ chết đó! Buông ra ——!” Nàng không không chế được mà giãy dụa, cả người run lên, giọng nói nghẹn ngào biến mất trong hơi thở nóng rực trong hắn, nàng trở mặt nhìn thanh chủy thủ sắc bén kia đã đâm vào đến phân nửa, máu tươi từ miệng vết thương ồ ạt tuôn trào ra, thấm đầy hết những đầu ngón tay run run của nàng...

Thần trí của nàng đã tan rã, Mặc Uyên chịu đựng đau nhức trên ngực nhìn khuôn mặt thắm đẫm nước mắt của nàng, cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy kịch liệt...

“Nói cho ta nghe rồi!” Đôi môi băng lạnh của hắn áp lên cánh môi đỏ tươi của nàng, hơi thở giao quần lấy hơi thở của nàng, mang theo vô vàng áp bách và uy hiếp, “Lúc này nàng chỉ có một cơ hội, hoặc là sẽ giết ta, hoặc là, nàng đừng mơ tưởng khiến ta lại buông tha nàng!!”

Phảng phất giống như lời nguyên vạ năm, kịch liệt đau đớn, máu tươi nóng bỏng, luồng khí lạnh khiếp người, nam nhân gắt gao siết chặt thân thể nhỏ nhỏ của nữ hài kia bên mình, yếu ớt nói ra lời cảnh cáo nguy hiểm bên tai nàng: “Ta đã nói rồi, nàng đời này đừng mơ tưởng có thể chạy khỏi bên người ta... Đã quên sao? Lạc nhi...” Cặp mắt thâm thúy mà sắc bén của hắn, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngây mắt ra nhìn của nàng. Thân thể đang giãy giụa của nàng phút chốc liền cứng đờ, ngây ngốc nhìn nam tử có khuôn mặt tái nhợt mà tuấn lãng trước mắt, đôi tay nhỏ bé đang bám víu trên vai hắn chậm rãi nắm chặt...

“Cho nên...” Không hề phòng bị, tay hắn đột nhiên mạnh mẽ dùng sức! Thanh chủy thủ đang nắm trong tay nàng đã cắm sâu vào lòng ngực của hắn, khiến hắn thét lên một tiếng kêu đau đớn!!!

Lạc Cơ Nhi hít vào một ngụm khí lạnh, cả người run run cúi đầu, nhìn thanh chủy thủ đang chôn trong lòng ngực hắn, sợ đến cổ tay run lên, suy sụp buông bàn tay nhỏ bé ra, nước mắt trong phút chốc đã dâng lên tràn đầy hốc mắt...

Mặc Uyên chỉ cảm thấy đau đớn đến xé rách ngực hắn, cảm giác đau đớn rõ ràng mà chậm chạp như vậy, cho dù là ở trên chiến trường cũng chưa từng trải qua... “Cho nên tốt nhất vẫn là nàng giết ta đi, bằng không, dù dưới tay ta có một trăm nữ nhân, ta cũng sẽ không bỏ qua nàng như vậy mà thôi!! Không nên quên rằng trên người nàng có ấn ký của ta, nàng là của ta...”

Đôi mắt nữ hài mờ mịt đắm lệ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn người đàn ông đang phủ lên trên mình, hắn giống như con mãnh thú khát máu, hơi thở mong manh nói phải liều chết dây dưa cùng nàng cả đời, lời nói kiên định như vậy khiến nàng run rẩy không chịu nổi, trong lòng nàng dâng lên đau đớn kịch liệt cùng hận ý, gắt gao cắn môi dưới, cặp mắt tràn đầy hận ý đến khắc cốt ghi xương, nhìn hắn chằm chằm!!

Sao lại có người như vậy...

Sao trên đời lại có tên nam nhân bá đạo cùng tàn nhẫn như vậy!!

Hắn có thể không chút lưu tình mà đâm thanh đao sắc bén vào chính ngực của mình, lại có thể nói những lời nói tàn nhẫn đến cực điểm như vậy, thậm chí không tiếc lấy chính sinh mệnh của mình để đánh cược, đánh cuộc tâm của nàng! Hắn không quan tâm có chết trong tay nàng hay không, chỉ cần có thể gắt gao cuốn chặt lấy nàng, cho dù là không từ bất kể thủ đoạn nào giữ nàng ở lại bên người hắn! Là được rồi...

Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, hắn tới gần khuôn mặt của nàng, dùng nhu tình khắc cốt ghi tâm làm cho hận thù thấu xương trong mắt nàng tiêu tan từng chút từng chút một: “Ta đếm tới ba, nếu như nàng không giết ta, thì không còn có cơ hội khác...”

Lạc Cơ Nhi trợn to mắt, hầu như quên cả hô hấp, nhưng hắn cũng đã bắt đầu đếm: “Một...”

“Không! ...” Nàng vô thức phản kháng, thân thể suy nhược kịch liệt run rẩy, nàng không muốn cứ bị hắn giam giữ cả đời như vậy, nàng lại càng không muốn nhìn hắn cười một người rồi lại một người nữ nhân khác, nàng không muốn!!!

Vì sao, vì sao ngay cả thoát đi cũng đều trở thành không thể...

Vì sao hắn rõ ràng không cho nàng được bất cứ lời hứa hẹn nào, cũng không cho nàng được tương lai, nhưng vẫn muốn chiếm lấy nàng không tha như vậy!!

Nàng phải làm sao bây giờ... Ai tới nói cho nàng biết phải làm sao bây giờ!!!

“Hai...” Máu tươi trên ngực hắn đang chảy xuôi xuống dưới, nếu không ngừng, hắn sẽ nguy hiểm đến tính mệnh...

Cả người Lạc Cơ Nhi đều đang run rẩy, môi dưới mấy lần bị chính mình cắn nát, nàng nhìn thật sâu vào đôi mắt rét lạnh thấu xương của hắn, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt đã trở nên trắng bệch: “Không nên như vậy... Không nên ép ta! Mặc Uyên, người là tên hỗn đản!!” Nước mắt nóng hổi từng giọt rơi xuống, làm ướt hết bộ y phục màu nguyệt sắc của nàng, nàng hung hăng muốn nói mấy câu, nhưng giọng nói đã khàn rồi.

“Ba.” Mặc Uyên thân nhiên đếm tiếng cuối cùng, cặp mắt thâm sâu nồng đậm nhu tình cùng khí phách lắng xuống, hắn gắt gao mím chặt đôi môi tái nhợt,

tay cầm chặt chuôi dao, đem chủy thủ từ trong thân thể hung hăng rút ra!

Một tia lạnh lẽo nguy hiểm loé lên, thanh chủy thủ dính đầy máu đỏ tươi bắt mắt, bị vút trên mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng.

Một cảm giác áp bách cực lớn ập đến, Lạc Cơ Nhi nhìn về phía nam nhân đang chậm rãi tới gần mình, trong lòng dâng lên đau đớn tột cùng, nàng vội vã muốn bứt ra khỏi ngực hắn mà chạy, ngay lúc hắn phản ứng không còn nhanh được như trước, cấp tốc đứng dậy chạy đi !

Nàng không muốn đối mặt với hắn, bất luận là nhu tình hay là khí phách của hắn!!

Mặc Uyên nheo mắt lại, chịu đựng đau đớn kịch liệt trong ngực, đứng dậy, nhìn thân thể nhỏ bé kia cấp tốc thoát khỏi vòng ôm của mình, cặp mắt tràn đầy tình ý hiện lên một tia lạnh lẽo.

Một thân ảnh màu đen tuấn mỹ nhanh chóng bay qua trên không trung!! Đang hoảng hốt chạy trốn, Lạc Cơ Nhi hít nhanh một ngụm khí lạnh, còn không kịp dừng bước, toàn bộ thân mình liền đã nhào vào lồng ngực kiên cố nóng rực!! Nàng thở dốc còn chưa bình ổn, gầy dựa muốn đứng dậy, nhìn đến vẻ mặt xanh mét của hắn, trong lòng càng thêm hoảng loạn, xoay người muốn trốn, nhưng bất ngờ lại bị một cánh tay gắt gao nắm chặt, dùng lực đạo ác độc thu vào trong lòng!!

“A...” Nàng rên rỉ một tiếng, toàn bộ thân thể đều rơi vào lồng ngực cực nóng của hắn, đôi tay dính đầy máu tươi từ trên lưng nàng vòng qua, đem nàng hung hăng đặt ở trong lòng, làm cho toàn bộ thân thể nàng đều dính đầy máu tươi từ trên ngực của hắn! Nàng kêu lên sợ hãi, hắn liền ôm chặt hơn, đôi môi băng lạnh đè bên tai nàng, “Thực sự là đáng tiếc a, ta còn chưa chết...” Nàng trốn không thoát, Lạc nhi...”

Lạc Cơ Nhi nghe được tiếng tim đập thật mạnh ở đằng sau, mang theo áp bách vô tận, thân thể của nàng nhanh chóng bị cuốn lấy, đón nhận một đôi mắt khát máu!

“Ta sẽ không yêu nữ nhân kia...” Mặc Uyên đề thấp giọng, đôi mắt tràn đầy nhu tình cùng đau xót, nhìn nàng, nhanh chóng hôn lên cánh môi đỏ tươi của nàng, “Đáp ứng ta, không được rời khỏi ta...”

Thần trí hắn có chút không rõ ràng, bởi vì ngực đau đớn quá mức kịch liệt, hắn chỉ nhớ cứ như vậy ôm nàng, chỉ có ôm nàng mới không còn đau nhức như vậy...

Cả người bị ép vào vòng ôm mang theo mùi máu tươi của một người, Lạc Cơ Nhi kêu lên một tiếng đau đớn, liền bị hắn hôn chặt, dường như trong nháy mắt, hắn từ một nam nhân băng lạnh khát máu, đã biến thành một đứa trẻ cực kỳ khát khao có được nàng, nụ hôn xâm lược như vậy, bá đạo như vậy, ở ở thờ dốc đến trong đêm tối...

“Ồ... Không...” Nàng không nghe được lời hắn hứa hẹn, chỉ là nhớ tới cô công chúa Hồ Duệ bá đạo và bốc đồng kia, cả người đều bắt đầu phát run.

Nàng không nên, không nên lấy thân phận mơ hồ như vậy mà đối mặt với nữ nhân kia, nàng càng không muốn trở thành người có chút liên hệ nào với hắn, một chút cũng không muốn!!

Không nghe thấy sự chống cự của nàng, Mặc Uyên từ nụ hôn thắm ngọt của nàng ngẩng đầu lên, cặp mắt mờ mịt chăm chú nhìn thân thể bé nhỏ ôn nhu động lòng người dưới ánh trăng, không khống chế được, bỗng nhiên cúi người, ôm lấy nàng bay lên không!

Lạc Cơ Nhi bị dọa kinh hãi, không biết hắn muốn làm gì, chỉ kinh hoàng mà theo hắn bước vào gian phòng.

Trong phòng, tất cả nô bộc đều bị đuổi, chỉ còn lại có ánh nến ám muội cực điểm, cánh cửa phòng bị đóng sầm lại một cách thô bạo!!

Thẳng đến khi cả người bị đặt trên chiếc giường lớn mềm mại trắng như tuyết, nàng mới hiểu được hắn đang định làm gì, mà hiện giờ, loại chuyện này chắc chắn chính là một loại nhục nhã khác của nàng, nàng gắt gao nhìn chăm chăm tên nam nhân đã mất đi lý trí này, hoảng sợ mở miệng: “Đừng... Đừng! Người đang bị thương trên người, không nên đụng ta...”

Vài vóc mềm mại bị hung hăng kéo xuống, Lạc Cơ Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy trên vai mát lạnh, làn da trắng nõn dần dần lộ ra, đón nhận những nụ hôn nóng rực của hắn! !

“Đủ rồi! Mặc Uyên...” Đây không ra sự xâm phạm của hắn hạm, trong lòng Lạc Cơ Nhi nóng như lửa đốt, đưa tay sờ các nơi, toàn bộ đều dính đầy máu

Nụ hôn cùng vuốt ve của hắn như dẫn theo ma lực ngày càng tiêu tán hết lý trí của nàng, nhưng lại làm trong lòng nàng càng thêm khuất nhục!! Vì sao... Vì sao rõ ràng là hắn muốn kết hôn với nữ nhân khác, nhưng còn muốn cùng nàng dây dưa không rõ! Lẽ nào bởi vì nàng lẻ loi một mình nên mới có thể bị khi dễ như vậy sao? Cái gì yêu, cái gì thương, nàng không cần!!

Thế nhưng... Quan trọng là... Y phục của nàng hầu như đều đã bị hắn dồn tới bên hông rồi, làm thế nào cũng không chống lại được...

Nước mắt lại một lần nữa không chịu thua kém mà tuôn ra, Lạc Cơ Nhi biết lúc này có gầy dựa cũng đã hoàn toàn không có tác dụng, hắn không hề để ý đến việc đang bị thương, mà nàng lại bắt đầu cảm thấy đau lòng vì những vết thương khoét sâu đó...

“Không nên... Mặc Uyên, cầu người...” Nàng khóc lóc cầu xin, đôi vai nhỏ xinh so lại nhấc lên, ” Ta tới kỳ kinh nguyệt, người không nên như vậy...”

Chuyện riêng tư như vậy, nàng cũng xấu hổ mở miệng, nhưng không thể coi đây là lý do ngăn lại hắn.

Quả nhiên, nghe được lời của nàng, cử chỉ điên cuồng của Mặc Uyên rốt cục dừng lại, nâng cặp mắt tà mị lên, để sát vào khuôn mặt của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê tím mura, lúc này càng trở nên đậm đậm đáng yêu, hai gò má nàng ửng hồng, lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Nhìn nàng cắn chặt môi dưới, Mặc Uyên cảm thấy con dao trong ngực tăng thêm vài phần, bên môi hắn nở một nụ cười yếu ớt, đưa tay dò ra sau đầu nàng, hơi thở mong manh: “Thật không? Tới kỳ kinh nguyệt à...”

Lạc Cơ Nhi thở dốc còn chưa bình ổn lại, thân thể run run.

“Rốt cục là thật sự tới kỳ kinh nguyệt, hay căn bản là nàng không muốn ta chạm vào nàng?” Giọng nói khàn khàn mang theo mùi vị nguy hiểm, hắn tới gần nàng, hai tròng mắt đau thương, buồn bã nói, “Ta muốn kiểm nghiệm một chút...”

Cái gì?!!!

Lời nói kia giống như sấm sét nổ vang bên tai Lạc Cơ Nhi, nàng không dám tin nổi mà nhìn nam nhân trước mắt, một loại cảm giác nhục nhã lại dâng lên mạnh mẽ, khiến cả người nàng càng thêm run rẩy hơn: “Không... Người không thể như vậy... Không nên lãng nhục ta như vậy, Mặc Uyên! Ta không có nói dối!”

Nhưng lúc này nam nhân trên người nàng, từ lâu đã không còn lý trí!

“A ——!” Một tiếng thét chói tai, Lạc Cơ Nhi liều mạng trốn tránh, nhưng lúc này cô tay đã bị hắn gắt gao chế trụ!

Nàng run run khép lại hai chân, nói năng lộn xộn mà khóc lóc, không cho hắn đụng chạm vào chỗ kia, thế nhưng hai chân vẫn là bị tách ra, đầu gối hắn đã chen vào giữa, mang theo áp bách không gì sánh được, để thật sâu vào nơi mềm mại của nàng!!

“Không được như vậy... Không được đụng ta!!” Nàng cắn cắn môi dưới, khóc đến cả người đều run rẩy, quần áo trên người đã lộn xộn, bị hắn áp chế đến không thể nhúc nhích.

Mẫu hậu từng nói với nàng, nữ tử vào thời điểm tới kỳ, nơi kia là cực kỳ dơ bẩn, không thể bị người khác nhìn thấy, càng không thể bị người khác chạm vào! Cảm giác nhục nhã to lớn như vậy làm cho nàng trong nháy mắt bị choáng váng mấy lần, liều mạng giãy dụa, cầu xin tha, nhưng vẫn là không ngăn được sự xâm phạm của hắn...

Mặc Uyên lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhuốm đầy nước mắt của nàng, những lời cầu xin của nàng, bộ dạng bất lực của nàng càng thêm khơi dậy ham muốn chinh phục của hắn, ngón tay thon dài thô bạo lần theo đường cong lưng lỉnh của nàng hướng về nơi đầy dẫy phía trước, đi thẳng tới địa phương cực kỳ bí mật riêng tư kia, hắn không chút lưu tình, nhắc quần lót của nàng lên, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn!

Tựa như một kích thích sắc bén nhất, Lạc Cơ Nhi khẽ rên rỉ một tiếng, từng giọt nước mắt nóng hổi tí tách rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bảo trọng chính mình

Bảo trọng chính mình

Cả người Mặc Uyên chấn động!

Đôi mắt tràn ngập tình dục hơi chút giật mình, nhìn về phía ánh mắt tràn đầy đau đớn cùng khuất nhục của nàng! Cả người nàng run run, nước mắt nóng hổi rơi xuống trên da thịt hoàn toàn trần trụi, cả người đã tới giới hạn muốn tan vỡ trong phút chốc...

Đầu ngón tay hắn ẩm ướt dính dính nóng rực, dừng lại ở nơi bí mật và riêng tư nhất của nàng...

Hắn biết kia là cái gì.

Nữ tử dưới thân như con thú nhỏ bị vây khốn, chỉ có thể run rẩy chịu đựng sự xâm phạm cùng làm nhục của hắn...

Chết tiệt... Hắn rốt cục đang làm gì?!

Một sự hỗn loạn to lớn nắm chặt lấy trái tim hắn, Mặc Uyên chậm rãi rút ngón tay về, cặp mắt thâm thúy nhuộm đầy đau lòng, bộ dáng chịu đựng đủ khuất nhục của nàng khiến hắn trong nháy mắt chợt trở nên thanh tỉnh! Hắn muốn cúi người ôm lấy nửa thân trần mềm mại trần trụi vì bị xé rách hết quần áo: “Lạc nhi...”

“Không nên đụng vào ta!!” Giống như bất ngờ gặp phải con mãnh thú và dòng nước lũ, hai tròng mắt của Lạc Cơ Nhi tràn ngập nước, nỗi vũ nhục quá lớn khiến thân thể trống rỗng mềm mại của nàng run run lui về phía sau, chỉ hận không thể lập tức chết đi!!

Trời...

Một nỗi ân hận to lớn ập tới khiến hắn mấy lần muốn sụp đổ, “Xin lỗi, Lạc nhi...” Hắn nghẹn giọng mở miệng, nghĩ muốn đưa tay ôm lấy nàng!

Chật vật kéo lại y phục trên người mình, Lạc Cơ Nhi cắn chặt môi dưới, mang theo những giọt nước mắt còn chưa kịp khô, hung hăng đẩy hắn ra, âm thầm chạy trốn khỏi giường, lao đảo mà chạy về phía cửa! !

“Lạc nhi!!” Mặc Uyên nheo mắt lại, muốn đuổi theo nàng, vừa muốn đứng dậy, trên ngực lại truyền đến một trận đau đớn! Máu tươi cuộn cuộn mạnh mẽ trào ra, khiến hắn vài lần đứng không vững!

Mà ngoài cửa, Phong Dực bị nữ tử hỗn loạn kia đâm phải khiến hắn lao đảo mấy bước, chỉ ngửi thấy một làn hương thơm xẹt qua trong lòng, đôi mày lạnh lùng của hắn hơi giật mình, đột nhiên trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng khôn nguôi, khẽ kêu một tiếng “Vương gia!”, rồi liền xông vào phòng!

Vừa vào cửa liền nhìn thấy bộ dáng không còn chút sức lực nào của hắn, lòng Phong Dực nóng như lửa đốt, vội vàng đi qua đỡ hắn, không để ý đến kháng nghị của hắn, cả gan đưa hắn lên ngồi trên ghế, nhanh chóng phong bế huyết đạo của hắn, bằng tốc độ nhanh nhất giúp hắn băng bó vết thương.

Vết thương đó, quá sâu, có thể thấy được cả máu và thịt.

Phong Dực đang nửa quỳ từ mặt đất đứng lên, cặp mắt băng lạnh lại nhuộm chút đau xót hiếm thấy, khẽ mở miệng, “Vương gia... .. Ngài phải biết cẩn thận bảo trọng chính mình mới là...”

Dường như lâu lắm chưa từng nghe qua những lời nói thân thiết như vậy, trán Mặc Uyên cau lại, hồi lâu mới mở miệng: “Ta biết...”

Thế nhưng giờ phút này, trong lòng hắn chỉ nhớ đến hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn lại yếu ớt kia.

Đột nhiên, một trận gió lạnh từ chỗ phía trước cửa sở mau chóng xuất hiện! Mặc Uyên khẽ nhíu mày, mà Phong Dực cũng đã phản ứng, lập tức dùng kiếm gạt đỡ thứ ám khí nhỏ bé kia khi nó chưa kịp đâm tới! !

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, vừa một tiếng “Đinh!” giòn vang, sắc mặt của Phong Dực vô cùng lạnh lùng, trong tay đã nắm một mảnh mỏng nho nhỏ màu bạc, mà ở giữa mảnh bạc này có một khe rất nhỏ ở giữa, nghiễm nhiên cất giấu một mảnh giấy mỏng cuộn lại.

Cặp mắt thâm thúy dời đi từ nơi sâu thẳm ngoài cửa sổ, sắc mặt của Mặc Uyên có chút tái nhợt, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Màn vừa rồi hắn quá mức quen thuộc, đó là cách thức mà thám tử ở vùng biên giới hồi báo tin tức, từ sau khi hồi cung hắn hầu như không có động tới thể lực đó, đương nhiên nếu như không phải do lời hứa hòa thân lần này mà nói...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Không cần nghi ngờ quyết định của ta

Không cần nghi ngờ quyết định của ta

“Ngân Dực báo lại, nửa tháng trước, thủ lĩnh Hồ Duệ, Uất Trì Diệp Hoành cùng một số thương nhân miền nam có lui tới mặt thiết, đáng nói là bộ dạng của các thương nhân này rất khả nghi, nếu không đoán sai, hẳn là người của hoàng thất Lạc Anh quốc. “Trong phòng, ánh nến vài lần bập bùng, thanh âm băng lạnh của Phong Dực có chút độ ấm.

“Vương gia...” Hắn có chút lo lắng kêu nhỏ một tiếng, hai hàng lông mày chau lại tràn đầy vẻ lo lắng.

Chữ viết trên cuộn giấy kia đã bị nội lực dần dần phá hủy, đôi mắt thâm thúy của Mặc Uyên nheo lại, đôi môi tái nhợt khẽ nở nụ cười băng lạnh đến cực điểm. Có lẽ hắn đã sớm đoán ra phía sau việc hoà thân lần này chắc chắn còn có âm mưu khác, chỉ là hắn không muốn tin mà thôi...

Trong ngực phập phồng cuộn trào một cảm xúc mãnh liệt, hẳn chỉ có thể gát gao siết chặt nắm tay, thẳng đến khi các khớp xương đều bắt đầu trở nên trắng bệch, mới có thể hưng hăng đem mối hận khắc cốt ghi xương này áp chế xuống, ánh nến nhảy lên rồi lại hạ xuống, đôi môi mỏng của hắn càng thêm tái nhợt!

“Vương gia lúc này đây, vì sao phải đáp ứng hòa thân?” Đây cũng chính là cục nghẹn trong ngực Phong Dực lâu lắm không dám nói ra, lúc này rốt cục can đảm hỏi, trong đầu hắn lúc này hiện lên thân ảnh nhu nhược thương tâm lại nhỏ nhắn xinh xắn kia, có chút gian nan mà dò hỏi, “Nếu biết hòa thân không đơn giản như vậy, vì sao vẫn phải đáp ứng chứ? Huống chi, chính Vương gia, cũng không cam tâm tình nguyện mà, không phải sao?” Ngực khí của hắn dừng lại một chút, giọng nói ếp tới rất thấp, “Hà tất muốn đả thương đến chính người mình yêu thương? Lại không chịu thả cho nàng tự do...”

Lòng Mặc Uyên chấn động mãnh liệt!

Yêu...

Lòng vì một chữ như vậy mà trở nên chua xót, cứ như vậy bất ngờ tấn công trái tim hắn, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh nàng đau lòng đến thấu xương mà chống cự, nước mắt của nàng rơi lã chã mà cầu xin... Hắn phải hưng hăng ngăn chặn những lo lắng cùng hối hận to lớn trong lòng mình, mới có thể khiến lý trí trở lại, không thay đổi quyết định của chính mình.

“Âm mưu chung quy sẽ phải trả giá đắt...” Mặc Uyên chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, cặp mắt buông xuống che giấu nỗi đau đớn vừa lướt qua, miệng lạnh như băng mà thân nhiên, “Nếu như Uất Trì Diệp Hoàn cam tâm tình nguyện lấy chính muội muội của mình để hoàn thành âm mưu này, như vậy... ta cũng không cần phải... khách khí,” Lúc này, hắn dường như quay lại là nam tử bách chiến bách thắng trên chiến trường kia, khí thế như vậy vừa uy hiếp vừa khát máu, khiến người khác không thể chống cự, “Nàng ta tình nguyện biến thành một quân cờ đến Uyên vương phủ của ta, cũng đừng vọng tưởng sẽ toàn thân mà trở ra. Có một số việc nếu như không có biện pháp trốn tránh, vậy cứ đón nhận đi...”

Trong đầu hiện lên vẻ tươi cười bí hiểm của Mặc Húc, ngón tay thon dài của Mặc Uyên chậm rãi nâng chén rượu tinh xảo trên bàn lên, hương rượu nồng nàn, hẳn chỉ lạnh lùng liếc mắt một hơi liền uống cạn sạch! Trong ngực cuộn trào lên thứ tâm tình phức tạp, rốt cục bị vị cay xè nơi yết hầu dần dần áp chế xuống...

“Vương gia!” Phong Dực nhú mày, lòng nóng như lửa đốt, nghĩ hẳn thế nào mà vừa trúng một dao sâu như vậy lại liền uống rượu, đưa tay muốn chặn lại, nhưng cũng không tới gần được bên người hắn, nam tử ưu tú kia liền nhanh như cắt đứng dậy, một động tác hoàn mỹ lượn sát bên người hắn! Chớp mắt sau, Phong Dực chỉ cảm thấy túi bên hông không còn, một thanh kiếm màu lam đã nằm trong tay Mặc Uyên, đưa ngang vào giữa ngực hắn! !

Phong Dực hít nhanh một ngụm khí lạnh ——

Cảm nhận sâu sắc được ánh mắt băng lạnh của nam tử kia tới gần, bỗng nhiên yết hầu của chính bản thân bị nghiền nghẹt đến vô cùng, không nói được nên lời.

“Không cần nghi ngờ quyết định của ta ——” Vị cay xè trong cổ họng chưa rút đi, cặp mắt thâm thúy của Mặc Uyên nâng lên, nhìn gần sắc mặt bỗng chốc đã trở nên tái nhợt của Phong Dực, “Nếu như là vì Lạc nhi, vậy càng không cần...”

Lưỡi kiếm trên lòng ngực toả ra một loại hàn khí bức người, đầu óc Phong Dực chấn động, há miệng muốn giải thích...

“Nữ nhân của ta... Không cần người khác tới nói cho ta biết phải làm thế nào...” Mặc Uyên nói từng chữ từng chữ một, vết thương trong ngực dường như bị thiêu đốt, chính hộp rượu kia, đang bắt đầu không nhanh không chậm nóng bỏng thiêu cháy...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Người cần ta

Người cần ta

Thanh kiếm lạnh như băng, lúc hắn nói xong một chữ cuối cùng thì rời khỏi ngực Phong Dực!

Ánh nến bập bùng, thanh kiếm màu u lam đột nhiên cấm trở về vỏ kiếm, trong nháy mắt hắn hoàn toàn không có phản ứng, nam tử tuấn mỹ đến mức tà mị tới cùng kia tự nhiên cuốn ra khỏi cửa giống như một trận gió! Con lo lắng dày đặc nổi lên trong yết hầu, cũng chưa kịp nói nửa chữ, Phong Dực chỉ có thể nhìn ván cửa mỏng manh kia bị lực đạo khi hắn lao ra mà vẫn còn rung rung, hàng mấy tuần khí bắt đầu nhướng lên...

*****

Vương phủ rộng lớn như vậy, chung quanh đều là sự xa hoa băng lạnh.

Khí lạnh thấu xương xâm nhập vào trong lớp quần áo rách bươm, khiến da thịt trắng nõn của nàng đông cứng lạnh run, lệ trong mắt Lạc Cơ Nhi cũng đã trở nên lạnh như băng, hai tay run rẩy nhanh chóng ôm chặt quần áo trước ngực, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt vuron ra, vô cùng lo lắng dồn dập đập vang cửa Uyển Nghệ quán.

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, ngón tay nàng chạm vào vòng xích lạnh như băng, khẩn thiết đập mạnh liên hồi!

Làm ơn... Nhất định còn có người thức, để cho nàng đi vào...

Ở bên cửa sổ, một hai nữ tử vẫn còn buồn ngủ cảm giận tỉnh lại đi ra mở cửa, nhưng lúc nhìn thấy là nàng thì bỗng chốc thanh tỉnh hơn phân nửa, trong đêm đen cặp mắt yêu mị nheo lại, lộ ra vài phần ý cười há hê khi người khác gặp họa, một lần nữa ngáp ngủ quay trở về.

Bỗng chốc, khí lạnh thấu xương lan tràn từ lưng đi lên, Lạc Cơ Nhi muốn gọi cửa, nhưng đôi môi tái nhợt như thế nào cũng kêu không được, ngón tay nhỏ bé và yếu ớt run run cuộn mình lại, cũng không dám chạm vào vòng xích lạnh lẽo nữa...

“Ở chỗ này làm gì vậy?” Giọng nói thâm u, truyền đến từ phía sau.

Lạc Cơ Nhi bị dọa, kinh hoảng quay đầu lại, nhìn thấy nữ tử mặc bạch sam cao quý kia, khuôn mặt không chút biểu tình khi nhìn thấy nàng đang hoàn toàn chật vật xong, thì hơi chút biến sắc, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại sắc mặt bình thường, đi thẳng qua, lấy chiếc chìa khóa dài nhỏ tới mở cửa.

Trong đêm đen, tiếng chi nha đẩy cửa phòng ra càng rõ ràng.

“Còn không đi vào sao?” Cô cô liếc mắt một cái nhìn nữ tử nhỏ bé và yếu ớt cuộn mình tại chỗ chân tường kia.

Cặp mắt trong veo ngược lên, hơi ngậy ra, nàng dựa vào chân tường đứng lên, quần áo bị xé rách không che lấp được da thịt trắng nõn, run rẩy trong gió rét.

Theo cô cô đi vào một căn phòng tối, ngay cả ánh nến cũng không có.

Lạc Cơ Nhi đánh giá căn phòng, chưa phản ứng gì, một cái chân bông hơi ẩm ướt liền đập vào mặt, thân mình nho nhỏ của nàng lao đảo một cái, ngã xuống trên giường, từ trong chăn phát ra tiếng ưm rầu rĩ, thò đầu ra, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô cô trong đêm đen có chút buồn bã xơ xác.

“Xem ra ngươi còn không coi là ngọc,” Giọng nói lạnh như băng, cô cô chăm chú nhìn nàng, “Đã biết không nên kể khổ với ta vào lúc này, nếu không, nhất định ngươi sẽ không có đến nửa phần đồng tình của ta.”

Ánh sáng trong đôi mắt trong veo âm ảm vài phần, cả người Lạc Cơ Nhi khẽ run, đem thân mình rụt lại vào bên trong.

Dưới bụng truyền đến cơn đau đớn của kỳ kinh nguyệt đến, nàng hơi chút thờ đốc, cắn môi dưới, bàn tay nhỏ bé ở dưới chăn che bụng lại.

Đau, nhưng mà so ra kém nỗi đau trong lòng.

“Đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi, không có lần sau đâu...” Nhẹ nhàng thở dài một hơi, ánh mắt Cô cô thoáng khinh thường chăm chú nhìn nữ tử nhu nhược kia đến không chịu nổi trong góc phòng sáng sủa kia, trong giọng nói ần ần hàm chứa sự tiếc hận, “Lòng không đủ độc ác, thì cũng chỉ có bị thương tổn mà thôi, ngươi muốn tự tìm đến, ai có thể cứu ngươi?”

Chưa xót nồng đậm nổi lên, Lạc Cơ Nhi nhớ tới sự xâm chiếm của nam tử khí phách mà lại ôn nhu kia, nhớ tới Uất Trì Tuyết ngạo khí bức người, trong bóng tối càng hiển hiện rõ ràng. Buồng đôi môi bị cắn đến ứ máu ra, nàng có chút suy sụp, ý cười bên môi đẹp thê lương mà bất lực.

“Ta biết rồi, Cô cô...” Lưng tựa trên vách tường, nàng kéo lấy chăn, tham luyến một chút ấm áp trong ẩm ướt kia, giọng nói khàn khàn mà dịu dàng.

Cô cô có chút ừ ừ nhìn nàng, hơi đau lòng, nhưng vẫn là quyết tâm sắt đá, lạnh lùng nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Đứng dậy, tiếng chi nha của cửa phòng lại truyền đến, nàng nhấc chân đi ra ngoài.

Chỉ là thật không ngờ trong đêm đen còn có một thân ảnh lặng im, Cô cô đi ra tới bên ngoài thì bị hù dọa, còn tưởng là cô nương nào vụng trộm đứng xem, há miệng muốn quát lớn, nhưng lơ mơ có thể thấy được bóng dáng tiêu điều của một nam tử lạnh lùng nghiêm nghị, vội vàng im tiếng, cúi người cung kính nói: “Vương gia...”

Sắc mặt Mặc Uyên có chút tái nhợt, cặp mắt thâm sâu nhìn về phía phòng nàng, nhẹ mở miệng: “Nàng ở bên trong sao?”

Cô cô trong lòng siết chặt, nhỏ giọng xuống, thần nhiên đáp: “Vâng.”

Trong mắt Mặc Uyên hiện lên một tia âm lãnh, chăm chú nhìn thân ảnh đứng thẳng của cô cô: “Để nàng ở loại nơi này... Ngươi có biết nàng là ai không?”

Bên môi hiện lên một tia cười lạnh, Cô cô ngược mặt lên, sắc mặt bình tĩnh: “Là ai? Còn không phải chính là một nô lệ? Vương gia, Uyển Vương phủ tụy

rằng không thiếu sương phòng tốt nhất, thế nhưng ngay cả một tiểu nô mà cũng được đãi ngộ như thế, Vương gia không cảm thấy lãng phí sao?”

Bàn tay giấu trong ống tay áo, chậm rãi nắm chặt.

Mặc Uyên nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh đến cực điểm của Cô cô, thật lâu sau, mới dời mắt đi, đi thẳng tới gian phòng nghỉ.

Nữ nhân như vậy, quá mức sắc sảo, nhưng chỉ có loại sắc sảo này, mới càng có thể làm hấn đau đớn sâu sắc...

“Chi nha —— “

Suy nghĩ âm thầm không thể ngủ được, cả người đều là hàn khí lạnh như băng, con đau đớn co rút đâm vào bụng từng trận.

Lạc Cơ Nhi lui ở trong góc, trên trán bởi vì đau đớn mà mồ hôi lấm tấm chảy ra nhưng khắp người vẫn lạnh lẽo, ngón tay nàng cố sức giữ chặt bụng, nhưng vẫn không giảm bớt được cảm giác đau đớn đặc thù thời kì sinh lý.

Trong đêm đen một thân ảnh cao lớn tiến sát lại, thấy nàng đang cuộn mình trong chăn.

Cảm giác được hơi thở nóng rực tới gần, Lạc Cơ Nhi mở mắt, đập vào mắt là hình dáng nam tử tinh xảo mà tuấn lãng kia, nàng cả người đều trở nên đề phòng, hô hấp bỗng chốc cũng trở nên dồn dập ——

Nàng không biết hấn sẽ đến đây như vậy, thậm chí theo tới cái chỗ này.

“Đau ở đâu, nói cho ta biết...” Cúi người xuống, ôm chặt thân mình nhỏ xinh suy nhược của nàng cùng với tấm chăn, Mặc Uyên ôn nhu hỏi khẽ, bàn tay đi vào thăm dò trong chăn, sờ soạng đến bụng nàng, phủ lên đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, dùng hơi ấm nóng rực giảm bớt cơn đau đớn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ta giúp nàng.

Ta giúp nàng.

Một tiếng kêu rồi rạc nhỏ tràn ra khỏi bờ môi, Lạc Cơ Nhi quay đầu đi, tránh hơi thở nóng rực của hấn phả tới, thân thể trở nên căng cứng.

“Ta không cần, ngươi buông ra...” Khó khăn nói ra mấy chữ này, Lạc Cơ Nhi nỗ lực co mình lại.

Bàn tay to lớn áp ở bụng, cường chế nhấc tay nàng lên, toàn bộ bàn tay nóng rực không quan tâm đến nàng đang lùi về đằng sau, bao phủ lên bụng của nàng, dùng lực đạo nhẹ nhàng chậm rãi ấn lên, đôi môi tái nhợt hôn lên vầng trán thấm đầy mồ hôi của nàng: “Đừng kháng cự, Lạc nhi... Nàng cần, ta biết nàng cần ta...”

Ôn nhu trí mạng, mang theo hơi thở gấp gáp nóng rực ừn ừn kéo đến.

Biết trốn tránh không được, Lạc Cơ Nhi buông bỏ giây dựa, nhắm hai mắt lại, để mặc bàn tay của hấn kim lên bụng mình lúc mạnh lúc nhẹ, đau đớn giãy vò theo lực đạo của hấn cứ như vậy mà dần giảm bớt...

Cứ trầm luân như vậy sao? Trong đêm đen, đôi mắt nàng tuyệt vọng mở to, trong lòng tràn đầy cay đắng.

Mà thôi... thì một lần, cứ một lần như vậy...

“Nơi này rất lạnh,” Mặc Uyên ngừng ấn, nhẹ giọng ní non bên tai nàng, dần dần ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, “Ta mang nàng rời khỏi nơi này...”

“Không!”

Theo bản năng kháng cự, Lạc Cơ Nhi mở con ngươi, tay nhỏ bé cứng rắn nắm chặt ván giường lạnh như băng dưới thân, “Ta không đi đâu hết, ngươi buông ta ra...”

Mặc Uyên ngăn cả người, đôi mắt thâm sâu hiện lên một tia đau xót, bàn tay nóng rực xoa gáy nàng, ôn nhu khẽ dỗ dành: “Ngoan, ôm lấy ta, nơi này ẩm ướt lại lạnh, ta không thể để nàng sống ở chỗ này...”

“Ta đã nói rồi, không cần đối tốt với ta như vậy nữa!” Lạc Cơ Nhi thống khổ giẫy dụa, kìm nén lệ trong mắt rơi xuống. “Ta chỉ là một nô lệ, người không cần phải làm vậy cho ta...”

“Nàng nhất định phải càng không ngừng nhấn mạnh thân phận này phải không? !” Như thể tức giận bỗng nhiên bộc phát, Mặc Uyên giữ chặt gáy nàng, cảm giác trái tim mình đột nhiên bị siết chặt! Thế nhưng sau phút chốc, hắn dồn dập thở gấp, cưỡng chế chính mình bình tĩnh trở lại, không biết làm sao đem thân thể mềm mại áp vào trong lòng, nụ hôn nóng rực xâm chiếm đuôi lông mày và khóe mắt của nàng, khẽ sở nhẹ giọng thì thầm, “Không cần như vậy... Lạc nhi, Lạc nhi! Nói cho ta biết nàng muốn cái gì, ta sẽ cho nàng hết thảy...”

Sớm đã quen tâm tình thất thường của hắn, lưng Lạc Cơ Nhi cứng ngắc, không hề đáp lại đối với nhu tình của hắn.

“Ta phải rời đi...” Bốn chữ nghẹn ngào, thoát ra khỏi đôi môi tái nhợt của nàng, “Người cũng sẽ cho ta sao?”

Mặc Uyên cứng đờ người, đôi môi chôn trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng chậm rãi nhếch lên.

Rời khỏi...

Cho dù hắn cố gắng như thế nào, nàng vẫn là muốn rời khỏi hắn sao...

Rõ ràng cảm giác được nam tử kia trở nên cứng ngắc, Lạc Cơ Nhi bỗng chốc sợ hãi, cũng không liệu đoán được ngay sau đó, chấn mông trên người nàng bị xóc lên, toàn bộ thân mình mềm mại nhỏ xinh bị ôm lấy, bị kiềm hãm ở trong vòm ngực ấm áp kiên cố! Là hắn... Hắn nằm lên giường nàng, gát gao bao vây cả người nàng!

“Người...” Lạc Cơ Nhi nóng ruột.

“Ta bồi nàng,” Về mặt tuấn mỹ nhưng xanh mét, Mặc Uyên ngữ khí lạnh lùng, động tác ôn nhu ở bên dưới không giảm, “Nàng ở chỗ này bao lâu, ta liền cùng nàng bấy lâu...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Không rành thế sự

Trong đêm đen, nàng nhìn đôi mắt thâm sâu lại nóng rực trên đỉnh đầu kia, hung hăng cắn môi dưới.

Tất cả đau đớn ở bụng, ùn ùn kéo trở về...

Mặc Uyên nhíu mày, nhìn nàng ưm nhẹ một tiếng, bởi vì đau đớn mà bắt đầu hô hấp không ổn định...

“Ồ...” Môi bỗng nhiên bị hôn, cả người rơi vào vòng ấm áp, bàn tay trên bụng bắt đầu ôn nhu xoa, lực đạo mang theo an ủi, dần dần xua tan đau đớn.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi nổi lên cảm giác vô cùng bất lực, bàn tay nhỏ bé chỉ có thể gát gao nắm lấy áo hắn, để mặc đôi môi cực nóng của hắn xâm lược cái miệng nhỏ nhắn của mình. Nàng không muốn ý lại hắn, không quen có hắn, nhưng thân thể của chính mình lại mãnh liệt như vậy hướng về phía ấm áp...

Thật muốn chạy trốn...

Chạy trốn tới một nơi không có hắn...

“Ta sẽ cho nàng rời đi...” Hôn đến chỗ sâu nhất, nàng đã buồn ngủ, Mặc Uyên thấp giọng níu non, “Chính là, ta sẽ cùng nàng cùng nhau rời đi... Lạc nhi, phải chờ ta, đợi cho tới ngày đó mới thôi...” Hắn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, dùng lời nói khắc cốt ghi tâm mà hòa tan hết thân thể và trái tim của nàng.

Trong khi giấc ngủ mơ, nàng rất bất an, lại bị ý nghĩ mãnh liệt bao vây cuốn lấy, ngủ thật say...

Vì sao? Vì sao? !

Mặc Kỳ đi xuyên qua con đường lát đá phiến đầy cây ngọc lan, khuôn mặt tuấn lãng thỉnh thoảng bị cành cây cào xước những vết mờ nhạt, hắn không rảnh bận tâm, trong mắt có sự vô cùng lo lắng và không kiên nhẫn, thế nên lúc nhìn đến thân ảnh màu tím nhạt kia thì không kịp phanh lại, suýt nữa đụng

vào!

Ôi——!

Hai người cùng đều kinh hoàng, cặp mắt thiếu niên tức giận tròn to, nháy mắt vài cái mới bình phục được trái tim đang đập cuồng loạn, tiểu cung nữ bên cạnh đã bắt đầu kêu sợ hãi: “Ôi! Thất vương gia...”

Thân ảnh màu tím nhạt chưa bình ổn lại hơi thở, khi nghe đến tục danh “Thất vương gia ” này thì nhũn mảy thật chặt.

“Ồ... Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không có nhìn thấy người...” Mặc Kỳ chặn lại lời nói, lui về phía sau vài bước, này mới nhìn rõ nàng khuôn mặt kia, khuôn mặt trang điểm đánh phấn lò mờ có vẻ ưu thương, ôn nhu mà cao quý, “Này, người...”

“Người” Nửa ngày cũng chưa nói tiếp, tiểu cung nữ bên cạnh bật cười một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thất vương gia, đây là Uyển phi nương nương...”

Trong lòng tỉnh ngộ, mắt Mặc Kỳ sáng ngời lại nhìn nàng kia vài lần không rời mắt, thoáng có chút xấu hổ, kỳ thật hấn sớm nên đoán được, ở buổi dạ tiệc lần trước, người tần phi duy nhất ngồi ở bên hoàng đế, chính là nữ tử này.

“Uyển phi nương nương...” Hấn không hiểu nhiều lễ tiết trong cung, chỉ có thể đơn giản chào hỏi.

“Vội vội vàng vàng như thế, muốn đi đâu?” Uyển phi tiến lên một bước, nhìn chăm chăm người huynh đệ ruột thịt này của hấn, thì ra là một thiếu niên nhìn loá mắt như vậy.

Nghe câu hỏi, trong lòng Mặc Kỳ sáng lên, cặp mắt tuấn lãng nâng lên, mang theo khản cầu hỏi: “Uyển phi tỷ tỷ, tỷ có biết ngự thư phòng ở chỗ nào không? Ta muốn tìm Hoàng Thượng, ta có việc gấp tìm Người!”

Uyển phi nhướng mày, suy nghĩ một lát, mới nhẹ nhàng mở miệng: “Hoàng Thượng giờ này... hấn là đang cùng các đại nhân ở ngự hoa viên thương thảo quốc sự...” Đôi mắt giống như thu thủy ngược lên, giọng điệu của Uyển phi có chút giọng gào, “Người tìm Hoàng Thượng, có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có!” Mặc Kỳ cuồng cuồng nói, “Vì sao muốn hòa thân cùng với Hồ Duệ? Vì sao là ca ca? ! Tại sao cho tới giờ ta cũng chưa từng nghe nói có loại chuyện này? Không nói đến ca ca cùng Hồ Duệ là kẻ tử thù, ca ca hấn đã có người trong lòng a! Tại sao còn muốn khiến hấn thú một người thậm chí chưa từng gặp mặt qua làm Vương phi!”

Sáng sớm hôm nay chợt nghe thái giám và cung nữ trong cung đều bàn luận, lòng hấn nóng như lửa đốt, thế nhưng nửa ngày ở hoàng cung, vẫn không tìm được ngự thư phòng.

Trong lòng Uyển phi chấn động, trong đầu dần hiện ra cặp mắt thâm sâu của nam tử kia, trái tim đã chậm rãi bị siết chặt...

“Người biết... hấn có người trong lòng?” Ngự khí đau thương, Uyển phi ngược đôi mắt diễm đam đáng yêu lên, dịu dàng vọng nhìn tới.

“Đúng vậy, ta đã thấy Lạc nhi, nàng tốt như vậy, ca ca chỉ là chưa kịp thú nàng mà thôi, sao lại có thể...”

Trong đầu, “Ông!” một tiếng ——

Uyển phi đã không còn nghe được lời đằng sau hấn nói, trái tim kinh hoàng, ngẩng người ngược mặt lên, nhìn thiếu niên tuấn lãng bức người kia...

Lạc nhi...

Nàng nắm thật chặt khăn lụa trong tay, ngón tay muốn vò nát nó, đôi môi trên khuôn mặt tái nhợt tràn ra một tia cười lạnh, lập tức chợt lóe lên.

“Cho nên, người muốn đi cầu Hoàng Thượng, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?” Nàng trầm mặc thong thả bước hai bước, nhướng mày hỏi.

Mặc Kỳ ngẩn ra, suy nghĩ một hồi, kiên định gật đầu.

“Ồ...” Tháo một đóa hoa ngọc lan trên đầu xuống, đầu ngón tay chạm vào trong nhị hoa, ép nước bên trong hoa ra, Uyển phi ngự khí sâu kín như trước, “Vây đi đi...” Thoáng nghiêng đầu, phân phó hạ nhân, “Ca nhi, đi ngự hoa viên cùng thất vương gia đi, kéo hấn lạc đường...”

Cung nữ tên gọi Ca nhi ngẩn ra, đôi mắt trong trẻo nhìn nhìn Uyển phi, lại liếc mắt nhìn người thiếu niên đơn thuần đến cực điểm kia một cái, cúi đầu đáp lại: “Vâng, Nương Nương.”

Con đường lát đá phiến, uốn lượn về phía trước.

Ca nhi nhu thuận ở phía trước dẫn đường, không cần quay đầu, cũng biết thiếu niên kia đi theo rất sát.

“Thất vương gia...” Ca nhi mở miệng, nhỏ giọng nhắc nhở, “Chờ lát nữa gặp Hoàng Thượng, không thể giống vừa nãy, biết không?”

Mặc Kỳ theo ở đằng sau gật mình, khó hiểu nói: “Vì sao?”

Ca nhi nhú mảy, mang theo vài phần thương cảm nhìn nhìn người thiếu niên không rành thế sự này, lắc lắc đầu, lựa chọn trầm mặc.

Việc Hoàng thượng quyết định, là người bình thường có thể không thuận theo sao? Đương nhiên không thể! Uyển phi nương nương rõ ràng chính là thả hân đi tìm cái chết thôi, vậy mà cũng không hiểu, thật ngốc...

Trong ngự hoa viên, đàn hương lượn lờ, khóm hoa đua sắc.

Dường như bỗng chốc liền nhìn đến mê muội, Mặc Kỳ không nhìn thấy một bóng người trong những khóm hoa, chỉ có thể theo sát Ca nhi.

Bỗng nhiên, ở một chỗ u tĩnh phía trước truyền đến tiếng nói chuyện.

Ca nhi quay đầu với đôi chút mừng rỡ, chớp chớp mắt nhìn, với ý bọn họ tìm được rồi.

Mặc Kỳ lại hơi chút nhướn mày, càng tới gần, tiếng nói chuyện kia lại càng rõ ràng...

“... Hoàng Thượng cứ như vậy đáp ứng việc hôn nhân này, có phải là hơi khinh suất hay không?” Một thanh âm già dặn, mang theo sự cung kính bay vào trong tai.

“Ý của Liên ái khanh, là Trẫm đang lấy hôn sự của Tam đệ ra đùa giỡn, trái lại để cho Hồ Duệ thừa cơ lợi dụng sao?” Giọng nói đế vương kia, âm u mà uy nghiêm, không mấy may tức giận, nhưng lại khiến lòng người.

Ca nhi bước nhẹ đi lên trước, đang muốn mở miệng, nhưng đằng sau một cánh tay đã vươn tới, nhanh chóng bịt miệng nàng lại!

Mặc Kỳ chớp mắt một cái, nhẹ nhàng kéo thân mình Ca nhi, ẩn nấp ở trong bụi hoa rậm rạp phía sau!

Ca nhi tròn to mắt nhìn thiếu niên trước mắt, Mặc Kỳ hơi chút cúi đầu, trên vàng trán tuấn lãng mang theo vài phần nghiêm túc: “Hừ —— không được lên tiếng...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ra tay

Ra tay

Sau bụi hoa rậm rạp, thân ảnh đế vương uy nghiêm mà bất dung xâm phạm.

(*không dung thứ cho bất cứ sự xâm phạm nào)

Mà bên cạnh hân, Liên đại nhân, râu mép hoa râm, sắc mặt nghiêm trọng, khom người thật thấp, “Hoàng Thượng không nên hiểu lầm, thần... tuyệt không có cái ý tứ kia...”

“Vậy ý của Liên ái khanh, là gì?” Gương mặt mang vài phần ý cười thâm thúy, Mặc Húc tới gần ông ta, hơi cúi người xuống.

Liên đại nhân nâng cặp mắt có chút đục ngầu lên, chỉ chớp mắt một cái, đã đem sát ý trong mắt của đế vương thu vào đáy mắt, ông ta làm quan trong triều nhiều năm, sẽ không thể không hiểu tính tình nam tử này. “Hoàng Thượng, thần chỉ là đoán rằng, nếu Uyển Vương điện hạ không nắm binh quyền trong tay, Hoàng Thượng sẽ xử lý việc thỉnh cầu hòa thân ngang ngược của Hồ Duệ kia như thế nào...”

Mở miệng không nhanh không chậm khiến Mặc Húc hơi chút nhú mảy, ý cười chưa phai, “Vậy sao? Vậy, Liên đại nhân đoán được gì không?”

Liên đại nhân không ngần đầu: “Thần đoán rằng... Hoàng Thượng chắc chắn sẽ điều binh lên phía bắc, trực xuất bọn người Hồ Duệ tộc! Không chỉ nói đám hời, cho dù là Hồ Duệ chủ động cầu hòa, theo tính cách của hoàng thượng, cũng chưa chắc sẽ đáp ứng.”

Ngữ khí chắc chắn mà cứng rắn, nghe lọt vào tai, cũng là vô cùng châm chọc.

“Ha ha ha...” Ngửa mặt lên trời cười to, sau khi cười, lại lắng xuống âm trầm cùng thâm u. Mặc Húc khẽ đi thong thả hai bước, ống tay áo hoa quý vung qua chiếc bàn đá, đôi mắt sắc bén đảo qua niên lão đại thần, “Liên đại nhân, quả nhiên thật là rất hiểu Trẫm...”

Trốn ở sau bụi hoa, Mặc Kỳ nhú mảy thật sâu, không rõ lí do, chỉ có thể bậm môi nín thở tiếp tục nghe lén, nhưng không hề chú ý đến vẻ mặt thống khổ

của Ca nhi bị mình che miệng...

Tựa hồ, tất cả đều đã nói toạc ra.

“Nếu đại nhân tính toán tài tình như thế, không bằng đoán một việc, lúc này đây Trẫm muốn làm gì?” Ý cười nhàn nhạt, hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ uy nghiêm của hắn.

Liên đại nhân thờ dài thật sâu, cảm giác áp bách nặng nề như vậy truyền đến, nhưng lại khiến trong lòng của ông ta dấy lên vài phần tiếc hận cùng thương hại: “Hoàng Thượng, trong thiên hạ, hay là vương thất (*đất đai của đế vương), nếu là có người muốn tranh, cũng là đã sớm lộ ra ý định từ lúc tranh giành ngôi vị hoàng đế, không cần đợi đến lúc này mới có tâm ý mưu phản? Hoàng Thượng thích chơi đùa mưu quyền, nhưng đối mặt ngoại xâm vẫn còn như vậy, chịu thiệt, chắc chắn là muốn dân a!”

Một phen nói ra, xuất phát từ nội tâm, nhưng từng chữ lại giống như dao nhọn, đâm vào trong lòng vị đế vương kia!

Mặc Húc nhìn chằm chằm thật lâu vị thần tử trải qua hai triều kia, chậm rãi tới gần ông ta, hơi cúi người xuống, khẽ nói với vẻ xem thường: “Đại nhân, rất ngại thơ a... Nếu không phải Trẫm chơi đùa mưu quyền, làm sao ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế này? Nếu Trẫm nhân từ nương tay, thiên hạ này làm sao đổi chủ, chỉ sợ Trẫm đến chết cũng sẽ không rõ ràng!” Trong đôi mắt thâm sâu kia tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương, thẳng bức nhân tâm! “Muốn trách, cũng chỉ có thể trách chính hắn không chấp nhận số mệnh... Trẫm nhẫn nhịn đến vậy đã là khoan hồng độ lượng rồi...”

Sau bụi hoa, Mặc Kỳ cả người chấn động!

Bụi hoa khẽ run, ngay cả sương sớm cũng đều rơi xuống...

“Ai?” Một tiếng quát chói tai! ánh mắt sắc bén của Mặc Húc xuyên thẳng qua bụi hoa, nhìn về phía chỗ trốn của bọn họ!

Bị phát hiện rồi...

Mặc Kỳ trong lòng run lên, mang theo Ca nhi trong lòng xoay người đến một chỗ khác trốn!

Người ở bên trong bụi hoa không có ý bước ra, cặp mắt thâm sâu của Mặc Húc vừa chuyển, ống tay áo màu hoàng kim vung lên thật mạnh! Chiếc ghế đá nặng nề ở dưới bị bàn đá bị nội lực thâm trầm kéo lên, thẳng tắp bay tới chỗ bọn họ ẩn thân, mang theo lực đạo trong nháy mắt khiến người hôn mê bất tỉnh!!

Mặc Kỳ ngây cả người, vội vàng đẩy Ca nhi trong lòng ra, hai tay rần rần nắm chặt, đan chéo đề lên chắn trước người!

“Rầm——!” “Ầm——!”

Một tiếng vang lên, lực đạo nặng nề đánh vào hai tay đan chéo của thiếu niên, bức hắn kêu lên một tiếng đau đớn!

Tất cả mấy người trong ngự hoa viên đều sợ ngây người, mắt thấy ghế đá nhanh như chớp bay tới, thật mạnh nện lên trên người thiếu niên kia, đẩy thân thể hắn lui lại vài bước, lại “Rầm” một tiếng vỡ tan ra, vỡ nhỏ thành từng mảnh!

“Khụ khụ...” Nội lực mạnh mẽ khiến Mặc Kỳ suýt nữa không chịu nổi, hòn đá đập vỡ rơi xuống từng mảnh bên cạnh, hắn nâng mắt ẩn nhẫn, chỉ cảm thấy dưới gối mềm nhũn, cả người nửa quỵ xuống, một nắm đầm đìa chôn xuống đất, buồn bức ho lên...

Ca nhi bên cạnh kêu lên sợ hãi rồi lấy tay che miệng, ép buộc chính mình không phát ra tiếng thét chói tai, mãi đến lúc thấy hắn chống đỡ không được, thân thể đã ngã xuống, mới thất thanh kêu lên: “Thất vương gia!”

Sự yên tĩnh khắp toàn bộ ngự hoa viên, bất thành linh đã phá tan!

Liên đại nhân bên cạnh cũng hoảng sợ, nét mặt già nua trở nên tái nhợt vô cùng, bước chân gấp rút chạy tới, “Điện hạ...”

Đáy mắt dày đặc sát khí dần dần rút đi, Mặc Húc chậm rãi thu hồi tay áo, dừng ở thiếu niên anh tuấn nửa quỵ trên mặt đất đang được Ca nhi nâng dậy kia, thấp giọng lầm bầm: “Là người...”

Ngực như là bị đá đè lên, đau nhức không thể át đi được...

Lấy tay gạt gao che ngực, Mặc Kỳ khốn khổ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt dò xét mà đề phòng của vị đế vương kia.

Làm sao... Làm sao lại có nội lực thâm hậu như vậy... Mặc Kỳ nhủ mảy, cánh tay đều bị ghế đá cứng rắn đụng vào muốn gãy, hắn chỉ biết rằng thân thủ ca ca thâm sâu không lường được, cũng không biết, trên người vị đế vương này lại cũng có bí mật âm hiểm mà không lưu tình chút nào như vậy...

“Đứng... Ta có việc tìm Hoàng Thượng, chính là chưa từng nghĩ Hoàng Thượng đang có việc...” Thiếu niên đứng dậy, sắc mặt hơi chút tái nhợt, bắt ngờ tránh khỏi vòng nâng của Ca nhi, “Quấy nhiễu thánh giá, Mặc Kỳ có tội...”

Chậm rãi để hai tay đằng sau lưng, Mặc Húc khí định thần nhàn, đôi mắt đầy hàn khí nhìn hắn.

“Nếu biết là thất đệ, Trẫm cũng sẽ không xuống tay nặng như vậy, ngự hoa viên này phòng ngự không chặt, nếu luận về tội, cũng không tới phiên thất

đệ...” Đôi mắt âm u thản nhiên nhìn thẳng vào lão đại thần, “Liên ái khanh nếu không có chuyện gì, thì lui đi, Trẫm... muốn cùng thất đệ tâm sự.”

Biết được tâm tư đế vương kia, nhưng bất lực, Liên đại nhân sắc mặt âm trầm vài phần, hai tay ôm quyền: “Dạ, thần xin cáo lui...”

Ca nhi ở đằng sau cũng nhận ra ngấm ý, buông lỏng cánh tay Mặc Kỳ ra, hơi có vẻ vái chào, muốn đồng thời lui đi cùng Liên đại nhân.

“Chậm đã...” Mặc Húc chậm rãi tới gần, chăm chú nhìn tiểu cung nữ tựa hồ rất ít chú ý tới kia, “Ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ta đổi chủ ý

Ta đổi chủ ý

Ca nhi dựng thẳng lưng, lòng bàn tay bỗng chốc tràn đầy mồ hôi lạnh.

Bất đắc dĩ xoay người, cúi đầu thấp giọng trả lời: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ là Ca nhi, hầu hạ Uyển phi nương nương ở Tích Uyển cung...”

Uyển nhi...

Suy tư nửa ngày, lại đem ánh mắt nhìn về phía nàng ta, Mặc Húc chậm rãi bước thong thả vài bước, đôi mắt thâm sâu đen như mực chăm chú nhìn Ca nhi: “Nói cho Trẫm, ngươi đã nghe được điều gì?”

Ca nhi chân đã muốn nhũn ra, từ nhỏ lớn lên trong cung, đối với việc lớn nhỏ trong cung, tránh được thì nên tránh, không muốn đụng phải một cú khai lang phóng tay như thế này (* ám chỉ chuyện khó giải quyết)...

“Không liên quan tới nàng ta, là ta...” Mặc Kỳ biện giải.

Một ánh mắt sắc bén quét qua, đem lời thiếu niên kia muốn nói bức quay về!

Ca nhi do dự một lát, cúi đầu trả lời: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ cái gì cũng đều nghe được, chỉ là... một câu cũng nghe không hiểu mà thôi, Nương nương dạy chúng nô tỳ ở trong cung hầu hạ chủ tử mới là việc trọng yếu nhất, những chuyện khác, đều không liên quan tới nô tỳ.”

Nữ hài nhỏ nhỏ, tiếng nói trong trẻo không mang theo một tia gọn sọng.

Chăm chú nhìn nàng một lát, trên mặt Mặc Húc hiện lên nụ cười nhàn nhạt, thu hồi ánh mắt.

“Mặc Kỳ...” Một tiếng khẽ gọi, vị đế vương uy nghiêm kia ngồi xuống nơi bàn đá, ánh mắt khiếp người mang theo ý cười nhàn nhạt đảo qua người thiếu niên hơi giật mình kia, “Ngươi từ Lạp Sơn đường xa mà đến, Trẫm, hình như còn chưa có thưởng cho ngươi cái gì... Trẫm thấy tiểu cung nữ này cũng không tệ lắm, không bằng thưởng cho ngươi, làm nha đầu theo hầu bên người, được chứ?”

Cái gì? !

Mặc Kỳ mở to hai mắt nhìn, thốt lên: “Ta, ta không cần...”

Mồ hôi trong lòng bàn tay Ca nhi chảy ra nhiều hơn, ngược mắt lên liếc mắt ngắm thiếu niên kia một cái, trong lòng thầm nói, mệnh lệnh hoàng đế không nên bất tuân nhanh như vậy chứ, ngu ngốc, ngay cả lời nói uyển chuyển một chút cũng không nói...

Ánh cười mất đi, sắc mặt Mặc Húc có chút lạnh như băng, thản nhiên chăm chú nhìn hắn.

“Không đúng... Ta là nói, trong phủ ca ca sẽ an bài sắp xếp người đến hầu hạ ta, ta không cần người trong cung...” Thiếu niên cúi đầu, dùng cách thức non nớt giải thích, tiếng nói trầm ổn mà kiên định.

“Thì ra trong mắt thất đệ, người trong cung này, không thể chịu được như thế sao...” Tiện tay cầm chén rượu trên bàn đá lên, đế vương kia làm như lảm bảm tự nói với mình, nhưng trong lời nói hoàn toàn lộ ra sự sắc bén.

Mặc Kỳ nhếch miệng lên, không nói được lời nào.

Hắn nhớ lại đoạn đối thoại bí ẩn đến cực điểm vừa rồi, tựa hồ là cái gì cũng đều không nói, nhưng trong lời nói lại vô hình hiện lên tình cảnh vô cùng nguy hiểm của ca ca có, cho tới bây giờ hắn cũng không biết quan hệ trong huyết thống hoàng thất lại có thể có cừu hận khắc cốt thấu xương như vậy, có thể không từ thù đoạn như thế, khó trách...

Khó trách ca ca luôn không muốn hắn trở về, ở trong hoàng thành giờ phút này giống như một lồng giam, sao hắn lại cũng ngốc quá.

“Hoàng Thượng,” Một giọng nói trong trẻo cất lên, Ca nhi quỳ xuống, ánh mắt trong veo, “Thất vương gia ở bên ngoài nhiều năm nên không rành thế sự, có không thuận theo Hoàng Thượng cũng là bình thường, mong Hoàng Thượng không nên so đo với thất vương gia, muốn trách, thì trách Ca nhi không tốt, không nên trách Vương gia.”

Tiếp theo, là cúi lạy thật sâu.

Mặc Kỳ cắn răng, tiểu cung nữ này, thật sự là hết thấy đều bình tĩnh hơn hắn, không chút hoang mang, giống như trời sập xuống đều không quan trọng, thật là đáng giận...

“Ai nói người không tốt? Ta nghĩ muốn người sẽ muốn, không muốn tự nhiên sẽ không muốn, bây giờ, ta đổi chủ ý!” Vô duyên vô cớ hướng về phía nữ tử phía dưới nói vài câu, Mặc Kỳ đem ánh mắt hướng Mặc Húc, “Hoàng Thượng, hoàng cung này ta đã đi dạo đủ rồi, ngày mai ta liền mang theo nàng đến phủ ca ca, được chứ?”

“Cũng được...” Mặc Húc đứng dậy, trong mắt kín đáo có ánh cười, đi đến bên cạnh hắn, hơi chút cúi đầu, “Ngày mai là ngày đại hôn của Tam đệ, có người ở đó, tin chắc Tam đệ sẽ rất vui mừng...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Phía tây vương phủ

Trong đôi mắt đế vương kia, tràn đầy quan tâm thân thiết.

Khoảng cách gần như thế, khiến thiếu niên kia hơi chút nhú mày, phát hiện một chút khác thường.

Lặng lặng lui về phía sau từng bước, Mặc Kỳ cúi đầu, “Tạ Hoàng Thượng...”

Trong ngự hoa viên tràn đầy mờ ảo, những đóa hoa vây quanh làm thiếu niên kia giống như hư ảo, hắn liếc mắt quan sát tiểu cung nữ đang quỳ trên mặt đất một cái, quên đi ánh mắt vô tội lại trong trẻo của nàng, thẳng quay đầu trở về, đi vài bước lại rốt cục nhìn không được dừng lại, nghiêng đầu nói: “Ai, rốt cuộc có muốn đi hay không?”

Ca nhi lấy lại tinh thần, liên tục không ngừng xoa xoa hai đầu gối, từ mặt đất đứng lên, chạy chậm vài bước đuổi theo.

Phía sau, ánh mắt đế vương thâm sâu mà xa xăm kia, gắt gao dõi theo...

Đại hôn của Uyên vương.

Toàn bộ hoàng thành đều dường như náo nhiệt hơn vài phần, từ ngoài thành mãi cho đến cửa vương phủ, những tua giấy đỏ bay bay hạ xuống.

Mãi đến lúc giờ Thân, âm thanh huyền ảo chúc mừng tràn ngập khắp phố phường mới dần dần rút đi, mặt trời ngả đằng tây, tất cả quan viên triều đình đều đã ngồi vào buổi văn yến, lúc này việc bọn hạ nhân phải làm, là đem lễ hỏi quan viên các nơi kiểm kê lại, lại dọn sạch mấy trăm bồn hoa nở rộ bày xung quanh vương phủ.

Rốt cục vẫn không đủ nhân công, đành phải gọi các cô nương Uyển Nghệ quán vốn ngày thường nhàn rỗi không có việc gì đến làm.

“...”

“Thực là... Chúng ta cũng không phải hạ nhân, chuyện lật vật này tại sao lại đến phiên chúng ta đến làm?!”

“Chính là, bảo chúng ta dọn các chậu hoa ư? ! Chúng ta sao lại phải tới nơi này hầu hạ, đón dâu thì sao chứ? Đã để một Vương phi dị tộc rồi, còn muốn dọn sạch quán của bọn tỷ muội chúng ta sao?!”

“Ai u, người cần thận một chút! Có thể nhẹ tay nhẹ chân hay không...”

Lời nói đầy oán giận, các cô nương đảo tròn mắt khó chịu, không tình nguyện mà dọn mấy trăm bồn hoa vào vương phủ.

Đón đầu. Vương phi.

Những chữ này, tràn ngập trong tai suốt cả ngày.

Lạc Cơ Nhi chậm rãi ngồi xổm xuống, trước mắt là một chậu lan hồ điệp kiều diễm nở rộ, trong màu đỏ lộ cánh hoa tím sậm, loại hoa này, luôn nở tới mới to nhất thì liền lập tức tàn lụi, nàng có chút ngầy ngời, ngón tay mảnh khảnh chạm vào đóa hoa mềm mại kia, đầu ngón tay trắng nõn càng có vẻ tái nhợt hơn.

“Thất thân làm cái gì? Còn không mang đi?” Giọng nói bình thản nhưng uy nghiêm, xuyên không truyền đến.

Đầu ngón tay run lên, ngón tay trắng nõn dính một chút phấn hoa, Lạc Cơ Nhi quay đầu lại, nhìn thấy Cô cô vẫn một thân bạch y như thường ngày, đang không kiên nhẫn nhìn nàng.

Cũng không nói nửa câu, thân hình nho nhỏ nhấc chậu hoa lên, đặt trong chậu hoa làm bồn ống tay áo hồng nhạt của nàng, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn ôn nhu, ngay cả mày cũng không nhăn chút nào.

“Bên ngoài tường viện phía tây vương phủ còn một ít nữa, đợi lát nữa người nhớ đi qua dọn sạch...” Nhìn thoáng qua, Cô cô thân nhiên nói một câu.

Lạc Cơ Nhi dừng bước, ánh mắt trong veo không khỏi nhìn nhìn về phía tây, đúng là mặt trời chiều ngã đằng tây, tường viện cao cao kia có vẻ nghiêm trang khác thường.

“Đừng nghĩ thừa dịp loạn đào tẩu...” Ánh mắt cô cô đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không gì sánh được nàng, vẫn thân nhiên như trước nói, “Ta cho người thời gian một khắc, trừ phi người mọc cánh mới có thể bay ra khỏi thành này, nếu không, cũng đừng nghĩ trốn, biết chưa?”

Ngày hôn lễ quá mức hỗn loạn, trong vương phủ người đến người đi, mà mệnh lệnh duy nhất của Vương gia dặn dò Cô cô chính là không được để mất một người, mà hiển nhiên, người kia chính là...

Lạc Cơ Nhi bỗng nhiên liền cảm thấy chậu hoa trong lòng có chút nặng thêm, ánh sáng còn sót lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu cũng âm đạm đi vài phần.

“Biết rồi, Cô cô đi nghỉ đi thôi, không cần coi ta Đâu.” Làn váy khẽ lay động, nàng bước vào trong vương phủ, nhẹ nhàng nói.

Cô cô khẽ nhướn hàng mày phượng ninh, nhìn thân ảnh nhỏ bé quật cường kia, trong lòng nổi lên một tia chua xót.

Quả thật là tự chuốc khổ vào thân, không phải sao?

Thời điểm tân vương phi nhập môn, nàng lơ đãng quan sát một chút bộ dạng Vương phi kia, quả nhiên là công chúa bộ lạc phương bắc, mi vũ linh động cùng ngạo khí chói mắt bức người, nữ tử như vậy, sao có thể dung được trong lòng trượng phu của mình còn có người khác?

Mặt trời chiều vẫn chói mắt như trước, Lạc Cơ Nhi không khỏi lấy tay chắn ánh sáng, vòng qua tường viện đến phía tây.

Một đồng thược được nở bung đỏ thắm.

Nàng bỗng chốc ngầy ngời, bàn tay nhỏ bé che ánh mặt trời chậm rãi hạ xuống, tiện thể lấy tay chậm rãi xoa xoa mồ hôi lấm tấm trên cằm.

Quả nhiên là, nhiệm vụ thực là to lớn a...

Bên tai dường như vẫn tiếng pháo vang như trước, trong mắt đều là sắc lửa đỏ, nàng lui vào một chỗ, đôi mắt trong veo đậm đặc như nước, nếu đây là hần muốn nàng nhìn thấy, như vậy nàng nhìn thấy chính là, cũng chẳng có gì to tát cả, hôn lễ vương phủ tổ chức oanh oanh liệt liệt, đến lúc vẫn yên còn có vương tôn quý tộc tới dự tiệc, cũng có sứ giả Hồ Duệ tới chúc mừng, không có gì bất ngờ xảy ra cả, thiên tử đương triều cùng thủ lĩnh Hồ Duệ đều tới đây.

Chỉ là, nàng dường như mệt quá, không có sức lực đi xem này nọ nữa.

Thân hình nhỏ nhắn cúi xuống, bàn tay nhỏ bé chạm vào chậu hoa bên cạnh, muốn dùng sức nâng lên, nhưng chậu hoa bỗng nhiên nhẹ đi rất nhiều, giống là có người kéo chậu hoa kia để bụng, vững vàng đưa đến trong lòng nàng——

Lạc Cơ Nhi nhíu mày thật sâu, nghiêng mặt đi, hoảng hốt nhìn thấy một thân ảnh sắc màu hoàng kim, mầu sắc như vậy trong ánh chiều tà hơi chút chói mắt.

“Sao một mình lại làm những việc này?” Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính, giống như cố ý đè thấp, để sát vào bên tai của nàng.

——! !

Tim bỗng chốc đập dồn dập, nàng nhớ rõ giọng nói này...

Hoàng hốt xoay người, Lạc Cơ Nhi trừng to mắt, nhìn thấy khuôn mặt ngược sáng của nam tử kia, hần mặc long bào hoa quý màu hoàng kim, cứ như vậy xuất hiện ở bên ngoài tường viện vương phủ mà không coi ai ra gì, cúi người xuống, hướng về phía nàng nói nhỏ, mang theo vẻ quyền luyến đã lâu không gặp.

Ôi——! !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Cưỡng ép.

Hít vào một ngụm khí lạnh, Lạc Cơ Nhi sợ tới mức lui về phía sau, chậu hoa ôm trong tay cũng bỗng nhiên buông lỏng, rơi thẳng xuống mặt đất!

“Rầm——!” Bồn sứ rơi xuống đất, không hề bất ngờ đã liền vỡ thành mảnh nhỏ, ngay sau đó truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Mặc Húc nhíu mày, cảm giác được chậu hoa bên cạnh vừa vụn rơi vào giữa giày đen của hắn, đau đớn bỗng chốc truyền lên từ mắt cá chân...

Lạc Cơ Nhi sợ tới mức không động đậy, nhìn chậu hoa kia bị chính mình đánh rơi chia năm xẻ bảy, lại nhìn vị đế vương đang cau mày kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

“Không phải là... Thực xin lỗi! Ta không phải cố ý...” Nàng vô thức lùi về phía sau, nắm làn váy muốn quỳ xuống...

Cảm giác đau đớn giảm đi, mày Mặc Húc buông lỏng, nhắm mắt nhìn thân mình nhỏ nhỏ của nàng trốn phía sau, vô thức vươn tay kéo nàng đứng lên không muốn nàng quỳ xuống, trong ánh mắt nàng có hơi chút kinh ngạc, cổ tay kéo mạnh nàng vào bóng đen do thân hình cao lớn của hắn phủ xuống!

Kính hồn chưa bình tĩnh lại, Lạc Cơ Nhi đã liền ngửi thấy mùi của hắn.

Mùi mạnh mẽ đặc trưng của người đàn ông chín chắn, khí phách, và cao quý...

Trái tim đập sắp vỡ ra, hơi thở nàng không ổn định, muốn tránh khỏi cánh tay đó, nhưng phát hiện ra bàn tay của hắn đã nắm thật chặt.

Đã quen với tính bá đạo cùng tùy hứng của đế vương này, Lạc Cơ Nhi trấn an chính mình trước mắt đùng hoàng hốt, dời mắt trong veo nhìn xung quanh, mới phát hiện đang có mấy thị vệ trong cung canh giữ ở lối vào bên tường phía tây, còn một bên kia là ngõ cụt, chẳng trách mà...

Chẳng trách hắn tới nhẹ chân nhẹ tay như vậy, bốn phía một bóng người cũng không có.

“Gặp nàng thật là khó, nếu Trẫm lần này không chủ động xuất cung, còn không biết khi nào thì có thể nhìn thấy vật nhỏ ám ảnh người khác nhà nàng...” Giai nhân trong lòng, bất động cũng không nao loạn, Mặc Húc hơi chút si mê, đè thấp giọng để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Lâu lắm chưa có gặp nàng, bàn tay giữ chặt cánh tay nàng cũng run run, khí huyết toàn thân hắn đều sôi trào, trong đầu kêu gào muốn ôm nàng vào trong lòng.

Cánh tay mịn màng, bị bóp đến hơi có chút đau nhức...

“Hoàng Thượng... Thình buột tay...” Cảm giác bức bách xa lạ mỗi lúc một nổi sóng, Lạc Cơ Nhi thậm chí không dám nhìn ánh mắt của hắn, chỉ có thể thấp giọng mở miệng.

Buột tay? Mặc Húc nhướng mày, nhìn ra sự khó chịu của nàng, lực đạo hơi chút thả lỏng, nhưng vẫn không buông ra, ngược lại càng sáp lại nàng gần hơn.

“Thế nào, hắn không phải luôn luôn thương nàng sao, làm một hôn lễ mà thôi, như thế nào liền bắt nàng làm loại việc nặng nhọc như thế này?” Vươn tay, lướt qua mồ hôi thấm ẩm ướt trên khuôn mặt nàng, ánh mắt nóng rực bao phủ nàng càng trở nên cản trở hơn.

Lạc Cơ Nhi né tránh, trong đôi mắt ôn nhu hiện lên một tia sợ hãi, ngón tay tùy ý của hắn dừng lại giữa không trung.

“Ta vốn cũng chỉ là một tù binh, làm chuyện này cũng thực bình thường.” Nàng thản nhiên nói, nhưng trong đầu hiện lên thân ảnh nam tử tà mị kia. Hắn tuần mỵ như thần, mặc hi phục vào, không biết hình ảnh sẽ phiêu dật như thế nào...

Một tiếng cười nhạo tràn ra khỏi môi, Mặc Húc đã nhẫn đủ lạnh lùng của nàng rồi, đưa tay lập tức nâng người nàng lên, bắt buộc nàng đón nhìn ánh

mắt thâm tình của hắn, “Khi nào thì trở nên chịu nghe lời như vậy, vật nhỏ?” Đầu ngón tay cẩn thận xoa lên da thịt non mềm của nàng, không thể tự kiềm chế, “Nàng không biết khẩu khí của nàng như vậy làm lòng người thấy thương tiếc sao? Nếu Mặc Uyên nghe được, không biết sẽ hồ thẹn nhường nào...”

Hồ thẹn...

Lạc Cơ Nhi ngưng thờ, tiếp đó, không biết làm sao lại có dũng khí hung hăng tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn!

“Đùa bốn người khác cảm thấy vui lắm sao? Hoàng Thượng...” Đôi mắt trong veo, mang theo vẻ quật cường non nớt, giống như tiểu tiên tử không nhiễm bụi trần, không hề úy kỵ chăm chú nhìn hắn, “Nhưng mà lần này Hoàng Thượng nhầm rồi, người như ta ở bên trong Uyển Nghệ Quán có rất nhiều, sợ là chẳng hồ thẹn nổi. Nếu Hoàng Thượng không có việc gì, ta phải đi về đây.”

Không đợi hắn ngăn trở, Lạc Cơ Nhi đi thẳng qua bên người hắn, gió thổi làn váy của nàng, sa mỏng tung bay...

Đôi mắt lạnh lùng của Mặc Húc chớp mắt một cái, bắt gặp một tia đau thương đến cực điểm trong đáy mắt nàng.

“A...”

Một tiếng kêu nhỏ, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, cả người bị kéo mạnh vào trong ngực hắn! Tiếp đó, thân hình hắn lướt đi, mang theo tiểu tiên tử nhu nhược xinh đẹp trong lòng quẹo vào một góc nhỏ không người, nhanh chóng hung hăng đè người trong lòng lên vách tường!

Đau...

Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, mới nén nổi một tiếng kêu đau, thân mình nho nhỏ chưa trở mình đứng thẳng, đã bị thân hình cao lớn của hắn sát lại, không còn chút khe hở, đè lên vách tường lạnh như băng, hai tay trườn lên theo sườn thắt lưng nàng, giữ chặt tấm lưng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

Mặc Húc biết chính mình đã quá mạnh tay, khiến nàng đau đến than nhẹ, chỉ là...

Hắn không chế không nổi bản thân.

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng muốn một người như thế, muốn khiến nàng thần phục, khiến nàng thúc thủ vô sách, nhìn nàng thương tâm muốn chết sau đó chỉ có thể ngã vào trong ngực của hắn... sự quật cường của nàng quá mức chóng mặt, chóng mặt đến khiến hắn nhận không được muốn phá hủy...

Khoảng cách ngày càng gần, khiến Lạc Cơ Nhi quên cả gào thét, trái tim cũng nhanh chóng muốn từ trong ngực nhảy ra

“Cùng trầm vào cung... được không...” Chế trụ cái gáy của nàng, Mặc Húc mở miệng, âm thanh trầm thấp kéo dài.

Lạc Cơ Nhi cả người chấn động!

Hô hấp nóng rực, ôm đến nghẹt thở, Lạc Cơ Nhi kinh ngạc nâng lên đôi mắt trong suốt, ở trong mắt đế vương kia nhận ra dục vọng chinh phục của hắn.

Hắn không phải đang thương lượng, không phải đang hỏi, trong ánh mắt của hắn có dục hỏa bùng bùng mang theo chiếm hữu, thậm chí không ngại để nàng nhìn thấy...

Không...

Nàng không muốn tiến cung...

Cắn chặt môi dưới tái nhợt, Lạc Cơ Nhi thân thể nhịn xuống run rẩy, run giọng mở miệng: “Buông...”

Nụ cười khì phách mà khát máu nở rộ bên môi, Mặc Húc không mảy may để ý tới phản ứng của nàng, chậm rãi cúi người, tới gần môi cánh hoa đỏ bùng của nàng.

“Người buông! Ta kêu người đến bây giờ...” Ngón tay run run nắm chặt quần áo hắn, Lạc Cơ Nhi lòng chua xót quay đầu đi, muốn rời lệ.

Trong đầu lại hiện lên thân ảnh nam tử kia, hôm nay là ngày đại hôn của hắn, lúc này hắn, hắn đang làm gì...

“Được, nàng kêu đi...” Nhẹ nhàng cắn cằm nàng, rướn lấy một tiếng than nhẹ của nàng, Mặc Húc mở miệng, cảm giác được thân thể của nàng một trận chặt vật co rúm lại, “Trừ bỏ hắn, không có ai dám cãi lời Trẫm! Nàng có thể kêu lớn tiếng một chút, xem hắn sẽ có đến cứu nàng hay không!”

Môi hắn hung hăng hôn lên mặt của nàng, từ đường cong duyên dáng trên cằm cổ trắng như tuyết của nàng một đường hôn xuống... Ngày đại hi, khách khứa và bằng hữu ngồi đầy, sau lưng là phồn hoa náo nhiệt, ai quản được hết thầy chứ?

“Đừng...” cảm giác xa lạ vô cùng thân mật khiến cả người nàng run rẩy, hốc mắt tràn đầy hơi nước mờ lung, Lạc Cơ Nhi liều chết giãy dụa, “Mặc Húc! Người đường đường là thiên tử Lạc Anh Quốc, chẳng lẽ cũng chỉ dùng sức mạnh sao?!”

“Đúng vậy!” Hắn hô hấp khó khăn, kề sát da thịt non nà của nàng, “Nàng sớm muộn gì cũng là người của trẫm, trẫm là điên rồi mới có thể chờ nàng lâu

như vậy! Lúc này đây, nàng dừng hồng trón nữa...”

Lời nói vừa buông ra, thân mình nhỏ bé hồng nhạt của nàng bị quán vào trong long bào màu hoàng kim, hấn trở nân hít thở nặng nề, giống như mảnh thú tham lam cắn nuốt con mồi của mình!

Nàng giãy dụa, roi lệ, cái miệng nhỏ nhắn thê ai từ mới bắt đầu kháng cự đến cuối cùng là cầu xin tha thứ, hấn cũng không ngừng lại, chỉ là xé rách quần áo màu hồng nhạt của nàng, bàn tay to hung hăng nhẹ nhàng xoa nắn da thịt băng tuyết trần trụi của nàng, cảm xúc mềm mại đáng yêu đến cực điểm khiến hấn thở dài thật sâu...

“Không cần, van người... A!” Cuồng loạn giãy dụa đều không làm hấn dừng lại được, Lạc Cơ Nhi run run khóc, sợ tới cực điểm, nàng muốn gọi tên người kia, hai chữ đến bên miệng lại bị nàng cắn nát cánh môi, chặn lại không phát ra tiếng.

Thân thể nữ tử non nớt, xinh đẹp trí mạng của nàng đã làm hấn mất hồn từ lâu, hấn dừng không được, động tác trở nên càng thêm dã man!

“Cơ Nhi! ——” Một tiếng gọi rất xa, cách tường viện, truyền tới.

Mặc Húc cả người chấn động, đôi mắt tràn đầy tình dục ngưng tụ lại, động tác vô thức ngưng trệ ——

“Cơ Nhi! Người ở chỗ nào?!” Giống như giọng nói non nớt của thiếu niên, mang theo vài phần lo lắng, xa xa vọng qua tường viện.

Lạc Cơ Nhi nghe ra thanh âm kia.

Nước mắt còn hỗn loạn lưu lại trên mặt, nàng hơi sùng sốt, trong lòng tuyệt vọng đến cực điểm nổi lên một tia sáng, mờ mờ muốn hô lên, nhưng một cái tay lớn đưa qua, gắt gao che miệng nàng lại! Nàng chỉ “Ồ” một tiếng, toàn bộ thanh âm đều bị cắt đứt...

Khí lực của hấn, thật lớn...

Toàn bộ thân mình vùi trong lòng hấn, bị bịt miệng, Lạc Cơ Nhi đã gấp đến độ roi lệ, ủy khuất cùng sợ hãi cực độ khiến nàng run run đứng lên, mà Mặc Húc đang giữ chặt thân mình mảnh mai mềm mại trong lòng, tình dục chưa tán đi, trong đôi mắt tối tăm tràn đầy tơ máu xơ xác tiêu điều.

Xem ra, hôm nay lại phải bỏ qua nàng...

Trong lòng nổi lên một trận đau đớn giống như xé rách cùng không cam lòng, Mặc Húc cúi người, thật sâu nhìn vào đôi mắt mang theo nước mắt của nàng, thanh âm khàn khàn mà lạnh lẽo: “Thật đúng là không khéo, Cơ Nhi...”

Nghe ra lời nói uy hiếp của hấn, Lạc Cơ Nhi cuộn mình đứng dậy, trong lòng e ngại tới cực điểm!

Ta van người... Ta van người nhất định phải tìm được ta, ta ở chỗ này...

Tiếng bước chân vội vã.

Thiếu niên tuần lảng nhíu mày lại, từ đầu tường tây đi tới, nhìn xung quanh, chỉ có thể thấy đám cây thược dược đầy trên mặt đất, nở rộ đỏ thắm vô cùng.

Nàng ở nơi nào...

“Ta biết người ở đây, người không được trốn...” Thiếu niên cao giọng khê gọi, khát vọng nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, “Cơ Nhi, người bước ra, ta là Mặc Kỳ, Cơ... Cơ Nhi!”

Đi qua một cái ngõ nhỏ, hấn thất thanh kêu nhỏ, thấy được một thân ảnh hồng nhạt cuộn mình ở trong góc!

“Cơ Nhi... Người, sao người lại ở đây?!”

Mái tóc đen bao vây thân mình nhỏ nhỏ của nàng, Lạc Cơ Nhi hô hấp chưa vững vàng, trong đôi mắt trong veo còn sót lại nước mắt nóng hổi, cả người không ngừng run rẩy.

Bên người bỗng nhiên phả lại một hơi thở lúc nóng lúc lạnh, thiếu niên trong lòng đau xót, cúi người muốn đem thân mình nhỏ nhỏ của nàng ôm lấy ——

“Đừng tới đây!” Nghẹn ngào mở miệng như điện giật, Lạc Cơ Nhi mãnh liệt lui về phía sau so mình đứng dậy, bàn tay nhỏ bé nắm chặt y phục trên người!!

Bên trong hai tròng mắt trong suốt chứa đầy ủy khuất cùng kháng cự, bả vai nàng khê run, gắt gao che lại vết cắn xanh tím mà nam tử kia vừa mới lưu lại trên vai nàng, hơi thở của hấn giống như âm hồn không tan, nàng trốn không xong, tránh không được...

Mặc Kỳ sùng sốt, kinh ngạc nhìn hơi nước tràn ngập mắt nàng, giữa ngón tay còn sót lại đất trồng hoa, cùng với quần áo rách rưới...

“Ta là Mặc Kỳ... Ta là Mặc Kỳ, Cơ Nhi!” Thiếu niên đau lòng cực độ ôm lấy nàng, không để ý nàng giãy dụa, ấn đầu của nàng vào trong ngực mình, khiến phản kháng của nàng biến thành một tiếng nặng nề nức nở lan tràn ra, “Nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, có người khi dễ người có phải không! Người nói cho ta biết là ai... Cơ Nhi, nói đi...”

Hoàng hốt cục độ khiến Mặc Kỳ bắt đầu nói năng lộn xộn, hân ôm chặt lấy thân mình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng, đau lòng đến tận tận.

Bị áp vào trong một vòng ôm ấp mùi cam tươi mát, Lạc Cơ Nhi vô lực chống cự, chỉ nắm chặt vạt áo trước ngực hân, nước nôi gắt gao nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác áp bách cùng ỷ khuất tràn ngập trong đáy lòng vơi đi, lúc mở mắt ra lần nữa, xương ngón tay nàng đã nắm chặt đến trở nên trắng bệch, đôi mắt trong veo như trước chứa đầy nước mắt, thân thể cũng không run rẩy nữa.

“Không có việc gì...” Nàng mở miệng, giọng nói non nớt khàn khàn mà vô lực, “Vừa rồi... vừa rồi lúc dọn hoa không cẩn thận, té ngã...”

Mặc Kỳ dờ ra, tiếp đó, trong cặp mắt trong trẻo liền nhuốm vẻ đau thương nồng đậm.

“Dọn hội hoa xuân mà ngay cả quần áo cũng bị xé rách, người cho ta là đồ ngu sao?!” Gắt gao giữ lấy bả vai mềm mại của nàng, ấn hân đã lâu của thiếu niên kia rốt cục tức giận bùng nổ, “Rầm” một tiếng vang lên, ánh mắt nhìn lướt qua cây thước được xinh đẹp điểm lệ nở đầy trên mặt đất, tức giận càng tăng lên!

“Dọn hoa... Bọn họ gọi người đến dọn hoa? ! Đám hạ nhân Uyên Vương phủ chẳng lẽ đều chết hết rồi sao?” Giọng nói Mặc Kỳ cũng đã thay đổi, ngón tay nắm chặt đến vang lên răng rắc, “Ca ca sao lại... Hân sao lại...”

Đột nhiên xoay người, trông thấy tiểu cô nương chỗ góc tường nhỏ kia, yếu ớt mảnh mai trong bộ cẩm bào hồng nhạt (*gấm), đôi mắt trong veo như nước của nàng thân nhiên nhìn hân bùng giận phát hỏa, đôi môi mỏng manh trở nên tái nhợt, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, dùng cảm giác đau đớn để khắc chế không muốn chính mình run run...

Một cơn chua xót nồng đậm xộc lên đến mũi, Mặc Kỳ ngồi xổm người xuống, kiểm chế đôi môi run run, đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, “Đi, ta mang người đi!”

Hơi ấm nóng rực, bao lấy cổ tay có chút cứng ngắc của nàng.

Lạc Cơ Nhi chậm rãi nhìn tia sáng phát ra từ trong cặp mắt trong trẻo của thiếu niên kia, nàng nhìn ra được vô cùng lo lắng cùng đau lòng mà hân không chút nào che giấu, giống như dây leo, gắt gao quấn quanh nàng.

“Là ai kêu người đến tìm ta?” Giọng nói rất nhỏ giống như không nghe thấy được, tràn ra khỏi đôi môi nhỏ tái nhợt của nàng.

Mặc Kỳ gạt mình, bàn tay nắm chặt tay nàng bỗng chốc hơi buông lỏng, chậm rãi cup mắt xuống, khó khăn nói: “Là ca ca...”

Trong lòng nổi lên một chút đau nhức, Lạc Cơ Nhi lại khẽ mở miệng, “Vậy sao... vậy giờ hân đang làm gì?”

Mặc Kỳ càng xấu hổ, một cơn tức giận cùng oán giận vừa mới trôi lên bị đè nén trong ngực, không thể phát tiết: “Ca ca kính rượu... rất nhiều sứ giả Hồ Duệ đến đây, ca ca từ chối không được...”

Kính rượu...

Nhắm mắt lại, trong lòng ngực đón nhận từng đợt sóng đau đớn nghiền nát tâm can.

Lạc Cơ Nhi mở to mắt, đem bàn tay nhỏ bé từ trong lòng bàn tay hân chậm rãi rút ra, thân nhiên mở miệng: “Ta biết rồi.”

Mắt thấy nữ tử nhỏ kia đứng dậy, chậm rãi đưa tay giữ bờ bùn đất trên đầu gối, thần sắc không thay đổi cảm lấy từng mảnh quần áo bị xé rách, đầu ngón tay màu trắng thất chúng lại thành một nút thông lòng, Mặc Kỳ trong lòng đau xót, miệng vỡ òa: “Ta đã nói rồi... Ta mang người đi!”

“Đi thế nào?” Nữ tử nhỏ, cặp mắt trong veo nhìn hân chăm chú, giữa ánh chiều tà, giống như một đoá ngọc lan vừa mới nở rộ, “Ta có thể không trở lại, thất vương gia, người có thể sao?”

Mặc Kỳ cứng đờ, giọng nói nàng rõ ràng là trong trẻo như nước, lại khiến hân nghe ra sự bất đắc dĩ cùng đau đớn giống như bị oan ức!

Có thể sao...

Mang nàng đi, không bao giờ trở về nữa, Mặc Kỳ, người có thể làm được sao? !

Đau đớn khắc khoải, khiến thiếu niên kia nhìn không được mà nường mảy, hân nhìn ánh chiều tà buông xuống nữ tử giống như tiên tử kia, nhưng hai tay lại run run không dám chạm vào nàng nữa!

“Xin lỗi...” Hàng mi lay động tựa như cánh ve, Lạc Cơ Nhi chậm rãi cúi người nâng một chậu hoa lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu nhuốm vài phần thê mỹ ray rứt, “Ta không nên nói như vậy với người, Mặc Kỳ. Ta không có bất cứ quyền lợi nào để người mang ta đi, càng không có quyền lợi để người theo ta vọng tưởng rồi đi vương phủ này, là lỗi của ta.”

Dưới trời chiều, nàng vỗ về chơi đùa đoá hoa mềm mại kia, thấp giọng nỉ non: “Chỉ là... vì sao lại cấp cho ta hy vọng? Để cho ta một mình tự sinh tự diệt, không tốt sao?”

Giọng nàng rất nhỏ, Mặc Kỳ một chữ nghe cũng không lọt.

Bàn tay dần dần nắm chặt, cho đến khi khớp xương đều bắt đầu trở nên trắng bệch...

Thiếu niên kia đột nhiên tiến lên vài bước, kéo lấy cổ tay nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, trong mắt phát ra tia sáng chói mắt!

“Lập son... Ta mang ngươi đi Lập son!” Tay hắn bởi vì quyết định trọng đại này mà khẽ run lên, “Ta cũng không thích hoàng cung, không thích nơi này, chúng ta cùng đi, được không?!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mệnh lệnh của Vương phi

Mệnh lệnh của Vương phi

“Rầm——!”

Cổ tay bị hắn kéo lấy, lòng bàn tay buông lỏng, chậu hoa kia liền rơi xuống, vỡ tan trên mặt đất.

Lạc Cơ Nhi khẽ nhíu mày, hình như đây là lần thứ hai nàng lại đánh vỡ chậu hoa.

Đôi mắt trong suốt ngẩng lên, nàng lẳng lặng chăm chú nhìn thiếu niên tuấn lãng chói mắt kia, thật không hiểu sao hắn lại quyết định như vậy, người đó là ca ca ruột của hắn, sao hắn lại có thể bỏ qua như vậy được...

Nhẹ nhàng lắc đầu, nữ tử giống như hoa ngọc lan trắng đó, chậm rãi cố tách cổ tay của nàng ra khỏi hắn, nhưng rồi phát hiện thiếu niên kia nắm thật sự quá chặt, làm thế nào cũng không gỡ ra được.

“Mặc Kỳ——” Nàng nhíu mày kêu nhỏ, trong giọng nói mang theo ý cầu xin.

“Tại sao lại cự tuyệt!” Thiếu niên đã muốn nghẹn ngào, đôi mắt sáng ngời chớp chớp, “Ca ca quá đáng như vậy... Hắn quá đáng như vậy, ngươi cũng không cảm thấy uất ức sao? ! Ngươi nói cho ta biết, có phải hắn không để ngươi đi hay không, có phải không?!”

“Điện hạ...” Một tiếng kêu bình thản vang lên, không nhanh không chậm, mang theo chút hơi lạnh như băng từ phía sau truyền đến.

Bà vai bị hắn nắm đến đau nhức, ánh mắt Lạc Cơ Nhi khô sở, nhanh chóng che giấu đi nỗi đau đớn trong lòng đang tràn ra, thấp giọng nói: “Ngươi buông ta ra, có người...”

Mặc Kỳ dừng lại, đột nhiên quay đầu, trông thấy một nữ tử trong bộ y phục trắng tinh, ánh mắt lạnh lùng, gương mặt không có chút hơi ấm đang quan sát hết thảy cảnh tượng này giờ.

Người kia có chút xa lạ, lại có khí thế lạnh nhạt hơn người làm cho trong lòng người đối diện có hơi chút rụt rè.

“Có người ở đây thì thế nào?” Mặc Kỳ buồn bực, như trẻ con nắm lấy cổ tay Lạc Cơ Nhi đem nàng giấu ra sau lưng, liền cũng thị uy nhìn nữ tử lạnh như băng kia, “Ngươi là người nào, muốn làm cái gì?”

Ánh mắt thản nhiên đảo qua khuôn mặt thiếu niên kia, tịnh không nói một lời, chỉ là khi nhìn thấy cây hoa thược dược nằn nì tro bụi dưới đất, đôi mày thòak chốc nhíu lại.

“Tiểu nô trong tay của ta làm việc lười biếng, ta đến xem xem mà thôi, Thất điện hạ...” Cô cô mở miệng, vẫn là thái độ không kiêu kỳ hay xiêm nịnh như trước.

Làm việc lười biếng...

Mặc Kỳ nắm chặt bàn tay nhỏ bé phía sau, không để ý đến nàng đang nhẹ gãy dựa, đi qua nói: “Về sau chuyện lật vật này, nếu muốn nàng làm, trước hết phải được ta cho phép! Về phần cây hoa thược dược này, cho dù chết héo thì đã làm sao? ! Bỏn vương hiện giờ muốn dẫn nàng ra ngoài, ngươi tốt nhất không nên ngăn cản!”

Ngay lập tức, lôi kéo nàng đi ra phía ngõ nhỏ.

“Vương phi có lệnh, triệu triệu toàn bộ tiểu nữ nô trong phủ đến ngoài hi phòng chờ, ta mới lại đây gọi người...” Đi qua sát bên người nàng, cô cô thần nhiên nói, miệng lạnh lùng như trước, “Điện hạ, còn muốn đi sao?”

Bước chân dừng lại, Mặc Kỳ chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay mình, “Vương phi? Vương phi nào?”

“Hồi bẩm điện hạ, đương nhiên là... Vương phi hôm nay mới cưới.”

Vẫn trốn phía sau hắc Lạc Cơ Nhi giật mình, hơi thở như muốn nghẹn lại, đôi mắt trong suốt nhìn về phía sau thiếu niên quật cường kia, phía nữ nhân y phục trắng đó!

Cô cô ngẩng mặt lên, nhìn lại nữ tử bé nhỏ kia, trong đôi mắt lạnh lùng, bỗng nhiên thoáng hiện chút gì đó không đành lòng!

Đèn đuốc sáng trưng, ánh nến lay động!

Bước chân có chút rối loạn, Lạc Cơ Nhi bị vài tiểu nô phía sau đẩy, ngã vào hi phòng đỏ chói.

Nơi nơi đều là màu đỏ chói mắt, lò hương đang cháy mang theo chút hơi vị dục tình, mùi mấy tiểu nô khỏe mạnh đang vây xung quanh.

Ánh nến có chút chói mắt, Lạc Cơ Nhi lấy mu bàn tay che ánh mắt, hàng mi dày rậm của nàng khẽ chút run rẩy.

“Hồi vương phi, mọi người đã được dẫn đến...” Hi nương rút chiếc khăn buộc chặt ở bên hông, nịnh nọt ve vẩy chúc phúc.

Phù... Một tiếng thở thật mạnh, nữ nhân nặc hi phục đỏ rực đang ngồi, giờ tay kéo mạnh chiếc khăn đỏ tươi đang phủ trên đầu xuống, cô dâu đôi mắt sáng quắc như lóe hào quang trừng trừng liếc nhìn hi nương, thái độ như muốn nhảy dựng lên.

“Kêu người đi, có cần phải lâu như vậy không, thật sự là kẻ vô dụng mà...” Uất Trì Tuyết hừ lạnh một tiếng, đưa khăn trong tay ném xuống mặt đất.

Hi nương chỉ thấy một khối vải đỏ từ đỉnh đầu rơi xuống, vội vàng chạy đi nhặt, nhưng bỗng nhiên phát hiện ra đó chính là khăn voan của tân nương tử, rồi nhìn thấy Uất Trì Tuyết từ trong hi phục đỏ thẫm đã rút ra một chiếc roi mềm quấn quanh bên hông, đi nhanh hướng ra phía ngoài, trong lòng hoảng hốt!

“Vương... Vương phi?” Hi nương đứng lên chạy theo ra phía ngoài, “Cái này này không thể, không thể hạ xuống được, khăn voan này chỉ có Vương gia mới có thể hạ xuống, Vương phi...!”

Khập khiễng chạy ra cửa, liền nhìn thấy đôi mắt sáng quắc lợi hại của Uất Trì Tuyết quay lại nhìn chăm chăm bà ta một cách thú vị, trong đôi mắt kia, tràn đầy nguy hiểm.

“Ta hạ khăn voan xuống, thì không được coi là Vương phi sao?” Ngắm nhuyển tiền trên tay, Uất Trì Tuyết dí sát vào hi nương kia, vẻ mặt chăm chú hỏi.

“Vẫn là... Vẫn là...” hi nương chăm chú suy nghĩ, trả lời khi mồ hôi lạnh đã chảy ra toàn thân.

“Vậy thì ngươi kêu là cái gì?” Gương mặt xinh đẹp, nháy mắt liền cúi xuống, nhuyển tiền liền rút ra “Bộp” một tiếng trên mặt đất, “Ngày đại hi, lại kêu giống như mất hồn, bốn vương phi khiến cho ngươi kêu không ra tiếng nữa!”

“Đúng... Đúng!” Hi nương sợ tới mức bò mọp quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên người.

Mà lúc này những tiểu nô liên can chung quanh, cũng giật mình há hốc mồm, không thể tin nổi, nhìn Vương phi mỹ lệ đang hùng hổ kia, sợ tới mức quên quỳ xuống, càng quên cả nói chuyện.

Giữa một đám tiểu nô, Lạc Cơ Nhi thần nhiên nhìn hết thấy, cô dâu Uất Trì Tuyết kia một thân hi phục mới tinh mặc ở trên người, nổi bật ra những đường cong, càng làm nàng có vẻ hoạt bát thú vị, gương mặt mạnh mẽ lại kiều mỹ ánh lên tia nhìn bức người, ý cười dạt dào xoay chuyển, từng bước từng bước nhìn quét qua hết thấy các tiểu nô trong phòng.

Rốt cục, ánh nhìn lướt qua một tiểu nô mặc quần áo hồng nhạt thì ngừng lại.

“A...” Dường như có một tiếng cười khê, từ trong miệng Uất Trì Tuyết tràn ra.

“Ma ma, tiếc tối rồi cuộc bao lâu nữa mới chấm dứt, nói cho ta biết?” Ánh mắt chăm chú nhìn thân hình nhỏ nhỏ kia, Uất Trì Tuyết mở miệng, dùng giọng điệu ngây thơ hỏi hi nương quỳ trên mặt đất kia.

“Hồi vương phi, Vương gia lập tức sẽ trở về, người có cần nô tỳ đem hết những tiểu nô này mang đi, không để hỏng việc vui của Vương gia cùng Vương phi?” Cố gắng vớt vát những thất thố vừa mới rồi gây ra, hi nương nghẹn cổ, ra hết sức nịnh nọt.

“Không!” Nhanh chóng từ chối ý kiến đó, Uất Trì Tuyết mở trừng hai mắt.

Ai? ! Hi nương cả kinh, nụ cười nịnh nọt ngưng lại trên mặt.

“Ma ma, sao ngươi lại có thể u mê thế chứ?” Ý cười dạt dào, Uất Trì Tuyết chậm rãi đi qua, tùy ý tới gần bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, “Chính là lúc này, càng cần có người ở bên ta hầu hạ mới được, hơn nữa, tiểu nô ở nơi này, ta có cho các nàng một trăm lá gan, các nàng cũng không dám phá hỏng hảo sự của ta cùng Vương gia! Ma ma, ta nói đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ở lại hỉ phòng

Ở lại hỉ phòng

Hỉ nương chợt giật mình, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại, vội gạt đầu không ngừng: “Đứng, đứng...”

Mấy người tiểu nô lúc này đang kinh ngạc cũng vừa bừng tỉnh ra, lấy tay kéo lấy làn váy, tất cả đều quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Vương phi...”

Thanh âm yếu ớt, lộn xộn, trong nháy mắt cả hỉ phòng xao động, mấy người xung quanh hết thấy đều quỳ xuống, Lạc Cơ Nhi hơi nhíu mày, ánh mắt trong suốt liếc nhìn Uất Trì Tuyết, đã thấy nàng ta đang mỉm cười dịu dàng mà trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt làn váy, nàng hít sâu một hơi, cũng theo đó quỳ xuống, giữa gian phòng trăm hoa khoe màu đua sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của nàng đậm nhạt như nước, lặng im như tuyết, quỳ gối tại chỗ, hơi ngẩng đôi mắt, không mở miệng, cũng không nhìn vị tân nương chói mắt kia.

Rất thoải mái khi chính mình nhìn thấy kết quả, Uất Trì Tuyết dùng roi mềm nhẹ nhàng vuốt lòng bàn tay, thu lại ý cười, ngữ khí uể oải nói: “Khá tốt, coi như hiểu chuyện. Vốn nghĩ ngày mai mới lại tìm các ngươi, nhưng ta nghĩ lại, có một số việc, ta là phải nói rõ, tránh cho sau này có xung đột xảy ra, tránh các ngươi nói ta này là Vương phi mà ngang ngược, không biết thương hương tiếc ngọc...”

Trong lòng của đám tiểu nô tất cả đều run lên, quỳ càng lâu, không dám nhúc nhích chút nào.

“Không cần phải nói, các ngươi cũng đều biết ta là ai, mà các ngươi, ta cũng nên biết vài phần...” Uất Trì Tuyết đột nhiên ngừng nói, chăm chú nhìn Lạc Cơ Nhi liếc mắt một cái, “Uyển nghệ quán, đúng không? Vương gia trời sinh tính phong lưu, nuôi dưỡng vài người tiểu nô trong phủ, không coi là cái gì quan trọng, dù sao cũng đều là không có loại danh phận nào, ngày sau khi bị chán ghét, ngay đến hoang sơn dã lĩnh cũng vẫn là nơi bướm hoa, cũng đều không trước mặt người khác mà có thừa nhận gì, cho nên, Vương gia chính là giữ mình trong sạch... Điềm ấy, ta thích.”

Mở trừng hai mắt, Uất Trì Tuyết thu hồi roi, “Được rồi, điều mấu chốt hiện tại, ta muốn biết chính là, tại Uyển nghệ quán của các ngươi, người nào được Vương gia sủng ái nhất a?”

Ngữ khí hoạt bát, đôi mắt đẹp có chút chớp động, Uất Trì Tuyết hơi cúi người, vài sợi tóc đen theo khuôn mặt trượt xuống, giống như trong khung cảnh mờ ảo nở ra một đoá hoa xinh đẹp.

Chúng tiểu nô hít vào một ngụm lãnh khí, đã biết ý tứ của nàng!

Một đồng oanh oanh yến yến, đều bắt đầu vô cùng lo lắng đứng lên, trong lòng bàn tay thấm ra một ít mồ hôi, len lén trao đổi vài ánh mắt quan sát với nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Bỗng nhiên, một người nữ tử từng mắt, ngón tay chỉ thẳng từ trong tay áo ra, thẳng hướng chỉ vào một thân ảnh nhỏ nhỏ trong góc phòng: “Chính là nàng ta!”

Trong nháy mắt, bên trong hỉ phòng lặng ngắt như tờ.

Nhận thấy được mọi người ánh mắt như kiếm sắc bén ánh lên, thân thể nhỏ nhỏ của nữ hài trong góc phòng hơi cứng ngắc, đôi mắt trong suốt chậm rãi nâng lên, chống lại ánh mắt sừng sờ của mọi người.

“Đứng... Đứng! Chính là nàng ta!” Giọng nói lạnh lạnh của một người đầu tiên đứng lên phụ họa, đôi mắt nâng lên nhìn rõ vào Uất Trì Tuyết.

Uất Trì Tuyết chớp chớp đôi mi, không tỏ rõ ý tứ, tiếp tục nhìn phản ứng của mọi người.

“Chính nàng ta...”

“Chính là nàng ta...”

“Vương gia sủng ái nàng ta nhất, đi đến đâu cũng đều mang nàng ta theo...”

“Chính vậy, chúng ta cũng không được đến qua tẩm cung của Vương gia, chỉ có nàng ta được đi, còn ở chỗ đó ngủ lại!”

“Nàng ta là yêu nghiệt... Nàng ta tuyệt đối là một tiểu yêu tinh! !”

“...”

Thanh âm hỗn tạp, mấy lần nàng muốn đem cả người nàng thu lại, Lạc Cơ Nhi hơi nhíu mày, bàn tay nhỏ bé rất nhanh nắm chặt quần áo, làm cho cảm bào màu hồng nhạt nhẹ nhàng lên chút nếp nhăn. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, bởi vì sao trong mắt mọi người, nàng có bộ dạng chường tai gai mắt đến như thế này...

“Vậy sao?” Tựa hồ nghe tới phần nội dung cảm thấy hứng thú, Uất Trì Tuyết nở ra vài phần ý cười, bước đi thông thả qua đó hỏi người nữ tử có vẻ mặt tràn đầy hận ý kia, “Nàng ta nhỏ như vậy? Thế nào lại trở thành yêu nghiệt đâu? Người nói thêm một chút ta nghe xem...”

“Rất nhiều người... Nàng ta hại chết rất nhiều người!” Đôi mắt nữ tử kia hận ý tràn đầy, hai tay nắm trên mặt đất, suýt nữa chảy máu tươi, “Nàng ta mê hoặc lòng người, nói Vương gia cũng không tái sùng hạnh chúng ta, bất luận kẻ nào muốn tiếp cận nàng ta sẽ chết! Bị nhốt vào hàm đầy rắn hay là sói lang, đều phải xem may mắn của mình! Nàng ta không phải là yêu nghiệt thì là cái gì! !”

Tiếng nói oán hận gầm lên, khiến mọi người đều chấn động!

Phảng phất nhớ tới hình ảnh máu tươi đến tột cùng kia, mọi người đều cúi đầu, nói cũng không dám nói nhiều hơn nữa, người nữ hài nhỏ nhắn trắng nõn như Hoa Nhị kia trong mắt các nàng chẳng khác gì như con mãnh thú trong dòng nước lũ, bất cứ lúc nào cũng có thể đem các nàng ra ăn tươi nuốt sống!

Uất Trì Tuyết cả kinh, đôi mắt đẹp ngưng một chút nhìn về phía Lạc Cơ Nhi, nét cười bên môi dần dần biến mất.

Hầm rắn? Hang sói?

Cho dù nàng ta chính là một nữ tử phương bắc, cho dù nàng từ trước đến nay ý vào tước vị công chúa mà hoành hành ngang ngược, nhưng khi nghe đến những cực hình tàn khốc kia thì sống lưng cũng sinh ra vài phần hàn khí, trong đầu hiện lên khuôn mặt của nam tử tà mị kia, nàng khó mà tin được, người nam tử kia lại nguy hiểm đến vậy...

Bên môi nụ cười lại nở rộ, Uất Trì Tuyết lập tức đi qua, đến trước mặt Lạc Cơ Nhi ngồi xổm xuống, “Nghe như vậy, dường như người thật ngang ngược đáng sợ.”

Một luồng hương mị hoặc nồng nặc, xông vào mũi.

Lạc Cơ Nhi nâng đôi mắt lên, vừa vận đối kháng với ánh mắt khiêu khích đầy ngang ngược của Uất Trì Tuyết.

“Người ở lại, những người khác... có thể lui.” Tiếng nói nhẹ nhàng dễ nghe vừa tới tai, nhưng theo đó là một nụ cười lạnh lùng âm hiểm.

Lòng ngực Lạc Cơ Nhi hơi co thắt lại, mắt thấy mọi người đều đứng dậy, dùng ánh mắt hoặc là ác độc hoặc là khinh miệt liếc mắt nhìn nàng, nhanh chóng đi ra khỏi hi phòng, bàn tay nhỏ bé trên quần áo nắm càng chặt.

Nàng biết, tiệc tối nay sớm đã kết thúc.

Nàng càng biết rõ, đêm nay, bên trong hi phòng sẽ phát sinh cái gì.

Đôi mày nhỏ nhíu lại, Lạc Cơ Nhi muốn cự tuyệt, hi nương đang ở một bên hình như đã nghe được âm thanh gì đó, đột nhiên đứng lên, cẩn thận từng bước đi nghe ngóng, khi quay vào trong, bà ta hoảng hốt, đi tới phía Uất Trì Tuyết nói: “Vương phi, Vương gia sợ là đã gần đến rồi!”

“Vậy à?” Uất Trì Tuyết chớp mi, tim đập cũng nhanh hơn một chút, bất giác cúi đầu nhìn trang phục trên người mình một chút, để chắc là không có chút nhàn nhạt hỗn loạn nào, lại nâng mắt lên, nhìn kỹ khuôn mặt bé nhỏ kia ——

Giữa khuôn mặt trắng bệch, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hoàng trí mạng.

A... Quả nhiên là nàng đã đạt được mục đích.

Tao nhã ung dung đứng dậy, Uất Trì Tuyết trước thu lại nhuyển tiên, bước chân hướng vào bên trong phòng.

Đi vài bước lại quay đầu, ngữ khí cứng ngắc ra lệnh: “Người, theo ta vào trong.”

Chương 136: Ở lại hi phòng 2

Không hiểu tại sao khi bước vào hi phòng xa hoa đó, một mùi hương mê say mị hoặc cứ lan tràn, vương vấn lờ lờ trong không khí.

Ngoài cửa có tiếng bước chân thông thả đi tới gần.

Lạc Cơ Nhi gắt gao siết chặt chính lòng bàn tay mình, nỗ lực làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, ánh nền sáng rực trong gian phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn

dịu dàng không điểm tô son phấn, so với dung nhan trang điểm tinh xảo cùng vẻ mặt vui mừng của Uất Trì Tuyết, càng có vẻ tái nhợt mà nhỏ xinh hơn.

Uất Trì Tuyết vừa lại ngồi vào chỗ của mình trên giường, cửa của gian phòng, liền kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, mang theo hàn khí của bên ngoài, nam tử cao to tuần lẫm kia bước vào cánh cửa, cảm bào mặc trên người có màu đỏ, vẫn giống như trước đẹp đẽ thanh nhã, mang theo hơi thở tà mị không thể kháng cự, khiến kẻ khác hô hấp bị kiềm hãm!

Uất Trì Tuyết lòng bàn tay thấm chút mồ hôi, chỉ là trong nháy mắt, toàn thân cảm giác khẩn trương đã được cố gắng đè nén xuống dưới, trên mặt nàng hiện lên ý mỉm cười ngọt ngào, đứng dậy đi tới trước mặt hắn, quan sát thật kỹ nam tử khiến người khác hồn xiêu phách lạc này, “Thế nào, nhanh như vậy đã kết thúc? Hay là... chàng trở về sớm?”

Cả người Lạc Cơ Nhi chấn động, lưng buột chặt, khó có thể lường trước sau đó lại phải nhìn đến hình ảnh kiều diễm nào nữa.

Vị rượu cay độc vẫn mắc lại ở yết hầu, trong chốc lát có chút tê, Mặc Uyên nâng mắt lên, nhìn Uất Trì Tuyết cười đến giống như hoa đào ngày xuân, chậm rãi đi tới, không dấu vết tới gần hắn, bàn tay mềm mại xoa lấy cổ áo hắn, đem nút áo nơi nào đó nhẹ nhàng đẩy ra một nút.

Lơ đãng, miết sát vào chỗ da thịt gần cổ hắn, rõ ràng có ý khiêu khích.

Thấy hắn không mấy may động, trong lòng Uất Trì Tuyết mừng thầm, động tác càng thêm kín mật: “Áo choàng này đẹp thì đẹp, nhưng mặc hết như thế lên người, chàng không cảm thấy nóng sao? Thiếp tới giúp chàng... A!”

Một tiếng kêu nhỏ, nàng muốn tiến vào vạt áo hắn dò xét thì bị một cổ tay hung hăng chế trụ!

“Thèm khát như thế sao...” Thanh âm trầm thấp tà mị, mang theo hương rượu nồng đậm, bay vào trong tai, “Ta thực hoài nghi cô nhiều năm chưa chạm qua nam nhân phải không, Uất Trì công chúa.”

Nhẹ nhàng vài lời, khiến Uất Trì Tuyết trong nháy mắt đỏ mặt, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi!

“Chàng...” Đôi mắt nâng lên nhìn trừng trừng hắn, nhưng khi tiến sâu vào ánh mắt trong suốt băng lãnh như hồ nước kia, suýt nữa không thể tự thoát ra được!

Giận quá thành cười, Uất Trì Tuyết rốt cục nhớ tới phía sau còn có một thân thể nho nhỏ đang đứng thẳng lẳng lẳng ở nơi nào, tay kia rõ ràng tiếp tục khiêu khích chụp lên trên tay hắn, ngữ khí kiều mị không gì sánh được: “Vương gia thực sự là dễ quên, qua hôm nay, Vương gia nên xưng hô ta là Vương phi, mà không phải là công chúa gì đó, đương nhiên, nếu như Vương gia thích, gọi ta là “tiểu công chúa”, Tuyết nhi sẽ cho là liếc mắt đưa tình, không để ý a...”

Một luồng khí lạnh, từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu!

Lạc Cơ Nhi hầu như không thể nhắc chân, hai chân đã hoàn toàn tê dại, còn như tiếp tục, nàng sợ không khống chế được chính mình trực tiếp lao ra!

Mặc Uyên nhíu mày, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, nữ tử dịu ngọt yếu ớt cười cảm thấy một chút châm biếm nổi lên trong lòng. Đưa tay rút ra, không hề liếc nhìn nàng một cái, hắn chậm rãi đi đến bên trong phòng, nâng mắt lên, nhìn đến trong phòng còn có một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn quen thuộc thì, lòng chấn động! !

Thân thể cao to rốt cục bất động, bước chân ngừng lại, hắn ngay cả hô hấp cũng đều đình trệ, vị rượu vừa ần xuống dạ dày đang điên cuồng thiêu cháy!

Chịu đựng mất mát, Uất Trì Tuyết xoay người, trở mắt nhìn thấy bộ dáng của hắn, trong lòng nổi lên một loại vui mừng khó hiểu —— hôm nay màn diễn thật sự, chỉ vừa mới bắt đầu.

Chết tiệt...

Có gì đó hơn cả đau đớn cuộn cuộn này lên trong lòng, Mặc Uyên gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng thẳng tắp bé nhỏ kia, tức giận ngút trời hóa thành một tiếng gầm nhẹ, nhìn thẳng phía Uất Trì Tuyết: “Nàng ấy sao lại ở đây? ! !”

Uất Trì Tuyết chớp chớp đôi mi, trông rất vô tội, “Ta nghĩ rằng, Vương gia tối nay nhất định hao tổn tinh lực, chắc cần một hạ nhân ở bên cạnh hầu hạ, mà trong vương phủ ta lại không có người quen, duy nhất quen thuộc ... chính là nàng ta!”

Nữ tử xinh đẹp cười yếu ớt thản nhiên, chậm rãi tới gần nam tử tuần lẫm kia, đôi tay mềm mại từ phía sau ôm lấy hắn.

“Vương gia nhất định sẽ không cần khen ngợi thiếp thân cận thận ti mị, đây là việc thiếp thân phải làm,” Kiễng chân, như bị mê hoặc để sát vào vành tai hắn, a cả giận, “Vương gia, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, người còn muốn thiếp thân đợi được bao lâu? Hử?”

Trong tim đau đớn, càng lúc càng đau.

Thần sắc Lạc Cơ Nhi tái nhợt, đáy lòng chỉ là một mảnh lạnh lẽo.

Hoá ra, đây là mục đích nàng ta muốn nàng ở lại trong hi phòng sao? Muốn nàng chứng kiến bọn họ ám muội, liền như vậy thú vị sao? A, nhưng thật ra cũng không cần, cảnh tượng như vậy nàng vốn đã thấy qua vô số lần, một chút cũng không ngạc nhiên.

Sắc mặt Mặc Uyên cứng ngắt, với đôi tay mềm mại trên lưng có cảm giác giống như dây leo, càng quấn càng chặt.

Đột nhiên xoay người, nữ hài nho nhỏ kia nâng đôi mắt trong suốt lên, nhìn phía kia Uất Trì Tuyết giống bạch tuột đang dây dưa trên người Mặc Uyên, thanh thản ý cười: “Vương phi, cần ta đi chuẩn bị chút gì không?”

Uất Trì Tuyết sững sốt!

Trên khuôn mặt hồng hào có chút nghi hoặc, “Chuẩn bị... Chuẩn bị cái gì?”

“Rất nhiều thứ,” Lạc Cơ Nhi nghiêm túc nói, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng phát ra chút ánh sáng nhàn nhạt, làm cho người không thể rời mắt, “Ví như dây thừng, bàn ủi, lò sưởi, khăn tay, nước nóng, còn có...”

“Ngươi chờ một chút!” Uất Trì Tuyết nhìn không được khẽ kêu một tiếng, cánh tay đang quấn quanh trên thân thể Mặc Uyên giống như điện giật buông ra, nâng đôi mắt lên đề phòng nhìn hẩn một chút, miệng thêm chút kiên cường hướng Lạc Cơ Nhi quát lớn nói, “Ngươi hù ta có phải hay không? Chuẩn bị mấy thứ này làm cái gì!”

Lông mi run rẩy, Lạc Cơ Nhi liếc mắt nhìn Mặc Uyên, lại dời ánh mắt.

“Đây là Vương gia yêu thích, nữ nhân của ngài, cần có dấu ấn ký gì đó mới được, Vương phi lại càng phải như vậy...” Nàng không nhanh không chậm mà nói, không chút nào để ý trong đôi mắt Mặc Uyên như muốn đem nàng nóng rực cắn nuốt, “A, được rồi, Vương phi sợ rằng còn thiếu ít vật này nọ để tiêu nộ gọi ít nhất một hai người quay trở lại mới được.”

“... Tiêu nộ? ?” đôi lông mi đẹp của Uất Trì Tuyết xoắn lại thành một đường, ngữ khí cũng đều bắt đầu run rẩy, “Vì sao?”

Lạc Cơ Nhi cười yếu ớt, cười đến có chút chua chát, “Bởi vì, đến lúc đó ngộ nhờ Vương phi bất tỉnh mắt, cũng còn có người thể thân Vương phi tiếp tục đón nhận... Vương phi nếu là ngay đêm tân hôn đều khiến Vương gia không vừa lòng, việc này mà truyền ra, chẳng phải là chê cười sao...”

Uất Trì Tuyết nghe nói xong sững sốt, nhìn xem thường nữ hài nho nhỏ mềm yếu kia, nhưng nhất thời không có cách nào cãi lại, “Ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Đông người náo nhiệt

Đông người náo nhiệt

“Về trước đi.” Một giọng nói trầm thấp băng lạnh, vang lên trong hỉ phòng.

Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu, chống lại đôi mắt thâm sâu như hồ nước của nam tử kia, hình như không thấy được sự xấu hổ của Uất Trì Tuyết kia, chỉ còn cách ngăn lại sự hồ đồ của nàng.

Tâm, một chút thêm một chút trầm xuống, trong gian phòng tràn đầy mị hương, có trống trải lại bi thương.

Một lúc lâu sau, nữ hài nho nhỏ hơi động thân, dùng thanh âm xa cách đáp lại nói: “Vâng, Vương gia.”

Trong gian phòng tràn đầy sắc đỏ thắm vui tươi, hai người dây dưa si túy bất kham, dường như chỉ có nàng là dư thừa. Lạc Cơ Nhi cười khổ, nụ cười đáp lại cuối cùng chính là thấu xương đến tuyệt vọng, nàng xoay người, còn không dám nhìn nam tử kia liếc mắt một cái, bước nhanh về phía cửa trước đi ra ngoài.

Một làn hương thoảng qua chóp mũi, Mặc Uyên nhìn thân ảnh quật cường mà kiên quyết kia, có khoảnh khắc thấy hoảng hốt ——

Phảng phất như là, hẩn sẽ như vậy mà mất đi nàng...

“Đứng lại!” Rốt cục, phục hồi lại thần trí, hai gò má Uất Trì Tuyết phồng lên, tức giận không chịu nổi, “Ta cho ngươi đi sao!”

Bước chân Lạc Cơ Nhi dừng lại, đưa lưng về phía bọn họ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hơi chút tái nhợt, làm người khác đau lòng chưa xót cùng tuyệt vọng.

—— Hay lại là muốn nàng tận mắt nhìn thấy bọn họ biểu diễn xuân cung sao?

—— Muốn tránh, cũng tránh không được ư?

Lạc Cơ Nhi xoay người, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về mặt ngang ngược của Uất Trì Tuyết kia, “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, Vương phi chính là không nên lãng phí trên người ta, nên hao tổn tâm cơ cho người phải gả trước mặt này, Vương phi bận tâm làm gì đến một người ngoài như ta? Muốn ta xem, ta chính là đã xem qua rồi, trước đây thấy còn hơn, lúc này lại xem nhiều hơn, cũng không hại gì.”

Mặc Uyên, đây là ta một lần cuối cùng mềm yếu, cũng là người lần cuối cùng còn nhìn thấy ta.

Ta phải rời đi, cho dù chết, ta cũng muốn tránh xa khỏi người.

Đi qua dọn dẹp chiếc ghế, nữ hài nhỏ nhỏ kia nhả nhặn trầm tĩnh như một đoá ngọc lan vừa mới nở, ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Trong lòng Mặc Uyên, dâng lên một trận đau đớn! !

Hắn biết... Hắn biết những uất ức của nàng, tuyệt vọng của nàng, hắn thực muốn tiến lên ôm lấy nàng, bảo nàng không nên chịu đựng, muốn khóc thì cứ khóc ra, hắn càng muốn phá nát tất cả mọi thứ trong cái hi phòng này, phá hủy luôn cả cái âm mưu hoà thân kia! Tất cả, tất cả, chỉ vì một cái xoay người tuyệt vọng của nàng, liền đều không còn ý nghĩa gì nữa! !

Lạc nhi... Lạc nhi của hắn...

Nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của nàng, một lúc lâu, Uất Trì Tuyết mới nở ra một nụ cười đầy mưu toan, liền bước qua, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Cũng tốt, nhìn cứ nhìn, bản Vương phi vốc người cũng không tệ, cũng nên so với một tiểu nữ nhân mới 14 tuổi chưa cập kê, chắc phải được hơn nhiều, đúng không?”

Lạc Cơ Nhi không may mắn đổi sắc, chỉ là sóng mắt nhẹ nhàng hoảng động, trong lúc hoảng hốt đó, Uất Trì Tuyết từ trên bàn cầm theo hai chén rượu, cười cười đi về phía Mặc Uyên.

“Thế nào, ngay cả rượu mừng cũng không muốn cùng uống với ta sao?” Thấy đôi mắt thâm sâu của hắn ẩn chứa hàn ý, Uất Trì Tuyết không chút kiên nhẫn, trêu đùa, “Vương gia, nếu đã đồng ý việc hôn nhân này, có thể đối với Tuyết nhi như thế nào mà phụ trách đây?”

Mặc Uyên nhũn mảy, trong đôi mắt hiện lên một tia lạnh băng, cầm lấy chén rượu trong tay nàng ta, uống một hơi cạn sạch!

Vị rượu chua cay mang theo chút ngọt, giống như lại một ngọn lửa, châm trong ngực, hừng hực bốc cháy...

Uất Trì Tuyết lên nhìn kĩ ngũ quan của nam tử kia, tăng thêm vài phần men say, cẩn thận mà ném một ngụm rượu —— buổi tối hôm nay, người khác có thể say, say bao nhiêu cũng được, nhưng chính nàng Uất Trì Tuyết, không thể uống say.

Buồng chén rượu xuống, Uất Trì Tuyết mở to đôi mắt sáng tiến tới gần hắn, nũng nịu mê hoặc: “Rượu này như thế nào? Đây là do ca ca thiệp riêng đem từ Hồ Duệ mang đến đây hiến tặng cho chàng...” Không chút nào để ý đến sự tồn tại của những người khác bên ngoài, đôi tay mềm mại của nàng xoa xoa vòng eo của hắn, ngón tay khẽ nhúc nhích, cõng đai lưng của hắn ra, không chút xấu hổ mà dò xét vào trong đó...

Đột nhiên, eo nhỏ bị người khác ôm lấy, dính sát vào nhau gần trong ngực! !

Mặc Uyên tức giận chế trụ nữ nhân trong lòng, cảm giác trong lồng ngực hóa diễm thiêu đốt càng thêm dữ dội, Uất Trì Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt đẹp trong lúc đó tràn đầy mê man cùng mị hoặc, Mặc Uyên gắt gao nhíu mày, rốt cục phát hiện có điểm bất thường.

“Thích làm trò trước mặt người khác như thế sao?” Mang theo hàn khí cùng nội lực mạnh mẽ bức lui hỏa diễm trong cơ thể, hắn thấp giọng ní non, trong mắt đã có sát khí.

Uất Trì Tuyết cười khế, quay đầu lại, nhìn tiểu cô nương vẫn đang ngồi ngay ngắn trên ghế, đem đầy mắt dày đặc đau thương của nàng thu vào trong mắt.

“Vâng, ta thì thích điểm kích thích như vậy, thì sao nào?” Để sát vào đôi môi mỏng tuấn lãng đến bức người của hắn, Uất Trì Tuyết khiêu khích nói.

Ý cười có chút tà mị cùng lạnh băng hiện lên trên khóe miệng, Mặc Uyên duy trì tia thanh tĩnh cuối cùng, bạc thần khẽ mờ: “Được... Bản vương sẽ thành toàn cho người!”

“Kéo kẹt ——!” Một tiếng, cửa mở.

Uất Trì Tuyết lại càng hoảng sợ, vội vàng lấy sức điều chỉnh lại quần áo của chính mình, nhìn về phía ngoài cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa có mấy người say khướt đến chân đứng không vững chính là binh sĩ của Hồ Duệ, mang theo toàn thân hôi hám mùi rượu, bị người khác đẩy vào hi phòng.

“Người... Các người!” Uất Trì Tuyết nhận ra mấy người binh sĩ kia, đó là mấy tên do ca ca phái bảo vệ nàng!

“Hạ nhân của Hồ Duệ quả nhiên tận chức tận trách, ngay cả ngày đại hôn đều phải trốn ở trên phòng lương nghe trộm, “Cũng không kiêng dè việc cùng

Uất Trì Tuyết thân cận khoảng cách, lời nói thâm sâu lại có chút băng lãnh của Mặc, “Như thế vất vả, Bản vương sao có thể không đồng tình?”

Cả người Uất Trì Tuyết chấn động, cảm giác một luồng khí lạnh tràn ngập sống lưng!

Ở cửa, Phong Dục đem mấy người kia vào cửa, cũng không nâng mắt, chỉ là lạnh lùng chấp tay nói: “Vương gia, người đã đưa đến.”

“Mặc Uyên... Người!” Uất Trì Tuyết buông lỏng tay đang dắt trên vạt áo hần ra, trước mắt kinh hoàng, “Người muốn làm cái gì?!”

“Không phải thích kích thích sao? Đồng người một chút, chẳng phải náo nhiệt hơn sao.” Ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, Mặc Uyên nói xong, đột ngột rửa nhỏ một tiếng, vừa rồi hần bởi vì nữ hài nhỏ nhỏ làm rối loạn tâm trí, uống rượu xong, mới biết được bên trong đã bị hạ mị được.

Được tính quá mức mạnh, làm hần phải dùng toàn bộ định lực mới giữ vững được cho đến bây giờ.

Uất Trì Tuyết tuy rằng uống ít, thế nhưng cho tới bây giờ, được hiệu cũng bắt đầu phát tác, cả người nàng cũng phát nhiệt, chỉ cảm thấy môi khô nứt, nhìn trong phòng mấy tên lính say khướt cùng với hai người ngoài không quen biết, nàng hận đến cắn răng, “Người...”

Chết tiết... Chết tiết chết tiết! Nàng rốt cục không thể, không thể để mị được phát tác mà lâm trờ trước mặt nhiều người như vậy được?!!!

.2pt 687.0pt 732.8pt' data-p-id=52d92a0acf142fc530c2383e1f76d865>“Ma ma, sao người lại có thể u mê thế chứ?” Ý cười dạt dào, Uất Trì Tuyết chậm rãi đi qua, tùy ý tới gần bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, “Chính là lúc này, càng cần có người ở bên ta hầu hạ mới được, hơn nữa, tiểu nô ở nơi này, ta có cho các nàng một trăm lá gan, các nàng cũng không dám phá hỏng hào sự của ta cùng Vương gia! Ma ma, ta nói đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Mị được phát tác

Mị được phát tác

Hồn dân! Hạ lưu! Mặc Uyên chết tiết! ! !

Ở trong lòng đau đớn mắng vô số tiếng, Uất Trì Tuyết mấy lần cắn phá môi, dùng cặp mắt bốc hỏa nhìn chăm chăm tên nam tử tà mị tội cùng kia.

Lạc Cơ Nhi hơi ngẩn ra, bàn tay nhỏ bé đang đặt ở trên đầu gối nhanh chóng nắm lấy quần áo của chính mình, dùng ánh mắt có chút thê lương nhìn nữ tử đang phần hận kia, nàng cũng không sai, nhưng lại vẫn là phải nhận lấy những vũ nhục vốn không nên để nàng phải nhận này...

Bên môi bỗng nhiên tràn ra một ít máu tanh, Uất Trì Tuyết than nhẹ một tiếng, rốt cục cũng không chịu nổi những giày vò như vậy.

Đưa tay nắm lấy vạt áo của nam tử kia, trên miệng mang theo vài phần hận ý, nàng áp lên thân thể Mặc Uyên, cúi đầu cầu xin tha thứ bên tai hần: “Ta van người, giúp ta, bên trong rượu... bên trong rượu có được...”

Mị hương yêu điểm, cứ nhẹ nhàng thoảng tới như vậy.

Ngon lửa trong ngực càng thêm bùng cháy hơn, Mặc Uyên nhíu mày thật sâu, nâng mắt, nhìn về phía tiểu cô nương phía sau.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực của hần, đôi mắt trong veo của Lạc Cơ Nhi thần nhiên dời đi, không nhìn tới hần.

“Quyết định rồi sao? Người muốn ta ở trước mặt nhiều người như vậy giúp người...” Vần vít mê hoặc, hần tiếp tục khiêu khích nữ tử trước mặt.

“Mặc Uyên!” Uất Trì Tuyết nghiêng răng mà ghé vào tai hần quát, “Người dám... Người dám để những người đó thấy thân thể của ta một phần nào, ta liền móc hết mắt bọn họ ra! !”

Một tiếng cười khê tràn ra khoe miệng, giọng nói khàn khàn của Mặc Uyên lộ ra vài phần uể oải: “Chẳng lẽ người không biết, để giải được mị được, còn có cách khác sao?”

Một cách khác?

Bị mị được dẫn dắt đến không thể khống chế được hai tròng mắt của Uất Trì Tuyết sưng mù, mờ mịt nhìn hần, đôi mắt Mặc Uyên hiện lên một tia băng lãnh, tiếp theo đó, một chương sắc bén xé gió đánh tới! Uất Trì Tuyết kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt lộ vẻ thống khổ, rất nhanh nắm lấy quần áo của hần, nhưng bất quá não bộ đánh úp lại cảm xúc mê muội, thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Lạc Cơ Nhi cả kinh, hô hấp có chút bất ổn mà nhìn thân thể vận y phục đỏ thắm xinh đẹp ngã trên mặt đất.

Hi phòng to như vậy, lúc này rốt cục cũng yên tĩnh lại.

Mặc Uyên nhăn mày lại, ngọn lửa mị được trong ngực lúc cháy lúc tắt, hần duy trì chút lý trí cuối cùng, trầm giọng nói với Phong Dục nói: “Đẫn nàng ta đi.”

“Vâng.” Phong Dục nhàn nhạt đáp lại.

Tro mắt nhìn Phong Dục đem nàng kia đi ra cửa, ngay sau đó lại dừng tiến đến mấy tên thị vệ, đem vài tên binh sĩ Hồ Duệ say khướt kia dẫn theo đi ra ngoài, ngực Lạc Cơ Nhi bị bóp chặt, nữ tử bị đánh bất tỉnh kia cũng không an phận, trong cơn hôn mê còn dùng lực xé rách chính vạt áo mình, may là Phong Dục dùng lực vừa đủ, phi lễ không nhìn, trực tiếp khiêng đi ra ngoài, mà cửa phòng kia, bởi vì sơ suất nên không có đóng cửa.

Bỗng nhiên liên ý thức được tình cảnh của chính mình, cả người Lạc Cơ Nhi run lên, đôi mắt trong suốt nhìn phía phòng trong ——

Ngọn nến đỏ rực, lẳng lặng cháy.

Bên trong lư hương, mị hương lượn lờ lan tỏa, mà nam tử tuấn mỹ tà mị kia, đứng yên trong phòng, trong mắt cuộn cuộn dục hoà.

Hô hấp trong nháy mắt bắt đầu gấp gáp, đôi mắt của Lạc Cơ Nhi gắt gao nhìn chăm chăm Mặc Uyên, vô thức lui về phía sau vài bước, cắn môi dưới mỏng manh, ngay tức khắc, nàng nắm lấy váy cao lên, chạy về phía cửa phòng!

Không nên... Nàng không nên ở trong cùng một phòng với hắn! !

Thân ảnh hồng nhạt lướt qua trước mắt, là thân hình nhỏ nhắn mà hắn ngày đêm mộng tưởng, bụng dưới nóng lên, hắn không chút nghĩ ngợi mà tiến lên, lúc nàng giật cửa phòng ra định chạy trốn khỏi, hắn dùng đại lực đóng cửa phòng lại, phát ra “Oành!” một tiếng, vây thân thể nho nhỏ của nàng ở giữa cửa phòng và thân thể hắn!

Lạc Cơ Nhi bắt đầu hoảng, còn chưa kịp kêu lên sợ hãi, đã bị thân thể cao to phía sau ghì chặt, mang theo mùi rượu nồng nặc hoà cùng mị hương, bao vây lấy nàng!

“Lạc nhi!” Mặc Uyên thấp giọng gọi, hoàn toàn thả lỏng không chế, khiến trong thân thể mị được bốc cháy lên, dùng đại lực ôm lấy thân thể xinh đẹp ở trước mặt.

“...” Hai tay đột nhiên siết chặt khiến Lạc Cơ Nhi không kịp phản ứng, cả người liền rơi vào cả người nóng cháy cùng ôn nhu của hắn.

“Lạc nhi... Lạc nhi!” Hương thơm mềm mại trong lồng ngực khiến hắn trong nháy mắt không thể khống chế được, hắn hung hăng siết chặt nàng vào ngực, khát vọng cực độ cùng hồ thẹn mà thấp giọng rên rỉ...

Hắn vừa thấy được ánh mắt của nàng, trong suốt như vậy, lại tuyệt vọng như vậy, khiến cả trái tim hắn đều đau nhức! Hắn sợ... sợ có điểm nào làm không tốt, có điểm nào không khống chế được, hắn có thể làm ra việc có lỗi với nàng!

“Không nên nhìn ta như vậy... Lạc nhi, không được rời khỏi ta!” Hơi thở nóng hôi tiến vào trong tóc của nàng, Mặc Uyên không khống chế được mà hôn lên vành tai bạch ngọc nhỏ xinh của nàng, hai tay run rẩy vuốt ve thân thể của nàng, không khống chế được mà vuốt, mà cắn nhẹ nhẹ...

“Uhm... Không, không được...” Bị hắn ôm đến hít thở không thông, Lạc Cơ Nhi khó khăn mở miệng, bàn tay bé nhỏ mềm mại làm thế nào cũng đều tránh không được cánh tay hắn, chỉ có thể tùy ý để hơi thở cực nóng thâm nhập vào bên trong lỗ tai thật mãn cảm của nàng, tất cả lạnh lùng, tất cả quật cường, vừa chạm vào lập tức biến mất...

“Ta trúng mị được...” Giọng nói phát ra từ trong lồng ngực, mang theo nồng đậm hoà dục cùng cầu xin, “Lạc nhi, ta sẽ không chạm vào nàng ta, giúp ta...”

Một câu nói, khiến Lạc Cơ Nhi trong nháy mắt cứng đờ!

Nàng bỗng nhiên liền thanh tỉnh, vì sao hai gò má của Uất Trì Tuyết đỏ bừng, vừa hứng thú cùng ngang ngược như vậy, bỗng nhiên mềm hoá đến cầu xin hắn...

Trong nháy mắt, cảm giác châm biếm nồng đậm nổi lên trong lòng, làm nàng không có khả năng nhúc nhích, chỉ có hơi chút run rẩy này mới có thể bộc lộ hết được tâm tình của nàng lúc này, cho tới bây giờ nàng cũng không biết nước mắt có thể chảy mãnh liệt như vậy, trong nháy mắt đã tràn đầy mi mắt của nàng...

“Buông ta ra...” Môi dưới bị cắn phá, màu đỏ tươi của máu lại trào ra, Lạc Cơ Nhi liều mạng kèm chế nước mắt cùng run rẩy, gian nan thốt ra.

“Không buông!” Mặc Uyên gầm nhẹ một tiếng, đem thân thể nhỏ nhắn của nàng ôm cuộn lấy, bàn tay to ấm áp dìm vào thân thể nàng, hai tròng mắt thâm sâu bị hoà dục mãnh liệt tra tấn đến mờ mịt, “Lạc nhi, van xin nàng...” Nói xong, cúi người hôn lấy cánh môi mềm mại của nàng!

Hơi thở mãnh liệt nam tính xâm nhập vào môi nàng, Lạc Cơ Nhi muốn khước từ, bàn tay nhỏ bé lại bị hắn nắm lấy, đi qua hỉ phục xinh đẹp đỏ như máu, thẳng tắp chui vào thân thể hắn, chạm được vào da thịt cực độ khát vọng mà bùng cháy của hắn, một mảng lửa nóng!

“Uhm...” Tay nàng mát lạnh như dòng suối, làm tan biến hết nhu cầu cấp bách của hắn khiến hắn phút chốc như có chút thư hoãn, thân thể kêu gào càng muốn nhiều hơn...

Không! !

Nước mắt nóng hổi theo khóe mắt chảy xuống, Lạc Cơ Nhi vô lực chống lại, cảm thụ được sự thâm nhập mãnh liệt từ nơi hắn, hắn gần như mất trí, cũng không nhìn được những cảm giận trong lòng nữa, nhắm mắt lại hung hăng cắn môi hắn! !

“Á...” Đau đớn kịch liệt từ trên môi truyền đến, Mặc Uyên kêu rên. Nàng cắn thật sâu, trong nháy mắt, máu tanh lan tràn...

mà làm trò trước mặt nhiều người như vậy được?!!! .2pt 687.0pt 732.8pt' data-p-id=52d92a0acf142fc530c2383e1f76d865>“Ma ma, sao người lại có thể u mê thế chứ?” Ý cười dạt dào, Uất Trì Tuyết chậm rãi đi qua, tùy ý tới gần bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, “Chính là lúc này, càng cần có người ở bên ta hầu hạ mới được, hơn nữa, tiểu nô ở nơi này, ta có cho các nàng một trăm lá gan, các nàng cũng không dám phá hỏng hảo sự của ta cùng Vương gia! Ma ma, ta nói đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Không được làm nàng bị thương

“Đủ rồi!” Thừa lúc hắn lơ lửng, Lạc Cơ Nhi hung hãn thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, đôi mắt ứa lệ gắt gao theo dõi hắn.

“Ta không phải là kỹ nữ, không phải lúc nào người cần, ta liền phải thỏa mãn người! Uyển nghệ quán có cả đồng nữ nhân đang chờ người sủng hạnh, người tìm ai cũng được, nhưng đừng đụng đến ta!”

Trên môi cảm giác có vị máu tanh r rỉ ra, nữ tử xinh đẹp lại đột nhiên rời khỏi lòng mình, làm Mặc Uyên đột nhiên thanh tỉnh!

Trái tim cảm thấy xót xa đau đớn, thì ra, ta đã làm nàng tổn thương sâu sắc đến vậy.

Dược tính của mị dược càng lúc càng mạnh, Mặc Uyên suýt nữa không khống chế được mình, đôi mắt nặng nề nhắm lại, rồi mở ra, trên khóe môi thoáng tràn ra một nụ cười gần như là tuyệt vọng. Thì ra, có lúc chính ta cũng trở nên khốn đốn như vậy trước mặt nàng...

Trên bàn đang bày một mâm trái cây, ở giữa đó có một thanh chủy thủ, Mặc Uyên nheo mắt, rướn người bắt lấy chủy thủ, hung hăng đâm mạnh vào vai trái của mình.

“...”

Đôi môi tuần dật của hắn thốt ra một tiếng kêu đau đớn, cơ thể hắn lao đảo run rẩy, cố gắng tựa vào bàn.

Lạc Cơ Nhi kinh hoàng áp vào cửa, nhìn thấy vết máu đỏ tươi đang tràn ra, hòa vào hi phục đỏ thắm của hắn, bỗng chốc thấy lòng đau đớn!

“Nàng không muốn, ta sẽ không ép nàng...” Mặc Uyên yếu ớt thở ra, tay càng nắm chặt lưỡi dao, gắng sức đổi lấy vài phần tỉnh táo khi mà mị dược đang điên cuồng phát tác.

Ánh mắt ngược nhìn thân ảnh nhỏ bé trước mặt, hắn mở miệng nhàn nhạt nói: “Lạc Nhi, ta biết nàng hận ta, thế nhưng ta không thể không làm vậy. Hai nước chiến tranh, sinh linh lầm than, ta sao có thể mặc kệ tro mắt ngồi xem...” Hắn nở nụ cười yếu ớt như gió, khóe môi vẫn còn ứa máu đỏ tươi. “Cũng lạ là ta, ở nhà đế vương, cho dù không muốn tranh đoạt giang sơn đi nữa, cũng không thể nào nhìn nó bị làm nhục... cho nên, Lạc Nhi, ta chỉ có thể lựa chọn làm tổn thương nàng...”

Lạc Cơ Nhi ngẩn ngơ lắng nghe, trong phòng tràn đầy hương khí, nam nhân cao lớn tuần lẳng trước mặt, đã phải chịu không ít đau đớn không đáng có, tay phải vẫn còn đang đầm đìa máu tươi.

Chẳng có gì sai, cũng chẳng có gì sai...

Có sai, chỉ là chính nàng... Chính nàng đã quên hắn là một chiến thần, nàng đã quên hắn nắm trong tay ngàn vạn tướng sĩ, nàng đã quên trong trái tim kia, là cả giang sơn cùng bách tính, là cả một mối cừu hận không thể bỏ qua! Làm sao dám hi vọng xa vời, hắn vì tham luyện chút lòng nhĩ nữ thường tình, mà buông bỏ mối hận thâm căn cố kia được?!

Trong lòng dâng lên một nỗi cay đắng, ngón tay run rẩy, lệ ngọc tuôn trào trên xiêm y phấn hồng, như một đóa hoa xinh đẹp, một lúc lâu sau, nàng quay người, chậm rãi đi tới, ngược đôi mắt trong veo như sương mai nhìn hắn.

Cảm nhận được hương thơm gần gũi quen thuộc, Mặc Uyên giật mình, mím chặt đôi môi tái nhợt.

“Nhưng mà, biết làm sao bây giờ, trái tim ta thật nhỏ.” Chưa bao giờ nhìn hấn trong khoảng cách gần như vậy, Lạc Cơ Nhi gương ánh mắt trong suốt, mím cười nhìn hấn, nụ cười mà ai thấy cũng phải đau lòng: “Nhỏ đến nỗi không thể chứa thêm người nữa, ta không thể giúp người một chút ấm áp được đâu, chỉ bằng hãy để ta rời xa người, may ra sẽ không làm người phải dè chừng nữa...”

Nhìn đôi môi đẹp rướm máu kia, Lạc Cơ Nhi lê bước đi tới, nhẹ nhàng hôn lên đó, cảm nhận được cơ thể nam nhân kia có chút chấn động.

Nhìn đôi môi đẹp rướm máu kia, Lạc Cơ Nhi lê bước đi tới, nhẹ nhàng hôn lên đó, cảm nhận được cơ thể nam nhân kia có chút chấn động.

“Xin lỗi, Mặc Uyên...” Nàng thì thầm, khi những lời này vừa dứt, thì hai mắt nàng đã tuôn trào nước mắt.

Trước mắt nàng hiện lên hình ảnh một đứa trẻ 8 tuổi, tuyệt vọng nhìn thấy mẹ mình chịu khổ hình, bị hành hạ tới chết, mà vẫn phải ép mình nuốt lệ, ôm đê đê nhỏ tuổi đưa ra khỏi cung...

17 tuổi, hấn đã một thân nhưng y, bước ra chiến trường, vô tình cướp bóc, lạnh lùng giết chóc, gây cảnh biển máu ngập trời, chỉ để đổi lấy một nụ cười hồng nhan của nữ tử yêu mến.

Sao nàng lại phải gặp hấn? Sao nàng lại cùng hấn dây dưa đến tận bây giờ? Nàng cũng không còn nhớ rõ nữa...

Nàng chỉ nhớ rõ khí phách của hấn, vĩnh viễn ghi khắc tận xương tủy hấn ôn nhu ôm lấy nàng, nàng chỉ nhớ rõ hình ảnh tà mị của hấn, ưu nhã mà rung động lòng người lúc tàn ác đối phó với mọi người trong hoàng thất, nàng chỉ nhớ rõ hấn đã ôm nàng, dịu dàng thì thầm, một người đàn ông không biết cúi đầu như vậy, đã phơi bày trái tim mềm yếu trước mặt nàng!

Những hồi ức đó, cứ như rước độc cay xe, làm người ta đau đớn đến rơi lệ mà cũng không kêu được một tiếng cay đắng...

Hoi thờ ôn nhu, mang theo vị nước mắt, vẫn liều chết dây dưa với nhau ở giữa đôi môi của hai người.

Chỉ là, người nam nhân này, từ nay về sau, không còn thuộc về nàng nữa.

Chậm rãi rời khỏi đôi môi hấn, Lạc Cơ Nhi trầm ngâm nhìn hấn một lần nữa, rồi đột nhiên xoay người, bước ra ngoài cửa.

Dường như đang có một khối huyết nhục vô cùng đau đớn, từ trong cơ thể xé rách ra!

Mặc Uyên nhú mảy, không giấu nổi sự hoảng hốt trong lòng, thất thanh kêu lên: “Lạc nhi ——!”

Đôi tay Lạc Cơ Nhi run lên, nhưng vẫn kiên quyết, mở cửa phòng.

“Ta nói lại lần nữa, ta nhất quyết không buông tha nàng! Dù chết cũng không buông!” Sau lưng nàng, một giọng nói giận dữ gầm lên.

Ngoài cửa phòng, cảnh vật đang tĩnh mịch thì truyền tới tiếng ồn ào la hét, ánh mắt thoáng đảo ra nơi thân ảnh màu phấn hồng ở cửa phòng kia, dường như trong chớp mắt, hấn liền ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Hấn thấy nỗi đau thương trong ánh mắt kiên quyết của nữ hài kia, ần ần nước mắt, mà vẫn quật cường như cũ

Bước chân nàng, càng lúc càng nhanh, như là muốn dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy thoát khỏi Vương phủ này!

Xiêm y của nàng nhẹ nhàng phấp phới trong gió.

“Cẩn nàng lại!” Mặc Uyên bắt lực thấp giọng hét lên.

Trong nháy mắt, một nhóm thị vệ không biết từ đâu đã lao tới, đuổi theo bóng dáng nữ hài đang rảo bước kia!

Bước chân hỗn loạn, Lạc Cơ Nhi kinh hãi nhìn gương giáo lóe sáng trong đêm, trong lòng cảm thấy đau xót. Cẩn chặt môi, mặc cho thị vệ ngăn cản, nàng vẫn tiếp tục chạy ra ngoài. Đám thị vệ sững sốt, rút kiếm, hướng nàng gọi lớn: “Cô nương, xin dừng bước tại hạ.”

Ánh sáng lóe lên, Phong Dực nhú mảy, phi thân ra ngoài lấy chuỗi kiếm trong tay hung hăng đẩy thanh kiếm của lập thị vệ kia ra, Một tiếng “Đinh” vang dội!

“Dừng tay lại hết! Các người điên rồi phải không?” Giọng nói băng lạnh của Phong Dực mang theo sự tức giận, vang lên trong viện.

Bọn thị vệ lúc này cũng bị bức vào thế quần bách, vừa không thể bắt được nàng, lại cũng không thể giết nàng, trong tâm trạng hoảng hốt, một chuỗi đao đã quơ về phía cổ chân nàng!

“A ——!” Cảm giác tê buốt từ bắp chân truyền tới làm bước chân Lạc Cơ Nhi mềm nhũn, cẩn chặt môi dưới, nàng ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Giam lỏng

Giam lỏng

“Lạc Nhi!” Một tiếng rống giận dữ lo lắng, từ phía sau truyền đến!

Trong nháy mắt ngã xuống, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy một trận gió chớp nhoáng bay qua, cả người nhanh chóng bị ôm lấy, máu từ vết thương ở cẳng chân tràn ra, thấm ướt váy, cùng với y phục hồng nhạt mỗi chỗ đều là máu đỏ tươi nhìn thấy mà hoảng sợ!

Đem cơ thể đang bị thương nhu thuận ôm sát vào lòng, Mặc Uyên đau lòng chỉ cảm thấy một con giận dữ trong ngực, đem chủy thủ nắm trong tay đến ứa máu phóng ra, thanh chủy thủ bay một đường thẳng tắp cắm vào giữa vai thị vệ! Thị vệ bị chủy thủ từ không trung bay đến làm cho lão đảo, đau đớn kêu lên một tiếng, ôm vai quý một gôi xuống đất!

“Ta từng nói qua các ngươi được phép đa thương nàng chưa?” Âm thanh nổi giận vang dội giữa đình viện.

Trong phút chốc, thị vệ đang bao vây xung quanh vội vàng cầm đao kiếm trên mặt đất, trong tiếng leng keng đồng loạt quý xuống kêu lên “Vương gia thứ tội!”

Trong bóng đêm âm u, trong cả đám người đông đúc, chỉ có tiếng than nhẹ thống khổ của nàng, nghe đồng lòng người.

Bị một vòng tay ôm áp quen thuộc vây lấy, Lạc Cơ Nhi không thể động đậy, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, thấp giọng lầm bầm, muốn giãy dụa. Nhưng Mặc Uyên lại cúi người xuống, hơi thở nóng rực hoà lẫn bên tai “Đừng nhúc nhích, Lạc Nhi..”

Hắn động thủ xé mở quần áo của nàng, lộ ra đôi chân nhỏ tròn bóng mảnh khảnh, chỉ thấy nơi đó có một vết máu thật sâu, hoảng hốt nhìn màu đỏ của máu trên da thịt trắng nõn, Mặc Uyên đau xót muốn động tay thay nàng băng bó, ngay lập tức, váy áo trước lại bị nàng kéo lấy ——

Lạc Cơ Nhi nhắm nghiền mắt, gắt gao siết chặt quần áo của hắn, nhẹn đau nói: “Để cho ta đi...”

Mặc Uyên gạt mình.

Mãi một lúc lâu, bị thương từ trong đáy lòng tràn ra lam đôi mắt hắn đều nhiễm sắc đỏ bùng, hắn càng ôm chặt thân hình nhỏ bé trong lòng, dịu dàng giữ trước ngực, kiên định dùng lực đạo gỡ bỏ bàn tay lạnh lẽo kia, nắm lấy lòng bàn tay của nàng, ôm lấy toàn bộ thân người của nàng ——

“Ta không thể nào để nàng rời khỏi người ta, Lạc Nhi...” Đôi môi tuấn lãng nhợt nhạt hôn lên mi mắt nàng, Mặc Uyên tuyệt vọng thẳm thì nói, “Cho dù chết, nàng cũng chỉ có thể chết ở trong lòng của ta, chết cùng với ta...”

Lạc Cơ Nhi trong lòng chấn động, ngay lập tức, cả người đã bị ôm lấy, bẽ bồng lên!

“Vương gia!” Nhìn bộ dáng hoảng hốt của Mặc Uyên, Phong Dực lo lắng khẽ kêu lên một tiếng. Trên vai vương gia hẳn là vết thương vừa mới đâm vào, nếu như hắn đoán không sai Vương gia cùng Uất Trì Tuyết có thể đều trúng mị dược, làm sao mà người có thể...

“Ta không sao” Mặc Uyên nhàn nhạt đáp, quay lưng về phía mọi người sắc mặt đã tái nhợt, “Đêm nay mang nàng trở về Yên viên, không có lệnh của ta nàng không được rời Yên viên nửa bước!”

Lạc Cơ Nhi bị ôm vào trong ngực, mở to hai mắt nhìn!

Giam lỏng

Hắn đúng là đang giam lỏng nàng

Trong yên viên, những cánh hoa trắng chao nghiêng, rơi đầy trong sân.

Ngày tiếp theo tỉnh lại, vết thương trên đùi đã được băng bó lại, nhớ tới một đêm dây dưa không ngớt kia, Lạc Cơ Nhi cắn răng rời khỏi giường, không để ý đến vết thương chưa khép lại một mực giãy giụa muốn đi ra cửa, lại bị hai nha hoàn cản trở về, cung kính nhưng sắc mặt không thể kháng cự lại đáp: “Cô nương xin hãy an tâm nghỉ ngơi, trước khi vết thương khỏi, cô nương trở lại phòng là tốt nhất.”

Lạc Cơ Nhi tức giận đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch! !

“Các ngươi nhìn đi! Ta giờ đã trở thành thế này, ta còn có thể đi được nơi nào! Các ngươi hao tổn tâm cơ nhìn một người què như ta, thật không cần phải như vậy đâu...!”

Hai nha hoàn liếc nhìn nhau, vẫn như trước cung kính mà nhu thuận nói: “VẬY cô nương muốn đi đâu, nói cho nô tì, nô tì tìm hai người thị vệ giúp đỡ cho cô nương.”

“Các ngươi...” Lạc Cơ Nhi nghẹn lời, cắn phẫn.

Giận dữ xoay người, suýt nữa thì vấp ngã, chính là phía sau có hai nha hoàn đỡ nàng: “Cô nương cẩn thận, nếu cô nương có gì bất trắc, Vương gia lại truy hỏi chúng tôi!”

Khe khẽ hai chữ này, rốt cục vẫn làm cho lòng nàng đau đớn...

“Ta chưa từng được chiều chuộng như vậy, để ta tự đi.” Lạnh lùng tránh đi sự điều khiển của các nàng, Lạc Cơ Nhi nhịn đau đi tới bên giường ngồi xuống.

Mở mắt ra, lại nhắm mắt lại, trong đầu toàn bộ đều là hình bóng đôi mắt thâm thúy động lòng của nam tử kia, đầu ngón tay vội siết lại, tuy ý để đau đớn trong lòng bàn tay lan ra, nhưng vẫn không làm sao không nhớ đến hắn. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác chỉ có thể phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, ở phía đó, một cây ngọc lan cao lớn đang buông hương nở rộ, nhiều đoá hoa toả hương thơm mát lượn lờ, trong khoảnh khắc ngán ngùi, lại thấy lòng có chút chua xót.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào.

Một tiểu cô nương nghiêng mình dựa trên giường, y phục xanh nhạt bao lấy thân thể nhỏ bé, ánh mắt mơ màng nhìn xa, nhú mày hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn, nhưng lại bàng hoàng cả buổi mới hỏi phục lại tinh thần.

“Khởi bẩm cô nương, đó là Thất Vương Gia.”

Giật mình nhớ tới vóc dáng người thiếu niên kia, đáy mắt vô cùng lo lắng, nhớ đến hình ảnh anh khí cùng tuấn lãng không hề che giấu của cậu ấy.

Khẽ tựa đầu lên giường, Lạc Cơ Nhi khẽ mở miệng: “Ta có tên, đừng cứ gọi ta là cô nương nữa.”

Trong chốc lát tiếng ồn ào lại tiếp tục, nàng nhin không được nâng ánh mắt, trong lòng yên tĩnh chỉ ngập tràn một nỗi hoang vắng cùng lạnh lẽo, hơi khẽ cất giọng: “Còn có việc gì nữa hay sao?”

Nếu như nàng đoán không lầm, Mặc Uyên hẳn là đã đem nơi đây hoàn toàn phong bế, người nào cũng vào không được, đương nhiên Mặc Kỳ cũng như vậy.

Một nha hoàn trên mặt có vẻ khó xử nói: “Người ấy đuổi không đi, nháo loạn từ tối hôm qua, nếu không phải Phong thị vệ khuyên bảo, không chừng Yên viên này không thể chịu nổi hấn náo loạn...”

Ánh mắt Lạc Cơ Nhi buồn bã, bàn tay nhỏ bé nắm lấy đệm giường.

“Cơ Nhi ——” Một tiếng hô lên từ xa, cách tường viện vang lên.

Lạc Cơ Nhi nhú mày, không ngờ thiếu niên kia vẫn còn ở bên ngoài hô hoán.

“Ngươi chờ ta, ta đi tìm ca ca. Ta cứu ngươi ra!!” Mặc Kỳ đưa tay vòng quanh miệng, cách bức tường hô to, hai thị vệ đang canh cửa đưa mắt nhìn nhau cũng không biết làm sao.

Hô một hồi lâu, đoán chắc bên trong có thể nghe được, Mặc Kỳ mới dừng lại, lo lắng trên mặt đã giảm đi vài phần.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Hướng mặt về phía thị vệ tức giận mắng, Mặc Kỳ chuyển qua chính đồn lại cầm bào này giờ do náo loạn mà xô xệch, giờ cầm lên khiêu khích “Hai người các ngươi chờ xem, không được phép chạy, chờ ta tìm ca ca ta trở về các ngươi lo mà chuẩn bị được ta chinh đồn!”

Nói xong, đã nhấc chân đi!

Xoay người, gương mặt thiếu niên đằng đằng sát khí nghiêng chặt răng, chết tiệt, ngay cả một cái viện tử mà cũng không thể vào được, Mặc Kỳ, ngươi thật mất mặt mà!

Chương 114: Tiểu Tuyết Nhi

Tiểu Tuyết Nhi

Trở lại đình viện, Mặc Kỳ gấp gấp đến độ giờ chân bước ngay vào trong!

“Chết tiệt...Thật chết tiệt!” Thiếu niên chạy quanh gian nhà, đám nô tài sợ tới nỗi một tiếng cũng không dám kêu, chỉ là cúi đầu thỉnh thoảng liếc nhìn người thiếu niên kia.

Ca ca sớm đã vào cung lâm triều đến bây giờ còn chưa có trở về, hần tìm chung quanh đều không thấy, cũng không xông vào được yến viên, chỉ có thể vì một người trong lòng mà lo lắng suông.

Ca Nhi cùng lúc từ sau cánh cửa bước vào, đôi mắt hơi xao động, sững sờ nhìn.

“Điện hạ, trong phòng...có con chuột à?” Kiên trì nhìn hần đi vòng vo vài vòng, Ca Nhi không nhịn được mở miệng hỏi.

Mặc Kỳ vẻ mặt tối đen, hung hăng trừng mắt liếc nàng!

Ca Nhi bị dọa, ngoan ngoãn ngậm miệng, bình tĩnh một lát mới nhớ đến lí do trở về bèn lại lần nữa mở miệng: “Điện hạ...Có chuyện này, Vương phi phái nô tỳ đến gọi điện hạ dùng bữa..”

Vương Phi?

Hai đầu mày tứ giận nhú lại thật chặt, hàm răng nghiến chặt lại, Mặc Kỳ nhanh chóng nắm chặt tay, thầm nghĩ nếu như không có nữ nhân kia thì hiện tại Cơ Nhi cũng sẽ không đối xử với hần quá tệ như vậy. Con giận vừa qua trong lòng lại muốn bộc phát, thấy được ánh mắt sợ hãi của Ca Nhi bên cạnh, đột nhiên trong đầu hần lại phát sinh một chút ý!

“Khụ Khụ...” hơi dợm cất lời, Mặc Kỳ chấp tay ra phía sau lưng, cố gắng làm cho mình có vẻ uy nghiêm thêm một chút, “Có việc này... nếu hoàng thượng đã đem người ban cho ta, người mọi chuyện đều phải nghe ta, ta bảo người làm cái gì người phải làm cái đó có phải hay không?”

Ca Nhi ngược mắt lên, nhìn thiếu niên vài cái, bĩu môi, gạt đầu.

“Tốt lắm” Trên mặt Mặc Kỳ rốt cục có vài ý cười, khẽ sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Ca Nhi, dụ dỗ nói: “VẬY..Trước hết ta sửa cho người một cái tên, kêu người là Tiểu Tuyết Nhi, được không?”

Ca Nhi lông mày khẽ động, đôi mắt chớp chớp mở ra, mù mịt không hiểu gì.

“Này! Ta gọi người đấy, còn không mau trả lời!” Không có thói quen dùng người hầu, Mặc Kỳ có chút ngượng ngùng, cũng không bày được ra tư thái uy nghiêm.

Ca Nhi trừng đôi mắt vô tội, không biết đáp ứng cái gì, không thể làm gì khác hơn, trái lại chỉ “Vâng” một tiếng.

“Tiểu Tuyết Nhi?” Hần thử kêu lên lần thứ hai.

“...Dạ” Ca Nhi khó khăn lại nghẹn ra một chữ.

Đại công cáo thành!

Mặc Kỳ hoan hô một tiếng, túm lấy cánh tay Ca Nhi đi ra ngoài: “Được rồi! Tiểu Tuyết Nhi Chúng ta đi dùng bữa đi!”

Đáng thương cho Ca Nhi, còn không rõ vì sao danh tính lại bị đổi,dưới chân lão đảo đã bị kéo ra tới cửa.

Bàn ăn to như vậy, tràn đầy mỹ vị, hương thơm nồng đậm

Uất Trì Tuyết đoàn chính ngồi ở chính giữa, sắc mặt có chút tái nhợt, thần sắc lúc đó tràn đầy vẻ không hài lòng.

_____ có thể tự giải được hay sao? Mị được mạnh mẽ như vậy, làm nàng mê man, bị dẫn vật cào xé cả đêm, lúc tỉnh lại bao nhiêu ham muốn theo mồ hôi nhễ nhại tuôn ra, tên đại hồn đản Mặc Uyên kia đã bỏ mặc nàng, nàng đã nghìn lần vạn lần thầm mắng hần! Nhưng ai biết được, chờ mãi đến sáng, vẫn không thể nào nhìn thấy bóng dáng của hần đâu!

Ngoài cửa, lồi lõm kéo kéo, đi vào hai người, một thiếu niên tuổi đang nín kéo một tiểu nha đầu, nét mặt vui vẻ đi tới.

“Vương Phi tẩu tẩu, ta tới đây!” Mặc Kỳ giả là cười bước tới bên cạnh, nhìn vào ánh mắt thẳng nhiên nhưng giờ đã dần dần tối sầm lại của Uất Trì Tuyết, ý cười càng đậm.” Nghe nói hôm nay tẩu tẩu thức dậy sớm, nếu vậy là tối hôm qua ca ca cùng tẩu tẩu không có lần qua lần lại hay sao? Ha ha, được rồi, để ta ngồi đây hầu tẩu tẩu, chúng ta cùng nhau chờ ca ca trở về...”

Nói xong. Không thèm để ý đến xung quanh, hần liền bước đến an vị ngồi xuống bên cạnh nàng.

Một trận huyên náo này làm cho uất Trì Tuyết muốn nổi điên, nàng trừng mắt nhìn thiếu niên đang ngồi xuống cạnh mình kia, cắn răng không nói một lời.

“Ừa, sao mà cái bàn này lại dơ bẩn thế này?!” Mặc Kỳ rú lên thật quái dị, rồi vỗ bàn, nói tiếp: “Tiểu Tuyết Nhi, mau lau sạch cho bồn điện hạ!”

Ở trong phòng, Ca Nhi bị tiếng kêu làm cho sững sốt, phải một lúc lâu mới phản ứng, liền bước lên phía trước, cúi người nói: “Dạ biết, Thát vương gia.”

Thế nhưng có một người đang ngậy người ra, chính là Uất Trì Tuyết! ! !

Đôi mắt tròn tròn, Uất Trì Tuyết trừng trừng chăm chú nhìn thiếu niên trước mắt, dường như chỉ muốn phanh thây hần ra!

“Dơ bẩn, ở đây, còn ở đây nữa nè, ngươi có biết làm không vậy, thực sự là ngốc quá mà!” Mặc Kỳ liên tục nói, giọng điệu chỉ huy làm tay chân Ca Nhi cũng luống cuống!

“Ngươi kêu ai là Tiểu Tuyết Nhi?” Một âm thanh như vọng ra từ địa ngục, theo tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Uất Trì Tuyết phát ra.

Mặc Kỳ ngẩn ra, làm bộ giật mình, quay lại vỗ vào đầu mình: “Ôi, ta quên mất! Tẩu tẩu đây trong tên gọi cũng có một chữ “Tuyết”! Haha, hay thật, hay thật, lại đây, lại đây, Tiểu Tyết Nhi, nhanh một chút qua đây gấp tẩu tẩu của ta, hai người giống nhau như vậy, nói không chừng năm trăm năm trước là người một nhà a...”

Hần túm lấy tay áo của Ca Nhi, làm cả người nàng hơi lao đảo, rồi ngược đôi mắt, nhìn Uất Trì Tuyết, nở nụ cười trên choker, giả vờ như vô tội.

Lửa giận bùng bùng ngập đầu, Uất Trì Tuyết vỗ bàn đứng lên: “Mặc Kỳ! ! !”

Tiếng hét giống như sư tử rống, trong phút chốc làm mọi người trong phòng động tác cứng đờ, hai mắt mở, không dám thờ mạnh mạnh nhìn nữ nhân xinh đẹp cao quý kia đang bùng bùng nổi giận.

Bị thiếu niên túm lấy làm cho không thể nào nhúc nhích, khoảnh khắc nàng cứng người muốn hóa đá.

“Làm sao vậy? Mới sớm ra mà đã âm ỹ như vậy?”

Cùng lúc đó một âm thanh trầm thấp trầm trầm truyền đến, Mặc Uyên chậm rãi bước vào phòng, đôi mắt thâm sâu đảo qua khắp trong phòng, vừa vận công thấy sắc mặt Uất Trì Tuyết trắng bệch vừa vỗ bàn đứng lên, mà lúc đó một thiếu niên đang ngồi ngay ngắn trên ghế, nháy mắt vô tội, ra vẻ chán muốn chết đang nghịch nghịch bàn tay của Ca Nhi.

Uất Trì Tuyết ngẩn người, lúc này mới trông thấy nam tử kia đang chậm rãi đi vào, bộ dáng tức giận bề vệ lập tức làm mọi người lắng xuống không ít, nhưng nàng khuôn mặt vẫn lạnh băng như trước, nhưng ánh mắt trừng trừng lại chuyển qua Mặc Uyên _____ chuyện xảy ra tối qua, làm cho nàng thực sự không còn mặt mũi nào mà nhìn hần!

Mặc Kỳ bỗng nhiên nghẹn lời, vốn đã chuẩn bị cả một bụng lời nói nhưng tới lúc này lại không nói được câu nào, bởi vì hần thấy được sắc mặt của ca ca, dường như hơi tái nhợt thiếu sức sống, chỉ là bị vẻ lạnh lùng cùng tà mị quen thuộc che lấp, nhìn không rõ được tâm tình.

“Không có gì, tẩu tẩu cùng ta đùa giỡn, có phải không? Tiểu Tuyết Nhi”. Thiếu niên mỉm cười như vô hại.

Ca Nhi cúi đầu, một chữ cũng không muốn giải thích.

Mặc Uyên thản nhiên liếc qua ánh mắt đang long lên sắc như dao của Uất Trì Tuyết, hần chậm rãi ngồi xuống, tất cả đã rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nó Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ngoại trừ đụng đến nàng, còn tất cả tùy người an bài

Một nụ cười nhạt thê lương tràn ra nơi khóe miệng, Uất Trì Tuyết nhìn nam tử tuấn lãng như thần đang đứng bên cạnh mình kia, nhàn nhạt mở miệng:

“Thế nào, sao không gọi nàng cùng trở lại đây?”

Mọi người đều sững sốt.

Mặc Uyên mím chặt môi đến trắng bệch, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên một ánh nhìn bi thương, không dễ dàng nhận ra được

Vị thiếu niên ngồi ở bên cạnh, sắc mặt vừa rồi còn vui đùa ầm ĩ cũng đã từ từ chuyển sang tái nhợt, nhớ đến người con gái kia vẫn còn bị giam trong Yến viên.

Mãi sau cũng không thấy ai mở miệng nói, Uất Trì Tuyết đang ngồi trên ghế, sắc mặt lãnh đạm cũng chuyển mình chậm rãi bước đến cửa, nàng dừng lại, xoay lưng đối mặt với mọi người.

“Vương gia không định cho thiếp một lời giải thích hay sao?” Một nữ tử quật cường ngạo nghễ, khi bỏ đi tôn nghiêm của chính mình, giờ chỉ còn là một cô gái đơn độc chìm trong đau buồn cùng thê lương, “Hay đêm qua Vương gia vui thú thiên miên quá mức nên đã quên kia là ngày đại hôn của chúng ta?”

Giờ đây, trong ánh mắt sâu kín, Uất Trì Tuyết cương quyết xé rách vết thương trong lòng, phơi bày trước mọi người.

Ngày đại hôn hôm đó, bị hạ mị dược, rồi lại bị đánh bất tỉnh, đưa ra khỏi hi phòng, bị bỏ lại trong một sương phòng rét lạnh ẩm ướt suốt một đêm! Bị đám binh sĩ Hồ Duệ say khướt nhìn vào hi vòng, căn bản không ai hiểu nổi sao nàng lại có thể vượt qua buổi tối đó!

Trong lòng dù căm hận nhưng không thể thay đổi được sự thật: nàng đã xuất giá, mà trượng phu trước mặt nàng thật câu hồn nhiếp ảnh, tuấn dật mê người, nhưng trong lòng y, lại lạnh lẽo như băng, ngoại trừ nữ tử kia, hẳn cả một cái liếc mắt cũng không muốn cho nàng!

“Làm loạn đủ chưa?” Mặc Uyên đứng dậy, đôi mày tuấn lãng khẽ nhíu lại, nhìn nữ tử đang không khống chế nổi bản thân trước mắt, thần nhiên hỏi.

“A...Làm loạn?” Uất Trì Tuyết cười lạnh một tiếng, sắc mặt thêm tái nhợt, “Mặc Uyên, là ta nào loạn sao? ! Ta gả cho người đến đây là làm cái gì? Mặc cho các người khi dễ, ức hiếp sao?! Người chớ quên ta mới chính là Vương Phi, cho dù người sẽ sủng hạnh nàng, cũng danh bất chính ngôn bất thuận, nàng cũng chỉ có thể làm một tiểu nô, nhiều lắm là một thị thiếp ti tiện”

“Câm miệng!” Một tiếng gầm cổ nén theo môi tràn ra

Câu nói kia vừa thốt ra khiến bao thân trọng vững vàng từ trước đến giờ của hắn trong nháy mắt không sụp đổ, đôi mắt sâu thẳm tĩnh mịch như muốn nhuộm lửa, hẳn lớn tiếng lạnh lùng ngắt lời nàng.

Uất Trì Tuyết đã tức giận đến mức hai mắt nóng đỏ, dù sao nàng cũng là một công chúa cây sừng mà kiêu, giờ này khắc này phải đất khách tha hương không có đến một người thân bên cạnh, ảm ức đến mức nước mắt chỉ chực trào ra trong hốc mắt mà không dám rơi xuống.

Hít thở sâu để hô hấp bình phục lại, Mặc Uyên trong nháy mắt dần dần khôi phục lại vẻ tuấn nhã cùng lãnh đạm, chậm rãi đi tới trước mặt Uất Trì Tuyết nhìn nàng đang bởi vì cố nén lệ mà cắn chặt môi dưới, thần nhiên mở lời:

“Đã là quan hệ thông gia, xin công chúa hiểu rõ lợi và hại liên quan hệ trọng trong đó, công chúa cũng là mang theo sứ mệnh mà đến, người muốn danh hiệu Vương Phi, ta cho người, công chúa còn muốn cái gì khác nữa?” Nói đến đây, hắn mỉm cười thần nhiên “Đừng nói với ta, công chúa là bởi vì coi trọng ta mới cam tâm tình nguyện gả sang đây đó chứ...”

Trong lòng một lần nữa chấn động, đôi mắt Uất Trì Tuyết thẳng thốt ngỡ ngàng nhìn sâu vào mắt hắn, “Người...”

Rối loạn, bao nhiêu nguy trang lâu nay, toàn bộ đều rối loạn...

Đáng chết, nàng rõ ràng là mang theo nhiệm vụ tới không phải sao? Trước đây ca ca cùng nàng thương thảo chuyện này, nàng cũng rõ ràng là vì ca ca mới ưng thuận cuộc hôn nhân này, cùng ca ca cam đoan sẽ sống chết cũng phải hoàn thành sứ mệnh, hy sinh hạnh phúc của bản thân cũng cam lòng! Nhưng tại sao...tại sao nàng lại không thể khống chế bản thân như vậy được, chỉ cần vừa nghĩ đến nữ tử kia, vừa nghĩ đến hắn đối với nàng thương yêu khắc cốt ghi tâm, nàng sẽ không kiềm chế được bản thân, ngang ngược đến mức bản thân cũng không nhận ra được nữa?!

“Người bót tự cao đi!” Uất Trì Tuyết quay đầu thờ phỉ phỉ, ra sức kiềm nén lại biểu cảm, ngữ khí lạnh lùng hờ hững, “Coi trọng người, kiếp sau đi!”

Ánh cười dần dần mất đi, đôi mắt Mặc Uyên khôi phục lại ánh nhìn hàn khí lạnh lẽo, trầm giọng nói “Vậy thì tốt rồi”

Hắn ghé sát vào, Uất Trì Tuyết lòng nóng như lửa đốt, lại nghe thấy hắn ở bên tai mình thì thầm, cự ly gần như vậy cũng không có một chút ấm áp.

“Trong Vương phủ này mọi thứ tùy người an bài, làm loạn cũng được, chỉ là...không được phép động đến nàng.” Nam tử tà mị này toàn thân toả ra hàn khí, khẽ nói “Đây là điểm mấu chốt ta muốn nói, Uất Trì công chúa.”

Nói xong, hắn đứng thẳng người, đỉnh đặc, mạnh mẽ hướng theo ánh sáng ngoài cửa, đi khỏi phòng.

Trong lòng Uất Trì Tuyết kinh hoàng, uất ức, tủi nhục cùng phẫn nộ dâng lên cuộn cuộn, nàng tức giận, trong chớp mắt xoay người đem chén đĩa trên bàn quét sạch xuống đất

“Rằm rằm” – Chén đĩa đồ vờ , nha hoàn sợ hãi quỳ xuống

“Vương phi bớt giận..”

Mặc Kỳ bình tĩnh chứng kiến màn kịch kia, trong lòng chỉ thấy dâng lên một cảm xúc phức tạp.

Xem ra bữa cơm này đúng là ăn không được.

“Chúng ta đi thôi, Tiểu Tuyết nhi” Thờ dài một hơi, thiếu niên đứng dậy, hờ hững mà lách người qua những mảnh vỡ đầy đất hướng ra phía ngoài mà đi.

Còn chưa đi đến ngoài cửa, thì trông thấy ánh mắt Uất Trì Tuyết sắc như dao hướng về phía hắn!

Hơi mỉm cười, Mặc Kỳ hơi phẩy tay, có lòng tốt nhắc nhở: “Ta không có ý xấu, chỉ gọi người của ta thôi”

Nhắc chân, bước đi khỏi, ánh mặt trời cao xa, bầu trời một màu xanh thẫm!

Đêm lạnh như nước.

Dè dặt bước qua phiến đá , tránh không để cho làn váy bị dính nước, nàng nhìn nha hoàn bên cạnh đang rửa quỳ, trong lòng càng thêm vài phần quyết tâm

“Cô nương, cô cần những thứ này sao?” Cầm một xấp giấy cùng mấy ngọn nến mang đến, để bên cạnh, nha hoàn khẽ hỏi.

Đôi mắt trong suốt nhìn bầu trời trong, ánh trăng chiếu tỏ, khẽ chớp mắt, nàng nghe được tiếng động, lúc này mới quay đầu lại, vươn đôi tay nhỏ bé, nhẹ nhàng nói: “Là những thứ này, cảm ơn tỷ tỷ.”

Dưới ánh trăng, bóng nước long lanh khuấy động , in lên làn da nõn nà , lúc ẩn lúc hiện, nàng thật giống như một tiên từ/

“Cô nương, đêm sương lạnh lẽo, nơi đây đều là ao tù nước đọng, cô nương theo nô tỳ vào trong nhà nghỉ ngơi tốt hơn?” Nha hoàn nhún mào nhẹ nhàng khuyên nhủ/

“Ta muốn ngồi một hồi ở đây.” Lạc Cơ Nhi vẫn chưa ngẩng đầu, ngón tay mãi miết xếp giấy. dung mạo trong lúc này đúng là lãnh đạm tĩnh tại, “Tỷ tỷ yên tâm ta sẽ không làm bậy đâu”

Nha hoàn vẫn còn muốn nói gì đó, trong lúc giương mắt liếc đến ngoài vườn trông thấy một thân ảnh cao lớn bước vào liền biết điều đứng dậy rời đi

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào nàng, đầu ngón tay linh hoạt trên miết trên giấy, nhiều lần gấp đi gấp lại theo đôi tay trắng nõn đã biến thành một đoá sen nở rộ, Lạc Cơ Nhi cầm lấy ngọn nến bên cạnh nhỏ từng giọt lên trên, trong nháy mắt sắc nền màu da cam nho nhỏ đã được châm ở giữa hoa sen từ từ trôi đi.

sắc như dao của Uất Trì Tuyết, hắn chậm rãi ngồi xuống, tất cả đã rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Lễ cập kê tuổi 15.

Lễ cập kê tuổi 15.

Trong vườn khuya tĩnh mịch, dưới ánh trăng, Mặc Uyên chậm rãi bước đến.

Thấp thoáng bóng dáng một thiếu nữ trong y phục trắng, cơ thể nhỏ nhắn, mái tóc đen dày phủ lên đôi bờ vai gầy, tí mĩ xếp trong lòng bàn tay một bông hoa sen giấy, nhìn qua ngọn nến cháy giữa không trung, đột nhiên làm lòng hắn nổi lên một sự ám áp khó tả.

Hắn ngừng thở bước tới gần nàng, sợ rằng sẽ hù dọa bóng dáng bé nhỏ như tiên nữ kia.

Hai tay cầm lấy hoa sen giấy kia, từ từ đưa vào trong nước, trong nháy mắt đầu ngón tay chạm vào làn nước lạnh giá làm nổi lên những gợn sóng lăn tăn. ...

Lạc Cơ Nhi giương đôi mắt lên, chăm chú nhìn vào ánh trăng trong đêm .

Ánh nến chiếu càng rõ hơn, soi rọi hai tay nàng đang buông lỏng trước ngực, hàng mi dày thanh tú trên khuôn mặt an tĩnh kia hoàn toàn khép lại.

Mặc Uyên chậm rãi bước đến gần nàng.

Đường như nghe được tiếng bước chân rất khẽ từ phía sau, Lạc Cơ Nhi vừa mở mắt định quay đầu lại thì bất ngờ bị lồng ngực ấm áp kia cầm giữ, hấn cứ vậy mạnh mẽ ôm lấy thân hình nhỏ bé trắng như tuyết vào lòng mang theo bao nhiêu dịu dàng và nhớ thương mãnh liệt.

Lạc Cơ Nhi cả kinh cuộn bàn tay đứng dậy, hấn vẫn ấm áp dịu dàng, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “Nàng đang muốn làm gì?”

Trong mắt hấn nhìn rõ được dáng vẻ tiêu tụy của nàng.

Không thể ngờ được hấn lại tự nhiên xuất hiện ở nơi này, trong lòng Lạc Cơ Nhi không khỏi gợn lên một chút rung động, nhưng vẫn lạnh lùng mở miệng: “Không có gì.”

Mặc Uyên trong lòng đau xót, dù biết rằng trong lòng nàng vẫn còn oán giận hấn, nhưng mỗi oán hờn này không phải hai ba câu là có thể giải thích với nàng.

“Là phong tục ở quê hương nàng đây sao?” Giọng nói trầm ấm vang lên lần thứ hai, hấn cầm lấy xấp giấy gấp hoa sen cùng nến đặt vào lòng bàn tay lạnh lẽo của nàng, dùng bàn tay to lớn ấm áp của hấn nắm chặt lấy tay nàng: “Có ta bên cạnh nàng không phải sẽ tốt hơn hay sao?”

Cứ như vậy lòng bàn tay của hấn truyền đến hơi ấm nồng nhiệt, cháy bỏng, nhưng không hiểu sao chính khi đó một cảm giác giác chua xót cứ dâng lên trong lòng nàng.

Lạc Cơ Nhi lắc đầu, thấp giọng nói: “Đã không cần nữa....”

Nàng dự định chuẩn bị cho nghi lễ này đã lâu, cũng tưởng nhớ đã lâu, nếu như Đằng An vẫn còn tồn tại thì nhất định hôm nay sẽ rất vui vẻ, chỉ là ý nghĩ như vậy rất xa xỉ đối với nàng, nàng từ lâu đã mất tất cả, chỉ có vài cánh hoa sen, mấy ngọn nến nhỏ, nàng muốn mượn chúng gọi lời tới các linh hồn trên thiên đàng là nàng đã trưởng thành, không cần phải lúc nào cũng cần có người bên cạnh lo lắng an ủi nữa, số phận của nàng mai sau không đoán định được, cũng không hề đơn giản, nàng phải chịu đựng tất cả định mệnh của mình...

Đột nhiên, Mặc Uyên chăm chú nắm lấy cánh tay bé nhỏ yếu ớt của nàng, nhìn thấy trên mặt đất rải rác mấy ngọn nến vừa đổ nước vào, đếm thì là vừa vặn 15 ngọn nến không thừa không thiếu.

Hấn có ngu ngốc cũng nhận ra chuyện quái gì đang xảy ra.

“Hôm nay là sinh nhật nàng?”, trong giọng nói của hấn có chút bất ổn, đôi lông mày nhíu lại trên khuôn mặt tuấn lãng “Lẽ cập kê 15 tuổi... sao?”

Người nằm trong lòng hấn vẫn trầm mặc không nói, hấn thấy ngực mình nổi lên một trận đau xót, lướt qua bờ vai nhỏ nhắn, chăm chú vào ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng như tuyết liên (*sen trắng) của nàng.

Đường như mấy ngày qua không gặp, đôi mày cong có vẻ đã phai nhạt dần vài nét trẻ con, nhưng thay vào đó vẻ mê hoặc và hấp dẫn lại tăng lên, mái tóc đen nhánh buông xõa xuống phủ lấy đuôi, mơ màng dường như phát ra một thứ ánh sáng huyền ảo, như một loại dây leo bám riết vào tim, hấn chăm chú siết chặt lấy, làm ai kia khó mà thờ nổi!

“Ta xin lỗi...” Giọng nam khàn khàn, hấn không khống chế được hôn lên thái dương nàng, trượt dọc một đường xuống phía dưới, dùng đôi môi cực nóng dịu nhẹ hôn lên cánh môi nàng, vỗ về an ủi đầy yêu thương.

Sao hấn lại quá sơ suất như vậy!

Hấn đã sớm nên chú ý đến sự thay đổi của nàng, từ lúc ban đầu gặp mặt, thiếu nữ trong sáng ngây thơ trong bộ hồng y, nay đã biến thành một tuyệt sắc giai nhân làm hấn mê mẩn tâm hồn, nàng như bướm, đã trải qua nỗi đau lột xác, nay quạt cường mà biến đổi, nhưng sao nghi lễ quan trọng này mà chỉ diễn ra quá tầm thường và lặng lẽ!

Đôi môi chạm nhau, Lạc Cơ Nhi vô thức chống cự thì có bàn tay sau gáy đã giữ chặt không cho nàng có chút chống cự lại, Mặc Uyên cứ thế tham lam tiến sâu vào trong, truyền đến hết thấy nhu tình, lại như muốn hút bằng hết hương vị ngọt ngào đầy mê hoặc kia, không muốn buông ra.

Đầu lưỡi truy đuổi quấn lấy nhau, Lạc Cơ Nhi không chịu nổi ưm lên một tiếng, nhưng lại bị nụ hôn kia tiến sâu vào hơn làm cho đầu óc choáng váng, quay cuồng...

Mặt nước lạnh lẽo dưới ánh trăng, gợn lên từng đợt xao động mãnh liệt, dường như do sức nóng kinh người từ hai cơ thể trên bờ phảng phất toát ra.

Một tay đặt hấn vòng lấy thắt lưng, tay kia gặt gao ôm lấy thân thể nhỏ nhắn vào trong ngực của mình mà hôn, ý thức Lạc Cơ Nhi tuy mông lung, nhưng vẫn biết được bàn tay kia đang tác loạn trên thân thể nàng, sau lớp vải mỏng manh làn da lạnh lẽo mà mịn màng, hấp dẫn làm cho kẻ khác yêu thích không buông tay.

Môi cuối cùng cũng được buông ra, Lạc Cơ Nhi thở dốc hớp lấy không khí lạnh lẽo, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực hấn, trong khoảng thời gian ngắn mà lấy lại sức lực.

Đặt một nụ hôn trên mi tâm của nàng. Mặc Uyên như nắm giữ tất cả hạnh phúc trong lòng mình, nam nhân khàn giọng thì thầm bên vành tai nhỏ : “Mang theo nó, không được phép lấy xuống...”

Lạc Cơ Nhi hơn nhũ mày, bị cầm giữ đến không thở nổi, không thể làm gì khác hơn, đưa mắt nhìn qua eo mình, chỉ thấy một khối bạch ngọc tinh khiết, dưới ánh trăng, như tỏa ra một luồng hàn khí làm nàng run mình, trên đó là một đoá ngọc lan xinh đẹp được chạm khắc tinh xảo, vòng quanh một viền đỏ như giao ước gắn kết vững chắc, hàm ý trói buộc suốt cả đời.

“Đây là....vật của mẫu thân ta.” Trong giọng điệu của hắn tuy ngữ khí hơi hợm nhưng lại làm Lạc Cơ Nhi khựng lại một chút, nhũ mày, một thoáng yên lặng nàng nói : “Ta không muốn...a...”

Đôi môi lần nữa bị chặn lại, Mặc Uyên dường như không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt hẳn, lại bá đạo đẩy đầu lưỡi vào sâu quán lấy lưỡi nàng một phen, sau hồi lâu mới buông tha cho nàng.

“Nàng nhất định phải mang...” nhìn sâu vào ánh mắt đen láy xinh đẹp của nữ nhân trước mặt hắn : “Nhất định phải mang theo, có như vậy mới không làm nàng quên rằng nàng là người của ta, Cơ Nhi, nàng mãi mãi mãi là của ta...”

Lạc Cơ Nhi cảm thấy lạnh sống lưng, mi mắt từ từ khép lại để tránh ánh mắt nóng rực kia.

Thứ quý giá đó, nàng làm sao có thể....một ngày nào đó nàng cũng sẽ không còn bên cạnh hắn, tại thời điểm này và cả những chuyện đã xảy ra, nàng sao có thể giữ nó được chứ? Nàng cũng không muốn dây dưa, một chút cũng không muốn...

“Đừng...” đột nhiên trong lòng nổi lên một trận buồn nôn dữ dội, Lạc Cơ Nhi che miệng đẩy mạnh hắn ra.

Cơ thể nhỏ nhắn trong lòng hắn giãy giụa ngoài ra ngoài, một trận nôn khan đau đớn bên miệng hồ.

Mặc Uyên ngẩn ra, giữa hàng lông mày nhũ lại thành một nếp nhăn sâu, nhẹ nhàng ôm lấy thất lung của nàng kéo dựa sát vào hắn, kêu lên một tiếng : “Cơ Nhi...”

Là lãnh đạm tỉnh tại, “Tỷ tỷ yên tâm ta sẽ không làm bậy đâu”

Nha hoàn vẫn còn muốn nói gì đó, trong lúc giương mắt liếc đến ngoài vườn trông thấy một thân ảnh cao lớn bước vào liền biết điều đứng dậy rời đi

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào nàng, đầu ngón tay linh hoạt trên miết trên giấy, nhiều lần gấp đi gấp lại theo đôi tay trắng nõn đã biến thành một đoá sen nở rộ, Lạc Cơ Nhi cảm lấy ngọn nến bên cạnh nhỏ từng giọt lên trên, trong nháy mắt sắc nền màu da cam nho nhỏ đã được châm ở giữa hoa sen từ từ trôi đi.

sắc như dao của Uất Trì Tuyết, hắn chậm rãi ngồi xuống, tất cả đã rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Không từ thủ đoạn giữ chân nàng

Thật vất vả để ngăn con nôn khan, Lạc Cơ Nhi lúc này mới cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, mà dạ dày thì trống rỗng đau đớn...

Tiếp đó, cả người bị giữ vào trong lòng, Mặc Uyên đã ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, “Đã có chuyện gì?”

Uhmm một tiếng, Lạc Cơ Nhi nhìn xuống từng cơn đau trong dạ dày đang truyền đến, hướng về phía ngực hắn hơi khẽ cuộn người, nàng vẫn bước bình tĩnh, “Không có việc gì.”

Mặc Uyên nhũ mày, nhớ tới mấy ngày nay bọn hạ nhân có bẩm báo, nàng căn bản không có ăn uống gì, mỗi ngày chỉ là tĩnh tọa dưới tán cây ngọc lan, tĩnh yên bất động, mặc ai khuyên nhủ bao nhiêu lần, nàng vẫn mặc kệ, ai nói cũng không nghe...

Thật đúng là tiểu Lạc Nhi quật cường...

“Ta không cho phép nàng tự làm tổn thương bản thân như thế này, Lạc Nhi...” Đau lòng kéo tới, hắn thấp giọng nói khẽ, đôi mắt càng siết chặt nàng hơn.

Một nụ cười nhàn nhạt mang theo hơi lạnh tràn ra khóe môi, Lạc Cơ Nhi nhẹ khép mắt, hơi thở mong manh: “Người suy nghĩ nhiều quá, ta không cần phải... vì bất cứ kẻ nào mà hành hạ chính mình...”

Rõ ràng cảm giác được thân thể hắn cứng đờ, Lạc Cơ Nhi tiếp tục nói, “Chẳng qua là không nỡ rời khỏi chỗ này mà thôi, ta không có góc đến nổi,

muốn đem thân mình ra đùa giỡn...”

Thân hoàn toàn cứng đờ, Mặc Uyên chỉ cảm thấy một con lạnh lẽo bao trùm trong lòng ——

Hóa ra, nàng vẫn muốn rời đi thật?

Bất luận hấn bảo vệ nàng thế nào, dùng nhu tình đối đãi với nàng thế nào, có giải thích thế nào, nàng vẫn nghĩ đến phải ra đi?

Khùng hoảng vây chặt lấy trái tim, Mặc Uyên ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, trong đầu chỉ có một ý niệm, giữ chân nàng lại!! Vô luận làm cách nào cũng được, cho dù phải dùng mọi thủ đoạn! Hấn cũng không cho phép nàng rời khỏi, kể cả cái chết cũng không!

Đột nhiên, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, hấn đem nàng ôm lấy rồi nhấc bổng lên!

Một trận hoảng hốt, Lạc Cơ Nhi chỉ có thể gất gao ôm lấy cổ hấn để giữ thăng bằng, đôi mắt trong suốt như nước kia bỗng thoát trở nên thâm sâu như biển, hấn chẳng chút may mắn nhìn nàng, chỉ một mực sai bước hướng về phía bên trong phòng nghỉ, hai nha hoàn liếc nhìn nhau hiểu ý, đều vội vã lui xuống.

“Người...” Cả người nàng được nhẹ nhàng đặt lên giường, Lạc Cơ Nhi có hơi chút sợ hãi, bàn tay nhỏ bé rất nhanh nắm lấy khăn trải giường, nhìn nam tử trước mặt.

Trong bóng tối, con phần nộ dường như đã ẩn nhẫn từ lâu của hấn điên cuồng bộc phát, nắm lấy dây thắt lưng mảnh xé bỏ, mảnh sa mỏng bỗng bành bễ rơi xuống, đem cánh sắc trong giường lớn được che đầy kín đáo lộ mở ra, trong nháy mắt không gian xung quanh hai người trở nên nhỏ hẹp vô cùng!

“Người muốn làm gì?” Nàng run giọng hỏi, mái tóc đen xinh đẹp trải ra trên giường, ánh mắt tràn đầy nỗi kinh hoàng.

Hung hăng xé rách ngoại bào, Mặc Uyên cúi người đem thân hình tuyệt mỹ vây nàng vào trong ngực, nâng cầm nàng lên, đôi mắt thâm trầm ánh lên chút đau thương, “Là nàng ép ta, Lạc Nhi... Ta chỉ còn biện pháp này để giữ nàng lại!”

Lạc Cơ Nhi muốn ngừng thở, cả người cứng đờ không hiểu ý hấn, còn chưa kịp phản ứng, hấn đã áp nộ hôn lên đôi môi nàng!

“Đừng...” Hơi thở nồng nhiệt trong nháy mắt quyết liệt dây dưa, Lạc Cơ Nhi bị đè ép trên đệm gấm, cổ tay bị hấn hung hăng nắm lấy, cánh môi nàng dễ dàng bị hấn chiếm giữ mà liên tục giãy vò, ngón tay không chút báo trước vén vẩy nàng lên, cưỡng ép tách hai chân nàng ra, trực tiếp thăm dò vào nơi mềm mại của nàng!

“Không nên!” Trong chớp mắt, Lạc Cơ Nhi bỗng hiểu được mục đích của hấn, thất thanh kêu lên!

Hiểu rồi, nàng cuối cùng cũng hiểu! Cái hấn gọi là giữ chân nàng, là muốn làm cho nàng hoài thai con của hấn! Thời gian trước kia bởi vì nàng quá nhỏ, hấn vẫn luôn luôn phòng bị không xúc phạm tới nàng, mà hiện tại...

“Đừng... không nên, ta không...” Bị những ý nghĩ nội tâm hù dọa đến run rẩy toàn thân, Lạc Cơ Nhi lắc đầu thụt lùi về phía sau, giọt lệ trong mắt tuôn ra lấp lánh.

Mặc Uyên vẫn cúi người hôn môi nàng, không để cho nàng một may mắn có cơ hội thở gấp, thật sâu thâm nhập vào trong cơ thể nàng, trong nơi nhạy cảm nhất của nàng...

“A...” Nàng nhẹn không được than nhẹ, tránh không được sự giam cầm vững vàng của hấn, trong khoảnh khắc lệ rơi trên má! Không... Nàng không nên cùng hấn dây dưa không rõ, lại càng không muốn mang thai hài tử của hấn! Nàng không muốn cứ như vậy cả đời đều bị hấn giam cầm, đến khi chết chìm trong yêu đương của hấn...

“Mặc Uyên... van người! Hãy nghĩ đến Uất Trì Tuyết, nàng vừa mới được gả cho người, người sao có thể... a!!” Lạc Cơ Nhi liều mình giãy dụa, nhưng đôi lại càng bị hấn thâm nhập vào sâu hơn! Toàn thân nàng run rẩy, khoái cảm hòa với đau đớn đang kéo tới...

“Nàng đừng ở dưới thân ta mà nhắc đến nữ nhân khác, Lạc Nhi,” nắm tay nàng đặt lên ngực, Mặc Uyên tha thiết nhìn nàng đang liều mình chống cự đến nổi nước mắt tràn đầy khuôn mặt kiều diễm, gắng gượng kìm xuống cơn đau đang dâng lên trong lòng, “Ở đây chỉ có một mình nàng...”

Đừng!!!

Thanh âm rên rỉ cầu xin phá vỡ không gian tĩnh mịch của yến viên, chìm sâu vào màn đêm thăm thẳm, tuyệt vọng sau cùng cũng rơi vào hư không...

...

Trong lương phòng, hai thân ảnh cao dài lẳng lặng đứng thẳng.

Trong tiếng gió vi vu, có thể thấy bóng hai thanh sam nam tử đang nghiêm trang đứng.

Quạt giấy khẽ phất phơ.

Ngón tay thon dài cầm quạt, ánh mắt lạnh lùng đảo một vòng quanh gian phòng, nhân nhật mở miệng: “Nàng ta là ai?”

Nam tử phía sau trong phút chốc sợ hãi, cúi đầu đáp: “Bẩm điện hạ, thuộc hạ trước kia có nghe nói, đó là... tiểu nữ của Đàng An vương, Lạc Cơ công chúa.”

Nam tử được gọi điện hạ kia nao nao, “Đúng là nàng ấy?”

Những hình ảnh lại tràn về, thiếu nữ nhỏ xinh mặc cẩm bào cả người như tan trong ánh trắng bàng bạc, xinh đẹp tuyệt sắc, quả thật chỉ cần liếc mắt, liền khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Nụ cười nhật tràn ra bên môi, chiếc quạt giấy trên tay hơi lay động, “Vậy thì ra chính là nàng ta làm cho Tuyết nhi vừa mới gả vào vương phủ đã không còn chút thể diện nào đúng không?”

Nam tử phía sau hơi do dự, gật đầu nói: “Kỳ thực... kỳ thực cũng là công chúa hơi...”

Hơi bá đạo, ngang ngược, thậm chí... cả tính tình trẻ con.

Kẻ hầu cận nói đến phân nửa thì ngưng, mà nam nhân kia cũng có thể đoán được phần tiếp theo nói là cái gì.

Khép quạt lại, bên môi hần ý cười dần dần tan đi, thay vào đó có phần lạnh lùng ẩn nhẫn. “Dẫn ta đi gặp nàng.” Một tiếng thanh nhẹ, lạnh lùng tan ra trong bóng đêm, hần thấp giọng ra lệnh, trong lòng nồng đậm đầy lo lắng.

“Tuân lệnh.” Kẻ phía sau chấp tay làm lễ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Lòng tràn đầy đau khổ

Lòng tràn đầy đau khổ

Trong căn phòng rộng lớn, không gian tịch mịch vắng vẻ.

Tất cả nô tỳ trong phòng đều ngừng công việc, ánh mắt Uất Trì Tuyết đỏ hồng như mắt thỏ, lớn tiếng ồn ào: “Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài!”

Lúc Ca Nhi đi ngang qua phòng thì cảnh tượng nhìn thấy đúng là như vậy.

Tháo gỡ trang sức trên đầu xuống, Uất Trì Tuyết xoa mái tóc dài đen bóng qua vai, hai mắt sưng đỏ như mắt thỏ làm uổng phí khuôn mặt nhỏ nhắn, toát ra khí thế nóng giận, nàng gào thét đám hạ nhân, một đám nha hoàn khép nép từ trong phòng cúi đầu vội vàng vàng đi ra, khúm núm nói “Vương phi bớt giận”.

Không ngờ lại tình cờ chạm mặt nhau, Ca Nhi rung mình một cái, nắm chặt nắm đũa trái cây trong tay rẽ qua một ngõ nhỏ để trở về.

“Ngươi! —— đứng lại!” Uất Trì Tuyết xa xa đã thấy được bóng dáng kia, ánh mắt hồng hồng trừng lên quát.

Ca Nhi thấy sống lưng cứng đờ, một giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, nghĩ rằng lần này nhất định là không xong rồi, chỉ có thể xoay người chờ chết, ngược mắt sợ hãi hỏi: “Vương phi... Cho gọi ta?”

Uất Trì Tuyết từ trên bậc thang tức giận đi xuống, nhìn chăm chăm tiểu nha đầu này, ban ngày bị lấy ra để nhục nhã nàng, ép chính mình vài phần trấn tĩnh lại.

“Ta hỏi ngươi, nàng ta được bố trí ở nơi nào?” đi xung quanh nàng một vòng, cũng nhìn không ra manh mối, Uất Trì Tuyết lạnh giọng hỏi.

Nàng ta?

Ca Nhi nghe thấy thế thì sững sờ, không hiểu ra sao, ngược ánh mắt trong trẻo nhìn Uất Trì Tuyết.

“Ngươi giả vờ cái gì? ! Ta hỏi là Lạc Cơ Nhi, con tiểu yêu nghiệt ấy, con tiểu ma nữ Lạc Cơ Nhi kia a” Uất Trì Tuyết hoàn toàn bỏ đi hất thầy tôn nghiêm, gầm rú mấy tiếng.

Ca Nhi sợ tới mức so hai vai lại, đã từng ở trong cung nhiều năm, dạng chủ tử gì nàng cũng đã thấy qua, nhưng chủ tử như thế này... vẫn là lần đầu tiên.

“Khỏi bầm Vương phi, nô tỳ là từ trong cung tới, đối với vương phi không quen thuộc, cho nên...”

“Không quen? Ngươi mỗi ngày đi theo tên tiểu tử hỗn đản kia, ngươi lại còn không quen?!” Uất Trì Tuyết trợn tròn hai mắt, tức giận bộc phát, từ bên hông rút roi ra, ép ngang trên cổ Ca Nhi quát, “Ngươi nói hay là không!”

Tay Ca Nhi bung mâm đựng trái cây suýt nữa không xong, nhuỷên tiên bèn ngót khiến hơi thở nàng run run, nhưng vẫn là vẫn lên tinh thần, cắn môi dưới đáp: “Nô tỳ nói... Là, là ở Yên viên.” Nhìn thấy sắc mặt Uất Trì Tuyết có phần dịu lại, nàng nói thêm một câu, “Nhưng mà, Vương gia đã phải trọng binh canh giữ, hơn nữa nơi đó vốn chính là nơi ở cũ của Lan phu nhân, có linh vị ở bên trong, Vương phi nếu xông vào trong... Sợ là không tốt.”

Sắc mặt Uất Trì Tuyết vừa mới có chút hòa hoãn liền nháy mắt lại lạnh xuống, nắm chặt roi, nghiêng răng nói: “Ta có nói là muốn xông vào sao?”

Sắc mặt Ca Nhi thán nhiên, dời ánh mắt đi, không nói thêm một lời nào nữa.

Lòng tràn đầy tức giận, Uất Trì Tuyết đem roi từ trên cổ Ca Nhi dời đi, ánh mắt hồng hồng liếc qua mâm đựng trái cây trên tay nàng, mặt nơi đó, nhìn trái táo hồng đã cắt nhỏ thành miếng, thật là vừa lòng.

“Ngươi, đem cái này, mang đến trong phòng ta.” Không có chỗ phát tiết tức giận, đành phải trút trên người tiểu nha đầu này.

Ca Nhi suýt nữa bị nghẹn nước bọt, theo bản năng ôm mâm đựng trái cây: “Nhưng mà... nhưng mà chủ yếu cái này là chuẩn bị cho Thất vương gia...”

Ta không quản ngươi bung cho ai! Ở chỗ này, trừ bỏ tên hỗn đản Mặc Uyên, ta Uất Trì Tuyết là lớn nhất! Ngươi nghe có hiểu không!” Tiếng nói càng thêm cất cao, như phá tan tường viện nho nhỏ, vang ra cả bên ngoài, mọi người nghe được rõ ràng, làm ai nấy không khỏi nhú mày.

Ca Nhi khóc không ra nước mắt, vừa mới bị Mặc Kỳ sai khiến làm cái này làm cái kia, vì hấn động tay động chân muốn mâm trái cây này mà báo hại nàng thật vất vả, nhưng bây giờ còn bị vị Vương phi điều ngoa này chặn lại, nàng cố gắng nở nụ cười, nhưng vẫn là giống như khóc: “Vương... Vương phi, nô tỳ lại đi giúp người làm một mâm nữa được hay không, mâm này thật sự...”

“Bộp! ——” “A!”

Tiếng roi quất xuống đất, Ca Nhi sợ tới mức rụt chặt hai bả vai, thật may mấn roi kia không có đánh tới trên người mình.

Tiếp theo, không chờ Uất Trì Tuyết nói cái gì nữa, Ca Nhi bật người vọt tới giữa phòng, mang đem mâm đựng trái cây đặt ở trên bàn, rồi lại như gió vọt ra, sau đó lại đứng yên tại chỗ.

Uất Trì Tuyết thở phì phì đứng nguyên tại chỗ, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Ca Nhi vài lần, xoay người trở về phòng.

Ca Nhi thật lâu thở phào nhẹ nhõm, nàng vẫn không có phát hiện trái táo đã không giống lúc trước, vội chạy đi chuẩn đi!!

Bóng đêm yên lặng.

An tĩnh. An tĩnh. Trong phòng ngoại trừ an tĩnh vẫn là an tĩnh.

Uất Trì Tuyết mất hứng ngồi ở trên ghế, môi bởi vì nửa ngày không có ăn cơm mà hơi khô nứt.

Yên viên... Quả nhiên là nàng cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua nơi này. Trong lòng chưa xót lan tràn, Uất Trì Tuyết muốn bức bách chính mình không nghĩ đến cái nam tử thâm sâu như biển kia, nhưng vẫn là làm không được, mở mắt ra nhắm mắt lại, khắp nơi đều là bóng dáng của hắn, lạnh lùng thấu xương cùng tuyệt tình như vậy, nhưng những hình ảnh cứ đâm chồi bén rễ trong tim nàng, không cách nào đuổi đi! !

Chết tiệt...

Lòng bàn tay nắm chặt, Uất Trì Tuyết thấp giọng chửi một tiếng, thề sống chết làm cho chính mình quên hết thầy không vui!

Nâng mâm đựng trái cây lên, cầm lấy tiểu trúc để bên cạnh xuyên vào rồi đưa lên ăn!

“A——! Phụt” “Chỉ một miếng liền phun ra, Uất Trì Tuyết chỉ cảm thấy trong môi lan tràn vị đắng làm người ta hít thở không thông, từ đầu lưỡi đến yết hầu, đắng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nàng nhăn lại thành một đoạn, vẫn là giải không được những cay đắng nồng đậm kia!

Trong quả táo, dường như là bị Ca Nhi bỏ nước hoàng liên...

“Người đâu... Người đâu!” Uất Trì Tuyết đem mâm đựng trái cây vứt trên mặt đất, vị đắng khiến đầu lưỡi run lên, tức tối cùng cay đắng dày đặc nẩy lên trong lòng, ánh mắt nàng sưng đỏ giống như con thỏ trong nháy mắt liền tràn đầy nước, ho khan vài tiếng, dùng hết khí lực đá mâm đựng trái cây kia, “Ngay cả một nha đầu cũng khi dễ ta, ngay cả một nha đầu cũng khi dễ ta! Mặc Uyên đáng chết, Mặc Uyên hỗn đản!”

Một chuỗi rất nhỏ tiếng bước chân, từ ngoài cửa truyền đến.

“Rời khỏi ta, mọi chuyện liền xử lý không được sao...” Một tiếng than nhẹ, nghe ra lại là yêu chiều, từ ngoài cửa truyền đến.

“Người cầm miệng! Bỏ vương phi còn không cần người tôi trông nom!” Uất Trì Tuyết không chút nghĩ ngợi hướng cửa sổ lên một tiếng!

Quay đầu lại, mới nháy mắt ngưng lại, động tác đá mâm đựng trái cây cũng chậm xuống dưới... Chờ đã! Người nàng vừa mới nhìn thấy chính là...

Một lần nữa quay người lại, nơi cửa là một bóng dáng thật quen thuộc, quạt giấy nhẹ lay động, trong ánh mắt hơi chút lo lắng nhìn nàng, vì tránh cho nàng gặp phải phiền toái, trong bóng đêm, thanh sam của hắn như nhạt nhòa, toàn thân tản mát ra hơi thở tuần dật, tươi cười thanh thoát, vẻ mặt lãnh đạm.

“Ca ca...” Thắt thanh kêu nhỏ, cả người Uất Trì Tuyết run run, lòng tràn đầy uất ức lúc này trút xuống, “Ca ca!”

Rốt cuộc bắt chấp mọi thứ khác, nàng chạy vài bước đến trước mặt hắn, nhào vào ngực của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Âm mưu

Uất Trì Diệp Hoành chỉ cảm thấy trong ngực có một thân thể mềm mại va chạm rồi rúc vào, tiếp theo, thắt lưng bị hung hăng ôm chặt lại, hơi có chút sừng sốt, bên khoe môi khẽ nở một nụ cười nhẹ, vươn tay, xoa xoa mái tóc đen bóng của nàng, nhẹ nhàng an ủi.

“Ca ca, muội thật rất nhớ huynh, huynh sao đến bây giờ mới đến thăm muội...” Giọng nói đã nghẹn ngào, Uất Trì Tuyết chui đầu vào trước ngực hắn, khe khẽ run rẩy.

“Chịu ảm ức hay sao?” giọng nói âm trầm âm áp, mang theo một nỗi lo lắng sâu nặng, như muốn lan tràn trong không khí.

Dần dần ngừng nước mắt, thân mình Uất Trì Tuyết chấn động, đột nhiên buông hắn ra, vội vàng lau nước mắt, ánh mắt sưng đỏ trở nên khinh khinh thần nhiên, cứng rắn nói: “Không có! Chịu uất ức cái gì... Muội làm cho người khác chịu uất ức còn không xong!”

Trong lòng đau đớn lan tràn, Uất Trì Diệp chậm rãi tới gần bên người nàng, cúi đầu nói nhỏ: “Vậy là ta đã nghe lầm? Vừa mới rồi ai đã đem hết nô tài trong phòng đều đuổi ra, một mình ở bên trong này tức giận đến quơ loạn tay chân?”

Trong lòng Uất Trì Tuyết cả kinh, trong đôi mắt hiện lên một nét bi thương, cắn môi dưới không nói được lời nào.

“Mới đại hôn không lâu, phu quân của muội đâu? Làm sao mà đêm khuya như thế rồi vẫn chưa trở lại? Sao vậy?” Phiến quạt giấy nhẹ lay động, hắn nhìn chung quanh, một tâm cung lạnh lẽo, trong cung điện lớn như vậy, chỉ còn lại có ngọn nến màu đỏ lẳng lặng tỏa sáng.

Cả người rốt cuộc không ngừng được run run, Uất Trì Tuyết oán hận nói: “Ca ca tới nơi này chính là để chê cười muội sao? Tốt lắm, hiện tại huynh thấy được rồi! Là muội vô dụng, nam nhân đáng chết kia căn bản là không thương muội, hừ, không thương cũng tốt, hắn muốn đi đâu thì đi, muội cũng lười trông nom!”

Nói xong, nén nước mắt giờ đã vồn mị, xoay người vào nhà.

“Tuyệt nhỉ!” Một tiếng kêu nhỏ, ngữ điệu cung chiều, Uất Trì Diệp Hoành hơi nâng mày, giữ cánh tay nàng lại.

Đã lâu không được xưng hô yêu chiều như vậy, khiến nháy mắt nước mắt Trì Tuyết rớt xuống, trước mặt người khác quật cường cùng bá đạo chống đỡ, lúc này lại hóa thành nước mắt nóng bỏng, từng giọt rơi trên mặt đất, thật là làm cho người khác đau lòng không thôi.

Thấy nàng vẫn là đưa lưng về phía hắn không nói lời nào, Uất Trì Diệp Hoành thở dài một hơi, chậm rãi kéo nàng quay lại, lấy tay lau đi nước mắt của nàng: “Đội ta hoàn thành chuyện này, liền mang muội người quay về bộ lạc đi, lúc đó, tìm một người tốt nhất xứng với Tuyết nhi của ta, được chứ?”

Người tốt nhất?

Uất Trì Tuyết cười khỏ, lắc đầu, dùng thanh âm thấp đến nghe không được ní non nói: “Khoan, ca ca... Làm sao bây giờ, trừ bỏ hắn, muội cảm thấy ai cũng không tốt, không có một người nào, không có một ai tốt, ai muội cũng nghĩ không muốn...”

Đôi mày đang nhíu thật sâu của Uất Trì Diệp Hoành hơi động, chuyện tình hắn lo lắng nhất, giờ phút này cũng đã xảy ra...

“Ta cuối cùng không nên cho muội đến Lạc Anh Quốc...” thanh âm khàn khàn, ánh nến nhảy múa chập chờn vờn trên đôi môi như cánh hoa, Uất Trì Diệp Hoành từ đáy lòng nặng nề thở dài.

Lòng bàn tay của hắn dần dần rời khỏi mặt nàng. Uất Trì Tuyết cảm thấy một trận hoảng hốt, vội vàng bắt lấy tay hắn, ánh mắt tràn đầy chờ mong: “Ca ca! Huỳnh không cần như vậy...” Nàng sợ, nàng sợ nhất lúc ca ca thờ dài, bọn họ từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, đều không muốn thấy đối phương lo lắng, cho dù là chuyện nhỏ nhất...

“Muội cam đoan, muội cam đoan hoàn thành nhiệm vụ! Muội sẽ không để ca ca lại lo lắng... Muội, muội chỉ có một thỉnh cầu...” Nàng cắn cắn môi dưới, nắm chặt tay hắn, “Muội muốn hắn còn sống...”

Uất Trì Diệp Hoành thần sắc trở nên phức tạp, trong đôi mắt thâm sâu chợt nổi lên từng đợt sóng lớn.

“Ca ca, huynh có biết! Nếu chúng ta đem tội danh thông đồng với địch bán nước vu oan cho hắn, hoàng đế Lạc Anh Quốc kia khẳng định sẽ không bỏ qua hắn! Đến lúc đó... Ca ca, huynh nhất định phải giúp hắn, có được hay không?” Uất Trì Tuyết nói dồn dập, sợ hắn sẽ cự tuyệt.

Nhìn nàng thật lâu sau, gợn sóng trong ánh mắt Uất Trì Diệp Hoành dần dần tán đi, biến thành yên tĩnh cùng lãnh đạm mãi mãi không thay đổi.

“Được...” Hắn nhẹ nhàng trả lời.

Nhìn Uất Trì Tuyết nín khóc mỉm cười, trên mặt lộ ra vui mừng khó gặp, Uất Trì Diệp Hoành trong lòng nảy lên một mảnh cay đắng——

Thật là Tuyết nhi khờ khạo, vì một nam nhân không thương mình như vậy, có cái ý nghĩa gì? Huống chi, người kia, lại cũng không cần đến sự giúp đỡ của hắn...

Nam nhân thông minh như vậy, chẳng lẽ sẽ đối với âm mưu bọn họ không hề phát hiện?

A... Người khác có thể xem thường hắn, mà Uất Trì Diệp Hoành thì không chút nào dám.

Đêm khuya, trong vương phủ một mảnh tĩnh lặng.

“Nhận được mật hàm, lúc thời điểm thích hợp thì xuống tay, “Trước khi đi, hắn không quên dặn dò, “Nếu xảy ra chuyện gì, cái gì cũng không cần lo, bảo vệ tốt chính mình mới là tối trọng yếu, biết không? Tuyết nhi.”

Uất Trì Tuyết gật đầu không ngừng, trong đôi mắt một mảnh kiên định.

Dần dần yên lòng, Uất Trì Diệp Hoành bước ra cửa điện, ngoài cửa, ánh trăng một vùng sáng tỏ.

Mà giờ phút này trong lương phòng đối diện cung điện, Phong Dực cầm trong tay u lam kiếm, thản nhiên nhìn nam tử kia đi ra, trong lúc đó lòng có chút thảng thốt, hắn ngừng đầu, hai người ánh mắt không hiểu vô tình hay cố ý chạm nhau——

Phong Dực cả kinh, thì ra hắn sớm đã biết hành tung của mình đã bị người chăm chú theo dõi, nhưng vẫn là như thế ngênh ngang xuất nhập vương phủ.

Uất Trì Diệp Hoành nở cười nhẹ, đi xuống bậc thang.

Ánh trăng nhô lên cao, đêm lạnh như nước!

Nửa tháng qua đi, trong vương phủ yên ắng đi không ít.

Uất Trì Tuyết lại không còn nháo sự, ngược lại, ngày ngày đứng ở trong tẩm cung, uống trà, ngủ một chút, thời điểm nhàn hạ sẽ ở trong hoa viên luyện kiếm.

Do nha đầu trong vương phủ dẫn vòng vo một vòng lớn, rồi đưa nàng đến Yên viên này, cẩn thận chăm sóc, ở nơi này, cây ngọc lan cành cao lá lớn, tươi tốt vươn ra ngoài yên viên, nàng đi qua nhặt một đóa hoa ngọc lan, dịu dàng ngửi lấy, cổ họng nén đau đớn trong lòng, ánh mắt thản nhiên lạnh lùng: “Cho ta nhìn kĩ nơi này.”

—— định kim ốc tàng kiều thật không? Ta xem ngươi có thể giấu bao lâu! Giấu đến hoa tàn bướm rũ, ta xem ngươi còn muốn ta hay không.

* kim ốc tàng kiều: từ điển tích Hán Vũ đế cho xây lầu vàng (kim ốc) lưu giữ hoàng hậu Trần A Kiều

Bước lên một đóa hoa, sương sớm tại bên phiến đá trên đường lạnh lạnh dính ướt giấy, Mặc Uyên liếc mắt một cái nhìn lâu các yên tĩnh kia, trong lòng đau đớn nhè nhẹ lan tỏa.

Hắn bước vào phòng rồi khóa cửa, vài nha hoàn nhìn đến, hơi chút cúi người, biết điều lui xuống.

Nhẹ chân nhẹ tay, sợ làm kinh động đến thân hình đang say sưa ngủ trên giường kia.

Dưới áo ngủ bằng gấm màu trắng tinh mềm mại, cổ tay tinh tế trắng nõn của nàng lộ bên ngoài, mái tóc đen dày có vài sợi vương trên đầu ngón tay, hơn nữa, lại còn buông xõa tán loạn bên ngực nàng, nơi đó, xương quai xanh tinh xảo óng ả, toát ra một mùi thơm mê người.

Nhìn không được, hơi cúi người, đặt một nụ hôn triền miên lên môi nàng.

Động tĩnh rất nhỏ, vẫn khiến nàng bưng tỉnh, một tiếng um trầm trầm, môi nàng hơi chút mấp máy, chậm rãi mở ra đôi mi cong vút như cánh ve...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Ta muốn ra ngoài

Ta muốn ra ngoài

Bóng dáng trắng tinh, làm lóa cả tầm nhìn.

Ánh mắt mơ màng nhìn vào đôi mắt hắc đang dịu dàng nhìn nàng, thì có hơi chút ngưng đọng, lúc này nàng mới cảm giác được, quanh thân đau nhức cùng vô lực, chỉ cần nàng hơi chút cử động, cơn đau liền lan tràn đến toàn thân...

“Ừm...” Lạc Cơ Nhi cắn môi dưới, hàng mi mỏng manh hơi chút tức lay động.

Nhận thấy được nàng không khoẻ, ánh mắt Mặc Uyên trầm xuống, bàn tay to lớn thăm dò trong chiếc áo ngủ bằng gấm, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, dùng lực đạo nhẹ nhàng đem thân thể mềm mại của nàng nâng dậy, để nàng tựa vào người mình.

Trong nháy mắt, hương thơm vương vấn.

Lại lần nữa bị vây ở trong lồng ngực quen thuộc nóng cháy, lòng Lạc Cơ Nhi chỉ tràn đầy một nỗi hoang vắng.

Nàng không biết chính mình hiện tại là cái gì, bị giam ở trong Yên viên không thể ra ngoài, ngay cả tại ở trong vườn đi lại một chút đều có người một tắc cũng không rời đi theo, mà hắc cho tới bây giờ lúc ban ngày đều không đến đây, chỉ có buổi tối mới có thể nhìn thấy hắc. Liên tục cả đêm tàn sát bữa bãi, dường như muốn làm nàng mất hết khí lực, nàng trở nên càng ngày càng ngủ nhiều, ban ngày liền ngủ mê man, tỉnh lại thì tắm rửa, ngay cả trong hơi nước bốc lên cũng vương vấn tràn ngập hơi thở của hắc...

Phần nộ cực hạn cùng cảm giác bị sỉ nhục như muốn nhấn chìm nàng, cho tới bây giờ, nàng đã không còn sức giãy giụa, ngay cả khí lực để hận cũng không có.

“Vì sao nàng không ăn gì?” Hắc ôm lấy nàng, nhẹ tiếng hỏi, hơi thở nóng rực cùng hô hấp mỏng manh của nàng hóa quyền vào nhau, xem nàng như trân bảo ôm trong ngực, không muốn bất kỳ người nào có thể chạm qua, “Thân thể của nàng yếu quá, như vậy sẽ suy sụp mất...”

Lòng tràn đầy mỗi một lại tràn đến, Lạc Cơ Nhi tựa đầu dựa vào người hắc, nhũ mỳ ni non: “Ta muốn ra ngoài...”

Thân thể Mặc Uyên khẽ ngừng lại

Biết trong lòng hắc tràn đầy lo lắng, Lạc Cơ Nhi thản nhiên mở miệng: “Nơi này rất buồn, ta chỉ là muốn đi ra ngoài đi một chút...”

Bàn tay ấm áp, mon tron tấm lưng xinh xắn của nàng, trong ánh mắt thâm thúy của Mặc Uyên có chút cảm xúc phức tạp, nâng người nàng lên, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì, không thể để cho hạ nhân thay nàng làm được hay sao?”

Lạc Cơ Nhi ngược nhìn, chống lại ánh mắt như muốn đem nàng giam cầm của hắc, nàng dường như mơ hồ cảm nhận những sợi dây thừng đang thắt chặt, đem nàng gất gao trói chặt, không thể nhúc nhích.

Từ tận đáy lòng sinh ra một trận rét lạnh, cứ như vậy lan tràn đến toàn thân, mặc dù nằm trong lồng ngực của hắc ấm áp đến như thế, rốt cuộc cũng không có biện pháp sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của nàng... Lạc Cơ Nhi quay đầu đi, tia sáng cuối cùng trong đôi mắt cũng dưới như tắt lịm không còn nữa, hơi thở mong manh nói: “Quên đi, người coi như ta chưa từng nói qua...”

Cảm xúc êm đềm nhảy mất biến mất, trong lòng Mặc Uyên căng thẳng, nhìn thấy nỗi tuyệt vọng tràn ra trong đáy mắt của nàng.

“Lạc nhi...” nỗi đau lòng sâu sắc, ừn ừn kéo đến, hắc ôm lấy nàng, gất gao, khiến thân hình trong lòng suyt nữa không thờ được.

Ta nên bắt nàng làm thế nào mới tốt...

Hắc rốt cục biết, nàng đã giống độc dược xâm nhập trong lòng của hắc, nhất cử nhất động của nàng đều khiến hắc tê tâm liệt phế đau đớn. Thân thể đang nằm trong lòng hắc mềm mại mà vô lực, hắc ôm nàng, như là muốn đem yêu thương khắc cốt ghi tâm truyền tới nàng, chỉ cần nàng có thể không đau thương nữa...

“Ra ngoài mang nhiều người, ta mới yên tâm...”

Thở dài một tiếng, hần rớt cục không kiên trì, nhận lời nàng một lần.

Trong đôi mắt Lạc Cơ Nhi hiện lên một ánh nhìn khác thường, chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay.

Ngã tư đường, đoàn người qua lại, ồn ào tiếng rao hàng.

Mặt trời âm áp dùng tia sáng vui tươi bao vây lấy thị trấn phồn hoa, vàng dương tuân theo tia sáng mỹ lệ.

Nữ tử nho nhỏ chậm rãi đi ở ngã tư đường, mỹ lệ loá mắt kia khiến người người nháy mắt thất hồn, ánh mắt không rời. Mắt nàng trong suốt được khảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, toát ra tia nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đối chung quanh hết thấy đều thờ ơ, chính là nàng đang để ý lâu các một bên ngã tư đường.

Từ vương phủ bước ra, cứ như vậy bước đi, không mục đích.

“Cô nương, người rốt cuộc muốn đi đâu?” Ca Nhi rớt cục nhìn không được, mở miệng nhẹ hỏi.

Vừa mới nhận mệnh lệnh của Vương gia đi theo nàng bước ra, nghĩ đến nàng muốn lên phố mua hàng hay là đi chỗ nào đó, thật không ngờ đi theo nàng, nàng không nói không rằng, phía sau một đại đội thị vệ cũng không dám ngừng, chỉ có thể ở chung quanh bảo hộ nàng, vì nàng ngăn chặn những ánh mắt quá mức tùy ý này.

Bước chân Lạc Cơ Nhi hơi dừng một chút, không để ý tới câu hỏi của nàng, chính là tiếp tục đi lên phía trước.

Ca Nhi thở dài, theo sau, ra vẻ vô tâm nói nhỏ: “Phố này gọi là Ích Dương phố, là một ngã tư đường mà cửa thông thành là duy nhất của cả tòa thành, ven đường có vô số tửu quán trà lâu, còn có trang viện, rất nhiều cái hẻm nhỏ nhưng như vậy cũng thực dễ dàng lạc đường, cho nên muốn nghỉ chân, vẫn là lựa chọn trà lâu cùng khách sạn có vẻ lớn một chút mới tốt.”

Nói đến nơi đây, Lạc Cơ Nhi rớt cục nghe ra manh mối.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua tiểu nha đầu đang đi theo một bên, trong ánh mắt có gì đó xa cách lạnh lùng cùng đề phòng.

Nhận thấy được ánh mắt của nàng, Ca Nhi âm áp cười: “Cô nương vòng vo lâu như vậy, chính là muốn biết điều này, không phải sao?”

Chăm chú nhìn nàng một lúc, Lạc Cơ Nhi thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi lên phía trước.

Ca Nhi giật mình, nhìn thân hình thướt tha không chút nào lay động bỗng dưng xoay người đi, chỉ có thể liên tục không ngừng đi theo.

Nữ tử như vậy, quả nhiên khiến người chỉ nhìn liếc mắt một cái sẽ trầm luân, dung mạo nàng làm người ta lưu luyến si mê, hứng thú nhưng lạnh lùng như vậy, lại khiến người muốn ngừng mà không được.

“Người một khi đã quen thuộc như vậy, vậy nhất định biết, phố bán ngựa ở nơi nào...” Lạc Cơ Nhi nhẹ nhàng mở miệng, tiếng nói mát lạnh như nước suối.

Ca Nhi lấy lại tinh thần, rớt cục ý thức được nàng là đang nói với chính mình, trong lòng tràn ra một tia vui sướng, bất chấp ánh mắt thị vệ phía sau khác thường, liền đi lên trước nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, cười khanh khách nói: “Đi, ta dẫn cô nương đi!”

Bị một cánh tay mềm mại nắm lấy, Lạc Cơ Nhi có chút giật mình, lâu lắm không có cảm giác âm áp dị thường như vậy, mà nữ hài tử tinh quái trước mắt này dường như tự nhiên xem nàng như người thân thiết, dễ dàng đã gần gũi với nàng như thế.

Ngựa chạy hỗn loạn dị thường, bọn thị vệ đem các nàng bảo hộ chặt hơn chút nữa.

“Chọn ngựa tốt, chính là nghề của ta.” Bước tới trước một cái chuồng lớn, Ca Nhi cười âm áp, nắm tay nàng đi vào.

P phía sau đám thị vệ liền đề cao cảnh giác, đứng lên đi theo vào, một đồng người đông nghìn nghịt đến nơi buôn bán ngựa lại càng làm ai nấy hoảng sợ.

“Ai, chờ chút, “Ca Nhi đột nhiên chặn một đám thị vệ trước mặt, “Các người ở chỗ này là tốt rồi, chuồng lớn như thế này, các người cùng một đám súc vật tranh chỗ, ai không biết, còn tưởng rằng các người mưu đồ gây rối đó.”

P phía sau Lạc Cơ Nhi giật mình, mà đám thị vệ kia lại đỏ mặt, lui xuống, trầm giọng nói: “Vâng, hai vị cô nương cần thận một chút.”

.2pt 687.0pt 732.8pt' data-p-id=a8249baef08d971f75ffa26369a0028>Nhìn không được, hơi cúi người, đặt một nụ hôn trên miên lên môi nàng.

Động tĩnh rất nhỏ, vẫn khiến nàng búng tỉnh, một tiếng ưm trầm trầm, môi nàng hơi chút mấp máy, chậm rãi mở ra đôi mi cong vút như cánh ve...

Chương 121: Bị ám sát

Trong chuồng, một con ngựa đang ngoan ngoãn ăn cỏ, đáng vẻ ung dung nhàn nhã.

“Tại sao ngươi lại muốn giúp ta?” Lạc Cơ Nhi rút cục nhìn không được cất tiếng hỏi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve đám lông ngựa.

Ca Nhi khẽ ngược mắt nhìn nàng một lúc, rồi cất giọng ngập ngừng trả lời: “Ta cũng không biết, chẳng qua ta chỉ nghĩ... ngươi không giống như vẻ bề ngoài, tuy rằng ai nấy đều thấy Vương gia rất yêu ngươi, nhưng ngươi lại một chút cũng không vui sướng, không phải vậy sao? Nếu là như vậy, ta lại có lý do mà không giúp ngươi...”

Chỉ một chữ “Yêu” nghe thật nhẹ nhàng mà lại làm tim Lạc Cơ Nhi dâng lên một nỗi xót xa, tăng tăng rung động.

“Ngươi đã xác định chưa? Có nhất định phải đi không?” Ca nhi ngược ánh mắt trong suốt nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi lại.

Bàn tay Lạc Cơ Nhi thoáng dừng lại một chút, đầu ngón tay trắng nõn khẽ nắm chặt, một lúc lâu sau, nàng mới kiên định gạt đầu.

Tên buôn ngựa sốt ruột đi tới, nịnh nọt nói: “Cô nương, nàng nhìn con ngựa này xem, phiêu phi thể trắng, đích thị là loại ngựa tốt nhất, đừng nói là một ngày đi mấy ngàn dặm, mà còn...”

“Con ngựa này giá bao nhiêu, cần bao ngân lượng?” Khẽ ngắt lời gã buôn ngựa, Lạc Cơ Nhi nhẹ nhàng vỗ về lớp lông ngựa màu nâu trước mắt.

Tên buôn ngựa liền đảo mắt dò xét, thoáng nhìn thấy bên hông nàng có đeo theo một miếng bạch ngọc màu sắc thật tuần khiết, đáng vẻ thật bất phàm, liền khiến cho hắn phải thất thần, vội nuốt nước bọt. Hắn chìa một bàn tay lên rồi nói: “Cần phải có năm mươi lượng mới được...”

Ca nhi hơi nhíu mày, định nói gì đó, cũng định mở miệng trả giá, thì đã nghe Lạc Cơ Nhi nhẹ nhàng nói một tiếng: “Được”, tiếp đó liền thấy tiếng cười sáng khoái của tên buôn ngựa, cùng ánh mắt mê muội thêm thuông đang nhìn tạo vật tuyệt mỹ trước mắt, “Cô nương quả nhiên thật là người dễ chịu a”

“Trước tiên ta đặt một nửa tiền cọc mua con ngựa này, vài ngày sau ta trở lại lấy ngựa”. Lạc Cơ Nhi thân nhiên nói, nhưng nàng liền buông một ánh nhìn lạnh lùng về phía những thị vệ đang chờ ngoài cửa, khẽ dặn dò thêm một câu: “Còn nữa, ngươi không được nói lại với những người ngoài kia dù chỉ một câu, đã hiểu rõ chưa?”

Tên buôn ngựa khôn khéo đảo ánh mắt ra ngoài cửa, nhìn đám tùy tùng, mỉm cười rồi cung kính gạt đầu nói: “Xin cô nương cứ yên tâm, tiểu nhân đã hiểu rồi...”

Nỗi lòng của Ca Nhi dần được gỡ bỏ, nàng nhìn người con gái trước mắt, cả thân hình đắm trong hào quang huyền ảo, làm nàng không khỏi sợ hãi mà than thầm: người của hoàng tộc quả là khí khái không hề giống người thường, cho dù là đã rơi vào tay kẻ thù, mà nàng vẫn còn nguyên cừu chí cùng phong thái dịu dàng, ánh mắt mỉa mai hoặc mỉa lại uy nghiêm thật làm động lòng người.

Lên ngựa, đi được thêm vài dặm, phố phường thật đông đúc nhộn nhịp không gì sánh kịp.

Trên đường quay về Vương phủ, Ca Nhi không khỏi có chút cảm khái, thấp giọng bùi ngùi, nói: “Cô nương...”

“Ta có tên,” Lạc Cơ Nhi nhìn nàng bằng ánh mắt trong veo đầy thiện ý, nhẹ giọng nói: “Ngươi gọi ta là Lạc Nhi được rồi.”

Ca Nhi cười yếu ớt, trong lời nói có chút cay đắng: “Lạc Nhi, ngươi có nhớ lần cuối cùng ngươi cười là lúc nào hay không?”

Chỉ một câu hỏi nhẹ nhàng mà làm Lạc Cơ Nhi chợt khựng lại, đôi mắt trong suốt chợt mơ màng, ảm đạm. Đúng vậy a... Ta có bao giờ cười không... Lúc nào nhỉ? Ngay cả chính ta cũng không nhớ nổi nữa. Nàng ngây ngốc đứng đó thật lâu, nhắm mắt lại, chỉ thấy trong lòng ỉn ỉn kéo tới hình ảnh một nam tử thật quá đối dịu dàng ảm áp, một hình ảnh khắc cốt ghi tâm làm nàng không thể nào quên, chỉ là... hình ảnh dịu dàng kia sao luôn luôn làm nàng cảm thấy đau đớn, đau đớn đến nỗi không thể nào chịu đựng được...

Mà nay, nụ cười như ánh nắng yêu thương ảm áp đó, đã không còn nữa rồi...

Khóe môi tràn ngập nỗi đau khổ, Lạc Cơ Nhi khẽ quay đầu, nói: “Những việc khó khăn như vậy, ta thật không nhớ gì cả...”

Nàng khẽ cúi đầu, bỗng nhiên trong nháy mắt cảm giác được đang có một tia sáng nóng rực, nghiêng nghiêng phát ra từ trên cao, chiếu thẳng vào nàng!

Cảm giác có chút gì đó kì dị, Lạc Cơ Nhi không dừng bước, chỉ ngược mắt lên, ngênh đón ánh nhìn vọng tới kia...

Trên tầng cao của một trà lâu, một nam nhân áo xanh đang đứng yên bên cửa sổ, khóe môi khẽ mỉm cười nhìn nàng.

Nụ cười kia sáng như ánh mặt trời, thật mãnh liệt mà lại cũng thật ung dung tiêu sái, chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm nàng nghĩ đó chỉ là ảo giác.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác như đã từng quen biết người kia...

Nhưng hẳn ta lại có gì đó như thể là nàng chưa bao giờ gặp qua _ những đường nét trên gương nam tử này không phải là nét mặt thường có của người miền nam, đôi mày cương nghị lẫm liệt, ngũ quan hiện ra đẹp như tạc, gương mặt góc cạnh rõ ràng làm lộ mấy phần tuấn lãng. Mà chiếc quạt phe phẩy trước ngực lại càng làm hẳn ta lộ ra một nét thần bí khó tả.

Trong trà lâu, Uất Trì Diệp Hoành không e dè mà quan sát thân hình nhỏ bé phần điều ngọc mài kia, ánh mắt sáng quắc.

Quả nhiên, nhiều năm không gặp, nàng rốt cục đã trở thành một tuyệt sắc giai nhân, khuynh quốc khuynh thành...

Nhớ lại yến tiệc năm đó ở Đằng An, hẳn ngẫu nhiên nhìn thấy nàng, hẳn đã liền nhìn trước được ngày hôm nay... rồi lại đến đêm hôm ấy, dạ yến ở Vương phủ, hẳn lại nhìn thấy nàng, hẳn mới có thể xác định, cũng chỉ có nàng mới có mị lực đến mức làm cho một nam tử ưu tú như Mặc Uyên cam chịu sa vào bể khổ trầm luân.

Khóe môi khẽ nhếch cười, chỉ là nét cười có vẻ gì đó như là đang tự giễu, tự cười chính mình, thật là không thể kiềm chế, nhìn nàng gần hơn, hẳn bắt đầu thấy đổ kị với nam nhân kia, thật không biết, nếu hẳn có thể tới gần nàng, thì sẽ còn bị nàng làm cho thần hồn điên đảo tới mức nào nữa...

Lạc Cơ Nhi hơi sững sờ, vội thu ánh mắt về, trong lòng lẫn lẫn gợn sóng.

Bỗng nhiên thị vệ bên cạnh kinh hoảng kêu lên một tiếng: “Cô nương, cẩn thận!”

Lạc Cơ Nhi thấy ngực chấn động, cơ thể hoàn toàn không kịp phản ứng, cổ tay đã bị Ca Nhi kéo ra sau, một người bật mặt từ đâu đã lên đến bên cạnh nàng, chúi thủ lóe hàn quang đậm mạnh đến!!!

Trong nháy mắt, bốn phía đại loạn!

Tiếng thét chói tai, tiếng van xin vang lên náo loạn, đám người áo đen từ bốn phương tám hướng hung hăng ùn ùn kéo tới, tay cầm chùy thủ, nhất tề xông về phía nữ tử xinh đẹp đang đứng giữa đường kia! Dòng người trên đường liền tán loạn, mà lúc này, những thị vệ bên cạnh Lạc Cơ Nhi đã nhanh chóng rút đao ra, xếp thành một vòng tường đồng vách sắt xung quanh nàng!

Trong lúc kinh hãi, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy được tay mình đang bị Ca Nhi nắm chặt, cùng với bàn tay đó là một ánh mắt thẳng thốt bàng hoàng.

“Lạc Nhi, ngươi không phải sợ, sẽ không có việc gì đâu...” Ca Nhi trong lòng sợ muốn chết, nhưng vẫn lớn mật liều mạng bảo hộ phía sau cho nàng. Trái tim bao năm nay dường như tê cứng trong trong nàng giờ đây ảm lạnh, đang điên cuồng đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng!

Mà lúc này đây, trên trà lâu Uất Trì Diệp Hoành nhìn các mảnh khóe bày binh bố trận của đám người áo đen, liền nhìn ra chút manh mối, chỉ thoáng suy nghĩ, hẳn liền đã biết rõ nguyên do.

Một tùy tùng phía sau lập tức chạy tới, liếc mắt nhìn xuống dưới lầu, khẽ nhíu mày nói: “Điện hạ...”

Uất Trì Diệp Hoành chợt dừng quạt, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng sâu sắc, hẳn nói: “Tuyệt nhi, thật là quá mức non nớt rồi...”

Khẽ thở dài một hơi, chớp mắt một cái, hẳn liền phi thân từ lầu hai xuống! , còn tưởng rằng các người mưu đồ gây rối đó.”

Phía sau Lạc Cơ Nhi giật mình, mà đám thị vệ kia lại đổ mặt, lui xuống, trầm giọng nói: “Vâng, hai vị cô nương cẩn thận một chút.”

Nhìn không được, hơi cúi người, đặt một nụ hôn trên miên lên môi nàng.

Động tĩnh rất nhỏ, vẫn khiến nàng búng tỉnh, một tiếng ưm trầm trầm, môi nàng hơi chút mấp máy, chậm rãi mở ra đôi mi cong vút như cánh ve...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Muốn mang nàng đi khỏi.

Đám người áo đen này, đang bày đặt trận pháp không chút sơ hở, nhóm thị vệ bị giam chặt bên trong, liều mạng xông lên đột phá, cũng không có cách nào thoát được ra ngoài!

Kiểu ám sát thế này, có vẻ như đã được chuẩn bị từ rất lâu, chỉ cần đạt được mục đích, bất chấp hậu quả!

Lòng bàn tay Ca Nhi đã đầm mồ hôi, liếc mắt quan sát đám thị vệ đang giao chiến với bọn hắc y nhân, màng liễu mình đưa Lạc Cơ Nhi trốn thoát, thật không ngờ một tên hắc y nhân đã kịp nhìn thấy, đã thoát khỏi đám hỗn chiến với thị vệ mà đuổi theo hai nàng, chủy thủ nắm chặt trong tay, hấn đâm thẳng tới!

“Lạc Nhi, cẩn thận!” Ca Nhi vô thức xoay người, lập tức nắm lấy tay nàng, mạnh mẽ đẩy người nàng ra!

Ánh dao sắc lạnh kia xẹt tới, không còn kịp thay đổi, liền đâm thẳng vào bả vai của Ca Nhi! Tiếng dao đâm vào cắt đứt da thịt làm bật ra một tiếng kêu đau đớn không nén nổi ____

“Ồi...” Ca Nhi lao đảo ngã xuống mặt đất, tay trái gắt gao ôm lấy vai, trong nháy mắt, dòng máu nóng cuộn cuộn chảy, thấm đẫm xiêm áo nàng, từng giọt theo đầu ngón tay nhọt nhọt đang nhỏ xuống...

“Ca Nhi!” Lạc Cơ Nhi thất thanh kêu lên, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật đau đớn!

Tên áo đen vẫn không chịu buông tha, hướng ánh mắt nhìn chăm chăm mỹ nhân trước mặt, chủy thủ trong tay liền đổi hướng, hướng phía nàng mà đâm tới!

Trong nháy mắt, hô hấp bị cướp đi! Lạc Cơ Nhi cắn chặt môi, nén không cho bật ra tiếng kêu sợ hãi, từ đâu xuất hiện một bóng áo xanh bay vút tới vây lấy tên hắc y nhân, “Đỉnh” Tiếng ám khí đánh vào chủy thủ, làm nó rơi đập ngay trước mặt nàng.

Phía sau kia là một cảnh hỗn loạn, Lạc Cơ Nhi cảm thấy khó thở, đôi mắt trong ngần của nàng đang nhìn vào một đôi mắt âm u sâu thẳm, khoảnh khắc kì lạ đó làm cho nàng muốn nghẹt thở.

Một hương thơm dịu dàng bay vào mũi, Uất Trì Diệp Hoành thoáng ngờ ngàng nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ôm chặt ta”.

Lạc Cơ Nhi không kịp phản ứng, vòng eo nhỏ nhắn đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt!

Trong đám người náo loạn giao tranh, chợt có một bóng người áo xanh bay vút lên, mang theo nàng, vững vàng thoát ra khỏi bên ngoài đám người!

Cả hai bên đang giao đấu cũng nhất thời sững sốt, Vương phủ thị vệ tận mắt nhìn thấy nàng bị bóng người kia bắt đi, nóng lòng kêu lên: “Cô nương!”

Uất Trì Diệp Hoành hơi nhíu mày, vô thức mà ôm chặt lấy thân thể mềm mại kia vào trong lòng, còn đám người áo đen đang bao vây định tấn công lần nữa kia, liếc mắt trông thấy chiếc quạt trong tay hấn xòe ra, thì động tác bỗng nhiên khựng lại, trong đó, một người thấp giọng quát: “Chậm đã!”

Trong dòng tộc Hồ duệ, không ai là không biết người đang cầm quạt kia, mà nam tử tuấn dật lạnh lùng đó, giờ đây lại đang đứng ngay trước mắt bọn họ.

“Là Điện hạ!”

Tiếng hô vang phát ra, đám người áo đen chợt căng thẳng, không còn dám tiến về phía trước nữa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trong đám hỗn loạn kia, bọn họ không thể nào ngờ Uất Trì Diệp Hoành lại có thể xuất hiện lúc này, tên cầm đầu đám người áo đen oán hận, khế cắn môi, nắm chặt chủy thủ trong tay, thấp giọng hạ lệnh: “Đi!”

Đám người áo đen phía sau lập tức tuân lệnh, thu hồi hết vũ khí, vọt người bay lên, trong nháy mắt biến đi không còn một bóng dáng trên đường nữa.

Mà lúc này đây thị vệ Vương phủ vẫn không dám lơ là chút nào, nam tử đối diện kia, tuy là chỉ mặc một bộ đồ xanh bình thường, nhưng ánh mắt sâu thẳm hiểm ác, tay hấn khế phe phẩy một chiếc quạt, nét mặt thoáng ẩn nét cười mà lại như không, thật làm người ta không thể phân rõ được là thù hay là bạn.

Vừa thờ hồn hèn, Lạc Cơ Nhi vừa nhíu mày nhìn nam tử như tranh trước mắt, không hiểu vì sao hấn lại cứu nàng, mà cũng vì sao đám người áo đen kia nhìn thấy hấn thì tựa như thấy đại địch, trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi...

Uất Trì Diệp Hoành chậm rãi cúi đầu, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của nàng.

Hấn cười nhẹ, cúi người, xòe quạt ra che lại ánh mắt của mọi người đang nhìn, bên vành tai vương vấn hương thơm của nàng, hấn khẽ nói vào tai nàng: “Đi theo ta, được không?”

Trong nháy mắt, nàng chợt bưng bình.

Ngày ấy, trong yến viên, hấn đã nhìn thấy nữ tử dịu dàng động lòng người kia bên bờ ao, vẻ mỹ lệ của nàng, vẻ e sợ của nàng, vẻ khổ sở không tự chủ được của nàng như một điều bí ẩn giam cầm hấn trong mê đắm không sao quên được. Hấn biết nàng muốn trốn đi, mà hấn, cũng thiết tha muốn cứ như thế mang nàng đi, cùng nhau rời khỏi nơi đó, phiêu du chân trời góc biển, nơi nào cũng được...

Những âm thanh yếu ớt, mang theo một ma lực kì lạ chui vào tai nàng.

Trong nháy mắt, lòng nàng cuộn trào dao động, nàng như người chết đuối giữa dòng, liền bấu víu vào ai đó van xin cứu mạng, dù cho cũng không biết rằng người kia có thật muốn cứu nàng hay không...

Giây phút dần dần trôi qua, những đợt sóng cuộn trào mãnh liệt trong lòng dần được nàng chậm rãi dồn xuống, nén nhịn.

Từ tốn mà kiên quyết lắc đầu, Lạc Cơ Nhi như nghe rõ được nhịp tim của hai người cùng đập rất gần, nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Xin lỗi, xin hãy buông ta ra”

Nàng nhất định sẽ ra đi, nhưng không phải là bây giờ, lại càng không phải là cùng đi với hắn.

Uất Trì Diệp Hoành thoáng giật mình ngừng lại, ngay sau đó nét cười càng sâu. Hắn cũng đã sớm đoán được nàng sẽ không lỗ mãng tin tưởng một người xa lạ dễ dàng như vậy, dù trong phút chốc nàng có chút dao động — nhưng chỉ là trong nháy mắt, mà như vậy chỉ càng làm cho hắn càng thêm hăm sâu vào hơn.

“Được”, Hắn thân nhiên chấp nhận, gương mặt không biểu lộ chút tâm tình, hắn chăm chú nhìn nàng, môi mỉm cười yếu ớt: “VẬY... ta sẽ đợi cho đến ngày nàng cam tâm tình nguyện mới thôi...”

Lạc Cơ Nhi giật mình, tức thì liền cảm giác bên hông mình đã được buông lỏng, Uất Trì Diệp Hoành đã thả nàng ra, hắn khẽ gật đầu, ra vẻ nhẹ nhàng tạ lỗi vì trót thất lễ với nàng, khẽ phát quát, rồi xoay người lánh đi, chuyển sang hướng khác.

Mà phía sau hắn, ngay lập tức có một nam nhân theo tới, dùng ánh mắt dò xét nhìn Lạc Cơ Nhi một lúc, rồi nhanh chóng cất bước đuổi kịp chủ tử của mình.

Thị vệ Vương phủ lúc này mới đồng loạt xông tới liền hỏi nàng: “Cô nương, có bị thương hay không?”

Lạc Cơ Nhi ngẩn ra một lúc, rồi nhìn đám nam nhân cao lớn đang vây quanh mình lao nhao thăm hỏi, thân nhiên nói: “Ta không sao.” Bỗng nhiên sự nhớ ra điều gì, nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần liền xoay người lại khẽ hỏi: “Ca Nhi đâu rồi?”

Nàng nhớ rõ, nàng ta đang bị thương!

“A —— ” Một tiếng kêu đau đớn vừa thốt ra, đã bị chặn ngay tại cổ họng, Ca Nhi đau đớn cắn chặt môi.

Ánh nến lẳng lặng thiêu đốt.

Trong một căn phòng rộng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe rõ được nhịp tim đập, Lạc Cơ Nhi nhìn đôi tay đang xoa nước thuốc lên hai vai của Ca Nhi, đôi mày nàng nhíu lại, nhẹ giọng nói: “Mặc Kỳ, người nhẹ nhàng một chút đi, Ca Nhi sẽ bị đau đó...”

“A!” Nàng còn chưa nói xong, lần này Ca Nhi không nhịn được, đã rên lên một tiếng đau đớn.

“Thất Vương gia... người, xin người dừng hành động, chính tôi sẽ...” Mồ hôi lại lấm tấm rịn ra trên trán, Ca Nhi khẽ cử động thân thể, bàn tay nàng run rẩy kéo lớp áo bằng sa mỏng che lấy vai, thật sự e ngại không muốn người thiếu niên kia giúp nàng bôi thuốc...

Nhịn không được, hơi cúi người, đặt một nụ hôn trên miên lên môi nàng.

Động tĩnh rất nhỏ, vẫn khiến nàng bừng tỉnh, một tiếng ưm trầm trầm, môi nàng hơi chút mấp máy, chậm rãi mở ra đôi mi cong vút như cánh ve...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Nôn khan

Gương mặt hoàn mỹ của Mặc Kỳ nháy mắt trở nên đỏ ửng, một tay đang cầm vải bông, một tay đang đang cầm lọ thuốc, gằm nhẹ nói: “Làm gì vậy? Đã nói là người nằm xoay người lại, ta sẽ thoa thuốc!”

Thực sự không đành lòng nhìn Ca Nhi lại phải chịu cảnh đau đớn như thế nữa, Lạc Cơ Nhi vươn tay, lạnh lùng khẽ chạm tay Mặc Kỳ, bảo hắn: “Ta sẽ thoa thuốc, người có thể mang giúp một chậu nước nóng tới đây được không?”

Mặc Kỳ trong nháy mắt không nói gì, khẽ nghiêng răng lại, không thể làm gì khác hơn là đưa lọ thuốc trên tay giao cho Lạc Cơ Nhi, xoay người bước tới

cửa phòng.

Ra tới cửa phòng, hần hơi ngừng bước, quay đầu lại nhìn lại tiểu nha đầu đang nằm trên giường kia, đôi mày đang nhíu chặt, vết thương sâu như vậy, hần thật cảm thấy xót xa, thật không hiểu lúc đó nàng lấy đầu ra đỡ khí lớn như vậy mà hứng chịu lưỡi dao, vạn nhất lưỡi dao kia chỉ cần lệch đi một chút, vị trí bị đâm không phải là bả vai mà là trái tim thì biết làm sao bây giờ?

Trong lòng bồn chồn lo lắng không sao coi bỏ được, Mặc Kỳ nắm chặt bàn tay, quyết rời đi, trước mắt chợt thấy một bóng người, hần ngược mắt nhìn lên, thì đã thấy bóng đen đó chính là Mặc Uyên trong màn đêm từ lúc nào đã đến, đôi mày như mọi khi vẫn nhíu chặt, mang theo một nỗi lo lắng sâu sắc, cả người toát ra một trận hàn khí!

“Ca ca!” Mặc Kỳ sùng sốt khẽ kêu lên, chợt nhận ra là hần vừa mới từ trong cung trở về, y phục trên người vẫn còn chưa kịp thay đổi, đã trực tiếp chạy ngay đến nơi này.

Tiếng động nhẹ nhàng, nhưng làm cho hai nữ nhân trong phòng đều giật mình sùng sốt, tay Lạc Cơ Nhi đang cầm mảnh vải bông khẽ run lên, thân thể bất giác cứng đờ.

Ổn định lại tâm thần, nàng lại nhẹ nhàng tiếp tục thoa thuốc lên vết thương.

Cuối cùng, vết thương được thoa thuốc đã không còn chảy máu nữa, Ca Nhi khẽ kéo áo lại, tựa vào giường rồi đứng dậy, hướng về phía nam nhân cao to, tà mị đang đứng kia, nàng khẽ cúi người lại, rồi liếc mắt nhìn Lạc Cơ Nhi, trong ánh mắt thoáng ẩn nét cười, dường như ngầm muốn an ủi nàng.

Lạc Cơ Nhi nhanh chóng ngừng lại, tiếng bước chân đang tiến đến dần dần ngưng bên tai, chợt có cảm giác phía sau của mình bị một thân thể cao lớn vây lấy, chưa kịp phản ứng, thì toàn bộ thân thể nàng đã bị ôm chặt, cả người bị dồn ép, một hơi thở dồn dập nóng bỏng đang phả đến_____

“Nàng có bị thương hay không?” Giọng nói hơi khàn, mang theo biết bao lo lắng ní non truyền vào tai nàng.

Lạc Cơ Nhi chậm rãi lắc đầu.

Đi một ngày đường, cả người tràn đầy uể oải mệt mỏi, nàng có ý nhường hần, cũng không muốn cùng hần tranh cãi gì nữa, chỉ là nhu thuận trả lời, không buồn kháng cự.

Liên đó thân thể nàng lập tức bị ôm lấy, bị xoay lại đối diện với hần.

Nhìn thấy nàng như con mèo con yếu ớt, làm lòng Mặc Uyên vô cùng đau xót, hướng ánh mắt nóng rực nhìn nàng, sắc mặt nàng vẫn không có gì thay đổi, đến lúc này hần mới yên tâm, lòng đột nhiên dịu lại, hần chậm rãi ôm chặt nàng vào lòng, bàn tay to lớn khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, rồi cuối đầu, thấp giọng nói: “Xin lỗi... Là ta không bảo vệ tốt cho nàng...” Là bởi vì hần đã sao nhãng, mới để cho kẻ thù có cơ hội hạ thủ! Vừa nghĩ đến nàng đã bị vây khốn, suýt lâm vào chỗ chết, làm cho trái tim hần cảm thấy đau đớn không sao chịu được! Chỉ hận không thể quật ba thước đất truy tìm cho ra bọn thích khách, rồi đem bọn chúng đốt ra tro!

“Ta không sao...” Con buồn ngủ một lần nữa kéo tới làm Lạc Cơ Nhi hơi nhíu mày, nhẹ nhàng tựa mình trong lòng hần, nhanh chóng tìm cho mình một chỗ thật thoải mái.

Trong lòng tràn ngập một thứ tình cảm thật ấm áp, Mặc Uyên đau lòng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, đi ra ngoài cửa.

Dưới bậc thang, lúc này có một đám thị vệ, nhìn thấy hần đi tới, liền hồ thẹn cúi đầu, cùng kêu lên: “Thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh Vương gia trách phạt!”

Đôi mắt sâu xa nhàn nhạt đảo qua nhìn đám thị vệ đang quỳ đầy dưới đất, Mặc Uyên mở miệng, giọng nói đầy thân nhiên lãnh đạm: “Luận theo quân pháp mà xử trí”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi mà làm đám thị vệ đang quỳ trên mặt đất thấy chấn động!

Những người đứng bên cạnh khẽ gật đầu: “Tuân lệnh, Vương gia.”

Nam tử này, cả người tuấn kiệt ưu nhã làm người khác phải thất thần, khí phách vương giả tự nhiên, làm người ta phải run sợ uy nghiêm, mà lại cũng cam nguyện thần phục hần!

Lúc này đang dựa vào lòng hần, trái tim Lạc Cơ Nhi chợt chấn động, bàn tay nhỏ nhắn liền nắm lấy vạt áo trước ngực hần, “Chờ một chút...”

Ngược đôi mắt dịu dàng sâu thẳm nhìn hần, nàng thấp giọng cầu xin: “Cho dù bọn họ có lỗi, người có thể nào, không phạt bọn họ, có được hay không?”

Lông mày Mặc Uyên chợt cau lại, giọng nói của nàng mềm mại như vậy, cử chỉ của nàng dịu dàng như vậy, thật đã làm trái tim hần không kiềm được mà tan chảy...

Đôi tay to lớn của hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt, cúi người hôn lên thái dương của nàng, hần thân nhiên cất giọng, dịu dàng mà vẫn uy nghiêm: “Không cần phải lo lắng”

Quyết định của hần, từ trước đến nay không ai có thể làm trái.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi chợt động, muốn rút ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của hắn, dạ dày nàng chợt quặn đau, một mùi vị chua xót dâng trào lên tận cổ!

Nàng than nhẹ một tiếng, che miệng lại, muốn thoát ra khỏi vòng tay đang ôm của hắn!

Mặc Uyên liền phát hiện ra nàng không khỏe, không cần để ý là nàng đang đẩy ra, hắn liền cương quyết ôm chặt lấy nàng, quỳ gối xuống đất, một tay dịu dàng xoa lưng cho nàng, nhẹ giọng lên tiếng: “Lạc Nhi...”

Cảm giác buồn nôn mãnh liệt kéo tới, lại không thể giẫy người khỏi vòng tay của hắn, trong lòng Lạc Cơ Nhi nóng như lửa đốt, nhưng tay chỉ có thể bám vào áo hắn, nằm trong lòng hắn cả người nàng khổ sở nôn khan, cảm bào của hắn bị vò đến nhàu nát, hắn cũng không thêm để ý, chỉ nhúu mày thật chặt.

Cảm giác buồn nôn rồi cuộc cũng qua đi, trên trán thấm đẫm mồ hôi, Lạc Cơ Nhi nằm sâu trong lòng hắn, thở hổn hển.

“Ừm...” một tiếng, nàng chỉ cảm thấy bị một nỗi mệt mỏi rã rời hoàn toàn xâm chiếm, tứ chi không còn chút sức lực, chỉ nằm xụi lơ không thể nhúc nhích.

Trong lúc đó, một ý nghĩ bất ngờ mãnh liệt lóe lên trong đầu hắn!

Mặc Uyên chăm chú nhìn thân hình nhỏ bé như con chim mệt mỏi, nhớ đến đêm khắc cốt ghi tâm đó cùng nàng, triền miên dây dưa, hắn đã tham luyện cơ thể mềm mại, nị hoặc của nàng, không biết bao nhiêu lần phóng thích...

Sao một khắc, hắn không thể chán chừ thêm nữa, đôi mắt sâu thẳm chợt lóe sáng!

“Người đâu! Truyền thái y...”

_ Đầm Tĩnh Nhược

Lúc này, mặt hồ đang yên tĩnh bỗng bị khuấy động, lăn tăn dợn sóng.

Một sợi chỉ hồng được kéo ra ngoài rèm, vị thái y già đang chăm chú cảm nhận những rung động nhỏ của sợi chỉ, đôi mày ông khẽ nhíu lại, rồi chậm rãi giãn ra, bỏ sợi chỉ hồng xuống, ông đứng dậy, cung kính cúi người thật thấp, trên trán hiện rõ sắc mặt vui mừng: “Chúc mừng Vương gia, vị cô nương này, đã có thai rồi...”

“A!” Nàng còn chưa nói xong, lần này Ca Nhi không nhịn được, đã rên lên một tiếng đau đớn.

“Thất Vương gia... người, xin người dừng hành động, chính tôi sẽ...” Mồ hôi lại lấm tấm rịn ra trên trán, Ca Nhi khẽ cử động thân thể, bàn tay nàng run rẩy kéo lớp áo bằng sa mỏng che lấy vai, thật sự e ngại không muốn người thiếu niên kia giúp nàng bôi thuốc...”

Nhịn không được, hơi cúi người, đặt một nụ hôn triền miên lên môi nàng.

Động tĩnh rất nhỏ, vẫn khiến nàng bừng tỉnh, một tiếng ưm trầm trầm, môi nàng hơi chút mấp máy, chậm rãi mở ra đôi mi cong vút như cánh ve...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Nhất định phải muốn nó

Trong phòng nhỏ, tiếng chúc mừng vang lên tầng tầng rung động.

Đám hạ nhân xung quanh lập tức quỳ xuống, cùng nói vang: “Chúc mừng Vương gia!”

Mặc Uyên giương ánh mắt đau đầu, mãnh liệt nhìn vào tấm rèm trắng, đang che bên trong một thiếu nữ, hắn cảm thấy như cả trái tim đang bị bóp nghẹt, hắn đã đặt hết cả trái tim vào nàng, vậy mà có một việc hắn hoàn toàn không có cách nào nắm giữ được, chính là... tâm của nàng.

“Đều lui xuống hết đi”. Hắn thần nhiên ra lệnh, bóng lưng tuấn kiệt khễ cứng lại, làm cho người ta không nhìn ra được tâm tình.

Mọi âm thanh nhộn nhạo qua đi, mọi vật lại chìm vào tĩnh lặng.

Ngón tay thon dài khẽ vén rèm lên, trên chiếc giường mềm mại, mỹ nhân khẽ nghiêng người, làn da trắng như tuyết.

Đôi mắt trong veo của Lạc Cơ Nhi gần như không có chút ánh sáng, nàng kinh ngạc nhìn vào cổ tay mảnh khảnh của mình, nơi đó vẫn còn sợi chỉ hồng chưa kịp tháo ra, quấn lấy đầu ngón tay trắng nõn, tạo thành một cảnh tượng kiều diễm say lòng.

“Nhìn ta, Lạc nhi...” Mặc Uyên nhẹ nhàng cẩn thận cúi người, ngón tay dịu dàng nâng cằm nàng, thấp giọng ní non.

Lạc Cơ Nhi rút cục ngược đôi mắt thất thần nhìn nam tử tuấn lãng trước mắt, hấn ép nàng nhìn hấn, nhu tình tràn ngập, hấn găt gao ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng, làm nàng không thể nào nhúc nhích.

Thì ra, đây chính là mục đích của hấn?

Sinh cho hấn một hài tử, cũng khiến nàng thêm ràng buộc, ngay lúc mà nàng đã quyết ý phải rời bỏ hấn, hấn đã dùng đứa trẻ chưa có thành hình này để níu giữ nàng, bắt ép nàng, lưu lại trên người dấu vết thật sâu của hấn, cho dù nàng vọng tưởng rời xa hấn, cũng chẳng thể nào đi được! Lại cũng không có cách nào gạt bỏ huyết mạch trong bụng, thậm chí là cả đời này, nàng sẽ phải dây dưa cùng hấn...

“Ta không muốn...” Đôi mắt trong veo như chìm trong màn sương, cả cơ thể Lạc Cơ Nhi run lên, nàng giãy dụa tìm cách thoát xuống giường, trốn chạy khỏi cái nơi đã sắp làm cho nàng không thờ nổi được nữa!

“Lạc Nhi!” Nhìn thấy dáng vẻ kích động của nàng, Mặc Uyên chỉ có thể tiến lên, kéo lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng vào lòng, đặt nàng nằm lại xuống giường, đắp tấm chăn dày lên người nàng, áp người lên nàng, lau đi giọt nước mắt đang lăn rớt trên gương mặt nhỏ nhắn, hấn dịu dàng khuyên nhủ: “Không nên cử động! Lạc Nhi, trong bụng nàng còn có hài tử...”

“Ta không muốn có nó!” Nàng thất thanh kêu lên, nước mắt nặng nề rơi xuống, “Ta không muốn có hài tử của người, không muốn!”

Tay bấu chặt vào bụng, nàng găt gao nắm lấy, như thể muốn mang cái cốt nhục kia, bóp chết, muốn đem nó trút bỏ ra khỏi thân thể nàng...

“Lạc Nhi!” Gầm nhẹ một tiếng, Mặc Uyên nắm chặt cổ tay nàng, ghim chặt hai cánh tay bên người!

Nàng giãy dụa, la hét chói tai, cổ hết sức mà cũng không có cách nào chống lại hấn, áo ngủ bằng gấm xộc xệch, cổ tay nàng bị nắm chặt đến sưng đỏ, hấn cũng nhất quyết không chịu buông tay!

Nàng vĩnh viễn không biết, giây phút nàng nói ra lời đó, phút chốc đã làm lòng hấn chịu bao nhiêu đau đớn!

Nàng không muốn có nó...

Đó là con của nàng và hấn, có cùng huyết nhục của hai người dung hợp mà thành, sao nàng lại nở thân nhiên nói như vậy!!!

Tâm trạng càng trở nên nặng nề đau đớn, Mặc Uyên hấn đã có thể áp chế cả thiên hạ dưới chân, không ai dám phản kháng hấn, vậy mà... trong nháy mắt nhân nhện không được, hấn gầm nhẹ một tiếng: “Đủ rồi!” Vì đau lòng, đôi mắt thâm sâu giờ đây đỏ ngầu, hấn mạnh mẽ gần như là xúc phạm ôm lấy thân thể mềm mại kia, áp sát vào trong lòng!!

“Nàng phải muốn,” Hấn nghiêng răng, tiếng nói phát ra từ lồng ngực, Mặc Uyên ôm lấy tấm lưng đang run rẩy, áp sát vào người, “Đó là con của chúng ta, ta không cho nàng làm nó tổn thương... Lạc Nhi, nàng đừng có ép ta.”

Ép?

Rốt cuộc là ai đang ép buộc ai?

Một nỗi đau khổ tràn ngập nhấn chìm nàng, Lạc Cơ Nhi nhắm mắt lại, cảm nhận giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, toàn thân nàng mất hết khí lực...

Ai nói cho nàng biết, hấn rốt cuộc là đang toan tính cái gì? Lấy danh nghĩa tình yêu mà trói buộc nàng, không để cho nàng tự do, mà hiện tại, ngay cả quyền sinh con cũng bị tước đoạt hay sao?

Tình yêu của hấn, quá nặng nề, quá nặng nề, nàng không thể nào gánh vác nổi...

“Đi ra ngoài...” Nàng ghen ghét kêu lên, thanh âm tràn ngập nỗi tuyệt vọng, thân thể không ngừng run rẩy.

Người Mặc Uyên chợt cứng đờ, tay đang ôm lấy nàng bất giác cũng thả lỏng, chỉ sợ sẽ làm nàng đau.

“Ta mệt mỏi, mời đi ra ngoài...” Giọng nói đã khàn đặc, cơ thể mềm mại của Lạc Cơ Nhi vô lực ngã xuống nệm, nước mắt nóng hổi theo khóe mắt tuôn rơi, lan ra thấm đẫm một mảng khăn trải giường trắng như tuyết. Nàng không muốn nhìn thấy hấn nữa, một chút cũng không muốn.

Mang theo nỗi chán nản muôn thuở cùng sự lạnh lùng, Mặc Uyên chậm rãi đứng dậy.

Một lúc sau, chợt nghe tiếng gọi: “Người đâu”, một nha hoàn đang đứng hầu ngoài cửa lập tức đi đến, nhẹ giọng nói: “Vương gia có việc sai bảo?”

“Trông nàng.” Hần buông tấm rèm trắng xuống, nhỏ giọng ầm nhẩn nói, “Chỉ cần nàng có nửa điểm sơ xuất, ta liền bắt các người phải đền mạng, biết chưa?”

Nha hoàn cuống quýt cúi đầu, “Vâng, nô tỳ tuân mệnh!”

Đi ra Yên viên, cảm nhận hương thơm ngọc lan nồng nàn trong không khí, càng làm hần say mê mà cũng càng làm lòng hần đau đớn!!

“Uất Trì Tuyết, ngươi ra đây cho ta! !!”

Trước điện rộng lớn, một thiếu niên tuổi măng đang bùng bùng khí giận, chỉ tay vào cửa hô lớn.

Uất Trì Tuyết khẽ nhíu mày, lòng vô cùng sốt ruột, qua cửa sổ nàng nhìn thấy một thiếu niên đang bùng bùng lửa giận, vốn trong lòng đang có việc không vui, nhìn thấy việc thế này, lại càng làm nàng tức giận run người.

Nhìn thấy chủ tử muốn bước ra ngoài, người áo đen phía sau trầm giọng nói: “Công chúa”.

Nghe tiếng gọi nhỏ, Uất Trì tuyết quay đầu lại, hướng đôi mắt sắc sảo chăm chăm nhìn người áo đen kia: “Còn không mau nói đi? Chỉ có việc như vậy mà cũng không làm tốt, thật phí bao nhiêu công sức của ta đã nuôi dưỡng các người! Còn nói cái gì là Hồ Duệ ám dạ vệ sĩ, các người mau cút đi, từ nay đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!”

Nàng tức giận quay đầu lại, ngang ngạnh mở cửa, nhìn thấy dưới bậc thang một thiếu niên đang tức giận kêu gào không ngớt.

Người áo đen phía sau nhìn thấy thế, khẽ nhíu mày. Chỉ để lại một tiếng than nhẹ, lập tức biến mất khỏi phòng.

Thật ra lúc này, Uất Trì Tuyết cảm thấy lòng mềm nhũn, nàng biết cũng không thể trách được những người đó, bọn họ cũng là vì nhìn thấy ca ca nàng ra tay che chở cho nữ nhân kia mà thu tay lại, thế nhưng... thế nhưng, như vậy lại càng làm nàng không thể chịu đựng nổi! Nàng đã không thể chấp nhận được việc Mặc Uyên che chở cho nàng ta, vậy mà bây giờ đây, chính ca ca của nàng cũng ra mặt bảo vệ nàng ta! Dựa vào cái gì? Bọn họ chỉ mới vài lần gặp mặt? Lạc Cơ Nhi kia, đúng là yêu nghiệt mà!!

“Ngươi kêu cái gì! Nãi nãi của ngươi ra đây!” Uất Trì Tuyết đôi mắt muốn bốc hỏa, xoay người đi xuống bậc thang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Cho dù là ngươi ta cũng đánh !

Cho dù là ngươi ta cũng đánh !

“Được, ngươi giỏi lắm...”

Thiếu niên kia toàn thân tỏa ra hàn khí thấu xương, rút kiếm trong tay của tên thị vệ đứng bên cạnh, lập tức đâm tới, hướng thẳng đến nữ tử ngang ngược kia, “Lấy roi của ngươi ra đi! Ta quyết đấu với ngươi!”

Âm thanh vang vọng quanh quần nơi đình viện làm Uất Trì Tuyết giật mình, ngay lập tức, môi nàng buông nét cười nhạt, “Chỉ bằng ngươi mà muốn đấu với ta sao?”

Trong ấn tượng của nàng, thiếu niên trước mặt thật quá mức non nớt, dù cho không kể đến tuổi tác của hần đi, cả khí chất thì cũng thua rất xa nam tử mà nàng hâm mộ, vậy mà có gan đến đây cầm kiếm khiêu chiến với nàng... A, thật đúng là không biết tự lượng sức mình mà!

“Đúng, chỉ cần ta thôi!” Mặc Kỳ khí phách nói, gương mặt tuấn dật có vài phần vượt tuổi, “Ta thật nhìn nhận ngươi đã lâu, thế nhưng ngươi dám làm bị thương người của ta, dám phái người đi ám sát Lạc Nhi, ta sẽ không nhận ngươi nữa!!”

Uất Trì Tuyết từ từ rút roi ra, đôi mắt nhìn chàng tràn đầy ý châm chọc: “Hừ, làm sao ngươi dám kết luận, ta ám sát người của ngươi?”

“Ta cóc cần đợi ngươi xác nhận, chính là từ trong miệng ngươi nói ra, tất cả là âm mưu của ngươi, thật là chó má mà! Ta nói lại lần nữa, rút roi của ngươi ra đi!” Thiếu niên đã không còn kiên nhẫn nữa, ánh mắt tối đen tràn đầy sát khí.

Chết tiệt...

Uất Trì Tuyết cắn chặt môi dưới, “Vút” lập tức rút nhuyễn tiên (*roi mềm) ra: “Không biết lớn nhỏ... ngày hôm nay ta phải dạy lại tên tiểu tử chưa ráo máu đầu nhà ngươi mới được!”

Trong khoảnh khắc, hai người trong tiền viện bắt đầu liều mạng xông vào nhau!

Trong đêm tối, ánh kiếm lạnh lùng lóe lên nhoang nhoáng, cùng dây dưa với nhuyễn tiên tấn công tới tấp, thiếu niên kia, nháy mắt liền đổi hướng, cả người tỏa ra luồng sát khí lạnh thấu xương làm mọi người khiếp sợ, kiếm khí vung ra, cành cây đứt đoạn!

Uất Trì Tuyết không thể chiến được ưu thế, thật không ngờ thiếu niên nhìn có vẻ non nớt này lại có thân thủ lợi hại đến như vậy! Ánh mắt lạnh lùng lóe lên, ngọn roi sắc bén của nàng liền phóng ra sau, quấn lấy cổ hắn! Mặc Kỳ lập tức dùng kiếm ngăn trở ngọn roi uyển chuyển kia, đợi ngọn roi quấn vào, hắn liền mạnh mẽ dùng lực lôi kéo lại! Ngọn roi bị buông ra, mang theo cường lực hung hãn bị phản ngược trở lại!

“Bộp ——!” “A!”

Một tiếng thét chói tai! Dây roi hung hăng lướt qua khuôn mặt của Uất Trì Tuyết, thỉnh thoảng lưu lại trên đó một vết ửng đỏ!

Cảm giác đau đớn nóng bỏng trên mặt truyền đến, lửa giận trong Uất Trì Tuyết bùng lên trong nháy mắt: “Ngươi! —— ngươi không ngờ dám đánh ta? !”

“Ta cứ đánh ngươi đấy!” Mặc Kỳ lạnh lùng nhún nhún vai, không chút né tránh, “Hừ, Ngươi cho là tất cả mọi người trong thiên hạ này đều giống Hồ Duệ Vương hay sao? Ai lại có thể dễ dàng tha thứ cho một muội muội ngu ngốc như vậy chứ! !”

Một nỗi uỷ khuất cuộn cuộn dâng lên, Uất Trì Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận không chịu được, nghiêng răng nói: “Ta không cho phép ngươi dám nói ca ca ta như vậy!”

Lời nói vừa dứt, hai người lại tiếp tục xông vào tấn công nhau!

Bóng cây loang lổ in hình trên đất, Ca Nhi mở to mắt, cắn răng nhắm hướng yển viên mà chạy tới!

“Cô nương, cô không thể vào được!” Thị vệ gác cửa không vị nể nói, chỉ cần người bên trong có nửa điểm sơ xuất, chẳng phải là bọn hắn sẽ nguy đến tính mạng hay sao.

“Ta có việc gấp, ta muốn tìm Vương gia!” Ca Nhi khẩn cầu nói.

“Xin lỗi cô nương, Vương gia đã đi.” Thị vệ gạt đầu, bàn tay nắm chặt vũ khí, cương quyết giữ nàng ngoài cửa, không cho vào.

Ca Nhi trong nháy mắt nghẹn lời, lòng càng thêm lo lắng, chợt phía sau truyền tới một giọng nói thân nhiên lãnh đạm, khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Ca Nhi xoay người, liền thấy một gương mặt với đôi mày nhíu chặt, trong ánh mắt mờ hồ lộ ra một vẻ trong trẻo mà lại thật lạnh lùng.

Trong lòng đột nhiên thả lỏng, Ca Nhi người đôi mắt tinh anh tinh tường nói: “Phong Dục, ngươi mau giúp ta tìm được Vương gia, Thất vương gia cùng Vương phi đang động thủ ở tiền viện, không ai có thể khuyên được!”

Phong Dục trong đầu chợt căng thẳng, không đợi Ca Nhi mở miệng, hắn liền xoay người đi về phía tiền viện!

Phía sau, Ca Nhi đáng vẻ cuống quýt đã theo sát tới.

Không biết bao lâu sau, hai người chạy tới, thì đã thấy trong tiền viện, có ba người đang đứng, chưa đến gần thì đã nghe được tiếng gầm gừ của thiếu niên kia.

“Ca ca, người tránh ra! Hôm nay, không ai có thể cầu xin cho nàng ta được cả!”

Dưới ánh trăng, người thiếu niên kia đã tức giận cực điểm, đôi mắt đỏ ngầu, thanh kiếm bén ngọt hướng thẳng về phía sau Mặc Uyên mà chỉ tới.

Mà phía sau hắn, chính là Uất Trì Tuyết, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn giờ đây đang hằn rõ vết roi, nước mắt lưng tròng, y phục trên người bị roi quất thê thảm, trên vai, trên lưng, đều hằn rõ dấu vết.

Đôi mắt thâm sâu đảo nhìn thiếu niên đang bùng bùng lửa giận kia, Mặc Uyên lãnh đạm mở miệng: “Kỳ Nhi, dừng tay.”

“Ca ca! !” Mặc Kỳ cũng không thể lí giải vì sao cái người đang đứng trước mặt hắn đây chính là ca ca của hắn! Người mà từ nhỏ đến lớn chính là nam nhân hắn sùng bái kính ngưỡng không gì sánh được vậy mà giờ đây tất cả hành vi đều làm hắn không thể ngờ tới!

“Dựa vào cái gì... Ca ca ngươi nói cho ta biết dựa vào cái gì?” Hung hãn gầm lên, những ám ức trong lòng thiếu niên kia hôm nay được dịp một lượt trút bỏ: “Dựa vào cái gì mà ca không thích nữa nhân kia, lại vẫn cưới nàng ta, dựa vào cái gì mà đã rõ biết nàng ta tâm địa ác độc mà vẫn để nàng ta ở lại Vương phủ! Ngươi có biết nàng ta có bao nhiêu bá đạo, có bao nhiêu hung ác hay không! Ngươi tình nguyện hết lần này đến lần khác để Lạc Nhi chịu tổn thương để che chở cho nữ nhân kia... Ta không hiểu, ngươi rốt cuộc có đúng là ca ca của ta hay không nữa!!”

Dưới ánh trăng trong ngần lạnh lẽo, thiếu niên kia thẳng thừng mắng nhiếc không chút vị nể, làm cho nam tử kia cũng ít nhiều cảm thấy đau lòng...

Phong Dực hơi nhú mảy, thật sự nhìn không được, bèn đi ra khỏi rừng một bụi cây, thần nhiên nói: “Thất Điện hạ, Vương gia làm việc gì cũng có mục đích của mình, Điện hạ không nên hoài nghi người thân của mình như thế, lời nói một khi đã nói ra, làm tổn thương người khác rồi, sẽ không rút lại được đâu...”

Mặc Kỳ chợt giật mình, chưa kịp phản ứng, thì Mặc Uyên đã mở miệng ngắt lời: “Dực... Người lắm lời rồi đó.”

Mà Uất Trì Tuyết đang đứng một bên họ, trong lòng không khỏi thoát ra một tia châm chọc.

A... Che chở nàng ta sao? Sao nàng ta một chút cũng không cảm thấy nam nhân kia có ý gì che chở nàng ta cả vậy?

“Báo —— “

Bỗng nhiên, từ xa một âm thanh khản trương truyền tới, một thị vệ vẻ mặt nghiêm trọng, đang thở hồng hộc chạy vào sân, vội quỳ xuống trước mặt Mặc Uyên: “Khởi bẩm Vương gia, trong cung khẩn cấp triệu kiến, truyền Vương gia cùng vương phi lập tức tiến cung!”

Đột nhiên lại có ý chỉ như vậy, thật làm mọi người trong viện điều cảm thấy sững sốt.

Một lúc sau, từ miệng Uất Trì Tuyết buông ra một tiếng cười khẽ, mang theo những ủy khuất cùng cuồng vọng, trong ánh mắt nhìn mọi người mang vẻ thỏa mãn cùng đắc thắng.

“Mặc Uyên, ta thật muốn nhìn xem, người luôn luôn tuấn khí ưu nhã như nhà người, vào trong cung rồi sẽ phải giải thích thế nào về vết thương trên người ta đây!” Ánh mắt sắc sảo chăm chú hướng nhìn nam nhân cao lớn trầm mặc đang đứng kia, Uất Trì Tuyết cố nén cơn đau, hung hăng nói.

Mọi người đều sững sốt, lấy lại phản ứng đầu tiên chính là Mặc Kỳ, hần buông ánh mắt căm phẫn nhìn Uất Trì Tuyết, nói rõ: “Người câm miệng! Người dám ở trong cung nói xấu ca ca, ta sẽ không tha cho người!”

Lúc này đang đứng giữa hai người, Mặc Uyên khẽ nhú mảy, một thân tuấn tú dật tao nhã, tựa hồ không hề bị cảnh tượng hỗn loạn kia làm ảnh hưởng chút nào cả.

“Hoàng huynh đã nói chuyện gì?” Hần nhàn nhạt mở miệng, truy vấn người thị vệ đang quỳ trước mặt.

Đêm đã khuya như vậy, hần lại vừa từ trong cung trở về chưa quá hai canh giờ, lúc này thì lại có việc gì gấp? Hơn nữa cho dù có việc gấp, bị tuyên triệu vào cung cũng chỉ cần có một mình hần thôi, nhưng vì sao, còn có triệu kiến cả Uất Trì Tuyết nữa?

Thị vệ lên tiếng hồi đáp: “Khi Vương gia quay về, thì liền có công công tới truyền lệnh, có tình hình ở biên quan cấp báo! Một tháng trước Hoàng thượng cùng Hồ duệ Vương đã kí một hòa ước, viết rõ là hữu hảo không xâm phạm lẫn nhau, thế nhưng... Thế nhưng mấy ngày trước đây, biên cương đột nhiên bị Hồ duệ quân xâm phạm! Hiện giờ tướng sĩ đang bị vây khốn trong thành, tin tức này do một tướng sĩ liều mình đột phá vòng vây, trở về bẩm báo! Chiến mã đã chạy ba ngày ba đêm, vừa mới cấp báo tin tức đến hoàng cung! ”

Lời nói vừa dứt, làm trong lòng tất cả mọi người đều chấn động!

Trong lòng Mặc Uyên chợt hiểu tất cả, tâm tư bối rối lâu nay, hần đến giờ có cảm giác ý thức ra, đã rõ rồi cuộc âm mưu phía sau kia thật sự là gì!

Đứng phía sau hần, Uất Trì Tuyết chợt ngẩn ra, gương mặt vừa bị đánh cho thê thảm bỗng hiện lên một tia kinh ngạc _____ nàng không thể ngờ được ca ca lại hành động nhanh như vậy, may là, cho đến lúc này, nàng cũng đã chuẩn bị hết tất cả, chỉ còn chờ đến lúc tiến cung...

Tất cả tựa hồ như mây tan trăng sáng, như một cái bẫy sập thật lớn, chỉ chờ hần bước đến, thì sẽ...

“Ca ca, huynh đừng đi!” Không hiểu sao trong lòng Mặc Kỳ lại cảm thấy khản trương, hần ngẩng đầu nhìn thân ảnh tuấn nhã kia, trên mặt ảm chứa đầy tình cảm quý mến, mà giờ đây cũng là tràn đầy lo lắng, hần phảng phất có một loại cảm giác, nếu huynh mà ra đi, thì sẽ khó mà trở về lại được...

Đôi mày dần dần giãn ra, Mặc Uyên ưu nhã chấp tay sau lưng, nhìn vẻ mặt đang đầy lo lắng của thiếu niên kia, bờ môi nở một nụ cười lãnh đạm, trên người hần tản mát tỏa ra thần khí khiến ai nấy phải mất hồn.

“Đi chuẩn bị xe ngựa, lập tức tiến cung.” Hần thần nhiên nói, như thể đây không phải là đi xử lý chính sự mà chỉ là một cuộc du ngoạn.

Mặc Uyên lập tức xoay người, chậm rãi tiến đến gần Uất Trì Tuyết.

Lòng bàn tay lấm tấm rịn mồ hôi, Uất Trì Tuyết đến gần nhìn nam tử kia, hần vẫn ưu nhã, thần nhiên như thường, hần không hề biết sợ hãi, lại càng làm trong lòng nàng thấy hoảng loạn, nàng biết lúc này chính bản thân nàng đang đầy thương tích, nhưng vẫn ngẩng cổ, cố sức tham luyến thu hết hình ảnh lãnh mị của hần vào đáy mắt.

Chương 126: Bảo vệ nàng cho tốt.

“Như người mong muốn...” Môi hắn khẽ tràn ra bốn chữ, thanh âm nhẹ như gió mát.

Dưới ánh trăng, nam tử thần thái ưu nhã kia khẽ buông nụ cười yếu ớt, hắn mơ hồ cảm thấy được trò hề này cuối cùng đã tới lúc kết thúc, trong lòng hắn thấy vài phần thoải mái, rốt cục, hắn đã có thể cho Lạc Nhi một lời giải thích hoàn mỹ, nàng đã làm cho hắn biết đau triệt tâm can, rốt cuộc cũng đã có thể nhẹ nhàng, mỉm cười kết thúc...

Chỉ là, hắn rốt cuộc không thể yên lòng. Không bỏ xuống được hình ảnh yêu thương khắc cốt ghiu tâm kia, không bỏ xuống được ràng trong bụng nàng vẫn còn mang cốt nhục của hắn.

Cho dù mới vừa đây, một trận long trời lở đất, gió nổi mây vần, thì hắn vẫn tâm nguyện cho nàng được bình an vô sự.

Thị vệ từ phía sau bước đến, trầm giọng nói: “Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi!”

Đôi mắt thâm sâu chậm rãi hạ xuống, Mặc Uyên lướt nhìn tất cả mọi người thần sắc khác nhau trong đình viện, dường như tất cả mọi người khiến mình quan tâm đều đã tụ tập lại đây. Trong bóng đêm, thiếu niên nắm chặt tay, cặp mắt trong trẻo vừa không muốn, vừa lo lắng, vừa muốn nói lại thôi.

“Kỳ Nhi, bảo hộ nàng cho tốt...” Sát vai lại bên người thiếu niên, Mặc Uyên khẽ nói nhỏ, mấy chữ lượn lờ như màn khói trong không trung, trong nháy mắt liền tan biến.

Trong lúc mơ hồ, hắn chợt phát hiện ra bờ vai thiếu niên này đã trở nên vững chãi, vầng trán non nớt kia không biết lúc nào đã lột xác thành một nam nhân cương nghị và kiên cường át người.

Trong lòng trống rỗng, đôi môi tràn ra một nụ cười yếu ớt, hắn cất bước đi ra khỏi đình viện.

Uất Trì Tuyết vội vàng đuổi theo sau, không quên hung hăng liếc nhìn lại mọi người trong viện.

Trong lòng Mặc Kỳ thật sự nôn nóng, như vậy là dự cảm không lành của hắn đã đúng, hắn hận mình không thể theo sau, không thể lấy tất cả những gì hắn có để bảo hộ cho ca ca!

“Thất diện hạ_____” Phong Dực khẽ quỳ xuống bên cạnh, cất giọng lạnh lùng từ tốn nói với thiếu niên, “Điện hạ xin hãy yên tâm, Phong Dực sẽ luôn luân bên cạnh phụ người, xả thân tương trợ,” Phong Dực ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng mà cương quyết, “Cũng thỉnh điện hạ đừng quên lời Vương gia nói, bảo vệ thật tốt Lạc Nhi cô nương, còn nữa... nàng đang mang cốt nhục của Vương gia.”

Nói xong, hắn liền đứng dậy, dậm bước đuổi theo nam tử kia, trong gió lạnh thấu xương, thanh sam khẽ lay động

Trong mộng giật mình tỉnh giấc! !

Trên chiếc giường mềm mại, nàng kinh hoàng ngồi dậy, áo ngủ trắng như tuyết cũng bị xộc xệch, bàn tay nhỏ bé run rẩy nắm chặt, nàng không ngừng thờ dốc.

Mở mắt, bốn phía xung quanh chìm trong bóng tối, ngoài kia, ánh trăng đang mờ ảo xuyên qua cửa sổ, chiếu lên chiếc giường trắng như tuyết một dãy ngân quang. Nàng cảm thấy hơi sốt, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, lòng nàng chợt thấy dao động bất an.

Vừa rồi trong giấc mộng, nam tử tuấn nhã kia sao lại nở nụ cười yếu ớt như vậy, nét cười khó hiểu của người đó làm nàng thấy thật đau lòng.

Nàng cũng không hiểu tại sao lại giật mình tỉnh giấc, chỉ là khi tỉnh lại, cảm giác trống trải cô đơn xâm chiếm, chìa tay ra là cảm nhận được sự lạnh lẽo. Nàng bỗng nhiên mong mỏi vòng tay ấm áp của hắn, nơi đây, bóng đêm thật tĩnh mịch, trái tim băng giá lâu nay của nàng chợt đau đớn, nàng nhớ từng cử động của hắn, dường như đã khắc sâu trong tâm trí nàng, không biết bao lần, nàng đã tự buộc mình không được nhớ, nhưng rốt cuộc không giấu được, hình ảnh nhu tình đó cứ theo ánh trăng kia, bàng bạc tuôn chảy trong lòng nàng.

Tay chậm rãi đặt lên bụng, dịu dàng thăm dò, nàng muốn lắng nghe một chút tin tức về nó.

“Người đang ở đây chứ?” Nàng không nén được, buông tiếng nhẹ hỏi, rất sợ một hồi lẩn qua lẩn lại vừa rồi, làm gì hơi sơ xuất với trong bụng.

Dưới ánh trăng, thân thể kia đang dịu dàng cuộn mình trong chiếc chăn trắng như tuyết, đôi mắt trong veo chợt bừng tỉnh, nỗi sợ hãi bỗng nhiên kéo tới, thân thể mềm mại rúc sâu vào giường, lòng bàn tay bất giác nắm chặt mảnh bạch ngọc tròn bóng sẵn có, nàng nặng nề chìm vào giấc ngủ...

Trong hoàng cung rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng!

Đêm đã khuya, tất cả cấm quân của hoàng gia đã được điều đến, canh gác từ trong cung mãi cho đến chính điện, vệ quân được cắt đặt bao vây hết tất

cả xung quanh, lạnh lùng đầy sát khí!

Trong xe ngựa, Uất Trì Tuyết lên nhìn nam tử tà mị đang tựa vào xe kia, vết roi trên mặt làm nàng mơ hồ cảm thấy đau, nàng chăm chú nhìn hắn không chớp mắt. Nàng nhớ đến ngày nọ, ca ca đã từng đáp ứng nàng sẽ bảo hộ hắn bình yên vô sự, nhưng trong tim nàng lại mơ hồ không ngừng lo lắng, chỉ một chớp mắt thôi, hắn sẽ tan biến, không còn gặp lại nữa.

Môi nở nụ cười thản nhiên, hắn chậm rãi mở mắt, không thèm liếc nhìn nàng một chút, nhàn nhạt nói rằng: “Ngươi lo lắng cho ta?”

Uất Trì Tuyết tim đập dồn dập, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Mặc Uyên, ngươi ít nói bậy đi, bản công chúa hiện tại rất thoải mái! Lo lắng cho ngươi? Đợi kiếp sau đi!”

A... Kiếp sau... ngón tay thon dài của Mặc Uyên liền vén rèm xe, khẽ đảo ánh mắt quan sát xung quanh, một loạt cấm quân đang bày trận ngoài kia, xem ra đêm nay muốn ra khỏi hoàng cung thật không dễ dàng, hoàng huynh của hắn, quả thật đã tổn rất nhiều tâm cơ muốn diệt trừ hắn.

“Ta thật cũng không hy vọng sẽ có kiếp sau như vậy...” Hắn khẽ buông nụ cười tuấn nhã như gió, “Ngươi thấy thoải mái là tốt rồi, bằng không lát nữa nếu có lỗi, thì khi quân lại là trong tội... Nếu thế, lệnh huynh cung không hy vọng nhìn thấy ngươi có kết quả như vậy, không phải hay sao?”

Trong lòng Uất Trì Tuyết chợt căng thẳng, đôi mắt sắc sảo dõi theo hắn, nàng nghiêng răng nói: “Ngươi đừng nghĩ ca ca ta lại làm chuyện uy hiếp ngươi, tuy rằng quả thật hiện nay huynh ấy đang ở kinh thành, nhưng bất luận ai có biết về Hồ duệ, thì sẽ biết rằng, hiện tại, kẻ xâm lược quốc thổ biên cảnh cần bản không phải là ca ca! Mà người muốn mưu hại người của ngươi, cũng không phải là huynh ấy!”

Khóe môi chợt nhếch lên nụ cười lạnh, như thể tất cả người trên thế gian này đều vô tội...

“Thật không...” Trong xe ngựa khẽ lay động, hắn lãnh đạm mỉm cười, gương mặt tỏa ra một trận hàn khí làm người khác phát lạnh: “Chuyện của hắn, không có quan hệ gì với ta...”

Uất Trì Tuyết bỗng cứng người, không nói được gì nữa...

Đúng vậy, mục đích của hoàng đế ca ca chính là bằng mọi giá giăng ra cái bẫy sập này, nhưng dựa vào cái gì, mà Mặc Uyên hắn phải cam tâm chui đầu vào bẫy đây?!

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, chỉ nghe ngoài rèm tiếng thái giám hô báo: “Uyên Vương gia đến——”

Bên ngoài xe có người xóc mạnh lên, Mặc Uyên một thân thanh nhã tuấn đạt, đi xuống xe ngựa.

Trong lúc hoảng hốt, Uất Trì Tuyết vội nhẹ giọng, kiên định nói: “Ngươi cứ yên tâm, mọi việc chỉ là tạm thời, ngươi nhất định sẽ không có việc gì.”

Mang theo vài phần châm chọc, tiểu ý lại càng sâu, hắn nhẹ nhàng mở miệng: “Thật không? Vậy Mặc Uyên ta, thật sự phải cảm tạ Uất Trì công chúa rồi...”

Một cái hoàng cung nho nhỏ, mà cũng muốn vây khốn hắn sao? Ha ha... Vậy để xem, bọn họ có bản lĩnh này hay không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Hoàng gia hiểm ác

Bước vào đại điện sáng rực đèn đuốc, đột nhiên không khí đượm mùi sát khí.

Ung dung tiến vài giữa đại điện, Mặc Uyên nhíu mày, nhìn về phía đế vương đang ngự trên ngai vàng, thần sắc nghiêm nghị, trên tay cầm một cuộn trúc thư, cả hai cùng nhìn nhau, không khí cực kỳ nặng nề, “Hừ” một tiếng, mớ thẻ tre trong tay nam nhân kia bay ra mang theo sự tức giận cực độ, trong nháy mắt tất cả rơi là tà dưới chân Mặc Uyên.

Sau tiếng hừ lạnh lùng của đế vương, một đám quân sĩ tiến tới, vây xung quanh, trong nháy mắt, đao gươm khắp nơi tua tủa hướng vào, như muốn lấy mạng hắn cùng với nữ nhân dị tộc đang đứng bên cạnh.

Uất Trì Tuyết lộn người một cái, một luồng lạnh khí bay ra, khoảng khắc như ngưng đọng. Trong phú chốc, hơn mấy chục thanh kiếm đã kề sát trên cổ nàng

Mặc Uyên có chút giật mình, nhìn vào toán quân lính đang hướng tới kia, chỉ mỉm cười không nói!

“Yêu nữ lớn mặt!” Âm thanh giận giữ chói tai vang lên trên đại điện, như thể một Đại tướng thống lĩnh ba quân, bộ râu quai nón bao quanh khuôn mặt lộ ra sự tàn bạo, “Ngươi chính là bọn man di Hồ Duệ tộc, đã bội tín phá vỡ hiệp ước, hôm nay còn mặt mũi nào bước chân vào chánh điện! Còn dám cả gan làm loạn!”

Âm thanh to lớn toát ra sự giận dữ tới đỉnh, phút chốc làm rung chuyển cả đại điện.

Uất Trì Tuyết nhìn thân hình vạm vỡ như một võ tướng, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không thêm thêm xia: “Ngươi bị bệnh sao? Là hoàng đế của các ngươi đã tuyên bố cho phép ta vào đại điện, ngươi muốn như thế nào hả? Ta tốt xấu thế nào cũng là Uyên Vương phi được cưới hỏi đáng hoàng, động thủ với ta, ngươi trước hết có nghĩ đến cấp bậc của mình có đủ tư cách không mà dám hỏi lại ta?”

“Ngươi...” Lạc tướng quân không ngờ khẩu khí của nữ nhân này lại lợi hại như vậy, nhất thời nghẹn giọng.

“Còn nữa...” Uất Trì Tuyết lạnh lùng đưa tầm mắt nhìn Mặc Húc đang ngự trên ngai vàng, nụ cười nhẹ như hoa, “Chỉ là cái chết của một sứ giả báo tin thôi, có gì đáng tin? Nói không chừng bọn loạn thần tặc tử các ngươi muốn nói xấu Hồ Duệ tộc chúng ta mới đưa ra hạ sách này, Hoàng đế thậm chí cũng không thừa nghĩ làm thế nào mà có dám cháy lớn vậy, không phải là quá nóng lòng sao?”

Trong khoảnh khắc, đám quân sĩ đang grom giáo sẵn sàng, tất cả quan viên trên đại điện tức giận, đều chỉ hận không thể đâm vào miệng nữ nhân kia!

“Hoàng thượng—!” Một tiếng hét từ xa xa vang lên, theo đó là một chuỗi tiếng bước chân vội vã, từ ngoài tiến đến gần, mang theo hơi thở hỗn hển xông vào chính giữa đại điện.

Một thị vệ quý trên mặt đất, thấp giọng bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, 3 tỉnh Việt Hà (các tỉnh gần sông) báo lên, Hồ Duệ tộc đột phá các tỉnh biên thủy, lực lượng với thể mạnh không thể phá vỡ, quân đóng giữ biên thủy đã... đã...”

Sắc mặt làm người khác phải sợ, đôi mày lập tức nhíu chặt, tạo thành một đường rãnh sâu như biển.

Mới vài canh giờ ngắn ngủi, lại tiếp tục có tin cấp báo, phảng phất không khí giết chóc gần như đang lan gần tới, khiến trong lòng ai nấy không khỏi run sợ!

Trong đại điện, tĩnh lặng như tờ...

Mặc Húc đứng dậy, đưa mắt liếc nhìn từng người trong đại điện, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người nam nhân có khuôn mặt tuấn lãng đang thân nhiên đứng kia.

“Tam đệ... còn không định cho Trẫm một lời giải thích sao?” Thanh âm trầm trầm ẩn chứa sự uy nghiêm không nói nên lời, Mặc Húc đi xuống đại điện, mắt sáng như đuốc.

Mặc Uyên đưa mắt chăm chú nhìn hấn, “Thần đệ nghe Hoàng huynh nói rất cảm thấy rất hồ đồ, không biết hoàng huynh muốn nghe giải thích cái gì đây?”

Đôi mắt sắc bén nhắm thẳng đến khuôn mặt lãnh đạm của hấn, Mặc Húc nói xong nghiêng răng nghiêng lợi “Mười ngày trước, người của Trẫm tận mắt nhìn thấy Uất Trì Diệp Hoành từ Uyên vương phủ ra ngoài khi đêm đã rất khuya, Tam đệ có thể giải thích một chút, rốt cuộc các ngươi đã bàn bạc chuyện gì?”

Vùng chân mày dần dần nhíu lại, Mặc Uyên vẫn giữ vẻ mặt điềm đạm thân nhiên như cũ, ánh mắt đảo qua bên Uất Trì Tuyết, nụ cười nhạt nhẽo: “Ah? Có chuyện này sao?...”

“Còn nữa” Mặc Húc nói tiếp, “Hồ tộc trước giờ chưa bao giờ đủ sức xâm lược vùng biên thủy, vì sao nay quân đội của chúng ta lại không chống cự lại? Tam đệ, nếu Trẫm không nhớ lầm, bên kia ba tỉnh biên thủy, 6 năm trước Trẫm là đã nên thưởng thành trì đó cho ngươi rồi đúng không?”

Bên môi vẫn giữ ý tứ như cũ, Mặc Uyên nhìn về mặt tức giận nghiêm nghị kia của Hoàng đế, xem thường nói: “Vì sao?”

Lúc bấy giờ, chúng thần đang hầu một bên không còn nhìn được nữa, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, hà tất phải hỏi nhiều! Uyên vương điện hạ đây đích thị đi làm chuyện có lỗi, Hoàng thượng không cần bàn cãi nhiều mà bản miệng người, cứ để cho thần!”

Quan viên kia thân vận y phục màu đỏ tía, có vẻ là một viên quan trọng nội các.

“Ba tháng trước, Hồ Duệ tộc xâm lược vùng biên thủy Lạc anh quốc, triều thần cùng Hoàng thượng vô cùng lo lắng cho tính mạng bách tính trăm họ! Khi đó, các trung thần đều khẩn thiết cầu xin Uyên vương điện hạ xuất binh, nhưng mà Uyên vương điện hạ đủ mọi cách khước từ, ta nghĩ nghìn vạn lần thì cũng là coi nhẹ sự sống chết của bách tính!” Giọng điệu vô cùng oán giận, viên quan kia hai mắt đỏ thắm mà nói: “Sau đó, Hồ Duệ chủ động xin hòa, còn gả một vị công chúa qua đây, điện hạ lại vui vẻ ưng thuận, cũng gọi là dễ giải quyết vấn đề cho chuyển viếng thăm! Nhưng còn bây giờ thì sao? Quân Hồ duệ đi qua vùng cai quản của Uyên vương điện hạ đánh vào cảnh nội của nước ta, cướp bóc, phóng hỏa giết hại dân lành! Không khỏi nghi ngờ Uyên vương điện hạ và Hồ Duệ trong lúc đó có bàn bạc âm mưu gì đó?”

Mấy lời nói hùng hồn, thật là làm cho người nghe cảm xúc dâng trào.

Uất Trì Tuyết ở một bên cũng nghe những lời ấy xong trong lòng lại là một ý nghĩ lạnh lùng, nàng chỉ nghe nói chốn hoàng cung này không biết phân biệt thiện ác, người ta không thể biết được, chỉ khi thật sự rơi vào hoàn cảnh đó mới hiểu sự oan ức đó đau đớn đến muốn thổ huyết trong lòng...

Im lặng nghe kỹ những lời buộc tội kia, đôi mắt trên khuôn mặt tuấn lãng Mặc Uyên từ từ nheo lại, nhẹ giọng mở miệng: “Phong Dực, ngươi xem phân tích của vị đại nhân này, có phải rất có lý?”

Mọi người sùng sốt, nhưng không ai biết hẳn gọi người nào.

Tất cả ánh mắt trong đại điện lúng lúng, cũng không nghe được tiếng động rất nhỏ truyền đến, mọi người cả kinh, giờ mới nhìn thấy một nam tử cương nghị khí thái tỏa ra lạnh lùng chẳng biết xuất hiện trên điện bao giờ, thanh kiếm trong tay có loé ánh hàn quang.

“Đề ý theo cuộc tranh chấp, lời nói của vị đại nhân vừa rồi thấu đáo lại rất chính xác” Phong Dực lạnh lùng nói, “Sợ rằng ai nghe cũng nghĩ 6 năm về trước đánh bại quân Hồ Duệ không phải là Vương gia làm mà chính là vị đại nhân này thì mới biết rõ như vậy——”

“Ngươi...” Vị đại nhân ban nãy đột nhiên nghẹn họng, ánh mắt có ý né tránh, bỗng có tiếng quát lớn vang lên, “Ngươi là người phương nào! Dám đem kiếm vào trong đại điện tham chính! Ngươi đâu, bắt hẳn cho ta——”

“Đại nhân có quyền điều động quân lính từ bao giờ vậy?” Nhân nhật nói, đem viên quan nọ đáng về bệ vệ hung hăng kiêu ngạo mĩa mai, Mặc Uyên cười lớn không để tâm cách đối nhân xử thế đó, “Bản vương là người đứng đầu các quan quân, ngươi cũng có khả năng chỉ huy bọn chúng sao?”

Là tạm thời, ngươi nhất định sẽ không có việc gì.”

Mang theo vài phần châm chọc, tiểu ý lại càng sâu, hẳn nhẹ nhàng mở miệng: “Thật không? Vậy Mặc Uyên ta, thật sự phải cảm tạ Uất Trì công chúa rồi...”

Một cái hoàng cung nhỏ nhỏ, mà cũng muốn vây khốn hẳn sao? Ha ha... Vậy để xem, bọn họ có bản lĩnh này hay không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Muốn trả thù, cứ đến đây đi!

Trong khoảng thời gian ngắn, đao kiếm giương khắp đại điện, tất cả các cấm vệ quân đều rút gươm ra hướng tới, mắt nhìn chăm chăm vào nam tử nghiêm nghị khuôn mặt lạnh lùng, thân mang y phục đen toát lên vẻ đẹp hào hoa kia.

“Được rồi...” Mặc Húc chấm dứt cuộc tranh cãi của họ, im lặng đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn hai bên rồi hướng về Uất Trì Tuyết, “Trẫm tưởng, ở đây nên có một người hiểu rất rõ nguyên do .... Uất Trì Công chúa, còn không định mở lời giải thích?”

Tất cả ánh mắt đồng loạt hướng tới, Uất Trì Tuyết có hơi giật mình, nhất thời cảm giác như có bao nhiêu mũi nhọn trên lưng.

“Ngươi muốn ta nói là ta phải nói, như vậy chẳng phải thật mất mặt sao?” Đi nước cờ này trong lòng nàng không khỏi lo lắng, nàng chậm chạp không muốn đi, dù cho sợ cũng hướng về phía nam tử kia thân nhiên kiêu hãnh, một khi mở miệng, nàng sợ là không còn cơ hội được ở bên cạnh người ấy nữa.

“Hừ! Yêu nữ, lúc này ngươi đang ở trong tay chúng ta, nếu không nói ra, thì sẽ đem xác ngươi trả lại cho Hồ Duệ!” Lạc tướng quân thấp giọng quát.

Đôi mắt lợi hại sắc nhọn như con dao nhỏ nhìn chăm chăm về phía tướng quân, Uất Trì Tuyết bĩu môi lạnh lùng đáp lại: “Nếu như ta sợ chết, có thể một thân một mình đến Lạc Anh quốc sao? Ngươi giết ta sao? Ta cầu cùng chết với phu quân muốn còn không được chứ?”

Mặc Uyên hơi nhíu mày, con ngươi lóe lên nhìn nữ tử kia, vẻ mặt nàng không hề sợ làm bản thân cảm thấy yêu chiều, cũng thâm cảm mến, trong nháy mắt, lại khiến hắn không thể phân biệt thật giả, lẽ nào ngay cả diễn kịch cũng có tình huống này sao?

Mặc Húc cười thâm sâu, nhẹ nhàng phát tay, khiến cấm vệ quân lui binh lộ ra một đường trống trước mặt nàng

“Không sợ chết?” bậc đế vương uy nghiêm kia nói nhỏ với nàng.

Uất Trì Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng tràn đầy hận ý, không ngờ lòng dạ đế vương kia thủ đoạn lại độc ác như vậy, không biết Ca ca sao lại cùng hắn ký thành hiệp ước

Nàng thấp giọng, trong lòng coi khinh nhìn sâu vào con mắt hắn, : “Ngươi thật giả dối, hẳn là huynh đệ của ngươi, ngươi lại nhất định đuổi cùng giết

tận...”

Mọi người giật mình, đều mơ hồ không nghe rõ, chỉ thấy bậc đế vương kia cười thật to, cười đến khiến người ta kinh hãi, tiếp theo, một cảm vệ quân đột nhiên rút gươm, chỉ nghe được một tiếng hét thảm thiết “A”, lưỡi gươm đâm thật sâu vào vào bụng nàng, trong nháy mắt máu chảy tràn lan.

Mọi người đảo mắt sợ hãi hít một hơi lạnh vào!

Nam tử trông đẹp đến lạ thường kia, lúc bấy giờ nụ cười cũng vụt tắt, trán nhả lại một tia lạnh lẽo...

Đau nhức...

Đau đến run...

Uất Trì Tuyết trước giờ cũng chưa từng bị thương đến mức này, cảm giác bị xé rách da thịt, đau đến không chịu nổi cắn chặt môi dưới than nhẹ một tiếng, chân mềm nhũn ra ngã quỵ xuống đất.

Mặc Húc chậm rãi ngồi xuống, tay áo long bào rộng thùng thình che lấp bàn tay phải của hắn, không ai có thể thấy nhìn thấy cũng không biết hắn làm thế nào mà xuất thủ rồi thu tay lại, hắn nở nụ cười như hoa, thờ ơ hỏi: “Muốn chết là chết được sao? Nói hay là không nói?”

Trong nháy mắt sự đau đớn làm cho nước mắt lăn dài trên má Uất Trì Tuyết, nhớ tới sự can ngăn của Ca ca không cho nàng liều lĩnh vào Lạc Anh quốc, chính vì nàng muốn san sẻ sự ưu tư với ca ca, thân là một công chúa thuộc hàng địa vị bậc nhất, dù gì cũng được gả vào chốn hoàng tộc cao sang, nhưng không nghĩ lại đau đớn và khổ sở đến như vậy...

“Ta nói...” với đế vương kia có vài phần sợ hãi, đã biết đáng về tươi cười rất vô tình của hắn, Uất Trì Tuyết nghẹn giọng run lên, môi trắng bệch.

“Ba tháng trước... ba tháng trước, ca ca ta cùng hắn có một hiệp ước với nhau, Hồ Duệ chúng tôi xâm lược, hắn sẽ không ngăn cản, nhưng muốn chiến lợi phẩm ba thành trì kia là của chúng tôi, điều kiện là...” Nàng không dám nhìn tới Mặc Uyên, trên người nàng nổi lên một cơn đau kịch liệt nàng cố gắng nói nốt câu nói dở dang “Điều kiện là, đợi chúng ta phá hủy làm toàn bộ Lạc Anh quốc trở thành thuộc địa, phải... để ngôi hoàng đế cho hắn...”

Nàng nói đến cơ thể tốt cùng suy yếu, giống như sấm sét nổ trời giữa đại điện!

Trong lúc nhất thời, hình ảnh của Uyên vương trong lòng mọi người hoàn toàn bị phá vỡ! Mọi người chỉ biết hắn là chiến thần của Lạc anh quốc, dung mạo của hắn có thể làm mê mẩn tất cả các nữ tử trong thiên hạ, sinh ra hắn không màng tranh chấp danh lợi, thế nhưng ——!

Mặc Uyên sắc mặt cũng trắng bệch, hắn đã có thể đoán trước cục diện như vậy, quả nhiên tin báo 3 tháng trước không giả, nói vậy nhất định thời gian trước kia, Mặc Húc cùng hoàng thất Uất Trì đã đặt ra tình cảnh này... A, hắn nghĩ không ra Hoàng huynh vì muốn diệt trừ hắn, lại tốn nhiều tâm huyết như vậy...

Cầu kết với giặt phân bội đất nước, ý đồ mưu phản.

Tội danh như vậy thật là xứng với hắn...

Uất Trì Tuyết thống khổ nhắm mắt lại, bên ngực đau nhức, so với trong lòng càng đau hơn vạn lần! Hắn sẽ hận nàng, đúng không? Hiện tại nhất định hắn sẽ hận đến muốn giết chết nàng!

Nếu hắn có muốn báo thù, cứ đến... cuộc đời này hắn muốn Uất Trì Tuyết nàng bị quả báo cũng đúng, nàng chỉ mong ông trời phù hộ cho hắn không việc gì!

Nhìn người con gái kia yếu dần, Mặc Húc lạnh lùng hỏi: “Có bằng chứng gì?”

Uất Trì Tuyết mở mắt, đờ đẫn mà nói xong câu cuối: “Tại vương phủ... đã từng có thư tín qua lại...”

Chậm rãi đứng lên, đế vương kia giống như được thức tỉnh, ánh mắt lạnh lùng lộ ra sát khí, hai tay nắm chặt phía sau lưng, làm đám quan thần sợ hãi, trầm giọng nói: “Truyền ý chỉ của Trẫm, lập tức đưa quân, bao vây Uyên vương phủ, trẫm muốn đích thân nhìn thấy tín hàm!”

“Vâng” vài tên thị vệ tiếp chỉ, cất bước ra khỏi chính điện.

Đôi mắt thâm sâu nhìn nam tử thân nhiên giữa đại điện, Mặc Húc nheo con mắt lại “Tam đệ, không có gì để nói?”

Tất cả cảm vệ quân trong điện gươm kiếm sẵn sàng, chỉ chờ một tiếng...

Trong nháy mắt, có một cơn sóng trong đáy mắt của Mặc Uyên, trên môi hiện hữu một nụ cười ngao ngạo khi chọc lên tận trời, trong đôi mắt phảng phất nổi chán ghét cái không khí ghê tởm ở chốn cung đình phồn hoa lắm thị phi này, trên chiến trường hắn vẫn là một chiến thần ngạo nghễ sao lại có thể làm cái việc đáng kinh tởm ấy!

“Dùng 3 tòa thành để lấy mạng ta, Hoàng huynh đã quá coi trọng ta rồi ——”

Tiếng nói thấp giọng đầy hàm ý, đột nhiên một tiếng động giữa đại điện vang lên, tất cả các cửa lớn nhỏ trong chính điện đều đóng lại! Ngay cả cánh cửa

lớn nặng nhất ra vào giữa cung điện cũng khép lại một tiếng nặng nề, bốn phía ánh lửa bùng lên dữ dội thật chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Xông vào Yến viên

: Xông vào Yến viên

Trong phút chốc, đèn đuốc sáng trưng trong đại điện, một nỗi kinh hoàng bao trùm.

Lúc này Mặc Húc cuối cùng cũng đã biết được. Không phải là hắn không hề phòng bị. Nhưng như vậy cũng tốt, thời khắc này hắn đợi lâu lắm rồi... Ánh mắt lạnh thấu xương nhìn thẳng vào nam tử mà toàn thân đang tỏa ra khí phách ưu nhã kia. Mặc Húc trầm giọng nói: “Người đâu, bắt hắn cho trẫm!”

Giọng nói trầm trầm vang vọng giữa đại điện. Trong nháy mắt toàn bộ cấm quân rút nhanh đao kiếm, bao vây lấy hắn.

Lúc này, Phong Dực đột nhiên từ trên phi thân xuống, quỳ gối trước mặt Mặc Uyên, tiếng nói lạnh lẽo không có chút cảm tình: “Vương gia, ở đây cứ giao cho thuộc hạ.”

Công công bên cạnh đã sợ đến hồn bay phách lạc, vốn định lớn tiếng tri hô, nhưng lại không cách nào mở miệng nổi, lúc này từ ngoài điện chỉ mơ hồ nghe được có tiếng kêu sợ hãi liên tục không ngớt, càng ngày càng đến gần.

Trong điện, mọi người dường như nín thở nhìn ra cánh cửa điện đóng chặt, qua hồi lâu mới phát hiện ra ngoài kia xuất hiện ánh lửa mờ ảo. Tất cả nhanh chóng lùi về phía cửa sổ, ngoài cửa tiếng kêu bước chân vội vã cùng với tiếng kêu cứu thảm thiết ngày càng vọng rõ: “Người đâu, xảy ra họa hoạn rồi, mau ra cứu hỏa!”

Lửa cháy hừng hực đem từng cuộn khói đen in rõ trên nền trời, còn như muốn đem cả đại điện chôn vùi. Mọi người trở tay không kịp!

Sợ hãi tột cùng, gã công công hét một tiếng chói tai “Hộ giá ——”

Ban đêm, đám người trong đại điện nháo nhác thành một đám hỗn loạn!

Cuộc tranh đấu giữa điện, hung ác tàn nhẫn, mọi ánh nến đều bị đao kiếm vô tình làm tắt, chỉ còn lại ánh lửa dữ dội. Thanh âm hỗn loạn, xung quanh phát sáng như ban ngày. Uất Trì Tuyết nằm xụi lơ trên mặt đất, khổ sở chống đỡ thân thể, tay che vết thương nhưng không ngăn được máu tươi ồ ạt chảy. Trong đại điện thỉnh thoảng có một mảnh gỗ bốc cháy rơi xuống, cửa điện đóng chặt, người ở bên ngoài thì vào không được, mà người ở bên trong thì bị lửa hừng hực vây quanh, không thể thoát ra!

Cứ như thế mà chết đi...

Hình ảnh trước mắt nhòa đi, mông lung mờ mịt, đau đớn, không còn nhìn rõ xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm vang sát bên tai dữ dội, nàng biết ca ca nhất định sẽ phát người đến cứu nàng, thế nhưng bị vây giữa biển lửa này, sợ là ngay cả ca ca cũng không ngờ đến.

Một con đau đớn lan đến, nàng bỗng nhiên muốn tìm được nam tử kia, không biết hắn có bị thương hay không.

Sẽ không đâu... hắn là chiến thần Lạc Anh quốc. Hắn làm sao có thể có chuyện!

Sương mù giăng mờ trên đôi mắt. Ánh lửa chói mắt nhập nhòa với những bóng người giữa màn sương mù, nàng vẫn cố căng mắt tìm kiếm một bóng dáng. Chỉ nhận ra bóng áo hoàng bào của bậc đế vương kia đã được một đội cấm quân bảo hộ chạy ra khỏi đám lửa, còn lại trong đám người, tiếng đánh nhau liên tục không ngừng, lúc trầm lúc bổng nối tiếp nhau, nhưng không thấy rõ người nào là hắn!

Trong nháy mắt, một con ho khan kịch liệt kéo tới, nước mắt từ giữa khóe mi cuộc trào tràn ra, rơi xuống nóng hổi trên mặt đất.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ nàng cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Chẳng lẽ thực sự phải chết ở chỗ này sao.... Chờ khi ca ca đích thân chạy đến, chỉ sợ chỉ còn thấy được thi thể của nàng

Đột nhiên, một trận kinh phong đảo qua trước mặt nàng, thoi đi không ít hơi nóng đang bùng bùng vây quanh. Uất Trì Tuyết chậm rãi mở to đôi mắt đang ngân ngấn lệ, thì đã nhìn thấy nam tử oai dũng như thần kia đang cúi người xuống, bế bổng nàng, gương mặt tuấn đạt làm nàng không bao giờ có thể quên vẫn nguyên nét lạnh lùng, nhưng giờ đây thân sắc đang tái nhợt, một vệt máu đỏ tươi chảy dài trên cổ.

“Người”...nàng khó khăn phun ra một chữ, mắt mở to.

“Không muốn chết thì ôm lấy ta” mấy chữ lạnh lùng chậm rãi buông ra từ trong miệng, hân hờ hững dò ánh mắt, chỉ dùng một cánh tay, rất nhanh, nữ nhân dưới thân đã bay lên không!

Uất Trì Tuyết cuồng quát mà nắm lấy áo hắn, nỗi khiếp sợ cùng vui mừng khôn xiết đan xen trong lòng, không kịp liếc hắn một cái, ánh lửa nóng rực phả vào mặt. Nàng kinh hoàng kêu một tiếng rồi vùi mặt vào ngực hắn.

Mặc Uyên thờ dài, cứu nữ nhân này biết đâu ngay cả chính mình cũng cảm thấy căm giận bản thân

Hắn, cuối cùng cũng là không đủ nhân tâm.

Đêm khuya thanh vắng, không gian xung quanh lặng ngắt như tờ.

Cây ngọc lan vẫn lặng thầm tỏa hương thơm ngọt ngào vương vấn, như muốn bao bọc lấy thân thể bé nhỏ mềm mại của nàng, mon man, lan tỏa.

Một mối làm cho nàng ngủ rất sâu, cổ tay trắng ngần như ngọc lộ ngoài chiếc áo ngủ bằng gấm, bỗng có một nha hoàn từ từ đi vào, vừa định giúp nàng ém chăn, tận mắt nhìn thấy nàng đang an giấc, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng, ánh nhìn bất giác ngây dại, ngơ ngẩn ngẩn nhìn gương mặt xinh đẹp không thể dời mắt đi.

Thình lình ngoài viện vang lên tiếng người cãi nhau kịch liệt.

Thanh âm chói tai, làm nàng đang giữa cơn ngủ mê từ từ thức giấc. Lạc Cơ Nhi cự người, dần dần mở mắt.

Tiếng ồn càng ngày càng đến gần

“Đại nhân, các người không thể đi vào”

“Vương gia có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào Yến viên cho dù Vương gia vắng mặt, mệnh lệnh này dù chết cũng không thay đổi _____A”

Tiếng đao kiếm đâm vào thịt, trong đêm tối tiếng hét kinh hãi vang lên

“Tôn đại ca! !” Tiếng gầm gừ của viên thị vệ, rút kiếm hướng tới chỉ vào đám người người đang xông vào “ Các ngươi chính là tay sai trong cung!”

“Đủ rồi.”

Tiếng nói léo nhéo... thanh âm sắc nhọn vang lên bên ngoài phòng, theo đó là một dáng vẻ bệ vệ, mang theo muôn phần hung hăng căn quấy. “ Tật gia cũng không muốn đại khai sát giới ở chỗ này, các người tốt nhất là thức thời một chút đi... Mệnh lệnh của Vương gia cùng thánh chỉ có thể coi như nhau sao? Mau mở cửa cho Tật gia ta!”

Trong nháy mắt nỗi kinh hoàng bao trùm lấy thân thể bé nhỏ của nàng, đôi mắt ngây thơ cũng bùng tỉnh lại.

“rầm rập ...!” một thanh âm di chuyển thô bạo vang lên, trong nháy mắt, một đám cấm quân vọt vào, những ngọn đuốc sáng chói mắt trên tay, đằng đẵng sát khí!

Bao nhiêu buồn ngủ, một mối vào giờ khắc này đã bay đâu mất hết. Lạc Cơ Nhi từ trên giường ngồi dậy. Mái tóc dài buông xuống bờ vai nhỏ. Nàng rất nhanh bước chân xuống khỏi giường. Vô thức mà xoa nhẹ lên bụng của mình. Ánh mắt chăm chú xuyên qua tấm rèm bằng sa mỏng, nhìn ra phía ngoài phòng.

Tiếng kêu sợ hãi của nha hoàn vang lên, vội quỳ xuống đất, chắn trước chiếc giường mềm mại của nàng

Gã công công gương mặt vênh vào nghênh ngang bước vào, nhìn thấy cảnh tượng như chốn bồng lai kia, chiếc giường mềm mại phủ sa trắng bệ ngoài cửa sổ là cây ngọc lan nhẹ nhàng tỏa hương thơm ngát bay vào chóp mũi, cuối cùng trong nháy mắt cũng làm cho hắn có chút không đành lòng.

Tiếng nói rõ ràng, gã công công chỉ chỗ chiếc rèm mỏng đang buông kín kia gương giọng nói “Mau xốc lớp rèm che kia lên cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Đáng nhẽ nên một đao giết chết nữ nhân kia đi!

Đáng nhẽ nên một đao giết chết nữ nhân kia đi!

Một giọng nói to đột ngột vang lên

Lạc Cơ Nhi quay sang nhìn, bàn tay nàng khum khum che bớt ánh đuốc chói mắt.

Trong chớp mắt, mọi người trong phòng ai nấy đều sững sốt, trên chiếc giường mềm mại trắng như tuyết, một thiếu nữ tỏa sáng như ngọc đang ngồi, cổ tay nõn nà hơi nâng lên, đôi mắt trong ngần khẽ nhắm lại, ánh nhìn lạnh lùng trong trẻo mang theo một chút đề phòng.

Cây ngọc lan tỏa hương vương vấn, động tác của bọn người kia bất giác cũng khựng lại, lo sợ vừa rồi hành sự lỗ mãng làm mạo phạm đến nữ nhân xinh đẹp kia.

Tên công công truyền lệnh tự mình và vào mồm, trong lòng âm thầm sợ hãi than, ở trong cung vô số khuynh thế tuyệt sắc mỹ nhân nhưng ngay cả hần lục căn thanh tịnh cũng khó có thể tự kiềm chế nổi, khó trách để vương gia, cũng phải ôm mối tương tư, hao tâm tổn trí muốn đem nàng tiến cung

“Các người là ai? Ai cho các người tự tiện xông vào Yên viên?” Nhìn thấy tên công công đáng vẻ bề vệ kia là đã biết không có ý đồ gì tốt, Lạc Cơ Nhi cố nén cơn hoảng hốt trong lòng, lạnh giọng hỏi.

Tên công công giật mình cười nhạt một tiếng, khom người nói, “Tập gia ta phụng mệnh hoàng thượng tới niệm phong Uyển vương phủ, cũng mang toàn bộ người thân thích vào cung đợi xét xử!”

Trong lòng kinh hoàng, mấy ngày qua cố gắng chống đỡ, cố dặn lòng là không có việc gì giờ đây hoàn toàn sụp đổ, nàng cắn chặt môi dưới, cố tỏ ra thản nhiên nhìn tên công công, nhưng cũng chỉ hoài công. Buồng cánh môi hồng đã bị cắn đến sưng đỏ. Lạc Cơ Nhi khẽ sờ hỏi “Vương gia đâu?”

Công công vẫn vẻ mặt cung kính như cũ nhưng tràn đầy kiêu căng ngạo mạn “Cung chủ hiện nay cũng không thể gọi hần là Vương gia nữa.”

Lạc Cơ Nhi ngẩn ra, đôi mắt trong suốt hiện lên một tia nhìn đau xót, bị thương.

“Hần hiện giờ thông đồng với địch phản bội đất nước, ý đồ mưu phản, chính là loạn thần tặc tử. Hoàng thượng đã hạ lệnh truy nã toàn thành.” Đôi mắt nham hiểm lóe ra một ánh hàn quang sắc bén, tên công công lạnh giọng nói.

Tiếng nói âm âm vang vọng, đánh thếp. Từng chữ, từng chữ đánh vào trong lòng nàng, như hằn in một dấu ấn cháy bỏng !

“Người đang nói cái gì...” đôi môi tái nhợt thấp giọng thảng thốt, nàng vội nắm lấy áo ngủ bằng gấm dưới thân, ánh mắt dậy sóng mắt kinh hoàng. “Người nói rõ ràng một chút, hần thông đồng với địch, phản quốc, tội danh như vậy các người cũng có thể tùy tiện bịa đặt cho hần sao?”

Công công há mồm còn muốn nói gì đó, đã nghe thấy bên ngoài vườn một tiếng quát chói tai lo lắng.

“Lạc nhi! Người đừng nghe hần nói bậy.” Tiếng nói nổi giận của thiếu niên vang lên, chọc thủng tận trời, hướng thẳng vào bên trong Yên viên.

“Thất vương gia, ngài không nên xúc động, đây là ý chỉ của hoàng thượng”

“Tránh ra ! !” Gương mặt bùng bùng tức giận nổi cả gân xanh, ánh mắt sâu thẳm tỏa ra khí giận ghê người. Trong tay nắm chặt kiếm chỉ thẳng vào mặt đám thị vệ “Nếu dám ngăn cản, ta giết các người!”

Trong nháy mắt, đám quân sĩ nhú mày nhường đường, thiếu niên kia sải bước đi vào phòng trong, nhìn đến đám người vây khắp phòng thì lửa giận trong nháy mắt lại nổi lên. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm tên công công “Thế nào, vừa mới ở trước viện xàm ngôn loạn ngữ xong, giờ lại đến nơi đây làm ầm ĩ sao ?” Thanh kiếm xé gió, không chút lưu tình đặt lên cổ hần “Ai cho người dám cả gan? Ai cho người dám chạy đến đây dương oai điều võ?”

Công công sắc mặt trắng bệch, bị kiếm khí lạnh thấu xương trong nháy mắt làm khiếp sợ, dịu giọng vài phần, run rẩy cố bình tĩnh lại, mở miệng nói: “Thất vương gia... ngài, ngài cẩn thận chút, đao kiếm vô tình. Vừa rồi ở trong cung, Uyển vương rõ ràng là tạo phản, đã nổi loạn đốt cháy tham chính điện lại mang đi Uất Trì công chúa của địch quốc, còn đánh bị thương vô số thị vệ trong cung! Tập gia ta đây lúc này chỉ là phụng ý chỉ của hoàng thượng đi niệm phong vương phủ, thuận tiện tìm ra bè đảng của Uyển vương đang thông đồng với địch phản quốc. Điện hạ, xin mời đem tất cả mọi người trong vương phủ tập trung ra ngoài, Tập gia cũng là tấn trách phục vụ, không có ý quấy nhiễu người trong vương phủ.”

Ánh mắt mãnh liệt nhìn chòng chọc gã công công kia “Trong cung xảy ra cái gì, không cần người tới nói cho ta biết, ca ca đến tột cùng có hay không có tội, cũng không đến phiên người tới nói lung tung ! Muốn điều tra thật không? Được, ta tuân chỉ ! Nhưng là mau mang theo đám chó săn kia cắt khỏi Yên viên, nếu như là làm động tới linh thần mẫu phi của ta, ta bắt các người xuống địa ngục đi xin người tạ tội !”

Công công sợ hãi mà lui ra phía sau vài bước, lúc này mới dám nói. “Tập gia, tạ ơn Thất điện hạ phối hợp”

Xoay người đi, gã công công nhường mảy, ánh mắt hiện ra một tia gian ý, phát tay hướng về phía quân sĩ nói “Mang tất cả mọi người ra ngoài tiền viện, cấm không được bỏ sót một người nào.”

Đợi cho tất cả mọi người đi ra khỏi phòng, ánh mắt tràn đầy sát khí mới dần bình tĩnh lại, trong lòng dâng lên lo lắng cùng yêu thương nồng đậm, quay

đầu lại nhìn thấy trên giường là nữ nhi mong manh yếu đuối vẫn còn hốt hoảng bàng hoàng kia, hần liền dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng

“Lạc nhi !” Khẽ kêu lên một tiếng, bàn tay nóng rực truyền hơi ấm cho nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương. “Lạc nhi , đừng tin hần, đem tất cả giao cho ta, ta tới bảo vệ ngươi!”

Ánh mắt nàng khó khăn dời đi, nhìn sâu vào đôi mắt đang vô cùng lo lắng của thiếu niên kia, nàng cố chịu đựng nỗi bất an đang mãnh liệt dày vò trong tim, bao nhiêu lo lắng dành cho người kia đã ăn sâu trong lòng nàng, nhưng giờ đây nàng chỉ dám mở miệng hỏi “ Nói cho ta biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt hiện lên một chút bi thương, sâu khô, hần nghiêng răng nói, “Là ta sai... Ta lúc trước nên một đao giết chết nữ nhân kia! Như vậy thì nàng sẽ không có cơ hội hãm hại ca ca, hiện giờ ta mới hiểu được...”

Mới hiểu được ca ca vì sao lại thần nhiên như thế, vì sao chỉ lưu lại một câu “Bảo vệ nàng cho tốt” thì đã kiên quyết rời đi.

Ca ca đã sớm liệu trước tình hình hiện giờ, nhưng vẫn không chút do dự đi, chỉ có mình lại không hiểu chuyện, đã hiểu lầm rất nhiều đối với ca ca.

“Lạc nhi, có ta ở đây, ta sẽ không để cho bọn họ tổn thương ngươi nửa phần” Thiếu niên phát đi lòng tràn đầy hổ thẹn, đôi mắt giờ đã đỏ ngầu tơ máu, giọng nói trầm âm kiên định, nói rồi, hần đứng dậy, dịu dàng ôm lấy nàng giấu trong chiếc áo choàng gấm trắng, nhìn nàng thật sâu, ánh mắt tha thiết, bước ra khỏi phòng.

“Kỳ...” Lạc Cơ Nhi khó khăn thốt một tiếng, giờ hai tay, hơi nhòai người ra, có chút cứng nhắc, nàng thực sự không có thói quen thân thiết như thế, nàng hoàn toàn có thể tự mình đi được.

“Không nên cậy mình khỏe” Mặc Kỳ nhẹ nhàng nói, ánh mắt đảo qua bụng của nàng, đôi mắt trong trẻo dịu dàng mang chút ưu thương “Ta biết, trong bụng ngươi có hài tử của ca ca”

Lạc Cơ Nhi toàn thân cứng đờ, nhìn thần sắc hần chăm chú, trong lòng đột nhiên chấn động.

Cất bước đi nhanh ra khỏi phòng, trong nháy mắt nàng nhận ra thiếu niên này đã trưởng thành rất nhiều, dù cho phải đón nhận bao nhiêu bão táp phong ba, hần vẫn kiên cường nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thề chết trung thành

Trong Vương phủ rộng lớn, tất cả mọi người bị trục xuất đến trước tiền viện, một đoàn oanh oanh yến yến tụ tập lại một chỗ, tiếng khóc lóc nức nở không ngừng hòa lẫn trong tiếng chửi bới vang ra hỗn độn.

Trong bóng đêm, ánh đuốc thiêu đốt phát những âm thanh làm cho người ta hoảng hốt.

Chậm rãi đem nàng đưa tới, Lạc Cơ Nhi trong y phục trắng, thanh lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhu mì, nổi bật trong bóng đêm, nhìn nàng càng muôn phần xinh đẹp, Ca Nhi đang đứng đó nhìn thấy nàng, vội vàng tiến sát lại đến, đặt tay nàng, nhìn nàng dịu dàng an ủi.

Gã công công cũng có ý thăm dò, nên đứng yên chờ đợi, trong chốc lát, đám cấm quân tra khám bên trong phòng đi ra, bọn người này thân thủ nhanh nhẹn không hề giống với những thị vệ thông thường, trong tay chúng là một đạo tín hàm, gương mặt không chút biểu cảm nói “Công công, đây là tín hàm lúc lục soát tìm được “

Về mặt gã công công hiện lên một tia đắc ý, lướt qua đám cấm quân, nhìn tín hàm trong tay kia màu vàng nhạt, hần chậm rãi lật mở xem, hai mắt trầm xuống, rồi đem tín hàm xếp lại cho vào trong lòng ngực, “Chứng cứ phạm tội đã rõ” công công quay lại nhìn mọi người, ánh mắt lại chạm phải Mặc Kỳ, trong khoảnh khắc có hơi chút sợ sệt, rồi cất giọng nói: “Sợ rằng này các người phải theo tạp gia ta vào trong cung chờ xét xử, còn những việc gì tiếp sau, các người chắc biết rồi rồi chứ, cho nên nếu là có ai biết được Uyên vương ở nơi nào thì sớm nói ra, cũng miễn đỡ phải chịu nỗi khổ nhục hình. Có hiểu không?”

“Khoan đã” giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như suối ngân lên, dù yếu ớt nhưng không hề sợ hãi, lại có chút uy nghiêm.

Gã công công sừng sốt, liền đảo ánh mắt nhìn qua đám người đang đứng, dừng lại trên người nữ nhi xinh đẹp như tiên tử.

Bước ra khỏi Ca Nhi đang đứng cạnh, Lạc Cơ Nhi tiến lên từng bước, chịu đựng cơn đau đang cào xé trong lòng, nhẹ nhàng mở miệng: “Xin hỏi công công tin hàm kia trong đó viết cái gì? Lại là ở nơi nào lục soát được?”

Gã công công nhíu mày, giương ánh mắt chăm chọc nhìn nữ nhi yếu đuối trước mặt, gương mặt khinh khinh, hấn rung đùi đắc ý mà không muốn đáp lại câu hỏi của nàng.

“Lạc Nhi đang hỏi người đó! Người muốn chết có đúng hay không?” Ánh mắt thiếu niên đang đỏ ngầu tơ máu hiện lên một tia âm lãnh, kiếm trong tay vụt ra một ánh hàn quang sắc bén.

Đám cấm quân đứng xung quanh đều xông lên phòng vệ, Mặc Kỳ nắm chặt kiếm trong tay, chậm rãi quan sát đám người kia, tất cả chìm trong một bầu không khí căng thẳng.

Gã công công trong lòng có chút sợ hãi, nhìn thấy đao kiếm hung hãn giương ra, lại nhớ tới trước khi đi, hoàng thượng đã giao phó, nếu làm nàng bị thương dù chỉ một chút, sợ là hấn có mấy cái mạng cũng không đền nổi... đành xấu hổ chất giọng nói eo éo, nhỏ giọng đáp lại: “Tin hàm kia đương nhiên là của Hồ Duệ vương tự tay viết, còn có thánh ấn! Uyên vương gia và Hồ Duệ thủ lĩnh Uất Trì Diệp Hoành thông đồng với nhau đã lâu, không tiếc lấy Lạc Anh quốc ra đổi lấy ngôi vị hoàng đế! Chứng cứ xác thực cùng lời khai của Uất Trì công chúa vô cùng phù hợp!! Tin hàm đây cũng đương nhiên là từ trong phòng của nàng ta lục soát thấy...”

Một tiếng cười khê, rồi cười đến vũ mị mà hết sức thân nhiên, dưới ánh trăng, thân ảnh tuyệt mỹ tưởng chừng rất yếu đuối lại quá sức quật cường, giọng cười gian dữ, làm ai nấy trong lòng một trận rét run.

“Công công, vậy người có hay không nhớ việc hòa hôn cho Uất Trì Tuyết gả vào Vương phủ là do Hoàng thượng quyết định. Người nào lại bạo gan kháng chỉ? Rắp tâm đưa một người dị tộc xa lạ vào cửa Vương phủ vốn đang yên tĩnh chẳng phải là ý của Hoàng thượng hay sao? Hôm nay xảy ra chuyện này, liên chi dựa vào một phong thư cùng lời khai của Uất Trì Tuyết thì đã một mực chắc chắn là Vương gia thông đồng với địch, tội danh phản quốc. Thì ra bây giờ chính Hoàng thượng lại dễ dàng tin lời xằng bậy như vậy, thật chẳng phân biệt được tốt xấu!”

Lời nói thốt ra, làm gã công công tròn tròn hai mắt, thiếu chút nữa không thở nổi.

Một đám gia nô phía sau, bị lời nói của nàng cảm hóa, trong lòng họ đối với vương phủ là một mực trung thành, càng kiên quyết đứng lên, “Lạc Nhi cô nương nói đúng!” một người thị vệ lên tiếng trả lời, trong ánh mắt nam nhân ánh lên vẻ kiên định quật cường không chút nao núng “Vương gia vì bách tính, từ khi thiếu niên thì đã dầm máu sa trường! Ta theo Vương gia lâu như vậy, dù chết cũng không tin Vương gia thông đồng với địch phản bội đất nước! Công công người cho rằng người trong phủ đều là người mù sao? Dù là bị bắt vào trong cung chúng ta cũng sẽ không buông nửa câu cầu khẩn! Người trong Uyên vương phủ đều sẽ sống chết trung thành với Vương gia!”

Một lúc sau, hào khí sôi trào trong ngực mỗi người, ngay cả Uyển nghệ quán giữa lúc này còn oanh oanh yến yến giờ đều đã lau khô nước mắt. Oán hận mà nhìn chăm chăm gã công công, hận không thể đưa hất mà trao gấn tán cốt.

“Các người, các người đều muốn tạo phản có đúng hay không?!” ngón tay run run chỉ về đám người của Uyên vương phủ, gã công công bị vây bức có phần lúng túng, khí thế bùng bùng của mọi người làm hấn sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng cứng miệng.

Cấm quân đều rút đao kiếm ra, trên mặt không chút biểu cảm, sát khí đằng đằng.

Ca Nhi đang đứng phía sau cũng giật mình, thấy tình thế không tốt, vội vàng bước lên phía trước, cầm tay Lạc Cơ Nhi vẫn đang run rẩy, nhẹ giọng trấn an “Lạc Nhi...”

Lạc Cơ Nhi sắc mặt tái nhợt, đôi mắt trong suốt ngấn nước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, nét khổ sở làm cho người khác cảm thương.

“Đừng làm chúng tức giận, Vương gia giờ vắng mặt, chúng ta không quyền, không thể, sẽ không thể làm được gì.” Giọng nói thì thầm vang bên tai nàng, sắc mặt Ca Nhi lắng đọng, nắm chặt bàn tay đã lạnh băng kia, ánh mắt dịu dàng ẩn chứa bao hàm ý, hy vọng nàng thấu hiểu.

Thiếu niên hơi nhếch môi, trầm mặc một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi nói: “Được rồi, mọi người yên lặng một chút”

Âm thanh nháo nhác của đám người lúc này mới an tĩnh lại, hướng ánh mắt nhìn về phía nam tử kia, dưới ánh trăng thiếu niên kia nhìn càng vạn phần lóa mắt. Vương phủ to lớn như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra việc thế này.

Chậm rãi bước tới trước mặt gã công công, Mặc Kỳ khẽ thấp giọng mở miệng, mỗi chữ mỗi câu đều như thấm tận xương tủy, rõ ràng quyết liệt “Chẳng qua chỉ là tiến cung mà thôi, ở đây người có thể mang người đi, thế nhưng thỉnh mời công công nhớ kỹ, ca ca ta là vô tội, ta nhất định sẽ đòi lại tôn nghiêm cho huynh ấy! Huynh ấy đã bao lần xả thân vì nước, mặc dù huynh ấy không hề có dã tâm cướp ngôi hay mưu phản, nhưng nếu có đi nữa thì đều là do tất cả các người nợ huynh ấy. Có hiểu không?” Lời nói làm cho gã công công cúi đầu, bao kiêu căng ngạo mạn cũng xiu xuống, hai tay run rẩy, không dám ngăn lên.

Màn đêm yên tĩnh bị phá vỡ, ai nấy trong Vương phủ thẳng người, nối tiếp nhau, không kiêu ngạo, không xiểm nịnh dần bước ra trước sân, đám cấm quân theo sát sau đó, trong lòng bỗng dấy lên một mối nghi hoặc, từng được huấn luyện trong cung từ nhiều năm, ai nấy chỉ biết là phải tiết chế bản thân, nghiêm ngặt tuân thủ hoàng mệnh, nhưng bọn họ lại không khỏi thầm oán phục những người trước mặt, đứng trước sống chết, đối đầu với đao kiếm mà vẫn thân nhiên không chút run sợ. Uyên vương gia đến tột cùng là người thế nào mà huấn luyện được hạ nhân như thế?

Lạc Cơ Nhi bước ra sân, Mặc Kỳ cùng Ca Nhi theo sát một bên, chợt nghe tiếng gã công công gọi với theo sau “Lạc Cơ nương chủ, xin dừng bước...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bị bức nhập cung

Thân thể Lạc Cơ Nhi dần dần cứng đờ, đôi mắt trong suốt nhìn qua phía vị công công đang ngoan ngoãn phục tùng bên cạnh.

“Công chúa, hoàng thượng quan tâm người, sợ công chú ở trong cung không quen, đã đặc biệt bang tặng cho người ở lại Lạc Tiểu Trúc, ngay bên cạnh Tích Uyển cung, như vậy, Uyển Phi nương nương cũng có thể thường xuyên quan tâm chăm sóc người, có việc gì cần thiết xin công hứa chờ ngại, cứ sai sai bảo bọn hạ nhân...”

Đôi mày lúc này đang nhíu chặt, Mặc Kỳ bất giác kéo lấy nàng về phía mình, quát lớn: “Làm càn! Hậu cung xưa nay chính là nơi chỉ dành cho các phi tần, mà Lạc Nhi đâu phải là phi tử, dựa vào cái gì mà bắt nàng ở lại hậu cung!”

Vị công công chỉ biết cười gượng, hần quả thật cũng rất sợ chọc giận vị tiểu tử tông này, không chừng ngày hôm nay hần sẽ không có cách nào trở về mà phục mệnh.

“Thất diện hạ, xin người bình tĩnh, điện hạ lo lắng cho Lạc Nhi cô nương như vậy sao lại có thể để nàng phải chịu ủy khuất trong cung chứ! Hơn nữa, điện hạ thân là Vương gia, cũng có thể tùy ý đi lại trong cung, đương nhiên là có thể thường xuyên chăm sóc cho cô nương, xin điện hạ đừng phụ tấm lòng của Hoàng thượng, như vậy thật không tốt a...”

Ánh mắt lạnh lùng khẽ lay động, Mặc Kỳ cẩn thận suy nghĩ, nếu hần cố sức ngăn cản, chẳng phải là kháng chỉ hay sao, mà vị công công này quả thật cũng rất khôn ngoan, hần cũng không muốn lại gặp rắc rối...

Lạc Cơ Nhi hơi chấn động, ngón tay mảnh khảnh rất nhanh nắm lấy ống tay áo màu trắng... Nàng hoảng hốt nhớ ra hình ảnh đế vương kia, một thân bá đạo, hần đã từng khẳng định nói nhỏ vào tai nàng: “Trẫm nhất định sẽ đợi được tới ngày người cam tâm tình nguyện!” Thì ra, hần đã sớm bày mưu tính kế, chỉ còn đợi lúc danh chính ngôn thuận, mà nàng lại không có cách nào phản kháng lại cái ngày đó cả!!

Bàn tay dịu dàng, nắm chặt lấy tay của thiếu niên trước mặt, làm trái tim đang giật dữ của hần nhảy mất mềm lại.

Lạc Cơ Nhi hướng ánh mắt trong ngần như suối nhìn hần, thấp giọng ní non: “Không nên lo lắng...”

Ánh trắng lan tỏa, nữ tử dịu dàng thân sắc có chút nhợt nhạt, lạnh lùng đi tới vị công công đang đứng hầu bên cạnh, thân nhiên nói: “Chúng ta đi thôi, công công.”

Vị công công trong lòng vui vẻ, vội vàng đi theo, ân cần hướng dẫn đường đi cho nàng.

Cho đến lúc dựa hần người vào vào bên trong xe ngựa mềm mại, Lạc Cơ Nhi lúc này mới có thể bỏ đi về mặt đang nguy trang, nàng mệt mỏi buông người lên tấm thảm dày mềm mại.

Trái tim mơ hồ như bị một bàn tay hung hãn bóp chặt, làm nàng không thể thở nổi, nàng ngước mắt, nhìn ánh trắng mờ ảo ngoài cửa xe, không thể kiềm nén, nhớ tới nam tử dịu dàng ngày đó, trái tim nàng đau, rất đau...

Nàng không thể tưởng tượng được hần lại mỉm cười thân nhiên trước bao nhiêu tội danh tày trời, làm sao hần thoát được khỏi hoàng cung giữa cuộc vây đuổi gắt gao! Hần nhất định là đang bị thương... Tại sao hần lại phải cứu lấy Uất Trì Tuyết, giờ đây hần đang ở nơi nào, bao nhiêu câu hỏi quay cuồng, nàng không thể nghĩ ra, đầu ngón tay bấm chặt lấy lồng bàn tay, đau đớn nhức nhối, cũng chỉ có thể dùng chính cơn đau để làm tê dại ý thức của chính mình...

Tấm thảm dày ấm áp, có thể làm ấm cơ thể nàng, nhưng không thể làm ấm trái tim nàng!! Nàng thật không cách nào biết, làm sao có thể đối mặt những gì sắp tới đây...

Thâm cung quả thật sâu như biển

Xe ngựa giong xóc, dần tiến đến một vùng xa lạ hoang vu.

Bị xe ngựa lắc lư làm tỉnh giấc, khẽ rên nhẹ một tiếng, lúc này mới cảm nhận được hạ thể đau như bị xé rách, Uất Trì Tuyết cắn chặt môi, khổ sở mờ mắt ra, hoảng hốt hồi lâu, nàng mới phát hiện ra được bản thân giờ đây đang nằm trong xe ngựa, mà người đối diện nàng, chính là nam nhân tà mị tuần dật kia, sắc mặt có phần tái nhợt, hần đang tựa người vào xe, không biết đã tỉnh hay là đang ngủ.

Đưa bàn tay khẽ sờ lên bụng dưới, nàng cảm nhận được vết thương đã được dùng vải bông băng chặt lại, không còn chảy máu.

Có cảm giác như vừa trải qua một đại kiếp, Uất Trì Tuyết thở dài một hơi, nhớ tới một trận gió tanh mưa máu, điên cuồng chém giết vừa qua, lòng nàng còn hoang mang sợ hãi, nếu như không phải là hắc cứu nàng, chỉ sợ rằng nàng thật sự đã chết rồi.

Chỉ là trong nháy mắt, cảm giác thoải mái trong lòng liền bị sự hổ thẹn cùng áy náy thay thế, mở to mắt, nàng tha thiết chần chú nhìn nam tử đang ngồi kia, hai tay nàng run lên. Đúng vậy, chỉ qua một đêm ngắn ngủi thôi, hắc đã từ một Vương gia được vạn dân kính ngưỡng, biến thành một tên loạn thần tặc tử thông đồng với giặc phản quốc! Nàng không biết vì sao nàng lại được cứu, thế nhưng... Thế nhưng cho dù là hắc muốn lấy tính mạng của nàng, nàng cũng không hề oán hận! Chết dưới tay hắc, nàng cam tâm tình nguyện...

Cảm thấy được trong không khí có chút gì biến động, Mặc Uyên chậm rãi mở đôi mắt thâm sâu thanh mảnh, đôi môi tái nhợt khẽ nhếch lên, nhìn qua phía nữ tử mới tỉnh lại kia.

Uất Trì Tuyết trong lòng thấy chấn động, thậm chí nàng cũng không có đủ dũng khí ngẩng đầu nhìn hắc, nhưng rồi lại nhịn không được lo lắng, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắc, không hiểu là hắc bị thương ở đâu, có nặng hay không!

Lâu lắm rồi chưa từng trải qua kiếp nạn lớn như vậy, bên môi Mặc Uyên chợt nảy ra một ý cười mỉa mai châm chọc, hắc phảng phất nhớ lại thời gian hắc còn ngoài chiến trường, gom chút tàn hơi, lê người khỏi chốn đồng không mông quạnh trần ngập thây ma, nghe được tiếng trái tim của chính đang đập trong lồng ngực, khẽ buông một nụ cười yếu ớt. Vì hắc biết, đã trải qua một trận sinh tử!

“Đây chính là mục đích của ngươi khi tới Vương phủ?” Bên trong xe ngựa đang giăng xóc, hắc thân nhiên mở miệng, giọng nói hơi khàn, không mang theo một chút cảm tình nào.

Ánh mắt Uất Trì Tuyết có chút né tránh, nàng cắn môi, thấp giọng nói: “... Đúng. Đó chính là nhiệm vụ của ta, thâm nhập Vương phủ, bắt kẻ ngươi tán thành hay không cũng không có vấn đề gì, ta chỉ cần trở thành một Vương phi trên danh nghĩa, địa vị đó rất thích hợp để giả họa cho ngươi một tội danh!

Mặc Uyên bình tĩnh lắng nghe, cả người hắc tan mất thoát ra một vẻ vương giả lãnh đạm, đôi mắt thanh mảnh thoáng vẻ mệt mỏi sau một tai kiếp sinh tử.

“Điều kiện đổi lại là...?” đôi môi trắng bệch khẽ nói lần nữa.

Uất Trì Tuyết cúi đầu, mang theo vài phần thê lương khẽ nhìn ra chỗ rèm xe, ngoài kia, khung cảnh bên ngoài loáng thoáng hiện ra: “Ngươi đã biết, nhiều năm nay Hồ duệ xâm phạm Lạc Anh quốc, chủ trương này căn bản không phải là của ca ca, mà chính là Đại tướng quân Hồ duệ tộc Ứng Trâm, hắc mượn danh nghĩa của ca ca ta, nhiều lần đưa quân xâm chiếm! Danh hiệu thủ lĩnh Hồ duệ của ca ca thật ra chỉ là trên danh nghĩa, huynh ấy không có nắm giữ quân đội, càng không thể bảo hộ được con dân của mình thoát cảnh chiến loạn khổ đau! Chính vì vậy, một tháng trước, khi hoàng thất Lạc Anh quốc tìm đến ca ca đặt điều kiện, thì ca ca lập tức đáp ứng...” Uất Trì Tuyết dời mắt nhìn hắc, miệng buông một nét cười khổ, “Mặc Húc đáp ứng ca ca giúp huynh ấy đoạt vương quyền, Lạc Anh quốc dù sao cũng là cường quốc, không thể giống như một tiểu quốc của chúng ta, chỉ là không ngờ, hắc cũng không tiếc hy sinh thành trì, hy sinh con dân của mình quyết diệt trừ ngươi. Ta và ca ca... bất chấp nhiều như vậy, phải hy sinh ngươi thì ca ca và Hồ Duệ tộc mới có một con đường sống...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Người không là gì cả

Đón nhận ánh mắt trong trẻo nhưng thật lạnh lùng sắc nhọn, Uất Trì Tuyết ngược mắt khản cầu, “Ta biết là ngươi vô tội, thế nhưng... thế nhưng ta không có cách nào khác, ngươi nếu là hắc, hãy hận ta là đủ rồi, không cần trách tội ca ca ta, huynh ấy là thủ lĩnh, huynh ấy cũng là bất đắc dĩ, phải vì đại cục của Hồ Duệ tộc mà suy nghĩ...”

Mặc Uyên không nói được lời nào, chỉ buông ánh mắt chán nản nhìn nữ nhân trước mặt đang ra sức biện giải, đôi môi sắc sảo thoáng hiện một nét cười, ánh mắt tuấn mỹ của hắc dời đi, dường như mệt mỏi, chậm rãi nhắm lại, không muốn nghe thêm nữa.

Không thể ngờ tới là hắc lại phản ứng như vậy khi nghe nàng giải thích, sao hắc lại chỉ mỉm cười như gió, sao hết lần này đến lần khác, hắc đều cứ thân nhiên như vậy, tất cả chỉ làm lòng nàng thêm thau khổ! ! Nàng hận mình không có thiên đào vạn quả, để lọt trần cái vẻ ẩn nhẫn thâm sâu như biển kia của hắc, nét mặt kia mang theo một vẻ tuấn mỹ mà cũng quá u buồn!

Chịu đựng cơn đau nơi bụng dưới, Uất Trì Tuyết chậm rãi bò qua, cẩn thận dè dặt tiến tới bên người hắc, lúc này nàng mới chợt nhận ra, trên ngực áo mở rộng của hắc lộ ra lớp băng trắng toát, đôi môi tái nhợt đang gắt gao mím chặt, ngón tay thon dài trắng bệch, cánh tay nhàn nhả đang đặt trên gối...

Uất Trì Tuyết thấy chấn động mạnh, thì ra đó là một vết thương trên ngực... Hèn chi mà sắc mặt của hắc lại tái nhợt như vậy, nơi chỗ tay áo lại còn một vết thương bị cháy sém thật lớn!

Xin lỗi... nàng run run muốn thốt ra hai tiếng, dường như nàng không có quyền nói lời này, chỉ dám mặc niệm nó trong lòng, không hiểu thế nào, nàng lại vươn tay, hướng đến ngực hắc... Nhưng bất ngờ, tay nàng còn chưa kịp chạm miệng vết thương, thì đột nhiên đã bị nắm lại! !

Đôi mắt thâm sâu chậm rãi mở ra, Mặc Uyên chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt nàng mơ hồ ngẩn lệ, mang theo một nỗi thẹn thùng hòa lẫn bi thương, dang dụa nhìn hẩn.

“Ta... Ta chỉ là muốn kiểm tra miệng vết thương của ngươi một chút, ta...” Uất Trì Tuyết trong lòng kinh hoảng, lời nói cũng bắt đầu hỗn loạn.

“Yên tâm, còn chưa có chết.” Đôi môi tái nhợt khàn khàn buông ra vài tiếng, hẩn dựa sát vào xe ngựa, đôi mắt lãnh đạm, không có chút cảm tình.

Rất ít khi được ở gần hẩn như thế, khuôn mặt Uất Trì Tuyết bắt gặp ửng đỏ, từ đêm tân hôn bị hẩn nhục nhã tới nay, nàng một chút cũng không muốn tới gần hẩn. Chỉ là nam tử khí chất như thần kia, đã làm cho trái tim một người cao ngạo không gì sánh được như nàng lại phải nếm chịu mùi vị của sự bô bệ ghê lạnh, nàng thật không cam lòng, mà cũng chính vì không cam lòng nàng đã tự mình dần dần rơi vào bẽ khó trầm luân, không sao thoát ra được!

“Vi sao ngươi muốn cứu ta?” Uất Trì Tuyết nhin không được hỏi.

Mặc Uyên quan sát nét mặt của nàng, mỉm cười có chút châm chọc, dáng vẻ tươi cười tuấn lãng của hẩn làm nàng chói mắt: “Ngươi đoán xem? Có phải là tại ngươi dịu dàng thiện lương, hay là vì ngươi mỹ lệ động lòng người? Uất Trì công chúa, ta cho rằng, ngươi còn không hiểu được, trong lòng ta, ngươi có giá trị gì hay sao...”

Một nỗi xấu hổ cùng giận dữ cuộn cuộn dâng lên trong lòng Uất Trì Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên tái nhợt!

Trái tim nàng như bị hẩn đâm vào một dao, đau đớn không chịu nổi! Nàng biết nữ tử mà hẩn đang tha thiết lo lắng không phải là nàng, càng biết hẩn nửa điểm cũng không chú ý tới nàng, mà lúc đó cứu nàng có lẽ là do hẩn biết Uất Trì Diệp Hoành sẽ mềm lòng, huynh ấy sẽ đi tìm nàng, huynh ấy không thể nào bỏ mặc sống chết của nàng, còn nàng căn bản không có giá trị gì trong mắt hẩn...

Mỉm cười đau khổ, Uất Trì Tuyết trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, nam nhân này và nàng đã định trước là oan gia mà!

“Ngươi không cần châm chọc ta, ta tự biết mình là ai,” Uất Trì Tuyết chăm chú quan sát hẩn, ánh mắt gắt gao cảm giác vừa yêu vừa hận: “Nhưng vậy thì sao chứ? Ta chung quy chính là nữ nhân duy nhất mà ngươi cưới, ngày nào hôn ước không có giải trừ, ta còn là thê tử của ngươi! Ngươi đừng mơ tưởng thoát khỏi ta! !”

Bắt gặp buông tay nàng ra, Mặc Uyên đầu tựa vào xe ngựa đang gấp ghe, lạnh lùng nhắm mắt lại: “Đợi một thời gian khi ta có đủ sức lực, sẽ lập tức viết hưu thư cho ngươi, công chúa không cần sốt ruột...”

Hơi ấm của hẩn cứ như vậy rời đi, nếu như bây giờ trên người nàng có một con dao, nhất định nàng sẽ rút dao, đâm thẳng vào tim hẩn, làm cho hẩn phải vô cùng đau đớn, máu nóng tuôn trào! !

Hung hăng nắm chặt tay mình, Uất Trì Tuyết cố kìm giọt nước mắt đang chực tuôn rơi, nghiêng răng nói: “Mặc Uyên, tốt nhất ngươi hãy giết ta, nếu không, ta cam đoan với ngươi, ngươi có đi đến đâu ta sẽ theo ngươi đến đó! Ngươi rất muốn Lạc Cơ Nhi có đúng không? Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ta còn sống, ngươi tuyệt đối không có được nàng ta! ! Cái gì ta không chiếm được, nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng có được! !”

Chỉ một câu nói, đã chạm tới ngay nơi mềm yếu nhất trong trái tim hẩn, tình cảm lâu ngày bị kiềm nén như muốn phá tung lồng ngực hẩn!

“Rầm——!” “A ! !”

Uất Trì Tuyết đau đớn kêu thất thanh, cảm giác lưng nàng bị đập mạnh vào thùng xe phía sau, ngực đau đến muốn thổ huyết, nàng cố sức mở mắt, nhìn thấy một trận hàn khí thấu xương trong mắt nam nhân kia! ! Cả người hẩn phảng phất toát ra một luồng khí giận đến đáng sợ, ngón tay thon dài của hẩn đang cầm một thanh chủy thủ dính máu, hung hăng kề sát vào cổ nàng! !

Uất Trì Tuyết cố gắng kiềm lại tiếng thét chói tai vì quá xúc động, toàn thân run rẩy, vô cùng sợ hãi nhìn hẩn _____

Nàng thật không ngờ khi nam nhân tức giận lại đáng sợ đến thế, chỉ cần nhìn mắt hẩn, nàng đã sợ đến cả người run rẩy, nói không ra nửa chữ!

“Ta từ trước đến nay không giết hại nữ nhân, mong ngươi đừng để ta phải có ngoại lệ,” Hẩn lại thản nhiên như trước cất lời, nhưng ánh mắt tỏa ra một trận hàn khí lạnh thấu tận xương, làm cho cả người nàng thấy cứng ngắc, “Còn nữa, ta sẽ không tùy tiện hận một người không liên quan, trong thế giới của Mặc Uyên ta, Uất Trì Tuyết ngươi, không là cái gì cả.”

Đây là lần đầu tiên, hẩn gọi tên của nàng, ngữ khí lạnh băng, không chút cảm tình.

Uất Trì Tuyết ngơ ngẩn lắng nghe, nước mắt đã rơi xuống từ lúc nào nàng cũng không hề phát hiện, vết thương trên người lại chảy máu, vết máu đỏ tươi đang loang ra, vậy mà nàng cũng không cảm thấy đau nhức, vì nỗi đau trong tim đang lan truyền đến tứ chi, xâm nhập vào xương cốt, tàn phá cõi lòng nàng!

...

Ở ngoài rèm, tốc độ xe dần dần chậm lại, có thể nghe rõ được những tiếng động ở bên trong.

Từ phía xa, một con ngựa chạy theo, rồi vượt lên phía trên xe ngựa, người ngồi trên đó đích thị là Phong Dực, hẩn- một thân thanh sam, tay cầm chặt

thanh kiếm màu lam đang áp chặt trên thân ngựa.

“ Bao lâu nữa thì sẽ đến Dục cung?” Phong Dục tự nhiên hỏi, ánh mắt nhìn nam tử đang đánh xe, đôi mắt xưa nay vẫn lạnh lùng giờ lại mang theo vài phần tình cảm ấm áp.

Nam tử tay đang cầm roi ngựa, mỉm cười tinh quái, một chân gác trên xe ngựa, hất chột cười rung rinh sáng khoát: “Còn khoảng nửa canh giờ nữa...” Ngần đầu lên thoáng nhìn người kia, hất tiếp tục nói: “Phong Dục, người vẫn giống như trước đây, lúc nào cũng lãnh đạm lạnh lùng như vậy, đã lâu như vậy không gặp người, lần thứ hai phụng mệnh, thật không ngờ lại gặp phải tình huống này...” Hắn liền nhớ đến cảnh tượng tối hôm qua, đẫm máu chém giết tại hoàng cung, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi.

Trên môi lập tức lại nở nụ cười, hắn nhướn mày, ngay lập tức quên đi hình ảnh hãi hùng đó: “Nhưng như vậy, cũng thật tốt... làm cho ta lại nhớ tới thời theo Vương gia dốc sức bình định thiên hạ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Im lặng giam lỏng

“Người không phải là cũng không thay đổi sao? Vẫn là đáng yêu làm loạn thiên hạ đó...” Phong Dục từ trước đến nay vốn lạnh lùng, thờ ơ nói, khẩu khí có chút gì đó mang ý châm chọc.

“Nếu ta không làm âm ỉ lên như thế, chỉ sợ người đã sớm quên ta từ lâu!” Nam nhân kia khẽ nhướn mày, chỗ cổ tay mơ hồ lộ ra một vết ánh sáng màu bạc, “Nói xem, tên của ta là gì?”

Phong Dục ngẩng nhìn phong cảnh phía xa xa, ruồi ngựa vượt lên phía trước xe: “Không có ấn tượng gì, ta đã quên.”

“Người...” Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi, kéo tay áo, để lộ ra một đoạn chỉ màu bạc buộc sát cổ tay, hướng về hắn mà nói, “Ta là Ngân Dục! Chết tiệt, tốt nhất là lần sau hãy nhớ cho kỹ!”

Phong Dục đang đi phía trước không nói lời nào, hắn thích thú cảm nhận luồng gió mát mơn man trên mặt, khỏe mỗi chậm rãi nở nụ cười.

Cả ngày không mộng

Lúc này trong cung đã là nửa đêm, ở Lạc Tiểu Trúc đèn đuốc vẫn sáng trưng, vị công công vẫn theo hầu nàng dẫn nàng vào trong, sắp xếp cho mọi người hầu hạ bên dưới, rồi nhỉnh nọt mời nàng đi nghỉ ngơi. Một tòa trúc lâu nho nhỏ, phía trên có ba chữ lớn do hoàng thượng đích thân ngự bút: “Quy Lạc Uyển”, phòng bên trong, bao nhiêu cung nữ xinh như hoa đang đứng hầu, khắp nơi bày biện tinh xảo khiến nàng hoa cả mắt, dù nàng đã mệt mỏi rồi, không còn đủ sức chối từ, nhưng tại nơi xa lạ này, người thấy mùi hương xa lạ, nàng không thể nào chìm vào giấc ngủ được.

Ngây ngô mơ màng trải qua một ngày, giờ đã là chính Ngọ.

Người thấy hương hoa ngậy ngát trong không khí, mơ hồ tỉnh lại, Lạc Cơ Nhi bước chân xuống chiếc giường mềm mại, đôi mắt trong suốt lướt nhìn khắp cả gian phòng, chỉ thấy trên bàn bày biện bao nhiêu là tơ lụa, một chiếc hộp gấm tinh xảo bên trong chứa đầy châu báu lấp lánh, đủ loại đủ kiểu các loại trầm cài đầu, khuyên tai, trang sức...

Chiếc áo bằng tơ mỏng màu xanh ôm lấy thân thể nhỏ nhắn dịu dàng, nàng chân trần bước xuống mặt đất, cả người kinh ngạc, nhìn những thứ trên bàn

“Ken két” một tiếng, cánh cửa bật mở, hai cung nữ xinh đẹp đi vào.

“Lạc chủ tử, người đã tỉnh!” Một cung nữ kêu lên, trên mặt ẩn hiện nét cười dịu dàng.

“A? Chủ tử, sao người không mang hài đã bước xuống sàn?!” Cung nữ kia vội vàng kinh hô một tiếng, liền ôm lấy đôi hài vàng có thêu hình phượng hoàng đang để trên bàn vào trong ngực, “Nô tỳ lập tức giúp người mang vào.” Nói rồi liền quỳ xuống bên cạnh nàng.

“Người chờ một chút ____” Đôi mày dịu dàng khẽ nhướn, Lạc Cơ Nhi bất giác lui về phía sau một chút, ngón tay đỡ lấy mặt bàn.

Trong lòng chợt hoảng loạn, chỉ trong một lúc, mà tất cả mọi thứ đã biến đổi long trời lở đất, nơi gian phòng xa hoa này, cùng vô số vật phẩm trang sức thượng hạng, lại còn hai người cung nữ vô cùng thân thiết hầu hạ kia nữa, tất thấy đều khiến nàng sửng sốt, tối qua nàng chỉ vừa đến cung này, nàng đâu có tư cách gì, cũng không có thân phận gì mà được mấy người kia gọi là “Chủ tử”

Hai người cung nữ liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt thoáng hiện nét cười.

“Lạc chủ tử, người đừng kinh ngạc, mấy thứ này đây a, tất cả đều là do hoàng thượng đã phái người đưa đến lúc sáng nay,” Cung nữ đứng dậy, cười tươi như hoa, “Tỷ muội chúng tôi ở trong cung nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua hoàng thượng lại đích thân đến tận nơi, ban tặng cho bất kì chủ tử nào...” Hôm nay tận mắt nhìn thấy hoàng thượng uy nghiêm, theo sau là mấy vị tiểu thái giám, mang theo không biết bao nhiêu là đồ dùng xa hoa mang tới, thì trong lòng họ cũng đủ biết vị cô nương lai lịch bất minh này có vị trí như thế nào trong lòng hoàng thượng rồi.

“Đúng vậy” cung nữ tiếp lời nói, “Hoàng thượng đã dặn dò bọn nô tì không được quấy rầy người, thấy người ngủ say, hoàng thượng chỉ ngồi một lúc rồi đi...A! Đúng rồi, nô tỳ thật đáng chết, quên không giới thiệu với chủ tử, nô tỳ gọi là Tư Ngọc, còn vị tỷ tỷ kia, gọi là Tư Lan.”

Hai tiểu nha đầu mỉm cười ngọt ngào nói xong, ngược đôi mắt trong veo nhìn tiểu chủ tử.

Hai tiểu nha đầu mỉm cười ngọt ngào nói xong, ngược đôi mắt trong veo nhìn tiểu chủ tử.

Đẹp tuyệt trần như vậy, trách sao hoàng thượng sáng sớm nào cũng đến nơi này ngắm nàng. Một thân áo ngủ trắng tinh, tư thái uyển chuyển là lướt mê người, đôi mày xinh đẹp thu phục nhân tâm, cốt cách kia thật giống như tiên nga hạ phàm, chỉ là không hiểu sao nơi chốn thâm cung này, mỹ nhân nào cũng đều lộ ra nét u buồn chán chường đến vậy!

:v1:

Trong lòng Lạc Cơ Nhi chấn động, nàng thật không ngờ vị đế vương ngang ngược thâm hiểm kia vừa rồi đã tới đây.

:v2:

Nhìn đám lễ vật lóa mắt được ban cho trên bàn, lòng nàng nổi lên ý muốn chống cự dữ dội, gian phòng thật quá ngọt ngào tù túng, trong nháy mắt nàng hốt hoảng đứng lên.

:v3:

“Tên của các người... là mới vừa được đặt lại phải không?” Nàng mơ hồ cảm thấy kì quái, tên của hai tỷ muội này, hợp lại sẽ chính là hai chữ tên cây ngọc lan, lại còn thêm một chữ “Tư”, thật là phải có ai đó có dụng ý gì bên trong.

(*Tư: nhớ, nghĩ về gì đó)

Hai tỷ muội liếc nhìn nhau, tán thưởng nói: “Chủ tử thật tinh ý, tên này chính là do Hoàng thượng vừa ban cho, từ nay hầu hạ chủ tử sẽ được gọi bằng tên này! Nếu là chúng em hầu hạ có gì không tốt, thì sẽ cho hai tỷ muội khác tới thay thế, nhưng mà tên này thì vẫn sẽ được giữ lại!”

:v4:

Quả nhiên là như vậy

Đôi mắt trong ngần của Lạc Cơ Nhi hiện lên một tia hoảng loạn, ở tên của hai cung nữ vừa vào cửa, có thể thấy hẳn đang cố gắng làm mơ hồ đi thân phận của nàng! Hẳn không hề ép buộc chút nào, chỉ là chỉ trò ngón tay, chỉ trò hạ nhân, là có thể bức nàng đến loại tình cảnh không thể chịu đựng nổi này!

Nàng nhất quyết sẽ không chịu đựng sự kiểm chế như vậy một lần nữa, Lạc Cơ Nhi chân trần bỏ chạy ra cửa, ống tay áo trắng tinh bay phất phới, khiến cho Tư Ngọc và Tư Lan sợ chết khiếp!

:v5:

“Ken két ——” nàng vội vàng mở cửa!

“Lạc chủ tử! !” Hai bên nhất tề kêu lên.

Ánh mặt trời buổi trưa, mang theo hơi ấm rọi đến, chiếu vào thân thể mảnh khảnh của nàng, dường như làm nàng tỏa ra ánh hào quang dịu dàng...

:v6:

Ngoài cửa, cây ngọc lan cao lớn đang thâm trầm tỏa bóng, khắp nơi trong không khí đều là hương hoa say lòng người, cánh hoa rơi vương vãi đầy mặt đất, toàn một màu trắng, mảnh sân nhỏ khung cảnh lặng yên tĩnh mịch, một hồ nước nhỏ vắt ngang, còn có một chiếc cầu cong cong bắc qua.

“Chủ tử, người cẩn thận nha...” Tư Ngọc lo lắng kêu lên.

Lạc Cơ Nhi dường như không nghe thấy tiếng các nàng gọi, chân trần bước ra ngoài cửa phòng, cả người bị một bầu không khí xa lạ xâm chiếm, trái tim nàng càng lúc càng trĩu nặng thêm đau đớn, bức ép nàng đến không thể nào thở nổi... Đêm qua trong giấc mộng nàng lại thấy dường như nàng được trở lại Vương phủ, khi tỉnh lại, một cảm giác cực kỳ an tĩnh lan tỏa trong lòng nàng, nhưng mà... không hiểu sao trong mộng nàng không nhìn thấy những người đó! Không nhìn thấy nam nhân lạnh lùng kia, cũng không thấy thiếu niên nghiêm trang khí khái, càng không thấy tiểu nha đầu Ca Nhi đang mỉm cười yếu ớt nhìn nàng...

“Uyển phi nương nương giá đáo ——” Một tiếng hô chói tai vang lên phía xa xa, từ ngoài cửa truyền đến.

Một nữ tử mỹ lệ dịu dàng đang từng bước nhỏ nhẹ đi đến, đôi mắt ôn nhu nhìn lướt qua mọi người trong sân, trên nét mặt nàng mơ hồ ẩn hiện một nụ cười không đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Xin hoàng thượng trị tội

“Buông ra...” Khiêm chế cả người run rẩy, Lạc Cơ Nhi nghiêng răng nói, trong con mắt trong suốt có chứa hận ý khắc cốt ghi xương.

Mặc Húc chậm rãi ngược mắt lên, chống lại ánh mắt như dòng suối trong của nàng... Hít sâu một hơi, có mùi hương thơm ngát đẹp đẽ, lơ mơ tản ra...

“Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, người nghĩ, trăm sao buông tha được?” Giọng nói khàn khàn, như người tình đùa cợt, hắn để sát vào chiếc miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng, để cho hô hấp của nàng quấn lại cùng nhau. “Người nói xem... Tam đệ sao lại vô tình như vậy? Thà rằng buông người ra, mang theo người con gái khác bỏ mạng vực thẳm...”

“Đủ rồi!” Lạc Cơ Nhi hung hăng để tay lên lồng ngực hắn ghì sát vào, với cường độ như vậy làm ý thức dần dần tán đi, run rẩy nhìn thẳng hắn, “Cách xa ta một chút... Người làm ta buồn nôn! Mặc Húc!”

Chỉ một tiếng la lên không to không nhỏ, nhưng lại khiến mọi người hoảng sợ!

Về mặt của Mặc Húc dần dần trở nên u ám, bàn tay to chặt chẽ chế trụ lấy phía sau cổ: “Vật nhỏ lớn mặt... Nếu trăm đã dám đem người giữ ở trong cung, chính là muốn công bố cho thiên hạ biết người là người con gái của trăm! Cái mà người nên làm, là mau chóng thích ứng sự đụng chạm của trăm...”

Nói xong, không để ý trong con người nàng mà máu căm giận, hung hăng cắn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng!!

Hơi thở nam tử xa lạ đi vào trong khoang miệng, Lạc Cơ Nhi nức nở một tiếng, tránh không thoát khỏi sự xâm chiếm của hắn!! Chiếc lưỡi mềm mại liều mạng né tránh, bàn tay nhỏ bé của nàng như muốn xé rách long bào của hắn! Thực buồn nôn... Thực sự rất buồn nôn!

Trong lòng hỗn loạn như biển, trong lòng nàng ỳ khuất và xấu hổ đến cực hạn!!

“Bộp!” Một tiếng vang giòn đáng sợ!! Thừa dịp hắn thờ dốc, Lạc Cơ Nhi hung hăng đẩy hắn ra khỏi trong ngực, cổ tay bay nhanh qua mặt của đế vương!!

Cảm giác đau đớn đột ngột, theo má truyền đến, Mặc Húc quay đầu đi, lúc này mới cảm giác được thấm thía sự nóng rát trên gương mặt, là nàng dùng hết toàn lực để đánh, không hề sợ hãi, không chút lưu tình!!

Là người đi, Lạc Cơ Nhi từ trên người hắn rơi xuống, tay phải đau đến tê dại, miễn cưỡng đứng vững lại, thở hổn hển thật sâu lui về phía sau.

Mọi người kinh hô lên một tiếng, bị cái tát mạnh mẽ làm cho nghẹt thở.

“Hoàng thượng!!” Uyển phi hoàn toàn ngăn người sững sờ trước phản ứng đó, thất thanh gọi.

Ánh mắt kinh ngạc hướng về phía Lạc Cơ Nhi ở trên mặt đất, Uyển phi run rẩy đôi môi, “Người dám tát hoàng thượng một bạt... Người dám đối hoàng thượng...” Nàng ba chân bốn cẳng đứng lên từ trên mặt đất, cổ tay nàng run run chỉ thẳng vào người con gái trên mặt đất kia, to giọng hô lên: “Người đâu, bắt cho ta con tiện nhân này!!”

Ngoài vườn trúc, bỗng nhiên vài tên thị vệ tiến đến, đi về phía Lạc Cơ Nhi

“Đều dừng tay lại cho trăm!!” Gầm lên giận dữ, tiếng nói trầm thấp truyền ra từ trong miệng đế vương!

Thị vệ ngưng bước, vội vàng quỳ xuống. Còn Uyển phi vốn đã tức giận run lên rồi, nghe câu đó, cả người sững sờ tại chỗ.

“Ai dám động nàng một chút, trăm sẽ không dễ dãi như thế đâu!” Lời nói bức người, vang khắp trong sân viện.

Bọn quỳ gối trên mặt đất đầu cũng không dám ngẩng lên, có người thậm chí đã hoàn toàn run rẩy.

Lạc Cơ Nhi bình phục lại nhịp thở dốc trong ngực, vừa rồi bất ngờ bị xâm phạm khiến nàng suýt nữa bị bức ra nước mắt, nàng lấy khữu tay chống xuống đất, ra sức chống đỡ thân thể, nỗ lực đem nước mắt ở viền mắt nuốt vào trong, nhanh chóng đứng dậy, khi hần chưa kịp nói nửa câu, đã quỵ gối trên mặt đất!!

Mặc Húc ngừng thở, nhìn một thân y phụ tuyết trắng trên mặt đất, khóa môi còn có vết máu tươi do bị hần cắn.

“Hoàng thượng,” Lạc Cơ Nhi mở miệng, giọng nói mát lạnh như suối tràn đầy buồn bã, “Động thủ đối với hoàng thượng, là đại bất kính, Cơ Nhi theo lý là phải đi ra khỏi hậu cung, chuyển đến nơi khác! Thiên lao cũng tốt, bộ binh cũng được, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ!”

Trong phút chốc, không khí trở nên quý dị...

Tur Ngọc Tur Lan quỵ trên mặt đất, trao đổi nhau một cái, ánh mắt e sợ, mà Uyển phi càng ý thức được mình có sự thất lễ, mang theo vài phần xấu hổ.

Mặc Húc giương mắt lên, toàn thân tản ra sát khí khát máu.

Nàng cũng dám dùng loại phương pháp này, để khiến hần trị tội nàng!

Vật nhỏ của hần, lâu lắm không gặp, nàng quả nhiên là móng tay dài sắc hơn, trong mắt không hề chứa sự mềm yếu để mặc cho người khác xâm phạm, nhưng chẳng biết sao, quật cường của nàng, hận ý của nàng, mọi thứ giống như con nhím, càng làm cho hần dấy lên dục vọng chinh phục! Nàng như một vò rượu, đi vào trong cổ họng, đốt cháy ý thức của con người...

Một tiếng cười nhạt, hần vươn tay, từ từ nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng lên, đưa mắt nhìn vào trong tròng mắt trong suốt nhưng lạnh lùng của nàng.

“Giảng luật pháp với trẫm sao? Vật nhỏ...Đừng quên, trẫm mới là người quyết định thiên hạ này!!”

Buông cằm nàng ra, Mặc Húc đứng dậy, như là con mãnh sư âm thầm nổi cơn thịnh nộ trong lòng, hung hăng phất tay áo, giống như đem bụi bặm trên người phui đi.

“Trông coi nàng cho trẫm.” Nghiến răng ra lệnh cho Tur Ngọc Tur Lan, hần hừ lạnh một tiếng, bước lớn ra khỏi tiểu trúc!

Tích uyển cung.

Huân hương như sương mù lượn lờ quanh giường, có cung nữ đi tới, thêm vào hương một ít hương liệu.

Uyển phi lẳng lặng ngồi ở trên giường, nhìn thật chăm chú vào đế vương đang ngồi dựa trên giường, trong lòng thấp thòm... Vừa rồi nàng đã quá khích, suýt nữa không phân tốt xấu định xử lý Lạc Cơ Nhi, thật đáng sợ chính là, hoàng thượng cư nhiên lại sủng ái nàng ta đến mức độ này, cho dù là tôn nghiêm mất hết, cũng không động nàng ta chút nào...

Nghĩ đến đây trong lòng Uyển phi như điên cuồng lên, nhú mảy lại thật sâu

Nàng ta câu dẫn hoàng thượng từ lúc nào vậy? ! Uyển phi nghĩ nát óc không ra, chỉ có thể oán hận nắm chặt lấy tay, không dám thốt ra.

“Ngươi đoán coi... Tam đệ lúc này, đang ở đâu?” Yếu ớt mờ mắt, Mặc Húc trầm thấp hỏi.

Uyển phi kinh ngạc, quay đầu, hiện ra một lúm đồng tiền kinh hãi: “Hoàng thượng tỉnh rồi sao?”

Đợi hồi lâu, thấy con ngươi của hần tràn đầy băng lãnh, Uyển phi xấu hổ dừng ý cười, khó khăn đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng...Nô tì, nô tì sao lại biết những chuyện này? Uyên vương điện hạ...À, không! Mặc Uyên hần may là thoát khỏi sự đuổi bắt của cấm quân, tin rằng cũng không chạy được xa lắm, hoàng thượng người cũng không cần quá lo lắng. Nhưng chỉ là...Nếu trong lòng hoàng thượng phiền muộn, nô tì có thể đàn một khúc nhạc, lệnh cho bọn hạ nhân làm vài món ăn sáng, giúp hoàng thượng giải sầu, có được không?”

Mặc Húc nhú mảy, mang theo vài phần băng lạnh nghiêng ngả nhìn người con gái trước mặt

A... Hay cho một người bạc tình bạc nghĩa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Khó nhất là kéo dài quân vương sủng

Thông thả đứng dậy, trên mặt tràn đầy kiêu căng, Mặc Húc tiến đến trước mặt Uyển Phi, khuôn mặt dịu dàng nhỏ nhắn đoan trang.

Đôi mắt thùy mị, đôi môi tình xảo, rất là ôn nhu

Uyển phi có chút sùng sốt, thấy sóng mắt của hắn lay động, trên mặt hai má ửng hồng, hai tay để lên cổ hắn, hơi thở như lan nói: “Hay là...Hoàng thượng bây giờ đã muốn nô tì...”

Mỹ nhân bại hoại, lại có chút treu gọi không nổi nữa điểm dục vọng, Mặc Húc lảng lạng nhìn thái độ tận lực mị hoặc của nàng, nhưng chỉ cười không nói.

Thấy hắn một phản ứng cũng không có, Uyển phi tưởng mình biểu hiện không đủ, khề cắn môi, lướt qua khoe môi sắc bén của hắn, dùng hết ôn nhu, tay dò vào vạt áo ở trước ngực hắn, ưm một tiếng hướng vào da thịt phía trong...

“Lúc ở dưới thân hắn, ái phi cũng phóng đảng như vậy sao?” Đùa bỡn được rồi, Mặc Húc trầm giọng thổi bên tai nàng.

Thân thể Uyển Phi cứng đờ, sắc mặt đột biến, đột nhiên nhướn mắt lên, thấy vẻ mặt đế vương đang nghiền ngẫm với vẻ treu tức, trong lòng vừa kinh vừa sợ, cổ cười nói: “Hoàng thượng... Nô tì không hiểu hoàng thượng đang nói cái gì...”

Mặc Húc nhíu mày, ngón tay nâng cằm của nàng lên, khề mở bạc môi: “Vậy sao? Uyển phi của trẫm thông minh như vậy, sao lại có thể không hiểu đây...”

Trong lòng lại cuộn lên sóng ba đào!! Hai tay Uyển phi bắt đầu run, biết nàng và Mặc Uyên có đoạn quá khứ căn bản là không thể gạt được mắt hắn, lại giấu giếm đi cũng chỉ là rước họa vào thân! Tay chân nàng luống cuống từ trên giường lao xuống dưới, song liền “Phù phù” Một tiếng quỹ gỏi trên mặt đất, than thở khóc lóc hô một tiếng “Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng anh minh, là nô tì không nên lừa gạt hoàng thượng, nô tì chết tiệt!” Ngược con mắt đầy lệ lên, Uyển phi vội vàng giải thích, “Thế nhưng xin hoàng thượng tin tưởng nô tì, từ khi nô tì tiến cung, trong lòng nô tì chỉ có một mình hoàng thượng, sao dám phụ lòng ân sủng của hoàng thượng! Huống chi...Huống chi hiện tại hắn phạm vào tội lớn ngập trời, nô tì sao có thể cùng hắn liên quan, sao có thể nào biết rõ chỗ hắn trốn mà không bẩm báo với hoàng thượng đây?!”

Giống như nói ra từ tâm can, mang theo máu và nước mắt, làm cho người nghe khó lòng không tin.

“A?” Mặc Húc từ trên giường đi xuống, từ từ ngồi xổm người, ngưng mắt nhìn lệ nàng rơi là chẳng mà thương cảm.

Cầm bị hắn nâng lên, Uyển phi khó sở nhìn sự ngạo mạn của người đàn ông, muốn lại lần nữa dùng sự dịu dàng hiền thực tranh thủ tín nhiệm của hắn, nàng không tin, khuôn mặt xinh đẹp của nàng, tài tình của nàng, nhu thuận dịu ngoan của nàng, đều không đầu lại một đoạn tình cũ trước khi tiến cung!

“Người và hắn đã không còn quan hệ, vậy trẫm...Lưu lại người để dùng làm gì?” Khề vuốt lên da thịt trên chiếc cằm khéo léo, Mặc Húc hơi nhíu mày, rất chăm chú hạ thấp giọng nói.

Uyển phi cứng đờ cả người, trong lòng muôn phần sợ hãi, khoe mắt một giọt lệ vô ý thức rơi xuống!

“Vốn vẫn hy vọng xa vời là người có thể có một chút tác dụng, bây giờ xem ra, giá trị của người có thể nào mà so sánh cùng với Cơ Nhi của trẫm đây...” Một tiếng than nhẹ, làm như tiếc hận, bên môi lại mang theo ý cười lạnh bạc, Mặc Húc thần nhiên nhìn người con gái trước mắt, “Khó nhất là kéo dài quân vương sủng...Uyển nhi, tự thu xếp ổn thỏa đi...”

Uyển phi đã kinh ngạc không nói nên lời, cảm giác tay chạm vào má rồi dần dần thu trở lại, nàng tưởng phải bắt được, nhưng chỉ chạm được vào đầu ngón tay hắn.

Hắn nói sao?

Lẽ nào, lấy nàng vào cung, cho nàng vô tận sủng ái, đều là giả sao? !

Để nàng ở bên người, chỉ là vì kiểm chế người đàn ông kia, đem nàng dùng làm con tin để uy hiếp người kia sao? !

Mà bây giờ, nàng cùng hắn tình đoạn nghĩa tuyệt, chỉ vì, đã không còn giá trị lợi dụng rồi, không phải sao?

Sự trống vắng và bị thương to lớn tràn ra ở trong lòng, khiến trong mắt Uyển phi mất đi ánh sáng! Nàng giống như mất hồn muốn bắt được gấu áo của đế vương, nhưng hắn đã kiên quyết đứng dậy, khoe môi mang theo ý cười nghiền ngẫm đi ra cung điện, trong nháy mắt nàng không không chế được, lớn tiếng gọi: “Hoàng thượng!!”

Mặc Húc giống như chưa hề nghe thấy, coi như là tiếng chim kêu chổi tai, sai bước dài ra khỏi cửa điện.

Phía sau, là tiếng kêu gào càng ngày càng bị thương.

Một tiếng lại một tiếng, làm cho lòng người tràn đầy thê ai.

Hắn nâng mắt nhìn vào không trung, trong mắt một lần nữa tràn đầy u ám. Những điều này, còn xa mới đủ, hắn sẽ không quên, bây giờ người kia đang mất tích.

Trừ phi có thể tự tay giết hắn, bằng không, chính là không có được một ngày yên bình.

Thần cung.

Đặt tại biên giới giao bắc nam, Thần cung, vô ý lại là một tòa mê tình.

Ranh giới của thần cung là thuộc Khái Lăng thành của Lạc Anh quốc, tiền tệ nam bắc, nhân công lưu động, lui tới buôn bán khiến ở đây trở nên náo nhiệt phồn hoa, những cũng là khu hỗn loạn nhất, các loại man độc tiêu bộ lạc phương bắc thường xuyên lui tới, thường xảy ra việc đội thương nhân bị bắt cóc, mà mỗi khi có chiến loạn, ở đây cũng thường sớm bị tao ương nhất. Mà trải qua nhiều lần tiêu mòn, hai chữ Thần cung tại thể lực của Khái Lăng thành không giảm chút nào.

“Nhiệm vụ đều đã phân công xuống rồi sao?” Người nam tử tuấn dật đứng ở phía trước cửa sổ, con ngươi nhạt như nước đào qua con đường phồn hoa sầm uất, nhẹ giọng hỏi.

“Đã phân phối xuống rồi ạ. Ngân Dực ở bắc bộ đã lâu, khá quen thuộc tập tính của tộc Hồ Duệ, cho nên phái hắn trực tiếp thăm dò vào quân doanh của Hồ Duệ. Hàn Dực và Thanh Dực thì ẩn núp lại địa bàn của hoàng thành Lạc Anh, quản chế nhất cử nhất động của các nơi; mà chúng ta, còn lại là ở chỗ giao biên giới của hai phương, vương gia bao lần muốn binh lực có thể chuyển về gần, chỗ của thần cung, là một tấm chắn an toàn nhất.”

Phong Dực đứng ở phía sau người đáp rõ ràng, thấy hắn thật lâu không nói, vùng xung quanh lông mày lạnh lùng nghiêm nghị hơi nhíu lại, nhìn theo tâm mắt của hắn, Dực thấy được một đôi mắt tử, đang đứng tại trước tiệm bánh bao, bánh bao mới ra lò nóng hôi hổi, mà kum đồng tiền của đứa trẻ càng làm cho trái tim đập nhanh hơn.

Nhìn hồi lâu, hắn mới thu tầm mắt, ngón tay thon dài nâng chén rượu, ngửa đầu uống.

Khỏe môi mang theo cay độc say lòng người, nhưng trong lòng lại quán lấy bóng dáng xinh đẹp kia, quên không được, cho đến lúc toàn bộ ngực đều như đốt lên.

“Vương gia, cẩn thận thân thể, “Phong Dực nhìn không được khuyên giải an ủi, vết thương của hắn, chấn thương ngực, uống rượu không khác gì thuốc độc, suy nghĩ một chút, liền hạ giọng nói thêm: “Lạc Nhi cô nương rất thông minh, nàng sẽ hiểu được mà...”

Những chữ cuối cùng kia đọng chạm sâu sắc đến tận trong tim, Mặc Uyên nhướng mắt lên, chậm rãi đứng dậy, tay áo phất qua mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Hậu phi yến

Một đêm gió lạnh.

Cánh hoa nhất địa điều tàn, trong không khí hương ngọc lan càng thêm nồng đậm, thanh tịnh và đẹp để lộ ra vài phần lãnh ý, thấm vào quần áo, hương khí lượn lờ.

Dựa vào gốc cây nghiêng nghiêng, Lạc Cơ Nhi cảm giác một luồng mát lạnh nhẹ nhàng, tay chân đều ủ rũ, ngay cả giờ tay cầm tấm thảm lên cũng không có chút sức lực. Đột nhiên một đôi tay dịu dàng với đến, nhẹ nhàng cầm tấm thảm, khẽ giọng gọi: “Cô nương...”

Hai hàng mi khẽ rung rung, chậm rãi mở ra, Lạc Cơ Nhi ngẩng đầu lên nhìn Tư Lan, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Yếu ớt cười nhẹ một cái, Tư Lan cũng phát hiện nàng gần đây rất thích ngủ, thân thể nhỏ bé nằm trong tuyết nhưng không chút động đậy, như con mèo con trắng, xinh đẹp mềm mại đến mức khiến cho người ta nhìn không được mà gần gũi, lại vừa không đành lòng quấy nhiễu nàng. Cũng từ sau lần đó, các nàng bị buộc sửa lại cách xưng hô, chỉ gọi nàng là “Cô nương”.

“Cô nương, tối nay hoàng cung có tiệc, hôm nay hoàng thượng phái người tới dẫn dò, bảo cô nương buổi tối cũng đi cùng...” Tư Lan dè dặt nói.

Ngực như bị vật gì đó đâm đau nhói, Lạc Cơ Nhi mở mắt, có phản tỉnh táo.

Từ sự kiện lần trước kia phát sinh, đã hơn một tháng rồi.

Trong cung ngoài cung âm mưu kia cũng chưa có chút mây may động tĩnh gì, duy nhất chỉ có một chuyện lớn, đó là Uyển Phi bị thất sủng, khuyết trống

hậu vị, tất cả các phi tần trong cung thời gian này đã bắt đầu hướng về hoàng thượng mà quyến rũ nịnh nọt, mà ở yến tiệc này, lại càng trở thành cơ hội tốt để mọi người lấy lòng.

Đôi mày thanh tú nhướng lên, nàng tham luyến cảm giác ấm áp trong chăn mềm: “Ta sẽ không đi đâu...”

Tay Tư Lan run lên, rất nhanh nắm lấy chân, khẽ sờ nhìn nàng, “Cô nương, đừng như vậy, nô tỳ đã tiếp nhận ý chỉ của hoàng thượng, nếu như cô nương không đi...”

“Vì cái gì không trực tiếp bắt ta đi?” Giọng nói lạnh lạnh, từ giữa cánh môi nhỏ nhỏ nàng tràn ra, nàng đưa tay xuống bụng dưới chậm rãi vuốt ve, dùng một lực nhẹ nhàng nhất, “Ta bị nhốt ở chỗ này, có khác gì phạm nhân, cần gì phải uống công vô ích, đến đây hỏi ý kiến ta?”

Nàng nói xong nhạt như nước, ở chỗ này sống qua ngày đoạn tháng, nàng chỉ là để Tư Ngọc Tư Lan mỗi ngày chú ý trong triều xem có tình hình gì, có chút tin tức gì đều về bẩm báo lại với nàng, mà ngoài chuyện của hần ra, nàng cũng không quan tâm tí ti, chỉ cần hần không làm thương tổn đến nàng, không làm hại đứa con trong bụng nàng, nàng cũng sẽ không bao giờ cầu xin hần.

Có lẽ bận rộn nhiều chuyện trong cung, để vương kia rốt cuộc đã một tháng có lẽ chưa từng tới nơi đây, Lạc Cơ Nhi dần dần bình tâm, nghĩ biện pháp để Tư Ngọc Tư Lan đi dò la xem Mặc Kỳ và Ca Nhi bị giam ở đâu trong cung, nghe ngóng đã lâu, nhưng vẫn không có chút tin tức gì.

Tư Lan nhíu mày, suy tư một lúc lâu, lúc này mới nắm tay nàng qua chiếc mền, mềm giọng nói: “Cô nương không phải vẫn muốn gặp Thất vương gia sao? Buổi tiệc rượu đêm nay, Thất điện hạ nhất định sẽ tới, dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, không thể không xuất hiện ở bữa tiệc...”

Lạc Cơ Nhi gạt mình, tâm hồi lâu lạnh buốt giống như được truyền cho sinh khí, trong đầu dần hiện ra dáng dấp người thiếu niên sáng ngời đến chói lóa, hít sâu vài cái, trong viên mắt đã ngân ngấn lệ, nàng muốn gặp hần, rất rất bức thiết... muốn thấy hần.

Bạc môi khẽ mở, muốn nói gì đó, trong dạ dày đột nhiên đẩy lên vị chua xót đến tận cổ, con buồn nôn trong nháy mắt kéo tới!

Lạc Cơ Nhi bám trụ giường, có chút đau đớn cúi người xuống, nôn ra một trận.

Lạc Cơ Nhi bám trụ giường, có chút đau đớn cúi người xuống, nôn ra một trận.

Tư Lan kinh hãi, vội vàng vuốt sống lưng nàng: “Cô nương, đừng nóng vội... Cô nương, thân thể người yếu ớt như vậy, ngủ lâu cũng chưa chắc tốt cho sinh lực, có muốn nô tỳ đi truyền thái y tới, xem giúp cô nương?”

Như bị điện giật, Lạc Cơ Nhi cuộn mình liều một chút, tránh sự tiếp xúc của Tư Lan, mày nhíu chặt, đợi cho con buồn nôn từ từ rút xuống.

“Không cần, chẳng qua thức ăn có chút không hợp mà thôi, không tới mức quá đáng ngại,” Lạc Cơ Nhi khe khẽ nói, hàng lông mi rậm dài che giấu hỗn loạn dâng lên trong mắt.

Tư Lan trong lòng hiện lên chút nghi hoặc, nhưng không truy vấn tới cùng nữa, “Cô nương, hoàng thượng vì người đã cho chuẩn bị một bộ y phục rất đẹp để tham dự buổi tiệc đêm nay, nô tỳ cảm vội tới cho cô nương xem, thế nào?”

Cả một bộ cảm bào (*gấm bào) sắc hồng phấn, làn váy lông lầy vừa vặn ôm vào người, không hề dính trang trí, viền tay áo rộng được thêu hoa văn phượng hoàng tinh xảo bằng tơ vàng, đường kim tỉ mỉ độc đáo, màu hồng phấn ấm áp phối thật xứng với mái tóc đen dày và làn da nõn nà của nàng, đẹp không tả xiết.

Ánh mắt trong veo của Lạc Cơ Nhi đảo qua vạt áo cảm bào phía dưới, nó buông tự do, vừa vặn có thể che giấu phần bụng dưới nhô lên.

“Thấy không, thả ở chỗ này đi.” Lộ ra nụ cười yếu ớt trấn an, Lạc Cơ Nhi nhẹ giọng nói.

Mất như bị mê hoặc, Tư Lan ngơ ngẩn đem cảm bào đặt lên bàn, thấy hàng lông mi dày của nàng miễn cưỡng nhắm lại, Tư Lan không khỏi mỉm cười, dùng thanh âm nghe như tiếng nói thầm, “Sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành như thế này, đổi là ai khác, cũng không thể buông tha được...”

Có tiếng đàn sáo, thanh thanh đưa đến tai; thiên kiều bá mị, cười yếu ớt thản nhiên.

Ngồi lưu ly xa hoa, tầng tầng lớp lớp bao phủ cả tòa cung điện, buông xuống lưng chừng giữa trời chiều, thấp thoáng có thể thấy rõ cung điện phía trước dập dềnh nhiều bóng dáng yếu điệu là lướt muôn màu muôn sắc, trò chuyện nói cười với nhau, xuyên qua ngự hoa viên, đi vào trong cung điện.

Trong nét kiều mị nhu mì, lộ ra sự cạnh tranh âm ỉ, vị hoàng đế kia còn chưa tới, nơi đây oanh oanh yến yến đã bắt đầu tranh kỳ độ sắc, từ quần áo, phục sức, đến cả thứ tự chỗ ngồi, đều nhìn ra tôn ti trật tự cao thấp.

Đến lúc đi tới cửa cung điện, Lạc Cơ Nhi mới mơ hồ nhận ra sự bất thường.

Không phải nói là tiệc rượu hoàng thất sao? Vì sao các phi tần đều tới? Ngay cả một vị hoàng thất cũng không có?!

Nàng chăm chú căn môi dưới đến đỏ bầm, đôi mắt trong suốt nhìn xuyên qua song cửa đảo qua chỗ ngồi của các phi tần, nắm tay nhỏ nhỏ siết chặt, không cần suy nghĩ xoay người bỏ đi!!

Tư Ngọc Tư Lan tất nhiên nóng ruột, chạy nhanh chắn trước mặt nàng: “Cô nương! Người muốn đi đâu?!”

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy xấu hổ cùng giận dữ bao phủ đặc quánh lấy mình! Chỉ vài lời bịa đặt, nàng cứ như vậy mà cả tin! Trước bị nhốt trả lại lạc tiểu trúc, là bởi vì không có sức phản kháng, mà hiện tại thì sao? Nàng thầm nghĩ muốn xé nát cấm bảo trên người, thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!!

“Ta nói lại lần nữa, ta không phải là cung phi, hiện tại không phải, sau này cũng sẽ không phải!!” Nàng lớn tiếng nói, thân thể nho nhỏ bởi vì phần nộ cực độ đến run lên, trên cánh môi, một mảng đỏ tươi! “Lại có lần sau nữa... Các người hãy bước qua xác ta đi!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Diên phi đãi thương người

Tư Ngọc Tư Lan bị con giận dữ của thân hình nhỏ nhắn trước mắt hù dọa đến giật mình há hốc tại chỗ không nói nên lời, tiếp đó, nàng đẩy phá sự ngăn cản của hai người bọn họ!

“Cô nương!”

Cơ thể mỏng manh đụng vào một bức tường thịt cứng chắc, Lạc Cơ Nhi than nhẹ một tiếng, suýt nữa đứng không vững, một cánh tay thoát vói tới, rất nhanh vững vàng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, giúp nàng ổn định thân thể.

Phía sau Tư Ngọc Tư Lan vội quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!”

Lạc Cơ Nhi giật mình, đôi mắt trong suốt ngược lên, liếc một cái về phía đôi mắt thâm sâu của vị đế vương kia. Dung mạo lạnh lùng kia đang nhìn đến nàng trong phút chốc trở nên si dại, nắm cánh tay nàng cũng dường như trở nên vi diệu... Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng hiện ra long lanh, cơ thể mềm mại mang theo hương thơm mát được bao phủ giữa bộ cấm bảo hồng nhạt tinh xảo, giống như đứa trẻ mới sinh.

Vì tranh chấp chiến sự phiền nhiễu, một tháng không đi gặp nàng được, trong lòng Mặc Húc bị dục vọng trào dâng, phải chịu đựng sự cuồng liệt như thế từ lâu đã khiến hắn muốn phát điên.

“Y phục rất hợp với nàng.” Lời nói có chút khô khan, hắn nhẹ giọng thì thầm, có phần ám muội.

Trong lòng con tức giận còn chưa nguôi, Lạc Cơ Nhi thừa dịp hắn đang si dại ra sức tránh vòng kim kẹp, vô thức thụt lùi vài bước.

Cảm xúc đang tốt đẹp bỗng nhiên rút ra khỏi tầm tay, khiến Mặc Húc dâng lên một cổ lửa cháy, dưới ánh trăng cháy bùng lên rồi rất nhanh đặc lại.

“Đã tới rồi, theo trẫm cùng vào thôi...” Hắn đưa tay qua, dùng thanh âm ra lệnh không thể kháng cự.

Đêm dài đằng đẵng, hắn còn rất nhiều thời gian thưởng thức niềm đam mê với vẻ xinh đẹp non mềm này.

“Ta không phải phi tần của ngươi, vì sao lại muốn ta ở đây?!” Giọng nói trong veo đầy giận dữ vẫn chưa tan, Lạc Cơ Nhi nhìn theo hắn, đôi mắt trong suốt mà sắc nhọn.

Trong lòng nhất thời nổi lên con rung động, không ngờ nàng lại hỏi như vậy. Mặc Húc chậm rãi tới gần nàng, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy ngược khí: “Nàng muốn lập tức là được.”

Trong đầu ông một tiếng, Lạc Cơ Nhi vô thức lùi về phía sau, trong lòng dấy lên con sóng dữ dội! Nàng đã quên... Nàng đã quên hẳn hôm nay là người quyết định, ý chỉ của hắn sao có kẻ nào dám phản đối?! Cái tát trước kia, chặt chẽ là hắn đã dung túng, nhưng lại không thay đổi chút nào ý nghĩ chiếm đoạt nàng của hắn!

“Ngươi đừng mơ tưởng...” Nghiến răng nói, Lạc Cơ Nhi cường chế hoảng hốt trong lòng, muốn nhấc chân mà chạy xa khỏi hắn!

Thình lình, “Vào —— !” “A!”

Một mũi tên không biết từ hướng nào phóng tới, sắc bén sát qua bả vai nàng, trong nháy mắt, nàng thê lương ngâm một tiếng đau nhức, thân thể nho nhỏ xụi lơ xuống, hoảng loạn bịt kín bờ vai!!

“Cơ Nhi!” “Cô nương!”

Ngực Mặc Húc chấn động, lao tới đỡ thân thể mềm mại ngã xuống kia, cơ thể nhỏ đau đớn run rẩy cùng mình, môi bị nàng hung hăng cắn đến trắng nhợt,

bàn tay nhỏ bé nắm chặt vai trái, máu đỏ từ trong chảy thấm ra thấy rõ, y bào hồng phấn cũng ẩm ướt!

Sự việc diễn ra quá bất ngờ khiến cho tất cả mọi người giật mình bất động tại chỗ!

Đáng chết... “Là ai?! Dám cả gan đã thương người trong cung của trẫm!! Mặc Húc giận dữ hét to, ôm chặt hình nhân trong lòng.

“Ha ha ha...” Một tràng cười như điên, từ phía bụi hoa xa xa truyền đến, “Bắn trúng rồi, bắn cung bắn trúng rồi...”

“Nurong nurong!”

“Nurong nurong, người đừng như vậy, mau đưa cung tên cho nô tỳ...”

“Nurong nurong, đây là Thần Lộ điện a!”

“...”

Tiếng khuyen giải an ủi ồn ào từ xa lại gần.

Mọi người trong chốc lát bị kiềm hãm, giờ đây mới nhìn đến người cầm cung tên kia chính là Uyển Phi, tóc nàng có phần rối tung, nhưng trên người mặc cẩm bào rất lộng lẫy, bước chân đi lộn xộn, đang nghe cung nữ can ngăn phía sau liền mở trừng hai mắt, giận dữ hét: “Cút! Cút cho khuất mắt bản cung! Hôm nay hoàng thượng cho triệu bản cung tới có biết không hả! Những nữ nhân kia... Những ả đàn bà trong Thần Lộ điện kia, các nàng chỉ là chó thối! Bản cung mới là người được yêu sủng nhất, có hiểu hay không hả?!”

Nữ từ điện kia nửa nghiêm trang, quay qua đám cung nữ quơ cung tên trong tay, thậm chí trên dây cung như đang muốn bắn đi!

“Sợ cái gì? Còn không bắt lại cho trẫm!” Mặc Húc gầm nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Đám thị vệ xung quanh tuân lệnh, vọt tới bụi hoa, vài cái đã chế ngự được Uyển Phi, áp giải tới.

Cả hai vai bị chế trụ, Uyển Phi thét lên chói tai, hai tròng mắt đỏ rực, khi nhìn đến áo long kim sắc của đế vương kia, thoát cái yên lặng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc lo lắng, hồi lâu mới phản ứng lại, khóc to lên: “Hoàng thượng! Đúng là hoàng thượng rồi! Hoàng thượng thực sự đến xem ta!!”

Tiếng khóc xé tâm can, trong tai mọi người thật thê ai.

Cơ thể Uyển Phi cũng xụi lơ xuống, muốn quỳ gối, lại bị thị vệ kim kẹp không cho quỳ, trên mặt tràn đầy lệ rơi: “Hoàng thượng... Thần thiếp biết sai rồi! Thiếp không nên tranh thủ tình cảm, không nên lừa dối hoàng thượng! Hoàng thượng vẫn còn yêu thần thiếp mà phải không? Trong lòng hoàng thượng nhất định vẫn còn nhớ thần thiếp mà?”

Con giận dữ trong ngực càng tăng lên, Mặc Húc nhìn chằm chằm nữ nhân điên loạn kia không tới nửa điểm, nghiêng răng ra lệnh: “Dẫn đi.”

Mặc kệ tiếng thét ầm ĩ bên tai vẫn kéo dài, thị vệ mặt lạnh không chút biểu cảm, kéo nàng ta đi xuống.

Trong lòng, máu đào đã lây dính ra cả bàn tay, Mặc Húc trong ngực căng thẳng, quát: “Người đâu, truyền thái y!!” Thấy nàng đau đớn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn huyết sắc, Mặc Húc đau lòng cúi người, kiểm chế lo lắng thấp giọng, “Sẽ không có việc gì, Cơ Nhi, có trẫm ở đây...”

Thái giám sợ đến run cầm cập, quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng, truyền... truyền thái y đến đâu ạ?”

Đem hình nhân trong ngực ngồi vào cuối bàn, trên khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Húc tràn đầy xơ xác tiêu điều: “Truyền tới tẩm cung của trẫm đi! Chậm một khắc, bảo bọn hần mạng đầu đến gặp trẫm!”

“Dạ!” Thái giám cuống quýt dập đầu, trong đầu lại nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi, “Hoàng thượng! Vậy... buổi tiệc rượu hôm nay... phải kết thúc thế nào ạ?”

“Kêu các nàng ta ăn no rồi cút đi!” Hung hăng bỏ lại một câu, hần cất bước rời khỏi Thần Lộ điện.

Phía sau, Tư Ngọc Tư Lan sắc mặt lo lắng đuổi theo, các phi tần trong Thần Lộ điện cũng bước theo ra, nhìn bóng dáng đế vương kia đi xa mà gặm chân khóc, cắn giận không chịu nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Nguy hiểm tới gần.

Bên trong tấm cung sáng ánh đèn.

Chiếc khăn đỏ tươi nổi lên trên mặt nước, những tơ đỏ nhẹ trôi bồng bềnh nhìn mà phát hoảng.

Một thân hình mềm mại trắng như tuyết nằm lọt hằn trên giường, bị đế vương kia ép chặt vào trong ngực, cảm bào bị xé rách, lộ ra màu trắng của xương bả vai, nhìn sơ cũng có thể thấy vết máu có phần dễ sợ kia trên mặt vết thương, nâng đầu nhức đến run rẩy, thân thể bị ép chặt trong ngực, chỉ sợ nâng khẽ cử động sẽ làm vết thương thêm sâu.

“Ngoan, không nên cử động...” Một tay ôm trọn cả người nàng, Mặc Húc cúi người, khẽ hôn lên những sợi tóc thấm ướt mồ hôi của nàng.

Hắn như mê luyến dáng vẻ đang thụ thương của nàng, yếu đuối mỏng manh dường như không chịu nổi, không thể động đậy chỉ có thể cuộn mình trong lòng hắn, cũng không còn hơi sức mà phản kháng hắn, thậm chí là...hận hắn.

Lạc Cơ Nhi hợp một ngum không khí, cảm giác nóng rực bên dưới bàn tay, nâng khó khăn cúi đầu xem xét, chỉ thấy bên dưới cánh tay trắng như tuyết quần áo đã bị cởi bỏ, lộ một mảng lớn da thịt nõn nà bị bóc trần trước mắt hắn, nàng vô thức mà dẩy dụa “Không được...”

Thấy sườn mặt nàng, Mặc Húc không chút nghĩ ngợi cúi người phủ lên môi dưới nàng, nhẹ nhàng cắn.

Một tiếng buồn bực từ môi tràn ra, Lạc Cơ Nhi lòng nóng như lửa đốt, muốn chạy trốn khỏi mùi hương nam tính xa lạ này, nhưng đột nhiên cảm giác vết thương lại đau xót.

“Ồ...” Âm thanh run rẩy bị hắn nuốt vào trong miệng, cả người Lạc Cơ Nhi căng cứng, là có người thoa thuốc lên miệng vết thương kín lại, hắn căn bản là phân tán sự chú ý của nàng, cũng không nghĩ là mùi vị của nàng lại thơm ngọt đến như vậy, hắn suýt nữa không nhận được, đem nàng ấn mạnh vào trong lòng ngực, đầu lưỡi tiến thẳng vào trong, mãi đến khi dây dưa với chiếc lưỡi mềm mại bên trong miệng nàng mới thôi!

“Hoàng thượng...” thái y chần chờ mở miệng, “vết thương đã băng bó được rồi, thần phải giúp vị cô nương này bắt mạch, kê thuốc dưỡng thương, sẽ nhanh chóng bình phục hơn”

Trong mắt pha lẫn sự hỗn tạp, Mặc Húc buồn đôi môi nàng ra, nhìn thoáng qua vết thương được băng bó không hề thấm máu ra kia, khàn giọng nói: “Được.”

Dần dần trong đầu đã đỡ đau nhức, trong lòng cũng tràn tràn đầy xấu hổ và giận giữ, Cơ Nhi lạnh lùng mà đối diện sự nhu tình của hắn, nhưng khi thái y đặt lên cổ tay nàng, trong nháy mắt toàn thân chấn động! Giống như bị ong đốt nhanh chóng rút tay về!

“Đừng!” Vị thái y giật mình, Lạc Cơ Nhi run rẩy lắc đầu “Không cần, ta không sao, không cần bắt mạch...”

Nàng biết rõ sự biến đổi của cơ thể mình, những vị thái y này là người trong cung đã lâu, nhất định là người của hắn, chuyện nàng có thai sẽ không thể giấu diếm được...

“Vậy...” thái y chần chờ, có phần khó xử nhìn qua vị đế vương kia.

Mây cau lại, Mặc Húc ôm chặt nữ nhân vào lòng, khẽ hôn lên cằm cổ trắng như tuyết của nàng, kiềm chế sự kích thích muốn có nàng, khẽ nói “Ngoan một chút, như vậy mới có lợi cho cơ thể nàng...”

Sự xâm phạm của hắn, sự kiềm chế, sự dịu dàng ôn nhu của hắn trong nháy mắt trở nên vô cùng nguy hiểm, từng bước một đến gần nàng!

Nhìn thấy tay thái y vươn tới, nước mắt Lạc Cơ Nhi nhanh chóng chảy nước mắt, chịu đựng đau nhức trên vai, muốn giấu tay ra sau, không ngừng dẩy dụa trong lòng vị đế vương, nhưng bỗng chốc hắn liền kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay hắn phút chốc trở nên cứng đờ, khàn giọng kêu lên: “Cơ Nhi...”

Nàng vừa động đậy bất an, cánh tay nhỏ bé đụng phải vật gì đó không nên đụng vào...

Lửa nóng ở bụng dưới nhanh chóng bùng lên, dục vọng ả nhân của hắn đã ngấm vào tận xương tủy, mỗi phần thần trí của hắn đều đang gào lên hiện giờ muốn nàng!

“Tất cả lui xuống...” Mặc Húc trầm giọng ra lệnh.

Thái y trong triều dường như đã nhận ra, giương mắt nhìn nữ tử trong lòng hắn, cuối cùng đành hờ hững trong lòng xuống, lui khỏi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bóng dáng hạ nhân trong tấm cung đều biến mất, lưu lại trong không khí nhàn nhạt hương được.

Nhìn thái y ra cửa, cuối cùng trái tim đang đập loạn của Lạc Cơ Nhi cũng thả lỏng, mắt nhắm lệ cũng dần dần lạnh đi. Nhưng chỉ trong chớp lát, đột nhiên nàng phát hiện trên long sàng to như vậy chỉ còn lại có vị đế vương nguy hiểm kia, hắn thoáng ồ ồ thờ đốc, nặng nề mà áp tới...

Sợ hãi chưa kịp kêu lên, vành tai trắng trẻo xinh xắn của nàng đã bị miệng lưỡi nóng rực hung hăng ngậm lấy, ra sức mút!

Bàn tay to lớn nhanh chóng vuốt ve lên thân thể là lướt xinh đẹp của nàng, hận không thể đem nàng nhập vào trong thân thể của mình, Mặc Húc đã hoàn toàn không thể khống chế được! “Vật nhỏ...nàng thật sự làm trăn sắp rò lên rồi...đêm nay nàng phải là của trăn!”

Kịch liệt cuốn lấy cơ thể nàng, nghe thấy một tiếng đau đớn của nàng, Mặc Húc nhủ mảy lại, kiềm chế dục vọng của bản thân, kè sát cánh môi đỏ thắm của nàng “Không nên phản kháng, trăn không muốn làm nàng đau...”

Nói xong, hắn hung hăng ngậm lấy môi nàng, dùng sức cạy mở hàm răng nàng, gần như điên cuồng truy đuổi đầu lưỡi của nàng!

“Đừng...” âm thanh phản kháng phát ra trong miệng liền bị nuốt vào, Lạc Cơ Nhi toàn thân run rẩy, bờ vai đau như da thịt bị xé rách, đôi mắt trong veo rung rung lệ, sự úy khuất trong lòng càng bùng cháy, nàng bắt gặp nhờ tới sự ôn nhu của nam tử kia, mũi càng thêm chua xót.

Buông môi nàng ra, Mặc Húc cúi người gần xé cổ áo còn lại của nàng, môi hôn lên da thịt nõn nà, bàn tay to lớn không chút ôn nhu phủ lên da thịt mềm mại của nàng, cảm giác mịn màng khiến hắn đau đớn kêu lên một tiếng, dục vọng tăng vọt!

“Không được!” Lạc Cơ Nhi hét lên một tiếng, cặp mắt nóng hổi bỗng chốc rơi lệ, “Không nên đụng ta...hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Lời kêu lên đột ngột khiến Mặc Húc dừng động tác, ồ ồ thở dốc, không thể bình ổn, hắn chăm chú nhìn nàng, gắt gao chế trụ gáy của nàng, trên mặt tràn đầy sát khí lạnh lùng nói: “Nàng đang nói tới ai? Mặc Uyên sao?”

Nhìn đôi mắt trong veo của nàng ngẩn lệ, trong lòng hắn đau xót, vẫn tàn nhẫn cười lạnh lùng: “Cần trăn nhắc nhở nàng không? Hiện giờ, hắn là tội nhân của Lạc Anh quốc! Đợi ngày trăn bắt được hắn, nhất định để nàng tận mắt nhìn thấy chính tay trăn đâm chết nam nhân kia như thế nào!”

“Bộp!” Một tiếng giòn vang, đau đớn chấn động lòng bàn tay...

Là một cái tát...

Thịnh nộ cùng dục vọng cao ngút trời cùng lúc hòa vào nhau, trong lòng rùng rục đại hòa, Mặc Húc nhìn về phía khuôn mặt nàng, đã bị ép đến cực điểm!

“Câm miệng!” tiếng khộc nước nờ bật ra khỏi miệng, đôi môi Lạc Cơ Nhi run rẩy, trong cặp mắt tràn đầy nỗi hận khắc cốt ghi xương! “Khốn nạn...ngươi không xứng để nhắc đến hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Nàng muốn gì?

Nàng muốn gì?

“A... ..” tiếng hét lần nữa vang lên giữa không trung tràn đầy sự giận dữ, Mặc Húc không thể nhịn được nữa, tay hắn rời khỏi thắt lưng hung hăng nắm lấy tóc nàng, khiến nàng phải đau đớn hét lên. “Trăn là muốn nhìn thấy, nàng có tài cán thể nào để thủ thân như ngọc với hắn đây?”

Đôi môi nóng rực hung hăng áp lên chiếc gáy trắng ngần của nàng, cả người nam nhân kia gần như điên cuồng đè lên từng tấc da thịt nàng, áp sát, hòng chà đạp nàng, nơi hạ thân bị áp chặt đến đau đớn.

Trong lòng tuyệt vọng đến cùng cực, nước mắt Lạc Cơ Nhi đã chảy rơi, sự xâm phạm xa lạ làm cả người nàng run lên, nàng biết chính mình đã triệt để chọc giận hắn, nhưng nàng lại không có khả năng kháng cự sự xâm chiếm của hắn! Hắn hung hăng tàn nhẫn dò xét cơ thể nàng, làm nàng đau đớn rên rỉ, trong chớp mắt, nước mắt khuất nhục tuôn trào: “Mặc Uyên...”

Ẩn sau trong trái tim nàng hiện hình ảnh của nam tử kia, ánh mắt ấy, đôi môi ấy, nụ cười dịu dàng làn nước ấm ấy.

Không thể chạm tới nữa...không còn nằm trong tầm tay nàng nữa rồi!

“Hoàng thượng...!” một tiếng hô to, một gã công công cất bước vội vã chạy vào trong tầm cung.

“Hoàng thượng, có việc quân khẩn cấp...” gã công công vừa bước vào đã thoáng thấy trên giường kia đang nằm một thân hình kiều diễm, hắn sững

người câm lặng, không nói thêm được lời nào!

“Làm càn!” Cảm giác có người bước vào, Mặc Húc nhất thời kiểm chế dục vọng trong người, che lấy thân hình xinh đẹp mềm mại đang nằm dưới thân, thấp giọng quát

Gã công công sợ hãi mềm nhũn hai chân “Nô tài đáng chết, xin Hoàng thượng bớt giận...” chỉ liếc mắt một cái, hần liền thấy vị hoàng thượng kia y bào đã cởi đến một nửa, lộ ra thân thể cường tráng áp chặt trên thân thể nhũn yếu đuối kia, trên đệm trải giường trắng tinh lấm tẩm mấy vết máu, tiếng thờ dốc hòa cùng tiếng rên rỉ tràn ngập trong tâm cung.

Nếu không có việc quân tình cấp bách, có cho một trăm lá gan hần cũng không dám phá hủy việc tốt của hoàng thượng như thế này!

Ánh mắt u tối nhìn xuống dừng lại trên cơ thể yếu đuối đang nằm dưới thân hần, Mặc Húc nuốt tiếc chậm rãi buông lỏng thân thể kia ra, nơi da thịt vừa bị ép sát đang ửng đỏ, là kết quả của việc hần dùng lực quá mạnh, môi dưới của nàng rớm máu, như vừa bị cắn nát, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn hần cảm hận đến tuyệt vọng, vết thương trên vai do gãy dựa mà giờ đây lại một lần nữa đầm máu.

Thân thể bạch ngọc yếu mềm kia như muốn cho hần biết, nếu hần còn dám một lần nữa đến gần, nàng cũng sẽ quyết liều một lần cho ngọc nát hương tan.

Mặc Húc đau lòng ôm lấy nàng, cảm giác hối hận cùng đau đớn đan xen trong ngực, làm hai tròng mắt vẫn lên đỏ rực : “Vì sao... để nàng tiếp nhận trầm khố đến vậy sao? Nói cho trẫm biết nàng muốn cái gì, trong thiên hạ, cái gì hần có thể cho nàng thì trẫm cũng có thể cho nàng! Cho dù là xây lại cho nàng một Đàng An, trẫm cũng có thể làm được !”

“Vì sao nàng không nói...” kẻ sát môi vào những sợi tóc thấm đẫm mồ hôi, Mặc Húc ní non trong tay nàng.

Gã công công bên cạnh từ nãy giờ đang quỳ gối như muốn hóa đá, kinh ngạc lắng tai nghe, chưa bao giờ để vương uy nghiêm kia lại có thể rũ bỏ tôn nghiêm vì một nữ tử mà nhẹ lời dịu giọng như thế! Từng câu từng chữ, nâng niu giọng nhẹ, tràn đầy sùng ái đến khắc cốt ghi tâm!

“Trẫm không quan tâm trước đây nàng từng là nữ nhân của ai... Trẫm nhất định phải có được nàng...” Áp mặt trên trán nàng, Mặc Húc vẫn dịu dàng thăm thì bao nhiêu lời âu yếm, với tay lấy chiếc áo ngủ bằng gấm bên cạnh, cẩn thận từng chút phủ lên người nàng, ánh mắt hần thật sâu, tha thiết nhìn nàng.

Hần biết không thể nóng vội, ý chí của nàng rất mạnh mẽ, hơi chút sơ suất sẽ gây hậu quả khôn cùng, hần không thể cứ như vậy hung hăng với nàng lần nữa, nếu chuyện này lại xảy ra, xem chừng, cái hần có được chắc chỉ là một cái xác không hồn!

Lạc Cơ Nhi đã mất đi toàn bộ khí lực, để mặc thân thể nằm vật ra trên giường, trong lòng một con sóng chưa xốt nổi lên, nàng rót cuộc khóc không ra nước mắt, trong lòng khuất nhục tràn đầy hòa cùng một mối làm nàng rã rời nhắm mắt lại, chỉ mong sao không bao giờ phải mở mắt ra lần nữa.

Mặc Húc đứng dậy xuống giường, kéo lại áo bào lên người, gã công công vội vàng đứng dậy, tiến đến giúp hần chỉnh trang y phục.

“Chuyện gì, cấp bách như thế...”

Tay gã công công run lên, liếc trộm nữ tử trên giường, thấp giọng nói: “Bẩm hoàng thượng, tướng sĩ tiền tuyến báo lại, quân Hồ Duệ đã công phá tiền tuyến phòng thủ, sắp hạ được thành Khái Lăng! Quân Hồ Duệ đó do Ứng Trảm cầm đầu, không nghe mệnh lệnh, đã xuất 3 vạn quân đánh các thành trì, chắc là thủ lĩnh Uất Tri kia thể lực đang yếu, căn bản không thể ngăn cản quân man rợ! Hoàng thượng, hiệp ước lần này nhằm hại Mặc Uyên điện hạ đã định xong, nhưng có lời đồn... nếu không có Uyên vương, các tướng sĩ Lạc Anh quốc ta có thể không thể chống đỡ lại đám phản quân của Ứng Trảm!”

Ánh mắt lạnh lùng của Mặc Húc trừng trừng nhìn lại, gã công công liền ngậm miệng run rẩy, không dám nhiều lời!

“Trong hoàng cung... có lời đồn đại như thế sao?” hần nheo mắt, trong ánh nhìn lóe lên một tia sáng nguy hiểm... không có Uyên vương, người Lạc Anh quốc lại dễ dàng bị làm nhục như thế sao?(Nguyên bản: dễ như trái hồng mềm) Nếu ta tra ra kẻ nào loạn ngôn, nhất định phải băm thây hần thành vạn mảnh!

Gã công công cúi người, sợ hãi nói: “Hoàng thượng người đã quên, khoảng thời gian trước có mấy người vì Uyên vương mà vào địa lao, bên cạnh Thái Vương gia còn có một tiểu nha đầu do Hoàng thượng ngự ban? Nha đầu kia từ nhỏ đã trà trộn ở trong cung, thường xuyên qua lại giữ liên lạc với nhiều hạ nhân trong cung, chính ả đã truyền những tin này, trong cung ngay cả những phi tần cũng... đều nghị luận chuyện này, cả ngày vì hoàng thượng lo lắng a...”

“Được rồi!” Mặc Húc gầm nhẹ một tiếng, cắt lời gã công công.

Trong ánh mắt thâm trầm của Mặc Húc lóe lên một tia lo lắng, hần nheo mắt trầm ngâm suy nghĩ, dường như thấy được khí thế như chẻ tre của quân Hồ Duệ đang bùng bùng tiến đánh Lạc Anh quốc, một khi bọn chúng đã hạ được Khái Lăng thành, thì chôn kinh thành này, sớm muộn cũng rơi vào nguy hiểm!

“Truyền lệnh xuống dưới, lập tức trưng binh từ các nơi, trưa ngày mai triệu tập toàn bộ tướng sĩ cảm y vệ đến bãi săn hoàng thất! Trẫm muốn đích thân tuyển chọn ngay!”

Giọng nói uy nghiêm trầm trầm vang lên mạnh mẽ giữa đại điện, gã công công vội vàng hồi đáp: “Vâng, nô tài tuân chỉ”

Ngoài cửa sổ, màn đêm lạnh lẽo u tịch.

Trên giường, bóng hình nhỏ nhắn mềm mại kia đã lắng nghe hết đoạn đối thoại ngoài cửa sổ, đôi mắt trong veo từ từ mở to, một nỗi buồn bã cơ hồ muốn xâm chiếm cả người nàng.

Bàn tay nhỏ bé xoa xoa dưới bụng như muốn truyền hơi ấm, nàng vừa nghe bên trong có cử động, một chút cảm giác đau nhức từ bụng truyền đến, làm trong lòng nàng có chút lo sợ, cầm áo ngủ bằng gấm kéo lên nàng thấp giọng thiết tha “Ta van con. . . con không được xảy ra việc gì. . .”

Vài giọt mồ hôi lấm tấm rơi trên trán, nàng thử cuộn mình đứng dậy, bao nhiêu hình ảnh bỗng nhiên lại hiện lên trong đầu, tất cả đều là của nam tử ấy.

Khóe mắt ướt đầm, một con đau từ đầu kéo đến làm buốt nhói lồng ngực. . . vì sao, vì sao hắn lại dễ dàng rời bỏ nàng như vậy? Không phải nói yêu nàng sao? Không phải nói quan tâm nàng sao? Vậy tại sao có thể để nàng một mình bị giam hãm nơi chốn thâm cung này mà chẳng chút quan tâm?

Hốc mắt giờ đây chột nóng bỏng, cuối cùng nước mắt nóng hổi không kiềm được đang tuôn trào, chảy tràn xuống kẻ tay.

Đêm nay, bao hồi ức lại trở về đây đưa trong giấc mộng. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Lạc Phi

Lạc Phi

Nơi chốn thâm cung lâu các trùng điệp.

(*Nguyên văn: ngũ bộ nhất lâu, thập bộ nhất các: năm bước gấp 1 căn lầu nhỏ mười bước gấp 1 cung điện)

Tường cao thành rộng thâm sâu bao phủ nội viện, Ca Nhi thân mặc hồng y một mình từ một góc xa đi ra, nàng khẽ ngược mắt nhìn lên phía trên ngọn cây cao um tùm, rồi cất bước nhắm hướng cung điện cách đó không xa đi tới.

Trong bụi hoa, sau một ngọn giả sơn, thấp thoáng có mấy cung nữ cùng thái giám đang tùm năm tùm ba, thì thầm bàn tán việc gì đó.

Bước chân Ca Nhi chậm lại, ánh mắt thăm dò quan sát, nhón gót nhẹ nhàng từng chút một tiến đến gần, giọng tai lắng nghe.

“Ai, có nghe nói gì chưa? Sáng sớm hôm nay, hoàng thượng mới nạp thêm một tiểu chủ.”

“Ta biết, vị tiểu chủ đó tối hôm qua đã ở lại tẩm cung của hoàng thượng phải không? Thời gian trước nàng ta ở tại Lạc tiểu trúc, ngày ngày đều có cấm vệ quân bao vây không được phép tiếp cận, có người nói bởi vì nàng ta mà Uyển phi mới bị Hoàng thượng phái đi nơi khác, rồi bị bức đến nỗi phát điên!”

“Đúng vậy, tối hôm qua hậu cung bãi tiệc, nửa chừng rút lui không có lý do, các người đoán là vì sao? Là do tiểu chủ kia không cẩn thận bị Uyển phi đã thương, Hoàng thượng bất chấp tất cả tôn nghiêm, trực tiếp mời thái y đến tẩm cung! Không chỉ vậy, sáng sớm nay đã có thánh chỉ phong phi. . .”

“Vậy. . .Hoàng thượng phong phi tước hiệu là gì?”

“Hình như. . .hình như là Lạc phi. . .”

Trong lòng Ca Nhi nổi lên một con chấn động, không cẩn thận liền dẫm phải một cọng cỏ khô dưới chân, phát ra tiếng động!

“Ai? Tất cả đừng nói nữa, có người !”

Tìm đập thỉnh thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực, Ca Nhi cắn môi, nhanh nhẹn rời đi tránh khỏi đám người đang lao xao kéo tới!

Dọc đường đi, dòng suy nghĩ hỗn độn cứ ám ảnh, trong đầu nàng lại vang lên hai chữ “Lạc phi”, nàng loạng choạng bước đi, mấy ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay để lại mấy vết hằn sâu hút, bước đi như chạy đến trước cửa đại điện, nàng mới dám ngừng lại thở dốc, Ca Nhi ngẩng đầu liếc mắt vào trong đại điện, trong lòng lo lắng cùng đau đớn ngổn ngang, nàng ép bản thân phải bình tĩnh, cố sức bình tâm suy nghĩ, đến khi đã trấn tĩnh lại, mới dám bước vào trong.

“Rầm” Cửa lớn của đại điện bị đá văng kêu lên một tiếng!

Ca Nhi ngẩng lên, liền nhìn thấy phía cửa ra một thiếu niên sắc mặt tức giận đến tái nhợt, đôi mắt trong sáng giờ đây ngập tràn phần hận cùng đau đớn đến cháy lòng!

Dừng lại thờ dốc, hấn hung hăng nắm lấy y phục của Ca Nhi, thực ra nàng cũng biết, sáng sớm nay tin tức này đã làm sôi sục hậu cung, chỉ là không ngờ nó lại đến tai hấn sớm như vậy!

Thiếu niên liếc mắt nhìn nữ nhi đang đứng trên bậc thềm, đôi mày nhíu chặt, ánh mắt phát ra một tia nhìn giận dữ chán ghét! Thu hồi ánh mắt, hấn quát lớn đuổi hết mấy người xung quanh, bước nhanh đến bậc thềm!

“Thất Vương gia!” Đoán biết ngay hấn đi đến nơi nào, Ca Nhi hốt hoảng, thờ dốc mà chạy đến trước mặt, nắm chặt hai tay hấn, “Thất Vương gia người...”

“Người còn dám ngăn cản ta?” bất ngờ bị hét vào mặt, làm Ca Nhi giật mình ngẩn ra, mà trong ánh mắt Mặc Kỳ lúc này, sát khí ngút trời đang hùng hực tỏa ra.

“Được lắm! Người tới nói cho ta biết, lần này lại là lý do gì nữa?” Mặc Kỳ giận giữ ghì chặt vai nàng, “Một tháng nay, người nói cấm quân canh gác gắt gao xung quanh Lạc tiểu trúc, chúng ta không hề có một ai giúp đỡ nếu tự ý xông vào là tự mình gán tội cho mình! Chính vì vậy mà một tháng qua ta mới nhìn không đi tìm tâu ấy! Mà hiện giờ thì sao chứ? Người có nghe bên ngoài nói cái gì không? Lạc phi... cái quái quỷ gì là Lạc phi! Ta đúng là điên rồi mới tin chuyện ma quỷ của người! Ta nếu không đi cứu tâu ấy, thì bao nhiêu trong sạch của tâu ấy cứ như vậy mà bị hủy hoại hết!”

Dùng sức hung hăng nắm chặt Ca Nhi, làm gương mặt bé nhỏ của nàng sợ hãi đến tái nhợt, đau đớn không thể bức ra, hấn hung hăng đẩy nàng ra, một mình sải bước hướng đến tẩm cung!

“Mặc Kỳ, người chờ đã!” Ca Nhi hoảng hốt không kịp suy nghĩ, vội kêu đích danh của hấn, vội theo nắm lấy chặt cổ tay hấn, ánh mắt trong ngần tràn đầy chân thành tha thiết, chăm chú nhìn hấn: “Người hãy nghe ta nói, ta van cầu người hãy nghe ta nói!”

Mặc Kỳ bị ép phải dừng bước lại, đôi mắt tức giận này lửa nhìn nàng.

“Xin người tin ta, Hoàng thượng chưa từng chạm được vào nàng, hấn căn bản chưa hề được nàng đón nhận!” Ánh mắt bình tĩnh trở lại, hấn lãnh đạm nhìn Ca Nhi, “Tối hôm qua tiền tuyến cấp báo quân tình, Hoàng thượng nửa đêm đã đi đi khỏi, đến hừng đông cũng chưa trở về! Thánh chỉ là do công công mang từ ngự thư phòng rồi truyền lời lại, Hoàng thượng là muốn danh chính ngôn thuận, trước tấn phong cho nàng một hào danh, hấn chính là muốn làm chúng ta rối loạn, người có hiểu hay không?!”

Mặc Kỳ thoáng giật mình, con giận trong lòng vẫn còn chưa nguôi, đôi mày lập tức nhíu chặt, lạnh lùng hỏi: “Những chuyện này... làm sao người biết được?”

“Ta...” Ca Nhi nghẹn lời, cắn chặt răng, cúi đầu thật thấp nói, “Tối hôm qua, ta nghe nơi đó có động tĩnh nên ta đã lên theo nàng ấy đến tẩm cung, tất cả ta đều nghe thấy rõ...”

Mặc Kỳ hơi ngạc nhiên, vẻ giận dữ trong đôi mắt dần dần tàn đi, hấn thấy trong lòng thật xúc động.

“Cứ coi như là vậy, thì ta cũng không thể mặc kệ ngồi nhìn!” Ánh mắt thiếu niên nhíu chặt, kiên định nói “Đừng nói chỉ là một hào danh, chỉ cần là bất kỳ kẻ nào có ý đồ với Lạc nhi, ta sẽ không bỏ qua cho hấn!”

Không hiểu sao một nỗi đau xót từ tận đáy tim lại dâng lên, Ca Nhi ngược ánh mắt mệt mỏi nhìn hấn, bàn tay nắm chặt, nàng cố nhẹ giọng nói: “Ta biết người lo lắng cho Lạc Nhi, ta cũng vậy, dù hiện giờ chúng ta không đủ sức, nhưng mà... buổi trưa hôm nay, Hoàng thượng cùng tất cả quân cấm vệ sẽ rời khỏi thành, tập trung tại bãi sân hoàng thất để tuyển chọn, đến lúc đó trong cung không có chút phòng bị, cho dù là có, thân phận người là Vương gia, sẽ không kẻ nào dám đụng đến người... chúng ta cùng nhau liều mạng cứu Lạc nhi ra, đưa nàng khỏi nơi địa ngục này! Người tin ta... có được không?”

Ra sức thuyết phục một hồi, hốc mắt Ca Nhi đã muốn ẩm ướt, nước mắt chực trào ra, ánh mắt long lanh trong sáng làm ai cũng phải cảm động.

Mặc Kỳ kinh ngạc nhìn nàng, lúc này mới cảm giác tay mình đang được nàng nhẹ nhàng nắm lấy, đôi tay mềm mại ấm áp kia như đang xoa đi bao nhiêu lo lắng phiền muộn trong lòng, hấn buồn bực thốt một tiếng: “Được.”

Hơi thở dần dần bình ổn lại, Ca Nhi lúc này mới buông lỏng tay ra, lướt qua vai hấn đi thẳng vào đại điện.

“Ca Nhi...” một tiếng gọi khẽ bất ngờ vang lên, gương mặt anh tuấn kia thoáng chau mày lại, đôi môi mấp máy gọi.

“Có việc gì?” Ca Nhi nhẹ giọng hỏi lại.

“Người rốt cuộc... là người thế nào?”

Một tiếng hỏi khẽ, lại nghe như sấm sét ngang tai, lòng nàng thoáng ngạc nhiên, Ca Nhi ngừng bước chân, đôi mắt đẹp sáng ngời, sững sờ nhìn hấn.

Thắc mắc này, hẩn giấu trong lòng đã lâu, một nữ tử tầm thường trong cung sao lại có thể cơ trí hơn người như vậy? Nhất cử nhất động của nàng thoát nhìn tường chừng rất tầm thường, nhưng chỉ cần có chút quan sát liền có thể nhận ra ngay nàng là đang dùng dáng vẻ yếu đuối sợ sệt mà che giấu đi bản chất thông minh sắc sảo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Kháng chỉ

Ca Nhi xoay người, ánh mắt trong veo hướng nhìn về phía thiếu niên kia, gương mặt dịu dàng, thuần hậu.

Canh giữ ở tầm cung cả đêm đã làm cho nàng hao tổn bao nhiêu khí lực, Ca Nhi mệt mỏi gượng cười, nhẹ giọng đáp: “Điện hạ, người yên tâm, mặc kệ ta như thế nào, ta cũng sẽ dốc toàn lực để bảo vệ người mà điện hạ muốn bảo vệ, đến lúc thích hợp người sẽ biết thôi. ...” Ca Nhi cúi thấp đầu, xoa xoa hai thái dương “Bây giờ ta mệt mỏi quá, có thể để ta trở về, ngủ một giấc được không?”

Nụ cười có lúm đồng tiền có phần nhợt nhạt, khiến cho thiếu niên kia không thể rời mắt khỏi hai lúm đồng tiền nho nhỏ trên khuôn mặt xinh đẹp, càng không hiểu nổi vì sao một nỗi yêu thương bỗng nhiên dậy sóng trong lòng.

Về mặt có chút phức tạp, Mặc Kỳ bước đến, dắt tay nàng đi vào đại điện.

A?

Ca Nhi sững sốt, cảm nhận hơi ấm truyền đến lòng bàn tay, bước đi có chút lảo đảo. Thiếu niên phía trước nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu như là quở mắng: “Sau này không được tự mình quyết định những chuyện thế này khi không được phép của bản điện hạ, nghe rõ hay không?”

Giọng nói nghe thật cộc cằn, nhưng sao nàng lại cảm thấy nghe rất lọt tai, đôi mày Ca Nhi vừa rồi còn nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra, khóe môi ẩn hiện một nụ cười. ...

*****

Đến buổi trưa, thái y lại đến thay thuốc.

Vừa vào phòng đã thấy một bầu không khí quỷ dị, thái y lướt mắt qua một vòng, liền phát hiện một công công truyền chỉ đang quỳ gối, sắc mặt vàng như sáp, đám cung nữ trong cung về mặt khó xử, khổ sở nhìn thân thể yếu đuối đang nằm trên giường kia, trong lòng vạn phần lo lắng.

Khẽ vuốt chòm râu, thái y hướng ánh mắt tinh tường nhìn xuống vị công công đang quỳ, rõ ràng sáng nay ý chỉ đã được ban ra, khắp nơi vẫn còn sôi sục bàn tán, làm thế nào... làm thế nào mà giờ đây hần vẫn còn đang cầm thánh chỉ trên tay, không mau truyền chỉ rồi lui ra ngoài đi chứ!

Nhìn lại trên giường lần nữa, một mỹ nhân đang tựa người trên đó, cổ tay mảnh khảnh xinh đẹp lộ ra khỏi mép chăn, nhìn nàng càng nhỏ bé và yếu ớt đến cực điểm

Đến gần giường, thái y cúi người, nhẹ giọng nói: “Lạc phi nương nương, lão phu đến xem vết thương cho người. ...”

Giọng nói bất ngờ vang bên tai nàng, làm Lạc Cơ Nhi đang mơ màng trong cơn mộng giật mình mở mắt, vẫn thấy thái giám truyền chỉ quỳ gối dưới đất như cũ, bàn tay nhỏ bé bám chặt đệm giường, nàng cất hơi thở yếu ớt nói: “Ta không có tiếp chỉ, các người tốt nhất thu hồi hai chữ kia lại, ta nghe không chịu nổi. ...”

Thái giám quỳ trên mặt đất tức đến nổi điên, chỉ muốn giẫm chân mà hét lớn, nhưng lại sợ đắc tội với vị quý phi kia, nên chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nương nương, nô tài khuyên người hay là cứ tiếp chỉ đi, hôm nay Hoàng thượng đi vắng không có ở trong cung, nương nương không nên chống lại thánh chỉ, hơn nữa, không cần biết có hoàng thượng ở trong cung hay không, hoàng mệnh vẫn là không thể làm trái được. ...”

Một nỗi tuyệt vọng chán chường lần nữa lại dâng trào, Lạc Cơ Nhi dời ánh mắt trong suốt đau xót, thân thể nhỏ bé run lên, cắn chặt cánh môi đến bật máu, nàng cố sức hét lên: “Cút”

Vị thái y đã nhìn ra sự việc, không muốn lại có thêm rắc rối, đành thấp giọng nói: “Nương nương. .không, cô nương, lão phu đến để xem thương thế của cô nương như thế nào?”

Máu tươi nhuộm hồng trên nền vải bông trắng tinh, từng lớp từng lớp được gỡ bỏ làm lộ rõ vết thương dữ dội bên trong, thái y khẽ chau mày, bậm môi không dám nói. Trên môi nàng còn lưu lại dấu vết như từng bị cắn nát, chỉ cần như thế cũng đã đoán được tình cảnh đêm qua dữ dội đến mức nào, phục vụ trong cung đã nhiều năm, thái y khôn ngoan tự hiểu được điều gì cần phải quan tâm, cũng như điều gì ông không được phép quan tâm tới.

Buồng lỏng chút ít phòng bị, Lạc Cơ Nhi để mặc cho thái y tỉ mỉ băng bó vết thương, lúc thuốc được bôi vào vết thương, con đau đớn dữ dội lần nữa lại kéo đến, nhưng nàng vẫn cắn răng không rên một tiếng..

Nhìn nhan sắc yêu kiều dịu ngọt hiếm có trong thiên hạ trước mắt, mấy ngón tay thái y vô tình lướt qua cổ tay nàng, hần bỗng nhiên dừng người ngừng lại.

Một cung phi tuổi còn quá nhỏ, thân thể lại suy yếu như vậy, dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, thái y neho mắt nhìn nàng, thân nhiên tiếp tục băng bó vết thương, rồi thu dọn hộp thuốc, chuẩn bị rời đi.

“Mạch tượng của cô nương có chút suy yếu, thân thể lại bị thương, sợ rằng không chỉ ở trên vai...” Trong lúc ra về, thái y ngập ngừng nói, bỗng phát hiện ra trong ánh mắt nàng hiện lên một nỗi kinh hoàng, nàng sợ hãi cuộn mình như con thú nhỏ bị thương, càng thêm xác thực cho điều hần đang suy đoán là đúng.

“Cáo từ cô nương” Thái y chấp tay rời khỏi phòng.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi kinh hoàng, đôi mắt trong suốt tuyệt vọng nhìn theo vị thái y, bỗng đâu nàng nghe thấy tiếng nói từ ngoài cửa truyền vào: “Dung phi nương nương giá đáo...”

Thái y vừa đi đến cửa thì bị chặn lại, không thể làm gì khác là hòa cùng đám thái giám và cung nữ thấp người quỳ xuống, đồng thanh tung hô: “Tham kiến Dung phi nương nương...”

Nơi cửa vào, một vật áo màu da cam lướt nhẹ trên nền đất, trên mái tóc được búi cầu kỳ đang cài trâm vàng, một nữ tử dung mạo hoa lệ quý phái xuất hiện trước cửa tâm cung, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt nhìn tất cả bên trong, giữu cột nói: “Ồi, ở đây quả thật rất náo nhiệt a...”

Lạc Cơ Nhi giật mình nhìn ra, không biết nữ tử trước mắt kia là ai, nhưng nghe lời truyền, nàng cũng chỉ có thể đoán là một phi tần ở hậu cung.

Hai ánh mắt không hẹn mà gặp nhau, nhất thời làm ai nấy như muốn ngừng thở. Đã sớm nghe qua Hoàng thượng đang sủng ái một nữ tử dung mạo rất có khí chất, nhưng nàng không tin, cho đến khi giờ đây khi tận mắt diện kiến, trái tim nàng như bị bóp nghẹn, rất đau, cũng rất ghen, ánh mắt giữu giữ nhìn nàng ta trùng trùng, cơ hồ muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thê này là thê nào?” Dung Phi liếc nhìn thái giám đang cầm thánh chỉ trên tay về mặt xanh mét, thoáng nhú mày, “Hoàng thượng hôm nay ra khỏi cung, đã trao ấn phượng cho bản cung, tạm thời bản cung cai quản hậu cung, khỏi phải gây chuyện phiền phức. Bản cung cũng nghe nói sáng sớm nay Hoàng thượng có nạp một tân phi, nên ta vội vàng đến thăm, không để muối mặt bị bạc đãi, không ngờ... thánh chỉ vẫn chưa truyền sao?”

Thái giám cầm thánh chỉ muôn phần oan ức, vội vàng dập đầu cúi lạy nói: “Bẩm Dung phi nương nương, Lạc phi nương nương nàng...nàng không chịu tiếp chỉ, còn sai người đem thánh chỉ cùng phi ấn vứt ra ngoài! Nô tài sợ Hoàng thượng quay về sẽ trách cứ, nên đã quỳ hai canh giờ ở đây, chờ nương nương đổi ý tiếp chỉ!”

Dung phi nương nương, địa vị chỉ sau Uyển phi, hôm nay Uyển phi đã bị biếm vào lãnh cung, hậu cung lẽ ra không còn ai có thể đối chọi với nàng, bỗng đâu giờ đây lại có một vị tân phi mới đến, nàng liền lập tức tìm đến để tận mắt xem qua, cũng không nghĩ vừa vặn gặp được một màn kịch hay thế này.

A...kháng chỉ? Nàng ta dám kháng chỉ?

Đôi mắt Dung phi mở to, long lên giận dữ, trừng mắt nhìn Lạc Cơ Nhi hồi lâu, rồi bỗng nhiên lại phát ra một tiếng cười ngạo nghễ! Sắc mặt thâm trầm khó lường, trong lòng nàng cuộn cuộn ghen tức, phần nộ cùng ác ý!

“Khá lắm tân phi...dám can đảm kháng chỉ!” bỗng nhiên có tiếng gầm nhẹ phát ra, bộ âm chén trên bàn phút chốc cũng theo tiếng gầm đó mà rơi xuống đất, âm thanh đổ vỡ vọng ra vang dội khắp tâm cung!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Quất roi

Nhìn thấy Dung phi đang đi thẳng tới, Lạc Cơ Nhi thấy lạnh toát sống lưng, trong đôi mắt nàng tràn đầy yếu ớt.

Hiện tại ở trong hoàng cung này, nàng quả thật là thế đơn lực bạc, cho dù nàng có một trăm lá gan để phản kháng quyết định của đế vương kia, nhưng cũng không chống đỡ nổi bụng dạ độc ác của bao nhiêu kẻ trong cung, nàng vô thức lùi lại phía sau, tay liền đặt lên bụng muốn bảo vệ.

“Quả nhiên là mỹ nhân băng thanh ngọc khiết...” Đưa mắt xem xét kỹ càng khuôn mặt nhỏ nhắn mê người, Dung phi nhàn nhạt mỉm cười, trong nháy mắt một chường hung ác mãnh liệt đánh tới!

“Bộp!” Tiếng tát chói tai vang lên, một cái tát trời giáng đánh vào gương mặt trắng nõn thanh lệ của Lạc Cơ Nhi!

Lạc Cơ Nhi bất ngờ, thân thể liền bị lực đạo hung ác kia mãnh liệt đánh ngã xuống giường, đầu đón rên lên một tiếng, mái tóc đen dày rơi xõa trên đôi vai vàng.

Trên mặt, nàng cảm nhận được sâu sắc cảm giác nóng bỏng, đau đớn khủng khiếp truyền đến...

Bên trong tấm cung, mọi người đảo hít một luồng khí lạnh! Trợn to mắt nhìn Dung phi đang khí thế khiếp người.

“Không tiếp chỉ thật sao?” Thu tay lại, chậm rãi nắm lấy ngực áo lụa của nàng, Dung phi cười nhạt nói: “Nói cách khác, người bây giờ chỉ là một nữ tử lai lịch không rõ, không danh không phận? Bản cung nghĩ, nếu là người tình nguyện làm hoàng phi, bản cung còn có thể cùng người bình đẳng nói chuyện, còn hiện giờ, người cái gì cũng không phải, vậy mà dám ở trong tấm cung của hoàng thượng làm mưa làm gió, người nghĩ, bản cung có thể mặc kệ, buông tha cho người hay sao?”

Lâu lắm rồi nàng mới bị mắng nhiếc nặng nề như vậy, lời lẽ trong đó đều mang mùi máu, Lạc Cơ Nhi chậm rãi ngược mắt nhìn vị phi tử gương mặt đang mỉm cười mà lòng không chút lưu tình kia, nhẹ giọng nói: “Có thật là Hoàng thượng đã đem phượng ấn giao cho Dung phi nương nương hay không?”

Giọng nói của nàng trong ngần như suối, làm mọi người bất giác cảm thấy hơi đau lòng.

Dung phi nhướng mày: “Thế nào, người nghi ngờ bản cung sao?”

Nở một nụ cười đẹp khuynh thành, diễm đảo chứng sinh, trong ánh mắt trong suốt của Lạc Cơ Nhi có vài phần châm chọc, gương mặt thoáng hiện nét cười mà lại thật âm áp: “Không có, ta chỉ đang nghĩ, hoàng thượng sao lại thật không tình mặt như vậy, để cho một nữ tử chẳng phân biệt được thị phi như vậy quản lý hậu cung.”

Bị một tiểu cung phi như vậy châm chọc, đôi mày thanh tú của Dung phi chau lại, ánh mắt dường như có phần tức giận: “Chẳng phân biệt được thị phi... Người dám nói như vậy với bản cung?!”

Dựa người ngồi thẳng dậy, ánh mắt nàng dịu dàng trong ngần như suối, khắp người tự nhiên tỏa ra linh khí kỳ diệu mê hoặc, nàng bình thản ngược nhìn gương mặt kia: “Chẳng lẽ không đúng hay sao? Đêm qua, bị đâm thụ thương ở Thần Lộ điện, không phải là tại ta, muốn đưa vào tấm cung trị thương là do lệnh của hoàng thượng, cũng không phải là ý của ta, cho tới nay, thánh chỉ kỳ lạ kia, thậm chí cũng chưa từng đề cập với ta, dựa vào cái gì các người nghĩ đó là ban ân huệ, thì ta cũng phải theo các người nghĩ như vậy?” Đôi mắt trong sáng lộ ra vài phần giận dữ, “Như vậy nếu không phải là chẳng phân biệt được thị phi, thì gọi là gì?!”

Đã ở trong cung nhiều năm, từng gặp qua nữ nhân vì tranh thủ tình cảm của hoàng thượng mà bất chấp thủ đoạn, nữ nhân bề ngoài thì mềm mại yếu ớt mà bên trong thâm hiểm ác độc, thật chưa từng gặp qua một nữ nhân dám giãi rạt thánh ân dưới chân như vậy! Hai tay Dung phi run rẩy, phong thái một tiểu thư khuê các được lâu ngày tu dưỡng ngăn lại ý muốn tát cho nàng ta thêm cái nữa: “Cái miệng nhỏ của người cũng nhanh lắm... Người không sợ _____”

“Nương nương!” Thái y từ nãy giờ vẫn yên lặng, nhỏ giọng gọi khẽ một tiếng.

Viên thái y nhỏ tiếng thì thầm, gương mặt Dung phi chợt ngẩn ra.

Sắc mặt Dung phi bỗng chốc trở nên càng lúc càng thêm u ám, nàng liếc ánh mắt có chút quỷ dị nhìn Lạc Cơ Nhi.

Có thai... Cô ta vậy mà lại đang có thai?!

“Hoàng thượng có biết không?” Giọng nói có chút run rẩy, Dung phi khó khăn hỏi.

Thái y trong mắt có một chút hỗn độn, thấp giọng nói: “Thần vẫn chưa kịp báo cho hoàng thượng...”

Dung phi nhìn gương mặt nhỏ bé băng thanh ngọc khiết như tuyết liên kia, càng nghĩ càng không hiểu, là đạo lý gì đây? Lẽ nào, Hoàng thượng vì biết cô ta mang thai ở ngoài nên mới gấp gáp mang cô ta vào cung sao? Chính là... chính là hài tử trong bụng cô ta, căn bản không phải là của hoàng thượng?!

Ánh sáng lóe lên, trong ánh mắt Dung phi bật ra một tia oán hận: “Hừ, thật là nha đầu làm càn mà, bản cung hôm nay phải giáo huấn người một chút mới được! Người đâu!”

Có thai thì sao chứ? Nếu như không phải là cốt nhục của hoàng thượng, vậy thì phải trừng phạt cô ta để thanh tẩy hết ô uế chốn hậu cung! Nếu thật là cốt nhục của hoàng thượng, thì hài tử kia càng không thể lưu lại được, ngôi vị hoàng hậu kia vẫn còn bỏ trống, nàng sao có thể dễ dàng buông tha cho một nữ tử có thể trở thành mối họa lơ lửng trên đầu nàng?

Thân thể Lạc Cơ Nhi khẽ run rẩy, nàng thấy mấy nam nhân to lớn hung hăng đập cửa vào, trên người họ không mặc y phục giống như thị vệ trong cung, tay cầm roi da thô ráp, hiển nhiên là tay chân do Dung phi huấn luyện.

“Đem cô ta xuống dưới, đánh thật mạnh cho ta!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong tấm cung đều đảo hít một luồng khí lạnh, trợn to mắt nhìn Dung phi.

“Nương nương...” Thái y muốn mở miệng ngăn cản.

“Ngậm miệng lại cho bản cung!” Dung phi liếc đảo ánh mắt sắc sảo nhìn mọi người: “Nhớ cho kỹ, hôm nay là bản cung dạy dỗ một kẻ hạ nhân dám mở miệng cợt nhả! Ngày nào nàng ta còn chưa là phi, ngày đó bản cung còn có quyền giẫm nát nàng ta dưới chân!”

Tiếng hét chói tai làm mọi người một phen sợ hãi, khắp nơi trong cung chấn động, mà Lạc Cơ Nhi lúc này đang nằm lơ lửng một mình trên sàn, mắt mở to nhìn đám nam nhân kia đang hung hăng từng bước tiến tới gần nàng!

Đứng ngoài cửa cung, ai nấy khiếp vía nghe thấy tiếng động bên trong.

Từng hồi từng hồi, âm thanh đau đớn thê lương do bị đánh, khắc khoải truyền đến_____

“A! !” Tiếng roi sắc bén ác liệt vang lên trong góc phòng, tiếng xé gió, cảm bào tinh xảo màu hồng nhạt của nàng lại lần nữa bị xé rách một đường! Da thịt như bạch ngọc bỗng tràn ra vết máu, cả người nàng run rẩy, tránh không khỏi được đợt roi dày đặc kia ! !

Dung phi đang ngồi trên ghế bên cạnh, thân nhiên từ tốn uống trà.

Tuyệt thế mỹ nhân yếu đuối như vậy, lại bị một đám nam nhân hung hăng quát roi không thương tiếc, quần áo rách nát, sắp không che được thân thể bạch ngọc mềm mại kia, từng dòng máu loang thắm trên cảm bào hồng nhạt của nàng, tiếng roi vun vút, ai có chút lương tâm, nếu nhìn thấy cảnh quật roi thể thảm kia, trong lòng đều không khỏi cảm thấy xót xa áy náy!

“A!” Lạc Cơ Nhi lần nữa đau đớn kêu lên một tiếng, cả người cuộn mình trong góc phòng, cơ thể không kìm được run lên!

Đau quá... Đau quá...

“A...” Đôi mắt nhắm nghiền, nàng đau đớn đến chỉ muốn ngất đi, không đếm xỉa đến y phục trên người đang là tả roi xuống, tay nàng cố gắng run rẩy gắt gao ôm lấy bụng! Nàng quyết liệt cắn chặt môi, ép buộc chính bản thân tỉnh táo dưới trận mưa roi, quyết tâm bảo vệ lấy huyết mạch trong người mình!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Mang nàng rời đi

Mang nàng rời đi

Tiếng rên rỉ đau đớn ngày càng nhỏ lại, thân thể nhỏ nhắn mềm mại trắng như ngọc kia cuộn mình thành một cục, khuôn mặt bé nhỏ tái nhợt, dường như sức sống trong nháy mắt sẽ biến mất...

...

Càng chạy gần đến cửa cung, càng nghe thấy những điều bất thường...

Thiếu niên neho mắt, nhìn vào bên trong đại điện, đứng hầu bên ngoài có hai cung nữ đang rụt vai sợ hãi, vẻ mặt thật khiếp đảm, mà bên trong tấm cung, từng hồi âm thanh đau đớn ngắt quãng truyền ra, làm cho trái tim hắn đột nhiên thất lại !

“Có chuyện gì xảy ra rồi?!” Mặc Kỳ nắm chặt vai một tiểu cung nữ, tức giận hét lên.

Tiểu cung nữ sợ hãi giật mình, ánh mắt e ngại nhìn vị thiếu niên đang chăm chú nhìn mình, mấp máy môi nói: “Thất... Thất vương gia...”

Ca Nhi phía sau cũng vừa chạy tới, hồn hồn hỏi: “Thái nhi, bên trong làm sao vậy? Ai lại dám xông vào tẩm cung của hoàng thượng vậy?”

Cung nữ Thái Nhi được kêu đứng tên liền nhận ra người quen, nỗi sợ hãi trong lòng đang che giấu lộ ra, giọng nói mềm nhũn, miệng thê lương nghẹn ngào: “Là... Là Dung phi nương nương! Hoàng thượng không có ở đây, nàng ta ở bên trong..., nàng ta ở bên trong...”

Lòng nóng như lửa đốt, Mặc Kỳ đẩy tiểu cung nữ ngã qua một bên, gầm nhẹ một tiếng: “Lạc Nhi!” Rồi một mạch xông vào!

Cửa tẩm cung đang đóng chặt. sau một khắc liền bị hung dữ đập vỡ “Rầm” một tiếng ! !

Mấy nam nhân dữ dằn tay cầm roi, lúc này đang hung hăng quát vào cơ thể đau đớn sắp ngất đi đang nằm kia.

Dung phi chợt giật mình, chén trà đang cầm trong tay hơi run, nước trà nóng bỏng hơi vương ra bàn tay trắng nõn, một tiếng kêu khẽ rên lên, ai oán nhìn về phía người kia.

Trong tầm cung ngột ngạt, ánh sáng mờ ảo như trong địa lao, mà thân thể xinh đẹp đang cuộn mình trong góc kia đã gần như là hấp hối, hai nam tử kia khẽ do dự ngừng đánh, chỉ sợ đánh tiếp, cô gái này sẽ thật sự bị đánh tới chết!

“Lạc Nhi! !” Một tiếng thét muốn nổ nóc nhà vang vọng toàn bộ tầm cung! !

Mặc Kỳ nhanh như gió lao tới, hung hăng đẩy hết đám nam nhân hung bạo đang vây quanh bên người nàng, đau lòng ôm lấy nữ tử khắp người đầy thương tích, Lạc Cơ Nhi đau đớn rên một tiếng, như thể bàn tay hắn vừa chạm đến đầu trên người đều mang theo đau đớn nứt da, trên khóe môi nàng chảy ra một vết máu tươi, cảm giác như gân cốt trên người đều bị chặt đứt, không thể đứng dậy được nữa...

Ca Nhi theo ngay sau cũng đã chạy ào vào tầm cung, nhìn thấy tất cả cảnh tượng trong phòng, mở miệng nói không nên lời, trong ngực chấn động dữ dội, cả người run rẩy không kìm được, chỉ nhìn thoáng qua, nước mắt nóng hổi đã tràn đầy hốc mắt!

“Các người là ai? Dám cả gan xông vào...”

“Bộp” một tiếng! !

So với tiếng tát vừa rồi còn vang dội hơn gấp trăm lần, cái tát mang theo hận ý mãnh liệt quét tới khuôn mặt Dung phi!

Mọi người còn chưa kịp hiểu gì, chỉ thấy Dung phi đã bị đánh cho đứng không vững, thân thể trong nháy mắt ngã vào bộ ấm chén trên bàn, tức thì bộ ấm chén vỡ tan tành, tiếng sứ vỡ vang khắp cả phòng, còn kèm theo tiếng rên rỉ đau đớn của Dung phi!

“Thì ra là ngươi?” Cả người run lên, Ca Nhi mở to hai mắt, ngăn dòng lệ chảy xuống, nghiêng răng mở miệng nói đầy hận ý!

Dung phi bị đánh đến nỗi đầu óc mụ mị, bọn hạ nhân kinh hoàng đỡ nàng đứng dậy, vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu kia, nửa bên mặt nàng, đau nhức đến tê dại, rít giọng: “Ngươi dám... Ngươi dám tát bổn cung? !!”

“Vút ____!” Lại một tiếng vang lên, một ánh ngân quang lóe lên, Dung phi liền kêu lên một tiếng thê lương đau đớn! !

Mấy cung nữ đảo hít một ngụm khí lạnh, nhìn thấy trong góc phòng có một thanh loan đao bay ra, hung hăng xen vào cửa tầm cung! Dung phi sững người không nói gì, chậm rãi quay lại, hai tay run rẩy sờ lên, chỉ thấy một chất dịch lỏng chảy ra, nàng trân trối nhìn lại, thì ra chính là máu đỏ tươi...

“A! ! !” Một tiếng thét chói tai truyền ra từ tầm cung, Dung phi trừng mắt nhìn hai người đột nhiên xông vào bên trong tầm cung, trong lòng tràn ngập kinh hoàng: “Các ngươi là ai? Các ngươi rốt cuộc là ai! Các ngươi cả gan dám xông vào tầm cung của Hoàng thượng, các ngươi điên rồi, các ngươi thật điên rồi!... A, mặt của ta! !”

Một vết máu đỏ rất sâu hiện trên một nửa gương mặt của Dung phi, cùng với con mắt đang trợn trừng kia, thoát nhìn thật là dữ tợn.

“Bắt.. Bắt! Mau bắt hết bọn chúng! !” Trong nháy mắt, Dung phi thất kinh, sợ hãi cùng phần nộ dâng lên bao trùm đầy lòng, vội vội vàng vàng sai bảo đám hạ nhân.

“Nương nương... xin nương nương bình tĩnh, đó là thất vương gia a!” Một tiểu cung nữ đứng bên cạnh vội khuyên can, trên mặt còn lộ ra vài phần sợ hãi nhìn vết máu trên mặt chủ tử.

Thất vương gia...

Vừa rồi thanh loan đao kia, chính là trong tay hắn phóng ra...

Nếu như chỉ cần sai một chút, không cẩn thận sẽ đâm vào người Dung phi, vậy thì...

Dung phi nhìn gương mặt lạnh lùng như băng của thiếu niên kia, nhìn cả tiểu nha đầu vênh váo theo hắn, đáng vẻ kiêu ngạo ngang tàng của nàng có phần chùng xuống, ôm lấy vết thương trên mặt mình, run giọng nói: “Các ngươi... Muốn làm gì đây?”

“Ngươi dám đánh nàng...” Thiếu niên ôm chặt thân thể mềm mại đang run rẩy của nàng trong tay, ánh mắt càng lúc càng oán giận nhìn Dung phi, “Ngươi dám đánh nàng nặng như vậy! Ta giết ngươi! ! ____”

“Mặc Kỳ!” Một tiếng kêu nhỏ thốt ra từ đôi môi yếu ớt của Ca Nhi.

“Mang theo Lạc Nhi đi... Lên ngựa thôi!” Ca Nhi gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt dữ tợn của Dung phi, lạnh giọng ra lệnh.

Trong nháy mắt, mọi người trong phòng chợt hiểu ra tất cả! ! Tiểu công công truyền chỉ lập tức đứng dậy, cuống quýt chạy vội ra khỏi tầm cung, lớn tiếng kinh hô: “Người đâu! Người đâu! !”

Âm thanh chói tai truyền xa vọng tới tai làm mọi người sợ hãi, Dung phi cũng sợ hãi, lớn tiếng quát: “Ngăn bọn chúng lại cho ta! !”

“Mau đi thôi! !” Ca Nhi sốt ruột kêu lên một tiếng, đôi mắt ngân ngấn lệ, nhìn về phía thiếu niên đang do dự kia.

Trong lòng Mặc Kỳ chấn động, hắn lo lắng ôm chặt thân thể thương tích đầy mình của nàng trong lòng, hắn cúi người, run run nói nhỏ: “Cổ lên Lạc Nhi, ta sẽ mang ngươi đi!”

Mấy nam nhân hung hãn như hung thần ác sát liền cùng nhau xông tới vây quanh họ, đôi mắt Mặc Kỳ lóe lên một tia hàn quang, mũi chân quét qua những mảnh vỡ của chén trà, không chút lưu tình, đá thẳng về phía mặt bọn chúng!

Thừa dịp tiếng thét thảm thiết vang lên, hắn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hướng ra phía cửa sổ của tẩm cung, phi thân ra ngoài!

Ngoài cửa, thấy được ánh nắng đang chói chang, Mặc Kỳ vững vàng đáp xuống mặt đất, không kìm được, nhẹ nhàng xòe bàn tay đang ôm nàng, thì nhìn thấy lòng bàn tay đã nhuộm đầy máu đỏ, trong lòng hốt hoảng, vội nhìn vào gương mặt nàng, gương mặt nhỏ nhắn giờ đây trắng bệch không chút thần sắc, không có chút sinh khí, đôi mắt thiêm thiếp, phảng phất nét ai oán tuyệt vọng đau buồn truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Kéo nàng ta xuống dưới dụng hình

Kéo nàng ta xuống dưới dụng hình

Tiếng kêu to của tiểu công công rút cuộc đã làm thị vệ trong cung kéo đến.

Lúc này Ca Nhi cũng đã từ trong tẩm cung chạy theo ra, chỉ thấy bên ngoài một đội thị vệ đã quây thành vòng tròn, bao vây lấy tẩm cung, mà lúc này Mặc Kỳ đang ôm thân thể nàng trong tay, nửa quỳ nửa ngồi lạnh lùng quan sát xung quanh.

Phía sau, Dung phi mang theo mấy tiểu cung nữ cũng từ tẩm cung chạy ra, tay cầm một chiếc khăn tay, che lấy vết thương đang liên tục rỉ máu trên mặt, lạnh lùng cười: “Hừ, đường đường là một Vương gia, vậy mà lại tự tiện nhảy vào tẩm cung mang người của Hoàng thượng đi, các ngươi cho rằng các ngươi có thể thoát được sao? Đừng có nằm mơ!”

“Thì ra ngươi cũng biết nàng là người của trẫm...” Một giọng nói âm trầm uy lực vang lên, mang theo nộ khí sâu sắc lan truyền khắp đại điện!

Trong lòng mọi người đều chấn động! !

Thị vệ đang vây quanh bốn phía đột nhiên quay đầu lại, liền trông thấy một nam tử cao lớn, một thân long bào hoàng kim, chẳng biết từ bao giờ đã đứng nơi đại môn tiền điện, đang dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn một lượt qua tất cả, lúc nhìn đến thiếu niên đang ôm lấy thân thể xinh đẹp đầy thương tích trong ngực kia, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên căng thẳng!

Phía sau Hoàng đế, một đội cấm quân tinh nhuệ đang đằng đằng sát khí, mang theo uy nghiêm hoàng gia làm tất cả mọi người đều kinh sợ!

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế! !” Gần như trong nháy mắt, mọi người trong đại điện cùng quỳ xuống, tung hô, tạo nên âm thanh vang rền kinh thiên động địa!

Mà Dung phi đang đứng trước tẩm cung giờ đây sắc mặt bất chợt cũng rối loạn, trợn hỗn loạn vừa rồi khiến tay nàng ta run rẩy, nàng không ngờ Hoàng thượng lại trở về đúng lúc này, nếu mà Hoàng thượng biết được nàng ra lệnh quát roi Lạc Cơ Nhi, thì...

“Hoàng thượng! ——” Một tiếng kêu ai oán nào nện vang lên, cùng đó là tiếng khóc lóc nức nở ào ạt tuôn ra từ miệng Dung Phi.

Mọi người đều bị giật mình, chỉ thấy thân ảnh đẹp đẽ như phi yến kia từ tẩm cung lao xuống, vô cùng ủy khuất hướng về phía Hoàng thượng đang đi tới, trên đôi mắt lệ đang tuôn tràn hết sức bi thương, khăn tay xóc lên làm cho vết máu trên khuôn mặt lộ ra, Dung phi phụng một tiếng quỳ rạp xuống chân hắn: “Hoàng thượng, thỉnh người làm chủ cho nô tỳ a!”

Mặc Húc không động một chút nào, chỉ là chấn chú nhìn về mặt đầy sát khí của thiếu niên kia, ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt Mặc Kỳ càng thêm âm u, lại ôm chặt lấy thân thể mềm mại trong lòng, hắn cũng không thêm liếc mắt nhìn lại nữa!

Nữ tử từ dưới chân đang rên rỉ khóc lóc, càng lúc càng nghiêm trọng, Mặc Húc miễn cưỡng nén lửa giận đang bùng cháy trong lòng, chậm rãi ngồi xổm xuống, kiêu ngạo nhìn phi tử đang khốn đốn kia, lạnh giọng hỏi: “Dung nhi, nói cho trẫm biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Dung phi trong lòng run lên, ngẩng đôi mắt ngấn lệ, ra vẻ hết sức dịu dàng đáng yêu: “Hồi bẩm Hoàng thượng, sáng sớm hôm nay, nô tỳ nghe nói hoàng thượng đã nạp Lạc muội muội làm tần phi, muội một mình trong cung không thân không thích, nô tỳ muốn đến bên làm bạn... Nhưng thật không ngờ, không ngờ...”

Nói còn chưa dứt lời, tiếng khóc nỉ non đã vang lên.

“Khóc đủ rồi chưa?” Mặc Húc giận tái mặt, “Trẫm không ngại đổi một người biết chuyện đến nói đầu...”

“Không! !” Dung phi cả kinh, vội vàng lau khô dòng nước mắt, “Nô tỳ nói, nói...” Đôi mắt sắc lém liếc nhìn Lạc Cơ Nhi, Dung phi khẽ cắn môi, nằng nằng không tin Hoàng thượng sủng ái nàng như vậy sẽ vì một việc nhỏ này mà phế bỏ chức hậu phi của nàng, mở miệng nói: “Hoàng thượng, không ngờ Lạc muội muội không chút nào cảm kích, đã đánh mất thánh chỉ của hoàng thượng, còn coi rẻ hoàng uy! Nô tỳ lấy đại cục làm trọng, nếu mà tiểu cung phi nào cũng có thể ngỗ nghịch thánh ân, vậy thì mặt mũi hoàng thượng còn để ở đâu?! ! Vì vậy.. vì vậy nô tỳ cho người dạy dỗ nàng ta như vậy, thế nhưng thất vương gia bỗng nhiên dẫn người xông đến, không chỉ đã thương hạ nhân của nô tỳ, lại còn ra tay hạ sát nô tỳ! !”

Đưa gương mặt nhỏ nhắn sợ hãi, Dung phi khóc lóc kéo lấy tay áo của Mặc Húc: “Hoàng thượng... Gương mặt của nô tỳ, thiếu chút nữa đã bị hấn hủy đi a! Thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp, làm chủ cho thần thiếp a! !”

Ánh mắt lạnh lẽo của hấn quét qua gương mặt nàng ta chợt đỏ ngầu, bàn tay to lớn của hấn nâng cằm nàng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy là... là do người đánh nàng ấy?”

Dung phi sùng sốt, khỏ sở nói: “Nô tỳ chỉ là luận theo sự việc, nhẹ nhàng dạy dỗ nàng ta một chút...”

“À?” Bàn tay ác ý lướt qua vết máu kia, rõ ràng nghe được Dung phi hít sâu một luồng khí lạnh, sắc mặt đau đớn trắng bệch, một chút cũng không dám động, Mặc Húc cười khế, dùng đầu ngón tay hung hăng chà xát lên vết máu kia, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy Dung nhi dùng gì để đánh?”

“Hoàng thượng... đau thiếp...” Khuôn mặt Dung phi vô cùng đau nhức, đau đến muốn cắn nát cả lưỡi, lại cũng không dám ngăn cản hấn!

Thấy nàng ta nói không nên lời, Mặc Húc liền dời mắt nhìn về phía hai tiểu cung nữ đang quỳ bên cạnh, nhướn mày hỏi: “Người mau nói cho ta biết.”

Tiểu cung nữ đang quỳ trên mặt đất cả người run lên, bị dọa một trận sợ đến rơi lệ, ngẩng đầu nói: “Kính bẩm Hoàng thượng, là cung hình... quá roi.”

Trong lòng dâng lên một trận đau xót dữ dội...

Mặc Húc xót xa nhìn nữ tử đang nằm trong lòng thiếu niên kia, cảm bào hồng nhật bị quật đến rách nát, mơ hồ thấy được vết máu đang lan rộng trên thân thể bạch ngọc, khắp người nàng máu chảy nhuộm đỏ, càng làm cho thân sắc trên gương mặt hấn trắng bệch như tờ hơn.

“Người đâu!” Mặc Húc đứng dậy, lên tiếng ra lệnh, hai thị vệ phía sau lập tức bước lên, liền quỳ xuống đất chờ lệnh.

Hít sâu một hơi, hấn lãnh đạm nói: “Đem Dung phi xuống phía dưới, dụng hình.”

Là người đi trên mặt đất, Dung phi tròn mắt nhìn, bất chấp vết rách đầm máu đau đớn trên mặt, la lớn: “Hoàng thượng! !”

Gương mặt Mặc Húc không chút thay đổi nhìn nàng ta, giống như nhìn một cái xác: “Nhớ kỹ, đã đánh nàng ấy bao nhiêu roi, thì cho nàng ta bấy nhiêu dao cho trẫm, đau chết cũng phải tiếp tục xuống dao cho đủ số mới thôi, đã hiểu chưa?”

Hai thị vệ phía sau, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu đáp: “Dạ, hoàng thượng.”

Trong nháy mắt, tiếng thét như bị chọc tiết tru lên thê thảm trước cửa tẩm cung, tiếng khóc hỗn loạn, tiếng van cầu tha thứ, tất cả âm thanh hòa trộn, đầm máu.

Trước cửa tẩm cung, một cảnh xơ xác tiêu điều.

Đế vương kia dùng ánh mắt âm u nhìn thiếu niên đang nửa quỳ nửa ngồi kia, bên môi nhàn nhạt nở nụ cười, mở miệng nói: “Đưa nàng trả lại cho trẫm.”

Một nụ cười nhàn nhạt hiện lên nơi khóe miệng, Mặc Kỳ ôm chặt trong lòng thân thể mềm mại đang suy yếu, lạnh giọng nói: “Lời này, hẳn là ta nói mới đúng.”

Giữa vòng vây của cấm quân, hai nam nhân có cùng nửa dòng máu kia, đối mặt nhìn nhau, sát khí đằng đằng!

mạng người đi!”

Mấy nam nhân hung hãn như hung thần ác sát liền cùng nhau xông tới vây quanh họ, đôi mắt Mặc Kỳ lóe lên một tia hàn quang, mũi chân quét qua những mảnh vỡ của chén trà, không chút lưu tình, đá thẳng về phía mặt bọn chúng!

Thừa dịp tiếng thét thảm thiết vang lên, hấn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hướng ra phía cửa sổ của tẩm cung, phi thân ra ngoài!

Ngoài cửa, thấy được ánh nắng đang chói chang, Mặc Kỳ vững vàng đáp xuống mặt đất, không kìm được, nhẹ nhàng xòe bàn tay đang ôm nàng, thì

nhìn thấy lòng bàn tay đã nhuộm đầy máu đỏ, trong lòng hốt hắng, vội nhìn vào gương mặt nàng, gương mặt nhỏ nhắn giờ đây trắng bệch không chút thần sắc, không có chút sinh khí, đôi mắt thêm thiếp, phảng phất nét ai oán tuyệt vọng đau buồn truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Hoàng đế động thủ

“Ca ca món nợ này, ta nhất định sẽ có một ngày tính sổ với ngươi! Còn hiện giờ, ta dù chết cũng không để cho ngươi chạm vào Lạc Nhi lần nữa!” Trên điện tiền, thiếu niên ngạo nghễ lạnh lùng nghiêng răng nói, ánh mắt toát ra luồng hàn khí ghê người!

Ánh mắt lạnh lùng của Mặc Húc ngưng lại, nhìn nàng đầy mình thương tích thế kia, mà động lòng đau xót ... Nửa ngày, hắn chỉ nửa ngày không ở bên cạnh nàng mà thôi, đã để cho đám phi tử kiêu ngạo can quấy hạ thủ với nàng! !

“Trẫm nói lại một lần nữa, trả nàng lại cho trẫm.” Mặc Húc nói rõ từng chữ một, từng chữ đều mang vẻ nguy hiểm, cả người tỏa ra nộ khí kinh người, bao trùm khắp trong cung điện to lớn.

Con giận của đế vương, như biển sâu, đang không gợn sóng, nhưng đột nhiên chỉ chớp mắt sau đã nổi sóng to gió lớn.

Thiếu niên kia chậm rãi đứng dậy, mang thân thể dịu dàng nằm trong lòng mình giao cho Ca Nhi, bàn tay nắm chặt đoàn đao bên hông, đôi mắt sáng tràn ngập sát khí!

“Bảo hộ Hoàng thượng!” Cẩm quân xung quanh liền nhìn ra ý định của hắn, tất cả đồng loạt rút kiếm đang cầm trong tay, nhanh chóng vây quanh bảo vệ hoàng đế, tạo thành một bức tường màu đen dày đặc!

“Tất cả lui ra cho trẫm!” Mặc Húc gầm nhẹ một tiếng.

Đám cẩm quân giật mình, nhú mảy, đồng loạt thu hồi kiếm lại, chậm rãi lui về hai bên, hết sức đề phòng thiếu niên về mặt đằng đằng sát khí kia.

“Ngươi muốn động thủ với trẫm sao?” Một nụ cười khát máu nhẹ nhàng tràn ra trên môi, Mặc Húc chậm rãi lấy một thanh trường kiếm giấu trong tay áo long bào rộng thùng thình ra, “Vây hôm nay, trẫm sẽ chu toàn cho ngươi!”

Mặc Kỳ thoáng chốc thấy căng thẳng, cảm thấy một đạo kinh phong hung ác độc địa thổi tới, chưa kịp phản ứng, khuôn mặt thâm hiểm tàn bạo của đế vương kia đã dõng dạc trước mặt!

Một tiếng “Đinh !” vang lên! Chính là tiếng binh khí giao nhau! !

Không biết từ bao giờ, trong tay Mặc Húc đã lóe sáng một thanh kiếm sắc, lúc này đã đặt ngang giữa hai người, rồi một tiếng kêu đau đớn của thiếu niên bật ra, tay dùng đoàn đao chặn lại nhát kiếm hung hãn độc ác đến cực điểm của hắn! ! Binh khí lại tiếp tục chạm nhau, tia lửa lóe sáng khắp nơi! Thiếu niên bị bức phải lùi lại hai bước, thân thể miễn cưỡng mới chống đỡ nổi!

Chết tiệt... Mặc Kỳ thấp giọng kêu lên, bàn tay nắm chặt tới nỗi gân xanh, hắn đã quên mất.. hắn đã quên đế vương kia chính là cao nhân không lộ mặt, nội công thâm hậu như vậy khiến cho cao thủ như hắn cũng khó bề chống đỡ nổi!

Ca ca... Trong đầu hắn bất chợt hiện lên hình ảnh tà mị tuần nhã kia, trong lòng thiếu niên nổi lên một trận đau xót, thì ra chính mình dù có nỗ lực tới đâu cũng không làm sao mạnh mẽ được như ca ca, vậy mà hôm nay bị truy bức trong chốn thâm cung này, bọn họ thật quá khốn đốn... vậy mà tại sao ca ca vẫn chưa chịu trở về giúp bọn họ?!

“Trẫm không có nói gì, tại sao đang đấu với trẫm mà không chút tập trung vậy?”

Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai làm Mặc Kỳ chợt giật mình, ánh mắt trong suốt ngẩng lên, nhưng vừa nhìn thấy đế vương kia thì ánh mắt liền đỏ ngầu, bên trong phát ra một tia nhìn lạnh lùng trí mạng!

“A! !” Liền ngay sau đó, một chưởng hung hăng tàn nhẫn đã đánh mạnh vào vai thiếu niên! !

Trường kiếm đấu với đoàn đao, phát ra âm thanh sắc nhọn! Mặc Kỳ liên tục ôm vai lui về phía sau, phải quỳ một chân xuống mới chống đỡ nổi thân người không để ngã xuống, trong nháy mắt, lồng ngực có cảm giác đau đớn mủn muốn nổ tung, hắn có thể nghe được tiếng khớp xương đang gãy, từng chiếc từng chiếc, mang theo tiếng vọng ghê người!

“Mặc Kỳ!” Ca Nhi run run gọi một tiếng, lòng nóng như lửa đốt.

Cổ họng chợt thấy mặn, thì ra là mùi vị của máu. . .Mặc Kỳ ngẩng đầu, vừa định đứng dậy thì đã thấy một ánh hàn quang nhanh chóng xẹt tới, không kịp cho hắn thời gian để thở!

Khốn kiếp mà! Hắn cắn răng đứng dậy, bắt buộc cầm lấy đoản đao dây dưa chiến đấu với đế vương kia!

Trong không khí dần dần thấm đẫm mùi máu tanh, đoản đao vốn là không thể chiếm ưu thế, hơn nữa hắn lại đang bị nội thương, thỉnh thoảng hắn bị mũi trường kiếm chém tới, trên người đầy vết máu, quần áo bị chém rách nhăm nhở làm cho ai nhìn cũng kinh hãi, nhưng hắn cắn chặt răng, chết cũng không kêu một tiếng!

Một đòn nguy hiểm cuối cùng!

Thanh kiếm sắc xé không khí đâm về phía ngực!

Mặc Kỳ muốn dùng đao ngăn lại, nhưng mũi kiếm đã đến quá gần!

“Dừng tay! !” Một tiếng hét, không ai kịp nhìn thấy thân ảnh áo hồng kia làm thế nào xông tới, dùng cánh tay mong manh quét ngang, cản lại đường kiếm, đau đớn rên lên một tiếng, rồi ngã vào lòng thiếu niên kia.

Tiếng kiếm sắt cắt đứt da thịt nghe thật rõ ràng, trong tim Mặc Kỳ nặng nề chấn động, một nỗi đau như muốn xé nát lồng ngực, ôm lấy nàng: “Ca Nhi!”

Mặc Húc lạnh lùng nhìn cảnh tượng đó, màu máu đỏ trên thân kiếm giống như hoa sen máu nở rộ, màu sắc lộ vẻ quỷ dị.

Vết thương cắt sâu trên cánh tay, Ca Nhi đau đớn không thờ nổi, vừa mở mắt đã nhìn thấy thiếu niên kia thần sắc tái nhợt, bất chấp đau đớn, nàng nắm lấy cổ tay hắn: “Đừng đánh nữa. . . ta van ngươi, ngươi không nên lại động thủ với hắn nữa. . .”

Nàng không cách nào dùng ngôn ngữ biểu lộ nỗi bi thương trong lòng, một đao một kiếm kia, như cắt nát lòng nàng, đau đớn không thể áp chế được!

Về tận nhẫn chết chóc dần dần rút khỏi trong mắt, Mặc Húc tùy tiện vứt trường kiếm sang một bên, khoanh tay, trầm giọng nói, “Đem bọn họ dẫn đi, giải vào thiên lao!”

Đế vương lạnh lùng xoay người, đem lửa giận trong lòng một trận quét sạch không còn.

Tất cả thị vệ xung quanh đều lui ra, lúc này trong mắt đế vương kia, chỉ còn hình ảnh một nữ tử đang nằm hấp hối nơi góc phòng.

Mặc Húc tiến lên vài bước ôm lấy nàng, nghẹn ngào gọi: “Cư Nhi!”

Thân thể mềm mại lạnh băng, hô hấp gần như không còn nữa, một luồng khí giận bốc lên đỉnh đầu, hắn hét lớn: “Thái y! ! Cứu sống nàng cho trẫm! !”

Đau đớn tưởng chừng không bao giờ kết thúc.

Quần áo được cẩn thận từ từ cởi ra, cảm bào tinh xảo đẹp đẽ hé mở lộ ra những vết máu dài, vô cùng thâm thắm.

Da thịt trắng như bạch ngọc từng chút từng chút lộ ra, trở về dáng vẻ nguyên thủy nhất (*lỗ thể), tóc đen tán loạn rơi trên tấm trải giường trắng muốt, tỏa ra một vẻ đẹp yêu nị đến gần như tàn nhẫn, đám cung nữ run run tẩy sạch toàn thân nàng, rất sợ không cẩn thận đụng tới vết thương của nàng, vết thương này thật sâu, nhìn gần, khiến người ta đau lòng không dám chạm vào!

Khí giận nóng rực vây lấy người, Mặc Húc cúi người, hai tròng mắt lạnh lùng nghiêm nghị đã đỏ vằn tơ máu, trong lòng đau đớn buồn bực không sao trút hết, hắn hận không thể đích thân lăng trì con Dung phi kia! ! Chỉ như vậy may ra mới thỏa mãn hận trong lòng hắn! !

Bàn tay to lớn dò vào dưới cổ nàng, ôm lấy ót nàng, hắn run run hôn lên đôi môi trắng bệch không còn chút máu, dùng hơi thở nóng như lửa truyền vào miệng nàng, dùng đầu lưỡi khơi mở chiếc lưỡi đình hương đã vô lực phản kháng, không để người nàng tiếp tục lạnh đi nữa.

“Nàng phải sống cho trẫm. . . Trẫm không cho phép nàng có việc gì!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Mang thai ba tháng

“Hoàng thượng, thuốc...” Một tiểu cung nữ trên tay đang cẩn thận mang một bát thuốc đến, rồi dè dặt khẽ gọi.

Mặc Húc quay đầu, nhìn thấy một chén nước màu nâu, vươn tay: “Mang đến đây cho trẫm.”

Hắn hơi nhíu mày, đem bát thuốc ngâm vào miệng, rồi cúi người hôn miệng của nàng, đầu lưỡi khiêu khích khai mở hàm răng nàng, dịu dàng đưa nước thuốc đi vào, từng chút từng chút một, một vị cay đắng nồng nặc lan tỏa khắp khoang miệng nàng.

“Khụ Khụ...” Tiếng ho đau đớn từ tận sâu trong lồng ngực truyền đến, cả cơ thể nhỏ bé yếu đuối run lên, pháp phòng, nàng khổ sở gấp người lại.

Mặc Húc trong lòng vui vẻ, ánh mắt thâm sâu giãn ra, dừng lại ngắm nhìn hàng mi cong thanh tú của nàng, hắn lại tiếp tục hôn thật sâu, ngăn lại cơn ho của nàng, rồi thuận thế đưa dòng nước thuốc càng đi sâu vào trong.

“Cư Nhi, nuốt xuống đi...” âm thanh ní non, dịu dõ, hắn say mê nhắm nháp đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng, nụ hôn đưa nước thuốc dần dần chảy xuống, bất chấp nàng bởi vì ho mà từ khóe miệng sặc ra nước, hắn lại càng hôn tới, mang theo bao nhiêu sủng ái, yêu thương nâng niu nàng như một trân bảo quý giá nhất.

Tiểu cung nữ bên cạnh sững sốt, giật mình đứng chết trân tại chỗ không biết làm gì, lại nhớ tới cảnh người kia vừa mới giận dữ cho loạn đao đâm chết Dung phi, thì cả người liền run rẩy bầy! ! Đế vương vừa rồi còn khát máu điên cuồng giờ đã trở thành một nam nhân cực đỉnh ôn nhu bậc nhất thiên hạ.

“Hoàng thượng...” Thái y theo lệnh đem thuốc bôi giao cho cung nữ, trán cau lại, đứng dậy khe khẽ kêu.

Cho đến khi nhìn thấy nàng không còn khó chịu, Mặc Húc mới khẽ hôn nhẹ lên trán nàng, cất giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Thái y do dự hồi lâu, rồi mở miệng nói: “Hoàng thượng, thuốc này thoa ngoài da, hàng ngày vẫn uống thuốc như cũ, đều là cống phẩm của các tiểu quốc, chất lượng thượng hạng, vết thương sẽ nhanh chóng sẽ bình phục, nhưng thần nghĩ, vẫn là cần cho Lạc phi nương nương một toa thuốc dưỡng thai, lúc này mới dám đảm bảo hài tử trong bụng được an toàn, bằng không thì.....

“Người nói cái gì?” thân thể hắn cứng đờ, đột ngột cắt ngang lời thái y.

Thái y giật mình, trong nháy mắt lạnh cả người, trong lúc đó, ánh mắt Đế vương dần trở nên âm u, dường như đang cố kiềm chế một cơn sóng gió sắp nổi lên, làm ai nấy kinh hồn bạt vía! “Thần, thần là nói... nương nương cơ thể yếu, nếu như là không điều trị chỉ sợ là long tử của hoàng thượng khó giữ lại...”

“Người nói lại một lần nữa cho trẫm!” Bất ngờ truyền ra tiếng gầm giận dữ từ trong phòng, khiến cho tiểu cung nữ đang bưng chén thuốc cũng phát run, đánh rơi làm chén thuốc vỡ tan trên mặt đất.

“Hoàng thượng tha mạng...” Tiểu cung nữ lập tức quỳ gối trên mặt đất, sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Hai tay tuyệt vọng bám lấy hai cánh tay như hai gọng kiềm đang siết chặt cổ hắn, như thể muốn vặn gãy!

Thái y đã thẳng thốt đến phát không ra tiếng, trên trán thấm ra mồ hôi, thanh âm già cỗi khó khăn nói! “Thần... Không dám lừa bịp hoàng thượng!”

Hai tay Mặc Húc liền run lên, hai mắt hắn đỏ ngầu tợ máu mang theo ánh nhìn phẫn nộ không cách nào kiềm giữ, hắn bất giác lại nhớ đến hình ảnh lúc nàng vừa vào cung, dù trên vai bị đâm đến trọng thương nhưng nàng quyết liều mạng không cho thái y bắt mạch. Lẽ nào nàng trước khi vào cung đã hoài thai, chỉ là vẫn luôn che giấu không cho hắn biết sao?!

“Nàng hoài thai đã bao lâu? Người phát hiện ra điều đó khi nào?” Cố gắng đè nén ngọn lửa dữ dội đang bùng cháy trong ngực, Mặc Húc trầm giọng hỏi.

“Hoàng thượng, nương nương đã có thai 3 tháng, dù bên ngoài nhìn không thấy rõ, nhưng trong bụng thai nhi giờ đã thành hình thành dáng, nếu có chút nào không chú ý sẽ.....”

“Cút!” Một tiếng hét giận dữ rống lên, tay áo rộng quét ngang bàn, tất cả đồ vật rơi xuống, đổ vỡ loảng xoảng!

Trong âm thanh đồ vỡ điên cuồng, đám cung nữ sợ hãi quỳ xuống đất hành lễ rồi vội vã lui hết ra ngoài.

Nhất thời lúc đó, chỉ còn một đồng hồ độn dưới đất, bầu không khí bỗng trở nên yên lặng đến nghẹt thở!

Thân thể bé nhỏ trên giường bất an tựa người, đôi môi tái nhợt không còn chút máu, khắp người đau đớn như bị xé rách làm nàng không thể an giấc, nàng cố thu hết sức mở mắt ra, trong giấc mơ vẫn bàng hoàng nghe thấy những tiếng kêu sợ hãi, những tiếng chém giết, còn phảng phất nhìn thấy thiếu niên kia máu chảy đầy người, giấc mơ kinh hoàng làm cho nàng khiếp sợ, không kiềm được rên lên một tiếng...

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, bỗng đâu một hơi thở nóng rực vấy lấy nàng.

Mặc Húc cúi xuống, đem cơ thể yếu đuối vô lực dưới thân mà bao phủ lấy, ánh mắt hắn không chút e dè mà xem xét toàn thân của nàng.

Một chiếc cằm xinh xắn, đôi xương quai xanh đẹp đẽ, cùng vòng eo mảnh khảnh...

Ánh mắt nóng rực dừng lại nơi bụng dưới của nàng, bàn tay hắn vươn tới, cảm thụ cơ thể mềm mại đến tận cùng, dường như có thể cảm nhận được nơi

đó có một sinh mệnh đang hình thành, đang tồn tại, điều đó làm hấn cảm hận thấu xương đến mức hơi thở cũng trở nên hỗn loạn! !

Chỉ là hấn biết, nếu như hiện tại loại bỏ hài tử của nàng, có lẽ nàng sẽ...

“Nàng là của trẫm...” Hấn nhẹ nhàng cúi người, áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành đang nằm kia, Mặc Húc gắt gao giữ chặt gáy nàng, nghiêng rặng ni non, rồi hung hấn chiếm hữu đôi môi nàng!!

Lửa nóng từ lưỡi thật sâu lan đến cổ họng của nàng, hấn gần như điên cuồng mà cướp đoạt hương thơm ngọt từ nàng, cho dù bao nhiêu cũng không đủ.

Nụ hôn ngang ngược trên đầu như muốn ép buộc người đang nằm dưới

thân phải bật ra tiếng rên rì, hơi thở trở nên gấp rút, dữ dội, nhưng rồi tốc độ của hấn cũng dần chậm lại, mon trốn triển miên trên khuôn mặt nàng, từng chút muốn đem nàng nuốt vào trong bụng, dùng đầu lưỡi trên đầu ép nàng tỉnh lại...

Màn đêm đen đặc nặng nề như dài ra, dài ra mãi...

Càng đi về phía Bắc, cây cỏ càng lúc càng khô kiệt, sương lạnh từ trời

roi xuống mỗi lúc một dày.

Đêm nay ở Khải Lăng thành lao xao rất nhiều tiếng động lớn nhỏ, tiếng rên rì yếu ớt trong thành cũng bắt đầu lan ra, càng ngày càng nhiều người Hồ Duệ tiến vào thành, trên đường đi, xung đột giữa dân thường cùng binh sĩ cứ phát sinh, trong lòng người người hoảng sợ hoang mang, một khi quân Hồ Duệ đã tiến được vào thành lúc đó tất cả bách tính trong thành sẽ chìm trong thảm cảnh, một trận gió tanh mưa máu biết bao giờ ngừng.

Vùng ngoại ô hoang vắng, đồi núi nhấp nhô, vắng vắng từ xa xa vọng lại một tiếng vó ngựa

“Quân đội Hồ Duệ đóng quân cách nơi này mười dặm, bọn chúng đang hạ trại nghỉ ngơi và chăm sóc vết thương, hiện giờ không có manh động.” Phong Dực vỗ về con ngựa dưới thân, trầm giọng nói “Thủ lĩnh bọn chúng chính là Hồ Duệ tướng quân Ứng Trẫm, Vương gia mấy năm trước đã cùng hấn giao đầu, hấn là sẽ có ấn tượng!”

Trên một con ngựa khác, một nam tử mặc cẩm bào thêu rồng, trán đang nhíu lại, dáng dấp tà mị thanh nhã, ngón tay thon dài chậm rãi kéo ghim cương ngựa, dừng lại nơi vùng ngoại ô thanh vắng này, phóng tầm mắt bao quát địa hình đồi núi xung quanh, rất lâu sau hấn mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Khải Lăng thành dễ thủ khó công, chính vì vậy mà bọn chúng mới không có manh động.”

Phong Dực trầm ngâm nhìn thân ảnh tuấn kiệt trước mắt, không biết nói gì chỉ có thể im lặng, ánh mắt thoáng hiện một nỗi xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Vì nước quên nhà

“Vương gia cứ nhất định phải làm như vậy mới được sao?” Hấn nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói có chút gì đó thật âm đạm, “Bên ngoài Khải Lăng thành có trên một vạn tướng sĩ đang chờ lệnh của Vương gia, nếu như Vương gia quả thật muốn nghênh chiến, Phong Dực không có nửa câu oán hận, chỉ là, tướng sĩ đi theo Vương gia cũng có thể như vậy sao?”

Một nụ cười nhạt bật ra trên khóe miệng, Mặc Uyên kiềm chế bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn ẩn giấu trong lòng, thân nhiên nói nhỏ: “Sẽ không như thế! Đợi được đến khi triều đình đủ sức tập trung binh lực, sợ rằng Khải Lăng thành đã sớm trở thành thành trì của người khác, vậy thì bách tính khắp phía nam của Lạc Anh quốc này, biết phải dựa vào ai đây?”

Nỗi đau trong lòng càng thêm nhức nhối, Phong Dực chỉ có thể buông một nụ cười yếu ớt, mang theo một nỗi thê lương vô tận: “Hấn đã muốn giết Vương gia, nhưng ở chỗ này Vương gia lại vì hấn tẩm máu sa trường, Vương gia, làm như vậy rốt cuộc có đáng hay không, chỉ một câu thông đồng với giặc, bán nước, không chỉ có Vương gia chịu hãm oan, mà thủ hạ Vương gia trong con mắt của mấy vạn tướng sĩ đều đã trở thành phản quân, oan khuất của bọn họ lúc nào mới được rửa sạch đây?”

Hơi lạnh theo gió ủa tới mang theo mấy chiếc lá phong vừa lìa cành rơi vào tay hấn, một mảnh hồng diệp đẹp đến thê lương.

“Từ bao giờ ngươi lại trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy, Phong Dực...” Đồn hết tâm lực quên đi nỗi buồn đang đè nặng trong lòng, Mặc Uyên thấp giọng cất lời, lặng lẽ thúc ngựa đi về phía trước vài bước, phóng tầm mắt nhìn trời mây rộng lớn xung quanh, “Trên thế gian này nỗi oan khuất còn nhiều lắm, nếu họ không chịu nổi uất ức có thể không cần theo Mặc Uyên ta. Người ta hận chỉ có người kia mà thôi nhưng cũng không có nghĩa là ngay cả giang

son Lạc Anh này cùng tất cả con dân cũng phải chịu chôn vùi theo hắn, ngươi có hiểu không ?”

“Thế nhưng... còn những người đang bị giam ở Hoàng thành thì biết làm sao?” Phong Dực tay ghì chặt dây cương, phất chốc nhận ra sống lưng của vị Vương gia trước mặt bỗng cứng đờ.

“Vương gia vì sao không trở về cứu bọn họ? Nơi đó còn có người thân của Vương gia, còn có... cốt nhục của Vương gia!” Phong Dực không cách nào đè nén được nữa, lời nói chưa dứt cứ vậy thoát ra từ miệng hắn “Nếu như Vương gia lo lắng, tại hạ cùng Ngân Dực xin mang ba nghìn binh mã lập tức quay về Hoàng thành cứu bọn họ thoát ra! Vương gia, trong lòng người dù lấy quốc thổ giao son làm trọng, nhưng cũng không thể hết lần này đến lần khác nhắm mắt làm ngơ, không chút để ý đến sống chết của bản thân cùng gia quyến chứ?”

“Câm miệng! !” Nơi yếu đuối nhất trong lòng bị chạm tới, đau đớn kịch liệt, Mặc Uyên gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt thâm sâu toát ra một luồng hàn khí ghê người, “Các ngươi ai cũng phải ở lại chỗ này cho ta, không ai được phép manh động!!”

Đại chiến đã gần kề, hắn không cho phép nội bộ lại xảy ra chút sơ xuất nào càng không thể cho phép có ai dám bàn tán làm dao động lòng quân!

Thần sắc có chút tái nhợt, một trận đau đớn từ trong lồng ngực truyền tới, dường như vết thương vừa mới khép lại không lâu giờ lại vì một trận khí huyết dâng trào mà vỡ ra. Hắn rất nhanh tay gạt dây cương, trong đầu hình ảnh vẫn đêm đêm tìm về trong mộng lại hiển hiện, bóng dáng nhu mì mềm mại ấy, ba tháng nay hắn ép buộc chính mình không được nghĩ đến nàng, đơn giản là có nhiều chuyện trọng yếu hơn còn cần hắn phải làm, chỉ là mỗi lần nghĩ đến nơi ngực trái của hắn lại dấy lên một trận đau đớn cùng cực, ba tháng nay, cơn đau đó như khắc sâu vào tận xương tủy, đã không cách nào ngừng lại được!

Đầu ngón tay vì dùng lực quá mức nắm lại mà trắng bệch ra, Mặc Uyên đè cơn đau xuống lồng ngực, ánh mắt sắc bén hướng nhìn về nơi chân trời xa xôi phía trước.

“Thông cáo toàn quân từ ngày mai phải sẵn sàng xuất phát, lúc nào cũng phải chuẩn bị tác chiến” Hắn dự liệu chỉ vài ngày nữa thôi, quân Hồ Duệ nhất định sẽ hành động, tất cả binh yên hiện giờ chỉ là ẩn giấu phía sau đó một cơn sóng gió long trời lở đất, hắn quá hiểu con người Ung Trảm, nơi nào càng khó khăn, hắn sẽ càng nảy ra nhiều chiến thuật bất ngờ!

Phong Dực nhú mày, lập tức bỏ xuống bao nhiêu lời lẽ trong lúc không kiềm chế được đã bật ra này giờ, cúi đầu trầm giọng nói : “Đã biết, thuộc hạ tuân lệnh!”

Ruổi ngựa quay về Thần cung, trên đường đi không ai nói thêm một lời nào.

“Vương gia làm sao có thể dự liệu, Ung Trảm sẽ ra tay vào mấy ngày tới?” Hắn cuối cùng nghi hoặc mở miệng nói.

“Trong thành mấy ngày nay đã có Hồ Duệ binh đi lại, giương oai điều võ khắp nơi, kì thực là dò xét tình hình quân ta. Thật ra trước giờ, Thần cung đã khiến cho bọn chúng chú ý, thế nhưng bởi vì từ đầu tới cuối vẫn không thấy chúng ta có động tĩnh gì nên chúng mới không có cơ gì mà xuất quân xâm phạm. Nên mới mới, gần đây Ung Trảm lại cho bao nhiêu mật thám đến để dòm ngó tình hình chúng ta, hắn đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nên việc khởi binh chắc chắn không còn lâu nữa!”

Hắn vẫn điềm đạm kiên trì giải thích, tiếng vó ngựa cứ đều đều cất bước trên đường.

Phong Dực ngưng mắt, ngược nhìn nam nhân thanh nhả như nước trước mắt, trong lòng phiền muộn cùng lo lắng không nguôi.

Cầm cung sâu như biển, hắn chỉ có thể thăm cầu khẩn, Thanh Dực còn ở lại trong cung có thể bảo vệ tốt những người đó, nhất định phải đợi được mọi việc kết thúc, Vương gia nhất định sẽ dẫn binh về thành, dù cho tám máu hoàng cung cũng phải cứu bằng được bọn họ ra.

Thiên lao âm u, lạnh lẽo như trong hầm băng

Ca nhi trong giấc ngủ say từ từ tỉnh lại, chỉ thấy mấy đốm sáng nhỏ nhoi từ mái nhà hiu hắt rọi xuống, đôi mắt nàng hơi nhú lại cố nhìn lên.

Cả người vừa khẽ nhúc nhích, thì từ phía sau một vòng tay ấm áp đã ôm nàng vào ngực, nàng hoảng hốt ngẩng đầu nhìn, liền trông thấy thiếu niên kia ánh mắt sáng ngời dù trên người đầy thương tích cũng đang nhìn nàng, hắn nhẹ giọng âu yếm hỏi nàng “ Tỉnh rồi sao?”

Ca nhi nhú mày, định thoát khỏi vòng tay hắn, nhưng cánh tay vừa cử động thì một cơn đau buốt như xé thịt lập tức kéo tới.

Mặc Kỳ càng ôm chặt hơn thân thể đang cố gắng cự quậy trong lòng, đôi mắt bật ra ánh nhìn lo lắng xót xa: “Có sao không? Địa lao này quá mức ẩm ướt, miệng vết thương của ngươi lại quá sâu, không có cách nào rửa sạch, chỉ có thể tạm thời cầm máu nhưng không có cách nào khiến nó nhanh khép lại...”

Khép lại? Con đau nhức dần qua, Ca Nhi nhú mày suy nghĩ một chút, khoe môi nở một nụ cười thê lương, bị thương nhưng không có thuốc để chữa, trên cơ bản rồi cuối cùng cũng là sẽ chết, nàng đã sống trong cung nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn không biết bao nhiêu người vô tội bị tống vào thiên lao này rồi cũng sẽ có cùng một kết cục như thế...

Mặc Kỳ, ngươi có đao (dao) không? Ca Nhi cố nén cơn đau đớn, kéo tay áo hắn, hơi thở mong manh, nàng gắng gượng hỏi hắn.

Thiếu niên nhú mày, bắt gặp liếc nhìn về phía thắt lưng mình, trong vạt áo vẫn còn giấu một thanh đao nhỏ, sắc bén lợi hại, hắn nhìn nàng nghi hoặc nói “ Người cần đao làm gì ?”

Ca Nhi sắc mặt tái nhợt lắc đầu, không muốn giải thích nhiều lời, nàng chỉ nói đơn giản: “Mọi việc cứ giao cho ta, ta không muốn chúng ta cứ như vậy chết ở chỗ này”

Thấy hấn nhú mày, đôi mắt trong suốt của Ca Nhi ngưng đọng, chăm chăm nhìn vào mắt hấn, giọng nói có chút lo âu “Còn có... người còn đang bị nội thương, mọi việc để ta chống đỡ sẽ dễ dàng hơn.”

Bị nàng nhắc đến thương thế, Mặc Kỳ có chút không tình nguyện, khẽ chớp mắt, cố nén vài tiếng ho khan chực bật ra trong lồng ngực, hấn cúi người, lấy thanh đao giấu trong thắt lưng ra, đưa cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Lấy thịt tươi làm mồi

Lấy thịt tươi làm mồi

Ca Nhi tự mình xốc cánh tay bị thương lên, nhờ mấy tia sáng yếu ớt lọt vào từ cửa sổ, nàng nhìn rõ những vết máu đen đã khô lại trên vết thương, vết máu khô còn thấm loang lổ trên y phục, trong không khí ẩm thấp của nhà lao, nàng ngửi được mùi máu tanh thoang thoảng.

Nắm chặt thanh đao trong bàn tay lạnh ngắt, thoáng có chút run rẩy, Ca Nhi hít sâu một hơi, đưa đao đến, nhắm ngay miệng vết thương, dứt khoát hạ xuống một đao.

“Á...” Cắn chặt môi dưới cũng không nén được tiếng rên đau đớn, nàng ngã vật ra, đôi môi trắng bệch tái nhợt!

“Người định làm gì?!” Mặc Kỳ rít lên, hung hăng nắm chặt vai nàng! Động tác vừa rồi của nàng quá nhanh, hấn còn kịp thấy rõ nên không có cách nào ngăn lại được! Mắt mờ trừng trừng nhìn khối thịt đỏ hồng còn đầm máu vừa bị cắt bỏ, rồi nhìn nàng đang đau đớn, cả người run lên dường như muốn đi, Mặc Kỳ thấy đau lòng như chính mình bị xả thịt!!

Môi bị cắn đến không còn giọt máu, Ca Nhi dùng hết sức lực còn lại để ghim chặt thân thể đang run lên từng cơn, mỉm cười yếu ớt, cố quên đi cơn đau, nàng nhẹ lời giải thích: “Ta cần có ít thịt tươi này, để làm mồi dụ lũ chim ưng ngốc ngoài kia... Giờ đây chúng ta không thể ra ngoài, nên cách duy nhất để liên lạc chỉ có thể dùng biện pháp này...”

Tận sâu trong lòng Mặc Kỳ đau đớn không thốt nổi nên lời, gương đôi mắt róm lệ nhìn nàng.

Hai tay gắng gượng nâng mớ thịt vừa rơi xuống mặt đất, Ca Nhi khò sở cổ gắng kéo tay áo hấn, mở miệng nói đứt quãng: “Giúp ta... Giúp ta đặt lên chỗ cửa sổ gần mái nhà đi...”

“Cái người ngu ngốc này!?” Mặc Kỳ nghiêng răng rít lên, khoe môi run rẩy, khẽ nâng người Ca Nhi lên, cẩn thận ôm lấy nàng, môi áp sát tai nàng, nói như quát, “Người vì cái gì lại tự đi cắt thịt chính mình? ! Người cho rằng ta ở bên cạnh người đây là để làm chi, ta cần một người ngu ngốc như người bảo vệ ta sao? ! Người thử có gan xảy ra chuyện gì bất trắc xem, xem ta có bỏ qua cho người không, người nhớ cho kỹ nhưng gì ta nói đó! !”

Bên tai bị hấn mắng đến tê dại, Ca Nhi giương mắt lên nhìn gương mặt đang bùng bùng lửa giận không gì không chế nổi của hấn, chưa bao giờ gần nhau đến như thế, cũng chưa bao giờ nhìn thấy hấn lại nổi giận với nàng đến thế, nàng đau đớn đến cả người run lên, vốn không có thói quen dựa dẫm vào ai, nhưng giờ đây, đôi tay sau lưng đang ôm chặt nàng, một chút cũng không rời, cương quyết không buông nàng xuống...

Nước mắt bỗng chốc muốn trào ra, Ca Nhi cố nén không cho phép nó rơi xuống, trong hoàn cảnh hỗn loạn này, hơn ai hết, nàng phải thật bình tĩnh...

“Cát cũng đã cắt rồi, đừng tranh luận với ta nữa, có được hay không?” Buồn bã mỉm cười, Ca Nhi buông người tựa đầu trên vai hấn, nhất thời thả lỏng bản thân, tìm một chỗ dựa “Chờ một lát nữa, giúp ta đưa nó lên cao... Ta giờ đây không còn sức để ném cao như thế nữa...”

Kề cận tiếp xúc với nàng làm thân thể Mặc Kỳ bất giác cứng đờ, nhưng ngay lập tức, hấn liền ôm chặt thắt lưng nàng, cố gắng xoa dịu thân thể đang đau đớn run rẩy trong lòng, cố gắng mang cho nàng chút ấm áp dễ chịu

Cố gắng xua đi cơn giận dữ vừa bùng phát, tìm mấy lời an ủi nhẹ nhàng xoa dịu nàng, Mặc Kỳ ngượng ngùng nhắm mắt nhú mày suy nghĩ, nhưng trong ánh mắt là chan chứa yêu thương.

“Người làm thế nào liên lạc được với người bên ngoài? Mọi người trong Vương phủ đều bị bắt lại, chúng ta còn có thể nhờ ai giúp đỡ?”

Ca Nhi chậm rãi ngược nhìn, trong ánh mắt mơ hồ thoát ra một tia sáng trong tuyệt vọng: “Không còn ai cả... Nơi này giờ đây chỉ còn lại có mình ta, chẳng qua, ta chỉ có thể làm được một việc...” Nét mặt nàng trầm tư, dịu dàng nhìn hân, “Ta đem tình hướng ở đây nói cho ngài biết, ngài nhất định sẽ quay về cứu chúng ta, cứu Lạc Nhi...”

Mặc Kỳ nhíu mày, “Ca ca?”

Ca Nhi nhẹ nhàng gật đầu, lặng lẽ nhìn ánh mắt tràn đầy hoài nghi của hân, trong đầu chợt nhớ ra gương mặt hân lúc truy vấn xem nàng là ai.

Tựa đầu vùi mặt vào gáy hân, nàng cười nhạt, gương mặt mơ hồ trở nên thần bí, hơi thở mong manh nhỏ giọng nói, “Tên của ta, ta chỉ nói một lần thôi...”

“Ta là ... Thanh Dục.”

Lúc nàng tỉnh lại, không biết đã là lúc nào.

Cả cơ thể lẫn tâm hồn đều chìm sâu trong giấc ngủ vui, nhưng chỉ một chút cử động, cơn đau ngay tức kéo đến xâm nhập trong từng hơi thở, làm cả thân thể đều run rẩy...

Cơn đau khắp người làm nàng mơ hồ như đang đi giữa một màng sương mờ lãng đãng, thần trí dần mơ màng không tỉnh táo, cảm giác bỏng rát lưu lại trên từng tác da thịt, trong cơ thể từng cơn buốt lạnh thấu xương lại kéo đến, rồi liền sau đó là những cơn sốt hừng hực khiến nàng ướt đầm mồ hôi, từng đợt từng đợt nóng lạnh cứ xen kẽ nhau tràn đến như thể làm nàng mệt mỏi khôn khổ, mi mắt nặng trĩu tựa hồ không nhấc lên nổi nữa.

“Nương nương, người tỉnh rồi?” Tiểu cung nữ phát hiện mi mắt của nàng có chút động tĩnh, vui mừng kêu lên.

Lạc Cơ Nhi kinh ngạc ngược mắt nhìn bốn phía xung quanh, cố sức nhớ lại những gì đã xảy ra, nhưng trong đầu nàng chỉ hiện ra hình ảnh quái rợ man rợ đó, mang theo bao nhiêu hung hãn ác độc tràn tới, trốn cũng không thể trốn được... cả người nàng bỗng nhiên ớn lạnh, bàn tay nhỏ bé rất nhanh nắm chặt khăn trải giường.

Dường như chìm trong một nạn kiếp quá dài, nàng mơ hồ nhớ đến có hai người đang chiến đấu, trong giấc mộng thiếu niên đó toàn thân đều là máu, nàng muốn gọi to nhưng không cất tiếng được, nàng sợ hãi nhận ra đó là thật, là những gì đã thật sự xảy ra, trong phút chốc, đôi mắt trong veo ngấn lệ, không còn cảm thấy bao nhiêu đớn đau của thể xác, lúc này đây chỉ có trái tim nặng trĩu.

Trên người chỉ mặc áo lót mỏng manh, cũng không biết đã được thay lúc nào, Lạc Cơ Nhi trong lòng hốt hoảng, khẽ sờ sờ miệng: “Ta...”

Tiểu cung nữ đang đứng ngược nhìn ngẩn ngơ, cho dù đang bị thương nhưng vẫn là tuyệt sắc giai nhân khuynh thành khuynh quốc, tóc mây óng ả bao phủ bờ vai nhỏ nhắn, bàn tay khẽ nâng vạt áo lót mỏng manh lên nhìn, ánh mắt lại nhìn tiểu cung nữ đang đứng hầu, ý dò hỏi. Cung nữ hiểu ý, ngượng ngùng nói “Nương nương, tôi qua người bị thương quá nặng, y phục là do nô tỳ giúp người cởi ra, thế nhưng áo lót đó... Áo lót đó là do...”

Tiểu cung nữ đỏ mặt, không dám nói ra khỏi miệng là do Hoàng thượng đã chính tay thay áo cho nàng.

Trong lòng Lạc Cơ Nhi chợt cảm thấy hoảng hốt, bàn tay liền nắm chặt lấy vạt áo mỏng, một nỗi nhục nhã ê chề dâng lên trong ngực, hàng mi dày khép lại, nhíu chặt, thân thể nàng nhẹ nhàng run lên.

Nàng không thể tưởng tượng, cho dù nàng quả thật bị thương nặng, nhưng nam nhân kia cũng không thể ngang ngược đến như thế, tuyệt đối không thể được...

Tiểu cung nữ không biết nói sao đành phải thôi, khẽ môi khẽ mỉm cười: “A, đúng rồi, nương nương, Hoàng thượng ở ngay phòng bên cạnh, nô tỳ lập tức phải đi báo tin cho người biết!”

Xoay người chạy ra khỏi cung, tiểu cung nữ trong lòng có chút sợ hãi, chưa bao giờ nhìn thấy chủ tử nào được sủng ái đến như thế, tối hôm qua sau khi nàng ấy ngủ, Hoàng thượng vẫn một mực lưu lại nơi gian phòng ngay cạnh để trông chừng nàng, hầu như ngồi suốt một đêm cũng không hề chớp mắt, còn ra lệnh cho hạ nhân, đợi khi nào nàng ấy tỉnh lại phải lập tức thông báo cho người biết...

Ôi, thật cũng khó trách, nữ nhi tuyệt sắc đến khuynh quốc khuynh thành như vậy, thử hỏi nam tử nào có thể yên lòng cho được...

Lạc Cơ Nhi nhanh chóng kéo cao chăn đến tận ngực, đôi mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi chán chường đến cùng cực, cơ thể chỉ cần một chút cử động nhỏ cũng động đến vết thương, những lần roi hằn sâu trên da thịt buốt nhói, từng trận đau đớn nhắc nhở bao nỗi tuyệt vọng cùng khuất nhục cứ xâm chiếm lấy tâm can...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Sẩy thai

Mặc Húc đi vào đúng lúc chứng kiến thấy cảnh này

Chiếc chăn nhung trắng muốt ôm lấy thân thể xinh đẹp mềm mại, sắc mặt trắng nõn như tuyết, ở dưới cảm lưu lại một vết roi lộ ra màu đỏ tươi, đôi mắt giật mình mà nhìn trước mặt, phảng phất có ánh sáng lấp lóe ở bên trong.

“Hoàng thượng, thuốc ạ.” Tiểu cung nữ biết điều cầm chén thuốc bưng đến, đặt vào tay hoàng thượng, sau đó đi ra khỏi cửa phòng.

Bậc đế vương lạnh lùng uy nghiêm đi tới bên cạnh giường, tay đưa vào bên trong tấm chăn mềm mại, cầm chén thuốc tới bên môi nàng: “Uống đi.”

Lạc Cơ Nhi hơi nhú mày, ngược mắt lên, thấy mắt hắn không hề nổi sóng, không mang theo tình dục, thậm chí có chút lạnh lùng tàn nhẫn.

Từ trong chăn bàn tay nhỏ bé vươn tay, ngoan ngoãn cầm lấy chén thuốc, cảm giác được lòng bàn tay ấm nóng, muốn uống, nhưng chớp mắt lại nghĩ thấy có mùi vị mất mát, mùi hương thuốc chui vào trong khí quản, khiến bỗng nhiên muốn nôn ra!

“Đừng...” Bỗng nhiên cúi người xuống, lấy tay che miệng lại, Lạc Cơ Nhi bất chấp ánh mắt sắc bén của đế vương, thống khổ mà nôn khan.

Tay rời khỏi miệng, trong lòng nàng bất an, nhìn bát thuốc mang theo mùi lạ, lên tiếng hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Ánh mắt Mặc Húc hoàn toàn lạnh lùng, ôm chặt nàng trong vòng tay, “Thuốc để nàng uống.”

Bốn mắt chạm nhau, một đôi mắt trong veo nghi hoặc, một đôi mắt lạnh giá tàn nhẫn.

Lạc Cơ Nhi bất động nhìn hắn, cầm chén thuốc chậm rãi đặt lên trên ghế thấp bên cạnh giường, có chút lo lắng mà dò mắt đi: “Ta đã không sao nữa rồi, không cần phải uống thuốc.”

Một nụ cười lạnh hiện lên trên miệng hắn, Mặc Húc vươn ngón tay ra, chậm rãi đi trên sườn mặt mỹ lệ của nàng thành đường vòng cung, “Chuyện gì làm nàng đề phòng Trẫm đến thế này? Cơ Nhi...”

Có chút sợ sự đụng chạm của hắn, Lạc Cơ Nhi quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Thả ta ra cung.”

Mặc Húc nhướn mày: “Cho Trẫm một lý do.”

“Rất đơn giản, ta không muốn chết, lần này không chết là ta mạng lớn, về sau cũng không có thể bảo đảm được điều gì, chẳng bằng người sớm chút giết ta, sẽ khỏi bị hậu phi của người diệt trừ.” Nàng hơi hoảng loạn, không biết có thể che giấu huyết mạch trong bụng tới khi nào, mà hiển nhiên, bây giờ đã sắp không che giấu được nữa.

Một nụ cười nhạt, Mặc Húc đưa tay để lên tấm lưng có phần cứng nhắc của nàng, tiến sát vào mặt nàng nói: “Nàng là đang muốn Trẫm cho nàng địa vị hoàng hậu sao? Trẫm... Có thể cho nàng chức bậc mẫu nghi thiên hạ, đến lúc đó, không có ai dám ra tay với nàng cả...”

Một tiếng cười chế nhạo, Ánh mắt trong trẻo của Lạc Cơ Nhi có chút lạnh lùng: “Nếu như người cứ muốn ra sức giải thích không đúng ý tứ của ta, ta không còn lời nào để nói nữa.”

Về lạnh nhạt của nàng, như lưỡi dao lạnh không nhìn thấy được, có thể khiến người khác chịu thương tích đầy mình.

Trong lòng đau đớn đến chấn động núi sông, Mặc Húc nheo mắt, ác ý mà cắn vành tai của nàng, thấp giọng nói: “Ý tứ của nàng? Nàng quả thực cho rằng, trẫm không hiểu ý tứ của nàng sao?!”

Cả người Lạc Cơ Nhi chấn động! Rõ ràng cảm giác được cái tay kia đang chậm rãi dò xuống phía dưới, ôm lấy bên dưới thắt lưng, tiếp tục dò dẫm xuống phía dưới...

Nàng thở dồn dập, cuống quýt cố sức giữ chặt cổ tay hắn!

Bàn tay đế vương lúc này đang dừng lại ở bụng của nàng, mang theo lực đạo tàn nhẫn, không có chút độ ẩm!

Bàn tay đế vương lúc này đang dừng lại ở bụng của nàng, mang theo lực đạo tàn nhẫn, không có chút độ ẩm!

“Nàng vì ai mà thù thân như ngọc, lại vì ai mà liều mạng muốn xuất cung, nàng cho là trẫm không biết sao?!” Mặc Húc gầm nhẹ một tiếng, trong đôi mắt thâm sâu dậy sóng, “Còn ở đây nữa... không ngờ còn cất giấu cốt nhục của hắn... Người lừa trẫm đau lắm!!”

Trong lòng chấn động! Cả người Lạc Cơ Nhi đều nhìn không được mà run rẩy, bàn tay to đặt trên bụng nàng dùng lực quá mạnh, dường như trong nháy mắt là có thể bóp chết tiểu sinh mệnh trong bụng nàng, nàng sợ đến cuộn mình lùi lại, nhưng lực đạo lại càng mạnh hơn!

Hắn biết rồi, hắn rốt cuộc cũng đã biết!

“Vi sao ta phải nói cho ngươi là ta có hải tử, liên quan gì đến ngươi!” Trong ngực phập phồng kịch liệt, ánh mắt Lạc Cơ Nhi quật cường mang theo theo vài phần e ngại, ngón tay yếu ớt nhỏ bé của nàng đặt lên bụng dưới, muốn liều mạng bỏ tay hẳn ra, lại bị hắn ôm càng chặt hơn, một câu nói, trong nháy mắt đã châm lên lửa giận của hắn ! !

“Trẫm đã sớm nói qua, nàng sẽ là nữ nhân của trẫm, dù cho là bị người khác chạm qua, trẫm cũng muốn đem thân thể triệt để xử lý sạch sẽ!” Mặc Húc nghẹn giọng gầm lên giận dữ.

Lạc Cơ Nhi kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng càng ngày càng sợ hãi hơn, vô thức liều mạng thoát ra khỏi vòng kiềm chế của hắn, bò về phía góc giường trong: “Gây sự vô lý... Ngươi không được đụng vào ta! !”

Nhìn thân hình hoảng sợ chạy trốn ra khỏi vòng ôm của mình, Mặc Húc nheo mắt lại, giống như tay thợ săn chăm chú nhìn chăm chăm con mồi đang gãy dụa.

“Đừng là nàng bức trẫm...” Giọng nói nghiêng răng tràn ra khỏi miệng, hắn cúi người xuống, nắm lấy mắt cá chân của nàng, hung hăng kéo lại trong một tiếng thét chói tai của nàng !

Ngoài cửa tấm cung, tiểu cung nữ hơi chau mày.

Tiếng thét chói tai ở bên trong khiến cả người tiểu cung nữ rung mình một cái.

Tiếng phản kháng, gãy dụa rõ ràng lọt vào tai, tiểu cung nữ có chút e ngại ngồi xổm xuống, mở to mắt thỉnh thoảng nhìn xuyên qua cánh cửa, run rẩy che lỗ tai, mới có thể bị được âm thanh thê lương ở ngoài tai...

Trong tấm cung, tiếng thét phẫn nộ chói tai rốt cục biến thành cầu xin.

“Đừng... Đừng đụng vào hải tử của ta, ngươi không được đụng vào nó! !” Hai tay bị giữ chặt, không thể nhúc nhích, Lạc Cơ Nhi rít giọng nói, lòng đau như bị xé rách, nước mắt nóng hổi chảy xuống dọc theo gương mặt, hòa tan trong nước thuốc.

Chén thuốc đưa tới trước mặt nàng, Mặc Húc hung hăng dùng sức giữ chặt cổ tay, bẻ ra sau, lạnh giọng ra lệnh: “Uống hết đi.”

“Không... đừng!” Bỗng nhiên nước thuốc đắng đổ vào theo khoe miệng, nàng thống khổ quay đầu đi, phun hết nước thuốc trong miệng ra ! !

Nước thuốc màu đen chảy xuống dọc theo chiếc cổ trắng ngần, tỏa ra vẻ mỹ lệ thê thảm đến cực điểm

“Đừng... khụ khụ...” Ho đau đớn, nàng thê ai khóc, cuộn mình lại, dùng hết khí lực cuối cùng cầu xin nam nhân trước mắt, “Ta cầu ngươi, ta van cầu ngươi không nên hủy hải tử của ta! ! Nó đã ba tháng rồi... Ta có thể đụng tới nó, ta biết nó ngày nào cũng đều ở trong bụng ta ! Cầu ngươi... Ngươi muốn ta làm gì, ngươi muốn ta làm gì ta đều đáp ứng ngươi, cầu ngươi buông tha nó!”

Hình ảnh nàng khóc to, tuyệt vọng, run rẩy, phản chiếu vào trong đôi mắt để vương thâm sâu như biển, hắn nheo mắt lại thương thức vẻ tuyệt mỹ giống như tuyết liên nở rộ của nàng, tiếng khóc thê lương như một cây đao, mỗi chữ mỗi câu đều đâm vào ngực hắn, đau nhức đến hít thở không thông...

“Yên tâm, Cơ Nhi...” Người dưới thân đã khóc đến không khống chế được, Mặc Húc cúi người, cắn vành tai hắn cắn, giọng nói khàn khàn: “Trẫm đảm bảo, chỉ đau đớn lúc này thôi... Muốn hải tử thật không? Trẫm ban cho ngươi một đứa...”

Khí lực toàn thân đều dùng hết, cả người Lạc Cơ Nhi bị nước mắt nóng hổi vây quanh... sự cầu xin của nàng là vô ích, nàng đem toàn bộ sự kiêu ngạo của bản thân hung hăng đập xuống dưới chân đi cầu xin hắn cũng không được ! !

“Cút... Cút! !” Nàng rít lên, né tránh hắn chạm vào mình, cả người run rẩy điên cuồng như cánh hoa mảnh mai trong mưa.

Cầm bị lực đạo hung ác chế trụ, mùi thuốc kỳ dị để trên cánh môi của nàng, bên tai là giọng nói âm trầm như ma quỷ: “Uống hết đi! !”

“Đừng...” Nước thuốc đắng chát trong nháy mắt đã tràn vào giữa khoang miệng, nàng không kịp phản ứng, cổ đã bị giữ chặt một cách tàn nhẫn, khi sắp ho, trong nháy mắt nước thuốc đã theo yết hầu nuốt xuống phía dưới, nàng hung hăng ho ra, ngón tay móc vào trong miệng, ý đồ định nôn thuốc đã nuốt vào ra, nhưng lại bị người kia tàn nhẫn giữ chặt ! !

“Ta hận ngươi... Ta hận ngươi ta hận ngươi! Mặc Húc, ngươi là ma quỷ! ! Cút! !”

Âm thanh khàn khàn vang vọng trong toàn bộ tấm cung, trong lòng Mặc Húc vô cùng đau xót, ngậm một ngụm lớn nước thuốc, mạnh mẽ hôn lên môi nàng.

Lúc này trong lòng đều đau đớn, ủy khuất, sợ hãi, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn đen kịt, nàng thảm thiết kêu lên, liều mạng gãy dụa, nước thuốc đắng ngắt cùng mùi máu tươi trong miệng cùng lúc chảy vào cổ họng, nước mắt nóng hổi ồ ồ chảy ra càng nhiều hơn.

Cứu ta ...

Ai tới cứu cứu ta, cứu cứu hải tử của ta ! ! !

...

Giấy dựa đến khí lực toàn thân đã tiêu tan hết, toàn bộ thân thể mềm mại đổ mồ hôi, nàng ho một cách thống khổ, đôi mắt trong suốt mang theo sự tuyệt vọng.

Qua lâu lắm, lâu đến khi tiếng nói của nàng đã khàn, đã không hét lên được nữa, đầu lưỡi bị cắn phá, trong miệng và trong dạ dày đều tràn ngập mùi đắng ngắt... Không còn khí lực từ chối, nàng tái nhợt buông lỏng áo của đế vương, chỉ lưu lại một thân y phục đầy nếp nhăn nhúm...

Chén thuốc trống rỗng rơi vỡ trên mặt đất, phát ra tiếng vang thê thảm!!

Đôi môi dính máu của Mặc Húc rời khỏi bờ môi nàng, hơi thở dốc, nhìn nữ tử bỗng chốc trở nên tuyệt vọng ở trong lòng mình, biết bát thuốc kia đã bị cưỡng ép nuốt hết vào rồi.

“Nghĩ ngợi là khỏe thôi, Cơ Nhi...” Hắn biết tiếp theo sẽ là cơn đau đớn đến tận tâm liệt phế đến thế nào, sảy thai, đối với nữ tử mà nói, sẽ phải chịu nhiều thương tổn...

Trong đầu trống rỗng, Lạc Cơ Nhi chậm rãi thu hai tay đã bị nắm chặt tới để lại một vết vòng đỏ ửng, trong đôi mắt thất thần tràn đầy nước mắt, nàng khổ sở cuộn mình lại, ủy khuất tới mức như thể trời đã sụp đổ vậy, tựa đầu chôn khuất vào giữa hai đầu gối: “Đừng đụng vào ta...”

Đừng đụng vào ta nữa.

Ta không còn gì cả, thỉnh cầu người, đừng đụng vào ta nữa.

Nước mắt nóng hổi chảy xuống, Lạc Cơ Nhi chậm rãi ôm lấy vai mình, dường như trong nháy mắt nhớ lại ngày nào Đằng An rơi vào tay giặc, khói lửa ngập trời, xác chết khắp nơi, rất nhiều cung điện lầu các trong phút chốc đã sụp xuống, sẽ không còn có thể xây dựng lại được nữa, vì thế nàng biết nàng đã không còn Đằng An nữa.

Mà hiện tại nàng cũng như vậy, cái gì cũng không có.

Đã không còn nam nhân nàng yêu, đã không còn hài tử của hắn, càng không còn thêm lý do gì để nàng sống sót.

Nàng yên lặng chờ đợi, mỗi từng đợt dâng lên chua xót, nước mắt càng ngày càng tích nhiều trên hốc mắt, phía dưới bụng bắt đầu đau đớn xé rách, rốt cuộc cũng chậm rãi phát tác.

Từng chút, từng chút đau đớn như đất trời dữ dội rung chuyển. (*nguyên văn là: dời sơn đảo hải)

Cả người Lạc Cơ Nhi dựa trên giường, ngón tay thon nhỏ bắt lấy tấm màn trắng như tuyết, sắc mặt trở nên tái nhợt, bụng đau đớn kịch liệt khiến cả người nàng run run, cắn cả lưỡi mình, càng khiến mùi máu tươi thêm nồng đậm.

Nhìn nàng cả người đau đớn đến mức phát run, trong lòng Mặc Húc đau nhói, tiến lên ôm nàng “Cơ Nhi!”

Tay chống trên giường bất ngờ chạm phải vùng máu, ánh mắt đế vương kia nheo lại, gầm nhẹ một tiếng: “Truyền thái y.”

Ngoài tầm cung, chờ hồi lâu rốt cuộc thái y cuống quýt bước vào trong điện.

Xung quanh đều rất âm ỉ, nhưng nàng không nghe thấy gì, chỉ biết là cổ tay lại lần nữa bị bắt mạch, vai được nâng lên, được ôm vào trong vòng tay xa lạ mà lạnh như băng.

Cho tới bây giờ nàng không biết lại có một loại đau đớn không tiếng động như vậy, nàng có thể nghe thấy âm thanh của sinh mệnh ở dưới thân mình từng giọt từng giọt chảy ra, rất yên lặng, rất êm tai, khiến cho người ta có cảm giác mãnh liệt của lòng trung thành, từ nay về sau nàng chỉ còn một mình.

“Hoàng thượng!” Một binh lính chạy vào tầm cung, đột nhiên quỳ xuống, vẻ mặt hốt hoảng nhưng lại xen lẫn vài phần kinh hi.

Một trận cảm xúc choáng váng kéo tới, đầu Lạc Cơ Nhi trống rỗng, ý thức sau cùng còn sót lại là tiếng binh sĩ kia cao vút mà hưng phấn cấp báo: “Hoàng thượng, sáng sớm hôm nay quân Hồ Duệ trắng trợn tiến đánh bất ngờ Khai Lăng thành, nhưng đã bị mấy nghìn tướng sĩ quân ta đánh cho thảm bại!!! Đội quân đó không rõ lai lịch, theo tin tình báo, hình như là quân đội của Uyên Vương điện hạ!”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trong tầm cung như ngừng thở, trong lòng chấn động!

Uyên Vương.....

Hai chữ vừa ảm áp lại lạnh như băng, trong lòng nàng sự đau đớn lan ra đến tận cùng.....

Nhắm mắt lại, nàng chìm sâu vào trong mộng, giống như không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chiến trường tàn cuộc, khắp nơi phơi đầy xác chết, ánh chiều tà như máu.

Chém chết một kẻ cuối cùng ngoan cường chống lại, Phong Dực rút thanh kiếm màu lam, khuôn mặt tuấn tú tức giận mà lạnh lùng, đánh mắt nhìn xung

quanh.

Trên núi chỉ còn lại đám binh lính xin hàng bị bắt thành tù binh, ánh mắt Phong Dực có chút khẩn cấp, nhìn qua vài ba tốp binh sĩ, cuối cùng cũng thấy được nam tử đang đứng phía dưới chiến kỳ kia, hần đang chậm rãi từ bên cạnh thi thể đứng lên, đôi mắt tuấn dật nhuốm vài phần thâm lương.

“Vương gia!” Phong Dực khẽ kêu lên một tiếng, sắc mặt ngưng trọng nhìn vết máu trên người hần “Vương gia, người bị thương?”

Bộ quần áo tướng quân mặc trên người hần, có một khí chất vương giả siêu nhiên, khóe môi có một tơ máu đỏ tươi, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Không sao cả” Ba chữ nhàn nhạt thốt ra, Mặc Uyên nhìn xác chết chất đầy núi, ánh mắt thâm trầm.

Phía xa trên bầu trời, bỗng nhiên có một con chim ưng bay qua, kêu lên một tiếng vọng xa xôi.

Phong Dực khó khan mới dời được ánh mắt lo lắng khỏi người Mặc Uyên, nhìn về phía con chim ưng lông xám trên không trung, mày dãn nhú chặt, đưa tay đặt lên miệng, huýt một tiếng ra lệnh, con chim ưng kia xoay quanh vài vòng trên trời, cuối cùng vút cánh bay xuống.

Những chiếc lông cứng thu lại, con chim ưng ngoan ngoãn đậu trên cánh tay Phong Dực, chậm rãi bước hai bước rồi mới an tĩnh lại.

“Trong cung có tin.” Nhìn mảnh vải nhuộm máu trên chân con chim ưng, trong cặp mắt u ám của Phong Dực lại thêm vài phần mệt mỏi lo lắng.

Thân thể Mặc Uyên chấn động, khuôn mặt tà mị tuấn lãng âm trầm vài phần, ngón tay thon dài kéo dây cương, xoay người lên ngựa, nhìn quét qua đồi đất hoang vắng, trầm giọng nói: “Thu dọn chiến trường, tất cả quay về thần cung rồi nói sau.”

Phong Dực nhíu mày, nhìn hần đã quay ngựa trở lại, trong lòng nổi lên vài phần lo lắng, cầm miếng vải trên chân con chim ưng xuống, nhìn thoáng qua vết máu kia mà có chút giật mình.

Con ngựa chưa đi được mấy bước, ở phía sau đã nghe thấy tiếng gọi của Phong Dực: “Vương gia!”

Con ngựa đạp lên thi thể đầy đất, cất tiếng hí, kinh động mọi người trên chiến trường, ánh mắt thâm sâu như biển của Mặc Uyên ánh lên sự ảm đạm, đặt sừng tay lên thị vệ trung thành nhất của mình.

Ánh mắt Phong Dực cất giấu con sóng dậy, hai tay gắt gao nắm chặt miếng vải nhuộm máu trong tay, quỳ xuống đất, tay để trước ngực, nghiêng rằng nói: “Thuộc hạ khấn cầu Vương gia lập tức hồi cung!”

Trong nháy mắt, sắc mặt hần tái nhợt, Phong Dực đã đi theo hần lâu năm, chưa bao giờ có vẻ quan trọng mà không không chế được như lúc này.

Hần có thể dự đoán được tin tức mà con chim ưng mang đến là gì, nhưng hiện giờ, nhiệm vụ nặng nề lúc này là khiến cho Hồ Duệ sau này không dám mạnh động, rốt cục hần cũng có thể giải quyết xong chuyện này, thế nhưng. ....

Lẽ nào đã không còn kịp rồi sao. ....

Cố cưỡng chế con sóng lớn đang cuộn trào trong lòng, Mặc Uyên mím chặt môi, quay đầu giục ngựa về phía trước, cước bộ có chút chậm chạp, nhưng khi chiếc roi hung dữ vút xuống một cái, con ngựa hí lên một tiếng, rồi gần như điên cuồng chạy đi.

Ngay tức khắc trong mắt của nam tử kia đồ vẫn lên lo lắng, ngón tay nắm chặt dây cương đã trở nên trắng bệch!

Lạc Nhi. .... Chờ ta!

Một lần nữa tỉnh lại cả người lạnh như băng, Ca nhi bị hình ảnh trong mộng dọa sợ đến ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Uể oải mở mắt ra, vẫn là nhà lao âm u ẩm ướt, không có tiếng động, dường như đã ngủ say ở đây giống như là người chết vậy.

Ca nhi vô thức nhíu mày, nhìn về phía cánh tay của mình, thấy thiếu niên còn đang ngủ say trong lòng mình, bỗng nhiên trong lòng có vài phần kiên định, con ác mộng hù dọa khiến hốc mắt nàng ứa lên vài giọt nước mắt, khi nhìn thấy thiếu niên kia liền nín khóc mỉm cười, nước mắt kia có vẻ thật là lóa mắt.

“Hiện giờ ngươi không có khí lực đi lại? Còn có thể lại đi tìm cái chết lần nữa sao?” Đầu ngón tay xẹt qua ngũ quan xinh xắn của hần, giọng Ca nhi khàn khàn vang lên trong nhà lao u tối lộ ra vẻ ưu thương vô cùng.

Nhớ ngày ấy hần điên cuồng lao đầu vào, suýt chút nữa hại đến mình, ngón tay Ca nhi dừng lại, trong lòng lướt qua một tia đau xót.

Một ngày kia, bỗng nhiên trong cung có người đưa thức ăn đến.

Đi đâu vẫn là một công công âm dương quái khí như trước, cười nịnh nọt, bảo bọn họ giữ gìn sức khỏe, mấy ngày nữa nhận sai với Hoàng Thượng, bọn họ liền có thể được thả ra khỏi thiên lao, thậm chí. .... thậm chí, có thể đi theo bên người Lạc phi nương nương làm bạn.

Ca nhi càng nghe càng thấy không thích hợp, cuối cùng cưỡng bức đe dọa mới khiến cho công công kia nói thật.

Cũng chính là lúc ấy, đã biết được tin tức hài tử trong bụng Lạc nhi đã sảy.

Nặng nề nhắm mắt lại, đau đớn khôn cùng nghiền nát cõi lòng, rất lâu sau mới biến mất, tay Ca nhi rất nhanh lại buông nắm tay ra, mới kiểm chế được bi thương trong nội tâm chính mình. Nhớ lại biểu tình đáng sợ của Mặc Kỳ hôm ấy, suýt chút nữa tự tay đâm chết vị công công kia, gào thét lên “Mặc Húc, ta muốn giết ngươi”, cũng lao đến tấn công, kết quả....

Ca nhi nhủ mảy lại thật sâu, dùng đầu ngón tay vén mấy sợi tóc trên trán hắn, nơi có vết thương rất lâu mới khỏi, còn có dấu hiệu phát sốt.

Hắn bị nội thương nên chống đỡ không được bao lâu, chẳng khác nào là tự tìm đường chết, vì thế nàng cứ như vậy mà ôm hắn ngủ say, một canh giờ lại một canh giờ, dù thế nào hiện đang ở trong thiên lao cũng không phân biệt được ngày đêm, cánh tay của nàng cũng khó chịu run run, nhưng vẫn muốn trấn an nỗi đau đớn dần vật trong mộng của hắn, “Ta muốn xin ngươi. .... Ta biết ngươi lo lắng cho Lạc nhi, thế nhưng bây giờ cho dù hai mạng chúng ta cũng không thể đổi lại mạng của hải tử kia được!”

Qua lâu lắm mới hãn an tĩnh lại, ánh mắt lóe lên ánh sáng tro tàn, nặng nề ngủ.

Trong nháy mắt Ca nhi có cảm giác bị chóng mặt, nhưng lại mạnh mẽ chống đỡ không cho bản thân mình lại rơi vào cơn ngủ say, nàng đang đợi hồi âm của Hàn Dục, đang đợi Vương gia trở về, đang đợi tất cả mọi hy vọng. .... Cánh tay của nàng hầu như cứ như vậy mà thôi rửa, chỉ còn lại có cảm giác tê tê. .... Một tiếng cười nhạt tràn ra bên môi, Ca nhi gần như không nghe được giọng nói của mình mà nói: “Thế gian này, ngoài Vương gia để ta trung thành, cũng chỉ có ngươi để cho ta quan tâm. .... Mặc Kỳ, không có ta ở bên cạnh ngươi, ngươi đã chết không ít lần đi? Ngươi có tính được rõ ràng sao? Ngươi nợ ta rất nhiều ngươi hiểu không, đừng tưởng rằng cầu hoàng đế kia đem ta ban cho ngươi là ta nhất định phải nghe lời ngươi, ta là chính ta...”

Trong chớp mắt hốc mắt tràn ngập lệ, Ca nhi cúi người hơi nóng phả vào tai hắn, “Ngươi nợ ta, cho nên ngươi phải giữ lại mạng đưa ta, nếu ngươi không sợ chết thì thử xem xem!” Nước mắt nhanh chóng mãnh liệt tuôn ra, bàn tay nhỏ bé nắm lấy y bảo của hắn, bỗng nhiên Ca nhi dịu giọng, “Ngươi ngươi quan tâm, ta chờ hộ ngươi, cứu hộ ngươi, vậy được chứ. ....”

Bỗng nhiên ánh sáng trên cửa sổ mái nhà lao bỗng tối đi vài phần.

Nhận thấy người bên cạnh khác thường, Ca nhi giương mắt lên, trong lòng hiện lên chút nghi ngờ.

Trong không khí dường như có thêm tiếng thở gấp của một người, rốt cuộc thấy được thân ảnh màu đen kia đang nướng nấu trên cửa sổ, nàng nhìn chăm chú rất lâu mới do dự mà kêu một tiếng: “Thanh Dục?”

Tàng đá nặng nề trong lòng được bỏ xuống, đột nhiên nước mắt nóng hổi bỗng ứa lên ngập tràn mắt của Ca Nhi, thiếu niên trong lòng nhẹ nhàng động đây, nụ cười bên môi mang theo niềm vui mừng sống sót sau tai nạn: “Chúng ta được cứu rồi. ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Ta mang ngươi đi gặp ca ca

Bên trong ngự thư phòng, một mảnh tiêu điều xơ xác.

“Điều tra rõ ra chưa? Tại sao quân đội ngăn địch tại Khai Lăng thành là tam đệ mang theo?” Đế vương kia chậm rãi xoay người, ánh mắt thâm thúy cắt giấu nội tâm mãnh liệt như dòng nước ngầm cuộn trào mạnh mẽ, bên môi lại mang theo ý cười nhàn nhạt.

Các vị đại thần mặc quan phục màu tím đi tới với sắc mặt ngưng trọng mang theo một chút sợ hãi “Hoài hoàng thượng, đích thực là Uyên Vương điện hạ”.

Một lời nói ra, các đại thần trong ngự thư phòng lâm vào một mảnh tĩnh lặng, bầu không khí quá mức ngưng trọng khiến cho không khí thành một loại quý dị, không người nào dám nhìn vị đế vương sắc mặt đã xám đen kia, lại càng không người nào dám nói bất luận câu gì.

Ý cười bên môi càng sâu, Mặc Húc chậm rãi đi qua bàn, ngón tay thon dài như dính đầy khói thuốc súng nhắc tờ cấp báo tiền tuyến kia lên: “Vậy sao đều không nói...” ánh mắt sắc bén giờ lên, liếc nhìn đám người bên trong phòng,

“Trọng phạm triều đình truy nã trên một tháng lại có thể xuất hiện ở Khai Lăng thành, vì trăm mà giết địch, ha ha. .... các vị ái khanh nghĩ trăm nên giải quyết chuyện này như thế nào đây?”

Các vị đại thần hai mặt nhìn nhau, nhớ tới ngọn lửa lớn nuốt trời ngày ấy ở tham chính điện, máu tươi văng khắp nơi, tội danh tày trời cùng với ánh mắt hồ hững của nam tử tuần nhã kia, trong lòng một mảnh đau thương, muốn nói lại bị dằn vè khí thế khiếp người của bậc đế vương kia bức bách, nói không ra tiếng.

“Hoàng thượng” một thanh âm già nua ở trong góc phòng vang lên, là Liên đại nhân đã mất thế kia, gần một tháng nay, hai tròng mắt đục ngầu của ông ta

hiện rõ sự tang thương.

“Hoàng thượng có nghĩ tới, nếu như không phải hôm qua Uyển Vương điện hạ đánh cho bộ tộc Hồ Duệ đòn nghiêm trọng, như vậy lúc này liệu Khai Lăng thành có thể có khả năng bảo trụ bao lâu hay không?”

Câu hỏi đơn giản, khiến cho mọi người hô hấp bị kiềm hãm.

Gió thổi mở cửa sổ, mùa đông giá buốt đã sắp tới, cũng đã có chút khí lạnh len vào trong không trung, xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong lòng người.

“Ý tứ của Liên đại nhân là muốn trăm không tính toán chuyện trước, tiếp tục phóng túng tam đệ sao? Ha ha.....” Một tiếng cười thoải mái tràn ra bên môi, tay áo Mặc Húc vung lên, hất chồng tấu chương trên bàn rơi xuống mặt đất.

“Vậy sao đại nhân không kết luận hẳn dẫn đầu đội quân trên vạn người kia là muốn ngăn địch tới cùng, là nghĩ muốn tạo phản?”

Tiếng nổi giận mà gầm nhẹ nho nhỏ bên trong ngự thư phòng nổ ra! Các vị đại thần sắc mặt đều đột biến, phù phù quỳ xuống đất, run giọng nói: “Hoàng thượng bớt giận...”

Chỉ còn vị lão thần kia, trong ánh mắt hiện lên tầng sương nặng nề, bên môi nổi lên chút bi thương nồng đậm.

Ai cũng chưa từng nhìn thấy ở trên chiến trường xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông, trên chiến kỳ phản phất viết đúng hai chữ “Lạc Anh”, hàng nghìn tướng sĩ đã dùng mạng đổi lấy, nhưng là hôm nay chết vì hiểm nghi và đề phòng! Tướng sĩ vui thay, làm sao chết được nhắm mắt?!

Liên đại nhân hai tay run run rẩy rẩy, đôi mắt đục ngầu mang theo sự tuyệt vọng, giọng nói khàn khàn: “Đúng là cự thần ngu dốt, nhìn không thấu việc triều đình, thần khấn cầu xin từ quan, cáo lão hồi hương...”

Ngẩng đầu thần nhiên ngưng mắt nhìn vị thiên tử kia, “Lão thần ước nguyện khi xuống mồ là lúc, còn có thể chiêm ngưỡng thánh uy thiên tử, thấy Lạc anh quốc ta quốc thái dân an...”

Bất ngờ từ quan, khiến các đại thần hít một ngụm khí lạnh.

Mặc Húc nhìn kỹ vị đại thần hai triều kia, trong ngực cuộn cuộn lửa giận, nghiêng răng nói: “Liên Sanh Vãn.....”

Một vầng cười nhạt tỏa ra trên mặt, vị lão thần ung dung phát tay áo, rồi không quay người lại nữa, để lại đằng sau cuồng phong sóng lớn, nhắc chân bước ra khỏi ngự thư phòng.

Một mảnh ánh sáng ban ngày chiếu rọi, lóa mắt khiến cho người ta phải chảy nước mắt, nhưng không cảm nhận được chút âm áp nào.

Nguyện cầu cho những vong hồn người chết ngủ yên! Có lẽ chỉ có mảnh đất nóng rực kia là nhớ rõ, chém giết đổ máu nhiều như vậy là vì ai...

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Yên tĩnh không một tiếng động.

Trong cung điện, cửa sổ bốn bề đóng chặt, chỉ có những ánh sáng yếu ớt xuyên qua.

Khi không ai nói gì, nơi cung điện xa hoa này luôn luôn hoàn toàn tĩnh mịch như thế này.

Trong không khí có bụi bặm, bay bay không biết muốn đậu xuống đâu. Ai cũng không thấy được hai thị vệ ở cửa tẩm cung khi nào thì ngã xuống, như là đã bị hạ mê hương, trong nháy mắt thân thể co quắp ngã xuống đất, lại bị bắt ngờ kéo vào trong bụi hoa ngoài tẩm cung.

Ngay sau đó, là mấy cung nữ ngửi được hương vị quý dị kia, có chút ham mê, nhưng sau một khắc dưới chân liền mềm nhũn, ngất đi.

Mọi thứ này, đều được thực hiện thần nhiên không một tiếng động, dường như quá nhiều tới người ở trong tẩm cung.

Dưới ánh sáng trắng khuyết, một thiếu niên nhẹ nhàng đến, dường như không nghe được âm thanh đi tới, trên người vẫn còn mang theo hàn khí từ trong thiên lao ra đây, hai tròng mắt hần có tia máu, dừng lại ở người đang ngủ say trên kia, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh giường.

Da thịt trắng nõn nửa trong suốt, lộ ra bên ngoài chiếc chăn nhung tuyết trắng, không chút che lấp.

Thân thể mềm mại kia hình như trong một đêm gầy đi rất nhiều, mơ hồ có thể thấy được nàng xinh đẹp tinh tế giống một con bướm, gầy đến nỗi khiến cho trái tim người ta có chút đau xót.

“Lạc Nhi, tỉnh tỉnh.....” Mặc Kỳ vươn tay, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng gọi nàng.

Trên giường có mùi máu tươi, chính là ở chỗ này, huyết mạch trong bụng nàng đã bị bóp chết, không để lại chút hơi thở nào.

Tay hần bắt lấy gáy nàng, người cúi xuống, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Lạc Nhi, tỉnh lại... Ta mang ngươi đi gặp ca ca, có được hay không? Chúng ta không ở chỗ này nữa...”

Từng câu từng chữ mang theo sủng nịch còn xen lẫn chút áy náy và yêu thương, quanh quẩn bên tai nàng.

Ở ngoài điện một nam một nữ lẳng lặng nhìn một màn này.

“Chỉ có thể giữ được cho hai người một canh giờ, vì sao chậm trễ?” Một người mặc toàn thân y phục đen như mực nhíu mày hỏi.

Người Ca nhi run lên, đưa tay lau hốc mắt ướt đã sưng nước.

“Chờ một chút, sắp xong ngay thôi.”

Từ thiên lao không tiếng động mà đưa hai người bọn họ ra ngoài, Hàn Dực cũng không phải tốn công, nhưng trên người hai người bọn họ đầy thương tích không thể nán lại. Nhiệm vụ của hắn là mang bọn họ ra hoàng cung, thoát khỏi sự truy sát sau đó...

“Vương gia đâu?” Ca nhi nhướn mày hỏi.

Hàn Dực trầm tư một lát, mở miệng nói: “Ba ngày trước Vương gia từ trên chiến trường tiếp tục đi tiếp, không có quay về thần cung, trực tiếp ra roi thúc ngựa dẫn người gấp rút trở về Khai Lăng thành, bây giờ ngấm lại ngài là sắp đến bên ngoài hoàng thành rồi.”

“Ba ngày?!” Trái tim Ca nhi run lên, trong cặp mắt trong veo hiện lên sự khiếp sợ.

“Từ Khai Lăng thành đến đây, ngồi ngựa ít nhất phải năm ngày mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Không muốn gặp lại!

Không muốn gặp lại!

Hàn Dực không trả lời, chỉ cúi người ôm trọn khuôn mặt của Ca Nhi, rồi hướng mắt nhìn về thân thể mong manh đang nằm thoi thóp trên giường kia, “Ca Nhi, đó có phải là người Vương gia muốn tìm không?”

Ca Nhi thoáng giật mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Cảm nhận được bên tai mình có tiếng nói nỉ non, đang dịu dàng an ủi, một nỗi đau đớn nặng nề trong lòng cứ thế lặng lẽ lan tràn khắp thân thể, giờ phút này đây, nàng thật không muốn mở mắt, thật không muốn tỉnh lại.

Đôi rèm mi mong manh như cánh ve khẽ lay động, ánh mắt khẽ chớp, nàng mông lung cố ngược nhìn giữa ánh sáng mờ hồ trong đêm, dần dần hiện rõ bóng dáng hai người trẻ tuổi đang đứng cạnh mình.

Nét mặt anh tuấn, vàng trán cao rạng rỡ, đôi môi cương nghị sắc xảo, vẫn là dáng dấp sáng ngời chói mắt như thế, chỉ là thần sắc có chút tái nhợt, hắn đang đắm đắm nhìn nàng, bàn tay nắm chặt không rời, ánh mắt cũng không dám dời đi, dường như đang sợ hãi nàng sẽ trong chớp mắt mà tan đi khỏi tầm mắt hắn.

“Mặc Kỳ...” môi nàng mấp máy, khẽ thốt lên một tiếng, vẫn là giọng nói trong veo mà mềm mại như nước.

Hai tiếng nhẹ nhàng, khiến cho hốc mắt thiếu niên kia nháy mắt đã đầy nước, cánh tay run run nâng nửa người của nàng lên, gắt gao ghì chặt nàng vào lòng ngực: “Là ta, Lạc Nhi.”

Lạc Cơ Nhi bị hắn siết chặt đến không thở nổi, trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác lưu luyến hơi thở ấm áp này, nàng lặng nghe nhịp tim dồn dập trong ngực hắn, thật bình thản mà cũng thật xa xôi.

Sau khi cơn đau đớn như xé rách châu thân dần qua đi, nàng tựa hồ như mất đi ý thức, trong đầu chỉ còn một nỗi tuyệt vọng trống rỗng, dường như đã rất nhiều ngày trôi qua, từ khi thứ quý giá ấy rời bỏ nàng, nàng ngay đến cả khí lực để cử động cũng không có. Cho đến lúc này, khi hắn đang dang vòng tay ấm áp ôm siết lấy nàng, nàng mới chợt nhận ra là bản thân vẫn còn tồn tại...

“Sao ngươi lại đến chỗ này?” Nàng chậm chạp cất lời hỏi, cố gắng nhớ lại, thật ra, từ khi vào cung đến nay nàng chưa hề gặp lại hắn, chỉ có một lần khi chịu hình phạt roi đó, nàng đã nhìn thấy hắn xuất hiện, nhưng khi đó hỗn độn mơ hồ, nàng cũng không cách nào xác định được, hắn thật sự đã tới cứu nàng, hay chỉ là trong cơn mong nhớ khắc khoải, tự nàng đã tưởng tượng ra hình ảnh đó.

Cổ nén xuống nỗi đau trong ngực, Mặc Kỳ chậm rãi buông nàng ra, khoe môi đang kề sát mặt nàng toát ra luồng hơi lạnh lẽo, giọng nói hần khăn khăn: “Ta vẫn đều ở chỗ này... Lạc Nhi, là ta không tốt, không thể bảo vệ tốt cho tẩu...”

Thân thể Lạc Cơ Nhi phút chốc cứng đờ, ánh mắt thoáng thất thần, sóng mắt lay động, rồi dần dần lặng yên, rơi vào tĩnh lặng.

Trong trái tim thiếu niên kia như nhói lên một nỗi đau, đưa tay khẽ vuốt làn tóc huyền đang buông xõa, hần hận mình không thể mang hết nỗi đau trong lòng nàng chuyển hết cho mình: “Không nên như vậy, Lạc Nhi, ta biết tẩu hần là đau, rất đau! Tẩu cứ khóc đi có được không?...” Cả người hần run rẩy, nước mắt nóng hổi phút chốc đã vương đầy khoe mắt.

Ta biết con đau.

Rất đau.

Con đừng bỏ đi, có được không?

Ánh trăng mờ mờ ảo ảo chiếu xuyên qua cửa sổ, soi rọi nét bi thương đọng đầy trong mắt nàng, Lạc Cơ Nhi khẽ nhủ thầm, một cơn đau như lửa đốt bỗng nhiên cuộn trào dưới bụng, bao ngày trôi qua, trong lòng nàng chỉ là một nỗi hoang vắng lạnh lẽo thấu xương, bàn tay nhỏ bé của nàng run rẩy rời khỏi ngực hần, đầu ngón tay mảnh mai yếu ớt bỗng nhiên đặt lên bụng, nàng thấp giọng vô thần nói: “Ta không còn đau nữa...”

Sống lưng Mặc Kỳ thấy cứng đờ, dường như khí lực toàn thân đều bị rút đi, đôi mắt đỏ ngầu giờ đây đầm đìa một nỗi thương đau.

Đầu ngón tay lướt qua vạt áo bị rách của hần, có cảm giác ẩm ướt, Lạc Cơ Nhi hơi giật mình, đôi mắt chậm rãi mở ra, nhờ ánh trăng mờ mờ soi chiếu, nàng nhìn thấy trên cơ thể hần từng đạo vết máu đang rỉ ra từ vết thương thấm khắp lòng ngực, những vết cắt thật dài thật sâu, vết thương mở ra, không hề khép miệng, khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng...

Da thịt trên mấy vết thương đang sưng tấy lên, bắt đầu hủ thối, trái tim nàng một lần nữa gần như chết lặng, hốc bất bỗng nhiên đầy nước, nàng buông tiếng thở dài, yếu ớt hỏi: “Sao lại đến nỗi này?”

Nàng đã không nhớ rõ nữa, giờ đây trong đầu nàng chỉ là một mảng sương mờ hủ vô trống rỗng, nàng đã không nhớ rõ từ lúc nào hần lại thọ thương nặng như vậy, càng không biết rõ khi nàng bị giam trong tấm cung, hần ở tại thiên lao tột cùng đã xảy ra những chuyện gì?

Giương mặt thiếu niên cương nghị ấy bỗng tha thiết nhìn nàng, bàn tay lạnh lẽo dịu dàng vuốt ve gương mặt bé nhỏ, khàn giọng nói: “Không cần lo cho ta...”

Lạc Cơ Nhi mở to mắt, sững sờ nhìn hần, gương mặt anh tuấn đột nhiên tiến gần nàng hơn, vầng trán cao kề sát vào má nàng, thân thiết thủ thi bên tai: “Ca ca đã trở về... ta sẽ mang tẩu đi gặp huynh ấy, có được không?” Khi những lời đó vang lên, trong nháy mắt có điều gì như vỡ òa trong lòng nàng, ánh mắt trong veo đột nhiên chùng xuống, thất thần...

Giọng nói ấy nhẹ nhàng vừa rơi vào lòng nàng như khơi dậy một trận mưa rền gió dữ!

Rõ ràng cảm giác được người trong lòng có chút cứng nhắc, ngực Mặc Kỳ hiện lên một tia hoảng loạn, chậm rãi cúi nhìn, quả nhiên thấy cánh môi nàng trong nháy mắt có chút tái nhợt. Bàn tay hần ấm áp nắm lấy cánh tay nàng, thiếu niên kia động tác có phần run rẩy, lo lắng mà an ủi: “Lạc Nhi...”

Nam nhân ấy.

Hơi thở nàng dừng như ngừng lại, thân thể yếu ớt bắt lực cuộn mình, cố gắng giãy ra khỏi vòng tay ôm ấp của thiếu niên kia, nàng lắc đầu, run rẩy nói: “Không gặp...”

Chỉ trong nháy mắt, một nỗi tuyệt vọng trào lên như muốn nhấn chìm Mặc Kỳ trong vực sâu muôn trượng, hần đau lòng cố gắng kiềm chế thân thể mảnh mai nhỏ bé đang cố sức vùng vẫy trong lòng, gắt gao ôm nàng trước ngực, “Lạc Nhi, đừng như vậy... Ca ca... ca ca đã trở về, là ca ca! Tẩu đừng sợ, cũng đừng hận huynh ấy, ta biết tẩu có bao nhiêu mong muốn gặp lại huynh ấy, Lạc Nhi!”

Nước mắt kiềm chế đã lâu cứ thế tuôn trào ra, trong đôi mắt ngơ ngác kia là một tầng sương mờ dày đặc, Lạc Cơ Nhi không thể cử động, chỉ có thể bắt lực nằm trong lòng người thiếu niên kia kịch liệt run rẩy, nàng nắm chặt vạt áo hần, lòng tự tôn của nàng, sự chịu đựng của nàng cùng bao nhiêu uất ức những ngày qua chừ thế thì nhau tan rã, nàng đau đớn khổ sở cắn chặt môi “Không... Ta không muốn!”

Mất thấy hai người bắt đầu dây dưa, Hàn Dục đang đứng xa xa rút cuộc là không kiên nhẫn nhíu mày, nắm chặt thanh kiếm trong tay.

“Thời gian không kịp nữa rồi...” Hần nhỏ giọng lầm bầm một câu, muốn bước đến kéo họ đi, lại bị Ca Nhi gắt gao kéo lại!

“Hàn Dục, đợi thêm chút nữa!” Ca Nhi cố nén cơn đau đang cuộn trào trong lòng ngực, cô biết tâm tình Lạc Nhi giờ đây đang bất ổn, đối với Vương gia nhất định có oán niệm rất sâu, “Ta van người, cho nàng một chút thời gian...” Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói kia lại có chút nghẹn ngào.

“Vì sao... Lạc Nhi người nói cho ta biết vì sao?!” Mặc Kỳ nắm lấy tay nàng, rít lên, trên sắc mặt giờ đây càng thêm tái nhợt.

“Đứa bé đã không còn nữa!” Một tiếng hét thê lương mà bi thảm từ cánh môi run rẩy của nàng tràn ra, Lạc Cơ Nhi quyết liệt tránh khỏi vòng tay hần, thân thể mong manh nhỏ bé đột nhiên run rẩy kịch liệt, tiếng nức nở hòa cùng tiếng hét đau lòng “Ta cái gì cũng không còn, người bảo ta lấy cái gì đi gặp hần, giữa chúng ta không còn gì nữa! Không còn gì nữa!”

Tiếng hét thê thảm bi thương như muốn xé rách lòng đau đớn ngân ra, làm ai nấy hoảng sợ kinh người, ngay cả Hàn Dực vốn luôn bình tĩnh cũng vội vàng chạy đến, chính là vì tiếng hét kia quá mức thương tâm.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân từ ngoài cửa tẩm cung vang lên.

Một gã tiểu công công vốn định đến tẩm cung tới truyền chỉ, nhưng đi vừa tới cửa đã không nhìn thấy một thị vệ nào, không thể làm gì khác hơn là đi vào xem có sự tình gì, trong nháy mắt khi bước vào cửa tẩm cung, hắn thấy được thiếu niên kia, người vốn là nên ở trong thiên lao lại đang ngồi bên cạnh giường, hắn kinh ngạc lắp bắp: “Người...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chém giết trước cửa cung

Tiểu công công chỉ kịp hô lên một tiếng, lập tức một mũi kiếm lạnh lẽo đã kề sát vào yết hầu! !

“Câm miệng.” Hàn Dực trừng mắt, giọng nói lạnh lùng dị thường mang theo vẻ uy hiếp, liên dọa cho tiểu công công sợ hãi đến mất mặt.

Ca Nhi liếc mắt nhìn gương mặt đang run rẩy sợ hãi của tiểu công công kia, vẫn còn đang bị bất ngờ vì có người xâm nhập tẩm cung vào giờ này, nàng bình tĩnh nói: “Chỉ cần đánh hắn bất tỉnh thôi, không nên giết người ở chỗ này”

Nhưng tên tiểu công công lại bán loạn hốt hoảng, mặc kệ thanh kiếm lạnh lùng đang kề sát trên cổ, hắn vẫn đứng bật dậy, thất thanh la lớn.

“Người đâu ! Có người...”

Nói chưa được nửa câu, thì đã bị một bàn tay cứng như thép bất ngờ đánh mạnh vào gáy, tên tiểu công công chỉ biết trợn tròn hai mắt rồi ngã quỵ xuống bất tỉnh, chỉ còn lại Hàn Dực đứng đó sắc mặt chuyển sang tái nhợt, trong ánh mắt thâm trầm đột nhiên lộ ra vẻ lo lắng: “Chết tiệt...”

Trên giường, Lạc Cơ Nhi run rẩy cự người, đôi mắt mơ màng quan sát xung quanh, nàng chợt giật mình nhận ra, lúc này đây khắp nơi trong tẩm cung này im ắng đến kỳ lạ.

Nhưng mà , với tiếng hét vừa mới rồi của tiểu công công kia, tin chắc chẳng bao lâu nữa tất cả người trong cung cũng sẽ kéo tới.

Biết rõ không thể trì hoãn thêm được nữa, Mặc Kỳ cúi người, bàn tay vững vàng nắm chắc cổ tay nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt nàng : “Theo ta đi, Lạc Nhi...”

Nhưng chỉ cần vận công một chút, trong lồng ngực đột nhiên dâng lên một ngụm máu tanh nồng nặc làm hắn khó chịu ho ra tiếng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt...

Bàn tay kia vẫn giữ lấy cổ tay nàng, không hề buông lỏng, Lạc Cơ Nhi xót xa nhìn hắn, ánh mắt đột nhiên trở lên yếu đuối, đôi mày nhíu lại, không tìm được nàng nhỏ giọng thốt lên : “Mặc Kỳ!”

Cổ kiềm chế, đem khối máu tanh kia nuốt ngược vào trong, ánh mắt thiếu niên sáng ngời dường như mỉm cười nhẹ nhõm, càng siết chặt thắt lưng của nàng, ghé sát bên tai nàng trầm giọng thì thầm: “Ta đã sớm nói sẽ dẫn tẩu rồi đi, lúc này đây, cứ tin tưởng, theo ta đi được không?”

Trong cơn hoảng loạn, lại có một giọng nói nhẹ nhàng thân thiện như vậy lọt vào tai, nàng khẽ chớp mắt, nhìn thấy nụ cười dịu dàng sáng trong như ngọc kia, lòng nàng chợt cảm thấy vững vàng không gì sánh được!

Thiếu niên vọt người ôm ghì lấy nàng, quay về phía hai người đang đợi sẵn ở cửa khê gập đầu, rồi lập tức sải bước rời khỏi tẩm cung.

Trước cửa cung một mùi sát khí nồng nặc.

Đám thị vệ mới rồi còn đang nháo nhác giờ đã xấp xếp chỉnh tề, như thể vừa nghe thấy tin báo đã lập tức từ khắp mọi góc ngách tề tựu về đây, tay đao tay kiếm vây quanh bọn họ.

“Thất diện hạ, lá gan của ngươi thật lớn ! Từ thiên lao bỏ trốn ra đây còn dám mang đi sủng phi của Hoàng thượng, quả thực là tội ác tày trời!” Tổng quản công công cuối cùng cũng chạy đến, bàn tay vẫn điệu đà giơ cao lan hoa chỉ, hướng mắt về phía ba người đang ngồi trên ngựa, cất giọng the thé: “Nói cho các ngươi biết, tặc gia đã báo cho Hoàng thượng! Chỉ trong chốc lát nữa thôi, tất cả thị vệ trong cung sẽ kéo đến đây, các ngươi có mà chạy”

đăng trời! !”

Chuôi dao màu bạc phát ra ánh sáng chói mắt, trên đôi môi nhợt nhạt của người thiếu niên kia tràn ra một nụ cười khinh bạc, vẫn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hấn khẽ nhếch môi: “Ta đây cũng không muốn công công ngươi phải chết nhanh như vậy, cũng định cho ngươi có ngày nhìn thấy Mặc Kỳ ta trở lại như thế nào, nhưng miệng lưỡi ngươi lại điêu ngoa như vậy...!”

“Thất Vương gia, người hãy mang Lạc cô nương đi trước, ta sẽ ở phía sau” Ánh mắt Hàn Dực lạnh như băng liếc nhìn mấy tên thị vệ, cũng không nhiều lắm, chỉ có vài tên... “Nhưng mà, phải nhanh lên.”

Gã hoàng đế kia đã biết chuyện, phỏng chừng sẽ huy động toàn bộ binh lực để truy bắt.

“Các ngươi...” Ngón tay gã công công run rẩy chỉ loạn xạ vào họ, hấn cuống quýt quay lui đến chỗ an toàn, rồi the thé chỉ huy đám thị vệ “Bắt lấy bọn chúng!”

Trong chốc lát, trước cửa cung trở nên hỗn loạn, tiếng binh khí va chạm, từng đợt máu tươi bắn tung tóe lên tường!!

Tiếng ngựa hí vang rền, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng xương thịt bị chém đứt, tạo ra một tình cảnh hỗn loạn ghê người! !

Toàn bộ thân thể Lạc Cơ Nhi bị giữ chặt trong một vòm ngực ấm áp của thiếu niên kia, cảm giác trên lưng ngựa đang xóc nảy kịch liệt, nằng rên khẽ một tiếng, rồi ngược mắt nhìn hấn, đôi môi tái nhợt đang mím chặt, hai mắt đỏ ngầu! Hoi thờ hỗn loạn của hấn đang dần dần yếu ớt, nhưng cánh tay vẫn kiên quyết đem nằng ghi chặt trong lòng, không để nằng phải chịu chút thương tổn nào!

Hàn Dực cùng Ca Nhi vẫn còn ở lại trong cung, thân thủ vô cùng linh hoạt, lưỡi gươm loang loáng lướt đi làm từng đợt máu nóng đỏ tươi phun ra tung tóe! Nhưng bọn họ giờ đây cũng khó có thể chống đỡ trước đám thị vệ đông như kiến đang ùn ùn kéo tới vây lấn, mùi máu tanh lan ra làm sát khí càng lúc càng bốc cao ngùn ngụt.

Ra đến cửa cung, đến phút cuối lại phải giết chết thêm một tên thị vệ nữa, Ca Nhi nhảy xuống ngựa dùng hết khí lực còn lại đem cửa thành nặng nề đẩy ra, rống lên một tiếng: “Mau đi ra!”

Ba con ngựa lần lượt chạy khỏi cửa cung, bỏ lại phía sau một đám công công sợ hãi đang run cầm cập, chỉ lo lẳng cổ giữ cho được tính mệnh chính mình, chúng đang nhắm mắt yên lặng chờ đợi, nhưng cuối cùng cũng không thấy gì, chỉ nghe tiếng rầm rầm của cánh cửa cung cao lớn đang nặng nề khép lại.

Gã công công kinh hãi, vội vàng chạy tới, chỉ còn kịp thấy cảnh tượng ngoài cung điện đang dần dần thu hẹp lại, trước mắt hấn cánh cửa cung to lớn đang từ từ đóng lại.

“Á!! Các ngươi... Các ngươi thật to gan! ! Dám tự tiện...” Gã công công bắt lực dậm chân mắng to.

“Bọn chúng đâu rồi?” Một tiếng rống to, tiếng ngựa hí phi tới liền theo sau đó, làm ai nấy giật người!!

Công công bị dọa đến mềm nhũn cả chân, cuống quýt xoay người lại, nhìn thấy được đế vương kia thân mặc long bào hoàng sắc đang phi ngựa lướt tới, gương mặt đang vì nổi giận bừng bừng mà lộ cả gân xanh, theo sát sau hấn, là một tốp cấm vệ trong y phục đen cũng lướt tới!

Run rẩy quỳ rạp xuống đất, công công kinh hãi lắp bắp: “Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài có tội, nô tài không ngăn được bọn họ, bọn họ đã... đã chạy ra khỏi cửa cung rồi!”

Cảnh tượng tiêu điều xơ xác đập vào mắt, hấn đăm đăm nhìn về phía cửa cung còn đầm máu đang khép kín, Mặc Húc hung ác gia lực túm lấy dây cương, liếc nhìn thấy đám thị vệ đang đứng gần cánh cửa nặng nề kia, gầm lên một tiếng: “Người đâu, mau đem cửa phá mở cho trẫm!”

Tà dương đỏ thẫm như máu

Ba con ngựa điên cuồng phi nước đại thoát đi, ánh chiều tà nhuộm hồng rực rỡ, phảng phất đâu đó mùi máu tanh đang lan tới.

“Cánh cửa kia không giữ chân bọn họ được bao lâu nữa đâu” Ngẩng đầu hứng trận gió lạnh tràn tới, Hàn Dực lạnh giọng nói: “Chúng ta chỉ có thể tận lực chạy lên phía trước, nếu vận khí tốt may ra có thể gặp được quân đội của Vương gia, bằng vận khí không tốt thì chỉ có thể...”

Những lời nói phía sau bị bỏ lửng, nhưng Ca Nhi biết rõ, nhất định không có kết thúc tốt đẹp.

Gió lạnh như những mũi kiếm sắc bén quét vào mặt đau rát, ba người vẫn điên cuồng ra roi thúc ngựa, cô hết sức lực phi thật nhanh, gấp gấp hi vọng giành giật từng giây từng phút!

Lưng ngựa kịch liệt xóc nảy làm cho trái tim người như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thiếu niên kia đem thân hình bé nhỏ trong lòng càng ôm chặt hơn nữa hồng giám bớt chút thông khổ của nằng, nhưng lại cảm giác được lồng ngực của chính mình như bị xé rách, hai tay không còn chút sức lực bắt đầu run rẩy, hấn cắn chặt khớp hàm ra sức chống đỡ thân thể, trâm giọng mở miệng.

“Hàn Dực, ngươi lập tức mang Lạc Nhi chạy đi, các ngươi mau đi trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Các người hãy đi trước!

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng thân nhiên, nhưng khiến hai người đang ngồi trên lưng ngựa đều sửng sốt.

Lạc Cơ Nhi bị hấn gắt gao ghi chặt trong lòng, khó khăn ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú giờ đây thật nhợt nhạt, nàng đau lòng nhìn vào ánh mắt thăm thẳm đang toát ra vài phần mệt mỏi kia.

Bốn mắt chạm nhau, lòng nàng không hiểu vì sao lại mãnh liệt nổi lên một dự cảm xấu. Lạc Cơ Nhi thân thiết nắm lấy vạt áo trước ngực hấn, trong đôi mắt trong ngần tràn ngập hoảng hốt, nàng khẽ kêu lên: “Mặc Kỳ, người... định...?”

Liền sau đó, nàng một lời cũng không thể thốt ra, vì đôi môi đã bị nụ hôn nóng rực của hấn phủ lên, cánh tay kia vẫn vững vàng ghi chặt thân hình xinh đẹp của nàng.

(Thiệt tình, chị dâu em chồng, nghĩ sao mà hun dc vậy trời?!)

Một cơn đau tựa bài sơn đảo hải tràn đến như muốn xé rách lồng ngực, hấn cố nén không cho thân thể gục ngã, dùng hết khí lực giữ chặt nàng, tiếp tục hôn nàng, nụ hôn này mang hết bao nhiêu tình cảm của hấn từ trước tới nay khắc sâu, quyến luyến, dù yêu thương nàng đến tận xương tủy, lại hiểu rõ người có thể bên cạnh bảo vệ nàng không phải là mình, nụ hôn triền miên này giờ đây, như muốn truyền hết thấy yêu thương cùng trân trọng cho nàng, dường như khi thời khắc này qua đi, liền sau đó sẽ là sinh ly tử biệt...

Hơi thở nóng cháy cuối cùng cũng rời khỏi môi nàng, cả người Lạc Cơ Nhi vì kinh ngạc mà run rẩy kịch liệt, gương mặt thiếu niên tuấn lãng đến chói mắt kia vẫn kề sát mặt nàng, đôi mắt sâu thẳm của hấn mang theo đau đớn khổ sở, khàn giọng nói: “Theo hấn đi đi...”

Lạc Cơ Nhi chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ánh mắt hấn hiện lên một tia nhìn đau đớn tuyệt vọng, cả người vừa được hấn vững vàng kèm giữ, giờ đây lại bị hấn dứt khoát đẩy đi, rời khỏi vòng tay an toàn ấm áp kia!

“Không cần”, dự cảm chẳng lành giờ đã trở thành sự thật, Lạc Cơ Nhi không kiềm được, sợ hãi kêu lên.

Trên lưng ngựa đang hối hả chạy trốn, Hàn Dực nhíu mắt rùng mình, cánh tay vững vàng nắm lấy người nàng, dùng sức đè xuống!

Bất ngờ bị một vòng tay cứng rắn ôm ấp, làn da vì bị gió lạnh thổi rất mà buốt nhói, nàng đau đớn rên lên một tiếng, bất chấp bản thân vẫn còn ngồi chưa vững, nàng vẫn hướng về phía thiếu niên kia kêu lớn “Mặc Kỳ”

Cánh tay rắn như thép của Hàn Dực nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại đến không ngờ kia, đôi mắt lạnh lùng bật ra một ánh nhìn khác thường, trầm giọng nói: “Lạc cô nương, xin ngồi vững”

Tốc độ dần dần chậm lại, đôi mắt sâu thẳm của Mặc Kỳ nhìn nàng an toàn nằm trong lòng Hàn Dực, rốt cục nhìn không được cơn đau nhức từ trong lồng ngực, đành lấy tay siết sao ôm chặt ngực.

Ca Nhi trần trối nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức ruổi ngựa chạy tới, ánh mắt trong trẻo tràn ngập đau xót, hét lớn: “Mặc Kỳ! Người điên rồi sao? Ta cực khổ cứu mạng người không phải để người lại đưa người hứng tên như vậy! Người nhất định phải kiên cường tiếp tục chống đỡ cho ta”

Nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống, nàng hung hăng quay lưng hướng về phía hấn, ra roi quất xuống con ngựa dưới thân, nhưng từ giữa không trung rơi ngựa đã bị người kia bắt lấy!!

Thiếu niên kia nhanh tay bắt lấy ngọn roi, trong ánh mắt bi thương mang theo một quyết tâm kiên định, cánh môi tái nhợt khổ sở mở miệng “Chúng ta không được may mắn như vậy... Các người không đi trước thì chúng ta một người cũng không thoát nổi!”

“Người nói vậy cái gì vậy?” Cả người Ca Nhi run lên, tức giận nắm chặt roi da trong tay “Người điên rồi phải không, cho dù có mất mạng cũng là lấy mạng ta trước, không đến lượt nhà người!”

“Không kịp rồi” Một giọng nói trầm thấp từ phía trước truyền đến, một mùi máu tanh dường như lan đến tràn ngập trong không khí.

Phía sau bọn họ, cách đó không xa, một bóng người thân mặc hoàng bào vàng chói dẫn theo một đội cấm quân tinh nhuệ đuổi tới, mang theo sát khí nồng nặc!!

Móng ngựa mạnh mẽ ra sức nện xuống, dấu chân hằn sâu trên chốn đồng hoang, bùn đất văng tung tóe, mỗi nơi đi qua từng đám bụi mù trời từng đợt bốc lên!

Cầm quân đông nghịt tựa như đám chó săn hung ác điên cuồng đuổi theo, càng lúc càng rút ngắn khoảng cách.

“Bắn tên!” Một gã cầm quân đi đầu lạnh giọng ra lệnh, toàn bộ đám cầm quân phía sau liền rút cung tên ra, tốc độ nhanh như chớp sẵn sàng chờ lệnh!

“Dừng tay!” thanh âm lạnh lùng gầm vang khắp chốn hoang vu, Mặc Húc tàn bạo rống lên một tiếng, đôi mắt phát một luồng sát khí sắc bén ghê người, “Tất cả dừng tay cho trẫm, không được đả thương nàng!”

Đám cầm quân nhất thời sửng sốt, bất đắc dĩ thu hồi cung tên, đem roi ngựa dừ dội quất xuống, ra sức đuổi theo mấy người kia.

Khoảng cách mỗi lúc một gần thêm.

“Các người mau đi trước!” roi ngựa vung ra, Mặc kỳ thét lên một tiếng, ôm lấy lồng ngực đau nhức dần thả chậm tốc độ.

“Ta không đi!” Ca Nhi dĩ nhiên không thể nào chấp nhận, thời khắc này nàng biết hẳn là lãnh ít dữ nhiều, thậm chí căn bản là không có khả năng sống sót.

“Chạy!” Thiếu niên bắt thần vung cao roi ngựa trong tay hung hăng quất vào con ngựa dưới thân nàng, tiếng ngựa hí trầm hùng, đôi mắt đỏ ngầu của hắn tỏa ra vẻ quyết tâm lạnh lùng, thỏa mãn khi nghe được tiếng hí đau đớn của con ngựa, hai chân trước của con ngựa lập tức nâng cao, lao người điên cuồng phóng về phía trước.

Mấy giọt nước mắt nóng hổi nhanh chóng bị gió mạnh thổi khô, Ca Nhi từ trên lưng ngựa kịch liệt xóc nảy cố hết sức quay đầu lại, thất thanh kêu tên hắn, mặc kệ tiếng cuồng phong đang điên cuồng gào thét khắp chốn hoang vu.

“Chạy đi” Đôi mắt thăm thẳm của hắn nhìn chằm chằm về phía bóng dáng hồng y đang càng lúc càng xa, đau đớn từ tận đáy lòng tràn ra như muốn vỡ vụn. Hai tay rất nhanh túm lấy dây cương, hung hăng ghì xuống, mang con ngựa dưới thân quay ngược đầu lại, bình thần đón đầu đám cầm quân đang điên cuồng lao tới, sắc mặt tái nhợt vẫn không làm mất đi vẻ tuấn lãng thường ngày.

Ngực đã đau nhức đến tê dại, hắn dùng toàn bộ khí lực cuối cùng rút ra đoản đao bên hông, giữ tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Ca Nhi, ta xin lỗi.

Giúp ta chăm sóc tẩu ấy, giúp ta mang tẩu ấy về bên cạnh ca ca.

Quả thật đáng tiếc, có lẽ chỉ một khắc nữa thôi, chỉ cần thêm một chút nữa là ta có thể nhìn thấy ca ca, người mà trong lòng ta luôn tôn thờ, chúng ta đã phải ly biệt lâu như vậy, nhưng rồi cuối cùng ta cũng không thể lưu lại bên cạnh huynh ấy... Bao lâu nay, huynh ấy vẫn ra sức bảo vệ ta, giờ đây ta cuối cùng cũng có thể vì huynh ấy làm một điều gì đó.

Tiếng móng ngựa đình tại như khúc ọc, mang theo hàn phong lạnh thấu xương tới gần.

Mặc Húc từ xa nhìn thấy thiếu niên đang ngồi trên lưng ngựa kia, dù sắc mặt có phần tái nhợt, nhưng ánh mắt sáng ngời kiên định, phảng phất đâu đó hơi thở của hắn, dường như toát ra vẻ quật cường, cương nghị không bao giờ chịu khuất phục.

“Hoàng thượng...” cầm quân có chút do dự, nhận ra đó là Thất vương gia, chúng không dám tùy tiện động thủ.

Trong làn gió lạnh thấu xương, gương mặt góc cạnh của đế vương kia càng thêm trầm xuống, tay áo hoàng bào tung bay phấp phật trong gió dữ, từ đôi môi lạnh lẽo tràn ra tiếng rít: “...Giết hắn!”

Trên lưng ngựa, vạm vỡ xóc nảy kịch liệt dường như không bao giờ có thể ngừng lại được.

Tiếng gió điên cuồng gào thét bên tai, từng đợt hàn khí lạnh thấu xương hỗn loạn quất vào mặt, vào người buốt rất.

Phong Dực hung hăng quất roi vào mông ngựa, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về nam tử đang phi ngựa phía trước, trầm giọng nói: “Vương gia, ngựa đã không thể chịu nổi thêm nữa rồi...”

Ba ngày ba đêm rồi, đã đi qua hết mấy lượt ngựa, nam nhân kia vẫn chưa hề chớp mắt, chỉ biết một mực chạy về phía trước, cho dù là hắn có mình đồng da sắt, nhưng mọi người thì không ai còn chịu nổi cuộc hành trình điên cuồng trên lưng ngựa này nữa!

Chương 155: Gặp lại

Gặp lại

Khỏe môi khê nhếch lên, hần không nói một lời, vẫn rạp người trên lưng ngựa, điên cuồng phi nước đại, tưởng chừng như không bao giờ ngừng lại nữa!

Đã bao lâu rồi, hần bắt mình không được nghĩ tới Uyên vương phủ, không được nghĩ đến Yến viên, không được nghĩ đến cô gái bé nhỏ mà bao đêm vẫn tìm về trong giấc mộng để làm trái tim hần muôn ngàn đau đớn. Hần không may sợ chính mình nửa đường ngã xuống mà chỉ sợ đến phút cuối cùng khi đến được nơi đó thì không còn gặp được cái người mà hần vẫn mong đợi bao lâu.

Lạc Nhi...

Cầm bảo màu đen phản phất bay trong gió, Mặc Uyên gắt gao ghi chặt dây cương, ra sức vùng roi vùn vụt, quát mạnh trên lưng con tuấn mã dưới thân!

Chợt trong lúc đó, từ phía xa xa, trên cánh đồng hoang vu bỗng nhiên xuất hiện hai con ngựa, hai người trên lưng ngựa cũng đang ra roi, hướng phía bên này điên cuồng chạy tới, khoảng cách càng ngày càng rút ngắn.

Phong Dực nheo lại mắt chăm chú quan sát, đến lúc khoảng cách đủ để nhìn rõ, tim hần đột nhiên thất lại, kinh hãi thốt ra tiếng: “Là Hàn Dực bọn họ!”

Một cảm giác giật mình hốt hoảng xâm chiếm, Mặc Uyên hướng ánh mắt đắm đắm nhìn theo, rồi lập tức hung hãn ghì mạnh dây cương! ! Tuấn mã vẫn đang phi điên cuồng dưới thân, thống khổ lồng lên một tiếng, hai chân trước bốc cao, giờ lên giữa không trung, hai vó cuối cùng hạ xuống đất, giậm chân vài lần rồi phi phi dừng lại.

Gió mạnh, mang theo mùi máu tươi tắn mát khắp nơi trên cánh đồng hoang vu.

Trong làn gió lạnh thấu xương, tay áo tung bay phản phất, mang theo trong đó một luồng hơi chết chóc đe dọa.

Hàn Dực ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, trái tim đang đập kinh hoàng cũng từ từ bình ổn, trầm giọng nói: “Lạc cô nương, là Vương gia.”

Bị kèm chặt đến không thể cựa quậy giữa một lồng ngực cứng rắn, Lạc Cơ Nhi cô hết sức nhào người nhìn ra, ánh trong suốt ngơ ngác tìm kiếm, thân thể bé nhỏ vẫn còn đang run rẩy không ngừng vì trận chạy loạn trên lưng ngựa xóc nảy vừa qua.

Nàng ngước mắt nhìn ra, cuồng phong làm tóc nàng tung bay hỗn loạn, mái tóc đen xỏa tung trong gió, đẹp đến đau lòng.

Hơi thở của Mặc Uyên như muốn ngừng lại, ánh mắt thăm thẳm mang đầy xót xa đau đớn, nhìn bóng dáng bé nhỏ kia càng lúc càng đến gần, nàng mềm mại, xanh xao cuộn mình trên lưng ngựa, duy chỉ có ánh mắt trong sáng như nhật nguyệt vẫn không đổi, vẫn là một ánh nhìn hoảng hốt, buồn bã mà cô đơn hướng về phía hần.

Trái tim bị giầy vò đau đớn, nhìn thấy nàng ngay trước mắt càng lúc càng gần, nhưng hần lại không cách nào dám đối mặt với nàng.

Phong Dực cuối cùng cũng đã nói cho hần biết, nàng đã mất đứa trẻ.

Một nỗi đau đớn thấm tận xương tủy, theo đáy lòng cứ lan ra lan đến từng thớ thịt trong cơ thể, bàn tay cuộn chặt lại thành nắm đấm cố sức kiềm giữ cơn đau đang cào xé trong lòng. Hần không thể tưởng tượng nổi giây phút huyết mạch của hai người đã rời bỏ nàng, đau đớn kia như xé rách châu thân, để lại một vết thương không cách nào chữa lành nổi, thương tổn đó làm thế nào mà hần có thể bù đắp cho nàng được.

Rốt cục cũng đến trước mặt, Hàn Dực ghì cương, ôm chặt thân hình trong lòng xoay người xuống ngựa.

Muốn đứng xuống, nhưng hai chân mềm nhũn không thể chạm đất, Lạc Cơ Nhi suýt nữa khụy ngã, ngay lập tức được một cánh tay vững vàng đỡ nàng lại, trên bờ vai bé nhỏ mái tóc dài buông xỏa, gương mặt tái nhợt, ánh mắt trong ngần vẫn một khắc không rời đắm đắm nhìn nam nhân tuấn lãng kia đang cao cao trên lưng ngựa.

Như là một giấc mộng quá mức bi thương, khi nàng bừng tỉnh hần vẫn như cũ còn đang trước mắt, gương mặt anh tuấn kia, nét môi cương nghị vẫn mím chặt, trên người còn phảng phất mùi máu tanh của đao gươm chiến trận, nàng thấy hần xoay người xuống ngựa, cầm bảo vẫn quen thuộc một màu đen đang tung bay trong gió, làm cho nàng có cảm giác mình vừa giật mình tỉnh mộng.

Hàn Dực quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: “Vương gia”

Lạc Cơ Nhi thoáng giật mình, xoay người nhìn nam tử đang quỳ gối bên cạnh chân mình, mấy sợi tóc bướng bỉnh lòa xòa nhẹ bay qua gương mặt tái nhợt.

Đây không phải là mộng.

Hít sâu một hơi, ánh mắt ngược lên hướng nhìn nam nhân trước mặt, một cảm xúc từ bao lâu bị kiềm nén cuộn cuộn dâng trào trong tim, tụ tại nơi hốc mắt làm từng giọt lệ nóng tuôn trào, nàng hoảng hốt cất bước đi như chạy về phía hắn, mỗi lúc một gấp gấp, bước nhân sợ hãi cuống lên, ngã vào lòng hắn! !

“Mặc Uyên!”, tiếng khóc nức nở bật ra, nước mắt nóng hổi cứ mặc sức tuôn trào rơi vào lòng hắn, bao nhiêu uất ức dồn đau cứ thế được trút ra, này là nỗi đau như xé rách châu thân khi bị lấy đi cốt nhục, này là nỗi căm hận khi lòng tự tôn không chút kiêng dè bị chà đạp, này là những chuỗi ngày tối tăm kinh hãi tưởng chừng không thấy được mặt trời... bao nhiêu chịu đựng khổ đau trong một khắc thì nhau sụp đổ!

Cả người Mặc Uyên một chút chấn động, gất gao ôm lấy thân thể mềm mại vừa nhào vào lòng.

Nhìn thân thể mong manh yếu đuối đang run rẩy thổn thức trong lòng mà tim hắn dồn đau đến chất lặng, chỉ có thể ghì chặt nàng vào lòng, đôi mắt ba ngày ngày chưa hề nhắm lại, giờ đây nặng nề khép lại, bàn tay run run lùa vào làn tóc xõa của nàng khăn giọng thiết tha: “Lạc Nhi...”

Hắn đã từng vô cùng sợ hãi nàng sẽ oán hận hắn, sợ nàng sẽ không tha thứ cho hắn, sợ nàng sẽ không bao giờ... nữa cho phép hắn trở lại bên cạnh nàng. Thế nhưng trong khoảnh khắc này đây, khi nàng run rẩy sà vào lòng hắn, hắn mới biết được chính mình đã yêu nàng, yêu đến tê tâm liệt phế, mặc cho lúc này trời đất có sụp đổ, hắn cũng không thể nào buông rời nàng chodù là nửa bước! !

Giương mặt đầm lệ đang vui sâu trong lòng hắn đột nhiên lùi lại, bưng bình, bàn tay thiết tha siết chặt lấy tay hắn, run rẩy nói: “Cứu hắn... Hắn còn ở phía sau! Mau cứu hắn! !”

Mặc Uyên giật mình, ánh mắt thâm trầm đảo đảo nhìn về phía trước, cố sức tìm kiếm bóng dáng hoang liêu cô độc của người thiếu niên kia.

Ngay từ phía sau, Ca Nhi cũng vừa đuổi tới lập tức chạt vật nhảy xuống ngựa, nửa cánh tay như bị phé bỏ không còn khả năng cử động, nàng gắng gượng khuy người quỵ xuống đất, nước mắt vương đầy trên mi, hơi thở ngắt quãng nói: “Vương gia, Thất điện hạ còn ở phía sau, chúng ta khuyên không được.... Thất điện hạ nhất quyết không đi”

Trái tim như bị ai hung hãn bóp chặt, ánh mắt Mặc Uyên thăm thẳm vô định dừng ở một nơi xa xôi hoang vắng, lòng bàn tay từ từ siết chặt.

Một lần nữa siết chặt thân thể mong manh bé nhỏ trong lòng, cúi đầu chăm chú nhìn vào đôi mắt trong veo ngấn lệ của nàng, cúi người đặt lên môi nàng một nụ hôn sâu, nhẹ giọng, tha thiết nói: “Chờ ta”

Buông nàng ra, hắn lập tức xoay người lên ngựa, trong lòng nóng như lửa đốt!

Hắn quá hiểu rõ tính tình của em mình, càng như thế hắn càng sợ hãi, không muốn người thiếu niên xảy ra bất cứ chuyện gì!

Tiếng vỗ ngựa tại chốn hoang vu lần thứ hai vang lên, Lạc Cơ Nhi kinh hoàng nhìn bọn họ chuẩn bị xuất phát, trong lòng có chút sợ hãi cùng lo lắng, làn môi tái nhợt khẽ mấp máy “Ta đi cùng mọi người.”

Thanh âm bỗng nhiên đình trệ, nàng vừa bước nên một chút lập tức cảm thấy lồng ngực như bị tắt nghẹn, hơi thở muốn rời đi, làm nàng dần chìm vào mê muội, thân thể rã rời trong nháy mắt tê dại ngã xuống.

Bờ môi run rẩy vẫn cố sức thốt ra lời muốn nói “Ta cùng đi với mọi người”

Nàng lo lắng, lo lắng cuối cùng sẽ không còn có thể gặp lại thiếu niên anh tuấn kia nữa!

Trong chớp mắt nàng chỉ kịp nghe một tiếng hét kinh hoàng kêu lên “Lạc Nhi!” một cánh tay mạnh mẽ đưa ra, đón lấy thân thể mềm mại của nàng ôm vào lòng, lo lắng tuyệt vọng, nàng không cam lòng ngắt đi, một môi nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Vĩnh viễn tuổi thiếu niên

Lần thứ hai tỉnh lại, không biết hiện tại đang ở nơi nào.

Trong không khí thoảng hương ngọc lan quen thuộc, thật giống như bao lần trong những giấc mơ, nhưng những sợi dây kinh hoàng sao cứ vẫn vít không rời, len lỏi vào trong mộng, làm trong lòng nàng vô cùng mệt mỏi, giấc ngủ chìm trong bất an, dường như đau thương chan chứa cứ tràn ra từ tận đáy lòng, lan tràn đến khắp tứ chi thân thể, lúc nàng tỉnh dậy, gương mặt đã đầm mồ hôi, ngón tay run rẩy nắm lấy khăn trải giường dưới thân, thờ dốc ngồi dậy.

Nước mắt nóng hổi, rơi xuống trên đôi gò má đã lạnh băng.

Trên chiếc giường mềm mại bằng lông thiên nga trắng như tuyết, đang ấm áp bao bọc nàng, thân thể xinh xắn nhỏ nhắn kia khẽ ngồi dậy.

Trong một cung điện xa lạ, tĩnh mịch không một tiếng động.

Lạc Cơ Nhi chậm rãi đặt chân xuống giường, đôi mắt trong trẻo ngược nhìn quan sát khắp chốn cung điện xa lạ này, không giống với hoàng cung, cảnh tượng vắng vẻ lạ lẫm như thấm vào lòng làm thân thể nàng khẽ run, cổ họng không phát ra lời. Nàng chậm rãi gục đầu xuống, nhìn thấy làn áo trắng mỏng manh thuần khiết trên người kia, vẫn còn vương lại vài vết máu.

Chỉ trong thoáng chốc, ký ức lại cuộn cuộn mãnh liệt tràn về, tựa hồ muốn nuốt chửng nàng.

Tiếng gió thổi, tiếng vó ngựa, nơi vùng quê hoang vắng, nước mắt nóng hổi tuôn rơi.

...Nàng nhớ rất rõ, bọn họ đã đi cứu Mặc Kỳ.

Ánh mắt trong ngần liền hiện nét kinh hoàng, Lạc Cơ Nhi nhanh chóng buông khăn trải giường, rời khỏi chiếc giường ấm áp, chân trần bước xuống đất.

Cảm giác lạnh lẽo, theo lòng bàn chân lan tràn dần đến ngực nàng.

Nàng chậm rãi bước tới, đi ngang qua một tấm gương đồng thật lớn, nhờ tia sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, nàng nhìn thấy dáng hình chính mình trong đó, mái tóc đen dày, dài đến tận cổ tay, bao trùm hơn nửa thân thể, nàng vươn tay, muốn chạm vào thân ảnh trong gương kia, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh người thiếu niên đang cười đùa trong nắng nói: “A... Thật là một tiểu nữ oa* xinh đẹp!”

Đầu ngón tay khẽ run lên, thân thể Lạc Cơ Nhi chợt chấn động, nàng trầm ngâm nhìn vào trong gương.

Nàng nhớ lại ngày hôm đó, thiếu niên mang vẻ mặt tươi cười chói ngời như ngọc kia, đã dùng thân ảnh tuấn lãng của mình, che đi ánh sáng nhàn nhạt.

Chậm chạp khép ngón tay lại, Lạc Cơ Nhi quay đầu giường mắt nhìn khắp đại điện trống trải ____

Mặc Kỳ đâu?

Bọn họ không phải là đã đi cứu cậu ấy rồi sao? Như vậy hẳn là cậu ấy phải ở đây rồi mới đúng.

Cũng không còn tâm sức để ý đến cảnh vật bên trong cung điện nữa, bước chân nàng không khỏi vội vàng, bất chấp hơi lạnh thấm vào lòng bàn chân, nàng vẫn chạy ra cửa điện.

Cung điện liên miên, mái ngói lưu ly nhấp nhô chập chùng, bóng dáng yếu đuối kia cứ dậm bước vượt qua từng dãy hành lang dài nối tiếp, cũng do bước chân gấp gáp mà hơi thở đã hỗn loạn, nàng chạy được một lúc, đến chỗ khúc quanh thì đâm phải một người, làm nàng lao đảo lùi lại, khẽ than nhẹ một tiếng, lại bị đối phương bắt lấy cổ tay.

Ngược mắt nhìn, thì ra là một nữ tử tướng mạo thanh lệ, trên người vận y phục thô giản dị, gương mặt hiện lên vẻ lễ phép, nhưng lại có gì đó thật lạnh lẽo.

“... là Lạc cô nương, đúng không?” Nữ tử hơi đắn đo một lát, mở miệng nói.

Lạc Cơ Nhi nhướng mày, nhìn nàng ta một lúc lâu, trông ngực đang đập hoảng loạn cũng dần dần hồi phục, run rẩy hỏi: “Đây là nơi nào?”

Nữ tử liền trả lời, ánh mắt thật dịu dàng: “Nơi này là Khai Lăng Thành, Lạc cô nương, người hiện tại đang ở trong Thần cung, rất an toàn. Cô nương đang cần tìm gì sao? Tại hạ là hạ nhân ở nơi này, tôi có thể giúp cô nương đi tìm.”

Thần cung...

Không biết, cũng chưa từng nghe nói qua.

Răng cắn chặt môi, Lạc Cơ Nhi dời ánh mắt đi, vượt qua khỏi nàng ta, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được hai bước, nàng lại ngừng lại, thấp giọng hỏi: “Cô có thể cho ta biết Mặc Kỳ ở đâu không?”

Nữ tử kia chợt giật mình, gương mặt bỗng hiện lên nét tối tăm mờ mịt, hơi nhíu mày, ý chừng muốn bảo nàng giải thích một chút.

Một nỗi uỷ khuất nặng nề dâng lên, Lạc Cơ Nhi cố nén nước mắt, mở miệng, nói năng có phần lộn xộn: “Cậu ta bị thương, ta hôn mê đã lâu, ta cũng không biết cậu ấy giờ thế nào, ta cũng không biết đây là đâu, ta rất lo lắng, ta...”

Trong mắt nữ tử liền tràn ra một nỗi yêu thương, nhìn thân thể dịu dàng đang bị làm cho run sợ trước mắt, không biết nói sao.

Nên nói sao đây?

Nàng ta đại thể đã hiểu được ý muốn của cô, chỉ là hiện tại, sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra với ai kia, làm cho cả chốn Thần cùng này đây trong nháy mắt đều chìm sâu trong nỗi đau thương nặng nề, thực ra là một người hạ nhân, nàng ta chưa bao giờ được nhìn thấy dung mạo của chủ nhân Thần cung _____ chỉ là biết được nam tử như thần kia, đang có tâm trạng vô cùng đau đớn xót thương.

Hít sâu một hơi, cũng vừa định nói cho cô biết việc này, nhưng ngược mắt đã thấy phía sau cô có một hồng y nữ tử đang chậm rãi đi đến, vì vậy đành ngừng lời, ngược lại lùi xuống.

Nhìn thấy nàng ta rời đi, Lạc Cơ Nhi thấy trong lòng căng thẳng, ngón tay càng thêm run rẩy, “ Cô dừng lại một chút... Cô biết việc gì có đúng hay không? Cô làm ơn nói cho ta biết!”

“ Không cần hỏi nữa , Lạc Nhi...” Một giọng nói khàn đặc vang lên, từ phía sau truyền đến.

Lạc Cơ Nhi đột nhiên quay người, thấy được người đứng phía sau mình chính là Ca Nhi.

Quần áo nhuộm máu đỏ tươi, nơi chỗ cánh tay trái dường như đang bị thương nặng, trong đáy mắt nàng ấy phảng phất một nỗi oán giận, ánh mắt trong suốt tràn đầy vẻ mệt mỏi tiêu tụy cùng tuyệt vọng, nàng khẽ mở đôi môi khô nứt, nói giọng khàn khàn: “Huynh ấy đã chết... Lúc chúng ta tìm tới được, thì huynh ấy đã chết.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Lạc Cơ Nhi tái xanh, cơ thể lão đạo không đứng vững nổi, phải tựa người vào lan can ở phía sau.

Một câu nói kia, chẳng khác gì sét đánh ngang tai nổ vang trong đầu nàng.

Không ai biết vì sao hần lại chết.

Nơi vùng quê xa xôi hoang vắng dường như vừa mới trải qua một trận chém giết, vết máu loang đỏ trên cây cỏ, khắp nơi đều là máu.

Trong lúc đó, thiếu niên kia đang an tĩnh nằm trên bãi cỏ hoang, trong lòng bàn tay dù máu tràn ra vẫn mạo hiểm lạnh lùng nắm chặt lấy mũi kiếm, mũi kiếm sắc bén đã cắt đứt bàn tay cậu, lộ ra đầu khớp xương trắng, trên gương mặt tuấn lãng kia, đôi mày vẫn đang nhíu chặt lại, dường như không phải là đau đớn, mà là đang ẩn nhẫn.

Trên vai kia còn dấu tích vết thương do bị tên đâm thủng, có lẽ là do cậu đã cố sức rút tên ra, chỉ còn lại trên người lỗ thủng đầy máu.

Gió điên cuồng gào thét thổi qua chốn hoang liêu, mang theo khí lạnh thấu xương, mang theo mùi nấu tanh nồng đậm, cũng đã cùng lúc mang đi sinh mệnh người thiếu niên mà nụ cười ngời sáng như ngọc kia đi mất rồi.

Không ai còn muốn làm gì, bị thi thể của nam tử kia làm cho quá đau thương cùng khiếp sợ, trên chiến trường lúc này chỉ còn lại nam tử, uy dũng như thần nhưng nhìn cũng quá xơ xác tiêu điều, trong một khoảnh khắc, khi mà dường như cánh cửa ngăn cách giữa sự sống và cái chết tàn nhẫn mở ra làm người ta chùn bước! Hần không còn nghe thấy âm thanh vô tư lự của người thiếu niên đó nữa, không nghe được giọng nói rõ ràng mà trong trẻo “Ca ca”, hần sẽ giang tay kéo cậu vào lòng, bảo vệ, nhất quyết không để cậu phải chịu nửa điểm thương tổn! Thế nhưng, giờ đây quả thật cậu đang nằm trong lòng hần, nhưng một chút sự sống cũng không còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Nỗi đau không chịu nổi

Nỗi thống khổ bị thương cùng tuyệt vọng ngập tràn trong lòng nam tử kia, trong chớp mắt, bầu trời phía trước nơi cánh đồng hoang vu kia, như sụp đổ.

Hần trầm giọng gầm lên một tiếng: “Kỳ Nhi...”, nhưng không một ai trả lời, thiếu niên trong lòng hần đang say ngủ, an tĩnh một cách dị thường, trên gương mặt tuấn lãng còn lưu vài vết máu tanh, nhưng vẫn thật sáng sủa xinh đẹp, hần từ từ ôm chặt lấy thân thể thanh niên đang dần trưởng thành kia, dường như muốn mang khối huyết nhục ấy tiến nhập vào người mình.

Trong khoảnh khắc đó, dường như thi thể thiếu niên lạnh lẽo ấy, có thể có chút ấm lại.

Từ giây phút ấy, lòng nam tử kia đau đớn tuyệt vọng như bị đục khoét, không thể hồi phục được nữa.

Ánh sáng khiến người ta phải chói mắt chiếu tới từ tòa cung điện to lớn.

Ánh sáng chói lọi, khói bụi nhẹ nhàng phiêu diêu.

Bàn chân Lạc Cơ Nhi đặt trên mặt đất lạnh lẽo, hàn khí theo lòng bàn chân cứ bốc lên, cảm giác đau nhói xâm nhập tới tim.

Từ phía cung điện, Lạc Cơ Nhi như người mất hồn chạy tới, hành lang dài đằng đẵng kia dường như vĩnh viễn không có điểm dừng, nàng nghe được âm thanh lao xao phát ra từ y phục của chính mình, quang cảnh khắp nơi trống trải làm dâng lên trong lòng nàng nỗi hoang liêu thấm vào xương tủy.

Bước chân khẽ dừng lại, nàng bỗng nhiên nghĩ tới nam nhân kia.

Bọn họ là người cùng chảy chung một dòng máu, hắn đã rất yêu thương cậu ấy, đã không muốn cậu ấy phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng!

Từ năm 8 tuổi đã mang đứa trẻ mới sinh là Mặc Kỳ đưa tới Lạc Sơn, đôi vai của hắn đã phải gánh chịu không biết bao nhiêu trọng trách, chỉ cầu được một nơi trú chân nơi chốn triều đình gió tanh mưa máu, dùng chính máu thịt của chính mình dốc sức bảo vệ giang sơn, chỉ mong có chút công trạng, có thể có được một nơi để bảo vệ an toàn, giữ cho thiếu niên kia được an nhiên vô tư tự tại.

Nàng thật không cách nào có thể tưởng tượng, vừa từ chiến trường trở lại, trên đường đi hắn đã liên tục ba ngày ba đêm không hề chợp mắt, cho tới khi nhìn thấy thi thể của người thiếu niên ấy, lúc ấy tâm tình của hắn đã ra sao?

Bước chân hoảng loạn bật dậy, Lạc Cơ Nhi liền chạy một mạch, muốn tìm cho được cửa ra của cung điện.

Trong nháy mắt, Phong Dực đang đứng gác ngoài cửa nhìn thấy một thân ảnh trắng tinh, không biết phương hướng, hoảng loạn chạy tới, trong lòng chột căng thẳng, hắn liền xoay người về phía nàng.

Ngoài cửa điện to lớn, Phong Dực một thân y phục màu xanh, trong tay nắm chặt U Lam kiếm, gương mặt lãnh đạm lại tràn ngập một nỗi bi thương thống khổ.

Rất cuộc cũng nhận ra được người phía trước, Lạc Cơ Nhi từ từ bình ổn hơi thở đang hỗn loạn, đi tới trước mặt Phong Dực, nhẹ giọng hỏi: “Hắn đâu rồi?”

Nhìn thấy nàng nhẹ bước đến gần, làn váy trắng như tuyết nhẹ bay phát phơ, cơ thể bạch ngọc nhỏ nhắn, trong phút chốc làm ai nhìn thấy cũng phải yêu mến khắc cốt ghi tâm.

Thần nhiên dời ánh mắt, Phong Dực nhẹ nhàng đáp: “Ở cửa thành.”

Tiếng hét rung trời.

Bầu trời nơi Khai Lăng thành, mây vẫn vũ đầy mùi máu tanh.

Phía trên tường thành cao cao, một bóng dáng cao lớn anh tuấn đang đứng trước gió, nhìn cảnh tượng âm ỉ hỗn loạn phía dưới thành, gương mặt dân chúng phía dưới tràn đầy vẻ phẫn nộ oán giận, chiến kỳ có chữ “Lạc Anh” bị xé rách, kéo xuống, đau đớn cùng với nỗi nhục mất nước, lại cũng mang theo một nỗi căm hận ngập trời với triều đình! !

Tiếng xé lụa, tiếng vải rách, tiếng động âm vang bất nháo, khắp nơi trước cửa thành.

Phong Dực đã dẫn nàng đến, cẩn thận chậm rãi từng chút đỡ lấy thân thể nhỏ bé đang tiến bước, gió mạnh gào thét điên cuồng, thổi tung làn tóc dài của nàng, chấp chôn bay lượn.

Dưới cửa thành, dân chúng khắp nơi hai mắt tóe lửa, trong đám người hỗn loạn chuyển nhau một vật gì đó, cẩn thận nhìn kỹ một chút thì ra là một mảnh chiến kỳ mới tinh, một lá cờ màu vàng rực rỡ viền đen, bên trên được mệnh mễ thích một chữ đen như rồng bay phượng múa: “UYÊN”, có mấy người cầm lấy, cố sức kéo lên!

“Vương gia!” một tiếng giọng nói đồng thanh, trong đám người đó, có một tráng sĩ, ánh mắt đầy phẫn hận chậm rãi bước ra, người đó ngược mặt về phía nam tử đang đứng trên bờ thành cao cao kia.

“Vương gia, ba tháng trước nghe nói trong triều có phát sinh đại sự, lệnh truy nã đã truyền tới Khai Lăng thành của chúng ta, thế nhưng bách tính của Khai Lăng thành vẫn không hề tin rằng Vương gia là người mãi quốc cầu vinh! Kẻ chấp chính ở triều đình thật ngu ngốc vô năng, không lo đối phó việc chiến sự với kẻ địch cường hãn, mà chỉ lo hãm hại trung lương thân tử như Vương gia, thực sự làm trái tim bách tính nơi này thấy lãnh đạm, thật là trò trò trên! ! Nơi đây, mấy vạn dân chúng của Khai Lăng thành, đều mang lòng kính trọng đối với Vương gia, nguyện lòng theo Vương gia, cùng nhau ngăn bước quân Hồ Duệ, đánh đuổi bọn man nhân kia ra khỏi Khai Lăng thành, đuổi chúng ra khỏi Lạc Anh quốc! !”

Thanh âm vang dội khắp nơi ngoài cửa thành, mảnh chiến kỳ vừa đưa lên, giờ đang phát phới tung bay trong gió.

Trong nháy mắt, hàng vạn dân chúng đang đứng phía sau ào ào dồn tới, nhất tề hướng ứng, trong mỗi người, tâm trạng xúc động cùng phẫn nộ cứ trộn lẫn, khí thế bao trùm khắp thành.

Ánh mắt Mặc Uyên thâm trầm, trong đáy mắt thần nhiên có chút gì nhìn như tuyệt vọng, bao nhiêu tâm tình chất chứa vùi sâu như biển, y bào của hắn bị gió thổi, đang không ngừng tung bay, đôi môi tái nhợt khẽ cong lên, thái độ lạnh lùng nghiêm nghị, dường như không ngừng tỏa ra trong gió, phảng phất một nỗi ưu thương.

Ngọn lửa chiến tranh vẫn chưa đẹp xong, hấn thực không còn muốn nghĩ ngợi xa vời đến quãng thời gian sắp tới.

Hấn ngóng nhìn nơi phía chân trời xa xôi kia, thầm nghĩ, thì ra, cái mà bao lâu nay ta đã dùng tất cả tính mạng để đánh đổi được, bất quá chỉ là một khoảng giang sơn mỹ lệ, làm cho bách tính hò reo, nhưng mà cái giá phải trả quá đắt, đắt đến nỗi giờ đây ta không còn có cách nào có thể đảm đương nổi nữa...

Hấn chậm rãi xoay người, muốn đi xuống cửa thành, nhưng rồi bỗng nhiên cách đó không xa xuất hiện một bóng dáng áo trắng nhỏ nhắn dịu dàng.

Gió mạnh điên cuồng thổi tung y phục của nàng, thổi tung mái tóc đen dày của nàng, đôi chân bạch ngọc nhỏ bé của nàng đứng trên mặt đất thô ráp, thân thể ngày càng nhỏ bé và yếu ớt, nơi bụng lúc trước đã hơi nhô cao, giờ đây đã thật bằng phẳng, lúc mà huyết mạch kia trong lòng bị tước đoạt đi khỏi thân thể nàng, hấn lại không có ở bên cạnh nàng, lại càng không có cách nào bảo vệ cho nàng.

Lúc đó, chắc hấn nàng phải hận lắm, oán lắm?

Mặc Uyên có thể thân nhiên mà đối diện với thiên hạ bách tính, nhưng không cách nào thân nhiên đối diện với một người chí thân chí cốt của chính mình!

Trong lòng dâng lên một nỗi đau đớn không sao kiềm được, hấn chậm rãi đi về phía nàng, ánh mắt tràn đầy đau thương sâu sắc, rốt cuộc cũng đi đến trước mặt nàng, ngón tay thon dài của hấn khẽ chạm mái tóc đang bị thổi tung của nàng, mấy sợi tóc khẽ vẩn vút trên đầu ngón tay, vén ra sau chiếc tai xinh trắng như bạch ngọc kia, ngón tay chợt nhiên dừng lại...

Ánh mắt chợt bắt gặp nơi vết thương vẫn còn chưa lành kia...

Ngón tay không kiềm được, run rẩy khẽ động, thuận thế luồn vào trong mấy tóc đen dày của nàng, xoa lấy nơi chiếc gáy nhỏ bé yếu ớt của nàng, Mặc Uyên cúi người, mang theo nỗi đau đớn bị thương sâu sắc trong lòng đặt lên đôi môi nàng.

Trong tiếng gió vẫn thét gào, môi hôn triền miên cứ khắc sâu, sâu mãi... mang theo sự an ủi dịu dàng, xuyên qua, dây dưa truyền vào lòng nàng. Hấn vẫn cứ như vậy, thâm trầm, âm sâu mang nỗi đau đớn bị mất người thân hòa tan ra nơi đầu lưỡi đang cháy bỏng, sâu đến nỗi làm nàng cảm nhận được tình yêu cùng nỗi hối hận của hấn đang lan tràn, xâm nhập vào xương tủy...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Hấn chẳng thêm

Bên tai, tiếng gió vẫn tiếp tục gào thét.

Thân thể Lạc Cơ Nhi khẽ run, suýt nữa không thể đứng vững nổi, trên lưng nàng bị một cánh tay mạnh mẽ thiết tha ôm lấy, ôm vào trong ngực.

Hơi thở gấp gáp nóng bỏng, mang theo trong đó đầy nỗi xót xa đã bao lâu bị kiềm nén, nàng cảm nhận rõ ràng nỗi đau thương đến khắc cốt ghi tâm của hấn, trong đầu hiện lên cảnh tượng gió tanh mưa máu, khi nàng đang ai oán bị phản, khi nàng đang phải chịu đựng thương tích, cũng lúc đó hấn đang trên sa trường đầm máu chém giết, nàng muốn vì hấn bảo vệ cho được cốt nhục của hai người, còn hấn, điều mà hấn muốn bảo vệ, chính là một nửa giang sơn này đây!

Trong trí nhớ hiện lên hình ảnh thiếu niên rạng rỡ chói mắt kia, sẽ là nỗi bị thương đau khổ vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng hấn...

Thật lâu sau, hấn chậm rãi rời khỏi đôi môi mềm mại của nàng, cố nén nỗi đau trong lòng đang cuộn cuộn sôi trào, thấp giọng, khàn khàn nói: “Hận ta sao?”

... Hận sao?

Đã nằm sâu trong lòng hấn, khắp người bị hơi thở đau thương mà nóng như lửa kia vây lấy, Lạc Cơ Nhi ngược mắt nhìn, nhìn thật lâu vào đôi mắt sâu thẳm của hấn, nàng muốn mở lời nói, nhưng đôi môi run rẩy không phát ra tiếng, nỗi uất ức đang mãnh liệt cuộn trào trong lòng, nước mắt vồn mi, những giọt lệ nóng hổi trong nháy mắt cứ tuôn trào.

Uất ức sao... Từ khi nhìn thấy bao nhiêu khổ sở mà hấn phải chịu đựng, nàng còn so đo hay sao? Nàng muốn hỏi, hấn thân mang biết bao trọng tội, bị lưu đầy chân trời góc biển, lúc đó hấn có thấy uất ức không? Bị truy sát, phải chịu lệnh truy nã khắp nơi trên đất nước này, lại phải đem hết toàn lực ra ngăn chặn họa ngoại xâm, lúc đó hấn có thấy uất ức không? Khi hấn bôn ba khắp chốn sa trường đầy máu tanh, nhìn thấy đệ đệ cùng chung huyết thống của mình bỏ mạng, lúc đó hấn có uất ức hay không?!

Thật ra không phải nàng không hận, chỉ là nàng thấu hiểu được nỗi đau mà ai kia phải gánh chịu, những việc đã trải qua, không ai có thể tưởng tượng nổi, vậy mà hắn đã thực sự phải chịu đựng, vậy thì nàng, có lý gì để hận nữa chứ?

Gió lạnh trong nháy mắt làm giọt nước mắt nóng hổi lạnh đi, Lạc Cơ Nhi khó khăn lắc đầu, muốn làm vơi bớt nỗi đau trĩu nặng trong lòng chàng, chỉ ít, cũng không cần phải làm cho chàng lại phải thêm đau khổ hơn nữa.

Mặc Uyên chột giật mình, một hồi lâu, mới ôm mặt nàng vui vào nơi cổ áo, khoe môi tái nhợt thân nhiên nở nụ cười yếu ớt trong đau thương cực điểm, trong đáy mắt hắn là ngập tràn mắt mát. Hắn cảm nhận được thân thể trong lòng thật ấm áp, mềm mại, kề sát bên tai nàng, âm thanh khàn khàn vọng ra từ tận trong sâu thẳm trái tim: “Thế nhưng mà, ta đây lại không có cách nào không cảm thấy hận chính mình...”

Cả người bị ôm chặt, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy có một giọt nước lạnh lẽo khẽ rơi trên gáy nàng, thân thể nàng khẽ run rẩy.

Liền sau đó, nàng khẽ rên không thành tiếng, toàn bộ thân thể đã thấy được bể bồng lên!

“Ồ đây rất ồn ào có phải không?” Đôi mắt thâm sâu của hắn tỏa ra một nỗi thương xót sâu sắc, hơi cúi đầu, dán sát người vào mặt nàng, hít lấy hơi thở dịu dàng ngọt ngào của nàng, “Ta mang nàng rời khỏi đây...”

Bầu trời phía trên cửa thành, gió càng lúc càng kịch liệt thét gào.

Lạc Cơ Nhi vươn đôi cánh tay mềm mại ôm chặt lấy thân thể to cao của hắn, tựa đầu vui vào nơi hõm cổ ấm áp, nếu như phải đau đớn, thì hãy cùng nhau đau đớn đi, nàng tham luyện cái cảm giác ấm áp này, tham luyện được nằm trong vòm ngực rộng như biển của nam tử này!

Gió lạnh thấu xương, thổi qua một vạt rừng tùng rậm rạp.

Bầu trời cao xa chỗ rừng tùng, trong cảnh lá um tùm, có thân ảnh của hai người đang ẩn nấp dần dần hiện ra.

Họ đã lặng lẽ quan sát, nhìn thấy không bỏ sót chút nào cái cảnh tượng náo động ồn ào nơi cửa thành kia.

“Điện hạ, chúng ta cuối cùng cũng tìm được rồi,” Nam tử phía sau sau nhỏ giọng nói, “Sau khi sự kiện đó phát sinh, không ai biết được nơi ẩn thân của Uyên Vương, cũng là nhờ mấy ngày trước giao chiến với Hồ Duệ, đã bại lộ hành tung của hắn, thuộc hạ đã mấy ngày mấy đêm bỏ công theo dõi đám hạ nhân của hắn mới có thể phát hiện được vị trí của Thần cung này, tin tưởng rằng, công chúa nhất định cũng có ở bên trong.”

Cánh quạt giấy màu trắng tĩnh tại khép lại, bàn tay thoáng chớp siết lấy, cầm quạt vỗ nhẹ trên lưng.

Uất Trì Diệp Hoành không nói được lời nào, chỉ tập trung tư tưởng lắng nghe tiếng kêu gào la hét của dân chúng càng lúc càng lớn ở trong thành, trong lồng ngực như cảm thấy từng đợt rung động cứ lan tràn.

“Điện hạ...” Nam tử phía sau thấy y không nói lời nào, do dự nói, “Điện hạ, nếu đã biết được chỗ của Công chúa, vì sao không cho phép thuộc hạ trực tiếp xông vào Thần cung đối mặt cứu Công chúa ra? ! Cứ coi nếu như chúng ta không có cách nào an toàn trở ra, thì thuộc hạ cũng có biện pháp khác...”

Rốt cục cũng có chút hứng thú với người ở phía sau, Uất Trì Diệp Hoành khẽ nhếch môi, sắc sảo hỏi: “Hả? Là biện pháp gì?”

Nam tử liếc mắt nhìn chỗ cổng thành, thấy được bóng dáng bạch sắc kia, trầm giọng nói: “Điện hạ, nếu như thuộc hạ đoán không sai, người kia chính là nữ nhân của Uyên Vương, cũng không biết võ công, còn những người khác trong Thần cung cũng không có phòng bị gì nhiều, nếu như thật sự cần, thuộc hạ sẽ đi bắt cóc nàng ta, dùng nàng ta làm điều kiện với Uyên Vương, đổi lấy sự bình an cho Công chúa, cũng loại bỏ nguy cơ trong tương lai Uyên Vương dùng an nguy của công chúa mà uy hiếp Điện hạ!”

Trên môi nở một nụ cười thân thiện lạnh lùng, Uất Trì Diệp Hoành chậm rãi mở miệng: “Thì ra... Đó là biện pháp của ngươi?”

Nam tử giật mình, chấp tay nói: “Thuộc hạ bất tài...”

“Bộp! !” “Ồ! !”

Bất thành linh một chương sắc bén xé gió hung hãn đánh vào gương mặt của nam tử kia! Nam nhân đó không kiềm được đau đớn, rên lên một tiếng, bị đánh đến nỗi suýt chút nữa bị rơi xuống từ trên cây!

Uất Trì Diệp Hoành đột ngột xoay người lại, hung hăng cho nam nhân kia một cái tát.

Đôi mày đang nhíu chặt liền bùng lên lửa giận, từ đôi môi hắn giọng nói âm trầm phát ra: “Ta không cho phép nhà ngươi đụng tới nữ tử đó, nghe có hiểu không hả?”

Nam tử kia, khoe môi tóe máu, bên má phải sưng đỏ, ngược mắt nhìn hắn, hung hãn cắn răng, trầm giọng đáp: “Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

Ánh mắt bùng bùng lửa giận dần dần dỗi đi, Uất Trì Diệp Hoành chậm rãi xoay người, lúc hắn mở miệng lần nữa, trong giọng nói có tràn ngập ẩn nhẫn: “Chỉ vì lúc trước ta đã hồ đồ một lần, vì cái gì mà bắt những người liên quan cũng phải hồ đồ theo ta? Chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, nếu như Mặc Uyên thật muốn dùng sinh mệnh Tuyết Nhi uy hiếp ta, thì lúc Hồ Duệ tộc xâm chiếm Khai Lăng thành, chẳng phải đã uy hiếp rồi hay sao? Hà tất phải chờ đến

bây giờ!”

Một đoạn tâm tình trong lòng mơ hồ cuộn cuộn trào dâng, Uất Trì Diệp Hoành không kiềm được, khóe môi mỉm cười lạnh lùng mà châm chọc, nhưng trong đó lại mang theo một nỗi ân hận sâu xa: “Ta trù tính hãm hại hắn, là để đoạt quyền, không để cho con dân của Hồ Duệ phải chịu cảnh bị đè nén dằn vặt trong tay Ứng Trảm, nhưng kết quả, nên phát sinh thì đã không phát sinh, không muốn phát sinh thì cũng đã không thể ngăn cản được. Hắn ta rõ ràng nắm giữ sinh mạng Tuyệt Nhi, nhưng không hề động tĩnh chút nào, thật ra không phải vì hắn không có tình lực để vừa phòng bị hoàng đế vừa lấy Ứng Trảm tới áp chế ta, mà là bởi vì...”

Mãi vẫn không nghe thấy lời nói tiếp, nam tử phía sau bạo gan mở miệng hỏi: “... Bởi vì sao?”

Uất Trì Diệp Hoành chăm chú nhìn thân ảnh tà mị tuấn nhã kia, môi khẽ buông một nụ cười nhạt: “Bởi vì, hắn chẳng thêm...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Rời khỏi Thần cung

Rời khỏi Thần cung

Sắc mặt của nam nhân theo phía sau khe biển, trầm giọng nói: “Vậy thì... Chúng ta nên làm gì bây giờ, điện hạ?”

Cánh quạt giấy màu trắng khe khẽ phe phẩy, Uất Trì Diệp Hoành hồi lâu mới nói ra một câu: “Cái gì cũng không được làm, tình quan kỳ biến

Có nhiều sự việc vẫn còn chưa xác định được rõ, Ứng Trảm đã biết việc Mặc Uyên đang ở Khải Lăng thành, nhưng có tiếp tục tiến quân nữa hay không? Còn có triều đình đang rung chuyển kia, sẽ xử lý việc tồn tại của Thần cung này thế nào? Tất cả việc này vẫn còn không biết được, nói chung việc Thần cung bại lộ khiến thật nhiều sóng gió xảy ra, bọn họ chỉ có thể lẳng lặng quan sát động tĩnh của đối phương, mới có thể biết được tiếp theo nên làm thế nào.

Trong lòng Uất Trì Diệp Hoành thoáng có chút mĩa mai, thật kì lạ, chẳng hiểu tại sao, bắt đầu từ lúc nào mà hắn cứ có cảm giác bất an, lo lắng cho người kia, lo lắng không biết hắn có thoát được không, lo lắng đến lúc phải đối mặt, nhưng cũng nghĩ đến đã tâm nhất định có ngày phải nghiền nát hắn dưới chân, đến lúc đó... nhưng hay là Hồ Duệ thực không thể có khả năng đó...

Gió thổi qua ngọn cây, làm nhiều động rừng tùng vắng vẻ, lại càng làm nhiều động nhân tâm.

Bên trong Thần Cung, quang cảnh vắng vẻ.

Nơi ngưỡng cửa, thân ảnh trong bộ quần áo đỏ máu vẫn ngồi yên như cũ, Ca Nhi tựa người vào cửa, ánh mắt đắm chiều xa xăm nhìn về phía bầu trời.

Có người đến gần, nàng phát hiện ra, nhưng cũng không muốn nói gì.

Mãi đến khi cảm thấy có người ngồi xổm xuống bên cạnh, đỡ lấy cánh tay của nàng.

Ca Nhi lúc này mới thu ánh mắt lại, nhìn về phía người đó, thì ra chính là Phong Dục đang ngồi xổm trên mặt đất, nhú mày nhìn vào vết thương trên cánh tay trắng nõn của nàng, nơi đó giờ đang bắt đầu hoại tử.

“Vết thương này nếu không xử lý, thì cánh tay này sẽ bị phế đi đấy”. Hắn nhẹ nhàng mở miệng, nói ra sự thật.

Tiếng bước chân hỗn loạn theo liền phía sau, có mấy nam tử nữa cũng đang đến gần, trước đây cũng vì nhiệm vụ mà phải phiêu bạt nơi trời nam đất bắc, cơ hội được tụ họp lại với nhau như thế này thật quá ít. Ca Nhi chợt giật mình, đôi mắt trong suốt trầm ngâm nhìn quét qua mấy người bọn họ, trong lòng nàng một nỗi chua xót bị thương chợt dâng lên.

“Không đi trông coi, cũng không đi thăm dò quân tình thế nào, các người tới tìm ta làm cái gì...” Nàng đã muốn đẩy đi cánh tay đang níu áo, lại bị hắn ta cứ cố sức kéo lại.

“Chúng ta là không muốn lại nhìn thấy thêm một người cụt tay nữa giống như Thanh Dục, đến lúc đi ra ngoài thật là mất mặt, lý do này có đủ hay không?” Người nói chính là Ngân Dục, trước mặt nàng biểu hiện tràn đầy nét tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa nỗi đau thương, “Chắc chắn, chẳng phải là nên thoát ra khỏi cuộc sống trong cung đi hay sao? Ngay đến một nụ cười cũng không thấy...”

Hắn nhú mày, khẽ xoa xoa cằm nàng, nhìn đáng vẻ như đang mất hồn của nàng.

“Người không cười được một cái cho ta xem à? Đáng ghét quá, đã nhiều năm như vậy không gặp nhau, sao người vẫn xấu tính như vậy?” Tâm tình

trong lòng bị chọc trúng bốc lên, Ca Nhi trừng mắt, đẩy tay hấn ra, mọi người bốn phía cười rộ lên, biểu tình trên mặt Ngân Dực trong nháy mắt muốn hóa đá, từ từ trở nên dữ tợn.

Nhìn thấy đáng vẻ khó chịu của hấn, nàng cũng không nhịn được cười, chỉ là nụ cười vừa mới nở ra được một nửa, thì đã cứng đờ, nước mắt chọt dâng lên, làm nàng không thờ nổi.

Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến một hình ảnh nào đó, một việc, nước mắt bất giác không kìm được, lại tuôn rơi.

Rất nhanh liền đỡ lấy cánh tay nàng, lấy ra một bình dược nhỏ, chậm rãi rót lên trên vết thương, Phong Dực không buồn ngẩng đầu, nói rằng: “Hiện giờ không biết có bao nhiêu kẻ đang dòm ngó Thần cung, chúng ta càng không thể nào bỏ qua được, có một số việc đã xảy ra rồi, chúng ta không cách nào thay đổi, vì vậy...” Đôi mắt sâu thẳm của hấn ngẩng lên, nhìn Ca Nhi, “Tạm thời hãy quên tất cả đi, cứ chờ xem sau này thế nào đã.”

Quên đi.

Ca Nhi giờ kiểm lên, nơi khoe môi vẫn còn ứa vài giọt lệ, nhọt nhọt nở nụ cười nhẹ.

Quần áo đỏ tươi bao bọc thân thể trắng nõn của nàng, khẽ nương theo cánh cửa ngời dậy, nàng thấp giọng khàn khàn nói: “Đã biết rồi, ta đi luyện kiếm đây.”

Đi luyện kiếm, phải luyện cho thật mạnh mẽ, mạnh tới nỗi nàng có thể bảo vệ, không cho bất cứ kẻ nào dù mạnh tới đâu cũng không thể làm tổn thương người nàng yêu!

“Các người nói là thật sao?” Một giọng nói yếu ớt vang lên làm Ca Nhi đột nhiên dừng bước, nhìn về phía đại điện nơi vang lên giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng kia, một thân ảnh hiện ra trước mắt.

Uất Trì Tuyết nhìn bốn người trong điện, đôi mắt xưa nay vốn vẫn sắc sảo cùng cao ngạo giờ đây trong cung điện này có vài ba phần giảm bớt, nàng mở miệng hỏi: “Sự việc đó... Có thật là đã hại chết nhiều người như vậy không? Ta đã hỏi qua những cung nữ ở đây, thì ra là Mặc Kỳ cũng...”

“Đủ rồi!” Ca Nhi trong mắt nhòa lệ, lớn tiếng cắt ngang lời nàng.

Chậm rãi bước tới trước mặt nàng ta, Ca Nhi rất nhanh nắm chặt tay kiếm, đôi môi khẽ run rẩy: “Không cần phiền người tới đây nhắc nhở chúng ta chuyện này, nhờ người ban tặng, Uất Trì Công chúa, chỉ đáng tiếc là tất cả chúng ta còn chưa có chết hết, lần sau khi đến phiên ta chết, ta nhất định sẽ kéo người cùng theo.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Uất Trì Tuyết tái nhợt, thoáng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy phẫn hận của Ca Nhi, nàng khô sở mới cất nên lời: “Ta biết là các người hận ta... Thế nhưng, nếu vậy tại sao các người không giết ta đi? Thậm chí có thể mang ta ra, giao cho Ưng Trảm để uy hiếp? Tuy rằng ta chỉ là một Công chúa trên danh nghĩa, nhưng ít nhiều thì Ưng Trảm cũng kiêng nể ta vài phần, sẽ không dễ binh lính Hồ Duệ bỏ mặc ta...”

“Vào!” Ánh kiếm xé gió tuốt ra khỏi vỏ, ánh hàn quang hung hãn lóe lên trong không trung, chia thẳng vào cổ họng Uất Trì Tuyết!

“Người làm ơn thu hồi lại những lời buồn nôn đó giúp ta!” Ca Nhi nghiêng răng nói, hận ý từ trong lòng tuôn tràn, ánh mắt dường muốn ngăn lệ, tiếng nói cổ nén bật ra như muốn xé nát cổ họng, “Nếu như giết người mà làm huynh ấy có thể quay về, ta sẽ hoàn thành mong muốn của người, đâm người trăm nhát, cho Uất Trì Diệp Hoàn cũng nếm thử mùi vị mất đi người thân là như thế nào! !”

Trong đại điện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, thông thả mà trầm ổn, Phong Dực nhíu mày, vốn đang định ngăn Ca Nhi lại, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy thân ảnh kia, liền ngừng lại, trầm giọng nói: “Vương gia.”

Mọi người chột giật mình, ánh mắt nhất tề cùng hướng ra ngoài điện.

Ánh sáng mờ hồ bao phủ trên người của nam tử tuần lãng kia, cánh tay hấn đang ôm ghì lấy thân thể bạch ngọc mềm mại kia, cơ thể bé bỏng đang tựa vào khuỷu tay hấn, nặng nề say giấc, nét mặt thật bình yên trầm tĩnh đến rung động lòng người.

“Tham kiến Vương gia!” Bốn người nhất tề quỳ xuống, âm thanh liên vang rền âm âm trong đại điện.

Mặc Uyên ngược mắt, nhìn lướt qua bốn người đang quỳ dưới chân kia, rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn vào thân thể đang nằm trong lòng.

Quá mệt mỏi cùng quá suy nhược đã làm nàng ngủ say như vậy, hấn cũng không đành lòng làm động nàng. Vì vậy nhỏ nhẹ mở miệng: “Ta phải đi khỏi đây một ít lâu.”

Ai nấy đều run lên khi nhận ra trong giọng nói khàn khàn của hấn là sự mệt mỏi rã rời, một nỗi lo lắng sâu sắc từ tận đáy lòng tràn ra.

“Sẽ không lâu đâu, cùng lắm là bảy ngày,” Hấn nhắc chân đi vào trong nội điện, “Phong tỏa hết tin tức, không được để cho binh sĩ cùng bách tín trong thành biết được ta không ở đây, có hiểu không?”

Chương 160: Tuyệt sơn

Tuyệt sơn

Thình lình có quyết định như vậy khiến mọi người hơi chút kinh ngạc, thời gian yên bình ngăn ngui ở Thần cung giống như là sự tĩnh lặng trước khi một cơn bão kéo đến, kẻ tiếp cũng không biết phải đối mặt với cái gì, vậy mà lúc này Vương gia phải rời đi...

Trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng bất an, Ngân Dực tiến lên một bước muốn mở miệng, lại bị một cánh tay ngăn trở.

“Không nên ngăn cản” Phong Dực đề thấp giọng, trầm ổn mà kiên nghị, “Chúng ta ngăn không được ngài đâu.”

Cho tới bây giờ chưa từng có cái gì có thể thay đổi được quyết định của ngài, Phong Dực nhìn bóng người đang từ từ đi vào nội điện kia, biết ngài vẫn như trước, không thể bỏ quên được tin tức quân đội cùng bách tính ở đây mới bị phong tỏa, mà ở mấy ngày ngăn ngui này, bất luận phát sinh chuyện gì, bọn họ đều phải thay ngài chống đỡ Khải Lăng thành vài ngày!

Trong đại điện yên tĩnh có chút quỷ dị, Phong Dực chậm rãi đi tới trước mặt Uất Trì Tuyệt, ngay trước ánh mắt có chút nghi hoặc của mọi người, cảm thanh kiềm u lam trong tay đặt trên cổ của nàng ta, giọng nói băng lãnh mà thần nhiên: “Công chúa nếu thông minh thì mấy ngày ở đây nên quản chặt mồm miệng, bằng không... Chớ trách sao chúng ta không khách khí!”

*****

Xe ngựa băng băng trên mặt đường, chỉ phát ra âm thanh kéo kẹt rất nhỏ.

Sự yên tĩnh từ bốn phía phảng phất tràn vào trong khung xe, không khí lạnh lẽo, nhưng quanh người lại lâm vào một cái ôm ấm áp, thoải mái tựa hồ có thể ngủ say vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Thân thể trong lồng ngực nhẹ nhàng cử động, khẽ ưm một tiếng, toàn thân tản mát ra một mùi hương u nhiên thanh nhã, quanh quẩn ở chóp mũi của hắn.

Lâu lắm không có một giấc ngủ sâu như vậy, Lạc Cơ Nhi yếu ớt tỉnh lại, chỉ cảm thấy quanh ngườiwf thư thái mà ấm áp, nhúc nhích một chút hạ thân còn chưa muốn tỉnh, một cái hôn nóng rực liền không chờ phân bua đã hạ xuống, khắc ở mi tâm, ôn nhu trần trọc, mang theo sự yêu thương đến khắc cốt ghi xương.

Bà vai nàng khẽ cuộn mình, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt cảm động từ đáy lòng lan ra, truyền khắp tứ chi bách骸. Cảm giác quá quen thuộc khiến nàng không khỏi vươn bàn tay nhỏ bé, rất nhanh nắm lấy quần áo hắn, đôi hàng mi dài mở ra, ngẩng đầu, quả nhiên trong một khoảng sương mù thấy được khuôn mặt tuyệt mỹ tuấn nhã của nam tử kia.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói trầm thấp mà dễ nghe, phảng phất như làn khói mang theo một mối cùng ưu thương, truyền vào trong tai.

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, ánh mắt trong suốt dừng trên khuôn mặt đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ kia, cảm giác không chân thật khiến hai tay nàng run run, bàn tay nhỏ bé lục lọi nửa ngày trong lồng ngực hắn, mới tìm được bàn tay ấm áp của hắn, nắm thật chặt, vội vàng mà khao khát hấp thu sự ấm áp của hắn.

Đôi mắt Mặc Uyên tối tăm tựa như hồ sâu tĩnh lặng, dừng trên thân hình nhỏ bé ở trong lòng, hơi cúi người, yêu thương nâng phía sau lưng của nàng lên, đem nàng ôm càng chặt hơn, khàn khàn nhẹ giọng lâm lâm: “Làm sao vậy?”

Đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo vẫn đang run rẩy như cũ, theo ngón tay hắn đến lòng bàn tay, từ lòng bàn tay đến cổ tay, ngón tay nàng giống như linh xà trượt trong tay áo rộng thùng thình của hắn, chạm đến, cố gắng muốn rũ bỏ hết những khủng hoảng trong lòng kia, cho đến khi thân thể nhỏ nhắn không ngừng nhúc nhích của nàng bị gắt gao ôm chặt, giọng nói có chút hỗn loạn vang lên bên tai——

“Không nên lộn xộn, Lạc Nhi...” Bàn tay to rộng chậm rãi xoa trên tấm lưng mềm mại nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, mang cho nàng cảm xúc chân thật nhất, “Là ta, ta là Mặc Uyên, ta ngay bên cạnh nàng.”

Hơi ấm nóng rực, cái ôm kiên cố, cùng giọng nói vô cùng quen thuộc.

Một luồng chua xót nồng đậm dâng lên trong lòng, Lạc Cơ Nhi gắt gao nhắm mắt, lại chậm rãi mở ra, đem tất cả những cảm xúc đang tuôn trào mãnh liệt trong lòng đè nén xuống.

“Sao chúng ta lại ngồi trong xe ngựa?” Đôi mắt ướt của nàng nhìn màn xe, cảm giác được thân xe đang xóc nảy, nhưng cả người nàng đều được ôm trong lòng hắn, không hề có chút cảm giác khó chịu.

Mặc Uyên ngước mắt lên, từ trong tay áo tìm được bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng, nắm lấy, trầm giọng mở miệng: “Mang nàng đến một chỗ.”

Trong đầu có chút không rõ, hình như hôm qua ở cửa thành còn huyền ảo, mà hiện giờ lại đặt mình trong một nơi yên tĩnh cùng lãnh đạm như vậy, hơi lạnh đến từ bốn phía khiến nàng phát hiện có chút bất thường, không khỏi có chút lui về phía trong lòng hắc, nhẹ giọng hỏi: “Nơi nào?”

Ngón tay thon dài duỗi đến chỗ cửa sổ xe, nhấc chiếc mảnh nhỏ lên, đem thân thể trong lòng ôm chặt, thấp giọng lầm nhảm nói: “Chính nàng nhìn chút đi.”

Luồng khí lạnh xâm nhập tiến đến, Lạc Cơ Nhi rung mình một cái, ngược mắt nhìn qua, tại nơi khe hở nhỏ kia thấy được một màu trắng chói mắt

Tuyết sơn...

Đôi mắt trong veo trong nháy mắt tỏa ra một tia sáng, trong lòng nàng căng thẳng, không biết là do kinh ngạc hay do hưng phấn, bàn tay nhỏ bé từ trong lòng bàn tay hắc giấy ra, kích động kéo lấy chiếc mảnh, hất mạnh sang một bên, khiến cho tuyết trắng chói mắt kia trong nháy mắt hiện ra trước mặt hai người!

“Trời... Thật nhiều tuyết...”

Cả người Lạc Cơ Nhi gần như đều ghé vào cửa sổ xe ngựa, khẽ hô một tiếng, không để ý cả hai mắt đều bị màu trắng trước mắt kia đập vào có chút đau nhức, đưa tay ra ngoài cửa sổ để hứng những bông tuyết đang rơi xuống.

“Lạc nhi...” Cả thân thể bị người kia từ phía sau ôm lấy, lọt thỏm vào lồng ngực ấm áp, bàn tay nhỏ bé cũng bị bàn tay to lớn ấm áp chế trụ, kéo nàng vào trong xe ngựa.

“Xe ngựa sắp tới rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ xuống xe nhìn, ngoan...” Mặc Uyên nhẹ nhàng đỡ nàng, ôn nhu triển miên hôn sâu nhiều điểm trên sườn mặt nõn nà và cần cổ của nàng.

Lạc Cơ Nhi hơi nghiêng mặt, đôi lông mi dài và rậm của nàng hơi đảo qua bờ môi hắc, nàng mở miệng khẽ hỏi: “Vì sao muốn dẫn ta tới chỗ này?”

Thân mình Mặc Kỳ nao nao, đôi mắt thâm sâu thần nhiên nhìn khung cảnh phủ tuyết trắng xóa ngoài cửa xe, nhẹ nhàng mà thốt vài lời: “Ngắm tuyết, leo núi.”

Bị giọng nói có chút thần nhiên cùng xa xôi của hắc làm chấn động, Lạc Cơ Nhi nhòm người dậy từ trong vòng ôm ấm áp của hắc, nhìn thẳng hắc, cự ly gần đến mức hơi thở cũng đã bắt đầu dây dưa: “Vì sao? Người không phải còn phải làm rất nhiều việc sao? Ở đây lạnh như thế, chúng ta đã đi lúc nào, đã ra khỏi Khái Lăng thành sao? Ta...”

Tiếp đó trong nháy mắt, đôi môi ấm áp đã ngăn chặn lời của nàng, tại nơi xe ngựa nhỏ hẹp bé tắc nhộn nhạo từng đợt từng đợt nhẹ ngọt ngào cùng ôn tồn.

“Nơi này là rừng núi phía Bắc của Khái Lăng thành, bởi vì địa thế đặc thù nên cả năm đều có tuyết dày bao phủ, vài năm trước, lúc ta đi tới Lạp sơn đã đi ngang qua nơi này, bởi vì thời gian quá gấp rút nên không dừng lại, chỉ là nghĩ sẽ có một ngày lại đến nơi này ngắm tuyết, mang theo mẫu phi, cũng mang theo Kỳ nhi...” Đôi môi ấm áp bao trùm vành tai mềm mại của nàng, hắc thấp giọng ní non, giọng nói thuần hậu mà êm tai.

Lạc Cơ Nhi trong lòng căng thẳng, giọng nói của hắc quá mức đậm nhiên, đậm nhiên đến mức khiến nàng có chút thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Tuyết sơn

Xe ngựa phát ra một tiếng chi nha, ngừng lại.

Lạc Cơ Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy lúc này gió tuyết hình như cũng không hề mãnh liệt, trên cánh đồng tuyết trắng xóa, chỉ còn lại vài bông tuyết như lông ngỗng lẳng lẳng rơi xuống đất.

Một luồng ấm áp truyền đến, thân mình bị một tấm áo choàng nhưng từ phía sau bao lấy, trên lưng cứng lại, bị ôm xuống xe.

Luồng khí lạnh thấu xương trong nháy mắt thổi tạt vào mặt, Lạc Cơ Nhi hơi nhíu mày, trong ngực cũng có chút nhảy nhót, khăn cấp lấy chân đạp đạp xuống lớp tuyết dày phía dưới, phát ra tiếng kêu kệt rất to, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, đôi mắt trong suốt tràn đầy ý cười, trông thấy khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắc, trong khung cảnh tuyết trắng lại càng có vẻ tuần lẳng thanh nhã hơn.

Con ngựa đứng tại chỗ phun khí nóng hôi, đuôi ngựa càng không ngừng vung vẩy, đem từng mảnh từng mảnh bông tuyết vẩy đến tung lên mặt nữ hài kia,

đến mức làm nằng thấp giọng rên khẽ.

Hoa tuyết lạnh lẽo trên mặt hoa tan ra, Lạc Cơ Nhi muốn giơ tay lau đi, lại bị hấn bắt được cổ tay, nháy mắt sau đó, hơi thở nóng cháy sát qua gương mặt, một chút lạnh lẽo kia bị cái hôn ấm áp bao trùm, trong nháy mắt hình như thần trí cũng quên mất cái băng lạnh của tuyết trời.

Ôm eo thon của nàng, bên môi Mặc Uyên nở một nụ cười hờ hững mà sùng nịch, “Đi thôi.”

Từng bước một đi về hướng đỉnh núi Tuyết sơn, phóng tầm mắt nhìn sang, trước mắt trắng như tuyết, không nhìn rõ là có sự hiện hữu của mặt trời hay không, chỉ cảm thấy ánh tuyết trắng đang phơi bày giữa ánh mặt trời càng được chiếu sáng hơn bao giờ hết. Bước đi của nàng lao đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, lại được cánh tay kiên cố của hấn gắt gao nắm chặt vai, khuôn mặt ửng đỏ, chóp mũi bị ngón tay thon dài của hấn nhẹ nhàng lướt qua, bên tai nghe được ôn nhuận lại nùng tình một câu, “Cẩn thận một chút...”

Dưới đáy lòng nhẹ nhẹ từng sợi từng sợi dập dờn, là cảm động sao?

Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy viên mặt ấm áp, vron bàn tay nhỏ bé chui vào tay áo của hấn, mãi mê nắm lấy lòng bàn tay ấm áp kia.

Rất cục cựa đi tới đỉnh núi Tuyết sơn, từ nơi này nhìn xuống phía dưới, có thể thấy chung quanh những vùng tuyết trắng nhấp nhô liên miên, cùng với một tòa thành trì non trẻ ở phía nam kia, toàn bộ Khải Lăng thành yên tĩnh mà lẳng lặng ngủ say, bốn phía là những khoảng mệnh mông bao phủ tuyết trắng.

Mặc Uyên chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài chạm lên lớp tuyết dày, nhẹ nhàng khắc một dấu vết trên tuyết.

“Muốn làm gì?” Nàng nhẹ giọng hỏi, có thể nhìn ra hấn là đang đo độ dày của tuyết.

“Ta đang nghĩ, ở đây có đủ lạnh hay không, có thể đưa hấn tới nơi này bảo tồn không bị tổn hại hay không...” Ngón tay thon dài đâm thật sâu vào trong lớp tuyết, cho đến khi chôn vùi toàn bộ cổ tay, cũng chưa thể chạm được đến đáy, hấn thân nhiên nói, trên vầng trán tuấn nhã hấn lên đầy những đau đớn khắc cốt ghi xương.

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, vron bàn tay nhỏ bé tới rút bàn tay đang chôn trong tuyết của hấn ra, dùng hai tay nỗ lực truyền nhiệt vào đầu ngón tay lạnh lẽo của hấn, “Chỉ có đủ lạnh, mới có thể làm nước ngưng kết thành tuyết phiêu đảng rơi xuống, cũng chỉ có đủ lạnh, thì tuyết ở đây quanh năm mới không tan, cho nên, ta nghĩ là có thể được...”

Đôi mắt trong veo ngược lên, ngắm nhìn vào đôi mắt tuấn lãng bức người của hấn, “Người đã dẫn hấn tới đây nhiều lần rồi sao?”

Mặc Uyên hơi nâng mắt lên, ngón tay thon dài theo khuôn mặt của nàng trượt xuống, vén làn tóc đen về phía sau vành tai: “Còn cả mẫu phi...”

Hấn đứng dậy, đi về phía chiếc xe ngựa cách đó không xa.

Lan phi... trong lòng Lạc Cơ Nhi hơi ngạc nhiên, ở phía sau hấn khẽ hỏi: “Là chuyện khi nào?” Nàng chưa bao giờ biết hài cốt của Lan phi từ lúc nào đã chuyển từ Yên Viên tới đây, mà bóng lưng hấn tà mị lại thần bí, nhưng lại khiến kẻ khác cảm giác thư thái kiên định.

“Nàng đoán coi.” Đôi môi tuấn dật của hấn thốt ra hai chữ, vẻ tươi cười thanh nhã chợt lóe qua ở nơi tuyết trắng, làm cho trong nháy mắt liền mất hồn phách, liền sa vào giữa hồ sâu kia.

Tuyết lạnh lẽo, khiến xương cốt cũng lạnh, đâm vào lòng bàn tay.

Không có công cụ nào khác, thì dùng tay, tại đỉnh núi ngập tuyết đào ra một không gian đủ lớn.

Tuyết vẫn đang rơi xuống, giống như lông ngỗng, ùn ùn kéo tới.

Lạc Cơ Nhi nhìn bầu trời, một màu trắng thê lương, tìm không được ngọn nguồn của những bông tuyết kia, kinh ngạc nghĩ, lòng bàn tay lại bỗng nhiên ấm áp, là hấn nắm lấy tay nàng, để vào chính trong ngực hấn.

Thình lình có hơi nóng ấm khiến Lạc Cơ Nhi hơi nhú mảy, muốn rút tay về, lại bị nắm quá chặt, nâng mắt lên, nhìn thấy trên trán hấn có vẻ sùng nịch khắc cốt ghi xương, không cho chống cự.

Lòng bàn tay nhỏ nhỏ rất cục cựa cũng ấm lại, đôi hàng mi dày của nàng nhẹ nhàng chớp chớp, nhẹ giọng nói: “Người bỏ hết mọi việc, chính là vì muốn đưa bọn họ mai táng sao?”

Tuyết sơn xa như vậy, mãi mãi yên tĩnh như vậy, nói cho cùng đó cũng là kết cục tốt nhất cho họ. Nữ tử khuyển quốc khuyển thành u tĩnh kia, tên thiếu niên tuấn lãng sáng ngời kia, nhất định sẽ thích một nơi như thế này, không có máu tanh giết chóc, không có cừu hận trả thù, cũng không có sinh ly tử biệt.

Ánh mắt của Mặc Uyên chăm chú nhìn tuyết trắng bao phủ, đôi môi khẽ mở: “Chỉ là trong đó còn có việc.”

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, “Còn có cái gì nữa?”

Đỉnh núi Tuyết sơn mịt mờ, nam tử tuấn nhã tà mị ôm vào trong lòng thân thể trắng trẻo mềm mại đến như hoà tan giữa bầu trời đầy hoa tuyết, cười khẽ nhẹ giọng thì thầm “Hôn ta, ta liền nói cho nàng.”

Thân thể băng ngọc kia trong nháy mắt liền ửng đỏ mặt, đôi mắt sáng khê cụp xuống, hàm răng cắn cắn môi dưới đến đỏ bầm.

“Không được, xấu lắm.” Nàng cảnh cáo, bàn tay nhỏ bé xuyên thấu qua cấm bảo néo lấy một miếng thịt trên cánh tay hắn, coi như khiển trách.

Mặc Uyên cười không nói, nhìn nét đỏ ửng trên mặt nàng dần rút đi, thật cẩn thận tới gần, hơi thở ảm áp lại mang theo mùi thơm chậm rãi tới gần, hô hấp có chút hỗn loạn đã chứng minh nàng có chút khấn trương. Một lúc lâu, hai nửa của nụ hoa mềm mại mới bao trùm trên môi hắn, nếm thử hồi lâu mới chỉ nếm đến đôi môi lạnh lẽo của hắn, đôi môi rõ ràng mềm mại, thế nhưng dù dốc toàn lực nàng cũng đều không thể chinh phục, chỉ có đầu lưỡi viền lấy vành môi hắn, nhẹ nhàng run run.

Một tiếng cười khê từ bên môi tràn ra, hắn nhìn đôi môi nàng, bộ dạng nàng hơi lo lắng, khẽ giọng lầm nhảm: “Vẫn là như vậy...”

Lạc Cơ Nhi không rõ nguyên do, đôi mắt trong suốt mở to, tràn đầy lơ mờ ủy khuất cùng nghi hoặc.

“Kỹ thuật hôn,” Hắn hào tâm nhắc nhở, chậm rãi lấy tay chế trụ vòng eo thon mềm của nàng, “rất dở...”

Con giận nho nhỏ bốc cháy lên, Lạc Cơ Nhi nhủ mây muốn đẩy hắn ra, phía sau lưng lại đột nhiên bị áp quay lại, đôi môi của hắn đột kích lại, lặng yên mà che lại đôi môi đỏ bầm nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng bị ép phải phát ra một tiếng yêu kiều, nhưng hơi thở nóng cháy của hắn liền vào lúc này phả vào trong khoang miệng của nàng, bá đạo mà ôn nhu công thành đoạt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Thôn mê tình

Giữa bầu trời đầy tuyết lớn, hắn lưu luyến si mê hôn người mảnh mai xinh đẹp trong lòng kia, đầu lưỡi nóng cháy cũng nàng liều chết dây dưa, khí lạnh ừn ừn kéo đến bao vây thân ảnh kia, mà dưới lớp áo choàng đầy tuyết kia, bàn tay ảm áp của hắn vuốt ve thân thể đơn bạc của nàng, ghi thân thể khắc cốt ghi xương vào trong lòng...

Sự dịu dàng làm người khác hít thở không thông, nàng chợt tỉnh nguyện muốn chết chìm ở trong đó, không bao giờ tỉnh lại.

Trong hốc mắt tràn đầy nước mắt nóng bỏng, nàng dè dặt quay lại ôm hắn, nằm sâu trong lồng ngực thâm trầm rộng lớn như biển của hắn lo lắng mà cử động, tay nhỏ bé đặt trong ngực hắn rút ra, vòng ôm lấy thất lung của hắn, làm cho cự ly của hai người càng dần càng chặt...

Nàng muốn cho hắn an tâm, ở giữa cánh đồng tuyết mờ mịt này, linh hồn của bọn họ mới có thể ngủ yên, bọn họ thích thể giới tuyết trắng thuần khiết này, mong cho những đau thương chất chứa tận đáy lòng hắn cũng theo trận bão tuyết bao phủ mà dần dần tan rã, không đau, không hối, chứ không phải đau khổ mà vờ là kiên cường như sắt.

Tuyết rơi bông bành, tĩnh lặng yên ắng.

*****

Bỏ lại xe ngựa, chỉ cưỡi ngựa, tiến lên phía trước, đi trong tuyết.

Gió lạnh đôi khi xen lẫn bông tuyết thổi tới, rơi trên mặt, trên cổ, cảm giác có chút lạnh.

“Lâu như vậy chúng ta không trở về, sẽ không có việc gì chứ?” Nàng chính là không yên lòng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi hắn.

Giữa bầu trời đầy tuyết lớn, da thịt nõn nà của nàng tản mát ra một ánh sáng nhu hòa, lông mi giống như cánh bướm hạ xuống mặt hồ sâu trong suốt, trong nháy mắt hình như đang muốn tiến vào trong ngực hắn, khiến hắn thấy ngây dại, ngón tay thon xẹt qua khuôn mặt nhắn bóng của nàng, nhẹ giọng lầm nhảm: “Sẽ không.”

Lạc Cơ Nhi nhủ mây, nhìn ra hắn có vẻ lầy lẹ, tay nhỏ bé chui vào trong tay áo bảo của hắn, nắm cổ tay ảm áp của hắn, đôi môi đỏ phun ra vài lời: “Không nên lừa gạt ta...”

Nàng biết hắn phải nuốt hận, sâu tựa như biển, nàng chăm chú nhìn vào đôi mắt tuấn đạt mà khiến kẻ khác đều phải si mê, bắt tri bắt giác sa vào, càng hãm càng sâu, nên càng sợ nó đột nhiên mất đi, nàng gần kề bên thân thể hắn, chạm vào da thịt hắn, cảm giác hơi thở của hắn, chăm chú đến khắc cốt ghi xương, ngay cả đôi mắt cũng không chớp một cái.

Trong lòng hơi đau nhói, Mặc Uyên cúi người, dùng chính tay áo rộng thùng thình che hết toàn bộ cánh tay nàng, khiến tay nhỏ bé của theo cánh tay kiên cố của hắn chạm đến vai hắn, xương quai xanh của hắn, vô cùng thân thiết như gát gạo dây dưa, không bao giờ... buông ra nữa.

“Nghĩ gì nhiều như vậy, không một sao...” Hấn thấp giọng, hơi thở ấm áp phả vào gáy của nàng, hôn nhẹ từ chỗ mẫn cảm của xương quai xanh đến da thịt mềm mại của nàng, rõ ràng cảm giác được nàng hoảng sợ tựa con thú nhỏ, thân thể hơi co rúm lại, ưm một tiếng gât gao bám trụ cánh tay hắn.

Khoé môi uốn dật của hắn khẽ cười, ôm chặt nàng, rất lâu, ý cười mới có thể tan đi, trong đôi mắt hắn lại trở nên lạnh nhạt.

“Việc nên đến sẽ đến, trốn tránh không phải là biện pháp, ta chỉ là muốn có chút thời gian thuộc về chúng ta...” Đôi mắt thâm thúy nâng lên, nhìn con đường nhỏ bằng phẳng phía trước, hấn tiêu sái kéo dây cương, khiến con ngựa vurun thân về phía trước chạy chậm chậm, “Quên đi chiến trường ma quỷ, mấy ngày này, ta là của ngươi...”

Một luồng ấm áp từ tận đáy lòng dâng lên, hòa tan những bông tuyết đang bay lượn đầy trời.

Con ngựa chậm rãi đi về phía trước, vòng qua vài chân núi, tuyết đọng càng ngày càng ít, đến cuối cùng thì bề mặt đất hầu như lộ hết ra

Trên móng ngựa dính đầy bông tuyết, trên mặt đất lưu lại một vài dấu chân, thật đáng mừng.

Ở phía trước, cách đó không xa, chợt hiện lên một cái thôn xóm không nhỏ.

Trời nhá nhem tối, trên nóc của rất nhiều nhà đều xuất hiện khói bếp lượn lờ, toàn bộ thôn xóm bị bao phủ trong sương khói mênh mông, giống như một bức tranh.

“Đây là thôn nào? Sao lại có người sống ở nơi hẻo lánh như thế này?” Lạc Cơ Nhi nhìn đám khói bếp lượn lờ mà mở miệng hỏi.

Mặc Uyên dừng ở quả núi nơi có thôn xóm tràn đầy sức sống kia, muốn nói gì đó, nhưng chỉ khẽ cười, sủng nịch ôm chặt nàng: “tự nhìn.”

Xuống ngựa, hấn dặt bàn tay nhỏ bé mềm của nàng, chậm chậm bước trên con đường nhỏ hơi có chút ngoằn ngoèo.

Đi đến càng gần, nàng dường như mới lại càng thấy rõ hình dạng của thôn xóm, nhiều ngôi nhà nhỏ nhỏ chằng chịt trứ, cùng kiến trúc của Khai Lăng có điểm không giống nhau, mái nhà cùng hình dạng khuôn viên, có khoét một cửa sổ nhỏ, tường được quét bằng sơn màu be trắng, giống như tòa thành nhỏ nhỏ.

Chợt trong lúc đó, một cảm giác quen thuộc đập vào mặt, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy hai tay mình run run, kiến trúc ở đây quả thực cùng kiến trúc của Đẳng An giống nhau như đúc, tiểu quốc nằm phía nam kia, có điều đặc biệt nhất chính phong tục cùng hình thức kiến trúc, bên trong toàn bộ giang sơn giống như thế ngoại đảo nguyên, trong những thành nhỏ của bọn họ có nước từ trên núi chảy xuống, tôn trọng âm luật, cuộc sống dương dương tự đắc, như nếu không phải vì một thời gian máu tanh giết chóc, Đẳng An hiện tại, cũng sẽ có cảnh tượng như ở đây, khói bếp lượn lờ, cuộc sống của bọn họ như một khúc ‘mục ca’ (bài ca chăn cừu), êm tai mà xa xưa.

Nàng khó tin quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như biển của nam tử kia, vì chỉ ở đôi mắt kia mới thấy được thanh nhã cùng bình yên.

Ánh mắt hấn chẳng bao giờ rời khỏi người nàng, mang theo sự ôn nhu muôn thưở, khẽ mở miệng: “Không tới nhìn xem một chút sao?”

Sững sốt hồi lâu, Lạc Cơ Nhi mới cảm thấy hốc mắt có chút ẩm ướt, vùng ra khỏi tay hắn, mang theo lòng tràn đầy mong mỏi bước đi lên.

Hoàng hôn buông xuống, từng chiếc từng chiếc đèn lá trúc đều sang lửa ở trước cửa mỗi nhà, ngọn nến nhỏ nhỏ bên trong lồng đèn sẽ thiêu đốt ở trong khung lá trúc đến khi tắt, tỏa ra tia sáng trong suốt, thỉnh thoảng có mấy tiếng chơi đùa nhón nháo của vài đứa trẻ trên đường, ‘phục sức’ (quần áo và trang sức) như vậy khiến trong lòng Lạc Cơ Nhi thật sâu chấn động.

Một chút không cẩn thận, bị một luồng đạo lực hung hăng va chạm! Một người nhỏ ngã vào trong lòng, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Lạc Cơ Nhi khẽ kinh, vội vàng lấy tay đỡ lấy tiểu nam hài xông vào trong lòng mình kia, bước chân của nó còn chưa vững, trong nháy mắt ngã đầu lên bỗng nhiên trở mất nhìn, chớp đôi mắt thật to lưu luyến, nhìn cô gái trước mắt dưới một chút ánh sáng từ ngọn đèn trông giống như tiên, mà ngây dại.

“Ngươi có sao hay không?” Lâu lắm không có cùng người ngoài tiếp xúc, Lạc Cơ Nhi có chút xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ, nâng thân thể của tiểu hài từ kia dậy, thấp giọng hỏi nhỏ.

Tiểu nam hài rốt cục hoàn hồn, đôi mắt chớp chớp, mở cái miệng nhỏ nhắn: “Mẹ... Mẹ! Mẹ ra đây! Con nhìn thấy một tỷ tỷ rất xinh đẹp, mẹ ra đây đi a!” Hấn lo lắng kêu, chạy đến trước cửa một ngôi nhà, cứ mỗi chốc lại quay đầu nhìn lại cô gái có khuôn mặt thẹn thùng kia, như rất sợ trong chớp mắt sẽ không thấy tăm hơi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 163: Thôn mê tình 2

Một tiếng cạch, cửa phòng mở, một người thiếu phụ từ bên trong đi ra.

Thiếu nam hài bắt được một góc váy của nàng, vui mừng mà la hét: “Mẹ, người xem người xem!”

Giống như là ở nơi này rất lâu chưa từng gặp qua người ngoài, trong mắt thiếu phụ có một tia đề phòng, nhưng khi nhìn đến cô gái ôn nhu khuyên thành kia thì, lòng bỗng nhiên mềm nhũn.

“Cô nương từ trên núi tuyết xuống xuống đây sao?” Thiếu phụ ôn nhu ôm lấy con mình, bên môi mang theo nét cười, lướt qua thân ảnh của nàng, trông thấy cách đó không xa trong màn đêm kia hình như còn có một nam tử, “A... Là Uyên vương điện hạ, Kha nhi, nhanh đi thông truyền cho các ông, là Vương gia đã tới!”

Thiếu nam hài trong lòng ngoan ngoãn gật đầu, từ trong ngực mẫu thân gãy đi ra, một mạch chạy từng bước nhỏ tới cửa trước các nhà khác kêu lên.

Sương khói lượn lờ trong thôn trang, trong màn đêm tản ra ánh sáng nhu hòa, mắt Lạc Cơ Nhi thấy cửa các nhà các hộ đều mở, trong nháy mắt tiếng động lớn nháo lên thêm cả tiếng người, mang theo cảm giác mềm mại thấm vào trong lòng, hần tới gần phía sau nàng, gắt gao ôm chặt thân thể mềm mại của nàng.

“Bọn họ đều là người Đảng an, “Bên tai, giọng nói trầm thấp thuần hậu giống như âm thanh thiên nhiên tự xa thẳm vang lên, “Hoan nghênh về nhà, Lạc nhi...”

Trong nháy mắt, trong đầu nàng ong ong một mảnh, không thể tin được nhìn vào gương mặt tuấn nhã điềm đạm thân nhiên của hắn, cảm xúc mãnh liệt ùn ùn kéo đến, nàng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng hỏi không ra lời, đôi mắt trong suốt chứa đầy nước mắt, đầu ngón tay nàng run run, lại bị hắn ôn nhu chế trụ, tiếp tục hôn lên giữa trán nàng.

“Sao lại vậy...” Nàng thấp giọng lầm bầm, chưa hỏi ra tiếng, tay áo đã bị kéo lấy.

Đứa trẻ nho nhỏ nắm quần áo màu trắng thuần của nàng, trên má lúm đồng tiền tràn đầy ý mỉm cười ngọt ngào, “Mẹ, vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp, Nàng là Vương phi của Vương gia sao?”

“Kha nhi, đừng nháo...” Thiếu phụ đi lên trước trấn an hài tử, mỉm cười hướng nàng chậm rãi vờn tay, “Cô nương cũng là người Đảng An đi, đến đây, ta mang người đi chung quanh một chút, được chứ?”

Hồ hấp Lạc Cơ Nhi ngưng trệ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn tuấn đạt thân nhiên cười nhạt, ôn nhu nói: “Đi thôi.”

Tay mềm mại bị rơi vào một lòng bàn tay hơi thô ráp, lòng nàng mang theo kinh ngạc cùng vui sướng theo thiếu phụ kia đi về phía trước, trên gương mặt khuyên thành ôn nhu hiện lên ý cười nhẹ, trong mấy chiếc đèn trúc, ngọn lửa màu da cam sắc đang cháy toả ra ánh sáng ấm áp mê người.

Mặc Uyên đứng tại chỗ, nhìn nàng trong vòng vây của mọi người mà đi vào sâu trong thôn xóm.

“Nơi này là Tuyết thôn, tại chung quanh núi Tuyết sơn có rất nhiều thôn xóm giống như vậy, trải rộng có rất nhiều người Đảng An... Nói qua, ở đây yên tĩnh trừ mật, không dễ dàng bị người ngoài phát hiện, cuộc sống ở chỗ này rất an toàn, thiên hạ rất lớn, nhưng không dung cho người Đảng An chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình trừ hàng... Cô nương, người xem, nơi đây là nguồn nước của toàn bộ thôn xóm, từ thượng lưu của núi tuyết sơn chảy xuống tới, quanh năm đều là nước chảy.”

Ánh mắt Lạc Cơ Nhi từ phía nước chảy róc rách kia rời đi, ánh mắt trong suốt lóe chút bi thương và ngờ vực.

Thiếu phụ quay sang liếc mắt nhìn nàng, cười đến thân nhiên mà thỏa mãn: “Cô nương đang suy nghĩ, khi đó nước Đảng An bị hủy, những người như chúng ta làm thế nào mà sống sót, đúng không?”

Lạc Cơ Nhi nhú mày, trầm mặc không nói. Nàng rõ ràng nhớ kỹ khi quân đội Lạc Anh quốc tấn công vào hoàng thành Đảng An, bên trong hoàng thành thì tất cả mọi người đã trải qua một hồi tàn sát đầy máu tanh, khắp bầu trời khói thuốc súng hòa cùng thi thể, nàng từ lâu đã muốn quên đi nhưng quên không được giấc mộng này.

“Chúng ta cũng thấy rất kỳ quái, lúc thành trì bị công phá, chúng ta cũng không bị giết, mà là bị dồn chạy đi. Uyên vương nói cho chúng ta biết, quốc gia trong lúc đó có chiến tranh, không nên làm bách tính bị thương, cho nên hắn thả cho chúng ta đường sống, nhưng là vì tránh tai mắt của người khác, chúng ta phải tìm được một nơi không ai biết mà sinh sống, mà núi Tuyết sơn này, cũng là hắn nói cho chúng ta biết. Một năm kia, chúng ta cũng không dám nhìn qua thành nội của Lạc Anh quốc, chỉ có thể đem một thành trì cho tất cả mọi người ở cùng một chỗ, từ chỗ hoang dã ở phía tây, mới vừa tới đây ở, “Thiếu phụ yếu ớt nói, nhìn bức tranh của một đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng trong màn đêm đó, lấy lại tinh thần, nhìn nàng, “Cô nương thì sao? Làm thế nào tránh được đại kiếp nạn kia, cũng là gặp Vương gia sao?”

Lạc Cơ Nhi nhìn thiếu phụ trước mắt, hầu như như là bị cái gì chặn lại, nói không nên lời.

Nên nói cái gì đây?

Nơi yên tĩnh kia giống như Đảng An đào nguyên, Đảng An ấy khiến nàng lưu luyến si mê và cả đau lòng, đến tận cùng là bị hắn phá hủy, hay do hắn cứu

vớt?

Núi Tuyết lẳng lặng đứng sừng sững, giống như một cái rào chắn tự nhiên nhất, phân tách một mảnh đất ra.

Màn đêm từ từ buông xuống, trong một mảng ánh nền ảm áp, nàng hoảng hốt như thấy lại hoàng thành Đằng An kia vài chục năm trước kia, mang theo xa hoa, mang theo ngọt ngào, mang theo những quyến luyến sâu đậm nhất của nàng, mà đêm tất cả đều trở thành những hồi ức bất khả xâm phạm, còn sự ảm áp lưu lại bên cạnh mình kia là của người nam tử ôn nhu như nước kia...

***** **

Nửa đêm, dựa vào lan can, ngắm tuyết.

Trên lầu các, trăng sáng toả ra ánh sáng lơ mờ, khúc xạ trên đỉnh núi Tuyết, thật lộng lẫy.

Thân thể nhỏ bé bị chiếc áo choàng thật dày từ phía sau bào trùm, dài tóc đen rơi là tả trên vai, đôi mắt trong suốt dừng ở hình ảnh của toàn bộ thôn xóm. Lần đầu tiên có lòng trung thành mãnh liệt như vậy, nàng nắm chặt tay nhỏ bé, chạm đến chiếc lan can hơi lạnh, muốn nghiêng người chỉ một mình mình bảo vệ hết tất cả mọi người ở đây, bảo vệ Đằng An trong lòng nàng.

Tiếng bước chân tới gần quá, nàng khẽ suy tư một chút, cánh lông mi giật giật, muốn xoay người đi, lại bị một đôi cánh tay chậm rãi ôm lấy, mang theo đau đớn khắc cốt ghi xương, khiến thân thể nhu nhược mềm mại của nàng bị kéo vào trong lòng.

“Đứng ở đây, không lạnh sao?” Hần nhẹ giọng nói, lòng bàn tay to rộng đem bàn tay nhỏ bé của nàng bao lấy, khẽ hôn vành tai hơi lạnh của nàng.

Đột ngột ảm áp cùng cảm động ào đến khiến cả người nàng hơi run rẩy, nhìn không được xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn, nàng nắm lại bàn tay hắn, bên môi có hơi chút cay đắng cười: “Người vẫn luôn có thói quen như vậy sao?”

Mặc Uyên hơi giật mình, đôi mắt tuấn đạt thân nhiên lẳng lặng chăm chú nhìn thân thể trước mắt, không nói được lời nào.

“Không giải thích, không tranh cãi, mặc cho người khác hiểu lầm, suy đoán, thậm chí là trả thù cũng đều không sao cả, phải không?” Tiếng nói trong trẻo như tiếng suối của nàng có chút ghen ngào, đôi mắt trong suốt lộ ra chút yêu thương, “Người nói cho ta biết, năm đó Đằng An rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì lý do gì, khiến toàn bộ hoàng thất Đằng An bị tàn sát không còn ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Không cần nhẫn nhịn nữa

Tuyết rơi thật sự yên tĩnh, ở trong màn đêm, tựa như tiên cảnh.

Hắn yên lặng một lúc lâu.

Nàng dường như trời sinh chính là thuộc về nơi này, trong đôi mắt trong suốt như có sự tĩnh lặng cùng thuần khiết giống như tuyết, hắn nhìn không được vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt mịn màng trắng nõn của nàng, khẽ mở miệng: “Bất kể là lý do gì, cũng muốn nghe sao?”

Bàn tay nhỏ bé có chút băng lạnh của nàng chụp lên mu bàn tay của hắn, dần dần nắm chặt, đôi mắt trong suốt kiên định không có tiếng động.

Ánh mắt của Mặc Uyên nhẹ nhàng hướng về phía đỉnh Tuyết sơn xa xôi, nhìn quét qua khung cảnh màn đêm mênh mông, thân nhiên mở miệng, “Lạc nhi, một tân hoàng lên ngôi, việc gì cần làm hàng đầu?”

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, đôi mày thanh lệ hơi chau lại, khó khăn đáp: “Ổn định dân tâm, nắm quyền thế trong tay, thanh trừng những người bên cạnh.”

Ở các triều đại, ngôi vị hoàng đế thay đổi cũng không tránh khỏi phân tranh bằng máu tanh, mà Đằng An cũng là như vậy.

Nụ cười nhạt trên môi mất đi, Mặc Uyên tiếp tục nói: “Đừng, phải thanh trừng những người bên cạnh. Hoàng huynh cũng đủ tâm độc, cũng đủ vô tình, vì thế năm đó các vây cánh của các hoàng tử khác bị diệt trừ sạch sẽ, toàn bộ triều đình đều là một không khí xơ xác tiêu điều, cái này cũng chính là nguyên nhân vì sao dù ta chiến thắng Hồ Duệ trở về, nhưng cũng không tránh được số phận hài cốt của mẫu phi bị đào ra khỏi Hoàng lăng. Mà đối với Đằng An mà nói, đây cũng gần như là việc ngoài ý muốn.”

Đôi mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của nàng, giọng hắn khàn khàn trong đêm tối dày đặc tràn ngập an ủi, rất sợ tâm tình của nàng lại có chút gợn sóng: “Tân công Đằng An là một mặt lệnh, không có bố cáo thiên hạ, càng không có bốn phía tiến quân, tất cả đều tiến hành quá mức bí ẩn cho nên Đằng An mới có thể không hề phòng bị, mà hoàng huynh làm như vậy, nguyên nhân đơn giản là muốn che giấu một bí mật mà thôi, bất luận cái gì uy

hiếp đến địa vị của hân, hân hết thấy đều sẽ không bỏ qua.”

Trong lòng thất lại, Lạc Cơ Nhi truy hỏi: “Là bí mật gì?”

Ngón tay thon dài vuốt ve qua đôi môi của nàng, hân nói một cách vân đạm phong khinh: “Hoàng huynh cũng không phải là cốt nhục của tiên đế, hân, chỉ là do hoàng hậu năm đó dùng một vị vương tử thứ xuất của hoàng thất Đăng An đổi về.”

Trong lòng Lạc Cơ Nhi bị chấn động mạnh, không hề có lưỡng lự trước sự tình lại thành ra thế này, mà đôi mắt của nam tử vẫn thâm thúy như trước ôn hòa lãnh đạm, không hề gợn sóng.

“... Cho nên hân phải diệt trừ Đăng An, dùng tính mạng của nhiều người như vậy, dùng sự tồn vong của một quốc gia che đậy cái bí mật kia?” Đôi mắt trong suốt tràn đầy nước mắt, nàng cố nén không cho chúng nó rơi xuống, “Một ngôi vị hoàng đế an ổn, thực sự cần nhiều tươi máu tanh của nhiều người như vậy sao? Nếu như kia không phải quốc thổ của Đăng An, đều không phải con dân của Đăng An, mà là của chính hân kia? Hân cũng bỏ được sao? Người như vậy, có tư cách gì ngồi trên thiên hạ, có tư cách gì có oai thiên tử?!”

Chậm rãi nắm lấy thân thể đang run của nàng, đôi mắt Mặc Uyên trở nên thâm trầm, trong lòng xẹt qua một tia đau xót.

Lặng lẽ đợi dòng bi phiền tràn đầy kia qua đi, ý thức của Lạc Cơ Nhi dần dần trở nên thanh tỉnh, nói giọng khàn khàn: “Hân muốn diệt trừ ngươi, cũng là bởi vì ngươi biết bí mật này, tại trong toàn bộ hoàng thành, ngươi là uy hiếp lớn nhất của hân, đúng không?”

Nhẹ nhàng xoa mái tóc dày đen mượt của nàng, đôi môi ấm áp của hân đặt trên ấn đường của nàng, thản nhiên nói: “Có lẽ vậy.”

Lòng Lạc Cơ Nhi dần dần thất lại, không hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc chua xót mãnh liệt.

Nàng biết hân không cần ngôi vị hoàng đế, hân muốn giữ một địa vị trong hoàng thất, là vì Lan phi, vì Mặc Kỳ, thậm chí vì chính nữ nhân mà mình yêu, để cho bọn họ sống được mạnh khỏe, không phải chịu nỗi khổ chiến loạn làm cho căn cốt, không bị sống đầu đường xó chợ, vì thế mà hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, đôi lần được cái gì chứ?

Thù hận ngút trời như vậy, tuyệt vọng trên đỉnh Tuyết sơn kia có thể chôn vùi hết sao?

“Là ta quá ngây thơ, lấy việc không tranh đoạt có thể hóa giải đề phòng cùng đối địch của hân, cho nên, mới chôn vùi nhiều sinh mệnh không nên chôn vùi, bao gồm cả Kỳ nhi...” Giọng nói từ trong ngực phát ra, trầm thấp thuần hậu, hơi thở mong manh, nhưng làm cho người ta cảm nhận được trái tim bị đục khoét đau đớn dữ dội.

Lạc Cơ Nhi từ trong ngực hân chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt trong suốt ngấn lệ chưa khô: “Không cần phải ... nhẫn nhịn nữa... Nếu như chàng muốn làm cái gì, đừng bao giờ giấu diếm ta nữa, ta sẽ cho chàng đi làm, hiểu không?”

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt nàng có sự kiên định cùng nhu tình khắc cốt ghi xương, thù hận lớn như vậy, nàng không thể không buông, hân cũng vậy.

Hân nhìn nàng, hơi giật mình hồi lâu, cho đến khi một cơn yêu thương mãnh liệt dâng lên trong lòng, tại tận đáy lòng hân lan tràn ra.

Một chút nụ cười nhẹ nhàng cuốn hút lòng người thoáng qua bên môi, bàn tay hân đan vào mái tóc dày của nàng, hơi thở vô cùng thân thiết mà hòa hợp cùng hơi thở của nàng, thấp giọng thì thầm nói: “Không phải nói rõ rồi sao? Những ngày này, cái gì cũng không được nghĩ, nếu như muốn nghĩ, liền chỉ cần nghĩ tới ta...”

Một câu nói, dường như đem nàng kéo ra khỏi tất cả những ưu tư nặng nề trở về Tuyết sơn, nơi bình yên mà tĩnh lặng này.

Trên lầu các cao nhất, bọn họ vô cùng thân thiết ôm nhau, mà phía ngoài lầu các tuyết cũng rơi càng dày hơn.

“Ta...”

Giọng nói yếu ớt nghe nhỏ xíu từ nơi đôi môi dán chặt mà tràn ra, hân cúi người hôn nàng, mang theo quyền luyến sâu sắc, từ từ thâm nhập, triền miên.

Có nhiều chuyện tình, hân không muốn nói, bởi không muốn khiến nàng bất ngờ tiếp nhận, thù hận ngút trời này, để một người hân gánh cũng đã đủ, nhưng là, hân muốn nàng có thể có ánh mắt cảm thông, hân muốn nàng hoàn toàn dịu ngoan, từ trái tim đến thân thể, đem chính mình hoàn toàn giao cho hân.

Thờ ғаp dần dần hỗn loạn, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy cả người có chút khô nóng khó hiểu, bày tay ấm áp to lớn phía sau lưng dường như có ma lực, vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ khiến nàng có chút run rẩy, mà bày tay kia hình như đang dần dần đi xuống, bao trùm lên trên cái bụng nhỏ bằng phẳng của nàng.

Vị trí kia, loại cảm xúc này, khiến cả người nàng run lên, mang theo một chút sợ hãi mở mắt ra.

Hơi thở gấp gáp chưa bình ổn được .

Nơi này, đã từng có một chút huyết mạch ấm áp, cùng nàng trải qua đau khổ ba tháng trong lồng giam hắc ám, nàng dùng toàn lực bảo hộ hân, nhưng chính là không thể chống cự được nỗi đau đớn như xé rách kia, nàng không có biện pháp, chỉ có thể để hân tùy ý từ trong bụng mình lấy ra cốt nhục kia,

huyết nhục mơ hồ.

Trong đôi mắt hấn ngập tràn đau thương, nhưng trong một cái chớp mắt liền đổi thành ôn nhu như nước, hấn trần trọc trên đôi môi mềm mại của nàng, đem tới cho nàng niềm an ủi sâu thẳm nhất.

Nắm ở thắt lưng của nàng, làm cho toàn thân nàng đều dựa lên người hấn.

Bàn tay ấm áp khẽ vuốt qua bụng dưới của nàng, hôn tới tất cả những sợ hãi, hết thấy những bi thương, cùng toàn bộ những hồi ức không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Sẽ sợ sao?

Hai chân đi đến nhuyễn ra, nàng chỉ có chăm chú giữ chặt lấy bờ vai của hấn mới có thể khiến mình không ngã xuống.

Sau một khắc, cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng, đôi môi nóng bỏng hơi trượt khỏi cánh môi nàng, ôn nhu nói: “Chúng ta quay về trong phòng đi.”

Ngoài lầu các, hoa tuyết rơi giống như lông ngỗng, toàn bộ thôn xóm bao phủ trong lễ tẩy rửa dịu dàng.

Một chiếc đèn trúc thấp lên, tỏa ra một vầng sáng màu cam.

Trong căn phòng nhỏ trong thành lũy, không có chiếc ghế chạm trổ khắc hoa, không có rèm trướng như tuyết trắng, cỏi bỏ đi tất cả những xa hoa, nơi này là nơi tĩnh thuần và bình yên nhất.

Phía sau lưng là chiếc giường mềm mại, Lạc cơ nhĩ nhện không được mở mắt ra, thấy khuôn mặt tà mị tuyệt mỹ của hấn.

Dưới thân là ba tầng chăn bông dày, màu đỏ đẹp và sáng lạn như tiệc mừng, mặt nàng có chút thẹn thùng mà cắn môi dưới, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tấm chăn đơn —— thật không biết, những người đó vì sao lại chuẩn bị cho họ những vật như vậy, cho dù là khí trời có chút lạnh, cũng không cần phải ... trải một lớp dày và xấp như vậy.

Còn đang suy nghĩ, thì trên lưng đã có đôi tay, kéo lấy thân thể mềm mại của nàng lại gần, hấn cười đến thanh thản mà đậm nhiên.

“Không nên suy nghĩ nhiều, nàng cũng sinh ở Đằng An, biết rõ bọn họ luôn luôn nhiệt tình hiếu khách như vậy...” Hơi thở nóng bỏng phả vào hàng mi dày của nàng, khiến nàng một trận run rẩy, lâu lắm không có kẻ cận hấn vô cùng thân thiết như vậy, tiếng nói khàn khàn của hấn lộ ra dấu vết của dục vọng, nhưng bởi vì lo nàng sợ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thân thể của hấn hơi cứng ngắc, ký ức không vui kia lại tới, có mang theo hơi hướm của mùi máu tươi.

Nhắm mắt lại là tiếng roi sắc bén, một tiếng một tiếng quật ở trên người, tránh cũng không thể tránh, vết máu thật sâu ngấm dáu trên da thịt, có đau đớn như xé rách, còn có sự xâm lược thô bạo của bậc đế vương kia, mạnh mẽ kim hãm, khiến nàng liều mạng cũng chống cự không được...

Bàn tay ấm áp bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, Lạc Cơ nhĩ run lên, suýt nữa muốn thoát khỏi sự đụng chạm của hấn.

Ngước mắt lên, trước mắt nàng dần dần rõ ràng, vọng tiến nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt hấn.

Yêu thương và đau đớn hòa lẫn vào nhau, hấn cúi người xuống tới, nắm chặt cổ tay nàng, cho vào trong vạt áo trước ngực, khiến bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng chạm vào da thịt nóng bỏng của hấn.

“Sợ sao?” Hấn nhẹ lời hỏi, trong đôi mắt thâm thúy có sự yêu thương đến khắc cốt ghi xương.

Chưa trả lời, chiếc lưỡi đã bị sự ôn nhu của hấn bắt trúng, giữ ở trong miệng dây dưa an ủi, khiến nàng hô hấp hỗn loạn, lại chống đối sự xâm lược mãnh liệt của cái hôn, dùng lực đạo ôn nhu an ủi vỗ về đầu lưỡi của nàng, sâu đến hít thở không thông.

Đầu ngón tay cuộn tròn từ từ mở ra, lòng bàn tay áp vào lồng ngực cháy bỏng của hấn, cảm thụ được nhịp tim đập của hấn, một tiếng một tiếng, mạnh như tiếng trống.

Một cơn chua xót nồng đậm nổi lên trong lòng, nàng không hiểu sao lại cảm động đến mức muốn rơi lệ, tình cảm không ngăn cấm được mà hôn lại hấn, rất vụng về.

Chiếc lưỡi nhỏ mềm mại ướt át, ở trong khoang miệng mát lạnh của hắn chậm rãi trượt.

Mây Mặc Uyên hơi nhíu lại, đè nén tiếng kêu từ trong lồng ngực, chỉ cảm thấy phần dưới nóng như thiêu cháy, khiến hắn từ từ không khống chế được.

“Lạc nhi...” Một giọng nhẹ mà khàn, hắn nhíu mày, đem thân thể mềm mại của nàng áp chặt vào lòng, đặt ở dưới thân.

Màu đỏ hồng của ga giường, màu trắng tuyết khiến xiêu lòng người, con người trong suốt của nàng tràn đầy nước mắt, mái tóc đen như mực tán ra trên giường, có vẻ đẹp động lòng người, hắn cúi người xuống phía dưới, dùng bàn tay lớn khéo léo nâng lưng nàng lên, con người thâm thúy chứa đầy sự nồng nàn.

“Ừm...” Miệng kêu lên một tiếng, Lạc Cơ Nhi tựa đầu nghiêng sang một bên, đầu ngón tay hơi cuộn lại —— trong nháy mắt hắn đã hôn lên vành tai nàng, dùng lực hít vào phả ra hơi thở nóng rực, tỏa lên nơi da thịt nhạy cảm ở cổ nàng.

Dục vọng quá mức mãnh liệt cuộn trào, ở giờ khắc này bị thức tỉnh, từ trong nội tâm của hai bên đều rên rỉ khát khao.

Bàn tay nóng bỏng của hắn dọc theo phần lưng duyên dáng của nàng đi xuống, một tắc rồi lại một tắc lướt qua da thịt của nàng, nơi nào đi qua thì y phục đều bị cởi hết.

Không biết lúc nào da thịt dán vào nhau, cảm giác khoái cảm khiến nàng nhịn không được cong lưng lên, bàn tay nhỏ bé rất nhanh chạm vào bờ vai trần của hắn, đầu ngón tay bám thật sâu vào da thịt hắn, nàng cắn môi dưới ngăn không cho mình rên rỉ lên.

“Ngaoan Lạc Nhi... Không nên nhịn...” Hắn ôn nhu khẽ dỗ, nhưng lòng bàn tay vẫn hạ xuống, đầu ngón tay khẽ chạm vào da thịt mềm mại trơn mượt trên đùi nàng, dùng lực ma mị chơi đùa phía trước, chậm rãi vuốt ve khoảng cách giữa hai chân nàng, khiến cho hai người càng dán sát vào nhau.

Rất rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng nàng ý loạn tình mê, vô cách chống cự cũng vô lực chống đỡ.

Nàng khó khăn mở đôi mắt trong suốt, trên sườn mặt chảy ra mồ hôi, hàm răng khẽ cắn môi dưới, mang vẻ xinh đẹp đến cực điểm.

“Mặc Uyên...” Nàng ngậm nhẹ một tiếng, hai tay mềm mại mỏng manh quấn lấy cổ của hắn, run rẩy đem chính mình hoàn toàn giao phó cho hắn...

Mừng vui khôn xiết từ trong đáy lòng, trong chớp mắt giống như sóng biển cuốn sạch hắn đi.

Hắn hôn nhẹ môi của nàng, lòng bàn tay dịu dàng quấn chặt lấy eo nhỏ nhắn, dùng lực nhưng không mất đi sự ôn nhu từ từ đè phần hạ thân xuống, trong nháy mắt đột nhiên không khống chế được nàng rên lên một tiếng, mang theo khát vọng đang cuộn trào mãnh liệt nhanh chóng tới chỗ sâu nhất của nàng...

Ngoài cửa sổ, hoa tuyết rơi, giống như lông ngỗng bay bao trùm toàn bộ thôn xóm.

Trong phòng, một mảnh xuân tình

Buông thả, xúc động, tín nhiệm... Nhiều loại tình cảm đan vào cùng một chỗ, khiến cho hai người dây dưa đến chết đều không thể chia lìa.

Tuyết ở đây, bao giờ cũng rơi trong đêm, cho đến sáng sớm liền dừng lại.

Một tầng tuyết mỏng, cùng với lớp sơn màu trắng của từng căn nhà như hòa vào nhau, như một nơi rất thiêng liêng, khiến người ta không đành lòng giẫm đạp.

Dừng lại bây giờ tại Tuyết thôn

Mỗi một ngày tỉnh lại đều có thể thấy được cảnh sắc như vậy, lũ trẻ con cười nói trên đường phố, sương mù tản, đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt.

Móng ngựa đạp lên những lớp tuyết mỏng đi tới thôn xóm nằm sát biên giới, dọc đường đều có người chào hỏi, thậm chí mời về đến nhà ăn cơm, khói bếp lượn lờ bốc lên khiến trong lòng dạt dào tình cảm ấm áp, bên môi tràn ra ý cười, rồi tạ ơn thôn dân, tiếp tục đi về phía trước.

“Hôm qua dạy nàng, đã nhớ kỹ?” Tiếng nói nồng đậm dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu, mang theo chút lười biếng của lúc tảng sáng.

Lạc Cơ Nhi lấy lại tinh thần, nhìn cung tên nhỏ nhắn tinh xảo trong tay, quay đầu lại cười mỉa hoặc: “Ta làm cho chàng xem”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 166: Bảy ngày

Ở phía bắc đối diện thôn là một khu rừng thông rậm rạp, buổi sáng sớm những cây thông được bao phủ một làn tuyết mỏng, phát sáng chói mắt dưới tia nắng ban mai.

Ruổi ngựa tiến lên, nhìn nhũ băng treo nặng dưới cành thông kia, đó là tuyết trên núi rơi xuống đã tan ra, nhưng trong nhiệt độ giá rét liền nháy mắt ngưng kết lại thành, trong suốt long lánh, tron nhẵn bóng loáng.

Chăm chú nắm chặt dây cương, ổn định con ngựa dưới thân, cặp mắt thâm sâu của Mặc Uyên chăm chú liếc nhìn thân thể trong lòng, thấp giọng nói: “Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

Hôm nay nàng mặc áo trắng, vòng eo nhỏ nhắn và cổ tay đều buộc khăn lụa, trong ôn nhu lộ ra vài phần khí khái.

Lạc Cơ Nhi liếc nhìn tia nắng ban mai chói mắt kia, tia sáng mê ly tỏa ra một tầng hào quang nhân nhật trên hàng mi dày rậm của nàng, nàng chăm chú đặt một cây tên đỉnh lông đại bàng lên trên cung tên, ngón tay thon chậm rãi cố sức giật lại, gió khẽ thổi qua, làm bay những sợi tóc đen như mực của nàng, nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến tia sáng kiên định trong mắt nàng.

Thất lưng dùng lực, hai vai giữ vững vàng, tận lực giật cánh tay ra.

Đó là điều hôm qua hắn đã dạy nàng từng chút một, vừa ôn nhu kiên trì vừa yêu cầu hà khắc.

”Vù!” một tiếng, chiếc tên bay nhanh bắn ra từ trên cung, thẳng tắp bay về một nhũ băng tron bóng trên ngọn cây kia.

Chỉ nghe ”đình” một tiếng, tiếng phá băng giòn tan truyền đến, nhũ băng bắn tung ra và cây tên cùng nhau rơi xuống, mang theo lực đạo không nhỏ rơi xuống đằng xa xa.

Một nụ cười xán lạn tràn trên khóe miệng, Lạc Cơ Nhi quay đầu lại, trong đôi mắt phần khởi khó nén được niềm vui mừng.

Về mỹ lệ hút hồn người như vậy, luôn làm người nhìn thấy trong nháy mắt liền ngây dại, nhưng nàng cũng chưa từng phát hiện ra.

Mắt nàng sáng lên như là đang kể công với hắn, Mặc Uyên không nén được khẽ cười một tiếng, ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cúi người hôn lên đôi môi hồng như cánh hoa đào của nàng, ”Học được rất nhanh.”

Đã nhiều ngày nay, hắn dạy nàng rất nhiều thứ, từ đao kiếm đến giường cung, từ roi đến trường côn, nàng dường như có bản tính tự nhiên, luôn có khả năng rất nhanh liền hiểu thấu đáo được nội dung chính. Càng đáng quý chính là, nàng cũng không kháng cự lại, mà chăm chú học khác thường, không hỏi vì sao, lại càng không vi phạm yêu cầu của hắn.

Mặt hơi nóng lên, Lạc Cơ Nhi hơi dịch đi, tách ra khỏi ánh mắt nóng rực mà sùng nịch của hắn, bàn tay nhỏ bé lần mò đến trong tay áo bào của hắn, lại lần nữa không an phận mà cần lấy ngón tay hắn, lại từng chút từng chút chiếm lấy hơi ấm trong lòng bàn tay hắn.

Ấm áp như vậy khiến trong lòng nàng thoảng qua một dòng nước ấm, nàng dựa vào trong lòng hắn, ngóng nhìn bức tranh núi tuyết đẹp nên thơ đằng xa.

”Có phải có một số việc, đã biết liền phải quan tâm hay không...” Nàng thấp giọng thủ thỉ, dùng tiếng nói hầu như không nghe được.

Mặc Uyên hơi giật mình, lòng bàn tay cứng đờ, con mắt thâm sâu chăm chú nhìn người thương yêu trong lòng hắn, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen của nàng: “Đừng vậy.”

Nghe được câu trả lời của hắn, hơi thở Lạc Cơ Nhi bị kiềm hãm, hồi lâu sau, từ đáy lòng có một dòng chua xót tuôn ra, đã lan tràn tới xương cốt toàn thân.

Chỉ ngần ngừ bảy ngày thôi, nàng cũng đã bắt đầu tham luyện sự ấm áp như vậy, tham luyện những cái hôn của hắn, hơi ấm trong lòng bàn tay hắn, giọng nói thuần thuần hậu dễ nghe của hắn, nàng đã từng nghĩ muốn toàn bộ thế giới đều thu nhỏ lại thành một khe núi nho nhỏ như thế này, cả năm bốn bề đều tuyết rơi không tan, không còn thù hận và thương tổn nữa, từ nay về sau không tranh gì với thế tục nữa.

Chỉ ngần ngừ bảy ngày thôi, nàng cũng đã bắt đầu tham luyện sự ấm áp như vậy, tham luyện những cái hôn của hắn, hơi ấm trong lòng bàn tay hắn, giọng nói thuần thuần hậu dễ nghe của hắn, nàng đã từng nghĩ muốn toàn bộ thế giới đều thu nhỏ lại thành một khe núi nho nhỏ như thế này, cả năm bốn bề đều tuyết rơi không tan, không còn thù hận và thương tổn nữa, từ nay về sau không tranh gì với thế tục nữa.

Thế nhưng, còn có rất nhiều chuyện đang chờ hắn.

Từ thời khắc hắn mặc vào bộ quân trang chinh chiến sa trường, là đã liền định trước hắn thuộc về thiên hạ kia.

Chậm rãi thoát ra khỏi từ trong lòng hắn, Lạc Cơ Nhi ngóng nhìn cặp mắt thâm thúy như hồ sâu kia của hắn, khẽ mở miệng, giọng nói lạnh lạnh mà xa xôi: ”Nếu như đã bình định được hết thầy chiến loạn, giải quyết xong hết mọi thù hận, Lạc Anh quốc không còn người có thể đảm nhiệm được chức trách thiên tử nữa, chàng sẽ làm thế nào?”

Xung quanh là một sự yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

Trong đôi mắt trong veo của nàng có sự yên lặng thanh lạnh, giọng nói xa xăm tới mức dường như đó chỉ là một giả thiết, một tương lai xa xôi đến mức không thể chạm đến, nhưng lại khuấy động đến bộ phận mềm nhất trong ngực hắn kia, hắn không nhận được vuron tay ra, khẽ vuốt ve chiếc cằm tinh tế của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve qua lại.

Trong cặp mắt thâm thúy của hắn lơ mơ có sự hồ hững, trong giọng nói trầm thấp phẳng phất đã trộn lẫn với quyết định nghiêm túc, nhưng vẫn như trước không gọn sóng: “Cái nếu như này, là quá xa rồi...”

Mắt Lạc Cơ Nhi hơi động sóng, một nét cười mờ nhạt đến mức không nhìn ra, tràn ra bên môi, nhanh chóng nắm chặt lòng bàn tay hắn, chậm rãi ngửa đầu, ấn một nụ hôn mềm mại ẩm ướt lên bờ môi mỏng tuấn dật của hắn, thấp giọng thì thầm: “Đi làm chuyện chàng muốn làm đi...”

Mùi hương kín đáo dịu dàng, chỉ tiếp xúc một chút rồi liền đột nhiên tách ra, cặp mắt thâm sâu của Mặc Uyên chăm chú thêm vài phần, bàn tay to lớn bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi ôm vào lòng, tận lực ôn nhu, không cho nàng thoát khỏi nửa phần.

Nàng quá mức thông minh, thông minh đến mức không cần hắn phải lừa gạt, nàng cũng đã biết hắn muốn làm những gì.

Hơi thở nóng cháy quấn quanh chớp mũi, hắn xoa gáy nàng, cúi người hôn lấy đôi môi nàng, nhu tình trần trọc.

Nàng dịu dàng đáp lại, thân thể nhỏ bé rơi vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn, thân thể mềm mại sớm muốn hòa tan trong vòng tay kiên cố của hắn.

Cả đời dốc hết ôn nhu, chỉ dành cho giờ khắc này, gắn bó tha thiết.

Bây giờ qua đi.

Khi tia nắng ban mai lại lần nữa chiếu rọi vào trong song cửa, nàng yếu ớt tỉnh lại, hàng mi như cánh bướm hơi lay động, lười biếng đến không muốn dậy.

Trong lòng như là đã bị rút đi một khối gì đó, trống rỗng đến mức khiến nàng không muốn nhúc nhích, nhưng vẫn không nhận được mà vuron tay ra, chậm rãi vuốt ve khoảng trống bên cạnh, trong chiếc giường mềm mại này đã không còn nam tử tuấn mỹ kia, chỉ còn lại thoang thoảng hơi ấm, quanh quẩn nơi đầu ngón tay nàng.

Chỉ trong nháy mắt, một chất dịch ấm nóng chợt thoáng qua trong mắt nàng.

Hơi thở của hắn, nhiệt nóng rùng rục của hắn, những đụng chạm và sự chiếm hữu của hắn, đều vẫn còn sót lại rõ ràng như vậy trong thân thể nàng.

Hồi lâu sau, nàng đứng dậy, vẫn là một thân áo trắng tinh, tôn lên thân thể mềm mại là lướt quyến rũ của nàng.

Khoác tấm áo choàng tuyết nhưng dày dặn, cầm lấy cung tên tinh xảo trên bàn, nàng chậm rãi đi tới, chỉ nha một tiếng, đẩy cửa phòng ra.

Những dấu ấn móng ngựa thật sâu, từ cửa phòng kéo dài ra khỏi Tuyết thôn. Hắn quả nhiên đã đi rồi.

Ngoài cửa trời đã sáng tỏ, ánh sáng tinh mơ đặc biệt an tĩnh cùng bình yên, trong màn sương khói mờ ảo bốc lên từ khói bếp, có hai người đi ngựa chậm rãi đi từ cổng Tuyết thôn tới, nhìn kỹ thì chính là Phong Dục và Ca Nhi, đạp tuyết mà đến, trên mặt bọn họ vẫn còn dấu vết những bông tuyết đọng lại.

“Lạc cô nương.” Phong Dục hướng về phía nàng nhẹ nhàng gật đầu, mấy ngày không gặp, nàng càng thêm xinh đẹp linh động hơn vài phần, dưới Tuyết sơn trắng xóa, trong không khí lạnh lẽo, trong đôi mắt có vẻ tuyệt mỹ trong trẻo mà khuynh đảo thế gian.

Lạc Cơ Nhi cười nhàn nhạt, đi tới bên cạnh con ngựa của Ca Nhi, Ca Nhi đã cúi người vuron tay về phía nàng.

Hai tay nắm vào nhau, xoay người lên ngựa, nàng cả người mềm mại trắng như tuyết, nhìn như tinh linh nhẹ nhàng bay bổng.

Nhẹ nhàng kéo dây cương, nàng giục ngựa đi về phía trước, “Đi thôi, quay về Thần cung.”

Móng ngựa bước qua làn tuyết mỏng, dần dần rời xa Tuyết thôn, hướng về phía tòa thành có những ngọn Tuyết sơn vây quanh.

Cặp mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Phong Dục chăm chú nhìn bóng dáng đi ở phía trước, hơi sừng sốt, nàng không hề hỏi gì cả, yên lặng đến như thể lòng đã đều hiểu rõ mọi chuyện, mấy ngày ngắn ngủi nàng dường như cũng đã lột xác, nhưng rốt cục là lột xác thành bộ dáng gì thì hắn cũng không thể nói rõ.

Trên cửa thành, gió lớn vẫn táp như trước.

Trong không khí còn lưu lại mùi máu tươi nhàn nhạt, bầu trời cửa thành ngập đầy cờ xí bay phất phới.

“Người đang nói rằng, ba ngày trước Hồ Duệ lại lần nữa xâm phạm sao?” Lạc Cơ Nhi chạm vào tấm đá thạch bích thô ráp trên cửa thành, chậm rãi hỏi.

Bốn người đằng sau đi tới gần, nhìn chăm chú thân thể nhu nhược mà có khí chất siêu nhiên kia, trong lòng không hiểu sao lại trở nên yên ổn.

“Vâng, ba ngày trước Ung Trảm phái một số ít binh mã làm loạn ở thành trì phía nam, ý đồ không phải là tiến công một cách quy mô, mà là thử thôi,” Phong Dục thần nhiên trả lời, “Quân đội Hồ Duệ không duy trì được lâu, bọn chúng dù sao cũng là tác chiến xâm phạm đường biên cương, tất cả nguồn

tin cung cấp đều không chắc chắn, có lẽ là do Thần cung quá mức bình tĩnh nên khiến hần thiếu kiên nhẫn, mà chúng ta muốn, chính là khiến hần rời loại đầu trận tuyến, tìm không rõ hư thực.”

Lạc Cơ Nhi nhìn thoáng qua Phong Dực, ánh mắt có vài phần tán thưởng, bên môi lơ mơ ý cười, ”Còn nữa thì sao? Bên phía triều đình kia có động tĩnh gì?”

”Triều đình đã hạ ý chỉ rồi, triệu hồi tới hoàng thành, ra chiêu bài là cùng chung quốc sự chống đỡ ngoại xâm, nhưng không có nói thẳng mục đích thực sự, ” Phong Dực nắm tay trên kiếm, trầm giọng nói, ”Ta suy đoán là, quân thần trên dưới trong triều đình bất hòa, mà thánh chỉ chiêu an này, chỉ sợ cũng là do đủ loại quan lại cầu xin mới có, cũng không phải bản ý của hoàng thượng.”

Con gió cương ngạo thổi mái tóc dài của nàng bay bay, trong không trung quần quít nhau thành một loại tư thái xinh đẹp.

Lòng bàn tay dần dần nắm chặt, Lạc Cơ Nhi nghiêng đầu khẽ hỏi: ”Hần dẫn theo bao nhiêu binh mã trở lại?”

Phong Dực ngập ngừng, mở miệng nói: ”Chưa đầy ba ngàn.”

Chưa đầy ba ngàn binh mã.

Trong hoàng thành có hơn một ngàn binh sĩ, còn có số lượng lớn cấm quân tử sĩ cũng canh giữ hoàng cung.

Không lo lắng, là không thể nào, chính là nếu hần đưa ra quyết định như vậy, thì có cái lý của hần.

Cổ nén gánh nặng ưu tư trong lòng xuống, nàng chậm rãi xoay người, trong đôi mắt trong veo có ánh sáng nhàn nhạt: ”Vậy chuyện ở đây, phải nghe ai?”

Bốn người hơi nao nao, tuyệt sắc khuynh thành như vậy, trong nhu nhược mang theo vẻ cao quý đặc thù của hoàng tộc, bọn họ nhất thời nghẹn lời, chẳng biết trả lời ra sao.

Ý cười chợt thoáng qua bên môi, Lạc cơ Nhi chậm rãi bước thong thả vài bước, nhìn về phía quân doanh đóng quân.

”Trận chiến này, Hồ Duệ không duy trì được lâu, chúng ta làm sao duy trì được lâu? Con đường mậu dịch ở đây hết thảy đều bị cắt đoạn, quân đội nói chung không có khả năng chỉ dựa vào cung cấp của bách tính trong thành, ta chỉ sợ một việc, chính là thái độ của triều đình còn không rõ ràng, mà chiến tranh ở đây sẽ dẫn đến cả hai bên đều thiệt hại, đến lúc đó chúng ta không tự quay đầu được, cũng chỉ có thể chống chịu với người ta, Vương gia đã tự mình đi trước tới hoàng thành, chỉ có thể tận lực giữ vững kéo dài loại tình hình này, thế nhưng cũng không có khả năng kéo dài được quá lâu, các người hiểu không?”

Phong Dực lắng lắng nghe, trong mắt không gọn sóng, nhưng không che giấu được một chút khiếp sợ trong nội tâm.

Hần cũng không biết tâm tư nàng lại kín đáo như vậy, dưới gió yên sóng lặng ở đây lại che giấu con cuộn trào mãnh liệt, vậy mà lại bị hai ba lời nói của nàng liền nói ra được.

”Vậy thì kế tiếp chúng ta phải làm thế nào?” Mở miệng chính là Hàn Dực này giờ vẫn trầm mặc không nói.

Trên mặt Lạc Cơ Nhi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, cũng rất nhanh liền biến mất, thần nhiên mở miệng, cũng với ngữ điệu không cho chống đối: ”Phong Dực, người quanh năm đi theo bên cạnh Vương gia, trong quân đội mọi người đều biết vương gia ở đâu người nhất định ở đó, cho nên người phải ngồi trấn ở trong Thần cung, cho dù vương gia không xuất hiện, người cũng phải giả bộ biểu hiện Vương gia vẫn còn ở đây, không thể để cho nhìn ra nửa điểm kẻ hở; Thanh Dực, người là con gái, khai thông thật tốt với phụ nữ và trẻ em trong thành, người phải đảm bảo cho bọn họ sinh hoạt không khan hiếm dưới tình huống cung ứng lương thảo cho quân đội; Ngân Dực, người mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, nhàn rồi thật là đáng tiếc, cho nên tướng quân Ứng Trâm có gì gió thổi cỏ lay phải dựa vào người đi phát hiện ra, cần gì hay người nào thì tùy ý điều khiển, có lúc nào người cần phải hóa trang thành một tiểu binh Hồ Duệ trà trộn vào quân địch làm nội ứng cũng không cần phải xin chỉ thị còn Hàn Dực sẽ ở lại bên cạnh ta, cụ thể cần gì, chờ ta có hành động hần tự nhiên sẽ biết, hiểu chưa?”

Bốn người lắng lắng nghe xong, trong lòng hơi chấn động, nhưng không thể không phục, vừa muốn đáp lại, Ngân Dực lại hơi nhíu mày, trên mặt có chút mất tự nhiên.

”Chờ chút...” Trên khuôn mặt tuấn khí có chút xấu hổ không hiểu được, Ngân Dực ho khan hai tiếng, bất mãn mở miệng, ”Vì sao, vì sao là Hàn Dực ở lại bên cạnh người? Vì sao ta không được, ta có thể là thân thủ kém hơn chút, nhưng bảo hộ người vẫn là không có vấn đề gì, ta...”

Đập mạnh tay lên vai hần, Phong Dực tựa hồ nhẫn chịu không được mà quát, con mắt lạnh lùng trừng mắt với hần.

Một nụ cười nhàn nổi lên khóe miệng, khuynh quốc khuynh thành, Lạc Cơ Nhi đến gần hần, đôi mắt trong suốt nửa nghiêm túc nửa trêu đùa: ”Hần nghe lời nha, ta bảo hần làm gì hần sẽ làm hết, người thì sao? Cũng làm được sao?”

Ngân Dực hơi giật mình, nổi giận nói: ”Ta làm, ta cái gì cũng có thể làm”

”Ừ... được,” Lạc Cơ Nhi thỏa mãn mà gật đầu, bàn tay nhỏ bé mềm mại vỗ vỗ ngực hần, biểu tình với vẻ ủy thác trọng trách, ”Vậy ngoan ngoãn đi làm nội ứng đi, ta tin tưởng, người nhất định có thể làm tốt.”

Ngân Dực kinh ngạc, sắc mặt trong nháy mắt đen lại đến khó coi, giống như nuốt một quả trứng vịt.

Mọi người nhin cười, còn Lạc Cơ Nhi thì lại nháy mắt mấy cái, giống như đã đạt được ý đồ mà đi khỏi, chậm rãi đi trên cửa thành, mắt nhìn về bầu trời xa xăm

Nàng có thể làm được, có lẽ chỉ có vài chuyện này thôi.

Nàng nguyện đem tất cả năng lực của mình đến giúp hần, cho dù chỉ là một chút xíu, nàng cũng sẽ vì hần mà thủ hộ Khải Lăng thành to lớn này, tựa như thủ hộ tình yêu trong lòng nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Bị Ưng Trảm truy sát

Bị Ưng Trảm truy sát

Hướng mũi thuyền mờ tối âm u, một nam nhân gương mặt hung hăng thô lỗ, tay cầm chén rượu, đang ngà ngà lão đảo men say.

Trong lò sưởi, lửa đang lặng lẽ âm ỉ cháy, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng “lép lép”.

“... Bẩm tướng quân, lần trước thuộc hạ thừa lệnh đi thăm dò tình hình trong quân doanh của Uyên Vương, nhưng vẫn chưa phát hiện hần có động thái gì, bất quá... bất quá thuộc hạ có thể bảo đảm, Uyên Vương thực sự không có trong quân trại, bằng không với tình hình rối loạn như vậy, không lý nào hần ta lại không có chút hành động gì! Tướng quân, người hãy tin tưởng thuộc hạ...”

Một binh sĩ trên mặt vẫn còn vương vết máu, đang quỳ thấp một gối, hồn hển vừa thở vừa nói.

Trảm ngâm một hồi lâu, rượu mạnh chảy trong dạ dày, trong lòng ngực như có lửa đốt, Ưng Trảm ngược mắt nhìn tên binh sĩ dường như mới từ cõi chết trở về kia, bỗng nhiên bật ra một tràng cười sáng khoái mà cũng thật thô lỗ: “Ha ha ha...”

Tên binh sĩ khom người run run, không dám ngẩng đầu lên nhìn nam nhân uy mãnh mà tàn bạo kia.

Người kia vẫn cứ đi đi lại lại, làm tên binh sĩ run rẩy sợ hãi, chưa kịp ngẩng đầu, đã bị một bàn tay hung hăng nắm áo, quăng vút lên cao! !

“A! ! Tướng quân!” ánh mắt tên binh sĩ ánh lên nỗi sợ hãi, hai chân không chạm đất, chỉ có thể dùng hai tay nắm lấy bàn tay to lớn đang hung hăng nắm áo mình, bỗng chốc, muốn thở mà không thở nổi!

“Người là đang nói cho bản tướng quân biết, bản tướng quân đây còn không bằng một đám binh sĩ không có thủ lĩnh cầm đầu hay sao?! Mặc Uyên không ở trong trại, mà bản tướng quân mãi vẫn không hạ được Khải Lăng Thành! ! Người nói vậy phải không! !” Giọng nói hung ác như hùng ưng, trong ánh mắt hiện ra tia nhìn lạnh lẽo, Ưng Trảm nghiêng răng nói, rượu mạnh chảy trong yết hầu, hần đã say hết mấy phần.

“Cấp báo __ tướng quân!” Một người trong giáp bào binh sĩ chạy ào vào lều vải, quỳ gối, kêu to.

“Chuyện hôm qua tướng quân đã dặn dò, đã được sắp xếp thỏa đáng, quả nhiên phát hiện được tung tích của Uất Trì Diệp Hoành ở Khải Lăng thành, hôm qua tùy quân của tướng quân đã vây khốn bốn phía Khải Lăng thành, truy sát buộc hần chạy lên Tuyết sơn! Hần đã bị trọng thương rồi rơi xuống vực, tuyệt không còn đường sống nữa! !”

Đang bị xách lên trong không trung, tên binh sĩ tưởng chừng bị bàn tay hung ác kia, bóp chặt đến thở không nổi, nhưng khi vừa nghe thấy tin tức này thì còn khiếp sợ hơn nữa! !

Uất Trì điện hạ... Ưng Trảm tướng quân lại có thể phái quân bí mật đuổi theo truy sát Uất Trì điện hạ! Trong trận chiến hiện nay, Ưng Trảm làm vậy đơn giản bởi vì Uất Trì Diệp Hoành là người ngăn cản kế hoạch xâm chiếm của hần, cho nên khi mục đích đoạt quyền đã bại lộ, chỉ bằng cử thẳng thần giết chết Uất Trì Diệp Hoành, với công lao chinh chiến hiển hách của hần cho bộ lạc trước nay, vị trí thủ lĩnh về tay hần cũng là hợp tình hợp lý! !

Nghe thấy tin tức này, sự tức giận trên mặt của Ưng Trảm mới có vài phần nguôi đi, hần lại bật ra một tràng cười thô lỗ một lần nữa.

Ngay sau đó nhìn thấy tên binh sĩ đang thoi thóp tàn hơi trên tay mình, hần hơi nheo mắt: “Thật không đúng lúc, bị người nghe được rồi...”

Tên binh sĩ hoảng hốt, vội vàng kêu cứu, cầu xin hần tha thứ, nhưng gương mặt giờ đây đang đỏ bừng, không còn chút hơi sức để kêu cứu nữa, chỉ nhìn ánh mắt lóe lên về lạnh lùng của Ưng Trảm, lập tức hần trầm thấp buông một tiếng “Vậy thì đi chết đi!” thân thể kia bị bay lên không, ném vào trong

chậu than đang cháy đỏ!

“A! ! —— “

Tiếng kêu thét thê thảm từ bên trong lều vải của tướng quân vang vọng, tên binh sĩ vừa vào thông báo kia, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn người đang quần quai trong chậu than, thân thể giờ đang trong màn lửa cháy đỏ, kêu rên quấy đạp, mặt hắn vẫn bất động không chút biểu cảm.

“Làm tốt lắm!” Ung Trảm gầm lên một tiếng, bên khoe môi hắn bật ra nét cười, nắm lấy túi rượu trên bàn, ném cho tên binh sĩ, “Cầm lấy! Bản tướng quân ban thưởng cho ngươi! ” Ánh mắt đảo nhìn đến thân thể đã bị lửa làm cho biến dạng, hắn lạnh lùng nói: “Đem hắn ra ngoài cho bản tướng quân!”

Màn đêm buông xuống, nơi quân binh trú đóng, một mảng lặng yên tĩnh mịch.

Tiếng rên thảm thiết vang lên được một lúc, sau đó một tiếng hét đau đớn rồi tắt lịm, hẳn là có ai đó bị người dùng đao kiếm trực tiếp kết liễu sinh mệnh.

Mấy binh lính vây xung quanh đồng lửa, sắc mặt tái nhợt thốt không ra lời nào, chỉ có thể hướng ánh mắt về phía lều tướng quân, chỉ nhìn thấy một thi thể bị thiêu cháy, tro trọi bị vất ra ngoài, những người nhất gan thấy thể bị dọa hoảng sợ đến mức chỉ dám thoái lui, nhưng những kẻ to gan hơn, trực tiếp đạp mấy cước lên thi thể kia, coi như đặc biệt đưa tiễn hắn.

Một nỗi bi thương mạnh mẽ hòa cùng run sợ lan tràn khắp trong lòng đám binh sĩ, cũng không ai thêm nửa điểm phản đối hành vi như vậy.

Mọi người tất cả đều biết lương thảo đã không còn nhiều nữa, còn phải duy trì trong thời gian đến một tháng quả thật là vấn đề.

Ở đây cách quá xa Hồ Duệ tộc, bọn họ ra chôn chôn chiến này cũng đã hơn hai tháng, tiêu hao không ít, không phải chỉ là thể lực, mà là cả sự nhẫn nại.

Mỗi ngày phải đối mặt với sinh tử, nỗi sợ hãi như vậy, giờ đã làm lòng chết lặng, trong mỗi người là nỗi tuyệt vọng không sao kiềm chế được.

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Trên đỉnh Tuyết sơn, vẫn một mảnh lặng yên tịch mịch như cũ.

Hoa tuyết rơi tràn trên trán, trên mặt, trên bờ mi, làm người ta có cảm giác mát lạnh.

Hàn Dực không khỏi một lần nữa liếc mắt ngó nhìn nữ tử đang đi trước mặt mình, toàn bộ thân thể mềm mại của nàng được bao bọc trong một chiếc áo choàng tuyết nhưng, ngồi trên lưng ngựa, nàng có chút hơi hoảng sợ, ánh mắt trong ngần cứ lướt nhìn lên đỉnh tuyết sơn, hoa tuyết đang rơi trên đôi môi đỏ ửng của nàng, cứ thế tan ra.

Nhiệm vụ lần này thật gian nan nhá, hẳn phải nhớ thật kỹ đường đi, nhưng lại nhìn không được, lúc nào cũng liếc nhìn nàng.

“Trời lạnh như vậy, không biết quân Hồ Duệ lại không có cỏ tranh, không có lửa, không biết làm sao họ ăn uống cùng sương ẩm đây?” Nàng nhìn khắp bầu trời đầy tuyết, nhìn không được, thấp giọng nói.

Hàn Dực nhíu mày, không hiểu tại sao bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến vấn đề của quân địch làm gì?

Còn chưa kịp mở miệng ra, ánh mắt của nàng liền không nhìn lên trời nữa, hướng về phía một thôn xóm trong thạ quen thuộc, vui mừng nói: “Chúng ta tới rồi.”

Hàn Dực ngẩng đầu, nhìn thấy thấy thôn xóm nhỏ nhỏ thấp thoáng, chìm trong Tuyết sơn.

Con ngựa vừa đi tới trước cửa thôn, từ bốn phía liền có mấy hài đồng nhỏ nhỏ thờ hỏn hỏn chạy ủa tới, nghênh đón nàng xuống ngựa.

“Lạc tỷ tỷ Lạc tỷ tỷ, nhanh, tỷ nhanh lên đi...”

Lạc Cơ Nhi nhíu mày, ngay lập tức xoay người xuống ngựa, ngón tay đã bị mấy bàn tay bé xíu nắm lấy, rất lo lắng sốt ruột.

Nàng ngồi xổm xuống, nắm lại bàn tay nhỏ bé đã lạnh lạnh, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mẫu thân của em sáng nay lên núi, lúc trở về thì đụng phải một người, người đó sắp chết rồi! Có thật nhiều máu a... Còn nữa, toàn thân ông ta đã đông cứng! Là mẹ em đã cứu hắn, thế nhưng cũng không dám cho hắn lưu lại ở trong làng, Lạc tỷ tỷ, tỷ mau đi xem một chút đi...”

Phía sau, Hàn Dực cũng vừa tới gần, rốt cuộc cũng đã nghe thấy lời đứa trẻ nói.

Trong lòng hắn, chợt nảy ra một mối cảnh giác, đôi mày nhíu thật chặt _____ lúc này đây tại sao lại có người xâm nhập Tuyết thôn, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Chương 168: Không cần nhẫn nhịn nữa

Tuyết rơi thật sự yên tĩnh, ở trong màn đêm, tựa như tiên cảnh.

Hắn yên lặng một lúc lâu.

Nàng dường như trời sinh chính là thuộc về nơi này, trong đôi mắt trong suốt như có sự tĩnh lặng cùng thuần khiết giống như tuyết, hắn nhìn không được vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt mịn màng trắng nõn của nàng, khẽ mở miệng: “Bất kể là lý do gì, cũng muốn nghe sao?”

Bàn tay nhỏ bé có chút băng lạnh của nàng chụp lên mu bàn tay của hắn, dần dần nắm chặt, đôi mắt trong suốt kiên định không có tiếng động.

Ánh mắt của Mặc Uyên nhẹ nhàng hướng về phía đỉnh Tuyết sơn xa xôi, nhìn quét qua khung cảnh màn đêm mênh mông, thản nhiên mở miệng, “Lạc nhi, một tân hoàng lên ngôi, việc gì cần làm hàng đầu?”

Lạc Cơ Nhi khẽ giật mình, đôi mày thanh lệ hơi chau lại, khó khăn đáp: “Ổn định dân tâm, nắm quyền thế trong tay, thanh trừng những người bên cạnh.”

Ở các triều đại, ngôi vị hoàng đế thay đổi cũng không tránh khỏi phân tranh bằng máu tanh, mà Đăng An cũng là như vậy.

Nụ cười nhạt trên môi mất đi, Mặc Uyên tiếp tục nói: “Đúng, phải thanh trừng những người bên cạnh. Hoàng huynh cũng đủ tâm độc, cũng đủ vô tình, vì thế năm đó các vây cánh của các hoàng tử khác bị diệt trừ sạch sẽ, toàn bộ triều đình đều là một không khí xơ xác tiêu điều, cái này cũng chính là nguyên nhân vì sao dù ta chiến thắng Hồ Duệ trở về, nhưng cũng không tránh được số phận hài cốt của mẫu phi bị đào ra khỏi Hoàng lăng. Mà đối với Đăng An mà nói, đây cũng gần như là việc ngoài ý muốn.”

Đôi mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của nàng, giọng hắn khàn khàn trong đêm tối dày đặc tràn ngập an ủi, rất sợ tâm tình của nàng lại có chút gợn sóng: “Tân công Đăng An là một mặt lệnh, không có bỏ cáo thiên hạ, càng không có bốn phía tiến quân, tất cả đều tiến hành quá mức bí ẩn cho nên Đăng An mới có thể không hề phòng bị, mà hoàng huynh làm như vậy, nguyên nhân đơn giản là muốn che giấu một bí mật mà thôi, bất luận cái gì uy hiếp đến địa vị của hắn, hắn hết thảy đều sẽ không bỏ qua.”

Trong lòng thất lại, Lạc Cơ Nhi truy hỏi: “Là bí mật gì?”

Ngón tay thon dài vuốt ve qua đôi môi của nàng, hắn nói một cách vân đạm phong khinh: “Hoàng huynh cũng không phải là cốt nhục của tiên đế, hắn, chỉ là do hoàng hậu năm đó dùng một vị vương tử thứ xuất của hoàng thất Đăng An đổi về.”

Trong lòng Lạc Cơ Nhi bị chấn động mạnh, không hề có lường trước sự tình lại thành ra thế này, mà đôi mắt của nam tử vẫn thâm thúy như trước ôn hòa lãnh đạm, không hề gợn sóng.

“... Cho nên hắn phải diệt trừ Đăng An, dùng tính mạng của nhiều người như vậy, dùng sự tồn vong của một quốc gia che giấu cái bí mật kia?” Đôi mắt trong suốt tràn đầy nước mắt, nàng cố nén không cho chúng nó rơi xuống, “Một ngôi vị hoàng đế an ổn, thực sự cần nhiều tươi máu tanh của nhiều người như vậy sao? Nếu như kia không phải quốc thổ của Đăng An, đều không phải con dân của Đăng An, mà là của chính hắn kia? Hắn cũng bỏ được sao? Người như vậy, có tư cách gì ngồi trên thiên hạ, có tư cách gì có oai thiên tử?!”

Chậm rãi nắm lấy thân thể đang run của nàng, đôi mắt Mặc Uyên trở nên thâm trầm, trong lòng xẹt qua một tia đau xót.

Lặng lặng đợi dòng bi phần tràn đầy kia qua đi, ý thức của Lạc Cơ Nhi dần dần trở nên thanh tỉnh, nói giọng khàn khàn: “Hắn muốn diệt trừ ngươi, cũng là bởi vì ngươi biết bí mật này, tại trong toàn bộ hoàng thành, ngươi là uy hiếp lớn nhất của hắn, đúng không?”

Nhẹ nhàng xoa mái tóc dày đen mượt của nàng, đôi môi ấm áp của hắn đặt trên ấn đường của nàng, thản nhiên nói: “Có lẽ vậy.”

Lòng Lạc Cơ Nhi dần dần thất lại, không hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc chua xót mãnh liệt.

Nàng biết hắn không cần ngôi vị hoàng đế, hắn muốn giữ một địa vị trong hoàng thất, là vì Lan phi, vì Mặc Kỳ, thậm chí vì chính nữ nhân mà mình yêu, để cho bọn họ sống được mạnh khỏe, không phải chịu nỗi khổ chiến loạn làm cho căn cốt, không bị sống đầu đường xó chợ, vì thế mà hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, đôi lần được cái gì chứ?

Thù hận ngất trời như vậy, tuyệt động trên đỉnh Tuyết sơn kia có thể chôn vùi hết sao?

“Là ta quá ngây thơ, lấy việc không tranh đoạt có thể hóa giải đề phòng cùng đối địch của hắn, cho nên, mới chôn vùi nhiều sinh mệnh không nên chôn vùi, bao gồm cả Kỳ nhi...” Giọng nói từ trong ngực phát ra, trầm thấp thuần hậu, hơi thở mong manh, nhưng làm cho người ta cảm nhận được trái tim bị đục khoét đau đớn dữ dội.

Lạc Cơ Nhi từ trong ngực hấn chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt trong suốt ngần lệ chưa khô: “Không cần phải ... nhẫn nhịn nữa... Nếu như chàng muốn làm cái gì, đừng bao giờ giấu diếm ta nữa, ta sẽ cho chàng đi làm, hiểu không?”

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt nàng có sự kiên định cùng nhu tình khắc cốt ghi xương, thù hận lớn như vậy, nàng không thể không buông, hấn cũng vậy.

Hấn nhìn nàng, hơi giật mình hồi lâu, cho đến khi một cơn yêu thương mãnh liệt dâng lên trong lòng, tại tận đáy lòng hấn lan tràn ra.

Một chút nụ cười nhẹ nhàng cuốn hút lòng người thoáng qua bên môi, bàn tay hấn đan vào mái tóc dày của nàng, hơi thở vô cùng thân thiết mà hòa hợp cùng hơi thở của nàng, thấp giọng thì thầm nói: “Không phải nói rõ rồi sao? Những ngày này, cái gì cũng không được nghĩ, nếu như muốn nghĩ, liền chỉ cần nghĩ tới ta...”

Một câu nói, dường như đem nàng kéo ra khỏi tất cả những ưu tư nặng nề trở về Tuyết thôn, nơi bình yên mà tĩnh lặng này.

Trên lầu các cao nhất, bọn họ vô cùng thân thiết ôm nhau, mà phía ngoài lầu các tuyết cũng rơi càng dày hơn.

“Ta...”

Giọng nói yếu ớt nghe nhỏ xíu từ nơi đôi môi dán chặt mà tràn ra, hấn cúi người hôn nàng, mang theo quyền luyện sâu sắc, từ từ thâm nhập, triền miên.

Có nhiều chuyện tình, hấn không muốn nói, bởi không muốn khiến nàng bất ngờ tiếp nhận, thù hận ngút trời này, để một người hấn gánh cũng đã đủ, nhưng là, hấn muốn nàng có thể có ánh mắt cảm thông, hấn muốn nàng hoàn toàn dịu ngoan, từ trái tim đến thân thể, đem chính mình hoàn toàn giao cho hấn.

Thở gấp dần dần hỗn loạn, Lạc Cơ Nhi chỉ cảm thấy cả người có chút khô nóng khó hiểu, bàn tay ấm áp to lớn phía sau lưng dường như có ma lực, vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ khiến nàng có chút run rẩy, mà bàn tay kia hình như đang dần dần đi xuống, bao trùm lên trên cái bụng nhỏ bằng phẳng của nàng.

Vị trí kia, loại cảm xúc này, khiến cả người nàng run lên, mang theo một chút sợ hãi mở mắt ra.

Hơi thở gấp gấp chưa bình ổn được .

Nơi này, đã từng có một chút huyết mạch ấm áp, cùng nàng trải qua đau khổ ba tháng trong lồng giam hắc ám, nàng dùng toàn lực bảo hộ hấn, nhưng chính là không thể chống cự được nỗi đau đớn như xé rách kia, nàng không có biện pháp, chỉ có thể để hấn tùy ý từ trong bụng mình lấy ra cốt nhục kia, huyết nhục mơ hồ.

Trong đôi mắt hấn ngập tràn đau thương, nhưng trong một cái chớp mắt liền đổi thành ôn nhu như nước, hấn trần trọc trên đôi môi mềm mại của nàng, đem tới cho nàng niềm an ủi sâu thẳm nhất.

Nắm ở thắt lưng của nàng, làm cho toàn thân nàng đều dựa lên người hấn.

Bàn tay ấm áp khẽ vuốt qua bụng dưới của nàng, hôn tới tất cả những sợ hãi, hết thảy những bi thương, cùng toàn bộ những hồi ức không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Ái Nô Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.